

Giới thiệu Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)

Dịch giả: Hàn Vũ Phi

Công ty Phát hành: Văn Việt

Nhà Xuất Bản Thanh Niên

Ngày xuất bản: Tháng 5/2018

Câu chuyện này là phần tiếp theo của bộ ngôn tình trinh thám đình đám “Hãy nhắm mắt khi anh đến” tiếp tục được Đinh Mặc xây dựng đầy hấp dẫn.

Một nhóm sát thủ mặt nạ bất thường, tên sát nhân bướm bướm đã ẩn nấp nhiều năm... Bóng tối vẫn bao trùm khắp mọi nơi.

Để tìm ra chân tướng cuối cùng, anh buộc phải ra đi, đến phía sau màn sương dày đặc.

Chính nghĩa như đám mây dưới ánh trăng, mang theo đá lạnh.

Luôn luôn tồn tại nhưng con sóng ngầm.

Nếu cuối cùng anh ấy quay lại, từ nay hãy yên tâm nhắm lại đôi mắt đắm lệ trong bóng tối của em...

“Anh bước đi bên lề bóng tối

Nhìn thấy những cái ác xấu xí nhất của thế gian này.

Anh phải kiêu ngạo và cô độc hơn bất kỳ ai trên cuộc đời này.

Vậy mà vì em, anh vẫn giữ cho mình sự ấm áp.

Giản Dao, người vợ anh yêu thương.

Anh sẽ mỗi ngày một yêu em hơn...”

“Cận Ngôn, anh không nhìn thấy nữa.

Sau này sẽ đến lượt em chủ động hôn anh.

Cứ mười phút lại để em hôn anh một lần.

Em sẽ cùng anh làm bất kỳ chuyện nguy hiểm nào trên đời này.

Anh có thể ra tay bảo vệ thế giới,

còn em sẽ bảo vệ anh.

Cận Ngôn, em yêu anh,

bằng tất cả dũng khí và sinh mệnh của em...”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Phần 1: Sinh vật ăn cỏ

"Nếu ly biệt làm chúng ta đau khổ thì tương phùng lại khiến lòng người lạc lối"

Thành phố cổ ban trưa thừa thối người. Dưới ánh mặt trời gay gắt, da dê Đồng Sinh dần trở nên nóng rát. Cô đưa tay che nắng, nhìn nhỏ đứng ở ngã tư.

Hình như cô bị lạc thì phải, đã mù đường còn đánh rơi bản đồ và ví tiền, thật là xui xẻo. Cô thầm mong gặp được ai tốt bụng để mượn di động gọi cầu cứu bạn mình. Cô không chú ý đến một chiếc xe hơi màu đen đỗ gần đó rất lâu rồi.

Dần dần, người đi đường mỗi lúc một vắng hơn. Ngay cả chủ chó gần đó cũng cuộn tròn trong góc, thiêm thiếp giấc nồng. Lúc chiếc xe kia dừng trước mặt mình, cô hơi ngạc nhiên, song thấy gương mặt người lái xe liền tươi cười bắt chuyện: "Ồ, xin chào!" Thật may mắn, đang lúc khó khăn thế này, cô lại tình cờ gặp được người mới quen hôm trước.

Đối phương cười hỏi lại: "Sao vậy cô gái? Thấy em đứng ở đây mãi, chờ ai à?"

Đồng Sinh le lưỡi: "Em đánh rơi ví tiền, còn lạc đường nữa."

Đối phương mở cửa ghế phụ cho cô: "Lên xe đi! Muốn đi đâu? Tôi đưa em đi."

Đồng Sinh từ chối lấy lệ: "Làm phiền người khác như thế sao được", nhưng cuối cùng vẫn lên xe, suốt quãng đường không ngừng trò chuyện rôm rả với đối phương.

Gió nhẹ lay ngọn cây, in bóng loang lổ trên chiếc xe hơi.

Điều hòa trong xe phả hơi mát mẻ, cả người Đồng Sinh thấy thư thái vô cùng.

Người kia lấy bình nước suối mát lạnh đưa cô. Đồng Sinh vui vẻ nhận lấy, uống ừng ực không chút đề phòng. Sau đó, mí mắt cô dần trĩu nặng. Cô cảm thấy có điều không ổn nhưng không cách nào chống đỡ được. Trong lúc mơ hồ, cô nhận ra xe đang chạy vào một nơi rất hẻo lánh. Cuối cùng, Đồng Sinh rơi vào mê man.

***

Tại một nơi nào đó...

Đồng Sinh hoảng loạn bò trên mặt đất, khóc tức tưởi: "Thả tôi đi... Xin anh thả tôi đi... Anh muốn bao nhiêu tiền, tôi sẽ đưa hết cho anh..."

Nhưng đối phương đều bỏ ngoài tai. Gã xiết chặt hông cô, thềm thường vuốt ve bờ mông nõn nà, sau đó thúc mạnh.

Gã đối xử với Đồng Sinh như một con vật không hồn không kén. Khóa cổ cô bằng dây xích, không cho mặc quần áo. Mà cô cũng đâu cần đến chúng nữa? Gã thích nhìn những người phụ nữ sống trong bộ dạng người không ra người, vật không ra vật như vậy. Bản thân hắn là bậc đế vương ban phúc, là vị chủ nhân cao quý uy phong. Còn cô ngày đêm chỉ có thể nhìn lên khung cửa sổ bé nhỏ trên đỉnh đầu, sống trong căn hầm bí mật này, bị ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Có một đêm, nghe tiếng cô khóc nghẹn ngào gọi mẹ, gã chỉ im lặng vuốt ve thân thể cô như trấn an: Đồng Sinh, đừng khóc, mẹ cô không tìm được cô đâu!

***

Sở Cảnh sát thành phố cổ rất lớn, nhưng đội cảnh sát hình sự lại không quy mô như vậy. Bởi vì thành phố du lịch và những con người chất phác nơi đây rất hiếm khi xảy ra án hình sự. Tuy vậy, những vụ án xảy ra trước đây đều hết sức nghiêm trọng, thành ra Sở phải duy trì hoạt động của đội hình này.

Thời tiết nóng rực và bức bối vô cùng. Văn phòng đội cảnh sát hình sự tĩnh lặng như tờ, toàn bộ đều nằm nhòai trên bàn ngủ gục. Ve sầu ngoài sân vườn kêu râm ran, nhựa đường trên mặt đất bị nắng hun nóng gần như nóng chảy.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2: Phần 1: Sinh vật ăn cỏ 2

Trong một ngày nhàn rỗi khiến người ta lười nhác này, chỉ có một người duy nhất không ngủ trưa, vẫn đeo tai nghe ngồi trước máy tính. Đó là đội trưởng đội cảnh sát hình sự của Sở Cảnh sát thành phố cổ: Phưong Thanh.

Năm nay, Phưong Thanh tròn ba mươi tuổi. Dáng người cao to vạm vỡ, năng lực xuất chúng, vẫn còn độc thân. Người dân sống quanh đó từng giới thiệu vô số cô nàng nhưng đều bị anh từ chối. Nói chính xác hơn, sau khi bị bạn gái "đá" cách đây mấy năm, anh vẫn luôn đơn độc một mình. Niềm vui cuộc sống về cơ bản chỉ có "tay làm hàm nhai".

Giờ phút này, anh đang tập trung xem một bộ phim trên máy tính. Bình thường, hiếm khi anh làm việc riêng ở cơ quan, trường hợp tranh thủ lúc nghỉ trưa xem phim thế này là lần đầu tiên. Đây là một bộ phim trong nước, anh đang xem video tổng hợp các phân cảnh của nữ chính.

Phưong Thanh chăm một miếng thuốc lá, neho mắt nhìn chăm chăm nữ diễn viên chính Kim Hiểu Triết. Năm nay cô hai mươi chín tuổi, được công nhận là diễn viên nổi tiếng muộn trong giới giải trí nước nhà. Hai năm trước, cô bỗng nổi lên như một hiện tượng, đến giờ trở thành ngôi sao người người, nhà nhà

đều biết.

Trên màn hình, Kim Hiểu Triết mặc bộ sườn xám đẹp tuyệt làm nổi bật làn da trắng ngần như gôm sứ. Cô và nam chính đang diễn cảnh thân mật. Nam chính ôm eo cô, bóp đùi nồn nà của Kim Hiểu Triết thấp thoáng dưới tà sườn xám. Phương Thanh xem video mà cổ họng khô khốc. Sau đó, anh thấy tên nam chính chết tiệt kia thô bạo đẩy cô ngã xuống giường, vuron tay xé nát chiếc sườn xám gọi cảm.

"Khốn kiếp!" Phương Thanh khê chửi thề, không hiểu sao mình lại khản trương như vậy.

May mà cảnh nóng không tiếp diễn. Hai người nằm trên giường mùi mẫn rồi hôn nhau say đắm. Phương Thanh sa sầm mặt bước ra khỏi văn phòng.

Thành phố cô không được phép xây nhà cao tầng. Phương Thanh đứng nhìn ngọn núi xanh ngắt phía xa xa. Anh rất thích nơi yên bình này, nhưng đây cũng là sự ràng buộc đối với anh. Đến giờ, anh vẫn nhớ như in ngày Kim Hiểu Triết ra đi, cô vô cùng tỉnh táo nói với anh: "Phương Thanh, em không thể tiếp tục sống ở đây. Nơi này yên ả đến tẻ nhạt, nhắm mắt cũng biết được tương lai sẽ như thế nào. Em muốn một cuộc sống muôn mây muôn vẻ và có nhiều cơ hội để phát triển hơn."

Lúc ấy, anh đã đáp lại thế nào nhỉ? Anh còn cười nữa kìa, nụ cười vừa đau đớn vừa tức tở: "Được thôi, em cứ xông pha đi. Nếu không lẫn lộn bên ngoài được thì cứ quay về. anh vẫn chờ em. Ngày em trở lại chúng ta sẽ làm đám cưới."

Mẹ kiếp, nào ngờ Kim Hiểu Triết vừa đi đã trở thành người nổi tiếng. Sau đó, họ hiếm liên lạc với nhau, nhưng cũng không cắt đứt hoàn toàn.

Năm ngoái, Phương Thanh đến Bắc Kinh tham dự khóa đào tạo của Bộ Công an. Anh nhắn tin cho Kim Hiểu Triết nhưng mãi không thấy cô trả lời. Đến nửa đêm, cô bất ngờ xuất hiện ở khách sạn của anh. Đó là lần đầu tiên anh chứng kiến sự phô trương của cô. Xe bảo mẫu đỗ nơi bí mật dưới sân, hai vệ sĩ hộ tống cô đi lên, anh mắt người quản lý nhìn anh vô cùng phức tạp.

(*) Xe bảo mẫu là xe đưa đón dành riêng cho các ngôi sao, ngoài ra còn là nơi lưu động để họ trang điểm, thay đổi trang phục, ăn uống... (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch.)

Xa cách mấy năm, một lần nữa anh chìm đắm trong sự âu yếm của cô. Cô ghim móng tay vào tấm lưng trần của anh để kiềm chế tiếng rên rỉ. Mồ hôi anh chảy ròng ròng, còn hăng hơn cả lúc trèo tường bắt trộm. Sau giây phút ngọt ngào, anh còn đang nhắm mắt mơ màng thì cô đã phải đi.

Anh nắm chặt lấy tay cô, buộc miệng hỏi: "Bây giờ, chúng ta được xem là gì?"

Cô không đáp, hỏi ngược lại: "Khi nào anh chuyển đến Bắc Kinh?"

Phương Thanh im lặng. Phải trả lời thế nào đây? Nói anh đã làm cảnh sát hình sự nửa đời rồi, hoàn toàn không nghĩ đến việc từ chức để đến Bắc Kinh ư? Hay nói là bây giờ anh đã là đội trưởng, tiền lương một tháng những năm nghìn tệ, có thể cưới đại minh tinh như em không?

Anh dứt khoát cười trừ: "Vội gì chứ? Nếu vội sao em không về thành phố cổ nhỉ?"

Kim Hiểu Triết nghe vậy gượng dừ bỏ đi. Anh gọi điện, nhắn tin mấy lần nhưng cô chẳng buồn đoái hoài.

Nghĩ đến đây, Phương Thanh lại phiền muộn vô cùng. Thật ra, thành tích của anh rất ưu tú, đơn xin chuyển công tác đến Bắc Kinh đã để sẵn trong ngăn tủ từ lâu. Nhưng phải nói với cô thế nào đây? Bây giờ anh đi còn kịp không?

Anh châm điếu thuốc mới, bỗng nhớ đến cảnh hôn môi nóng bỏng của Kim Hiểu Triết và gã nam chính kia, cả người bắt giác nóng hừng hực, rít một hơi thuốc dài như trút giận.

"Sếp Phương!" Một cảnh sát hành sự vội vã chạy đến từ phía cầu thang.

Phương Thanh nhìn sắc mặt cậu ta, trong lòng dè phảng mọi sự ngổn ngang trước đó. Khốn kiếp, lại có chuyện rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Nạn nhân là một người đàn ông trẻ tuổi, lịch sự, khi cười có lẽ trông rất hiền lành. Dĩ nhiên, đây chỉ là những gì Phương Thanh phán đoán dựa trên tâm ảnh trong thẻ căn cước của đối phương. Trên thực tế người xấu số này bị hung thủ chém nát bảy, giờ chỉ còn là một thi thể tàn tạ nằm cạnh chân anh.

"Phó Vĩ, 25 tuổi, người Cam Túc, là du khách đến từ Bắc Kinh, mấy ngày qua trọ tại khách sạn Diêu gia phía trước." Nhân viên điều tra nghiêm túc báo cáo.

Phương Thanh lạnh mặt lật miếng vải trắng phủ thi thể lên xem, trong lòng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ. Anh sắp nộp hồ sơ xin chuyển công tác, vậy mà

lại xảy ra vụ án lớn thế này. Ông trời đang đùa anh sao? Nhưng dù nghĩ thế, đôi mắt nhìn xoáy vào thi thể của Phương Thanh còn sắc bén hơn cả mắt chim ưng.

"Pháp y nói thế nào?"

"Suy đoán sơ bộ: Thời gian tử vong từ 1 đến 3 giờ sáng hôm nay. Nạn nhân bị hung khí sắc nhọn đâm vào ngực và nhiều nơi ở bụng, xuất huyết dẫn đến tử vong. Ngoài ra, cổ tay còn có vết bầm, ắt hẳn từng bị người ta bẻ quặt. Hung khí là một cây mã tấu lưỡi mỏng, chiều dài chừng 15 đến 20 centimet, độ rộng từ 8 đến 10 centimet, trọng lượng khá nặng, chất liệu cụ thể thì cần thực hiện giám định tỉ mỉ hơn..."

"Tổng cộng bị chém bao nhiêu nhát?" Phương Thanh hỏi.

"... Hơn bốn mươi nhát."

Phương Thanh tựa vào thân xe cảnh sát hút thuốc. Cậu cảnh sát hình sự trẻ tuổi vừa xem qua thi thể liền nôn thốc nôn tháo cạnh rãnh nước. Phương Thanh vẫn điềm nhiên như không, lấy một viên kẹo bạc hà trong túi ra nhai lấy tinh thần.

Trời nắng gay gắt, đám người tụ tập ngoài dây phong tỏa đuổi mãi không đi. Anh mắt Phương Thanh chậm chậm quét một vòng thăm dò. Nói không chừng, giờ phút này, hung thủ đang lẫn trong đám người kia. Nhưng anh chỉ nghĩ vậy thôi. Đám đông nhốn nháo, hỗn loạn, căn bản không phát hiện được gì. Hung thủ đâu phải tên ngu ngốc để người khác dễ dàng phát hiện như thế.

Anh ngừng đầu quan sát con ngõ, từ từ hình dung tình tiết vụ án xảy ra sáng nay.

Sau nửa đêm, trời đổ mưa to, chắc trên đường Phó Vĩ về khách sạn thì bị dính mưa. Đây là con ngõ vắng vẻ thông đến cửa sau khách sạn, anh ta là đàn ông nên chọn đi đường này cũng không có gì lạ. Ở thành phố cô thường có rất nhiều du khách đi chơi đến nửa đêm, thậm chí thâu đêm, vì vậy thời gian Phó Vĩ trở về cũng không có gì bất thường.

Tuy rằng nước mưa đã rửa trôi đa số dấu vết, nhưng bùn đất đỏ lôm xung quanh thi thể cho thấy máu bị thấm rất sâu. Hơn nữa, cũng không có chứng cứ hay dấu vết xác định thi thể từng bị di chuyển. Bước đầu có thể giả định nơi này là hiện trường xảy ra án mạng.

Hơn một giờ sáng, Phó Vĩ đi đến đây thì gặp hung thủ. Hung thủ ẩn nấp hay đối đầu trực diện với anh ta? Hai bên ngõ là tường thấp lờ mờ, không có bất cứ góc ngách nào để lẫn trốn. Vì vậy, hung thủ chỉ có thể đứng đây đợi Phó Vĩ trong cơn mưa.

Phó Vĩ quen biết hung thủ ư? Nếu vậy, có lẽ anh ta sẽ dừng bước, còn không chắc sẽ đi thẳng. Sau đó, hung thủ liền ra tay. Một nhát, hai nhát... hai mươi nhát... bốn mươi nhát! Chém đến khi người đàn ông trẻ tuổi này biến dạng, trở thành một đồng mẩu thịt bầy nhầy.

Vóc dáng Phó Vĩ hơi gầy, chiều cao trung bình, vậy mà hung thủ lại không chiếm được thế thượng phong. Nếu không phần tay anh ta đã chằng hằn lên dấu vết bị bẻ trật. Cho nên, hung thủ không phải một gã đàn ông cường tráng, lực lưỡng.

Sau đó thì sao? Hung thủ bỏ trốn, còn Phó Vĩ máu me lênh láng nằm ở đây, đợi người ta phát hiện.

Máu, đúng vậy, là máu. Động mạch chủ của Phó Vĩ bị cắt trúng khiến máu tuôn xối xả, tuy bị nước mưa rửa trôi không ít, nhưng trong đất, trên tường vẫn để lại những vết máu vô cùng đáng sợ. Mà hung thủ từng giằng co với anh ta, trên người chắc chắn nhuộm đầy máu tươi.

Ở thành phố cổ, 1 đến 2 giờ sáng không phải quá muộn. Cách đây mấy con ngõ là phố xá sầm uất, sáng trưng. Một người toàn thân đầm máu, tay cầm mã tấu, có thể chạy đi đâu?

Phương Thanh ngừng đầu nói với hai cấp dưới: "Lập tức tập hợp tất cả camera giám sát trong phạm vi năm con đường quanh đây. Tôi không tin tên khốn kia có thể chạy thoát."

***

Xảy ra một vụ án như vậy tại khu du lịch trọng điểm quả thật là chuyện long trời lở đất. Cấp trên mở cuộc họp khẩn cấp, ra lệnh cho Phương Thanh phải phá được vụ án này trong vòng một tuần.

Phương Thanh lập tức bắt tay điều tra, bận đến tối tăm mặt mũi. Thân là đội trưởng chỉ huy Đội cảnh sát hình sự, điều quan trọng nhất là anh phải vạch ra phương hướng điều tra phá án. Hiện tại, Phương Thanh tập trung vào việc tìm kiếm "kẻ khả nghi người đầy máu" qua camera giám sát, đồng thời điều tra thêm về nạn nhân Phó Vĩ lúc còn sống.

Một ngày sau, được cảnh sát khu vực hỗ trợ, các đồng nghiệp đến Cam Túc và Bắc Kinh lần lượt gửi tin về:

Quê của Phó Vĩ là một huyện ở Hạ Diện thuộc Cam Túc. Nhà anh ta có mẹ già nằm liệt giường quanh năm và người cha đi làm nuôi cả gia đình. Mặc dù kinh tế có chút khó khăn nhưng vẫn đảm bảo cả nhà được cơm no áo ấm. Hai người vô cùng đau đớn trước cái chết của anh ta, nhưng vì giao thông bất tiện, bố anh ta còn phải thu xếp chuyện trong nhà nên mấy ngày nữa mới đến đây được.

Hai năm trước, Phó Vĩ tốt nghiệp trường Đại học Dân sinh Bắc Kinh danh giá, sau đó vào làm tại một công ty IT. Anh ta được đánh giá là người có năng lực. Kết quả điều tra cho thấy anh ta không có thù oán với ai, không có bạn gái hay mâu thuẫn tình cảm. Kiểm tra hết các mối quan hệ xung quanh anh ta nhưng không phát hiện ai có động cơ giết người.

Về phần tính cách của anh ta, phía cảnh sát cũng tìm hiểu sâu hơn một chút. Bạn cùng phòng hồi đại học cho biết: "Con người Đại Vĩ bình thường rất tốt, là người ôn hòa, không tranh chấp gì với người khác. Khuyết điểm là... hơi háo sắc. Cậu ta rất thích phụ nữ xinh đẹp, từ con nhà lành đến gái làng chơi. Hồi đại học, cậu ta từng đi chơi gái, nhưng chỉ một, hai lần thôi. Con trai tầm tuổi này đều như vậy cả. Đúng rồi, cậu ta có một cô bạn gái trên mạng. Sau này, nghe nói cô gái kia đột ngột cắt đứt liên lạc nên mới chấm dứt."

Đồng nghiệp thuê chung nhà với anh ta ở Bắc Kinh cũng cung cấp thông tin: "Phó Vĩ không có kẻ thù hay bất hòa với ai. Mức lương ở công ty hiện tại khá cao nên cậu ta không bị áp lực về kinh tế. Cậu ta gom phép kỳ nghỉ đồng, mấy ngày trước mới quyết định đến thành phố cổ kia. Việc này chỉ có vài người bạn biết. Cậu ta còn nói, biết đâu gặp được mối nhân duyên nào thì sao. Nào ngờ..."

Hành tung mấy ngày Phó Vĩ ở thành phố cổ cũng bị cấp dưới của Phương Thanh điều tra ra toàn bộ. Anh ta chỉ qua lại mấy nơi quen thuộc như khách sạn, quán bar, phố cổ... Mấy cô nàng anh ta bắt chuyện ở quán bar và chủ quán nơi anh ta từng ghé qua ăn uống đều được hỏi thăm một lượt. Điều khiến người ta bất ngờ chính là Phó Vĩ không hề xảy ra xung đột với bất cứ ai.

Ngay cả một cô gái làng chơi "tiếp chuyện" với anh ta mấy ngày qua cũng bị mời về Sở. Cô ta trả lời rất dè dặt: "Chàng trai trẻ đó à... Tôi có ấn tượng, anh ta thuê tôi làm hướng dẫn viên du lịch, dẫn đi chơi mấy ngày."

Mấy vị cảnh sát cười xòa, không vạch trần lời nói dối của cô ta.

"Không có gì đặc biệt, tính tình hơi háo sắc, còn khá bần xỉn. Lúc tính tiền, anh ta còn kỳ kèo năm mươi tệ nữa. Mấy vị khách kiêu này chúng tôi gặp nhiều lắm. Ai giết anh ta vậy? Đáng sợ thế..."

Khách sạn Diêu gia nơi Phó Vĩ ở cũng bị liệt vào phạm vi điều tra. Hiện chưa phải mùa cao điểm du lịch nhưng tình hình kinh doanh không đến nỗi tệ, lượng khách ra vào khách sạn khá ổn định. Mười người khách ở cùng tầng với Phó Vĩ đều được cảnh sát mời đến lấy lời khai, nhưng không ai có mối liên hệ gì với anh ta cả.

Thậm chí, lễ tân chịu trách nhiệm làm thủ tục phòng ở khách sạn cũng bị hỏi đến. Cô ta là người địa phương, hơn hai mươi tuổi, tướng mạo xinh xắn, khai với cảnh sát: "Anh ta rất dí dỏm, luôn đi chơi đến nửa đêm mới về... Chủ động bắt chuyện hỏi? Đúng vậy, anh ta cho tôi cả số QQ. Lúc ấy, cô tạp vụ và mấy nhân viên khác còn cười trêu tôi nữa. Nhưng tôi không định kết bạn với anh ta."

* * *

Đêm đã khuya, Phương Thanh và một đồng nghiệp khác tiễn người cuối cùng đến lấy lời khai ra về. Hai người một mình châm thuốc hút. Tổ giám sát đang tiếp tục xem mấy đoạn băng ghi hình, tua đi tua lại rất nhiều lần nhưng chưa phát hiện tung tích kẻ khả nghi.

"Tít tít." Chuông điện thoại của Phương Thanh kêu lên. Một tin tức giải trí xuất hiện trên màn hình: "Bộ phim bom tấn sử thi do Kim Hiểu Triết thủ vai chính khai máy hôm nay." Phương Thanh vứt điện thoại lên bàn.

"Đội trưởng, vụ này không dễ xoi chút nào." Anh đồng nghiệp rít thuốc lâu bầu.

Phương Thanh cảm bình trà lên tu ừng ực. Chuyện này còn phải nói sao? Bình thường, mấy vụ hung án đội hình sự gặp phải đa phần đều là hàng xóm giết nhau, ngoại tình, vợ bé, yêu đương hận thù, tranh chấp tiền bạc... lớn hơn nữa cũng chỉ giết người cướp của là cùng. Vụ án này tưởng chừng đơn giản, nhưng phía cảnh sát điều tra gần hai mươi bốn giờ vẫn chưa tìm được đầu mối nào.

Không có động cơ, không có kẻ tình nghi, camera giám sát không bắt được hình ảnh hung thủ, cộng thêm trận mưa to trở thành "kẻ đồng lõa" tuyệt hảo cho hắn nữa.

"Này, không lẽ chúng ta gặp phải 'cái kia'?" Người đồng nghiệp cảnh giác hỏi.

Phương Thanh trầm mặc.

Người đồng nghiệp khẽ thở dài. "Nếu vậy thì phiền phức rồi đây."

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Phương Thanh nghĩ ngợi: "Vừa giống vừa không giống."

Người đồng nghiệp khó hiểu: "Sao lại như vậy?"

"Là tâm lý biến thái. Nếu giết người ngẫu nhiên thì hiện trường được thu dọn quá sạch sẽ. Chắc chắn hung thủ phải có âm mưu từ trước. Nhưng hành động điên cuồng của hắn đối với thi thể quả thật rất biến thái."

Hai người đều im lặng. Không ai trong số họ có kinh nghiệm với kiểu vụ án hung sát thế này. Thời gian dần trôi, họ vẫn chưa phát hiện được manh mối gì. Nhóm cảnh sát hình sự đã mệt mỏi cả ngày, Phương Thanh cho mọi người về nhà nghỉ ngơi.

Đêm nay trăng rất sáng. Mỗi khi bồn chồn, Phương Thanh có thói quen tản bộ vòng quanh phố cổ. Sau khi tan ca, anh rời khỏi Cục Cảnh sát, lững thững đi dạo xung quanh.

Những cảnh sát hình sự lâu năm có một nguyên tắc bất thành văn: Nếu quá trình điều tra gặp bế tắc thì hãy đến hiện trường, biết đâu sẽ có thu hoạch mới. Phương Thanh cũng không ngoại lệ. Đầu tiên, anh đi tới khách sạn Điều gia. Hơn mười một giờ, cửa khách sạn mở rộng, nhưng trong sảnh không một bóng người. Một ý tưởng lóe lên, Phương Thanh rào bước vào trong khách sạn.

Khách sạn Điều gia rất có tiếng ở thành phố cổ. Điều gia là danh gia vọng tộc, người cầm quyền hiện nay là Điều Viễn Qua. Ông ta đứng tên khá nhiều khách sạn, nhà hàng và công xưởng. Khu nhà Điều gia dùng để kinh doanh khách sạn nghe nói có từ thời nhà Minh hay nhà Thanh gì đó. Hình như gia đình họ cũng sinh sống ở đây.

Bốn bức tượng thú bằng đá đặt nơi góc sân có dáng vẻ dữ tợn, uy nghiêm. Sân vườn rộng rãi trồng rất nhiều cây xanh. Phương Thanh đi vào vườn hoa liền thấy một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ màu xám đậm đang cho cá ăn trong ao.

Anh nhận ra đó là ông chủ Điều - Điều Viễn Qua. Năm nay, ông ta bốn mươi tám tuổi, nhưng do biết cách chăm sóc bản thân nên trông chỉ khoảng bốn mươi. Ông ta có vóc người trung bình, tướng mạo đoan chính, khí chất nho nhã và trầm tĩnh.

Điều Viễn Qua không nhận ra anh. Thấy có người đến gần, ông ta đoán là khách trọ bèn cười hỏi: "Chưa ngủ à?"

Phương Thanh đáp: "Vâng, không ngủ được, chủ cũng ở khách sạn này à?"

Điều Viễn Qua cười xòa: "Tôi là ông chủ của nơi này."

Anh tỏ vẻ kinh ngạc: "Ồi, thất lễ quá! Khách sạn này rất đẹp, ông chủ thật biết cách kinh doanh đây." Tiếp đó, anh không tiếc lời khen ngợi sân vườn và phong cách trang trí của khách sạn. Điều Viễn Qua nghe thấy vậy, khuôn mặt không giấu được nụ cười.

"Có điều..." Phương Thanh nhíu mày. "Nghe nói có một người khách ở đây nhà trước bị giết cách đây mấy hôm. Chắc sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn của khách sạn? Nói thật, tôi cũng thấy hơi sợ."

Điều Viễn Qua chau mày. "Chuyện xảy ra quá đột ngột. Trước giờ, nơi này rất yên bình. Cậu đừng sợ. Vụ án đó xảy ra ngoài đường, không phải trong khách sạn chúng tôi, chẳng qua nạn nhân trùng hợp là khách ở đây thôi. Tôi đã dặn dò tất cả nhân viên tăng cường an ninh, túc trực 24/24 rồi. So ra, chỗ chúng tôi có khi là an toàn nhất. Cậu thanh niên kia... Mấy buổi tôi trước đó, tôi còn tán gẫu với cậu ta vài câu khi đi tản bộ ngoài vườn. Chàng trai tốt như vậy, thật đáng tiếc."

Phương Thanh im lặng chốc lát mới dò hỏi: "Ông chủ, chủ thường xuyên ngủ muộn vậy sao?"

"Tuổi càng cao ngủ càng ít. Buổi tối, tôi thường cho cá ăn hoặc tản bộ xung quanh khách sạn. Cũng quen rồi."

Rời khỏi khách sạn Điều gia, Phương Thanh lập tức ghi lại tất cả cuộc đối thoại vừa rồi vào sổ tay. Đây là phương pháp anh học được từ mấy người cảnh sát hình sự có kinh nghiệm. Trí nhớ dai không bằng ngòi bút mền. Có vài lời khai lúc tra hỏi không thấy khác thường, sau khi liên kết với các dữ liệu khác có thể phát hiện ra manh mối mới.

Tạm thời, những thông tin Điều Viễn Qua cung cấp không có vấn đề khả nghi hay động cơ giết người nào. Tiếp theo, Phương Thanh đi đến hiện trường vụ án. Anh đang tra xét thì nhận được một cuộc điện thoại từ nhân viên điều tra.

"Đội trưởng, nhân viên điều tra lấy được nửa dấu vân tay rõ nét trên vách tường cách thi thể chừng bốn mét."

Anh còn chưa kịp mừng rỡ thì bên kia đầu dây lại nói tiếp: "Kết quả đối chiếu cho thấy dấu vân tay là của nạn nhân."

Cúp điện thoại, Phương Thanh đứng dưới ngọn đèn đường mờ tối, nhìn chăm chăm vào hình vẽ thi thể trống rỗng. Sau đó anh ngẩng đầu nhìn mặt tường nơi nhân viên điều tra phát hiện được dấu vân tay. Xét theo vị trí, nạn nhân đi về từ hướng kia, ngang qua vách tường này mới bị giết hại. Trên tường có mái hiên che mưa, vì thế dấu vết không bị rửa trôi. Nhưng dấu vân tay kia thuộc về nạn nhân nên không có nhiều giá trị tham khảo.

Phương Thanh đảo mắt nhìn xung quanh. Nơi này cách đường lớn không xa, chắc chắn hung thủ không thể lộ liễu chạy trên đường khi toàn thân đầy máu. Nói cách khác, đối phương hiển nhiên sẽ lẫn trốn vào nhà dân hay khách sạn, nhà nghỉ nào đó gần đây. Nếu là nhà dân, vậy hung thủ phải để phòng ánh mắt hàng xóm. Nếu là khách sạn, vậy hung thủ có thể là người thuê phòng không? Nhưng ai có thể chạy vào khách sạn khi máu me đầy mình mà không khiến người khác chú ý? Vì vậy, nhân viên khách sạn có khả năng lớn hơn.

Ý tưởng vừa nảy ra còn rời rạc, anh men theo hiện trường vụ án tiếp tục đi về phía trước. Đến ngã tư đầu tiên, anh phát hiện phía bên phải không có ánh đèn nên tối hơn rất nhiều. Anh cân nhắc một lát liền chọn rẽ phải.

Đi hơn mười mét nữa, trước mắt anh xuất hiện một ngã ba. Đã hơn mười hai giờ đêm, ven đường bên phải có một quán cơm bình dân vẫn mở cửa. Có người đang đổ một chậu nước ra đường, nhóm nhân viên ngồi rửa bát bên trong. Phương Thanh biết mấy hộ gia đình gần đây đều được nhóm cảnh sát hình sự thăm hỏi cả rồi, không có gì bất thường. Anh bèn rẽ vào con đường bên trái không một bóng người.

Đi chừng mười, hai mươi phút, Phương Thanh bỗng dừng bước. Phía trước là một ngôi trường tiểu học bỏ hoang, cổng sắt cao ngang người khóa kín, khuôn sân nhỏ tối đen như mực. Du khách đi qua có lẽ sẽ không để ý, chỉ có dân địa phương mới biết ngôi trường này đã bỏ hoang mấy năm rồi. Vì thủ tục phá dỡ và di dời chưa làm xong nên nó vẫn chưa bị đập bỏ.

Phương Thanh đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Nơi đây cách đường lớn không xa, nhưng vì quá tối và có cây to che kín nên chẳng ai chú ý. Nhịp tim Phương Thanh đập dồn dập. Anh lấy gang tay từ trong túi ra, trèo qua tường, nhẹ nhàng nhảy vào trong.

Trong sân có một gốc cây cổ thụ, dãy phòng học thấp lè tè và đông đồ tạp nham nằm rải rác. Phương Thanh thấy rõ một lối đi băng qua sân đến thẳng cổng sau của trường. Anh rón rén đến gần, nhìn qua khe cửa, không ngờ phát hiện manh mối ngoài ý muốn.

Hóa ra cổng sau không khóa, chỉ khép hờ thôi. Anh nhìn thấy khách sạn Diệu gia thấp thoáng qua mấy căn nhà trong con ngõ vắng. Xem chừng anh đã đi hết một vòng, thật ra cũng không xa chút nào.

Trên tay nắm cửa có một chỗ sẫm màu. Anh bật đèn pin kiểm tra kỹ càng dấu vết dưới mặt đất, dường như là vết máu. Sau đó, anh quay người đẩy cửa một căn phòng gần đó.

Trong phòng, bàn ghế cũ chất thành đống lộn xộn, vách tường loang lổ bám đầy bụi bẩn. Phương Thanh cẩn thận soi xét từng li từng tí. Góc tường có một vết màu nâu sẫm và vết nước đọng, hệt như dấu tích của máu hòa lẫn nước mưa.

Phương Thanh ngậm đèn pin ngồi xổm trên mặt đất, trong lòng hân hoan vui sướng. Cuối cùng anh cũng tìm được rồi.

Hung thủ máu me bê bết đã sớm tìm được chỗ lý tưởng để thay quần áo trước khi chạy trốn. Vì vậy, nhân viên điều tra không tìm thấy "kẻ khả nghi người đầy máu" trong camera giám sát. Với những dấu hiệu ở hiện trường, nếu không tìm được manh mối thì thật có lỗi với quá trình truy tìm dấu vết của anh rồi.

Đột nhiên, Phương Thanh nghe thấy một tiếng động rất khẽ vang lên trong không gian tĩnh lặng, tựa như ai đó vô tình giẫm lên một mảnh lá khô. Lòng anh lạnh toát, những suy đoán liên tiếp hiện ra trong đầu như bản cờ nhảy. Đối phương làm việc cẩn thận, kế hoạch chu đáo chặt chẽ. Sau khi giết người, tâm trạng kẻ đó rất kích động, nóng lòng chạy trốn nên đến đây đổi quần áo rồi bỏ đi ngay. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng, hung thủ lo lắng còn lưu lại vết máu ở đây nên muốn quay lại dọn dẹp sạch sẽ...

Phương Thanh vội tắt đèn pin. Cả căn phòng chìm vào bóng tối. Anh nép sát cạnh cửa, chờ đợi phương đến gần.

Không khí lạnh lẽo và yên tĩnh khiến người ta sồn gai ốc. Phương Thanh căng thẳng nhìn cánh cửa đang từ từ mở ra. Một người đàn ông tóc ngắn mặc bộ đồ Tây, vóc dáng cao ráo bước vào. Phương Thanh không nhìn rõ gương mặt anh ta dưới ánh trăng bàng bạc, nhưng có thể phán đoán người đó cực kỳ tuấn tú. Anh ta bình thản nhìn lướt một vòng quanh phòng, cuối cùng đi tới chỗ vết máu kia.

Phương Thanh đứng cách anh ta chỉ nửa mét. Trong chớp mắt, anh lao đến chế ngự bả vai anh ta: "Không được nhúc nhích!"

Người đàn ông giật mình vùng tay. Phương Thanh không ngờ anh ta có võ, cộng thêm ưu thế về chiều cao nên dễ dàng thoát khỏi sự khống chế của anh.

Nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi. Phương Thanh thuận thế kéo tay quật anh ta ngã xuống đất.

Người đàn ông có chút khó chịu lên tiếng: "Hành động chuẩn như vậy... Cảnh sát à?"

Phương Thanh cười lạnh: "Anh là ai? Nửa đêm đến đây làm gì?"

"Tôi à..." Người đàn ông cười khẩy. "Xem ra đầu óc anh không nhanh nhạy cho lắm. Nhìn những hành động của tôi từ lúc bước vào phòng đến giờ mà không đoán được mục đích tôi đến đây giống anh sao?"

Lời nói của anh ta khiến Phương Thanh ngậy người. Anh cảm thấy người đàn ông này có chút khác thường nên không muốn nói nhiều lời vô nghĩa. Anh lấy còng khóa tay đối phương lại, đẩy ra ngoài: "Về Cục Cảnh sát rồi nói."

Phương Thanh bật đèn pin, thấy người đàn ông nhìn chiếc còng tay với vẻ mặt chuyên chú đến lạ. Anh chợt nhớ mình và đồng nghiệp từng suy đoán, có lẽ tội phạm là một tên tâm lý biến thái. Trông bộ dạng gã này hình như cũng hơi biến thái thật. Anh lập tức nâng cao tinh thần cảnh giác, đề phòng kẻ tình nghi đột ngột nổi điên có hành động bất ngờ.

Phương Thanh gọi mấy nhân viên điều tra lái xe đến đón và phong tỏa hiện trường. Suốt quãng đường, người đàn ông kia rất yên tĩnh, không có bất cứ biểu hiện dị thường nào. Phương Thanh lái xe, thỉnh thoảng quay đầu sang nhìn, phát hiện ngón tay anh ta còn gõ nhịp lên bập đui với phong thái ung dung, nhàn nhã.

Cảm giác quái dị trong lòng anh càng thêm mãnh liệt.

Về đến Cục Cảnh sát đã là hai giờ sáng. Mấy nhân viên trực ban hào hứng nghe tin sắp bắt được kẻ tình nghi. Nhưng Phương Thanh không tỏ vẻ đắc ý. Anh đưa người đàn ông kia vào phòng thẩm vấn, sau đó gọi một đồng nghiệp theo hỗ trợ.

Ngọn đèn được bật lên, soi sáng căn phòng thẩm vấn nghiêm nghị và lạnh lẽo. Phương Thanh ra hiệu bằng ánh mắt với đồng nghiệp. Người cảnh sát kia hắng giọng ngồi xuống, đưa tách trà nóng cho người đàn ông.

Có lẽ do bị còng quá lâu nên sắc mặt anh ta hơi khó coi. Anh ta nâng tách trà lên uống một hớp rồi chê bai: "Trà cũ, có mùi mốc, thế mà các người cũng uống được. Cơ sở vật chất của Sở Cảnh sát nơi đây thật tệ hại."

"Bớt nói nhảm đi." Phương Thanh khẽ giọng quát: "Tên họ?"

Anh ta gõ ngón tay lên tách trà: "Bạc Cận Ngôn."

"Tuổi?"

"Hai mươi tám."

"Quê quán?"

"Thành phố Đồng."

"Nghề nghiệp?"

"Chuyên gia phòng Nghiên cứu tâm lý tội phạm của Bộ Công an, kiêm giáo sư thỉnh giảng của Đại học Cảnh sát."

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Type: Thùy Miên

Phương Thanh và đồng nghiệp lập tức ngừng đầu: "Anh nói gì?"

Bạc Cận Ngôn lặp lại chức danh của mình lần nữa. Hai người đều nhìn thấy khóe môi anh thấp thoáng nét cười, vừa đắc ý vừa ngạo mạn.

Người cảnh sát kia mất kiên nhẫn, cười lạnh: "Anh nói mình là chuyên gia của Bộ Công an sao? Hừm!"

Phương Thanh mắt sáng quắc nhìn xoáy vào Bạc Cận Ngôn: "Có chứng cứ gì chứng minh thân phận của anh không? Tôi bắt anh ngay tại hiện trường vụ án đây."

Về mặt Bạc Cận Ngôn vẫn thản nhiên. "Tất cả giấy tờ tùy thân trên người tôi không phải đã bị các anh tịch thu rồi sao? Kiểm tra chứng thực là chức trách của cảnh sát, không phải của tôi."

Người cảnh sát kia nhắc chiếc khay để những món đồ vừa lục soát trên người Bạc Cận Ngôn đặt lên bàn. Thẻ căn cước, cuống vé máy bay từ Bắc Kinh đến đây ba ngày trước, ví tiền, khăn giấy, găng tay, khẩu trang...

"Nếu anh thật sự là chuyên gia, vậy sao không mang chứng nhận chuyên gia? Thậm chí một tấm danh thiếp cũng không có?" Người cảnh sát kia gắng hỏi.

Bạc Cận Ngôn cười nhạo: "Đi xa nên tôi quên, mang mấy thứ vô dụng ấy làm gì?"

Phương Thanh lấy một tờ giấy chứng nhận đỏ rực trong khay, mở ra xem. "Vậy anh mang theo giấy đăng ký kết hôn làm gì?"

Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt không trả lời.

Cuộc thẩm vấn cuối cùng cũng chấm dứt. Phương Thanh tháo còng tay cho Bạc Cận Ngôn, đồng thời bảo đồng nghiệp nhanh chóng xác minh thân phận của anh. "Nếu anh thật sự là chuyên gia của Bộ Công an, vậy khi này đã mạo phạm rồi. Tuy nhiên, tôi phát hiện anh ở hiện trường vụ án, hành động giải anh về thẩm tra là chuyện hợp tình hợp lý, đúng với chức trách."

Bạc Cận Ngôn gật đầu: "Tôi có thể hiểu." Anh xoa cổ tay bị còng đến ửng đỏ với vẻ mặt điềm nhiên, bình thản. Cảm giác lạ lùng lại dấy lên trong lòng Phương Thanh. Anh cảm thấy anh ta thật khác người: Xuất hiện vào thời điểm không nên có mặt và bình tĩnh vào thời điểm nên giận dữ.

Trong đầu Phương Thanh bật ra một từ "quái gở".

Bạc Cận Ngôn khẽ nhấp một ngụm trà: "Ồ đúng rồi, khi này tôi quên nói. Thân phận chuyên gia của tôi là bí mật, với quyền hạn của các anh chắc hẳn không thể tra ra. Báo với cấp trên của anh có lẽ sẽ xác minh được."

Phuong Thanh và đồng nghiệp trần trời nhìn nhau.

Hai mươi phút sau, anh không thể không mời Bạc Cận Ngôn đến văn phòng mình ngồi, vì Cục trưởng phân Cục đang trên đường đến Sở.

“Bạc... Giáo sư, mời ngồi.” Phuong Thanh vốn không phải người giỏi giao tiếp với lãnh đạo, huống chi người ngồi trước mặt này nếu đúng – thì là một nhân vật lớn. Vậy nên sau khi hai người ngồi xuống, không khí như chìm vào tĩnh lặng.

Lát sau, Bạc Cận Ngôn lên tiếng trước: “Dựa theo quy tắc, tôi bị các anh bắt về Sở... Có phải nên báo cho người nhà đến bảo lãnh không?”

Phuong Thanh không biết anh ta định làm gì, nhưng vẫn gật đầu: “Đúng vậy.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười, cầm bút viết ra một số điện thoại: “Phiên anh gọi vào số máy này, thông báo để cô ấy đến bảo lãnh cho tôi.”

“Đây là...”

“Đương nhiên là chủ nhân còn lại của tờ giấy đăng ký kết hôn, vợ tôi.”

Nghe vậy, Phuong Thanh bỗng có chút băn khoăn. Anh xem chồng người ta là kẻ tình nghi, còn tay bắt về Sở. Tuy một phần nguyên nhân là do hành động khác thường của đối phương, nhưng Phuong Thanh thật sự hơi lo sợ khi phải đối mặt với mấy người phụ nữ luôn miệng oán trách ầm ĩ. Anh đành cười khách sáo: “Giáo sư Bạc, anh tự gọi cho chị nhà là được rồi.”

Nào ngờ Bạc Cận Ngôn lặng thinh, trên gương mặt điềm tĩnh chợt lộ vẻ bối rối.

“Nếu cô ấy chịu bắt mấy thì tôi cần gì nhờ một người xa lạ chuyển lời?”

Phuong Thanh nghẹn họng.

***

Đầu dây bên kia nhanh chóng được kết nối, là giọng một người phụ nữ rất trẻ và dịu dàng. Phuong Thanh vốn không muốn nói mình đã bắt nhầm chồng người ta, nhưng Bạc Cận Ngôn kiên quyết buộc anh “phải nói rõ quá trình tôi bị bắt giữ”, hơn nữa còn đứng bên cạnh giám sát. Không còn cách nào khác, Phuong Thanh đành kể hết đầu đuôi câu chuyện. Anh cũng khá đau đầu, rõ ràng phải chăm sóc tiếp đãi vị chuyên gia từ trên trời rơi xuống theo chỉ thị của Cục trưởng, sao đột nhiên biến thành nhân viên hòa giải hôn nhân gia đình thế này?

Người phụ nữ nghe xong câu chuyện, vừa kinh ngạc vừa lo lắng: “Giờ anh ấy đang ở Sở các anh sao? Tôi lập tức đến ngay.”

Phuong Thanh vội đáp: “Vâng.”

Anh cúp điện thoại, quay sang thấy Bạc Cận Ngôn đã ung dung ngồi xuống ghế. Phuong Thanh khoanh tay đánh giá anh ta. Không phải anh ta là chuyên gia tâm lý nổi tiếng giới phỏng đoán tâm lý tội phạm hung ác sao? Trông đáng vẻ chừng chạc đường hoàng, vậy mà cảm xúc lại thể hiện rõ trên mặt thế kia à? Bây giờ ai cũng có thể nhìn ra anh đang rất vui, vô cùng vui về ấy.

Sau đó, Phuong Thanh chú ý thấy Bạc Cận Ngôn đang lật xem tài liệu điều tra vụ án mạng trên bàn.

Tại sao Bạc Cận Ngôn nhúng tay vào vụ này? Trong lúc trò chuyện, anh ta đã trình bày rõ lý do của mình. Anh ta trùng hợp cũng ở khách sạn Diêu gia, còn tận mắt nhìn thấy hình vẽ thi thể trên phố. Hơn nữa, “vì gần đây có chút nhầm lẫn” nên anh ta bắt tay điều tra vụ này. Vì có những suy luận tương tự Phuong Thanh nên anh ta tìm được trường tiểu học kia.

Mặc dù không thích việc anh ta lật xem tài liệu của mình, nhưng lời nói tiếp theo của Bạc Cận Ngôn lại khiến Phuong Thanh kinh ngạc.

Anh ta nhìn lướt qua nội dung cuộc họp sau cùng, lặp lại câu cuối ở phần tổng kết: “... Các anh cho rằng “trước mắt không có manh mối then chốt hỗ trợ phá án” ư?” Anh ta ngẩng đầu nhìn Phuong Thanh, khẽ cười. “Chỉ đọc phần biên bản ghi chép này thôi, tôi đã thấy được rất nhiều manh mối.”

***

Giản Dao vội vàng rời khỏi khách sạn Diêu gia, bắt taxi chạy thẳng đến Sở Cảnh sát. Cô có thể tưởng tượng được một người thích làm theo ý mình, thích giả làm hung thủ hoặc người bị hại đến hiện trường để cảm nhận tất cả như Bạc Cận Ngôn sẽ bị người ta hiểu lầm như thế nào. Còn tại sao nửa đêm anh lại rảnh rỗi một mình chạy đến hiện trường à? Giản Dao hơi xấu hổ, lẽ nào vì tối nay cô vẫn giận dỗi anh sao?

Gió đêm nhẹ thổi, cô nhìn ánh đèn tòa sáng trong thành phố cổ, vu vơ nghĩ về cuộc sống gia đình của hai người trong nửa năm qua.

Sau khi kết thúc vụ án chấn động “Tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi”, Bạc Cận Ngôn đã cầu hôn Giản Dao. Cô vốn cho rằng phải chuẩn bị một thời gian nữa, nào ngờ vừa về đến Bắc Kinh, anh lập tức dẫn cô đến Cục Dân chính đăng ký. Lúc ấy, Giản Dao khá bất ngờ. Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng tâm đắc lấy chồng và làm vợ người ta. Nhưng đứng trước cửa Cục Dân chính, cô đã xiêu lòng khi nhìn thấy ánh mắt vui sướng và chờ mong của anh. Cả người anh dường như tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Anh khiến cô nhận ra đây chính là điều mình hằng mong muốn.

“Em bằng lòng.” Cô dịu dàng đồng ý.

Bởi vì tôn sùng năng lực và sự chính trực của anh, bao dung cho bản tính ngây ngô và bướng bỉnh của anh nên cô mới bằng lòng. Cô quá đỗi may mắn mới gặp được một người đặc biệt như anh. Dù đã hai mươi tám tuổi, anh vẫn sẽ nhớ mặt mày chỉ vì không được ăn món cá yêu thích. Trong mắt cô, anh luôn tỏa ra vầng hào quang rực rỡ sáng ngời.

Nhưng ngay cả con cá cũng biết nóng nảy cơ mà! Trong vụ án tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi kia, Giản Dao đã chịu không ít gian khổ, phải nghỉ ngơi mấy tháng mới có thể quay lại tiếp tục làm việc. Khi đó, tuy còn bận rộn với quá trình kết thúc vụ án nhưng anh đã hứa khi rảnh rỗi sẽ đưa cô đi chơi một thời gian, cùng tận hưởng thế giới ngọt ngào và nhân hạ của hai người. Ấy vậy mà...

Tháng Một, Giản Dao đề nghị đi du lịch, Bạc Cận Ngôn hồ hởi đáp: “Ồ, em yêu, Hà Nam mới xảy ra một vụ án giết người liên hoàn, anh đã đặt vé máy bay cho chúng ta rồi, tối nay bay.”

Cô đành đồng ý: “À, được.”

Đến tháng Hai, Bạc Cận Ngôn lại đề xuất: “Bên Mỹ mời anh sang tọa đàm về vụ án tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi. Việc này có ý nghĩa vô cùng quan trọng trong việc phòng chống các vụ án tương tự. Hơn nữa, anh còn có thể cùng những đồng nghiệp trước kia nghiên cứu tỉ mỉ hơn từng chi tiết của vụ án này. Chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta hào hứng rồi.”

Giản Dao cũng ủng hộ: “Được, anh đi đi.”

Sang tháng Ba, Bạc Cận Ngôn có một mối quan tâm khác: “Du lịch à? Giản Dao, đồng nghiệp làm ở FBI trước kia của anh mới xuất bản ba quyển sách mới, anh phải xem cho xong trong tháng này. Em cũng biết đấy, việc thi thố giữa anh và họ thuộc đẳng cấp những nhà tâm lý học tội phạm hàng đầu thế giới. Em không thấy hưng phấn vì chuyện này sao?”

Giản Dao im lặng chấp nhận.

Và tháng Tư đã đến. Mấy hôm trước, Giản Dao cầm tài liệu tới tìm anh: “Cận Ngôn, em thích thành phố cổ này, mùa này đi du lịch rất thích hợp.”

Khi ấy, người kia còn ôm cô ngồi trên đùi, vừa thích thú nghịch tóc cô vừa trả lời thế nào?

“Em thích đến nơi có một đồng kiến trúc cổ nhân tạo, chen chúc giữa đám du khách mù quáng và ngắm nghía những món quà lưu niệm rẻ tiền sao?”

Giản Dao ghen lời.

Cuối cùng, anh còn đổ thêm dầu vào lửa: “Thực ra, anh có một điểm du lịch tốt hơn muốn giới thiệu với em đây. Ở sông Hắc Long thuộc khu vực biên giới Trung – Nga vừa xây dựng một nhà tù có hệ thống phòng thủ rất chắc chắn và tiên tiến. Hơn nữa, tội phạm bị giam ở đây đều phạm tội nghiêm trọng. Nếu chúng ta đến sớm, có thể may mắn trở thành nhóm khách đầu tiên đấy!”

Sáng sớm hôm sau, Giản Dao lẳng lặng thu dọn hành lý, một mình bay đến thành phố cổ trong tập tài liệu hướng dẫn du lịch kia.

***

Chỉ thoáng chốc, xe đã dừng trước cửa Sở Cảnh sát. Một viên cảnh sát hình sự chờ sẵn ở cửa dẫn Giản Dao vào trong. Cô nhớ mấy ngày nay đều không chịu nhìn mặt anh, giờ đây trái tim đột nhiên lỡ nhịp.

Vừa cúp máy, cô đã cuống cuống bắt xe đến đây. Không biết lúc bị đội trưởng đội cảnh sát hình sự hiểu lầm là nghi phạm và bắt đi, anh có phải chịu khổ sở gì không? Tuy nửa năm nay anh có tập thể thao, còn từng bảo cô sờ thử cơ bắp trên tay mình, nhưng theo Giản Dao phán đoán, chút cơ bắp ấy muốn đối kháng với một cảnh sát bình thường còn khó, huống chi đối phương còn là đội trưởng đội cảnh sát hình sự.

Khi đang suy nghĩ miên man, cô phát hiện đã đứng trước cửa một căn phòng. Một người đàn ông cao lớn bước ra, nở nụ cười niềm nở: “Là cô Giản sao? Tôi là Phương Thanh, đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố cổ. Đã muộn như vậy còn làm phiền cô.”

Giản Dao vội bắt tay với anh ta: “Chào anh, tôi là Giản Dao, cảnh sát hình sự Phòng tâm lý tội phạm thuộc Bộ Công an, vợ của Bạc Cận Ngôn. Rất hạnh phúc gặp anh.”

Phương Thanh nhìn ra phía sau. “Anh ấy đang ở bên trong.”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt anh ta. Căn phòng tương đối nhỏ hẹp, đèn đã khuya mà đèn đuốc vẫn sáng rực như được phủ một lớp thủy tinh trong suốt. Bạc Cận Ngôn mặc bộ đồ Tây trắng thớm, hai tay chắp sau lưng, chăm chú nhìn một loạt kết luận viết rành mạch trên bảng trắng.

Giản Dao nhìn dáng vẻ anh từ đằng xa, đột nhiên cảm thấy con giận trong lòng cứ thế tan thành mây khói. Hoặc là... Từ khoảnh khắc anh theo cô đến đây thì bao hờn dỗi mấy ngày trước đều tiêu tan rồi. Có điều, cô không thể dễ dàng xuống nước như vậy được.

Cô lẳng lặng ngắm nhìn bóng lưng vững chãi của anh, lòng chợt nghĩ: Có lẽ cả đời này, anh đều phải cô đơn đứng ở vị trí ấy, cho đến khi mái tóc đen nhánh từ từ bạc trắng, tấm lưng thẳng tắp cũng dần trĩu xuống vì năm tháng hao mòn. Thế nhưng, đôi mắt anh sẽ luôn luôn kiên định.

Cảm nhận được động tĩnh ở phía sau, Bạc Cận Ngôn quay đầu lại. Ánh mắt anh lướt qua Phương Thanh, nhanh chóng đổ dồn về phía Giản Dao. Hai người nhìn nhau qua khoảng cách mười mấy mét.

Giản Dao khẽ gọi: “Cận Ngôn...”

Anh khẽ nở nụ cười, giành nói trước: “Bà Bạc, anh rất khỏe, không sao cả.”

***

Môn Tâm lý tội phạm ở trường cảnh sát được phần lớn học viên lựa chọn. Trên thực tế, nó rất có ích trong quá trình điều tra, phá án. Kết quả suy đoán tâm lý và hành động của tội phạm hỗ trợ khá đắc lực cho việc đưa ra những suy luận. Tuy nhiên, Phương Thanh chưa từng được diện kiến một chuyên gia tâm lý tội phạm thực thụ nào.

Thôi, cứ nghe thử xem sao! Anh và mấy cảnh sát hình sự trao đổi ánh mắt với nhau. Trái lại, Bạc Cận Ngôn rất điềm tĩnh uống trà, như thể đã quá quen với đám cảnh sát hình sự như họ và cảnh tượng lần đầu gặp mặt thế này rồi.

Trời khuya đứng gió, không gian trở nên tĩnh lặng như tờ. Phương Thanh chú ý thấy Giản Dao ngồi bên cạnh Bạc Cận Ngôn đã mở laptop lên. Bạc Cận Ngôn hơi cúi đầu nói gì đó với cô, Giản Dao gật gù, dáng vẻ vừa nghiêm túc vừa lạnh lùng giống hệt chồng mình. Nhìn cách mà hai người đối xử với nhau, trong đầu Phương Thanh bỗng nghĩ đến cụm từ: Tâm đầu ý hợp.

Thật ra rất lâu trước đây, Phương Thanh cũng từng mong mỗi một tình yêu như vậy. Có một cô gái dịu dàng, đáng yêu bầu bạn với mình. Cuối cùng, anh lại phải lòng một người phụ nữ sắc sảo như chim ưng.

Phương Thanh cười tự giễu.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn chợt cất lời: “Hung thủ hơn hai mươi tuổi, là người bản địa, hoặc đã sinh sống ở đây một thời gian khá dài. Là người quen của nạn nhân Phó Vĩ, hoặc ít nhất từng tiếp xúc với anh ta ở nơi này. Hung thủ gây án một mình.

Đêm xảy ra vụ án, hung thủ mặc một chiếc áo khoác rất dày. Có hiểu biết nhất định, thậm chí có một chút kỹ năng thực tế trong việc phản trình sát, dường như khá am hiểu quy trình tra án của cảnh sát. Rất có thể hung thủ từng tiếp xúc với cảnh sát thông qua một vài vụ án khác, ví dụ với vai trò là người tình nghi hay người có liên quan đến vụ án được cảnh sát mời về phối hợp điều tra.

Hung thủ cư ngụ trong phạm vi mấy con phố lân cận hiện trường xảy ra vụ án, hơn nữa không đủ điều kiện sống một mình. Không có việc làm, hoặc làm công việc ở tầng lớp khá thấp.

Hung thủ gan dạ, tỉ mỉ, lập kế hoạch chu đáo, chặt chẽ, nhưng tinh thần căng thẳng cực độ. Có dấu hiệu tâm thần phân liệt, nhưng trong sinh hoạt và công việc có thể tự kiểm soát nghiêm ngặt không để ai biết. Trong cuộc sống, hung thủ gặp phải chuyện gì đó và bị tác động sâu sắc, tạo nên áp lực lâu dài cho bản thân.

Hãy tìm kiếm người có những đặc điểm thỏa mãn các điều kiện trên trong nhóm người từng tiếp xúc với Phó Vĩ ở thành phố này, cũng chính là những người các anh từng điều tra. Kiểm tra bằng chứng ngoại phạm của họ, tìm kiếm nhân chứng của vụ án... Các anh sẽ nhanh chóng có thu hoạch thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

Type: Thùy Miên

Cả nhóm cảnh sát đều im lặng. Phương Thanh cũng trầm tư. Những suy luận của Bạc Cận Ngôn khá giống với phán đoán của anh, nhưng vì chủ yếu dựa vào trực giác của một cảnh sát hình sự lâu năm nên anh không dám khẳng định chắc chắn.

Bạc Cận Ngôn dừng lại. Trước sự im lặng của họ, thái độ anh vẫn bình tĩnh, điềm đạm, không hề biểu lộ chút khó chịu nào. Anh bắt đầu giải thích: “Thời gian gây án là vào đêm mưa to. Phó Vĩ trở về khách sạn vào lúc tối muộn. Chúng ta đều biết, hiện trường vụ án không có bất kỳ vật gì che chắn, cho nên hung thủ đã đứng sẵn ở đấy chờ anh ta. Một chiếc áo khoác dày mới có thể giấu được chiếc mã tấu dài 20 đến 30 centimet.

Cách nơi Phó Vĩ bị sát hại hơn bốn mét có để lại nửa dấu tay. Vân tay in đều và rõ nét, hơn nữa xung quanh không có vết máu nên có thể kết luận: Dấu vết được để lại lúc anh ta còn sống. Hôm đó, Phó Vĩ tới quán bar uống rượu đến ngà ngà say mới về. Mưa to như thế, tại sao anh ta lại dừng bước trong mưa, còn chống tay lên tường? Bởi vì anh ta gặp được người quen, hoặc ít nhất là người từng tiếp xúc qua. Chắc chắn không phải người xa lạ. Nếu là các anh, gặp người dừng trong đêm mưa, dù cảm thấy kỳ lạ cũng sẽ đi ngang qua chứ không dừng lại, đứng không?

Cổ tay Phó Vĩ có vết tích từ việc xung đột, do vậy có khả năng phần da để lộ bên ngoài và cổ tay của hung thủ cũng bị Phó Vĩ cào xước.

Hung thủ nắm rất rõ vị trí của các camera giám sát trên phố, hướng đường đi, thời gian đóng cửa của các cửa hàng và đặc thù của ngôi trường tiểu học bỏ hoang kia. Điều này nói rõ hung thủ ít nhiều đã sống ở đây được một thời gian.

Không có đồng lõa, vì với sự chu đáo, tỉ mỉ và gan dạ của hung thủ, nếu có hai người thì hoàn toàn có thể lựa chọn cách thức gây án hoàn mỹ hơn, không cần phải chạy vào trường tiểu học thay bộ đồ dính máu và để lại dấu vết như vậy.

Hung thủ vô cùng tàn nhẫn với thi thể, gần như mất khống chế. Hung thủ chém hơn bốn mươi nhát, nhát nào cũng sâu đến tận xương, hơn nữa không phải vì mục đích che giấu máu chốt quan trọng của vụ án hay thân phận của nạn nhân. Vừa tỉnh táo vừa phẫn nộ, vừa khắc chế vừa điên cuồng, biểu hiện mâu thuẫn như vậy tất nhiên xuất phát từ nguyên nhân áp lực đè nén lâu dài dẫn đến tinh thần lệch lạc. Cuộc sống của hung thủ không được như ý, cách thức giết người đơn giản và thô bạo như vậy là xuất phát từ bản năng. Người như thế trong cuộc sống sẽ không làm được những việc phức tạp cần dùng đến trí não và năng lực giao tiếp. Thêm nữa, với trạng thái tinh thần thế này, hung thủ chắc chắn không làm được những công việc đó.

Sau khi hung thủ thay quần áo ở trường tiểu học đã vội vã rời đi, vì với tính cách cẩn thận của đối phương, nếu ở lại chắc chắn sẽ phát hiện ra vết máu và dọn dẹp sạch sẽ. Nhưng vừa rồi, tôi có nhờ người của các anh kiểm tra camera giám sát trong vòng một giờ đồng hồ sau khi vụ án xảy ra, trên đường lớn không hề xuất hiện kẻ khả nghi vóc dáng trung bình nào đi ra từ phía trường tiểu học với đầu tóc ướt đầm và bước đi hối hả cả. Vì vậy, hung thủ chắc chắn cư ngụ trong phạm vi mấy con phố kia. Bây giờ, các anh có thể đặt câu hỏi.”

Một anh cảnh sát hình sự đưa ra thắc mắc: “Giáo sư Bạc, tôi cảm thấy người anh miêu tả có chút mâu thuẫn. Hung thủ có kế hoạch chặt chẽ, chu đáo, là một cao thủ gây án, giống như một người có học thức, nhưng lại rất thô lỗ, hơn nữa còn làm công việc cấp thấp...”

Bạc Cận Ngôn nhếch môi cười: “Phải, chính là mâu thuẫn. Mâu thuẫn không thể hóa giải không phải sẽ trở thành căn nguyên của việc phạm tội hay sao?”

Câu nói này khiến nhóm cảnh sát chìm vào suy tư.

Một vị cảnh sát khác đặt câu hỏi: “Tại sao anh xác định lúc đó hung thủ mặc áo khoác dày? Nếu muốn giấu mã tấu, hung thủ có thể vác một chiếc túi cơ mã, vừa kéo có thể cất bộ quần áo thay ra?”

“Bỏ trong túi? Chờ mục tiêu đến rồi kéo khóa, lấy mã tấu ra mới chém người sao? Hơn nữa, có thể gặp phải rủi ro khi dây đeo túi trở thành công cụ để nạn nhân phản kích. Không, hung thủ của chúng ta không nguốc như thế đâu.”

Lời này khiến vị cảnh sát vừa hỏi đỏ mặt. Ánh mắt Bạc Cận Ngôn sáng quắc, Giản Dao ngồi bên cạnh khẽ ho khan. Anh hơi khựng lại, lặng im chốc lát mới nói với vị cảnh sát kia: “Tôi chỉ nói sự thật thôi, không phải cười nhạo anh.”

“Giáo sư Bạc, anh cho rằng hung thủ là nam hay nữ?” Phương Thanh đột ngột lên tiếng.

Mọi người kinh ngạc. Ngay cả Giản Dao cũng ngẩng đầu. Phụ nữ sao? Cô chưa bao giờ nghĩ đến khả năng này.

Bạc Cận Ngôn chăm chăm nhìn Phương Thanh, nở nụ cười: “Ồ, câu hỏi rất hay. Hung thủ là nam hay nữ? Trước mắt, vụ án này không thể hiện được khuynh hướng giới tính. Vì vậy, tôi cho rằng hung thủ là một người đàn ông vóc dáng trung bình hoặc một người phụ nữ khá khỏe mạnh.”

***

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao rời đi sau khi cuộc họp kết thúc, văn phòng chỉ còn lại Phương Thanh và mấy người anh em vẫn đắm chìm trong dòng suy nghĩ.

“Sếp!” Có người cất lời: “Chúng ta dựa theo phác họa của vị giáo sư này để tìm kẻ khả nghi sao?”

Phương Thanh rít một hơi thuốc. “Không sợ nản chí, chỉ sợ không tìm ra cách. Cấp trên muốn chúng ta phá án trong một tuần, hai mươi bốn tiếng đồng hồ đã trôi qua. Giục phòng giám định đưa kết quả giám định hung khí và dấu vết hiện trường cho chúng ta. Tiếp tục tìm kiếm tung tích hung khí, kiểm tra tỉ mỉ các camera giám sát. Dựa theo lời giáo sư Bạc phân tích, điều tra toàn bộ đối tượng lần nữa.”

“Sếp, chúng ta chưa bao giờ hoàn toàn lệ thuộc vào tâm lý tội phạm để phá án, lỡ như... Làm theo lời anh ta mà không tìm ra được kẻ tình nghi thì thế nào?”

Phương Thanh cười gằn: “Không tìm được thì xem như chúng ta bị anh ta dắt mũi thôi.”

***

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao trở về căn phòng trên tầng hai khách sạn Diêu gia. Vừa vào phòng, Giản Dao đã bị anh ôm lấy.

“Ai cho anh ôm?” Cô chống cự. “Tay còn chưa rửa. Khi này anh đã đến hiện trường đấy.”

Bạc Cận Ngôn không hề buông tay, anh thì thầm bên tai cô: “Suyt... Nhỏ giọng một chút, đừng để hung thủ nghe thấy.”

Giản Dao sùng sốt.

“Phó Vĩ cũng ở khách sạn Diêu gia. Hung thủ nắm rõ hành tung của anh ta như vậy, nói không chừng, hung thủ cũng ở tại khách sạn này.”

Giản Dao sa sầm mặt. “Sao anh không nói sớm? Còn về đây chung với em?”

Bạc Cận Ngôn buông cô ra, thần nhiên nằm xuống giường. “Chẳng lẽ anh phải tránh né kẻ khả nghi?”

Giản Dao ghen hờn. Đây là logic quái quỷ gì vậy? Được rồi, cô cũng phải bình tĩnh. Chỉ là một kẻ tình nghi trong vụ án mưu sát thôi mà. Cô bước tới, đá nhẹ vào chân anh: “Này, anh vào rửa tay đi. Thay giày và quần áo xong mới được đi nằm.”

Bạc Cận Ngôn vâng lời vợ đứng dậy treo áo vest lên chiếc giá gần cửa, sau đó thay dép lê đi vào phòng vệ sinh rửa mặt và tay, giống hệt như đang ở nhà.

Trời gần sáng, họ khóa cửa kéo kín rèm, chỉ bật một chiếc đèn bàn kiểu cổ tỏa ra ánh sáng êm dịu bên giường, xem đây như khoảng không gian nhỏ an toàn và thân mật của cả hai. Tối nay, Bạc Cận Ngôn nồng nhiệt hơn thường ngày. Khi đôi tay cô yếu ớt đặt nơi lồng ngực anh, anh sẽ cúi đầu nhẹ hôn từng tấc da thịt mịn màng trên gương mặt và thân thể cô. Thật ra, Giản Dao chưa từng nói với Bạc Cận Ngôn, hành động đó luôn khiến cô cảm động sâu sắc. Cô có thể cảm nhận được sự chân thành và quý trọng mà anh dành cho cô.

Nếu có người đàn ông luôn hôn bạn một cách mê muội như vậy thì chứng tỏ anh ấy yêu bạn thật sự sâu đậm.

Bạc Cận Ngôn có thói quen hỏi cảm thụ của người trong cuộc: “Em hài lòng không? Có tiến bộ vượt bậc so với lần trước không?”

Giản Dao ngắm nhìn anh trong không gian mờ tối, đôi mắt như ẩn chứa những vì sao lấp lánh dịu dàng: “Cận Ngôn, lúc này em cảm thấy anh đàn ông nhất.”

Bạc Cận Ngôn nghi ngại chốc lát, cười rộ: “Em đang khen anh hay đang mắng anh vậy hả?”

Giản Dao thoáng ngỡ ngàng rồi chợt hiểu ra. Cô có ý khen anh cơ mà? Có vẻ chỉ số cảm xúc của người này lại tăng lên rồi.

Hai người ngủ vui đến tận chiều, không bận tâm đến vụ án nữa. Nếu có tiến triển thì bên kia sẽ liên lạc với họ thôi. Chạng vạng, cả hai đi dạo trên phố cổ, ăn một vài món đặc sản rồi trở về khách sạn.

Đường phố bây giờ đã lên đèn rực rỡ. Họ đứng trên hành lang, lặng lẽ ngắm nhìn khung cảnh xung quanh. Từ nơi này phóng tầm mắt ra xa có thể nhìn thấy tường thành cổ và ánh đèn lấp lánh bên sông, cảnh sắc vô cùng an bình và ấm áp. Đây là điều Giản Dao mong đợi trong chuyến đi này, nếu không xảy ra vụ hung án kia thì càng hoàn mỹ hơn.

“Bên kia hình như là nơi ở của chủ khách sạn.” Giản Dao chỉ về phía khoảnh sân bên ngoài. Thật ra hai bên thông nhau, nhưng bên kia có phần nhỏ hơn, cũng trồng cây xanh mát. Nơi đó xây một căn tứ hợp viện nhỏ và ngôi nhà hai tầng, có chừng mười phòng vẫn còn sáng đèn.

“Nghe nói đại gia đình họ đều ở đó, ông bà chủ và những người thân thích...” Giản Dao cất giọng ngưỡng mộ. “Ồ trong căn nhà cổ như vậy cũng thích nhỉ? Người một nhà luôn quây quần bên nhau. Một khoảnh sân riêng, ngôi xóm tường trắng, xây xanh giềng cổ, nhịp sống chậm rãi, ngày tháng bình yên.”

Bạc Cận Ngôn nhìn cô. “Biết ngay em thích kiểu nhà như thế mà. Sau này, chúng ta...” Anh chợt dừng lại, Giản Dao cũng giật mình.

Những căn phòng vốn đang sáng đèn ở khoảnh sân đối diện như thể đã giao hẹn trước với nhau, toàn bộ đèn đóm đột ngột vụt tắt. Phút chốc, bốn bề lặng ngắt, tối đen như mực, chỉ có bóng cây trong sân vẫn lay động nhẹ nhàng dưới ánh trăng.

Bạc Cận Ngôn nhúm mày, Giản Dao thắc mắc: “Sao thế?”

“Không có gì.”

***

Phương Thanh hết sức rầu rĩ. Vụ án này nói đã tiến triển rất nhiều thì đúng là nói là vẫn giậm chân tại chỗ cũng không sai.

Dù hung thủ rất cẩn thận nhưng nhân viên giám định vẫn lấy được dấu vân tay dính máu mờ nhạt trên tay nắm cửa ở trường tiểu học, mà dấu máu thuộc về nạn nhân Phó Vĩ. Có dấu vân tay này đã đủ định tội cho hung thủ rồi.

Nhưng vấn đề là họ vẫn chưa tìm ra hung thủ. Đối chiếu với kho vân tay của cảnh sát cũng không có người nào khớp. Dù sao hiện tại, phạm vi lấy dấu vân tay ở trong nước vẫn còn hạn chế. Huống hồ động cơ phạm tội và mối quan hệ của hung thủ với Phó Vĩ đến giờ vẫn chưa tìm được câu trả lời.

Nói thật, trước đó Phương Thanh còn có trực giác vụ này rất có khả năng sẽ trở thành án treo. Thu thập được dấu vân tay thì đã sao? Hồ sơ ở Bộ Công an có cả đồng án treo mặc dù đã tìm được dấu vân tay và ADN của nghi phạm. Nhưng có phác họa tâm lý tội phạm mà Bạc Cận Ngôn cung cấp, tình huống dường như cũng có tiến triển đôi chút. Phương Thanh quyết định thử điều tra theo hướng đó, được đến đâu hay đến đấy.

Theo thống kê, sau khi đến thành phố này, Phó Vĩ từng tiếp xúc trực tiếp với một trăm hai mươi tám người. Gần một nửa trong số đó có bằng chứng ngoại phạm trong đêm xảy ra án mạng. Sau khi loại trừ những người không phù hợp với các chi tiết của bản phác họa, cuối cùng chỉ còn ba mươi người nằm trong diện tình nghi. Đó là ông chủ quán ăn, nhân viên, mấy vị khách ở quán bar, tài xế taxi, nhân viên khách sạn và vài người khách trọ.

Phương Thanh bảo thuộc hạ mời những người này đến Sở lấy lời khai lần nữa. Để tránh việc đứt dây động rừng, anh chỉ âm thầm tìm cơ hội lấy dấu vân tay của họ, sau đó đối chiếu từng người một. Kiểm tra từ sáng đến xế chiều cũng được hai phần ba, nhưng không có ai phù hợp cả.

Buổi tối, Phương Thanh tập trung cả đội hợp lần nữa. Mọi người phì phèo thuốc lá, đôi mắt đỏ quạch, rõ ràng đều đã vô cùng mệt mỏi, nhưng tinh thần lại hưng phấn đến lạ.

“Đôi chiếu dẫu vãn tay đến đâu rồi?” Phương Thanh hỏi.

Một nhân viên điều tra lắc đầu. “Sắp xong rồi, vẫn chưa có người phù hợp.”

“Bạc Cận Ngôn có động tĩnh gì không?”

Mọi người đều trầm mặc.

Một nhân viên điều tra khác đáp: “Lúc này, Giản Dao gọi điện nói muốn xem tài liệu về gia đình ông chủ khách sạn Điều gia.”

“Khách sạn Điều gia ư?”

“Ngoại trừ Điều Viễn Qua, trong nhà đều là phụ nữ: vợ ông ta, em gái vợ, em gái họ và hai nhân viên nữ quản lý nhà hàng.”

Phương Thanh nghe vậy lại rơi vào trầm tư.

Một cảnh sát hình sự lâu năm bên cạnh cười chế giễu: “Trước kia, tôi từng làm quản lý ở đó. Thật ra, có một vài tin đồn về Điều gia này...”

Mấy cảnh sát khác đều nhếch môi cười khinh thường, hiển nhiên ai cũng nghe qua tin đồn kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Type: Thùy Miên

Phương Thanh ngẩng đầu đặt vấn đề: “Nạn nhân Phó Vĩ ở khách sạn Điều gia. Trước mắt, chúng ta chỉ thống kê lễ tân, nhân viên phục vụ, khách thuê phòng xung quanh từng tiếp xúc với anh ta. Người nhà họ Điều có thể tiếp xúc với anh ta hay không?”

Câu hỏi này không ai trả lời được.

Phương Thanh tiếp tục phân tích: “Nhìn chung, con người Phó Vĩ khá bình thường. Nhưng những người biết anh ta đều phản ánh cùng một vấn đề: Háo sắc. Ở khu vực sân sau của Điều gia đều là phụ nữ, nơi đây thông đến vườn hoa của khách sạn. Nếu Phó Vĩ từng tiếp xúc với những người đó hoặc một người trong số họ, liệu việc này có liên quan đến cái chết của anh ta không?”

Phương Thanh chợt nhớ đến cổng sau trường tiểu học cách Điều gia không xa. Công tác điều tra có phương hướng mới, nhưng tất cả mới là suy đoán. Suy xét hồi lâu, anh quyết định đi tìm Bạc Cận Ngôn một chuyến.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn đang nghe điện thoại của An Nham - cấp dưới của anh ở Phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm. An Nham giống Bạc Cận Ngôn, là một thiên tài trong lĩnh vực IT nhưng thiếu hụt khả năng giao tiếp thông thường.

An Nham thành thật hỏi qua điện thoại: “Sếp, khi nào anh về?”

Bạc Cận Ngôn hồ hững đáp lại: “Mấy ngày nữa.”

“Thiểm Tây vừa xảy ra vụ án cướp của giết người liên hoàn, tội phạm không để lại bất cứ dấu mối có giá trị nào, còn khiến mấy chục vị cảnh sát hình sự điều đứng nữa. Tổ chúng ta có nhận vụ này không?”

“Ồ.”

Hai người cùng im lặng. Đầu dây bên kia bỗng truyền đến giọng nói của Phó Từ Ngộ, bạn thân của Bạc Cận Ngôn. Anh ta là một bác sĩ rất tài ba, gần đây đang bị Giản Dao dụ dỗ đến làm pháp y cho tổ điều tra của Bạc Cận Ngôn. Phó Từ Ngộ nói cười sang sảng: “An Nham, cậu đúng là thiếu tinh tế, còn không rõ tình huống bây giờ sao? Cận Ngôn hấp tấp đuổi theo đồ đánh Giản Dao. Cậu ta mà dám quay về, không sợ bị Giản Dao bỏ sao?”

An Nham phì cười. Bạc Cận Ngôn lập tức cúp điện thoại.

Giản Dao đang lật xem tài liệu trên bàn. Cô thấy sắc mặt khó coi của anh bèn dịu dàng hỏi: “Sao vậy?”

Bạc Cận Ngôn điềm tĩnh lắc đầu. “Không có gì. Hai kẻ thừa thải rảnh rồi thôi.”

Giản Dao cười, đôi mắt cong cong. Cô đưa cho anh một tách trà, sau đó tiếp tục xem tài liệu liên quan đến gia đình sống cách họ hơn mười mét kia. Giờ

này, sắc trời còn sáng sủa, nắng chiếu rọi xuống khoảng sân tĩnh lặng như tờ.

Anh đã xem tài liệu về Điều Viễn Qua cũng như nội dung cuộc đối thoại của ông ta với Phương Thanh ở Cục Cảnh sát, không có gì để tìm hiểu nữa.

Vợ của Điều Viễn Qua tên Minh Lan, 45 tuổi, cũng là người vợ danh chính ngôn thuận của ông ta. Xem ảnh có thể thấy đó là một quý bà đoan trang, lạnh lùng. Bà ta vốn là thiên kim của một gia đình giàu có trong vùng, gia cảnh chỉ kém nhà Điều Viễn Qua một chút. Sau khi kết hôn, bà ta không đi làm bên ngoài nữa mà ở nhà quản lý quán bar ven hồ thay chồng. Hai người không có con cái.

Minh Nguyệt là em gái út của Minh Lan, năm nay 29 tuổi, cũng sống ở Điều gia. Cô ta làm việc tại công xưởng Điều gia sau khi tốt nghiệp phổ thông, nhưng gần đây chỉ quanh quẩn ở nhà. Xem ra, Điều Viễn Qua đang nuôi cô em vợ này rồi. Minh Nguyệt chưa kết hôn, nhưng có một đứa con trai 5 tuổi không rõ cha ruột là ai. Nhìn ảnh thì thấy vẻ ngoài của Minh Nguyệt không bằng chị mình, bù lại cô ta trắng trẻo và mang đến cảm giác thật thà, chất phác.

Trương Cúc Phương là em họ của Điều Viễn Qua. Cô ta có dáng người thon thả, da trắng, mắt nhỏ, khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều. Năm nay 30 tuổi, chưa lập gia đình. Trương Cúc Phương từng là diễn viên trong đoàn kịch nói, rất giỏi hát kinh kịch. Nghe nói hiện tại cô ta ở Điều gia quản lý sổ sách của công xưởng thay anh họ, phần lớn thời gian là nhàn nhã ở nhà.

Triệu Hà, Trần Mai có chức vị không cao, đều do một tay Điều Viễn Qua cất nhắc lên làm trưởng ca ở nhà hàng. Triệu Hà mặt mũi tròn trịa, năm nay 35 tuổi. Trần Mai dáng dấp gầy gò, 32 tuổi, trông cũng ưa nhìn. Hai người xuất thân từ nông thôn, trình độ học vấn không cao, nghe nói đều chưa lấy chồng. Bởi vì khu nhà của Điều gia rất gần khách sạn nên họ cũng sống ở đây luôn.

Trong đó còn có năm người giúp việc, đều là mấy bác gái bốn mươi, năm mươi tuổi. Đôi khi họ sẽ ra gian nhà chính của khách sạn giúp quét dọn vệ sinh.

***

Nghe tiếng bước chân vọng đến, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao ngừng đầu nhìn, thấy Phương Thanh đi trên hành lang với vẻ mặt nặng nề.

“Giáo sư Bạc, có thể trao đổi một lát không?”

Ba người vừa vào phòng, Phương Thanh liền vào thẳng vấn đề: “Dựa theo phác họa anh nói, chúng tôi đã kiểm tra gần một trăm người nhưng chưa tìm được dấu vân tay trùng khớp.”

Bạc Cận Ngôn thản nhiên đáp: “Điều này chứng tỏ phạm vi kiểm tra của các anh chưa toàn vẹn.”

Phương Thanh liếc sang xấp tài liệu trên bàn. “Anh nghi ngờ người của Điều gia có liên quan đến vụ án này?”

“Họ cũng nằm trong phạm vi điều tra.”

Hai người im lặng chốc lát. Giản Dao bưng trà đến, Phương Thanh cảm ơn cô rồi chậm rãi uống một hớp. Lát sau, anh mới nói ra tâm sự trong lòng: “Giáo sư Bạc, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, kể từ lúc anh phác họa tâm lý tội phạm, lòng dạ mấy anh em cảnh sát chúng tôi luôn lo âu. Xưa nay, chúng tôi phá án đều tìm hiểu kỹ manh mối, từng bước làm rõ sự liên quan giữa nạn nhân và kẻ tình nghi. Động cơ, quá trình gây án, cảm xúc, logic, kể cả hung khí, dấu vết, thủ đoạn của hung thủ... không thể thiếu bất cứ thứ gì. Quá trình này thật ra vất vả và mệt mỏi vô cùng. Nhưng ít ra, chúng tôi cảm thấy yên lòng.

Thế nhưng, tôi phải thừa nhận vụ án này rất khó, thời gian cấp trên yêu cầu lại gấp gáp. Chúng tôi không tra ra một chút liên quan nào giữa nạn nhân và hung thủ hay động cơ và logic phạm tội. Cuộc điều tra rơi vào bế tắc. Các dữ kiện anh cung cấp cho chúng tôi đều rất logic, mọi người đều hiểu, cảm giác như đã vén ra mây mù thấy được trời trăng vậy.

Song phác họa này lại tách biệt với quá trình điều tra và chứng minh thực tế. Chúng tôi đều từng học môn Tâm lý tội phạm ở trường, tôi biết anh trực tiếp đưa ra kết luận từ những hành động của tội phạm. Nhưng nói cho cùng, đây chỉ là một kiểu suy đoán thôi. Hiện giờ, nếu chúng tôi đánh cược tất cả vào đây, lỡ như... Tôi nói lỡ như thôi, không tìm ra được kẻ khả nghi theo như phác họa của anh thì sao?”

Giản Dao nghe vậy liền ngừng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn.

Anh yên lặng chốc lát, khẽ nhếch môi cười. “Anh không phải người đầu tiên nghi ngờ những phán đoán của tôi về tâm lý tội phạm. Chắc hẳn anh có nghe nói đến thần thám Hàn Trầm, cảnh sát chuyên điều tra theo phương pháp truyền thống ở thành phố Giang? Anh ta cũng từng có thành kiến và chất vấn như vậy. Thuận tiện nói thêm, anh ta tốn năm năm ròng rã mới tìm được vợ mình, trong khi năm đó, tôi chỉ mất một tháng để tìm ra Giản Dao. Tôi hiểu mối nghi hoặc của anh, dù rằng anh không hoàn toàn hiểu rõ bản chất của tâm lý tội phạm.”

Phương Thanh không hề tức giận, chỉ mỉm cười tiếp tục lắng nghe. Nhưng Giản Dao lại nhìn Bạc Cận Ngôn bằng ánh mắt tán dương. Giờ đây, đối mặt với sự chất vấn, anh không còn cười khẩy khinh thường như trước mà chỉ nói cười nhẹ nhàng pha chút chế giễu mà thôi. Như vậy chứng tỏ anh đã chứng thực hơn nhiều rồi, đúng không? Khụ khụ, hình như cô hơi thiên vị anh thì phải.

“Tâm lý tội phạm và điều tra truyền thống không có quan hệ đối nghịch, cũng không phân cao thấp với nhau. Trong mắt các anh, chứng cứ là hiện vật, còn trong mắt tôi, chứng cứ chính là hành động. Hơn nữa, phác họa của tôi chưa từng bỏ qua logic phạm tội và chứng cứ.” Bạc Cận Ngôn nhấp một ngụm trà, bình thản phân tích tiếp: “Trong tình huống bình thường, chỉ cần dùng phương pháp điều tra truyền thống là đủ. Nhưng luôn có một vài vụ án, năm này qua tháng nọ vẫn không tra ra dấu vết. Mối liên hệ giữa hung thủ và nạn nhân bị yếu tố con người, thời gian hoặc yếu tố ngoài ý muốn ngăn cản. Vụ án giết người hàng loạt mang tính tổ chức sẽ có những đặc điểm tương đồng. Lẽ nào bởi vì manh mối bị đứt mà để hung thủ nhón nhơ ngoài

vòng pháp luật hay sao? Khi điều tra truyền thống bắt lực thì tâm lý tội phạm phải dừng cảm đứng lên.”

Trong lòng Giản Dao chấn động, còn sắc mặt Phương Thanh thoáng nặng nề.

“Quả thật, rất nhiều kết luận của tôi đều được suy luận dựa trên tâm lý học Tội phạm thời bỏ qua nguyên nhân và quá trình còn mơ hồ của vụ án, lợi dụng việc phân tích hành động để trực tiếp khoanh vùng kẻ tình nghi. Các anh là người trong cuộc, còn tôi quan sát từ bên ngoài, đã là suy đoán ắt hẳn sẽ phát sinh vấn đề về tính chính xác. Cho nên chúng tôi phải chấp nhận mạo hiểm hơn các anh nhiều. Trường hợp phác họa chân dung tội phạm sai lầm dẫn đến kết cục để tội phạm chạy thoát xảy ra ở cả trong và ngoài nước. Nhưng chẳng lẽ vì tính rủi ro và sự e ngại sẽ gánh vác trách nhiệm mà chúng tôi phải từ bỏ khả năng phá án cuối cùng sao? Không, không có bất cứ một nhà tâm lý học tội phạm thực thụ nào chấp nhận bỏ cuộc. Dù là một phần vạn khả năng, chúng tôi cũng sẽ cố gắng phá án để người vô tội chết được nhắm mắt.”

Giản Dao và Phương Thanh đều im lặng.

Bạc Cận Ngôn lại cười nói: “Huống chi, từ lúc tôi “xuất đạo” đến nay... Giản Dao, em không nghe nhầm đâu. Theo cách dùng từ mới nhất mà thanh niên IT An Nham nhà chúng tôi cập nhật được thì đó là “xuất đạo”... Tôi chưa bao giờ xảy ra sai lầm”

Phương Thanh hỏi: “Tiếp theo, hai người định làm gì?”

Bạc Cận Ngôn nhìn căn viện phía xa, thốt ra một lời đầy thâm ý: “Chúng tôi định lên đến Diêu gia xem thử.”

Giản Dao tròn tròn mắt. “Anh định tự ý xông vào nhà dân à?”

Phương Thanh đứng bên ngoài cười xòa. “Hai người là khách du lịch, lại lạ mặt, đi nhầm chỗ không tính là tự ý xông vào.”

Giản Dao liếc nhìn Bạc Cận Ngôn. Đây là một trong những chiêu mà mấy cảnh sát hình sự lưu manh như Phương Thanh hay Hàn Trâm vẫn dùng sao? Bạc Cận Ngôn ngậy thò, chính trực nhà cô đã học được từ lúc nào thế nhỉ? Ngoài miệng anh chế giễu họ, nhưng cả ngày chung đụng với nhóm cảnh sát hình sự nên bị lây nhiễm tính xấu rồi sao?

Phương Thanh tiếp tục: “Tôi từng gặp Diêu Viễn Qua, cũng từng hỏi thăm không ít nhân viên của khách sạn, tôi đi không tiện lắm. Nhưng tôi sẽ canh chừng giúp hai người.”

“Vây đi thôi.” Bạc Cận Ngôn đứng dậy, cầm tay Giản Dao. “Em yêu, anh dẫn em đi tham quan nhà kẻ tình nghi nhé!”

Giản Dao để anh nắm tay một cách tự nhiên. Nhìn dáng vẻ hai người, Phương Thanh cảm thấy buồn nôn chết đi được, nhưng cũng thấy ngưỡng mộ vô cùng.

Hai vợ chồng họ đi trước, Phương Thanh đi theo sau.

Giản Dao khẽ hỏi: “Em vẫn không hiểu. Chỉ vì người của Diêu gia nằm trong phạm vi điều tra mà anh muốn tiếp cận nhà họ à? Nhưng anh có đến những nhà khác đâu?”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười. “Quả nhiên em là người hiểu anh nhất. Thực ra...” Anh liếc nhìn Phương Thanh đi phía sau rồi thì thầm bên tai cô: “Anh phát hiện được vài chi tiết nhưng không đề cập ở Cục Cảnh sát hôm qua.”

Giản Dao lấy làm lạ: “Sao anh không nói?”

“Chỉ là cảm giác thôi. Nhóm Phương Thanh không chú ý đến nội dung biên bản kia có một sự việc rất nhỏ, dùng cách thức bí ẩn nào đó để che đậy mối liên hệ phát sinh. Có lẽ chính là thứ mà cảnh sát muốn tìm. Anh cảm giác như sự thật bị cái chết và thời gian che giấu kia đang cười nhạo mình.”

Cách nói ví von nghệ thuật của anh khiến Giản Dao không hiểu nổi, chỉ biết cảm thán: “Ồ...”

Bạc Cận Ngôn nhìn cô triu mến: “Xưa nay, anh không bao giờ nói với ai những ý nghĩa chưa được xác minh đâu. Nhưng em là ngoại lệ, bởi vì anh đã xem em là một phần thân thể của mình.”

Giản Dao cười rạng rỡ: “Em hiểu rồi.”

Khu vực nhà ở của Diêu gia được bao quanh bởi một bức tường thấp, vườn hoa và hàng rào. Bởi vì bên ngoài đã dựng tấm biển “Khu vực tư gia, người không phận sự miễn vào”, lại cách khách sạn một con đường nhỏ, cho nên bình thường khách thuê phòng không ai đến đây.

Ba người tránh khỏi sự chú ý của nhân viên khách sạn, nhanh chóng đi đến căn viện. Vốn dĩ treo tường là có thể vào bên trong, nhưng ở cửa lại có một con chó đen to nằm trên mặt đất nhìn họ gầm gừ.

Không ngờ, Phương Thanh rất có ích trong trường hợp này. Anh ta ra dấu với vợ chồng Bạc Cận Ngôn, sau đó khom người tiến đến gần con chó kia. Không biết anh ta đã giờ chiều gì mà chỉ một lúc sau, con chó dữ liền ngoan ngoãn nằm yên bên chân anh ta.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều kinh ngạc vô cùng.

Phương Thanh cười nói: “Cảnh khuyến dữ nhất trong đội do tôi huấn luyện đấy.”

Thậm chí khi đã trèo vào vườn hoa Điều gia rồi mà Bạc Cận Ngôn vẫn thì thầm khen ngợi không ngớt: “Tên Phuong Thanh này cũng có tài đấy chứ!”

Giản Dao cảm thấy buồn cười. Người ta vừa nhạy bén vừa cứng cỏi, dẫn dắt điều tra cả một vụ án lớn. Cách đây vài hôm, anh ta còn quật ngã anh chị với một chiêu nửa kìa, sao không thấy anh khen ngợi câu nào? Vậy mà chỉ cần thuần phục một chú chó thôi lại khiến anh nhìn không chớp mắt, khen không tiếc lời.

Đúng lúc ấy, Giản Dao và Bạc Cận Ngôn giật mình nhìn thấy một người đi tới từ hành lang phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Đó là một người giúp việc khoảng gần năm mươi tuổi, mặc quần áo đơn sơ, vóc dáng cao gầy. Bà ta cầm chổi đi qua, không chú ý đến Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đứng phía sau cửa bán nguyệt.

Tư duy của những người điều tra án thường rất nhạy bén và tinh tế. Họ lập tức chú ý tới một vết thương còn rất mới trên khuôn mặt bà ta. Cổ tay nạn nhân Phó Vĩ có vết bầm và vết tích xung đột. Tuy không tìm được vết máu và ADN của hung thủ ở hiện trường, nhưng có khả năng trên người hung thủ sẽ lưu lại vết thương.

Bà ta chậm chạp quét lá rơi trong sân rồi dọn dẹp hành lang. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao lặng lẽ đứng nhìn từ xa. Đúng lúc này, một cánh cửa phòng bị đẩy ra, người phụ nữ xinh đẹp cao ráo nhưng mặt mày đanh đá xuất hiện. Cô ta mặc áo lụa và quần culottes lửng sành điệu. Giản Dao nhận ra đó chính là Trương Cúc Phuong, cô em họ từng làm diễn viên trong đoàn kịch nói của Điều Viễn Qua.

"Quét tước gì giờ này?" Trương Cúc Phuong vươn tay ấn đầu người giúp việc. "Tôi đang ngon giấc. Bà cố tình gây âm ỉ, không định cho tôi ngủ phải không?"

Người giúp việc gục đầu xuống. Nhưng cô ta vẫn chưa hả giận, lập tức giật lấy cây chổi phang thẳng vào mặt bà ta.

Giản Dao tròn tròn mắt. Hóa ra đây là nguyên nhân gây ra vết thương trên mặt người đàn bà kia. Trương Cúc Phuong này hống hách thật! Có điều họ không thể xuất hiện bây giờ, chỉ có thể im lặng theo dõi mà thôi. Trương Cúc Phuong mắng nhiếc một lúc mới quay về phòng, đóng sầm cửa lại. Từ xa, họ thoáng thấy phòng cô ta được trang trí khá thời thượng và tinh xảo: bộ sofa kiểu cách, giường gỗ cỡ lớn sơn phết nhẵn bóng, giá sắt kiểu Âu gần cửa treo vài bộ quần áo đàn ông và vài đôi dép da xếp ngay ngắn bên dưới.

Lúc này, một người giúp việc khác khoảng hơn bốn mươi tuổi ôm bó rau cải to bằng qua sân. Bà ta liếc nhìn người giúp việc bị đánh khi nãy, nhưng cả hai đều không nói gì, như thể đây là chuyện xảy ra hằng ngày. Tuy tuổi tác và tướng mạo hai người có sự khác biệt, nhưng vẻ hiền lành và u uất của họ thì giống hệt nhau.

Cửa sổ căn phòng bên cạnh phòng Trương Cúc Phuong đột ngột bị đẩy ra. Một người phụ nữ thon gầy với gương mặt thanh tú lộ đầu ra. Cô ta là Trần Mai - trưởng ca nhà hàng, cũng sinh sống ở Điều gia. Cô ta cau mày: "Ba ngày hai bữa lại nghe thấy tiếng chửi bới. Có chịu thôi đi không? Có bán linh thì làm việc gì có ích cho cái nhà này đi, cố gắng nhiều một chút cũng được. Chỉ biết ăn hại mà miệng lúc nào cũng oang oang! Chị Đồng, mang com cho tôi. Sao còn không qua đây? Nói chị đấy, chị có nghe không? Sao người ta sai thì được còn tôi thì không, hả?"

Người giúp việc bị Trương Cúc Phuong đánh khi nãy khẽ "vâng" một tiếng rồi quay người chạy đến phòng bếp. Ngược lại Trương Cúc Phuong không dám đối nghịch trực diện với Trần Mai, một tiếng "xoảng" thật lớn của thứ gì đó trong phòng bị cô ta đập vỡ đột ngột vang lên.

Bạc Cận Ngôn nhíu mày, lầu bầu khinh thường: "Ngu ngốc, hợm hĩnh, bần thủ."

Giản Dao không nói lời nào, ngược mắt trông ra xa. Trời bắt đầu nhá nhem, bóng tối lan dần trên những nhánh liễu đang lặng lẽ buông rủ. Căn viện cổ xưa này dường như tỏa ra hương vị cũ kỹ, mốc meo đối lập hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Tuy nhiên, vẫn có người sống đây thôi, không phải sao?

Màn đêm dần buông xuống, căn viện trở nên tĩnh lặng như tờ. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao rón rén đi trên hành lang. Căn phòng to ở đầu trên nghe nói là phòng ngủ của Minh Lan, bà chủ đích thực của Điều gia. Giờ phút này, đèn điện tối om, Minh Lan chủ yếu quản lý quán bar, chắc hẳn giờ này không có ở nhà. Nhìn qua cửa sổ, họ thấy nội thất đều làm bằng gỗ lim kiểu cổ, trong phòng còn có hai buồng nhỏ, là kiểu phòng kép vô cùng rộng rãi. Phía sau là bãi cỏ lớn, dựng thêm hai căn phòng nhỏ trông như nhà kho.

Còn lại chắc là phòng của Minh Nguyệt và Triệu Hà. Bên trong căn phòng thô sơ sáng đèn, ở góc có đặt vài chiếc giường tầng, chính là phòng của người giúp việc.

Bạc Cận Ngôn dẫn Giản Dao đi thám thính xung quanh, chuẩn bị tinh thần sẵn sàng khi bị người ta bắt gặp. Có điều, bầu không khí bao trùm căn viện

này dường như vắng lặng đến mức đáng sợ. Họ đã đi gần mười phút mà không bị ai phát hiện. Mãi tới lúc đến hồ cá ở sân sau, họ mới thấy người giúp việc bị đánh khi này đang đứng sau thân cây nói chuyện với một người phụ nữ thân hình đầy đặn. Người phụ nữ đó là Triệu Hà, trưởng ca còn lại của nhà hàng, cũng sống ở Diêu gia.

Dáng vẻ Triệu Hà trông ôn hòa hơn Trần Mai nhiều. Cô ta có gương mặt tròn trịa, ánh mắt nhuốm đầy vẻ bất lực: "Cô ta lại đánh chị hả? Hay là Trần Mai? Là bà cả sao?"

Người giúp việc cúi đầu lí nhí nói: "Bà Tư, tôi không sao."

Triệu Hà thờ dãi: "Nếu thật sự không làm nổi nữa thì nghỉ đi."

Người giúp việc im lặng không đáp.

Triệu Hà nói tiếp: "Tôi nay, chị làm xong việc thì đến phòng tôi. Chỗ tôi có thuốc trị thương."

Người giúp việc trầm mặc một hồi mới dám mở lời: "VẬY sao được... Lỡ ông chủ nhìn thấy."

"Ông chủ tôi nay không đến phòng tôi. Yên tâm đi, ông ta sẽ không đánh chị nữa đâu."

Người giúp việc cúi đầu rồi đi theo lối khác. Triệu Hà vừa quay đầu liền nhìn thấy Bạc Cận Ngôn và Giản Dao. Cô ta giật lùi một bước, vừa cảnh giác vừa kinh ngạc: "Hai người là ai?"

Bạc Cận Ngôn mỉm cười đáp: "Chúng tôi ở đây nhà phía trước."

Giản Dao vội xen lời: "Xin lỗi, chúng tôi bị lạc đường. Chị cũng là khách trọ ở đây phải không?"

Về mặt Triệu Hà thoáng dịu đi. Cô ta chỉ tay về lối đi phía trước: "Anh chị đi nhầm rồi. Nơi này không thuộc phạm vi khách sạn, là khu vực nhà riêng của chúng tôi. Mau rời khỏi đây đi. Ở cửa có chó, lúc ra ngoài phải cẩn thận một chút."

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cùng nói cảm ơn. Triệu Hà vẫn không yên tâm, dứt khoát đưa họ ra tận cửa. Quả nhiên con chó đen dữ tợn vừa định sủa inh ỏi đã được Triệu Hà trấn an. Cô ta mỉm cười, đứng nhìn họ rời đi.

Lúc đó, Phương Thanh đang cầm ống nhòm theo dõi từ hành lang trước phòng Bạc Cận Ngôn và Giản Dao trên tầng hai khách sạn. Một nhân viên điều tra chạy đến bên cạnh: "'Sếp, cứ để mặc họ lần mò trong đó, chúng ta không giúp đỡ gì sao?"

"Không sao! Lẽ nào chỉ có mấy người đàn bà mà họ không xử lý được? Xem đi, không phải đang về rồi sao?"

"Tất cả đối tượng điều tra lúc trước giáo sư Bạc khoanh vùng đã đối chiếu vân tay xong rồi."

Phương Thanh quay đầu nhìn cậu ta.

"Không có ai phù hợp cả."

* * *

Trời đã tối hẳn, Phương Thanh đưa Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi ăn lẩu ở một quán ven đường. Rót đầy một cốc bia, Phương Thanh mời Bạc Cận Ngôn: "Làm một cốc không?"

Bạc Cận Ngôn thận trọng lắc đầu: "Tôi chỉ uống rượu vang thôi."

Phương Thanh cười xòa, nói ra tên một loại rượu vang duy nhất ở quán. Kết quả, Bạc Cận Ngôn lịch sự từ chối: "Cảm ơn, tôi quyết định uống nước."

Phương Thanh ngẩn người.

Giản Dao mỉm cười cầm cốc lên: "Đội trưởng Phương, tôi uống với anh. Khui hai chai đi."

Phương Thanh ngạc nhiên nhướng mày, khước môi Bạc Cận Ngôn nhếch lên một nụ cười tự hào.

Rượu quá ba tuần, mọi người đều có chút trầm lắng. Phương Thanh kể: "Nghe nói mấy năm trước, Diêu Viễn Qua muốn cưới một cô sinh viên đại học, còn bày cả tiệc rượu mời bà con họ hàng. Cuối cùng, cô gái đó đã bỏ trốn."

Ánh mắt Bạc Cận Ngôn đăm lại. "Tại sao mấy người phụ nữ đó lại chấp nhận kiểu quan hệ gia đình dị hợm bê bối như thế?"

Phương Thanh cười khẩy, không phát biểu ý kiến. Giản Dao biết trước đây Bạc Cận Ngôn sống ở nước ngoài nên không thể hiểu nổi chuyện này. Thật ra khi cô xem tư liệu về người đàn ông vừa có tiền vừa có địa vị ở chung nhà với cả đám phụ nữ thế này đã cảm thấy hơi quái lạ rồi. Không ngờ sự thật đúng là như vậy.

Giản Dao tiếp lời: "Nếu là nhà khác, dù vợ bé hay tình nhân đều không dám ngang nhiên như thế, vợ cả cũng sẽ không nhin. Nhưng "cái nhà" này vạch áo

cho người xem lưng, công khai chung sống hòa bình, có lẽ vì dục vọng mà thôi. Người đàn ông có tiền, có quyền, có địa vị như Diêu Viễn Qua có thể cho họ những thứ mà người đàn ông khác phần đầu cả đời cũng không đạt được. Giữa được và mất, họ đã lựa chọn thứ mà bản thân muốn. Nhưng cuộc sống thế này..."

Phương Thanh lắc đầu. "Dân thường như chúng ta không hiểu được đâu."

Bạc Cận Ngôn nhấp một ngụm nước trong chiếc cốc nhựa với điệu bộ sang trọng như đang thưởng thức rượu vang, sau đó anh gõ ngón tay xuống mặt bàn. "Diêu Viễn Qua là một gã đàn ông cuồng vọng tự đại, cường thế, khôn khéo và quyết đoán. Gã có dục vọng khổng lồ và chiếm hữu cực lớn, luôn xem những người phụ nữ kia như vật sở hữu của mình, không chế họ rất nghiêm ngặt và cũng rất thành công."

"Biến thái!" Phương Thanh nắc. "Lúc trước, chúng tôi từng nghe qua tin đồn về gia đình họ. Nhưng Diêu Viễn Qua chỉ đăng ký kết hôn với bà vợ cả, mấy người phụ nữ kia đều tự nguyện sống ở đó, cho nên cảnh sát không thể nào xử lý họ."

Bạc Cận Ngôn đắm chiêu. "Mấy người phụ nữ kia thật sự sống yên bình và vui vẻ sao?"

Trả lời anh là Giản Dao. Cô lắc đầu: "Không, không đâu. Trên thế giới này, không có bất cứ người phụ nữ nào bằng lòng chia sẻ người đàn ông của mình với người khác cả. Cho dù bề ngoài họ vẫn chung sống hòa bình, nhưng nội tâm chắc chắn vô cùng đau khổ, đè nén và oán giận."

Bạc Cận Ngôn gật gù, ánh mắt thấp thoáng nét cười. Giản Dao chợt sùng sốt, nhìn sang Phương Thanh cũng đang trầm ngâm.

Đúng vậy! Đau khổ, đè nén, oán hận, tình yêu và dục vọng quái dị, chịu đựng từ năm này sang năm khác, không tài nào trốn thoát được. Hôm nay, họ nhìn thấy Trương Cúc Phương, Trần Mai, Triệu Hà đã như vậy, còn hai chị em Minh Lan và Minh Nguyệt ở bên cạnh Diêu Viễn Qua thời gian dài hơn nữa sẽ thế nào?

Phút chốc, trong đầu Giản Dao hiện lên những suy luận của Bạc Cận Ngôn trong lúc phác họa chân dung hung thủ:

Người địa phương, nắm rõ hoàn cảnh xung quanh, từng tiếp xúc với Phó Vĩ. Trong căn viện Diêu gia không có camera giám sát. Đêm vụ án xảy ra, muốn ra vào mà không để ai hay biết cũng rất đơn giản. Nếu họ muốn có bằng chứng ngoại phạm thì chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Tinh thần bị đè nén cực độ, có dấu hiệu tâm thần phân liệt, nhưng trong công việc và cuộc sống thường ngày không để ai biết. Một sự việc nào đó gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc đời hung thủ tạo nên áp lực lâu dài. Có khả năng là phụ nữ, chỉ cần sức khỏe cực tốt là được.

Không thể làm những công việc phức tạp cần trình độ cao. Trong năm bà vợ của Diêu Viễn Qua, có một người suốt ngày ở nhà nhàn rỗi, một người quản lý sổ sách, hai người làm trưởng ca nhà hàng, trình độ của tất cả bọn họ đều không cao. Thậm chí bà vợ cả Minh Lan tuy là bà chủ quán bar nhưng cũng chỉ trông coi thay chồng mình, bên dưới có cả đồng tay sai, chuyện cần bà ta đích thân ra tay thì được bao nhiêu?

Qua xem xét có thể thấy tất cả bọn họ đều phù hợp với phác họa hung thủ. Hơn nữa, mức độ phù hợp còn cao hơn những người bị điều tra trước đó. Hung thủ giết chết Phó Vĩ có khi nào đang ẩn nấp trong số họ? Giữa hung thủ và Phó Vĩ rốt cuộc đã che giấu khúc mắc gì không muốn cho ai biết?

Tuy nhiên, họ vẫn chưa tìm được mối liên hệ trực tiếp giữa mấy người phụ nữ ở Diêu gia và vụ hung án.

Phương Thanh lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc, "Bây giờ không có bất kỳ chứng cứ nào, gọi họ về cục phối hợp điều tra thì quá mạnh động. Tôi sẽ nghĩ cách lấy dấu vân tay của họ tiến hành đối chiếu trước."

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Minh Lan đỗ chiếc xe Audi trong gara ở sau nhà. Bà ngừng đầu nhìn phòng Trương Cúc Phương đèn đóm sáng trưng, loáng thoáng có tiếng cười nói.

Bà đi giày cao gót, thông thả băng qua mảnh sân vườn vắng lặng để trở về phòng. Em gái Minh Nguyệt ở phòng bên cạnh đang dạy con trai học bài, tiếng rì rầm đọc sách vọng qua khe cửa. Triệu Hà có lẽ đã ngủ rồi. Phòng cô yên tĩnh như tờ, nhưng vì e ngại quyền uy của chồng bà nên vẫn để đèn sáng.

Chỉ có phòng Trần Mai vẫn còn bật nhạc. Đó là người phụ nữ không biết an phận, nhưng Minh Lan không bao giờ hời hợt vì đã để chồng mình rước cô ta về. Nếu không lấy ai đối nghịch với Trương Cúc Phương chứ?

Minh Lan uống xong cốc nước thì thấy chị Đồng giúp việc mang thức ăn vừa được hâm nóng đến. Thật ra, xét về tuổi tác, chị Đồng chỉ lớn hơn Minh Lan vài tuổi. Nhưng hoàn cảnh sống quá khác biệt khiến nhan sắc hai người càng trở nên chênh lệch.

Minh Lan ăn cơm rất từ tốn. Nhìn dáng vẻ khom lưng của chị Đồng, trong lòng bà bỗng cảm thấy chán ghét cực độ. Bà ra lệnh: "Cút xuống đi! Hôm nay lại chọc bà Ba tức giận à? Không ai để cho tôi được yên cả." Nói xong, bà đưa tay véo chị Đồng thật mạnh. Chị Đồng khẽ kêu đau, Minh Lan bèn vươn

tay đến sờ mặt chị ta, cười nói: "Mặt mũi mãi chẳng thấy già đi nhỉ? Mà không ngờ chị làm được lâu vậy đấy. Chẳng qua cũng chỉ thêm thường đồng lương nhà này thôi. Một tháng những vài nghìn tệ. Chị vừa không có trình độ học vấn vừa lớn tuổi, làm ở đâu mới kiếm được số tiền như vậy?"

Chị Đồng cúi đầu lui ra ngoài: "Bà chủ, tôi đi trước."

Minh Lan cười khẩy, không buồn để ý đến chị ta nữa.

Đêm nay thật dài. Minh Lan nằm trên giường nghe mấy bản nhạc đang thịnh hành. Sau đó, bà ngẩng đầu nhìn ra bãi cỏ yên tĩnh và căn phòng nhỏ lơ trôi ngoài cửa sổ. Vầng trăng sáng treo lơ lửng trên cao, xung quanh vô cùng quanh quẩn.

Minh Lan đột nhiên cảm thấy lồng ngực ngột ngạt, bức bối vô cùng. Đó là cảm giác vừa như kim nén vừa như kích động. Bà muốn khóc nhưng đầu óc hoàn toàn rối rắm. Năm nay, bà đã bốn mươi lăm tuổi, mãn kinh hai năm rồi. Bà luôn phiền não khi nghĩ đến điều này. Lát sau, bà bỗng trút giận lên người Trương Cúc Phương.

Vậy nên bà chậm rãi đẩy cửa đi đến phòng cô ta. Qua cánh cửa khép kín, bà có thể nghe thấy tiếng cười của Trương Cúc Phương và Diêu Viễn Qua.

Minh Lan gõ cửa, khẽ nở nụ cười: "Viễn Qua, quán bar có một số việc tôi cần bàn với ông."

Diêu Viễn Qua nói: "Được", nghe tiếng động hình như là đang đứng dậy. Lát sau, Trương Cúc Phương mở cửa ra. Cô ta cười lạnh nhìn bà, nhưng không dám công khai đối nghịch. Minh Lan làm như không thấy, cùng Diêu Viễn Qua đi về phòng mình.

Đêm nay, Diêu Viễn Qua ngủ ở phòng Trần Mai. Ông ta rất chịu khó chăm sóc sức khỏe, tuy đã gần năm mươi nhưng thân thể vẫn cường tráng, khỏe mạnh, có thể giãy vò đám phụ nữ này tã tời nếu muốn. Theo gia quy mà Diêu Viễn Qua đặt ra, các phòng chỉ được tắt đèn khi phòng ông ta ở lại tắt đèn. Ông ta cảm thấy như vậy rất tốt, thế mới giống một gia đình chứ?

Mấy đêm thế này, có lẽ người ngủ an giấc nhất là "bà Hai" Minh Nguyệt. Cô ôm con trai nằm trên chiếc giường thật to, dịu dàng thủ thi kể chuyện cổ tích cho cậu bé nghe.

Năm hai mươi tuổi – độ tuổi vẫn còn vương nét ngây thơ, trong sáng, cô đã gả cho Diêu Viễn Qua. Khi đó, gia cảnh nhà cô sa sút, công xưởng của bố thua lỗ liên miên dẫn đến phá sản. Vậy nên cô quyết định đến xưởng của anh rể làm. Hai người thường xuyên qua lại, gặp gỡ rất nhiều lần. Dù từng xôn xang trước người anh rể chừng chạc, chín chắn, nhưng ban đầu cô chưa hề nảy sinh bất cứ ý nghĩ không an phận nào. Nhưng về sau, chị gái đề cập chuyện này với cô, bố mẹ chỉ thờ dài khuyên nhủ: "Hiện tại, gia sản của Viễn Qua có hơn chục triệu. Chị con không sinh được, trình độ của con không cao, nhan sắc cũng không bằng chị, lại không khôn khéo, gả cho một tên trai trẻ không thể nương tựa được đâu. Chị bằng..."

Ai cũng cảm thấy như vậy là hợp lý, nên cô cho rằng thế cũng tốt. Hôm đám cưới, Diêu Viễn Qua đãi hai bàn tiệc trong nhà, không mời người ngoài, cũng không đăng ký kết hôn. Điều duy nhất cô lo lắng là chị mình sẽ tức giận.

Nhưng trên bàn rượu, chị cô lại cười nói: "Cô em gái ngọc ngà của chị, sao chị lại giận cơ chứ?"

Có lần cô thấy trên cánh tay chị có vết bầm tím, nhưng không dám hỏi nhiều. Thấm thoát đã nhiều năm trôi qua, cuộc sống vẫn bình thản trôi đi như vậy. Dường như cô sống rất thoải mái, không cần ra ngoài làm việc, Viễn Qua cho cô rất nhiều tiền, công xưởng của gia đình được ông thu mua đã hoạt động trở lại, cô sinh cho ông đứa con trai duy nhất. Tương lai, tất cả mọi thứ trong nhà này còn không phải của con cô ư?

Có điều cô không ngờ đến, sau này sẽ có thêm người khác vào cửa, mà không chỉ một người. Diêu Viễn Qua càng làm ra nhiều tiền, uy nghiêm trong nhà cũng càng ngày càng tăng. Ban đầu, cô nghe nói ông ta thường xuyên đến chỗ Trương Cúc Phương, sau đó dứt khoát rước cô ta về nhà. Hôm ấy, Minh Nguyệt khóc nức nở. Nhưng như vậy thì sao? Diêu Viễn Qua là ông trời của gia đình này. Cô không dám, cũng không thể chống lại.

Sau nữa, Triệu Hà và Trần Mai xuất hiện. Đó là hai người phụ nữ xuất thân từ thôn quê, làm công cho ông ta.

Thật ra, nghĩ kỹ thì những người phụ nữ như họ chẳng có gì khác nhau. Trước đây, họ chỉ có hai bàn tay trắng, chính ông ta thỏa mãn tất cả mong muốn của họ: Tiền bạc, gia đình, sự ổn định và một người chồng có thể dựa dẫm. Yêu cầu duy nhất là họ phải chấp nhận chia sẻ người chồng này.

Về sau, Diêu Viễn Qua không cưới thêm người nào nữa, dù chơi bời cũng không giữ lâu bên cạnh. Có lẽ ông ta đã già thật rồi.

Tuy bây giờ Minh Nguyệt mới hai mươi chín tuổi, nhưng cô không buồn tranh giành hay quan tâm gì. Cô chỉ mong con trai chóng lớn, khỏe mạnh, còn chuyện giữa ông ta và mấy bà vợ kia, Minh Nguyệt đều mặc kệ.

Chỉ là mỗi khi ngẩng đầu nhìn bầu trời bao phủ mảnh sân âm u như chiếc giăng cạm, cô sẽ khóc nức nở trong đêm. Cô bản thân không thể thoát khỏi số phận đã định. Điều gia giống như chiếc lưới đen u tối lần lượt trong góc vắng của xã hội phồn hoa, mà cô chẳng qua chỉ là một con mồi sa lưới.

* * *

Sáng sớm hôm sau, cảnh sát đến gõ cửa Diêu gia. Một người giúp việc ra mở cửa. Cảnh sát hình sự mặc thường phục dẫn theo mấy nhân viên y tế mặc áo blouse trắng, cười rất hòa nhã: "Xin chào, chúng tôi thuộc phân Cục Cảnh sát của thành phố cổ. Có việc liên quan đến vụ án giết người xảy ra mấy hôm trước, cần sự giúp đỡ của mọi người."

Trần Mai nhẹ nhàng lay Diêu Viễn Qua dậy: "Ông xã, cảnh sát đến."

Diêu Viễn Qua nằm cuộn sát mép giường lớn lèm nhèm mờ mắt: "Đến làm gì?"

"Liên quan đến người khách trọ chết cách đây mấy ngày."

Diêu Viễn Qua im lặng chốc lát rồi ngồi dậy: "Có nói là chuyện gì không?"

Trần Mai gật đầu, lộ ra vẻ mặt quái gở: "Họ nói nạn nhân có thể bị bệnh truyền nhiễm, cần kiểm tra người trong khách sạn để diệt trừ vi khuẩn."

"Họ muốn vào đây sao?"

Trần Mai mỉm cười lắc đầu. "Không cần, nhà chúng ta tới khách sạn là được rồi."

"Được." Diêu Viễn Qua gật đầu. "Em ra ứng phó trước, bảo họ cứ làm theo lời cảnh sát, lát nữa tôi sẽ ra."

Thủ đoạn điều tra không tuân thủ quy tắc một cách ngang nhiên như vậy, cả thành phố này có lẽ chỉ mỗi tay cảnh sát lưu manh Phương Thanh là làm được thôi. Điền đơn, kiểm tra thân nhiệt, khám phổi rồi phun sương diệt khuẩn hai bàn tay. Tất cả mọi người - bao gồm cả Diêu Viễn Qua - đều phối hợp nhịp nhàng. Nhóm cảnh sát vừa thân thiện vừa nhiệt tình, còn Diêu Viễn Qua xưa nay đối nhân xử thế đều ôn hòa nhã nhặn. Mọi người cười nói bắt tay nhau, lấy đầy đủ các dấu vân tay.

Trong năm người giúp việc ở Diêu gia có ba người đã đi chợ. Để tránh biểu hiện quá lộ liễu, nhóm cảnh sát quyết định đợi họ trở về rồi đến "diệt khuẩn" sau.

Phương Thanh sai người tranh thủ thời gian đối chiếu dấu vân tay. Anh cũng đốc thúc cấp dưới chịu trách nhiệm tìm kiếm hung khí, dấu chân và các dấu tích liên quan đến Phó Vĩ, tiếp tục điều tra sâu hơn.

* * *

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao vốn chỉ hỗ trợ phá án nên nhàn rỗi hơn hẳn. Giản Dao thuận miệng hỏi anh: "Có chắc chắn không?" Vừa hỏi xong, cô đã lập tức hối hận.

Quả nhiên, Bạc Cận Ngôn chỉ cười nhạt. "Vợ anh hỏi câu này thật khó trả lời, vì anh vẫn chưa biết cảm giác "không chắc chắn" là thế nào."

"... Coi như em chưa hỏi."

Thời tiết buổi chiều khá đẹp, Bạc Cận Ngôn đưa cô đi dạo một vòng. Dưới bầu trời cao xanh vơi vơi, hai người men theo dãy tường trong thành phố cổ kính. Được hơn nửa vòng thì toàn thân ướt đầm mồ hôi, bọn họ quyết định ghé vào quán nhỏ ven đường ném thử mấy món ăn vặt.

Kể đó, họ đến khu có lau bên bờ hồ thuê cần câu cá. Bạc Cận Ngôn ngồi dưới tán cây đọc sách, cả người toát lên vẻ trí thức cao quý. Giản Dao nhìn chăm chăm mặt nước, vừa thấy phao chìm xuống đã vội giật cần lên. Một chú cá lớn xinh đẹp trôi lên khỏi mặt nước. Cô định đưa tay bắt lấy thì Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh đã vỗ tay khen ngợi: "Giản Dao của anh giỏi lắm!"

Giản Dao lườm anh: "Anh đừng ở đó khua môi múa mép, ra đây giúp em bắt cá đi."

Bạc Cận Ngôn đưa tay bắt lấy. Tiếc rằng, ngài chuyên gia tâm lý tội phạm tài ba lại không giỏi khoản này. Con cá trơn bóng giẫy giụa kịch liệt, Giản Dao vội vàng buông cần câu xuống, nhào đến giúp đỡ. Bờ hồ vốn chật hẹp, Giản Dao lao đảo suýt ngã xuống nước. Bạc Cận Ngôn nhanh tay ôm chặt lấy cô, còn cô thì bần giữ chặt chú cá.

Giản Dao thở phào nhẹ nhõm. Bạc Cận Ngôn không buông tay mà nhẹ nhàng "ò" lên một tiếng, đặt đầu lên vai cô trong ánh tà dương.

"Sao vậy anh?" Cô dụ dằng hỏi.

"Giản Dao, anh cảm thấy giờ phút này thật hạnh phúc." Anh nói khẽ.

Lòng cô xúc động, thắm thì đáp: "Em cũng vậy."

"Có lúc anh thấy thời gian trôi quá nhanh, có khi lại quá chậm. Có một điểm anh vẫn không hiểu được. Tình cảm con người luôn lên cao xuống thấp, đây là quy luật tâm lý tự nhiên. Ví dụ như anh và Phó Tử Ngộ chơi với nhau lâu rồi cũng chán. Nhưng vì sao đã hai năm trôi qua, mỗi một khoảnh khắc ở bên em, anh đều cảm thấy sống lòng cuộn cuộn thế nhỉ?" Ngài chuyên gia tài ba thông thái là thế vẫn không tài nào thấu hiểu sự huyền bí của tình yêu.

Giản Dao ngắm nhìn gương mặt tuấn tú của anh, bật cười: "Bởi vì..."

Cô đột ngột ném chú cá xuống vũng bùn rồi ngẩng đầu hôn anh. Bởi vì anh là Bạc Cận Ngôn độc nhất vô nhị trên đời này. Anh lúc nào cũng như đứa trẻ, cả đời chỉ quyến luyến thứ mà mình yêu thích. Em rất vui vì được trở thành tình yêu của anh.

Hai người trở về khách sạn thì trời đã tối. Không ít căn phòng đã tắt đèn. Lễ tân mệt mỏi ngồi trong góc chơi di động giết thời gian. Vừa vào sân, Giản Dao đã nhận được điện thoại của Phương Thanh, giọng anh ta không hề có bất cứ cảm xúc gì: "Có kết quả đối chiếu dấu vân tay rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

“Tất cả đều không khớp.”

Giản Dao giật mình nhìn sang Bạc Cận Ngôn, nhưng anh lại bày ra vẻ mặt nhẹ tênh, không nói lời nào.

Lúc này, Phương Thanh không nói thêm gì về chuyện vân tay. “Giản Dao, gia đình nạn nhân Phó Vi đã đến, tâm trạng không ổn định lắm. Cô là chuyên gia tâm lý tội phạm, lại là phái nữ, có thể đến đây giúp chúng tôi trấn an họ không?”

Giản Dao lập tức nhận lời. Đợi cô cúp điện thoại, Bạc Cận Ngôn gật đầu với cô. Nghĩ ngợi chốc lát, cô không yên tâm, dặn dò anh: “Anh ngoan ngoãn ở trong phòng, đừng chạy lung tung đấy.”

Bạc Cận Ngôn cười hờ hững, dứ vào mặt mình ra ám hiệu. Giản Dao kiễng chân hôn anh, anh đáp: “Được, nhưng từ trước đến nay, anh có chạy lung tung bao giờ đâu.”

Giản Dao cạn lời. Được rồi, tùy anh vậy!

Cô vội vàng ra cửa gọi xe rồi khách sạn. Bạc Cận Ngôn thông thả đi lên tầng. Đêm nay, không khí mát mẻ, sao giăng lấp lánh trên bầu trời quang đãng. Anh đứng trên tầng hai nhìn về phía căn viện gần như bị ngọn cây che khuất dưới bóng trăng kia.

Trong tình huống bình thường, Bạc Cận Ngôn rất nghe lời Giản Dao. Sau khi trở về phòng, anh đóng kín các cửa, một mình ngồi bất động trên giường. Đầu óc bắt đầu làm việc theo cách của riêng anh, xoay chuyển cực nhanh.

Gia đình quái dị một chồng nhiều vợ, đè nén và oán hận suốt một thời gian dài. Cuồng vọng, chiếm hữu, nghiện su rục tằm? Đối tượng khá yếu đuối và dễ khống chế. Sự bành trướng nhờ vào tiền bạc và địa vị...

...

"Phó Vi... có chút hao sắc, thời đại học còn đi chơi gái, từng yêu đương qua mạng."

"Gom phép năm... còn nói có thể gặp được một mối duyên kỳ ngộ."

"Anh ta còn cho tôi số QQ. Lúc ấy, mấy bác tạp vụ và nhân viên khác còn cười tôi nữa."

Thi thể bị chém hơn bốn mươi nhát, sâu đến tận xương, mặt cũng bị chém nát, cực kỳ điên cuồng.

Vừa bình tĩnh vừa căm phẫn, khắc chế và điên cuồng, bắt nguồn từ sự đè nén lâu dài đến tột độ khiến tinh thần bị lệch lạc.

...

Trên mặt bác gái quết sần có vết thương rất mới. Trương Cúc Phương quật chổi vào người giúp việc. Căn viện yên lặng như cái giếng chết.

Người giúp việc tro mắt nhìn nhau.

Triệu Hà đứng bên ao cá nói: "Tối nay, ông chủ không đến phòng tôi. Yên tâm, ông ta không đánh chị nữa đâu."

...

Bạc Cận Ngôn đi chân trần đến bên cửa sổ, cầm lấy ống nhòm của Phương Thanh.

Căn viện im ắng lại tắt đèn rồi. Anh quan sát chốc lát, sau đó di chuyển ống nhòm sang phòng bếp. Khu vực nhà riêng của Diêu gia và khách sạn dùng chung một phòng bếp. Gần nửa đêm, nơi đó đã tối đen. Đó là một căn phòng lớn nằm tách biệt ở phía sau khách sạn.

Bạc Cận Ngôn cảm nhận máu trong cơ thể bắt chợt sôi trào. Mỗi lần đến gần với sự thật, anh đều có cảm giác như thế. Anh nhẹ nhàng lấy được lọ luminol có được từ chỗ Phương Thanh trong túi ra.

Vừa đẩy cửa phòng anh bỗng sửng sốt. Bên ngoài phòng bếp dường như có bóng đen vừa lướt qua. Anh lập tức cầm ống nhòm lên quan sát, nhưng nơi đó đã không còn bóng người. Bạc Cận Ngôn nhớ đến hôm nay, cảnh sát tới Diêu gia mượn danh nghĩa “diệt khuẩn”, thực chất là lấy dấu vân tay. Đối phương tâm tư nhay cảm, có hiểu biết về phản trình sát, có thể bị kích động nên quyết định ra tay.

Anh lập tức rào bước chạy xuống căn phòng bếp. Bên trong tối như mực, chỉ loáng thoáng thấy được đường nét mấy chiếc bàn bếp. Ánh trắng bàng

bạc chiếu rọi những tán cây xum xuê tĩnh lặng.

Bạc Cận Ngôn nhìn quanh nhưng không thấy gì khác lạ. Có lẽ khi này ai đó đi ngang qua mà thôi. Cửa bếp không có khóa, chỉ cài hờ chốt. Bạc Cận Ngôn lách người đi vào, nhẹ tay khép cửa lại.

Anh ngẩng đầu nhìn xung quanh. Trong không gian hơn 20 mét vuông, bàn dài, tủ bát, bồn rửa... sắp xếp gọn gàng ngăn nắp. Ánh mắt anh dừng lại ở bồn rửa. Nơi đó có hai giá cắm dao lớn, có chừng mười cây dao, gồm dao phay, dao chặt xương, dao gọt trái cây... Sau đó, anh nhìn lên bức tường treo vài bộ đồng phục dày lấy từ công xưởng của Diêu gia, chắc là cho nhóm đầu bếp mặc.

Bạc Cận Ngôn cảm thấy luminol cẩn thận phun lên một vài chỗ. Yên lặng giấy lát, anh ngẩng đầu mỉm cười.

* * *

Bố của Phó Vĩ tên Phó Đại Phàm, hơn 50 tuổi, là kỹ sư cả đời làm việc trong một nhà xưởng địa phương. Giờ phút này, ông mặc áo khoác, quần tây và giày da khá cũ, tiêu tụy ngồi trong phòng khách của đội cảnh sát hình sự với đôi mắt đỏ hoe.

Giản Dao thấy đáng về người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh thế này, lòng cũng chua xót. Bao lời an ủi có dịu dàng đến mấy cũng sao xoa dịu được nỗi đau mất con?

Hai tay Phó Đại Phàm luồn sâu vào mái tóc. Ông đã nhìn rõ thi thể con trai mình, bây giờ cả người vẫn còn run rẩy. Ông nghĩ mãi không ra, sao con trai lại đột ngột ra đi thế này? Ông ngâm đắng nuốt cay nuôi con khôn lớn. Đứa con trai nghịch ngợm, thông minh khiến ông tự hào, vậy mà giờ chỉ có thể tưởng niệm. Ông biết con trai mình không phải dạng ngoan ngoãn, tử tế gì. Dù điều kiện gia đình bình thường nhưng từ bé, ông chưa từng để nó thua thiệt, thậm chí còn cưng chiều hơn con nhà người khác.

Con trai lớn lên không thân thiết với bố mẹ nữa. Sau khi lên đại học, nghỉ Tết nghỉ hè nó cũng rất ít về nhà. Nó chẳng mấy khi gọi điện thoại về, chỉ lúc cần xin tiền dùng mới thấy hỏi thăm bố mẹ một câu. Khi ra xã hội làm việc, mỗi lần nó gọi về cũng không trò chuyện được bao lâu. Nhưng đó là đứa con trai ông yêu thương vô vàn, là cốt nhục duy nhất trên đời của ông. Chỉ cần nó được hạnh phúc thì bố mẹ bằng lòng đánh đổi tất cả. Thế nhưng nó đã chết, thể thảm và đau đớn, chỉ để lại thân thể nát bấy cho bố mẹ mà thôi.

Nước mắt Phó Đại Phàm rơi xuống từng giọt. Giản Dao nhẹ giọng khuyên: "Chú à, chú phải giữ gìn sức khỏe. Chúng cháu nhất định sẽ bắt được hung thủ."

Phó Đại Phàm ngẩng phắt đầu lên nhìn cô, cất tiếng gào khóc: "Hung thủ? Nghe nói hung thủ là một kẻ tâm thần. Tôi đã nghe họ nói rồi. Ngoài phố, ai ai cũng nói như vậy cả. Nhưng tại sao cảnh sát các người lại để một kẻ tâm thần đi ra ngoài giết người như vậy? Tại sao ngay cả một kẻ tâm thần mà cũng không bắt được? Tại sao?"

Ông bất ngờ nhào đến, Giản Dao lùi lại hai bước theo bản năng. Hai cảnh sát hình sự bên cạnh lập tức tiến đến giữ chặt người cha đang kích động này. Sắc mặt Giản Dao trắng bệch, trong lòng khó chịu vô cùng. Anh cảnh sát ra hiệu cho cô tránh đi. Cô nhìn Phó Đại Phàm đang tuyệt vọng đau khổ một lát mới quay người rời đi.

Đêm khuya lặng gió, hàng cây chẳng buồn lay động. Giản Dao đứng ở hành lang Sở Cảnh sát, nhìn về dãy núi và tường thành yên ắng phía xa. Cô chợt nhớ đến bố mình, dù giờ đây cô đã sắp quên mất khuôn mặt của ông rồi.

Khi ấy, cô mới năm, sáu tuổi. Cô loáng thoáng nhớ ông hay cười bế cô bằng đôi tay mạnh mẽ, huy hiệu cảnh sát màu bạc sáng lấp lánh trên bộ đồng phục phẳng phiu. Ông thường trở về vào lúc đêm khuya, thậm chí là rạng sáng. Cả người ông bị mồ hôi lấm bả, nhưng không bao giờ quên đến bên giường cô và em gái, cúi đầu thơm hai chị em cô. Thình thoảng cô bị đánh thức, mỗi lần với tay đôi bố sẽ thấy người đàn ông kiên nghị ấy cười ôn hòa.

Mắt Giản Dao ươn ướt, hồi ức đau thương tiếp tục ủa về. Máu lênh láng trên đất, thi thể đứt lìa, tiếng rên rỉ đau đớn như từng thước phim hiện lên trong đầu cô, cuối cùng là tiếng dạn dò trầm ám của bố: "Giản Dao, bố giao cho con một nhiệm vụ, dẫn em gái núp vào bên trong, tuyệt đối không được ra ngoài, cũng không được phát ra âm thanh."

...

Cuộc sống luôn đổi thay, thế gian không lúc nào vắng bóng tội phạm. Vì vậy, phải có người đứng ra canh giữ sự bình yên cho những người khác. Người đó là bố cô, là Cận Ngôn, và cô cũng vậy.

Giản Dao cúi đầu gọi điện thoại cho Bạc Cận Ngôn. Điện thoại vừa đổ chuông, anh đã bắt máy.

"Alo?"

"Hello, em yêu!" Giọng Bạc Cận Ngôn cực khẽ.

Giản Dao thoáng thẳng thốt, sau đó khước môi vô thức cong cong. Mỗi khi hưng phấn, anh sẽ không kìm được mà gọi cô là "em yêu". Điều này chứng tỏ vụ án có manh mối mới rồi sao?

Quả nhiên, tiếng cười khẽ của Bạc Cận Ngôn vọng ra từ đầu dây bên kia: "Đoán thử xem, chồng em đã phát hiện điều gì nào?"

Người này... Từ khi đăng ký kết hôn, tuy trình độ lãng mạn không hề tiến bộ nhưng anh rất thích khoe mẽ tình trạng "đã kết hôn" qua lời nói và cử chỉ

trong những chuyện vặt vãnh. Nhất là khi nói chuyện với Phó Từ Ngộ và An Nham, lâu lâu nổi hứng anh lại thốt lên: "Tôi kết hôn rồi, những chuyện này đừng hỏi tôi, đi hỏi bà Bạc kia!" Làm hai người kia uất ức nghẹn lời. Bọn họ chỉ muốn rủ anh đi ăn tối thôi, có cần thể hiện đáng về "anh chồng ngoan" thế không?

Giản Dao cười hỏi: "Vậy xin hỏi ông Bạc đã phát hiện ra điều gì thế?" Nếu Giản Dao biết Bạc Cận Ngôn sắp gặp phải nguy hiểm thế nào, cô nhất định sẽ không cười nổi.

Bạc Cận Ngôn nhìn không gian u ám phát ra ánh huỳnh quang mờ nhạt trước mặt.

Ngoài cửa, ngọn gió lạnh lẽo lay nhành cây xào xạc. Trong phòng bếp tối tăm, chỉ có hai nơi phát ra ánh sáng.

Dùng luminol phải rất cẩn thận, bởi vì sau khi gặp máu sẽ xảy ra phản ứng hóa học và phát sáng, đồng thời ảnh hưởng đến khâu kiểm tra và phân tích thành phần máu. Vậy nên anh lựa chọn vị trí đầu tiên là con dao chặt xương cắm trên giá.

Khi đầu bếp dùng dao để chặt xương cắt thịt, lưỡi dao sẽ bị thấm máu. Sau khi rửa sạch, máu đông vật còn bám lại gặp phải luminol sẽ sinh ra phản ứng. Nhưng đầu bếp không phải đồ tể. Bạc Cận Ngôn tin rằng, không có con dao của đầu bếp nào lại giống như con dao anh đang nhìn thấy. Thân dao, sống dao, thậm chí cán dao bằng gỗ cũng phát ra ánh huỳnh quang, tựa như từng được ngâm trong chậu máu. Người cầm dao bị trượt tay nên cả con dao bị máu từ động mạch chủ xối ướt đầm mới rút ra được.

Anh chỉ phun luminol vào nửa mặt dao, mặt còn lại để nhân viên làm giám định. Trước mắt, con dao này vẫn chưa thể trở thành chứng cứ trực tiếp mà phải thông qua kết quả giám định bên phía cảnh sát. Nhưng Bạc Cận Ngôn gần như có thể kết luận: Đây chính là hung khí!

Một nơi khác phát ra ánh sáng là chiếc áo khoác treo trong đồng hồ phục cạnh đó. Những chiếc khác chỉ có ánh huỳnh quang li ti thôi, có lẽ bị dính máu trong lúc nấu ăn mà không được giặt sạch. Chỉ có một chiếc áo phát ra mảng màu xanh lè đáng sợ ngay trước ngực. Máu nạn nhân thấm quá nhiều, quá sâu nên giặt mấy cũng không sạch được.

"Haiz." Bạc Cận Ngôn khẽ thở dài.

"... Sao anh lại ở trong phòng bếp?" Giản Dao thắc mắc.

"Bởi vì anh nghĩ hung thủ ở đây. Phác họa của anh không bao giờ sai, hung thủ nằm trong phạm vi đã khoanh vùng trước đó. Sherlock Holmes nói: "Loại trừ tất cả đáp án không có khả năng xảy ra, những kết quả còn lại, dù vô lý đến mấy cũng chính là chân tướng của sự thật." Cho nên những người khác không phải thì hung thủ chắc chắn là một trong số những người còn lại.

Mấy người phụ nữ ở Điều gia bị đè nén, dồn ép lâu ngày, nhưng trong căn viện đó còn có một nhóm người nữa cũng phải đối mặt với áp lực trường kỳ. Họ bị bắt nạt, sỉ nhục, bạo hành, nhưng vì khoản tiền lương hậu hĩnh nên không thể không nhẫn nhục. Những người phụ nữ của Điều gia trút nỗi căng thẳng quá đỗi mà họ phải chịu đựng lên những người này. Vì vậy, tình cảnh của họ còn thảm hơn.

Nhân viên khách sạn đã chứng thực trong lời khai, những người giúp việc ở khu nhà phía sau thỉnh thoảng đến phụ việc ở khách sạn. Vì thế họ đều có khả năng tiếp xúc với Phó Vĩ. Điều gì đã kích thích động cơ giết người của "bà ta"? Anh nghĩ, chắc chắn thói quen trêu đùa, không biết giữ mồm miệng của Phó Vĩ đã động đến nỗi đau giấu kín trong lòng người dõ.

Báo cáo giám định ghi rõ: hung khí dài chừng 20 centimet, rộng khoảng 10 centimet. Có không ít loại dao phù hợp với điều kiện này, trong đó có cả dao chặt xương. Một nhân viên quét dọn và phụ bếp lâu năm, nếu muốn giết người, hung khí có khả năng được nghĩ đến và lựa chọn đầu tiên là gì? Đây là thứ mà họ vô cùng quen thuộc, thuận tay và thành thục nhất."

"Lẽ nào hung khí vẫn còn trong phòng bếp?" Giản Dao ngạc nhiên hỏi. Cô không biết là Bạc Cận Ngôn đã tìm được rồi.

Bạc Cận Ngôn im lặng chốc lát mới cười lạnh: "Người thường thì không, nhất định sẽ cất giấu hoặc vứt bỏ hung khí. Nhưng thứ nhất, phòng bếp đột ngột mất một con dao chặt xương, lại vừa xảy ra vụ án giết người, tất nhiên sẽ khiến người khác chú ý. Bà ta là người thông minh, biết rõ nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Thứ hai..." Anh ngược mắt nhìn con dao và chiếc áo phát ra ánh huỳnh quang kia. "Nếu bà ta thật sự thù hận tất cả mọi thứ, giữ lại con dao trong phòng bếp để sử dụng tiếp, như vậy không phải càng khiến bà ta cảm thấy vui sướng hơn sao?"

Giản Dao ngây người. Con dao đã ngấm máu người, chặt qua thịt người, tiếp tục dùng để làm đồ ăn cho khách hàng và người của Điều gia... Cô chợt thấy lòng lạnh toát, cơn buồn nôn từng đợt kéo tới tận cổ họng.

Bạc Cận Ngôn ở bên kia đầu dây an ủi cô: "Yên tâm, mấy ngày qua ở khách sạn, em đều ăn theo khẩu vị của anh, chắc chắn không có món sùu nào đâu."

"... Dĩ nhiên em không ăn rồi. Em lập tức báo Phương Thanh dẫn đội qua đây."

"Tốt." Bạc Cận Ngôn thần nhiên đáp, "Anh sẽ ở đây..."

Giọng anh đột ngột im bặt. Sau đó, có tiếng hít thở phì phò truyền đến.

Giản Dao bỗng hoảng sợ thét lên: "Cận Ngôn? Cận Ngôn?"

Không có ai trả lời. Một tiếng tạp âm chói tai vang lên, giống như tiếng điện thoại rơi xuống đất. Tiếp đó, cô gọi thế nào cũng không có ai bắt máy.

Chương 10

Bạc Cận Ngôn chống cự quyết liệt. Ánh trăng chập chờn soi qua khung cửa sổ cũ kỹ nơi phòng bếp. Đối phương quả thật vừa nhạy bén vừa tàn nhẫn, xuất hiện đột ngột rồi siết cổ anh từ phía sau. Cánh tay không thô to nhưng sức lực chẳng thua kém đàn ông. Bạc Cận Ngôn bị hung thủ tấn công bất ngờ không kịp phòng ngự.

Đối phương không hề phát ra tiếng động, muốn bóp cổ anh cho đến chết. Di động trong tay anh rơi xuống đất. Bạc Cận Ngôn cười lạnh, trở tay thúc mạnh cùi chỏ vào mặt đối phương.

Hung thủ lãnh một cú đau điếng, nên khẽ giọng kêu rên, nhưng quyết không buông tay, ngược lại còn siết chặt hơn. Đối phương không có kỹ năng đánh nhau, giết người chỉ dựa vào sức bền và ý chí. Ngược lại, Bạc Cận Ngôn có thân hình cao ráo, tuy không quá cường tráng nhưng đầu óc rất nhanh nhạy, bình tĩnh. Nhận thấy mình không thể thoát khỏi sự khống chế của đối phương nhưng anh không hề hoảng hốt. Anh nhanh chóng ổn định hơi thở, sau đó hất mạnh người về sau khiến đối phương va thẳng vào chiếc bàn dài.

Cú va chạm này mạnh đến mức lưng của anh cũng thấy đau nhói. Đối phương đâm sầm như một con trâu nhưng không chịu buông tay, còn dùng cả hai tay bám chặt cổ anh. Bạc Cận Ngôn vừa tức giận vừa buồn cười. Vừa quay đầu nhìn thấy được mái tóc hoa râm của hung thủ, anh thoáng sửng sốt.

"Tại sao?" Hai người đều thờ hồng hộc. Bạc Cận Ngôn vừa dùng lưng ấn chặt hung thủ vào tường vừa khàn giọng hỏi: "Tại sao lại tuyệt vọng... và oán hận sâu đến vậy?"

Đối phương không nói lời nào.

Bạc Cận Ngôn đâm một cú thật mạnh vào bụng hung thủ, cuối cùng cũng thoát khỏi trời buộc. Nhưng đối phương lập tức cúi đầu húc thẳng vào người anh. Trước đối thủ thô bạo và liều mạng như vậy, Bạc Cận Ngôn không chiếm được ưu thế nào. Hai người cứ thế im lặng giằng co trong căn phòng tối.

"Bà phải hứng chịu tổn thương gì?" Bạc Cận Ngôn thì thảo hỏi tiếp: "Cha mẹ, đàn ông hay con cái?"

Đối phương khẽ gào lên. Bạc Cận Ngôn "ồ" một tiếng bàng quơ.

"Là kiểu tổn thương nào?" Lần này, anh bắt được chính xác cánh tay đối phương đang tấn công trong bóng tối. "Ngược đãi, lừa dối, cưỡng bức hay sát hại?"

"Mày không biết gì cả..." Giọng bà ta run run. "Bọn mày... không biết gì cả."

"Không đâu. Ngược lại, tôi biết tất cả." Bạc Cận Ngôn thản nhiên đáp: "Tôi là Bạc Cận Ngôn. Tất cả mọi tội ác, chỉ cần gặp phải thì tôi nhất định sẽ không bỏ qua. Ý nguyện cả đời tôi là vạch trần chân tướng, rửa oan cho người vô tội, bắt tội phạm phải quy án."

Trong bóng tối, hung thủ không nói gì nữa, nhưng anh cảm nhận được đối phương đang khóc.

"Bà..." Anh vừa cất lời đã bị đối phương xô mạnh vào tủ bát rồi tông cửa lao ra ngoài.

Bạc Cận Ngôn vội vã đuổi theo. Trong hành lang có hai nhân viên khách sạn tỉnh cờ đi đến, hô lên thất thanh: "Chị Đồng, chị sao vậy?"

Chị Đồng kia không lên tiếng. Bà ta thông thuộc đường lối, rẽ ngang rẽ dọc một hồi liền biến mất. Bạc Cận Ngôn bị hai nhân viên kia ngăn lại. Lúc anh đuổi tới thì bóng dáng chị Đồng đã khuất dạng ở con đường nhỏ âm u, vắng lặng. Cuối đường chính là sân vườn trong khu vực nhà riêng của Điều gia.

***

Hai mươi phút sau, Giản Dao và nhóm người Phương Thanh mới có mặt ở khách sạn Điều gia. Đèn xe cảnh sát lấp lóe sáng rực cả bầu trời đêm yên tĩnh.

Dưới sự chỉ huy của Phương Thanh, đội cảnh sát hình sự nhanh chóng tiến vào khách sạn. Lòng Giản Dao nóng như lửa đốt. Nhưng họ không ngờ, khách sạn vốn nên yên lặng, giờ phút này lại sáng rực ánh đèn. Rất nhiều khách trọ đứng bên ngoài phòng hoặc trên ban công đang bàn tán xôn xao, mắt nhìn đảo đảo. Nhìn thấy cảnh sát xông vào, trong phút chốc họ càng chấn động.

Lòng Giản Dao dâng lên dự cảm chẳng lành. Cô nghe được tiếng xì xào loáng thoáng xung quanh.

"Chết người rồi! Nghe nói có người chết. Cảnh sát đến nhanh thật."

"Nghe nói cũng bị hung thủ trong vụ mấy hôm trước giết đấy."

"Mau thu dọn đồ đạc đi, khách sạn này ai dám ở nữa."

Phương Thanh cau mày khẽ trao đổi ánh mắt với Giản Dao. Sắc mặt Giản Dao trắng bệch như tờ giấy. Cô không nói gì cả, chỉ nhìn thẳng về phía trước.

Không khó tìm ra hiện trường vụ án mạng thứ hai. Giờ phút này, không ít người tụ tập ở khoảng sân nhỏ trong khu vực nhà riêng của Diêu gia. Bên trong đèn đuốc sáng trưng, người tò mò vây xem đông nghịt. Có tiếng khóc mợ hồ truyền đến.

Trước mắt họ là thi thể "bà Tư" của Diêu gia: Triệu Hà - người duy nhất để lại ấn tượng tốt cho Giản Dao hôm ấy. Mặt mũi cô ta trông rất nhân từ và hiền lành.

Nhóm cảnh sát hình sự vào phòng Triệu Hà. Dưới ánh đèn sáng lóa, Diêu Viễn Qua chỉ mặc bộ đồ ngủ, mặt xanh mét đứng ngây ra đó. Trên người ông ta còn dính vài vết máu. Bà vợ cả Minh Lan đứng bên cạnh vừa vịn tay chồng vừa che mặt. Những bà vợ bé khác của Diêu gia đều đứng ở cửa, sắc mặt ai cũng kinh hoàng.

Giản Dao vừa bước vào đã nhìn thấy vị trí Triệu Hà nằm cách cửa không xa. Trên lưng cô ta có một lỗ máu. Con dao găm nhuộm màu đỏ ghê người nằm chổng chơ bên cạnh. Một vũng máu còn mới lênh láng trên mặt đất.

"Xảy ra chuyện gì?" Phương Thanh kiểm tra Triệu Hà, thấy không còn hơi thở và mạch đập nữa mới gằn giọng hỏi.

"Chị... Chị Đồng xông đến giết cô ấy." Diêu Viễn Qua lắp bắp đáp.

"Bạc Cận Ngôn đâu?" Giản Dao vội hỏi.

"Giản Dao, anh ở đây." Nghe được một giọng nói vang lên từ phía sau, Giản Dao tức khắc quay đầu. Bạc Cận Ngôn len qua đám đông đi đến. Trán anh mồ hôi, trên áo sơ mi cũng dính một vết máu, nhưng đôi mắt vẫn trong veo, đen láy.

Giản Dao thấy lòng chột nhẹ nhõm. Cô có nhiều điều muốn hỏi, nhưng vừa thấy vết bầm trên cổ anh thì mọi lời nói đều nghẹn nơi cổ họng. Thế mà anh lại điềm tĩnh nắm chặt tay cô, khẽ khàng trấn an: "Bà Bạc đừng lo, anh không sao."

Lần nào anh cũng nói một câu như thế. Nhưng lúc này, Giản Dao không sao cười nổi.

"Phạm nhân chạy lên núi, hướng Tây Nam." Bạc Cận Ngôn thông báo với Phương Thanh vô cùng rõ ràng, súc tích. "Hung thủ rất thông thuộc đường đi lối lại, tôi không đuổi theo được."

Phương Thanh lập tức ra lệnh cho cấp dưới: "Đuổi theo!"

Đội cảnh sát hình sự bắt đầu hành động. Nhưng trời quá tối, dãy núi trập trùng phía sau như quái thú ngủ đông, đêm nay có bắt được người hay không vẫn là câu hỏi chưa có lời giải.

Những người còn lại ở hiện trường nhanh chóng bắt tay vào việc. Phương Thanh cùng hai cảnh sát hình sự có thâm niên ngồi xổm trên mặt đất tiếp tục kiểm tra thi thể. Nhân viên giám định vừa đến đã bắt đầu làm việc. Diêu Viễn Qua được mời qua một bên để ổn định cảm xúc chuẩn bị lấy lời khai. Những người khác của Diêu gia cũng ra khu vực bên ngoài dây cách ly để tiến hành thủ tục tương tự.

Triệu Hà nằm trên mặt đất, lãnh một nhát chí mạng đâm thẳng vào tim. Trong khoảng thời gian ngắn trước khi Bạc Cận Ngôn đuổi đến đây đã xảy ra chuyện gì thì chỉ có người trong cuộc mới biết.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nhìn về phía Diêu Viễn Qua.

Sắc mặt ông ta đã có chút hồng hào trở lại, dáng vẻ không còn kinh hồn bạt vía như trước nữa. Ông ta gật đầu với anh cảnh sát trước mặt, đôi mắt lộ ra vẻ đau xót và phẫn nộ.

"... Trời tối, không có đèn, không quen đường, lúc tôi đuổi đến sân của Diêu gia thì đã cách đối phương một khoảng rồi." Bạc Cận Ngôn nhấp một ngụm trà nóng.

Phương Thanh gật đầu: "Thấy rõ đối phương chạy vào phòng nào không?"

"Không thấy rõ. Lúc tôi đến thì đối phương đã ở trong phòng rồi."

Bạc Cận Ngôn nhớ lại hình ảnh khi đó. Đêm khuya thanh vắng, anh chạy đến bức tường bao quanh sân. Cây cối và phòng ốc đã che khuất tầm mắt của anh, còn chị Đồng thì không thấy tung tích đâu nữa. Anh gõ cửa liên hồi nhưng không có ai mở cửa, con chó mực thì cứ gan lì sủa inh ỏi. Lúc ấy, anh thật sự nhớ đến sự tồn tại của Phương Thanh. Đến khi anh tìm được cách tránh né con chó, trèo tường nhảy vào trong sân thì thấy có phòng sáng đèn, cũng có phòng tối đen.

Chắc chắn chị Đồng sẽ không trở về phòng của mình để ngồi chờ chết. Bạc Cận Ngôn chạy thẳng đến phòng riêng của Diêu Viễn Qua và phòng riêng của Minh Lan. Nếu chị Đồng chó cùng rút gậy quyết tâm báo thù, vậy người có khả năng bị hại nhất là ông bà chủ. Nào ngờ anh mới đến gần đã thấy cửa phòng Diêu Viễn Qua đang mở toang, bên trong tối thui. Anh thoáng run người, lại phát hiện bên trong không một bóng người.

Đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết của phụ nữ truyền đến từ phòng Triệu Hà. Bạc Cận Ngôn quay phắt đầu lại. Cánh cửa bật mở, một người lão đạo lao ra khỏi phòng, mặt mày và toàn thân đều là máu. Trông vóc người có thể đoán được chính là chị Đồng.

Bạc Cận Ngôn lập tức đuổi theo. Lúc chạy ngang qua cửa phòng, anh liếc nhìn vào trong. Cảnh tượng hết như nhóm cảnh sát đã thấy sau đó: Triệu Hà nằm trên mặt đất, Diêu Viễn Qua mặt đỏ bừng đứng cạnh thi thể. Ông ta thấy Bạc Cận Ngôn thì tỏ ra vô cùng kinh hoàng. Bạc Cận Ngôn kiểm tra sơ qua cho Triệu Hà. Phát hiện nạn nhân đã không còn hơi thở, anh thấp giọng quát Diêu Viễn Qua: "Lập tức gọi cảnh sát và cấp cứu." Nói xong, anh vội vã đuổi theo hướng chị Đồng tẩu thoát.

Bạc Cận Ngôn đuổi đến tận ngõ hẻm quanh co, nhưng chỉ kịp thấy bóng dáng chị Đồng đã lẫn khuất trong rừng cây đen đặc và biến mất. Anh chạy đến khu rừng, nhưng trước mắt là rất nhiều đường mòn lên núi, cô đại cao bằng người, làm sao có thể đuổi kịp đối phương?

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu lên, nhận định: "Chúng ta quay trở về vạch xuất phát, nhưng là một vạch xuất phát khác. Đó là tra rõ bí mật của bà ta. Như vậy, chúng ta sẽ biết được tại sao bà ta lại giết người."

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Trong phòng thẩm vấn, Diêu Viễn Qua đã khôi phục phong độ trầm tĩnh thường ngày: "Khoảng hơn 11 giờ đêm, tôi đang trao đổi vài chuyện với Triệu Hà trong phòng thì chị Đồng bất ngờ xông vào. Triệu Hà hỏi chị ta có chuyện gì, nhưng chị ta nổi điên nhào về phía cô ấy."

Phương Thanh hỏi: "Khi ấy, ông có phản ứng gì?"

"Tôi sao?" Diêu Viễn Qua đáp: "Tôi can ngăn nhưng chị Đồng không nghe. Chị ta quá khỏe, thoáng chốc đã đẩy Triệu Hà ngã xuống đất. Tôi định hô lớn gọi người đến giúp thì chị ta liền chộp lấy con dao đặt trên bàn. Sau đó, Tiểu Triệu đã bị... Chị ta giết cô ấy xong còn định quay sang giết tôi. Lúc ấy, tôi cực kỳ phẫn nộ, lao đến đánh nhau với chị ta. Vết thương này là bị chị ta chém phải." Ông ta đưa cánh tay lên, lộ ra vết thương sâu hoắm.

Phương Thanh gật đầu.

"Sau đó, hình như nghe thấy tiếng cậu cảnh sát kia chạy đến, chị ta liền bỏ chạy. Cả quá trình chính là vậy."

Phương Thanh nghĩ ngợi một lúc, hỏi tiếp: "Lúc bà ta đâm Triệu Hà, ông đứng ở đâu?"

Diêu Viễn Qua suy nghĩ chốc lát. "Tôi không nhớ rõ, chắc ở bên cạnh, cách họ vài bước."

"Sau khi vào phòng, bà ta đã nói gì?"

Diêu Viễn Qua hơi nhíu mày: "... Chị ta nói: 'Bọn mày sẽ không được chết từ từ, còn nói muốn giết sạch những người có tiền.'"

Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và mấy cảnh sát hình sự khác chăm chú theo dõi câu chuyện từ đầu đến cuối qua tấm kính sẫm màu. Một anh cảnh sát cười khẩy: "Vợ bé của mình bị người ta đâm ngay trước mặt, ông ta còn tránh xa mấy bước, chỉ bị thương một chút. Quả thật nhẫn tâm."

Tiếp theo, nhóm Minh Lan, Minh Nguyệt và hai người giúp việc khác trong viện lần lượt bị cảnh sát gọi lấy khẩu cung. Lời khai của họ đều thống nhất: Tối nay, Diêu Viễn Qua đến phòng Triệu Hà. Họ đều định đi ngủ nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng hét thảm thiết mới chạy đến.

Cứ thế bận rộn đến khi trời sáng. Giản Dao đứng ở hành lang nhìn bình minh ló rạng nơi chân trời. Người dân tụ tập ở trước Sở Cảnh sát không ít. Có thể tưởng tượng được, sau hôm nay, vụ án này sẽ làm náo động cả thành phố cổ lẫn nữa. Một tội phạm giết người điên cuồng lẫn trốn trong dãy núi phía sau thành phố cổ, chuyện này sẽ khiến dân chúng khủng hoảng biết nhường nào? Nhưng rốt cuộc, kẻ giết người đáng sợ hơn hay lòng người kinh tởm hơn?

Bạc Cận Ngôn đẩy cánh cửa phía sau bước ra, áo sơ mi trắng tinh, đôi mắt sáng ngời, chỉ trừ vết bầm tím chói mắt trên cổ. Nhưng anh không để tâm đến nó. Dáng vẻ anh vẫn thản nhiên, tự phụ dù trên thân thể mang vết thương khiến người ta khiếp sợ.

"Bà Bạc không cần chột mắt chút sao?" Anh đùa. "Thiếu ngủ sẽ không tốt cho làn da mịn màng của em đâu. Phần còn lại là việc của cảnh sát rồi."

Giản Dao nhìn anh đầy lo lắng. "Em làm sao có tâm trạng đi ngủ cơ chứ? Anh mau đi khám bác sĩ đi."

Bạc Cận Ngôn xoa cổ mình, hỏi lại: "Trông ghê lắm hả?" Khuôn mặt anh ra vẻ dăm chiêu, bất chợt khẽ cười: "Có phải trông rất... nam tính không?"

"... Lập tức đi khám bác sĩ!"

Phòng y tế ở tầng một vô cùng yên tĩnh. Bác sĩ bôi thuốc lên cổ Bạc Cận Ngôn, dặn dò mấy ngày tới anh chỉ được ăn thức ăn dạng lỏng. Sau đó, bác sĩ

xử lý nốt vết thương trên cánh tay và bên hông cho anh rồi bước ra ngoài. Lúc này, mặt trời đã lên cao, chiếu rọi căn phòng sáng rực và ấm áp. Bạc Cận Ngón tựa vào đầu giường bệnh nhắm mắt dưỡng thần. Giản Dao ở bên cạnh nhẹ nhàng vuốt ve cổ anh, trong đôi mắt đong đầy xót xa. Anh mở mắt ra nhìn cô.

"Đau không?" Cô quan tâm hỏi anh. Nhìn anh vẫn điềm nhiên như không, nhưng mỗi lần nhìn vết thương đáng sợ kia, cô lại nhớ đến tiếng thờ phì phò đứt quãng toang điện thoại tối đó. Trái tim cô chột nhói đau, từng cơn run sợ bất chợt ập đến.

"Hoi hoi." Anh đáp nhẹ tênh.

Giản Dao bỗng nổi giận, quay đầu không thèm để ý đến anh. Ban đầu, anh khá ngỡ ngàng, lát sau mới kéo nhẹ tay cô. Nhưng cô không thèm phản ứng. Sau đó, anh lại kéo lần nữa.

"Bà Bạc." Anh lí nhí gọi: "Em giận à?"

Còn phải hỏi sao? Giản Dao quay đầu trừng mắt nhìn anh; "Em đã nói bao nhiêu lần rồi, gặp nguy hiểm thì đừng xông lên phía trước. Anh cũng từng nói, việc cần đến thể lực thì giao cho cảnh sát, không cần thiên tài như mình ra tay còn gì. Nhưng sao lần nào anh cũng bất chấp tất cả mà đâm đầu vào nguy hiểm như vậy?"

Anh nhìn cô với đôi mắt sâu thẳm, im lặng một lát mới lên tiếng: "Lúc ấy, anh đoán bà ta có thể sẽ đi tiêu hủy hung khí và chứng cứ. Chờ nhóm cảnh sát đến thì không kịp nữa."

"Nhưng mà..." Cô không thốt nên lời.

Anh nhìn cô thật lâu, sau đó đưa tay vuốt tóc và ôm chặt cô vào lòng. Đợi tâm trạng cô bình phục, anh mới dịu dàng nói lý: "Giản Dao, anh cho rằng em phải tin tưởng vào năng lực ứng biến và khả năng phán đoán của anh chứ? Đều là đẳng cấp cao đây! Có lẽ trong quá trình phá án sẽ thường xuyên gặp nguy hiểm, nhưng chẳng phải lần nào anh cũng bình an vô sự trở về bên em sao? Đây là lời hứa của anh, cũng là sự tự tin của anh. Em hãy yên tâm. Sau này, anh sẽ không có chuyện gì đâu."

"Vâng." Giản Dao vui đùa vào ngực anh, nhỏ giọng đáp. Ngón tay anh vẫn vuốt ve nhẹ nhàng ở eo cô, mà còn theo nhịp điệu rất riêng nữa. Lát sau, cô không nhịn được, cũng bật cười.

* * *

Cho đến giờ, vụ án đã có tiến triển rất lớn. Cảnh sát xác định kẻ tình nghi là Đồng Mẫn, 48 tuổi, giúp việc cho Diêu gia. Lãnh đạo thành phố nhanh chóng đến họp với đội cảnh sát hình sự trong phòng hội nghị, đề ý hỏi: "Giáo sư Bạc Cận Ngón đâu?"

Phương Thanh đáp: "Trong quá trình truy đuổi tội phạm, anh ấy bị thương nên đến phòng y tế rồi. Bị thương ngoài da thôi, không sao, không cần để ý."

Lãnh đạo Cục ngắt ra chốc lát mới gật đầu: "Vậy bắt đầu đi! Tiểu Phương, cậu báo cáo trước."

Phương Thanh đi lên bục, nhìn lướt qua căn phòng một lượt: "Bước đầu xác định kẻ tình nghi là Đồng Mẫn. Thời gian quá gấp, chúng tôi chỉ tra được một chút tài liệu liên quan trực tiếp đến nghi phạm. Theo sơ yếu lý lịch xin việc ở Diêu gia, bà ta vốn là người ở trần Thanh Thủy. Vì kẻ sinh nhai nên vào thành phố làm việc, đã ở đây được hơn ba năm. Trước mắt chúng tôi chưa liên lạc được với gia đình của đối phương. Số điện thoại cung cấp cũng không có thật. Chúng tôi đã cử người đến đó điều tra rồi."

Trên màn hình xuất hiện hình ảnh Đồng Mẫn. Tuy chưa đến năm mươi tuổi nhưng tóc bà ta gần như đã bạc trắng, mặt mày tiêu tụy, hốc hác vô cùng. Điểm gây ấn tượng trong bức ảnh là đôi mắt đặc biệt có thần, thông qua màn hình vẫn gây ra cảm giác như đôi mắt ấy đang nhìn chằm chằm người khác.

Mọi người bên dưới xì xào bàn tán. Lần đầu tiên họ gặp phải một kẻ sát nhân là phụ nữ lớn tuổi điên cuồng như vậy.

"Đã tìm được hung khí và áo khoác của Đồng Mẫn treo trong phòng bếp, cũng kiểm tra được máu của Phó Vĩ trên áo. Ngoài ra, dấu vân tay hung thủ để lại ở trường tiểu học lúc thay quần áo trùng khớp với vân tay của Đồng Mẫn. Đồng Mẫn chính là hung thủ giết Phó Vĩ, không còn nghi ngờ gì nữa. Hơn nữa, căn cứ theo tình huống trước mắt chúng tôi nắm được, bà ta cũng là kẻ tình nghi lớn nhất trong vụ Triệu Hà bị giết hại tại Diêu gia tối qua."

"Tại sao?" Lãnh đạo Cục thắc mắc: "Tại sao bà ta muốn giết người? Gây án thế nào?"

Trên màn hình hiện lên ảnh chụp hiện trường xảy ra vụ án của Phó Vĩ, bao gồm vết máu, dấu vân tay và thi thể.

Phương Thanh báo cáo: "Giáo sư Bạc đã giải thích qua về điểm này. Đồng Mẫn ở Diêu gia bị ngược đãi trong thời gian dài nên tinh thần không ổn định. Đồng thời, chúng tôi nghi ngờ, trước khi đến Diêu gia, bà ta từng chịu tổn thương tinh thần vì chuyện khác. Nếu không, tính cách của một người không thể thay đổi lớn đến vậy trong vòng ba năm."

Bà ta gặp Phó Vĩ khi quét dọn vệ sinh ở khách sạn. Có thứ gì đó trên người anh ta đã kích động người đàn bà này. Trước mắt, chúng tôi suy đoán là do tính cách háo sắc của nạn nhân. Tuy Đồng Mẫn bị tâm thần phân liệt nhưng là người rất thông minh. Bà ta đã vạch ra một kế hoạch hoàn chỉnh, giết chết Phó Vĩ bằng cách thức tàn nhẫn như vậy.

Sau đó, chúng tôi vào Diêu gia để điều tra dấu vân tay của kẻ tình nghi. Có lẽ bà ta bị chuyện này kinh động nên muốn đi lấy con dao hung khí ở phòng bếp. Bị giáo sư Bạc bắt gặp nên bà ta đã bỏ trốn."

"Tại sao bà ta muốn giết một người không liên quan là Triệu Hà?" Có người đặt câu hỏi.

"Theo lời khai của nhân chứng duy nhất có mặt tại hiện trường là Điều Viễn Qua, khi ấy, tinh thần Đồng Mẫn đã mất khống chế, cứ thế xông vào giết Triệu Hà."

Cả căn phòng lặng ngắt, có người khẽ thở dài.

"Phương Thanh, phải mau chóng bắt được Đồng Mẫn." Lãnh đạo Cục đồng dục ra lệnh: "Không thể để một kẻ sát nhân hàng loạt điên cuồng như vậy nhõn nhõ ngoài vòng pháp luật. Dân chúng nơi này làm sao có thể sống yên ổn được. Trong thời hạn ba ngày, phải bắt bằng được bà ta về quy án."

Sau khi cuộc họp kết thúc, tất cả cảnh sát hình sự rời khỏi phòng họp, về mặt ai cũng nặng nề. Xác định được kẻ tình nghi làm sáng tỏ vụ án khiến mọi người rất vui mừng. Nhưng muốn tìm kiếm một người nhỏ bé giữa ngọn núi bao la rậm rạp, còn là một tên tội phạm giết người bị bức vào đường cùng quả thực nói dễ hơn làm.

Phương Thanh quay về bàn làm việc của mình. Đúng lúc này, di động đột ngột đổ chuông. Anh cầm điện thoại lên xem, bất giác sửng sò. Không ngờ Kim Hiểu Triết đã lâu không liên lạc lại gọi đến. Nhưng hiện giờ anh đang dồn sức đối mặt với việc truy bắt tội phạm, biết nói gì với cô đây? Phương Thanh nghĩ ngợi chốc lát, không do dự nhét điện thoại vào túi áo. Để sau vậy!

Một cảnh sát hình sự bên cạnh đột nhiên kêu thảng thốt: "Số của tôi đâu rồi?"

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía này. Anh ta lục lọi trên bàn chốc lát, tức tối kêu lên: "Ai lấy mất rồi? Trước khi đi họp, tôi còn để trên bàn mà, sao tự nhiên không thấy đâu nữa? Cả quá trình điều tra đều ghi chép tỉ mỉ trong đó."

Phương Thanh hơi hoảng sợ: "Khi nãy chúng ta đi họp, bên ngoài và trong văn phòng còn những ai?"

Một cảnh sát hình sự nghĩ ngợi: "Ngoại trừ người của Điều gia thì còn có bố của Phó Vĩ."

Phương Thanh liền biên sắc: "Hiện tại, họ ở đâu?"

"Người Điều gia được đưa về rồi, còn bố của Phó Vĩ... Há, Phó Đại Phàm đâu rồi? Vừa nãy còn ở đây mà. Ông ta nói muốn hỏi chuyện chúng ta, sao đột nhiên không thấy đâu?"

"Nguy rồi, xảy ra chuyện rồi." Phương Thanh lạnh lùng ra lệnh: "Lập tức đến Điều gia!"

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn vừa lên tầng đã thấy Phương Thanh dẫn đội khảm cấp hành động. Biết được nguyên do, cô chủ động lên tiếng: "Để chúng tôi đi với các anh." Bạc Cận Ngôn cũng gật đầu đồng ý.

Lên xe cảnh sát, về mặt Giản Dao cứ căng thẳng suốt. Bạc Cận Ngôn quan sát sắc mặt cô, hỏi dò: "Em đang lo lắng cho người cha kia à?"

"Vâng." Giản Dao buồn bã đáp: "Ông ấy đã mất con trai rồi. Em hy vọng ông ấy không nhất thời kích động gây ra chuyện gì đáng tiếc."

"Nhớ đến bố em sao?"

Giản Dao tựa đầu lên vai anh, không nói lời nào. Bạc Cận Ngôn nhẹ vuốt tóc cô an ủi: "Nhưng mà em có anh ở đây rồi."

Giản Dao mỉm cười: "Anh đâu phải bố em."

"Ý anh là..." Ánh mắt anh trong veo, ngời sáng. "Sau này, anh sẽ là người cha tốt."

Giản Dao khẽ chớp mắt, lẳng lặng nhìn anh.

Quả nhiên, Điều gia đang rối như mớ bòng bong. Chưa bàn đến việc khách sạn tạm ngừng kinh doanh do vụ án này mang lại, mà khi nhóm Phương Thanh xông vào, nhân viên trong khách sạn đều đang hết sức luống cuống. Khu viện phía sau lại xảy ra chuyện rồi.

Hóa ra sau khi xem sổ ghi chép của anh chàng cảnh sát hình sự kia, Phó Đại Phàm như nổi điên lên. Ông đau đớn tột độ vì con trai mình xui xẻo gặp kẻ tâm thần kia nên chết thảm. Cứ thế suy nghĩ miên man, cuối cùng ông chú ý đến phần ghi chép thông tin về Điều gia.

Nếu không phải vì đám người bọn họ ngược đãi Đồng Mẫn thì bà ta đâu phải kim nén đến mức điên cuồng rồi đi giết người kia chứ? Nếu Diêu Viễn Qua không có nhiều vợ như vậy thì mấy ả đàn bà không được yêu thương kia sẽ trút giận lên đầu người giúp việc hay sao? Con trai ông sẽ bị liên lụy hay sao?

Đúng là tai bay vạ gió! Bắt được Đồng Mẫn thì có ích gì? Phó Đại Phàm là người có hiểu biết. Ông biết rõ rất nhiều bệnh nhân tâm thần bị bắt về đều không bị phán quyết, chỉ nhốt vào bệnh viện tâm thần thôi. Mối thù của con trai ông biết đòi ai đây?

Nếu không phải mấy kẻ giàu có này kiêu căng phách lối, khinh thường người khác... Nếu không phải bọn họ...

Phó Đại Phàm im lặng rời khỏi Sở Cảnh sát, bám đuôi chiếc xe chở người của Diêu gia. Đi đầu đoàn xe là chiếc Audi A6 đen bóng đến lóa mắt của Minh Lan. Ông khóc rầm rức trên xe taxi đến mức anh tài xế không dám lên tiếng khuyên nhủ. Tối trước cửa khách sạn Diêu gia, thấy mấy người kia đều vào trong, ông cầm con dao gọt trái cây mua mấy hôm trước bám đuôi theo họ.

Vì xảy ra án mạng mà giờ đây Diêu gia vô cùng nhộn nhạo. Không ai để ý tới một người lạ mặt đi vào. Sau đó, ông gặp được đứa con trai độc nhất của Diêu Viễn Qua. Cậu bé năm tuổi mũm mĩm đang khóc ở góc sân, bên cạnh không có ai trông giữ. Hốt mất Phó Đại Phàm nóng lên.

Sân vườn Diêu gia hoa cỏ xanh tươi, hành lang gấp khúc quanh co uốn lượn. Tiếng khóc la, tiếng bước chân, tiếng cầu khẩn, tiếng gào rống hỗn loạn cả lên. Nhóm cảnh sát xông vào vườn, gạt mấy người phụ nữ Diêu gia qua một bên, chỉ cho Diêu Viễn Qua và Minh Nguyệt - mẹ ruột của đứa bé - được ở lại. Phó Đại Phàm cầm dao uy hiếp cậu bé bị ép tới góc vườn hoa. Mặt ông đỏ gay, tay nắm con dao cũng run run, không biết vì kích động hay sợ hãi. Ánh mắt ông vừa điên cuồng vừa trống rỗng.

"Thả con trai tôi ra!" Diêu Viễn Qua giận dữ gầm lên: "Tên điên! Con trai ông bị giết liên quan gì đến chúng tôi? Ông dám động vào con trai tôi xem!"

Minh Nguyệt ôm chặt lấy Diêu Viễn Qua, gào khóc: "Đừng nói nữa, anh đừng nói nữa! Ông à, có gì thì từ từ nói, ông thả con tôi ra, được không? Nó đủ là đứa trẻ năm tuổi mà thôi!"

Cậu bé khiếp sợ tột độ, trên mặt giàn ghụa nước mắt.

Giọng Phó Đại Phàm run run: "Không liên quan đến bọn mày à? Nếu không phải bọn mày... Nếu không phải bọn mày thì sao con trai tao lại bị vạ lây? Con nhà giàu thì hay lắm sao, động chút chuyện là bọn mày đã lo cuồng cuồng cả lên! Còn con trai tao thì sao? Nó chết rồi! Bọn mày đền con lại cho tao đi!"

Diêu Viễn Qua cực kỳ phẫn nộ, liên tục chửi rủa: "Đồ điên!" Minh Nguyệt khóc lóc ngã quỵ xuống đất. Hai người bị cảnh sát tiến lên ngăn lại.

Phương Thanh ra hiệu cho đồng nghiệp bên cạnh, sau đó từ từ tách khỏi nhóm người, đi vòng ra vách tường phía sau.

Giản Dao bước đến khuyên nhủ: "Chú Phó, chú Phó, chú nghe cháu nói, đừng kích động. Chú làm vậy là phạm tội. Chúng cháu nhất định sẽ bắt được hung thủ đã giết chết Phó Vi. Nhưng nếu cậu ấy ở trên trời có linh thiêng, chắc chắn không muốn bố vì báo thù cho mình mà phải chịu cảnh tù tội nữa đời còn lại đâu! Còn cô nữa, nếu chú vào tù rồi thì ai chăm sóc cho cô đây? Lẽ nào Phó Vi hy vọng bố mẹ mình tuổi già phải cô độc mỗi người một nơi, không người nương tựa sao? Nào, chú bỏ dao xuống trước đi! Chúng cháu biết chú chỉ kích động nhất thời, không sao đâu, chú bỏ dao xuống đi."

Lời này như đâm thẳng vào tim Phó Đại Phàm, khiến ông có chút sững sờ. Nào ngờ vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt u ám đến đáng sợ của Diêu Viễn Qua, ông bỗng cảm thấy một luồng khí nóng xộc thẳng lên não. Ông gào lên thất thanh: "Tôi mặc kệ! Đi tù thì đi tù. Con tôi chết rồi, mẹ Phó Vi cũng không sống nổi nữa. Để bà ấy chết cùng đi. Cả nhà chết chung với nhau, có thằng bé này chôn cùng nữa."

Giản Dao sốt ruột nhưng không biết làm thế nào. Bạc Cận Ngôn lạnh lùng lên tiếng: "Ông cho rằng như vậy là anh hùng sao? Như vậy là trả thù cho con trai à? Hung thủ giết con trai ông bây giờ đang lẫn trốn. Ông là một người đàn ông lại tìm một đứa bé năm tuổi để trả thù, hành động này có khác gì hung thủ? Ông vì muốn xoa dịu nỗi đau của mình mà biến đứa bé này trở thành Phó Vi thứ hai sao?"

Phó Đại Phàm chấn động, cánh tay mất sức gục xuống. Lúc này, Phương Thanh đã đứng trên vách tường phía sau ông ta.

Anh canh đúng thời cơ, lặng lẽ nhảy xuống đẩy Phó Đại Phàm ngã sòng soài trên mặt đất. Nhanh nhẹn khóa chặt tay ông ta ra sau, anh đoạt lấy con dao rồi còng tay ông ta lại. Hành động vô cùng dứt khoát, gọn ghẽ.

Phó Đại Phàm cao to nhưng không có cơ hội phản kháng nào đã nhanh chóng bị chế ngự. Giản Dao vội vàng ôm lấy đứa bé. Minh Nguyệt gào khóc nhào đến đón con mình. Phương Thanh kéo Phó Đại Phàm ấn vào tường, nhất thời không biết nên nói gì với ông, chỉ gằn giọng: "Theo tôi về Sở Cảnh sát."

Nước mắt Phó Đại Phàm rơi như mưa. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao im lặng đứng một bên.

Đúng lúc này, Diêu Viễn Qua đột ngột xông đến, nắm lấy cổ áo Phó Đại Phàm, đâm mạnh một cú vào mặt ông: "Mẹ kiếp, mày dám hại con tao! Mẹ kiếp, mày không muốn sống nữa phải không? Mày có tin còn chưa ra khỏi thành phố này thì tao đã giết chết thằng hèn như mày không? Dám đụng đến con tao. Cho mày chết. Dám đụng đến con tao!"

"Dừng tay!" Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh cùng quát lên nhưng không ngăn được cú đâm đầu tiên. Phó Đại Phàm bị đánh sặc máu mũi. Khi Diêu Viễn Qua vung cú đâm thứ hai, Phương Thanh bắt ngay lấy tay ông ta, gầm lên: "Diêu Viễn Qua, ông dám đánh người trước mặt cảnh sát à?"

Diêu Viễn Qua trừng mắt nhìn Phương Thanh đầy hống hách: "Cảnh sát? Ha ha ha, cảnh sát là cái thá gì?"

Minh Lan vội xông tới kéo tay ông ta. Trong cái nhìn chăm chăm của đội cảnh sát hình sự, Diêu Viễn Qua mới ý thức được mình vừa luống cuống, bèn im lặng quay đi.

Thảm kịch thứ ba suýt xảy ra rồi cuộc đã bị ngăn chặn, Nhóm cảnh sát giải Phó Đại Phàm về Sở. Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh liếc nhìn nhau, dường như thấy được điều gì đó lóe lên trong ánh mắt cả hai.

* * *

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao quay lại Sở Cảnh sát. Vì khách sạn bị đóng cửa nên phân Cục sắp xếp cho họ nghỉ ngơi ở nhà khách gần đó.

Phòng nghỉ ở nhà khách thiết kế đơn giản và lịch sự. Bạc Cận Ngôn chống hai tay trên giường suy nghĩ. Giản Dao sắp xếp hành lý của cả hai rồi khẽ thở dài. Chuyến du lịch đang yên lành sao lại trở thành như vậy? Đắm máu và thương cảm.

"Bất được Đồng Mẫn thì vụ án chắc sẽ kết thúc rồi?" Giản Dao thở dài. "Chúng ta có thể trở về Bắc Kinh rồi."

Bạc Cận Ngôn im lặng nhìn cô.

Giản Dao cúi đầu đứng trước cửa sổ: "Nhưng em luôn có cảm giác vụ án này có vài điểm khiến người ta khó chịu."

Bạc Cận Ngôn bật cười, đứng dậy ôm eo cô từ phía sau. Anh đặt cằm lên hóm vai êm ái của cô, cọ cọ theo thói quen: "Không hổ là... bà Bạc."

Giản Dao giật mình: "Ý anh là sao?"

Bạc Cận Ngôn và cô lặng lẽ nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ: "Lời nói của Đồng Mẫn đêm đó khiến anh cảm giác vụ án này còn có ẩn tình, không đơn giản chỉ là kẻ tâm thần giết người. Hướng chỉ vụ án tới qua có ba điểm khả nghi rất rõ ràng."

Giản Dao nghĩ ngợi một hồi: "Em chỉ nghĩ ra được một điểm."

Bạc Cận Ngôn mỉm cười.

Giản Dao cọ má vào gương mặt anh: "Dạy mãi không sửa, không được cười!"

Lúc này, có người gõ cửa. Giản Dao cất giọng: "Ai đấy?"

"Còn có thể là ai nữa? Nhất định là Phương Thanh đến tìm chúng ta bàn bạc về vụ án rồi."

Giản Dao mở cửa nhìn người đứng bên ngoài, lại lờm Bạc Cận Ngôn đang đứng phía sau. Quả đúng thế thật, anh sắp trở thành thầy bói Bạc rồi.

Phương Thanh vừa vào cửa đã đi thẳng vào vấn đề: "Có hai tình huống mới. Một là trên chuôi dao hôm qua giết chết Triệu Hà không lấy được bất cứ dấu vân tay nào. Hai là thẻ căn cước của Đồng Mẫn là giả."

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Type: Kim Ngân

Không lấy được bất kỳ dấu vân tay nào ư? Giản Dao thoáng giật mình.

Phương Thanh ngồi xuống, tự rót cho mình một cốc trà, uống cạn một hơi mới nói tiếp: "Cho dù lúc ấy Đồng Mẫn đeo găng, không để lại dấu vân tay thì dao gọt trái cây đặt trong phòng ít nhất phải có dấu vân tay của Triệu Hà chứ? Vậy mà không có gì cả, rất sạch sẽ. Chỉ có hai người có cơ hội lau đi dấu vân tay thôi."

"Đồng Mẫn... và Diêu Viễn Qua." Giản Dao thốt lên.

"Lúc anh ở phòng bếp gặp Đồng Mẫn, bà ta không hề mang găng tay." Bạc Cận Ngôn nhìn Giản Dao. "Khi này, chúng tôi vừa có ba điểm khả nghi."

Phương Thanh cũng nhìn anh.

Bạc Cận Ngôn vừa định cất lời thì mắt Phương Thanh đã tỏa sáng: "Thứ nhất, vị trí Triệu Hà ngã xuống không đúng. Theo lời khai của Diêu Viễn Qua, Đồng Mẫn... Tạm thời gọi bà ta là Đồng Mẫn đi. Bà ta vừa vào phòng đã chớp lấy dao gọt trái cây tấn công Triệu Hà. Nhưng Triệu Hà lại nằm chết gần

cửa, hơn nữa vị trí bị đâm là sau lưng, giống như bị sát hại mà không hề phòng bị.”

Về mặt Bạc Cận Ngôn thần nhiên: “Ừm.”

Giản Dao cười tiếp lời: “Thứ hai, lời khai của Diêu Viễn Qua có sơ hở, không có mở đầu cũng không có kết thúc. Lời trần thuật của ông ta bắt đầu từ một chi tiết vô cùng cụ thể, nhưng tổng kết lại mơ hồ không rõ. Rất có khả năng ông ta đang nói dối. Ông ta thuật lại lời của Đồng Mẫn cũng có chút quái lạ.”

Bạc Cận Ngôn nhìn cô với ánh mắt vừa tán thưởng vừa dịu dàng. Phương Thanh bỗng thấy hợp tác với hai người này thật sự hơi bức bối.

Thấy hai người họ không nói tiếp, Bạc Cận Ngôn mới cười nhạt: “Thứ ba, ở khu vực sân sau, chúng tôi từng chứng kiến Triệu Hà rất thông cảm cho Đồng Mẫn. Có thể xem đó là hơi âm tình người duy nhất mà bà ta có được khi sống ở Diêu gia. Tội đó, lúc chạy vào trong sân, tôi phát hiện cửa phòng Diêu Viễn Qua đang mở. Theo lời khai của mọi người, hôm ấy ông ta ngủ ở phòng của Triệu Hà. Ông ta yêu cầu gia phong nghiêm khắc, phải cùng nhau tắt đèn đóng cửa, nên cánh cửa kia không phải do ông ta mở. Những người khác cũng không dám, chắc chắn là do Đồng Mẫn làm. Sau khi trở về khu vực nhà riêng của Diêu gia, người đầu tiên bà ta tìm đến là Diêu Viễn Qua. Người bà ta muốn giết chính là ông ta. Bà Bạc, em nói rất đúng, Diêu Viễn Qua đã nói dối.”

“Nhưng tại sao ông ta...” Giản Dao trầm ngâm.

Phương Thanh tiếp tục nói: “Trên cán dao không có dấu vân tay, hiện trường có hai kẻ tình nghi, nhưng không thể chứng minh Diêu Viễn Qua là hung thủ. Theo tình huống trước mắt, Đồng Mẫn vẫn bị tình nghi lớn nhất.”

“Nếu hung thủ thật sự là Diêu Viễn Qua, vậy tại sao ông ta muốn giết vợ mình?” Ánh mắt Giản Dao lộ rõ thắc mắc, “Đêm đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chỉ cần biết được bí mật của Đồng Mẫn thì có thể tìm ra bí mật gia đình đó đang cất giấu.” Bạc Cận Ngôn nói đầy thâm ý.

Ba người đều yên lặng trong chốc lát. Gió lay màn cửa phát pho, không gian xung quanh cũng yên tĩnh đến lạ, tựa như sự yên bình trước cơn sóng gió.

“Tôi lập tức cử người đi điều tra thân phận thật sự của Đồng Mẫn, truy rõ gốc gác của bà ta.” Phương Thanh hăng hái đứng dậy.

“Không, không cần phiền phức như thế.” Bạc Cận Ngôn cười nói: “Bà Bạc, mở máy tính lên. Bây giờ, chúng ta sẽ điều tra về bà ta.”

Phương Thanh và Giản Dao đều sùng sốt.

“Tra thế nào? Lẽ nào anh có thể lên Baidu tìm sao? Tôi cũng từng đôi chiếu hình ảnh của Đồng Mẫn rồi, không có tiền án.”

Bạc Cận Ngôn chấp tay sau lưng, bước lững thững trong phòng. Nụ cười của anh vẫn mang một chút kiêu căng, ngạo mạn, tỏ vẻ “những kẻ bình thường như các người làm sao hiểu được thế giới của thiên tài”.

“Đồng Mẫn đã bốn mươi tám tuổi. Vì sao một người đàn bà độc thân, thông minh như vậy lại giấu họ giấu tên, chịu đựng ngược đãi làm giúp việc lâu năm cho Diêu gia? Vì tiền ư? Như vậy vốn không cần thiết phải phạm tội giết người, mà Diêu Viễn Qua quản lý tiền bạc rất nghiêm ngặt, vì thế làm người giúp việc tuyệt đối không phải là cách tốt để kiếm chác từ Diêu gia. Chỉ bằng trực tiếp bắt cóc con trai của Diêu Viễn Qua đòi tiền chuộc còn hơn. Việc này không khó khăn gì cói bà ta cả. Nhưng bà ta không làm vậy.

Vì tình cảm sao? Diêu Viễn Qua chỉ để mắt đến những phụ nữ trẻ hai mươi, ba mươi tuổi. Đồng Mẫn hiển nhiên không phải sở thích của ông ta. Nếu là dây dưa tình cảm từ trước thì thứ nhất, tại sao Diêu Viễn Qua không hề phát giác ra? Thứ hai, bà ta hà tất phải ẩn mình ở Diêu gia lâu như vậy, trực tiếp ra tay luôn có phải hơn không?

Bà ta cam chịu ẩn nấp lâu đến thế tất nhiên là vì muốn điều tra rõ một việc nào đó. Một người đàn bà lớn tuổi có thể nhịn nhục như vậy, không phải vì tiền bạc hay tình cảm, vậy khả năng lớn nhất là vì cái gì?”

Ánh mắt Phương Thanh dần sâu hơn, Giản Dao lẩm bẩm: “Là vì...”

Bạc Cận Ngôn gật đầu: “Giống hệt việc Phó Đại Phàm suýt phạm tội giết người hôm qua. Là vì con cái.”

“Vậy chúng ta làm sao điều tra rõ thân phận của bà ta?” Phương Thanh trầm giọng hỏi.

Bạc Cận Ngôn cúi đầu mở máy tính lên. Anh đăng nhập vào hệ thống nội bộ của Bộ Công an, sau đó đưa máy cho Phương Thanh: “Bà ta thay tên đổi họ vì muốn che giấu thân phận, che mắt người của Diêu gia. Nếu người Diêu gia ngay cả đáng vẽ của bà ta cũng không nhận ra, vậy danh tính không cần phải thay đổi mấy. Người cô đơn đã mất đi quá nhiều luôn mong muốn có thể giữ được càng nhiều thứ thuộc về mình.

Cho nên, có lẽ bà ta không phải họ Đồng, nhưng trong tên rất có thể có một chữ Mẫn.

Nếu chấp niệm lớn nhất của bà ta là con cái, thì tất nhiên sẽ có gì đó để kỷ niệm và gửi gắm. “Đồng” rất có thể là họ của con bà ta, hoặc là một chữ trong tên của người con.

Ngày sinh trong thẻ căn cước của bà ta là ngày 12 tháng 8 năm 1967. Nếu thẻ này là giả thì năm có thể không đúng, nhưng ngày tháng rất có khả năng là

thật. Thậm chí năm sinh cũng có thể là thật luôn.

Trước đó tôi từng nói, bà ta thể hiện một chút kỹ xảo phản trình sát, hơn nữa còn rất thực dụng. Khả năng lớn là bà ta từng tiếp xúc với cảnh sát vì một vụ án nào đó. Ví dụ như nhân chứng, kẻ tình nghi, hoặc là...người nhà nạn nhân.

Hãy tìm tên những nạn nhân hoặc người mất tích có chữ “Đồng” trong hệ thống, và trong tên người mẹ của nạn nhân ấy có chữ “Mẫn”, sinh ngày 12 tháng 8. Người đó chính là Đồng Mẫn mà chúng ta từng thấy.”

Giản Dao há hốc, cuối cùng vẫn không thốt nên lời, chỉ nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của anh. Phương Thanh trầm mặc tìm kiếm thông tin qua màn hình. Mười ngón tay anh như múa trên bàn phím.

Bạc Cận Ngôn điềm nhiên nâng tách trà lên uống một hớp nhỏ. Lát sau, Phương Thanh ngẩng đầu: “Không tìm được nạn nhân phù hợp điều kiện mang họ Đồng hoặc trong tên có chữ Đồng.”

Giản Dao thoáng kinh ngạc, nhưng Bạc Cận Ngôn lại bình tĩnh nhìn Phương Thanh.

“Nhưng mà...” Về mặt Phương Thanh trở nên vô cùng nghiêm túc, xoay màn hình về phía vợ chồng họ. “Tôi tìm được cái này.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cúi đầu xem. Đó là hồ sơ một vụ án mất tích.

Tên họ: Đồng Sinh

Giới tính: Nữ

Ngày sinh: Ngày 5 tháng 4 năm 1987

Ngày mất tích: Tháng 9 – 10 năm 2010

Địa điểm mất tích: Không rõ.

Nguyên nhân mất tích: không rõ.

...

Tên họ: Tạ Mẫn

Ngày sinh: Ngày 12 tháng 8 năm 1967

Quan hệ với nạn nhân: mẹ ruột

***

“Tạ Mẫn, 48 tuổi, người Tương Đàm, Hồ Nam, trước đây là giáo viên tiểu học trong trấn.” Trong phòng họp, Phương Thanh lớn tiếng trình bày với nhóm cảnh sát hình sự. “Thông qua kiểm tra, bà ta chính là Đồng Mẫn mà chúng ta cần tìm. Năm 2005, chồng bà ta bị tai nạn lao động qua đời, con gái học đại học ở tỉnh A, bà ta sống một mình ở Hồ Nam. Năm 2010, sau khi con gái mất tích, bà ta thôi việc và không rõ tung tích.”

“Vụ án Đồng Sinh năm đó do cảnh sát tỉnh A phụ trách. Theo ghi chép vụ án chúng tôi tìm hiểu được, Đồng Sinh từng đến thành phố chúng ta du lịch. Sau đó có dấu vết cô ấy đã rời khỏi đây, đi thăm thú một nơi khác. Nhưng cảnh sát tỉnh A đến huyện đó tìm kiếm mãi mà không có kết quả nên chỉ xác định vụ án này là mất tích, đến nay chưa phá được.

Trước mắt, tại sao Tạ Mẫn tìm đến Diêu Viễn Qua, Diêu gia có liên quan gì đến vụ án của Đồng Sinh không thì vẫn chưa rõ. Nhưng khi lòng bất Tạ Mẫn trên núi, chúng ta cần biết rõ tình huống này để có thể nắm bắt chính xác tâm lý của kẻ tình nghi.

Tiểu trương, cậu dẫn theo hai người cùng tôi âm thầm điều tra Diêu viễn Qua. Ông ta cũng là đối tượng tình nghi quan trọng trong vụ án Triệu Hà.”

***

Buổi trưa hôm ấy, không khí ở Diêu gia vô cùng lặng lẽ và bức bối. Người giúp việc đã dọn bữa trưa lên bàn. Vì trong nhà và khách sạn đều rối loạn nên món ăn được chuẩn bị gấp gáp và trình bày đơn giản, nhưng không ai buồn để ý.

Cuối cùng, mọi người vẫn đứng giờ ngồi vào bàn ăn mà chẳng nói gì. Sắc mặt mỗi người phụ nữ đều xám xịt. Chiếc ghế của Triệu Hà đặt ở cuối bàn đã bị dọn đi.

Minh lan cúi đầu chậm rãi gấp thức ăn. Hôm nay, ngay cả bà cũng không nói lời nào thì càng không cần nhắc đến những người phụ nữ khác phải nhìn sắc mặt của bà mà sống.

Trái lại, về mặt Diêu Viễn Qua rất bình tĩnh. Quần áo của ông ta vẫn chỉnh tề như vụ giết người tối qua chưa hề xảy ra. Ông ta ăn một bát cơm nhỏ rồi buông đũa, lên tiếng hỏi: “Đã báo với người nhà của Triệu Hà chưa?”

Minh Lan đáp: “Bảo rồi.”

Diêu Viễn Qua thân nhiên dặn dò: “Xử lý cho tốt, đừng để họ đến đây làm loạn.”

“Vâng.”

Minh Nguyệt cắn môi dưới, run giọng: “Tại sao chị Đồng muốn giết Triệu Hà? Bình thường, triệu Hà đối xử với bà ta tốt nhất. Bà ta điên rồi sao?”

“Đúng là điên rồi.” Diêu Viễn Qua hờ hững cất lời. “Còn chưa nói em nữa, trông chừng con cho đảng hoàng. Tôi chỉ có một đứa con trai thôi, hôm nay suýt bị người ta hại rồi. sau này, nếu còn xảy ra lần nữa thì người làm mẹ như em cũng đừng mong sống yên ổn.”

Minh Nguyệt vâng dạ, không dám nói thêm lời nào.

“Phải đấy!” Trương Cúc Phương nhân cơ hội thêm mắm dặm muối. “Ngay cả con trai cũng không trông kỹ. Ninh Nguyệt, lần này cô sơ suất quá rồi. Trách nhiệm lớn như vậy, cô có gánh vác nổi không?”

“Em im đi!” Diêu Viễn Qua quát lớn. Mặt Trương Cúc Phương biến sắc, không dám dă động gì nữa. Dường như ông ta bị khơi lên lửa giận, lạnh lùng ra lệnh: “Sau này, không ai được nhắc đến chuyện của Triệu Hà, cả chuyện mưu hung thủ giết người kia nữa. Chớ má, một lũ chớ má!”

Ông ta mắng xong thì đứng dậy trở về phòng, để lại đám phụ nữ ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, sắc mặt u ám tái nhợt.

Thật ra có gì khác biệt đâu. Ai được yêu nhiều, ai được cung ít, ai lấy được nhiều tài sản, ai chỉ được chia ít của nả đều có gì khác biệt? Kể từ khi bước vào căn nhà này, họ có thể yêu hoặc hận ông ta, nhưng nhiều nhất vẫn là nỗi sợ hãi vô hình khi đối mặt với vẻ khắc nghiệt và lòng dạ ác độc của người đàn ông ấy.

***

Trời cao vời vọi, mây trắng bồng bênh, ánh mặt trời chói chang rọi xuống khu rừng rậm rạp. Không khí nóng bức đến mức khiến người ta khó có thể tỉnh táo. Đồng Mẫn, hoặc bây giờ nên gọi là Tạ Mẫn, vẫn mặc bộ quần áo lưu lại vết máu khô, trên khuôn mặt tiêu tụy lấm lem bùn đất. Một người đàn bà gần năm mươi tuổi cón sông mòi trần nhô yên bình, giờ phút này lại dựa vào gốc cây cổ thụ, mặt mũi thở hổn hển.

Bà ẩn núp trong rừng cây nhưng không biết có thể trốn chui trốn lủi được bao lâu? Bà ngẩng đầu nheo mắt nhìn ánh nắng chói lòa chiếu qua tán lá. Dưới sườn núi phía xa dường như lại có động tĩnh. Cảnh sát đã tìm được đến nơi này rồi sao?

Tạ Mẫn cắn răng nhìn một vũng nước nhỏ gần ao bùn bên cạnh. Bà cúi người uống vài hớp rồi đứng dậy lủi vào rừng sâu. Bà phải chạy, nhất định phải chạy, bởi vì bà không thể bị bắt bây giờ.

Bà nhớ đến người leo núi vừa gặp cách đây một tiếng. Đối phương không biết bà ta là tội phạm trốn chạy, còn tốt bụng đưa cho bà một bình nước. Lúc ấy, bà cũng hơi xúc động, hỏi mượn di động của đối phương một lát.

Bà nhớ đêm đó, người đàn ông kia đã nói: “Tôi là Bạc Cận Ngôn. Ý nguyện cả đời của tôi là vạch trần chân tướng, rửa oan cho người vô tội, bắt tội phạm phải quy án.” Bà bấm 110 muốn tìm anh ta, nhưng trong lúc chờ bên kia bắt máy thì lại cuống quýt cúp máy. Không được, bà phải tìm được con gái đã, sau đó mới có thể gọi cuộc điện thoại này.

Ánh nắng càng lúc càng chói mắt. Tạ Mẫn trốn sâu trong rừng, đầu óc hơi choáng váng. Những vũng máu đỏ lôm, những tiếng rên xiết, đôi mắt hoảng sợ của người chết như đang vờn quanh trong đầu bà. Thậm chí, bà cảm giác được hiện tại, mình đã vô cảm với những hình ảnh này. Chẳng qua, chúng không ngừng hiện lên trong đầu khiến tâm trạng bà trở nên trống trải, nhưng cũng mang đến khoái cảm tột độ.

Tạ Mẫn tròn to mắt, hốc mắt bà đau nhói từng cơn. Trước mặt bà hiện lên hình ảnh Bạc Cận Ngôn truy đuổi sát sao, bà chạy trốn trong đêm đen, căn phòng trống rỗng, căn phòng sáng đèn, nam nữ ôm nhau. Cuối cùng là hình ảnh Triệu Hà hấp hối trên mặt đất, nắm chặt tay bà, giọng nói yếu ớt miễn cưỡng lắm mới có thể nghe rõ: “Chị đi tìm trên núi...” Rồi tắt thở.

Nhưng cả dãy núi lớn trước mặt này, đi đâu mới tìm được Đồng Sinh của bà đây? Lòng Tạ Mẫn tựa như cánh đồng hoang sắp bị thiêu đốt đến trơ trọi, bà mờ mịt chạy thẳng một mạch vào rừng sâu thăm thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Type: Kim Ngân

Ánh nắng buổi chiều ấm áp, đường phố thưa thớt bóng người. Một nhân viên vệ sinh tụ tập dưới bóng cây tán gẫu. Một cô gái trẻ tuổi đi đến, lịch sự cười hỏi: “Xin lỗi, cho tôi hỏi một chút, chị Trương Tô Phân là người nào ạ?”

Một nhân viên vệ sinh nhìn cô, một người trong đó đứng dậy: “Là tôi, có chuyện gì không?”

Giản Dao hơi khựng lại rồi cười nói: “Cháu chào cô! Chúng ta qua bên này nói chuyện được không? Trời hơi nóng, cháu mua cho mọi người vài chai nước nhé!”

Cô đi đến quầy hàng bên cạnh mua một túi nước lớn chia cho họ. Một bà chị này không biết ý định của cô là gì nên ai cũng có chút ngượng ngùng. Giản Dao tươi cười hiền hòa mời Trương Tô Phân qua nói chuyện. Cô đưa cho bà ta một chai nước, mở lời: “Cô ơi, cháu có chuyện muốn hỏi thăm một chút. Năm năm trước, có phải cô từng giúp việc cho Diêu gia không?”

Trương Tô Phân uống một hơi rồi hỏi: “Cô gái, cô hỏi chuyện này làm gì?”

“Không phải đã có hai người chết ở Diêu gia rồi sao? Cháu nghe cô giúp việc ở đây nói cô từng làm việc ở Diêu gia nên muốn tìm cô để hỏi vài chuyện.” Thật ra sơ yếu lý lịch của Trương Tô Phân và mấy người giúp việc kia được cảnh sát thu thập thông qua con đường không chính thống. Trước khi chưa có chứng cứ thì việc điều tra Diêu Viễn Qua vẫn phải tiến hành lặng lẽ, không thể kinh động bất cứ ai. Nếu vụ án của Đồng Sinh thật sự có liên quan đến ông ta, nếu người giúp việc hoặc người biết chuyện năm đó vừa khéo là đồng lõa hoặc có liên quan mật thiết đến Diêu Viễn Qua thì sao?

Trương Tô Phân hơi hiểu ra: “Cô là phóng viên à?”

Giản Dao chỉ cười, không xác nhận.

“Phải, tôi làm ở đó được khoảng một năm, sau đó thấy sự không làm nổi nữa.” Trương Tô Phân thừa nhận.

“Tại sao vậy?”

Bà ta trầm mặc giây lát. “Công việc đó thật không phải dành cho người mà. Tuy rằng bây giờ tôi quét rác không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng thoải mái hơn nhiều. Mấy người ở Diêu gia nào phải con người chứ!”

Giản Dao im lặng lắng nghe, sau đó dò hỏi: “Họ gạ gẫm người làm, sao mọi người không báo cảnh sát?”

“Có ích gì? Diêu gia có tiền có thế, lỡ như báo cảnh sát, sau đó họ trả thù thì sao? Dù gì cũng chỉ là chút thương tích nhỏ, chẳng có gì to tát.”

Giản Dao lấy một tấm hình ra, đưa cho bà ta xem: “Cô đã từng gặp cô gái này chưa?”

Trương Tô Phân nhìn kỹ rồi lắc đầu: “Chưa từng thấy.”

“Vậy...” Giản Dao đặt một câu hỏi còn táo bạo hơn: “Diêu Viễn Qua có từng đưa mấy cô gái trẻ về nhà không?”

“Không, người này hình như tôi chưa từng thấy bao giờ.”

Giản Dao quay người băng qua đường, trông thấy Bạc Cận Ngôn đứng một mình dưới mái hiên. Anh đeo kính râm, hai tay đút túi quần đang nhìn về phía cô. Dáng vẻ anh cao ráo toát lên vài phần tuấn tú, trong nét tuấn tú lại nổi bật khí chất lạnh lùng nổi bật, đẹp trai khác hẳn ngày thường.

Cô khẽ lắc đầu ra hiệu với anh. Họ và Phương Thanh chia làm hai nhóm nhỏ đi hỏi thăm những người có thể biết chuyện năm đó. Nhưng đến nay vẫn không thu hoạch được gì. Không có ai từng gặp qua Đồng Sinh cả.

Bạc Cận Ngôn ôm chặt vai cô, hai người rảo bước trở về.

Giản Dao quay sang nhìn anh, tấm tắc khen: “Em phát hiện anh đeo kính râm đẹp trai thật đấy.”

Bạc Cận Ngôn cười nhạt: “Đương nhiên rồi.”

Khéo môi Giản Dao cong cong. Cô ngẩng đầu nhìn anh, bị ánh nắng sau anh làm cho chói mắt. Bạc Cận Ngôn lập tức che mắt cho cô: “Em không mang kính râm à?”

“Em không có thói quen ấy.” Giản Dao vô tư trả lời: “Trước đây, ngày nào em cũng phơi nắng với Huân Nhiên và Giản Huyền mà chẳng hề hấn gì. Không sao đâu.”

Anh “chậc” một tiếng vu vơ. Cô bỗng cảm thấy trước mắt tối sầm, anh đã tháo kính ra đeo lên cho cô.

“Anh làm gì vậy?” Cô cười rộ lên. Gương mặt tuấn tú khi không đeo kính của anh khiến người ta vui vẻ vô cùng.

“Phải bảo vệ đôi mắt anh yêu chứ!” Anh thân nhiên trả lời.

Giản Dao cũng lười từ chối. Công đã thấm mệt sau một ngày một đêm bận rộn, bèn ngả đầu tựa nhẹ vào vai anh.

Hai bên đường khu phố cổ san sát những cửa hàng nhỏ xinh. Giản Dao lững thững đi dạo, nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Bỗng ánh mắt cô bị thu hút bởi chiếc tủ nhỏ đặt trước cửa một cửa hàng bên đường. Trong tủ có rất nhiều trâm cài tóc bằng đồng thau. Đa số đều có hình dạng cánh hoa và cần ngọc vô cùng tinh xảo. Cô nhìn vài lần mới dời mắt, nhưng vẫn bị anh phát hiện. Anh dừng bước, hỏi với giọng khẳng định: “Em thích nó à?”

“Không cần đâu.” Cô kéo tay anh. “Còn phải tiếp tục điều tra nữa. với lại, em không có cơ hội dùng đến mà.”

“Hừm, trước giờ, việc điều tra của anh vốn không bị ảnh hưởng bởi mấy việc nhỏ nhặt này.” Anh kéo cô đến trước tủ trang sức. Chủ cửa hàng nhìn lướt qua họ nhưng không vội ra chào mời, để cho họ thoải mái lựa chọn.

Giản Dao ngắm nghía từng chiếc trâm cài rực rỡ hoa mắt. Đúng lúc này, một bàn tay vươn đến cầm chiếc trâm khắc hình cá chép và hoa hợp hoan tua rua màu hồng cánh sen đưa đến trước mặt cô. Giản Dao nhận lấy, cô thích cái này quá. Nó thật đẹp, còn khắc hình con cá nữa.

Anh nhìn nét mặt đã biết ý nghĩ của cô rồi, mỉm cười rút ví ra trả tiền.

Giản Dao cầm trâm cài mà không biết cất ở đâu. Lúc cô thi hành nhiệm vụ sẽ không mang bất cứ trang sức nào. Bạc Cận Ngôn vươn tay bỏ chiếc trâm vào túi quần mình, sau đó thì thầm vào tai cô: “Về nhà cài cho anh xem. Chắc, chỉ mới tưởng tượng đã thấy đẹp rồi.”

Chủ cửa hàng mỉm cười nhìn họ khiến gương mặt Giản Dao đỏ ửng. “Vâng.” Cô đáp lời anh. Người này xưa nay nói chuyện yêu đương chẳng bao giờ đề ý thời gian và địa điểm cả.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la với những đám mây bông bênh trắng xốp. Hành trình tra án nặng nề, đẫm máu, cực khổ và nhàm chán bỗng chốc trở nên sinh động, yên bình nhờ những chuyện vui nhỏ nhặt này đây.

***

Cùng lúc đó, Phương Thanh dẫn theo một cảnh sát hình sự lừng lững khắp ngõ ngách thành phố cổ, truy tìm manh mối của mấy năm trước.

Người đàn ông ngồi trước cửa khách sạn nhỏ nheo mắt hút thuốc, ngắm nghía: “Lão Diêu à? Sau khi phát đạt rồi thì ít khi liên lạc với mấy người người bạn già như chúng tôi.”

“Triệu Hà đã theo ông ta từ năm năm trước sao?” Anh cảnh sát hỏi thăm. “Ông có nghe nói họ có kẻ thù nào không?”

“Không có. Bà Tư của ông ta thật sự bị giết hả? Chắc, thật là... Bởi vậy, đàn ông đừng quá tham lam. Cưới những năm bà cợ cơ đấy!”

“Không phải sáu sao?” Phương Thanh ở bên cạnh đột ngột xen lời. “Nghe nói mấy năm trước, ông ta từng đãi tiệc cưới một cô gái trẻ. Sau đó, cô ta bỏ trốn mà.”

Người đàn ông kia nhìn sang Phương Thanh: “Hắn ta là ai?”

Anh cảnh sát cười đáp: “Là đồng nghiệp ở Sở Cảnh sát của tôi. Lão Trương, ông còn nhớ chuyện cô gái kia không?” Hỏi xong, anh ta lại châm điếu thuốc mới cho ông.

Lão Trương nheo mắt: “Cô gái kia... Đã sáu, bảy năm rồi. Dáng vẻ thanh tú, hiền lành, ít nói lắm. Lúc đó, ông ta mời mấy người chúng tôi đến uống rượu, còn dặn dò đừng nói cho ai biết. Chắc chắn, cả bàn phụ nữ xinh đẹp đều thuộc về ông ta. Không lâu sai thì chẳng thấy cô gái kia đâu nữa. Ai cũng đồn cô ta bỏ trốn rồi.”

“Sáu bảy năm trước ư?” Phương Thanh lại xen vào. “Không phải năm năm trước sao?”

Lão Trương suy nghĩ rồi lắc đầu: “Không phải.”

Anh cảnh sát hình sự nhanh chóng lấy hình Đồng Sinh ra đưa cho ông xem: “Là cô gái này sao?”

Lão Trương nhìn chốc lát rồi lắc đầu: “Không, cô gái kia không đẹp bằng. Cô này đẹp hơn nhiều.”

Phương Thanh và anh cảnh sát bốn mắt nhìn nhau, nhưng không nói gì. Không tìm được manh mối có giá trị nên hai người quyết định trở về Sở. Phương Thanh chợt nhớ ra điều gì đó, bèn quay lại cười hỏi Lão Trương: “Ông có thể miêu tả rõ một chút dáng vẻ của cô gái kia không?”

Lão Trương nhìn Phương Thanh rồi lấy điện thoại trong túi ra: “Ta làm gì? Lúc ấy tôi còn chụp ảnh lại cơ. Con người tôi không có ưu điểm gì, chỉ có trí nhớ là tốt. Chờ tôi tìm đã, xem thử còn không.”

Buổi tối, Phương Thanh ngồi một mình trong văn phòng, xem hồ sơ vụ án của Đồng Sinh để tìm thêm manh mối. Chiếc gạt tàn trên bàn đầy ắp đầu lọc. Lúc đó, cảnh sát tinh A đã điều tra vụ án rất cẩn thận. Có nhân chứng tận mắt nhìn thấy Đồng Sinh mua vé xe rời khỏi thành phố cổ này. Cảnh sát ở đây có hỗ trợ điều tra, nhưng về sau không liên quan gì nữa.

Anh cầm di động lên xem ảnh Lão Trương gửi cho mình. Đó là tấm ảnh chụp vội hôm đãi tiệc, tuy chỉ có góc mặt của cô dâu nhưng vẫn xó thể thấy rõ đây không phải Đồng Sinh.

Phương Thanh bỗng giật mình. Không phải Đồng Sinh thì cô ấy là ai? Suy nghĩ như dây leo cườn dài trong đầu anh, như thể có ma lực muốn kéo anh

đến nơi sâu hun hút. Anh bật máy tính lên. Đầu tiên, anh điều tra cơ sở dữ liệu về người mất tích, sàng lọc theo số tuổi và thời gian mất tích, bắt đầu so sánh từng người một.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua. Ngoài cửa sổ, trăng sao lấp lánh đầy trời, ánh đèn thấp sáng thành phố đã tối đi hơn nửa. Phương Thanh nhìn chăm chăm tấm ảnh trên màn hình. Đó là một cái tên xa lạ, một cô gái giống hệt như tấm ảnh trong di động của anh.

Tên họ: Đường Liên Liên

Ngày sinh: Ngày 16 tháng 9 năm 1984

Thời gian mất tích: Tháng 4-5 năm 2008

Địa điểm mất tích: Không rõ

Nguyên nhân mất tích: Không rõ

Bên dưới là hồ sơ vụ án khá chi tiết. Sau khi tốt nghiệp, Đường Liên Liên đi làm tại tỉnh S được mấy năm. Cha mẹ cô đã qua đời, cô sống một mình. Khi Đường Liên Liên mất tích, cảnh sát tỉnh S đã mở rộng điều tra. Cô ấy thôi việc đến thành phố cổ du lịch và ở lại đây một thời gian. Trong hồ sơ không nhắc đến Diêu Viễn Qua. Có nhân chứng và vật chứng chỉ rõ cô ấy mua một tấm vé tàu rời khỏi thành phố cổ đến huyện thành gần đó. Sau đó, cảnh sát không tìm được tung tích của cô ấy nữa.

Phương Thanh xem hồ sơ một lúc lâu, bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh cuộn cuộn trong lồng ngực, khó có thể bình ổn trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Type: Lê Huyền

Năm giờ sáng, trong văn phòng, Phương Thanh vừa thiếp đi không lâu đã choàng tỉnh. Anh bật dậy rửa mặt rồi ra hành lang làm một điều cho tỉnh táo. Ánh mây cuối trời hừng lên vài tia sáng đỏ, nhưng khí lạnh vẫn quấn quanh trong lồng ngực anh không sao xua đi được.

Anh bỗng rất muốn trò chuyện với ai đó, bèn ngậm điều thuốc, lấy điện thoại ra bấm số. Đầu bên kia đổ hồi lâu chuông mới có người bắt máy, giọng nói khàn khàn vẫn còn ngái ngủ truyền sang: “A lô?”

“Em đang làm gì vậy?” Lời vừa thốt ra anh mới phát hiện giọng mình quá đổi dịu dàng.

Kim Hiểu Triết dường như hơi sững sốt: “Gọi em có việc gì không?”

“Không có gì, chỉ là...” Nhớ em thôi!

“Hôm trước em gọi đến, lúc đó anh đang ở hiện trường không nghe máy được. Có gì không?” Giọng anh điềm nhiên như không.

“Thôi, không có gì đâu.” Kim Hiểu Triết dừng dừng đáp.

“À...”

“Không có gì thì em cúp máy đây.”

“Kim Hiểu Triết, anh...” Anh nhớ đến đơn xin điều động đang cất trong ngăn tủ.

“Về sau đừng gọi giờ này.” Cô lạnh lùng ngắt lời: “Tối qua em phải quay phim đến khuya, bốn giờ sáng mới ngủ, hôm nay tám giờ còn phải đi chụp hình. Anh có công việc, em cũng có công việc.” Sau đó, cô lập tức cúp máy.

Phương Thanh nhìn màn hình điện thoại tối đen trong chốc lát, muốn chửi thề nhưng lại không nổi mắng cô. Không khí sáng sớm lạnh lạnh, nhưng lòng anh lại nóng rực. Anh cầm điện thoại vừa buồn bực vừa quyến luyến hồi lâu mới bỏ lại vào túi quần.

Có hai người bước lên cầu thang, nét mặt bình thản ung dung, bóng dáng thấp thoáng trong màn sương sớm. Là Bạc Cận Ngôn và Giản Giao. Phương Thanh thông báo tin tức với họ đầu tiên.

Trước mặt ba người là bản báo cáo của năm vụ án mất tích.

Vụ đầu tiên năm 2008, người mất tích Đường Liên Liên, 24 tuổi, du lịch ở thành phố cổ, sau đó đến huyện thành khác thì mất tích.

Vụ thứ hai năm 2010, người mất tích Đồng Sinh, 23 tuổi, du lịch ở thành phố cổ, sau đó đến huyện thành khác thì mất tích.

Vụ thứ ba năm 2012, người mất tích Triệu Man Man. Vụ thứ tư năm 2014, người mất tích Chu Phương Lâm. Vụ thứ năm 2015, người mất tích Ninh Thiến Duệ.

Phương Thanh tổng hợp lại: “Đây là báo cáo tôi sàng lọc từ kho dữ liệu các vụ án mất tích. Cả năm nạn nhân đều là những cô gái trẻ, xinh xắn. Vụ án của họ đều có nhiều điểm chung như sau: Một, đều đến nơi này du lịch một mình. Hai, đều có nhân chứng tận mắt thấy họ mua vé xe tàu đến nơi khác. Ba, điều tra và xử lý những vụ án này là cảnh sát của nhiều tỉnh thành khác nhau, cho nên chúng không được xâu chuỗi lại với nhau. Nhưng hiện tại, ít nhất hai trong số đó rõ ràng có liên quan đến Điều gia. Tôi nghi ngờ đây là một vụ án liên hoàn. Nơi đây đang ẩn núp một tội phạm biến thái chuyên bắt cóc và sát hại các cô gái trẻ.”

Giản Dao khẽ cắn môi dưới, đáy lòng tuôn trào sự phẫn nộ và bất bình. Về mặt Bạc Cận Ngôn cũng trở nên trầm trọng. Đôi mắt anh đánh lại, như thể đang nhen nhóm ngọn lửa: “Cho tôi xem tất cả các tư liệu chi tiết.”

Phương Thanh in tài liệu cho hai người. Giản Dao đang xem tỉ mỉ từng dòng chữ thì Bạc Cận Ngôn ngồi cạnh cô đọc lướt qua cực nhanh. Anh cầm bút khoanh vùng vài chỗ trong tập tư liệu. Cô nhìn sang các nội dung được đánh dấu.

Tính cách hướng nội; bạn bè không nhiều; cha mẹ đều mất; cha bệnh qua đời, mẹ sống ở Hồ Nam; điều kiện kinh tế bình thường; gia cảnh túng thiếu. . .

Điểm cuối cùng bị anh khoanh trong ở cả năm bộ hồ sơ là bến xe hoặc bến tàu.

Bạc Cận Ngôn đưa ra đánh giá: “Những cô gái này đều trạc tuổi nhau; đáng vẻ, khí thế có nét tương đồng chứng tỏ sở thích của tên tội phạm rất ổn định. Tính cách họ đều hướng nội, không có nhiều bạn bè, kinh nghiệm xã hội hạn chế, quan hệ gia đình đơn giản, thậm chí cha mẹ đều mất nên dễ dàng bị tên tội phạm khống chế và không khiến cảnh sát chú ý. Điều kiện kinh tế gia đình không tốt, thuộc nhóm yếu thế, như vậy dễ dàng thỏa mãn tâm lý cường thế của kẻ gây án. Hơn nữa, cách “biến mất” của họ trong mỗi vụ án đều giống nhau. Khoảng cách thời gian mỗi vụ cũng có quy luật, có thể gộp lại để điều tra.”

“Nhưng mà...” Giản Dao thắc mắc: “Tại sao lần nào cũng có người chứng kiến họ rời thành phố cổ, làm thay đổi hướng điều tra của cảnh sát?”

Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh đưa mắt nhìn nhau.

Bến tàu Thương Lăng phía Tây thành phố cổ là thắng cảnh du lịch, cũng là bến tàu vận chuyển khách hàng. Hiện giờ sắp đến mùa đông khách nên dòng người qua lại ở đây khá nhộn nhịp.

Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và Phương Thanh đeo kính râm đứng quan sát từ xa. Mọi người ở đây đều trong trạng thái vội vã: vội thăm thú xung quanh, vội lên tàu, vội rời đi. . .

“Haiz.” Bạc Cận Ngôn thở dài. “Cách đi du lịch là khác với nước ngoài. Chen chúc ồn ào như vậy, hai người cho rằng tỷ lệ nhân chứng thấy thật sự rõ ràng khuôn mặt nạn nhân là bao nhiêu?”

Đầu óc Giản Dao chợt tỉnh ngộ: Ý anh là. . .

Phương Thanh khẽ nhếch môi cười: “Có hai nhân chứng trong vụ án đều là nhân viên bán vé trong trạm. Có điều bây giờ đã đổi người rồi, muốn tìm ra họ phải tốn chút thời gian.”

Bạc Cận Ngôn lập tức gằn giọng: “Rất biết lựa chọn nhân chứng. Lưu lượng người ở bến tàu quá lớn, chắc chắn lúc cảnh sát điều tra có thể tìm được nhân chứng xác thực.”

Ba người đến gần trạm bán vé quan sát trong chốc lát. Giản Dao phát hiện họ không khác bất cứ nhân viên bán vé nào ở khi du lịch, luôn ngồi sau khung cửa, cau có và không hề ngẩng đầu lên.

“làm thực nghiệm đi.” Bạc Cận Ngôn đề nghị.

Phương Thanh gật đầu: “Để tôi đi gọi một cảnh sát nữ đến đây.”

Giản Dao đoán được dụng ý của họ, nhưng hơi ngạc nhiên vì hai người này mới biết nhau vài ngày đã ăn ý đến vậy sao? Mỗi quan hệ với phái nam của Bạc Cận Ngôn trở nên tốt đẹp hơn từ khi nào thế? Chắc không phải vì chuyện kết hôn mà sức hút của anh với người xung quanh đột nhiên tăng lên đấy chứ? Bắt đầu. . . được mấy cảnh sát hình sự ư thích rồi sao?

“Chào anh, cho tôi mua vé tàu đến huyện Chu.”

“Hai mươi tệ.”

“Tiền... Ồi!”

Nghe thấy tiếng kêu khẽ, nhân viên bán hàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cô gái mặc áo thun màu xanh nhạt, đội mũ và đeo kính râm đang khom lưng

nhặt tiền trên mặt đất. Chiếc chuông gió nhỏ treo trên túi xách màu đỏ khẽ kêu vang.

Nhân viên bán vé lại cúi đầu.

Cô gái cầm vé lên tàu. Người trên đó khá đông, nhưng cô nàng đến sớm, ngồi ở vị trí gần mũi tàu, mãi mê ngắm cảnh đẹp hai bên. Người lái tàu thấp thoáng thấy được bóng dáng của cô qua lớp cửa kính.

Đến huyện Chu, cô gái kéo thấp vành mũ bước xuống tàu. Cô vẫn đeo kính trong lúc hỏi thăm nhân viên đường đi đến một khách sạn. Chiếc chuông gió trên túi lay động theo mỗi bước chân.

Một giờ sau.

Cốc cốc! Nghe thấy có người gõ cửa kính, nhân viên bán vé ngẩng đầu nhìn lên. Một tấm thẻ cảnh sát và khuôn mặt nghiêm túc của Phương Thanh xuất hiện trước mắt ông.

“Cho hỏi cô gái này có từng đến đây không?”

Cô gái với dáng người mảnh khảnh, tóc dài qua vai lúc này xuất hiện trong tầm ảnh. Nhân viên cố gắng nhớ lại: “Có, có! Khi này có đến, còn mua một vé tàu đến huyện Chu nữa.”

“Anh chắc không? Thấy rõ chứ?”

“Thấy rõ, đúng là cô ấy mà.”

Lên tàu, Phương Thanh đưa hình cho nhân viên trên tàu xem này xem một lượt. họ trầm ngâm nhớ lại rồi ồ lên: “Có, ngồi ở chỗ kia, còn rất xinh đẹp.”

“Các anh thấy rõ không? Chắc chắn là cô ấy hả?”

“Phải, chắc chắn không sai.”

Xế chiều, ba người Bạc Cận Ngôn và cô cảnh sát điều đến làm thực nghiệm ngồi ăn bún trong một cửa tiệm nhỏ gần bến tàu. Cô cảnh sát đã trả quần áo cho Giản Dao và mặc lại trang phục của mình. Họ phát hiện ra một vấn đề, nhưng điều này không hề khiến người ta vui vẻ mà chỉ cảm thấy bất lực.

“Cũng không thể trách mấy “nhân chứng” kia được.” Bạc Cận Ngôn thản nhiên giải thích. “Nếu muốn ghi nhớ thông tin về một người xa lạ, thông thường người ta sẽ chú ý thông qua chi tiết hoặc đặc trưng mấu chốt nào đó. Ví dụ như quần áo, túi xách, thậm chí trong trường hợp này là phụ kiện trang trí đặc biệt của Giản Dao. Chúng ta đã thấy trong các hồ sơ mất tích, “nhân chứng” nhận biết chính xác quần áo, trang sức, thậm chí là vóc dáng đặc trưng của nạn nhân. Huống chi, nếu có thể giúp được gì đó trong một vụ án hình sự qua trọng, người bình thường sẽ có cảm giác tồn tại và đóng góp rất lớn. Kiểu xu hướng tâm lý này khiến họ tin tưởng hơn vào trí nhớ vốn mơ hồ của mình, càng nghĩ càng rõ, càng đoán càng tin chắc.”

“Cũng không thể trách cảnh phá án năm đó.” Giản Dao giải thích. “Bởi thời gian và địa điểm xảy ra các vụ án đều khác nhau, không xâu chuỗi lại nên không phát hiện ra quy luật. Tội phạm cẩn thận, kỹ càng như vậy nên rất khó phát hiện được vấn đề bên trong.”

“Những cô gái mất tích này...” Cô cảnh sát xem lời: “Bây giờ đang ở đâu?”

Anh im lặng giây lát mới đáp: “Đối tượng hẳn chọn đều có nét chung, có thể thay thế được chứ không phải nhiều loại hình khác nhau. Khoảng cách thời gian các vụ án khá ổn định, đều trên một năm. Hơn nữa, thời gian gần đây, khoảng cách càng ngày càng ngắn lại. Thông thường, một món đồ chơi chơi cũ đã hỏng mới cần đến món đồ mới.”

Phương Thanh uống cốc bia, đánh giọng: “Tôi nhất định bắt được tên biến thái này, lời cổ hủ ra trước pháp luật.”

Tuy đã xác định được được thân phận của nạn nhân và mảnh khốe tên tội phạm sử dụng để tung hỏa mù với cảnh sát, thậm chí kẻ tình nghi đã hiện rõ trước mắt nhưng họ khó có thể tìm được chứng cứ sâu hơn.

Họ xem lại hồ sơ năm đó, liên lạc với cảnh sát hình sự trực tiếp điều tra khi ấy, dò la khắp thành phố cổ nhưng không tra được manh mối gì mới. Phương Thanh bế tắc ngồi trước bàn làm việc, Bạc Cận Ngôn bước đến chỗ anh cười nhạt.

Phương Thanh không hề ngẩng đầu lên: “Có chuyện gì không?”

Bạc Cận Ngôn thờ ơ cắt lời: “Xem ra anh đã quên mất lời tôi nói rồi. Khi điều tra truyền thống bất lực thì tâm lý tội phạm phải dùng cảm bước ra.”

Phương Thanh ngẩng phát đầu lên: “Anh có cách hả?”

Bạc Cận Ngôn nhếch môi. “Tôi có lúc nào... mù mờ như anh không?”

Phương Thanh ghen hòng.

Phòng họp rộng lớn chỉ có Phương Thanh, Giản Dao và mấy cảnh sát hình sự chủ chốt. Bạc Cận ngôn mặc vest chỉnh chỉ đứng trước bảng trắng, một tay cầm bút, một tay bỏ túi quần. Những ngày qua, Bạc Cận Ngôn đã đưa ra vô số suy luận, nhưng đây là lần đầu tiên anh chính thức phát hiện báo cáo tóm

tất cho đội cảnh sát thành phố cổ.

“Có chứng cứ cho thấy, Diêu Viễn Qua có liên quan đến hai trong năm vụ án mất tích chúng ta đã tổng hợp lại. Nhưng không có chứng cứ tiếp chứng minh hẳn là tội phạm. Cho nên chúng ta không thể loại bỏ khả năng có tồn tại đối tượng khả nghi khác. Tạm thời gọi hẳn là A.

Ham muốn mãnh liệt nhất của A là “sưu tầm” những cô gái trẻ đẹp và yếu đuối. Điều này phản ánh dự cảm chiếm hữu tột độ và vị trí thống trị trong mối quan hệ nam nữ của hẳn. Thời kỳ thanh niên, hẳn cực kỳ thiếu tự tin trong quan hệ nam nữ. Điều này có liên quan đến hoàn cảnh trưởng thành và tuổi thơ của hẳn. Hẳn đến từ một gia đình không hòa hợp hoặc từng bị người khác phái ngược đãi.

Căn cứ vào vụ án mất tích đầu tiên năm 2008, hiện tại tuổi A ít nhất phải trên 30. Căn cứ vào thủ đoạn dụ bắt tinh vi, có thể suy đoán A và đồng lõa B của hẳn theo dõi và lựa chọn nạn nhân từ trước.

Đầu tiên, họ tìm kiếm mục tiêu ở đâu? Nạn nhân đều là du khách, nơi họ thường đi đều là điểm tham quan du lịch, thành cổ, quán bar, nhà hàng và khách sạn. Những địa điểm này nhất định phải cho A hoặc B có đầy đủ thời gian để quan sát nạn nhân, thậm chí có cơ hội trò chuyện với họ. Hơn nữa, A hoặc B thường xuyên xuất hiện ở đó mà không thu hút sự chú ý của người khác. Cho nên địa điểm này không thể ngẫu hứng đi dạo. Khách sạn nạn nhân ở cũng khác nhau. Cho nên, khả năng cao nhất chính là quán bar, quán cà phê hoặc nhà hàng, quán ăn. A hoặc B là khách quen ở nơi này, thậm chí là nhân viên làm việc ở đây.

Thứ hai, họ đã gây án như thế nào? Những cô gái này thích cách hướng nội nên sẽ không tới mấy nơi vắng vẻ xa xôi. Thành phố cổ nhiều người qua lại nên khả năng bắt cóc bạo hành thấp, lại dễ dàng để lộ dấu vết. Vì thế, địa điểm dụ bắt phải là những con đường nhỏ không ai chú ý. Hơn nữa, người dụ bắt là B chứ không phải A, B là phái nữ, có một chiếc xe riêng, vì họ không thể nào chắc chắn là nam sẽ bằng lòng lên xe của một người đàn ông mới quen mấy ngày. Nạn nhân là những cô gái sống nội tâm, B là phụ nữ sẽ dễ tiếp cận hơn.

Quan hệ của A và B vô cùng thân thiết. Họ là vợ chồng, tình nhân hoặc người thân. A có chỗ ở độc lập, thuận tiện cho việc xử lý nạn nhân. Thời gian nạn nhân mất tích là trước ngày mua vé xe, vé tàu một hoặc hai ngày, bởi vì thời gian càng cách xa thì càng dễ bị cảnh sát phát hiện sơ hở. Với điều kiện kinh tế của nạn nhân, họ đều ở khách sạn giá rẻ, quản lý lỏng lẻo, dù họ lảng lảng biến mất cũng không gây chú ý.

Thi thể nạn nhân đến nay chưa bị phát hiện, hoặc vẫn bị A giam giữ trong nhà, hoặc bị vứt bỏ ở nơi cố định. Nơi đó ít ai lui tới, có thể là một nơi riêng tư của A.”

Bạc Cận Ngôn nói xong, tất cả đều im lặng. Lát sau, một cảnh sát hình sự bật thốt: “Trời ạ, Diêu Viễn Qua trúng hết mấy điều trong này.” Anh ta lật tài liệu. “Năm nay ông ta 48 tuổi, năm bà vợ trong nhà hoàn toàn có thể là đồng lõa. Bà vợ cả Minh Lan đứng tên một quán bar, sở hữu một chiếc Audi đen.”

“Đúng vậy.” Bạc Cận Ngôn mỉm cười. “Tuy không thể loại trừ khả năng người khác gây án, nhưng có thể xem Diêu Viễn Qua và Minh Lan là đối tượng khat nghi số một.”

“Vậy chúng ta bắt tay từ đâu?” Một cảnh sát khác hỏi: “Bây giờ, chứng cứ không đầy đủ, không thể xin lệnh lục soát Diêu gia.”

“Điều tra Minh Lan.” Phương Thanh lạnh giọng: “Điều tra xe của bà ta.”

“Đúng vậy.” Bạc Cận Ngôn tán thành. “Đa phần du khách đến đây du lịch sẽ không vượt qua bốn hoặc năm ngày. Bắt đầu từ hai nạn nhân cuối cùng là Chu Phương lâm và Ninh Thiển Duệ, bởi thời gian càng gần, số lượng camera giám sát sẽ càng nhiều hơn, ghi chép cũng đầy đủ hơn. Từ ngày tháng trên vé xe và vé tàu, chúng ta tra được về trước ba đến sáu ngày. Điều tra hành tung chiếc xe của Minh Lan, nhất là những con đường vẫn về trong nội thành. Không có tội ác thật sự hoàn hảo, dấu vết sẽ để lại đâu đó. Hãy tìm hình ảnh bà ta tiếp xúc với nạn nhân của chúng ta.”

“Khối lượng công việc không nhỏ.” Một cảnh sát nói khẽ: “Chúng ta lập tức hành động thôi.” Phương Thanh gật đầu.

Lục này, Bạc Cận ngôn lại lên tiếng: “Các anh phí công làm mấy chuyện đó làm gì? Cứ giao cho người của tôi là được. Giản Dao, gọi điện cho An Nham. Gần đây, trong tốt không có vụ án, cậu ta nhàn rồi cũng lảng phí, nên để cậu ta cống hiến rồi.”

Giản dao tóm tắt ngắn gọn mọi chuyện cho An Nham bởi giọng nói bên kia đầu dây còn lơ mơ chưa tỉnh ngủ, Giản Dao quá quen với việc này rồi, dân IT hầu như đều vậy cả.

“An Nham, hồ sơ vụ án đều gửi qua cho cậu.”

“Được.”

“Cận Ngôn hy vọng cậu tra ra...” Giản Dao truyền đạt yêu cầu,

“Ừ, được.”

“Có khó khăn gì không?” Giản Dao quan tâm.

“Không có.”

“À... Vậy khi nào có thể gửi kết quả cho chị?”

“Chưa biết được. Em làm xong sẽ gửi luôn cho vợ chồng chị.”

“Được, vất vả rồi. Không còn gì nữa, chị cúp máy đây.”

“Chị dâu, mua cho em bánh hoa đào ở thành phố cổ nhé, loại ngọt một chút ấy.” Cậu ta vội vàng nói trước khi điện thoại bị dập máy.

“Ồ, được.”

Cúp điện thoại, Giản Dao nhìn Bạc Cận Ngôn đối diện. Bây giờ, trong văn phòng chỉ có hai người họ. Anh vẫn lật xem hồ sơ, còn Giản Dao nằm nhoài trên bàn, ngắm nhìn anh. Cứ thế, anh suy luận từng bước, trong vài ba câu đã tìm ra con đường tắt đi đến chân tướng phía sau màn sương mù.

Tôi đã quen điều tra bằng đường tắt, cô phải làm quen với việc này, hơn nữa còn phải theo kịp.” Lúc mới làm việc cùng nhau, anh từng nói với cô bằng giọng điệu cực kỳ ngạo mạn. Đến giờ, kỷ ức đó vẫn còn nguyên vẹn trong cô.

“Khi điều tra truyền thống bất lực, tâm lý tội phạm phải dừng cảm bước ra.” Câu nói nhẹ nhàng của anh đã khiến cô nhiệt huyết sôi trào, cô rung rung nước mắt.

Dưới ánh đèn, cô có thể thấy rõ mái tóc đen mượt, áo sơ mi trắng tinh và gương mặt anh tuấn của anh. Đa số thời gian, anh đều bình tĩnh và lặng lẽ. Khi hai người ở riêng với nhau, anh sẽ nói mãi không ngừng, còn quá trình trăn án hoặc xem tài liệu, anh hiếm khi nói chuyện với cô. Nhưng cô cảm thấy, anh như vậy mới chính là Cận Ngôn tốt nhất trên đời.

“Sao cứ nhìn anh chăm chú vậy?” Anh vẫn cúi đầu, hỏi cô bằng giọng điệu trầm ấm.

“Không có gì.”

Ấy vậy mà anh lại đặt hồ sơ xuống, nhìn cô chăm chú hồi lâu, Tiếp đó, anh đột nhiên kẻ đến hôn lên đôi môi cô.

“Lúc anh làm việc, đừng nhìn anh bằng ánh mắt đắm đuối như vậy. Anh có thể cảm nhận được, cả người sẽ nhộn nhạo, sức phán đoán sẽ bị ảnh hưởng.”

Lát sau, Giản Dao mới hiểu hàm ý của từ “cả người nhộn nhạo”, mặt cô lập tức nóng bừng. Anh uống ngay một ngụm trà lạnh, sau đó quay lưng về phía cô, đứng trước cửa sổ xem hồ sơ.

Chập tối, An Nham gửi kết quả đến. Nhóm cảnh sát hình sự và Phương Thanh xem xong đều mừng như điên, cảm xúc vui sướng và phấn khởi tràn đầy lồng ngực. Họ vừa muốn cười một trận sáng khoái vừa muốn nằng chửi thật to.

“Lập tức xin lệnh lục soát!” Phương Thanh quát: “Đến Điều gia!”

Mấy hình ảnh An Nham gửi đến đều chụp được biển số xe của Minh Lan rất rõ nét. Trên con phố thưa người, sườn mặt bà ta hiện ra bên cửa sổ xe, cười nói với nạn nhân thứ tư Chu Phương Lâm. Camera ở ngã tư cũng chụp được hình ảnh nạn nhân thứ năm Ninh Thiên Duệ ngồi ở ghế lái phụ trong xe bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Type: Lê Huyền

Lúc cánh cửa Điều gia bị đẩy ra, bà Ba Trương Cúc Phương nhìn họ với ánh mắt khó hiểu. Phương Thanh chỉ nhìn thoáng qua cô ta rồi dẫn đội đi thẳng vào trong. Nhóm cảnh sát hình sự mặc đồng phục đen, bước chân rầm rầm khiến người trong sân đều tròn tròn mắt.

“Làm gì thế?”

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn thấy Minh Lan với vẻ mặt phức tạp đứng trước cửa phòng, sau đó bóng dáng bà ta biến mất sau cánh cửa.

Nhóm cảnh sát nhanh chóng khống chế người trong căn viện. Khi đến phòng Điều Viễn Qua, họ phát hiện bên trong không một bóng người, lật tung mọi góc ngách cũng không thu hoạch được gì.

“Xảy ra chuyện gì?” Phương Thanh thấp giọng hỏi.

Một nhân viên điều tra khẽ đáp: “Không đúng, người của chúng ta vẫn luôn theo dõi bên ngoài, Điều Viễn Qua không hề ra khỏi cửa, sao lại không thấy

đâu chứ?”

Đứng trước cửa phòng của Minh Lan, Phương Thanh thoáng tao đổi ánh mắt với Bạc Cận Ngôn rồi ra lệnh: “Đi tìm bà ta nói chuyện thử.”

“Tại sao các người tự tiện xông vào nhà tôi?” Minh Lan ngồi trên chiếc giường Tatami cạnh cửa sổ chất vấn. Giống như đã dự đoán từ trước, thái độ của bà ta vô cùng bình tĩnh.

Phương Thanh đáp lại: “Đây là lệnh lục soát. Bà Minh Lan, chúng tôi có chứng cứ nghi ngờ bà có liên quan đến vụ án mất tích năm 2014 và 2015 của Chu Phương Lâm và Ninh Thiên Duệ.”

Một Minh Lan khẽ run lên, nhưng sắc mặt bà ta vẫn lạnh lùng. “Tôi không hiểu các người nói gì, cũng không biết hai người kia là ai.”

“Điều Viễn Qua đâu?” Phương Thanh gắng hỏi.

Minh Lan im thin thít, mười ngón tay được chăm sóc kỹ lưỡng đan vào nhau thật chặt. Nhưng bà ta còn đường lui nào khác sao? Không có.

“Mấy cô gái kia đang ở đâu?” Phương Thanh quát.

Minh Lan nhìn ra ngoài cửa sổ cười băng quơ: “Tôi đã nói là không biết. Họ không liên quan gì đến chúng tôi, với Viễn Qua, với Điều gia cả. Các người muốn làm loạn đến khi nào?”

“Bắt bà ta lại trước.” Phương Thanh ra lệnh.

Anh ta và Bạc Cận Ngôn đi ra khỏi phòng. Nhóm cảnh sát hình sự chạy đến lác đầu với họ, ý bảo không tìm được. Mấy bà vợ của Điều Viễn Qua và người giúp việc đứng tập trung một chỗ cách đó không xa. Dưới sắc trời u ám, mỗi người họ đều mang vẻ mặt khác nhau.

Minh Nguyệt sắc mặt tối sầm ôm chặt con trai không nói lời nào. Khi Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh lia mắt qua, cô ta như bị điện giật, lập tức quay đầu né tránh.

Sắc mặt của Trương Cúc Phương và Trần Mai thì trắng bệch. Trương Cúc Phương đứng khoanh tay, lăm lăm mắng chửi nhưng không dám công khai chống cự. Trần Mai quan sát từng hành động của nhóm cảnh sát hình sự như đang suy nghĩ điều gì.

“Xem ra...” Bạc Cận Ngôn cất lời: “...Chỉ có Minh Lan, Minh Nguyệt và Triệu Hà đã biết chuyện này thôi. Trương Cúc Phương và Trần Mai không biết gì cả.”

Phương Thanh hừ lạnh: “Trái lại, ông ta rất biết khống chế mấy người phụ nữ này. Anh cho rằng bọn họ giấu mấy cô gái kia ở đâu?”

“Ông ta tin tưởng nhất là Minh Lan.” Bạc Cận Ngôn thờ ơ trả lời.

Nhìn theo tầm mắt anh, Phương Thanh thấy chiếc Audi màu đen của Minh Lan đang đỗ ở bãi cỏ phía sau phòng bà ra. Cạnh đó là căn phòng nhỏ im lìm. Nhóm cảnh sát hình sự cạy khóa cửa, từ xa chỉ thấy bên trong chất đầy đồ đạc lộn xộn, lỉnh tinh.

“Muốn đánh cược xem có cô gái nào còn sống hay không?” Phương Thanh chợt đề nghị.

Bạc Cận Ngôn thốt lên lời khẳng định phủ phàng: “Anh rất lương thiện, nhưng không một ai còn sống đâu.”

Phương Thanh im bật. Hai người đi đến căn phòng nhỏ. Mấy người cảnh sát đang dọn dẹp đồ đạc lộn xộn xung quanh nhưng không phát hiện điều gì khác thường. Phương Thanh tinh mắt thấy được một chiếc tủ lớn ở góc phòng bị di dời, để lộ sàn nhà trải thảm lông. Anh ngồi xổm xuống lật thảm lên, dưới đó là một tấm ván có thể di chuyển bị khóa chặt.

“Nơi này!” Anh quát khẽ, tất cả cảnh sát hình sự đều vây đến.

Không lâu sau, tấm ván bị đập vỡ, nhóm cảnh sát thi nhau nhảy xuống. Lúc này, Bạc Cận Ngôn quay đầu, thấy Minh Lan bị áp giải đứng phía sau đám đông. Bước chân bà ta hơi lảo đảo, sắc mặt xám ngoét, khó coi hơn cả người chết. Anh lạnh lùng nhìn bà ta rồi chui xuống hầm.

Trên tường treo mấy ngọn đèn mờ tối. Căn cứ theo tình trạng vách tường mà suy đoán, tầng hầm này được đào từ rất nhiều năm trước rồi.

“Căn viện Điều gia là nhà cổ thời Minh Thanh.” Phương Thanh giải thích. “Căn hầm và lối đi này có thể xây từ thời đó.”

Họ đi hết cầu thang, băng qua một đoạn đường ngắn tới tận đến một căn phòng vuông vức, rộng rãi, thông thoáng. Vách tường được trát xi măng, đơn sơ nhưng sạch sẽ. Căn phòng rộng khoảng 30 mét vuông, kê một chiếc bàn, hai chiếc ghế, tủ quần áo đơn giản và một chiếc tủ lạnh để vài chai bia. Ngoài ra không còn gì khác nữa.

Vách tường trong cùng có một cánh cửa sắt, nhóm cảnh sát lập tức xông đến đập sập cánh cửa kia. Bên trong là căn phòng nhỏ đặt một chiếc giường khá đẹp. Họ cũng nhìn thấy vài sợi dây xích được móc chắc chắn vào vách tường. Cả căn phòng trống rỗng, không một bóng người.

Phương Thanh đến bên cửa sổ, xem xét hồi lâu thì nhặt được một sợi tóc dài màu đen, không biết do ai để lại.

Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt đứng trong phòng nhìn khắp xung quanh.

“Đẫn bà ta vào.” Phương Thanh nghiêm giọng quát lớn.

“Bà còn gì để nói?” Phương Thanh lạnh giọng trả lời: “Căn hầm này dùng để làm gì?”

Nào ngờ tận đến lúc này, Minh Lan vẫn chống cự: “Tôi có gì để nói chứ” Căn phòng này tôi thường dùng để nghỉ ngơi. Tôi mời mấy cô gái kia đến chơi, nhưng họ đều rời đi cả rồi, làm sao tôi biết họ đi đâu?”

Bên cạnh có người cảnh sát quát lên: “Bà còn nói láo!”

Sắc mặt Phương Thanh thoáng thay đổi. Đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn cầm bình luminol trong tay nhân viên giám định phun vào góc dây xích và mép giường. Cả nhóm cảnh sát đều im lặng. Khuôn mặt Minh Lan trở nên tái mét.

Tắt đèn đi, nơi đó phát ra huỳnh quang màu xanh loang lổ, không tài nào che dấu được.

“Người đâu rồi?” Bạc Cận Ngôn bình thản chất vấn. “Vậy sao máu của họ lại ở đây?”

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn đứng cuối lối đi dưới tầng hầm. Họ không ngờ rằng, sau căn phòng giam nhỏ kia còn có một con đường dài hơn hai mươi mét đi thẳng về phía trước chắc đã ra khỏi phạm vi căn điện của Diêu gia. Có lẽ đây là nơi tị nạn hoặc thoát hiểm của chủ nhân căn nhà thời Minh Thanh này.

Hiện tại, cánh cửa sổ trên đỉnh đầu họ loáng thoáng truyền tiếng người và xe hơi. Trên cửa đóng đầy bụi nhưng có dấu tay rất mới. Xem ra, có người mới từ nơi này rời đi không lâu.

“Diêu Viễn Qua không thể biết tin chúng ta đến truy bắt hắn được.” Phương Thanh cảm thấy khó hiểu. “Tại sao ông ta lại đột ngột rời đi?”

“Tạ Mẫn.” Bạc Cận Ngôn đưa ra đáp án.

Phương Thanh gật gù.

“Hôm Triệu Hà chết, chắc chắn trước đó đã xảy ra chuyện gì đó nên Diêu Viễn Qua mới giết cô ta để diệt khẩu. Nói không chừng, người của Diêu gia luôn âm thầm điều tra về Tạ Mẫn đã biết được chân tướng, nên Diêu Viễn Qua quyết định giết bà ta để diệt khẩu.”

Đúng lúc này, một cảnh sát hình sự vội vàng chạy đến: “Đội trưởng, Minh Lan, bà ta, bà ta...”

“Làm sao?”

“Bà ta tự sát rồi.”

“Chuyện này là sao?” Phương Thanh lập tức biến sắc. “Không phải đã bảo các cậu trông chừng bà ta sao?”

“Bọn em vẫn trông chừng, nhưng có lẽ sau khi chúng ta vào cửa, bà ta giấu thuốc độc trong nội y. Khi này bà ta và mấy người phụ nữ và mấy người phụ nữ kia bị áp giải lên xe, bà ta nhân cơ hội uống thuốc độc tự sát, chết ngay tại chỗ.”

Giản Dao ở lại Sở Cảnh sát, không đi cùng Bạc Cận Ngôn đến Diêu gia. Một là vì hiện trường điều tra không cần quá nhiều; hai là cô ở lại tiện phối hợp xử lý chuyện khác. Nhưng cô đã dặn dò Bạc Cận Ngôn nhất định phải chú ý an toàn, không thể manh động.

Ngược lại, Bạc Cận Ngôn thản nhiên đáp: “Có người xông pha lẩn xả như Phương Thanh ở đây, còn cần anh lãng phí sức lực hay sao?” Phương Thanh đứng ở bên cạnh lờ mắt nhìn anh. Giản Dao nghĩ, chắc không có chuyện gì đâu.

Các tư liệu hiện trường được chuyển về Sở liên tục, Giản Dao nhìn hình ảnh căn phòng giam và ánh sáng huỳnh quang giám định vết máu mà trong lòng không khỏi thổn thức. Bất chợt, một cảnh sát đến gọi cô: “Cô Giản, có người gọi đến Sở Cảnh Sát tìm giáo sư Bạc. Nhưng giờ giáo sư Bạc đang ở dưới tầng hầm, điện thoại không gọi được.”

“Để tôi nghe giúp.” Giản Dao rào bước.

Trong văn phòng người qua kẻ lại tất cả đều bận rộn làm việc hăng say. Giản Dao cảm ông nghe, bắt máy: “A lô?”

Đầu bên kia im lìm, chỉ có tiếng hít thở khẽ. Giản Dao thoáng sửng sốt, mơ hồ cảm thấy có chút khác thường, lại có dự cảm khó tả. Thế nên cô nhẹ giọng, kiên nhẫn nói: “Tôi là vợ của giáo sư Bạc, cũng là đồng nghiệp của anh ấy. Giờ điện thoại anh ấy bị mất sóng, không liên lạc được, có chuyện gì cứ nói với tôi.”

Đối phương im lặng một lúc lâu mới cất lời: “Cô là... bà Bạc ở chung phòng với cậu ta?”

Giọng nói này quen quen, Giản Dao ngẩn người giây lát mới kịp nhớ ra. Trong lòng cô xao động không ngừng, cố gắng đáp giọng với giọng bình thản: “Đúng vậy, là tôi. Chị là...” Đồng thời ra hiệu định vị cuộc gọi với anh cảnh sát bên cạnh.

“Tôi... Cậu ta bảo cậu ta nhất định sẽ bắt tội phải đền tội.”

“Đúng vậy.” Giáo Dao khẳng định chắc chắn. Cùng lúc đó, cảnh sát hình sự bên cạnh ra ám hiệu cho cô, gọi đến chính là số của Tạ Mẫn. Bà ta mở điện thoại rồi.

Tạ Mẫn thờ hồn hên, giọng nói phứt chốc ngẹn ngào: “Tôi tìm được rồi... Tìm được Đồng Sinh của tôi rồi.” Bà ta vừa khóc vừa cười: “Là tôi nghe nhầm. Hóa ra không phải là “núi” mà là “tam”(1)...”

(1) Trong tiếng Trung, từ “núi” có âm đọc gần giống từ “tam”.

(2)

Cúp điện thoại, Tạ Mẫn ngẩng đầu nhìn ngọn núi và Tam Thanh Quan trước mặt. Sương chiều giăng kín dãy núi âm u, hương khói trong miếu yên tĩnh lượn lờ. Giờ khắc này, bà ta đứng trong khu rừng vắng lặng phía sau Tam Thanh Quan. Tạ Mẫn nhớ Diêu Viễn Qua và Minh Lan từng lên đây rất nhiều lần, cả rừng cây này do chính họ quyên trồng.

Tạ Mẫn lau khô những giọt nước mắt ướt đầm trên khuôn mặt. Dưới chân bà ta là một bãi đất vàng bị đào xới, lấp đất sâu bên dưới dần lộ ra dưới ánh sáng mặt trời. Hai tay bà đã đầm đìa máu tươi do bói đất.

“Mây đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Một giọng nói vang lên từ phía sau lưng bà.

Tạ Mẫn quay đầu nhìn đối phương. Bình thường, người đàn ông kia luôn ra vẻ đạo mạo ung dung, giờ đây lại biểu lộ sắc mặt u ám, hung tợn tột cùng.

“Mây...” Tạ Mẫn đưa tay định tóm lấy gã.

Thế nhưng gã đã nắm chắc bả vai bà, đâm vào bụng bà một dao rồi rút ra.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Type: Thanh Thu

Tạ Mẫn có thể tìm được mảnh đất này là do tình cờ, cũng do may mắn. Bà trốn chui trốn lủi trên núi hai ngày, nếu không nhờ tư duy nhạy bén và nghị lực bền bỉ thì bà đã sớm bị cảnh sát bắt rồi. Nhưng bà biết, đó cũng là chỉ là chuyện sớm muộn thôi. Nếu trước đó không tìm được Đồng Sinh, cảnh sát không có chứng cứ định tội Diêu Viễn Qua thì có lẽ sau này sẽ không còn cơ hội nữa. Bà liều chết cũng phải tìm bằng được con gái.

Xế chiều hôm nay, bà vô tình đi đến gần núi Tam Thanh. Không biết điều gì mách bảo hay do trùng hợp, bà nhìn thấy ba chữ “Tam Thanh Quan” liền bắt chột bùng tình. Sau đó bà trèo lên sau núi không ngừng tìm kiếm. Một lúc sau, bà nhìn thấy khoảnh đất phủ ít lá rụng hơn so với những chỗ khác trên sườn núi.

Những năm qua, vì tìm Đồng Sinh, bà đã trải qua đủ mọi chuyện, cũng xem không ít phim phóng sự điều tra. Nhiều người khi vứt xác ở nơi hoang dã sẽ đào đất lên rồi lấp lại. Vì vậy, khoảnh đất ấy sẽ có màu sắc tươi mới hơn, cũng bằng phẳng hơn xung quanh, để lại dấu vết bị người ta chôn lấp.

Bà quỳ xuống, khẽ chạm vào nền đất bằng đôi tay phòng rộp chai sạn, chòng chẹo thương tích. Sau đó, bà dùng một nhánh cây to ra sức đào bới cho đến khi xương trắng lộ ra.

Tạ Mẫn thờ hồn hên, cố gắng tránh thoát khỏi sự vây hãm của Diêu Viễn Qua. Nhưng sức lực bà lớn cỡ nào cũng không thể bằng một gã đàn ông lòng dạ độc ác và thể lực cường tráng. Gã ấn bà vào thân cây, cười khoái trá rồi tiếp tục đâm từng dao vào bụng bà.

Bà cất lên tiếng kêu đau đớn, run rẩy chụp được cánh tay gã: “Bộ xương nào... là Đồng Sinh? Là con gái Đồng Sinh của tôi?”

Diêu Viễn Qua thoáng sững sốt, sau đó nở một nụ cười khiến Tạ Mẫn run sợ.

“Ai biết được, nhiều đứa con gái như vậy...”

“Aaaa!” Tạ Mẫn rú lên đau đớn. Âm thanh kia đã không còn giống người nữa mà như tiếng tru của dã thú, ngược lại làm Diêu Viễn Qua kinh hoàng. Gã lạnh lùng nhìn bà, vừa định đâm một nhát cuối cùng kết liễu bà thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ sườn núi cách đó không xa. Diêu Viễn Qua nhanh chóng hiểu ra, vội bịt miệng Tạ Mẫn lại, gần giọng: “Câm miệng, chút nữa tao sẽ xử mày.” Gã dùng chân hất đất và lá cây lấp lại cái hố kia nhưng không che chắn được bao nhiêu. Gã lập tức kéo Tạ Mẫn trốn vào sơn động dưới vách đá bên cạnh.

***

Sau khi nhận được điện thoại của Tạ Mẫn, cảnh sát kỹ thuật lập tức định vị được bà đang ở phía sườn bên này của núi Tam Thanh. Nhưng bà nói xong liền tắt luôn di động nên họ không cách nào tra được vị trí chính xác. Giản Dao và hai người cảnh sát hình sự từ từ tìm kiếm dọc theo sườn núi. Hiện có bảy, tám nhóm cảnh sát cũng chia nhau lùng sục quanh khu vực đó. Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh ở Điều gia nhận được tin, vội chạy đến núi Tam Thanh.

Ba người Giản Dao sắp vượt qua sườn núi bên này, xung quanh im ắng, không có gì khác thường. Có điều, cô đi được mấy bước bỗng dừng lại. Tán cây đan cài rậm rạp, không thể nhìn rõ mặt đất bên dưới. Nhưng khi ngẩng đầu lên, cô bỗng thấy ở phía đối diện chính là Tam Thanh Quan nằm trên một đường thẳng với sườn núi này. Phía dưới sườn núi vô cùng trống trải. Cô dám chắc một người đứng ở dưới kia có thể thấy được chính điện Tam Thanh Quan một cách rõ ràng.

Giản Dao giật mình, một trực giác khác thường xông thẳng lên đầu cô. Sườn núi bên này hướng thẳng về phía chính điện của thần linh.

“Đi xuống xem thử.” Cô nói với hai cảnh sát hình sự đi cùng.

Ba người trượt xuống dưới, vừa được vài bước bỗng sững sờ. Trên mặt đất có dấu vết bị người ta đào bới. Hai cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, lập tức rút súng. Họ thấp thoáng thấy những khúc xương trắng qua nhánh cây và bùn đất. Trong lòng Giản Dao bỗng trĩu nặng con thịnh nộ.

Đúng lúc này, một sức mạnh tập kích từ phía sau cô. Lưng Giản Dao chợt lạnh, cô không kịp quay người đã bị đối phương ghi chặt. Một con dao găm đâm máu kẻ sát cô.

“Chó chết... Chó chết...” Diêu Viễn Qua chửi rủa, hơi thở ghé tòm phả vào mặt cô.

Hai cảnh sát hình sự quay người thấy cảnh tượng kinh hoàng phía sau, giật dử quát lên: “Thả cô ấy ra! Diêu Viễn Qua, ông đã bị bao vây, không trốn thoát được đâu.”

Giản Dao đứng yên không nhúc nhích, cúi đầu nhìn bước chân rối loạn của Diêu Viễn Qua. Hiển nhiên nội tâm của gã cũng đang hoang mang, bất ổn vô cùng. Nhưng lực cánh tay của gã vẫn cực kỳ mạnh mẽ. Giản Dao bị siết cổ sắp không thở nổi nhưng không dám lộn xộn. Nếu không cẩn thận, cô sẽ mất mạng ngay dưới lưỡi dao đâm máu.

“Thả tao đi!” Diêu Viễn Qua quát tháo: “Nếu không tao sẽ giết nó, thêm một đứa cũng không có gì.”

Hai cảnh sát hình sự vẫn nhắm súng thẳng vào gã. Một cảnh sát nhanh chóng báo cáo tình hình qua bộ đàm.

Khóe mắt Giản Dao thoáng nhìn sang son động phía sau, hình như có một người bất động nằm đó không rõ sống chết. Cô từ từ thò ra, chậm rãi nói: “Diêu Viễn Qua, ông nghe tôi nói. Cho dù hiện tại ông uy hiếp tôi và tạm thời trốn thoát, nhưng cuối cùng sẽ không thể chạy mãi được. Tương lai, mỗi người ông có thể liên lạc đều bị chúng tôi nghe lén. Ông quá quen với cuộc sống phú quý, tiện nghi. Nhưng sau này, ông chỉ có thể trốn chui trốn lủi, không thể liên lạc với gia đình, sống như những kẻ nghèo hèn mà ông luôn khinh bỉ. Họ sẽ đánh ông, mắng ông như cách ông đã từng đối xử với họ vậy. Ông chỉ có con đường cùng mà thôi. Thả tôi ra, đến Sở Cảnh sát thành thật tự thú. Như vậy, mấy bà vợ của ông, đứa con trai duy nhất của ông có lẽ còn có cuộc sống khá hơn một chút. Ông hiểu ý tôi không?”

Diêu Viễn Qua gào to: “Mày im miệng! Sao tao phải quan tâm đến bọn nó nữa chứ? Kệ xác chúng!”

“Làm sao mặc kệ được?” Giản Dao nói nhẹ nhàng. “Đó là mái nhà duy nhất của ông. Gia đình ông đã vất vả và xây dựng sau này sẽ tan đàn xẻ nghé. Lẽ nào ông cam tâm gánh danh tội phạm đào tẩu, cuối cùng để mặc tất cả đều tiêu tùng sao?”

Diêu Viễn Qua thờ hồng hộc, không nói lời nào.

Bất chợt, từ nơi xa truyền đến rất nhiều tiếng bước chân. Diêu Viễn Qua kinh hãi, con dao găm càng kẻ sát cổ Giản Dao hơn. Giản Dao cảm giác được cổ mình hơi đau nhói. Cô biết không thể đợi thêm được nữa. Khi này, cô thừa dịp nói chuyện đã kịp quan sát địa hình xung quanh. Bùn đất dưới chân hai người nhão nhoét, nhưng vách đá bên cạnh đồ sộ, chắc chắn, ở dưới còn có một son động. Nếu cô trốn vào đó thì có thể tránh được làn đạn của nhóm cảnh sát và lưỡi dao của Diêu Viễn Qua.

Có lẽ do đã gặp quá nhiều sóng gió nên Giản Dao chẳng hề kinh sợ. Ngược lại, cô tập trung toàn bộ lực chú ý, giữ sức chờ đợi.

Nhóm cảnh sát đã báo cáo rõ ràng tình hình ở đây. Bạc Cận Ngôn đi như bay trên sườn núi, từ xa liền thấy Diêu Viễn Qua đang uy hiếp Giản Dao trước cửa son động. Lòng anh trĩu nặng, khóe môi mím chặt. Anh chưa từng thấy kẻ tình nghi nào vừa ngu xuẩn vừa đáng ghét như vậy. Gã cho rằng với chút năng lực nửa mùa của mình mà có thể uy hiếp được bà Bạc sao? Vậy thì heo mẹ đã biết leo cây rồi.

Khoảng cách càng lúc càng gần, ánh mắt Bạc Cận Ngôn và Giản Dao giao nhau. Ánh mắt cô vừa trầm tĩnh vừa kiên định, như thể sự xuất hiện của anh đã tiếp thêm sức mạnh cho cô. Giờ phút này, Bạc Cận Ngôn thấy cô tạm thời vẫn an toàn, lòng cũng nhẹ nhõm hơn đôi chút. Hơn nữa, trong tình cảm nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, cô vẫn thông minh và dũng cảm như vậy khiến anh càng yêu cô hơn. Sau đó, anh nhìn sang Diêu Viễn Qua, ánh mắt trở nên lạnh lùng, sắc bén.

Bạc Cận Ngôn đứng cách họ mấy mét, không lên tiếng cũng chẳng hành động. Giản Dao nhìn về phía bên phải, nhẹ nhàng gật đầu với anh.

Anh chớp mắt với cô rồi đột nhiên thay đổi sắc mặt, phần nộ hét lên: “Diêu Viễn Qua, thả vợ tôi ra! Ông còn muốn khiến bao nhiêu người vô tội bị thương nữa?”

Không ngờ lời nói này lại khiến Diêu Viễn Qua hưng phấn hơn. Gã không nhận ra Bạc Cận Ngôn, chỉ cười lạnh: “Vợ mày hả? Ha ha, vợ của cảnh sát, ha ha...”

Không ai biết Bạc Cận Ngôn muốn làm gì, tại sao lại kích động gã sát nhân như thế. Cảnh sát hình sự gần đấy vẫn im lặng chĩa súng về phía Diêu Viễn Qua. Giản Dao nhìn về phía Bạc Cận Ngôn, các ngón tay khẽ cử động.

Phương Thanh đứng sau lưng Bạc Cận Ngôn, nói với âm lượng chỉ hai người nghe được: “Tôi sẽ cứu cô ấy.”

Bạc Cận Ngôn như không nghe thấy, Phương Thanh quay người rời đi. Giáo sư Bạc bước lên tiếp tục mắng: “Ông là tên cảm thú, đồ súc sinh. Đã nuôi nhiều phụ nữ như vậy rồi mà còn muốn giết hại các cô gái trẻ tuổi vô tội khác. Ông có còn là con người hay không?”

Anh lại tiến lên một bước, kéo gần khoảng cách nhưng vẫn giữ nguyên góc độ tiện cho người phía sau nhắm bắn.

Diêu Viễn Qua cười gằn.

Gương mặt Bạc Cận Ngôn vì kích động mà đỏ bừng, anh cất cao giọng: “Bà vợ Minh Lan của ông còn muốn gánh tội thay cho ông, nói tắt cả đầu do bà ta giết. Để phụ nữ gánh tội thay mình, ông có còn là đàn ông hay không? Nếu ông còn lương tâm thì mau thả vợ tôi ra, trở về nhận hết tội đi.”

Sắc mặt Diêu Viễn Qua khẽ thay đổi chứng tỏ nội tâm gã đã lung lay, mắt nhìn chằm chằm vào Bạc Cận Ngôn như để xác định. Ngay lúc này, Giản Dao chụp lấy khớp tay gã vặn sang một bên. Diêu Viễn Qua đau điếng, thanh dao găm rơi xuống. Giản Dao nhân cơ hội thoát khỏi sự khống chế của gã.

“Đùng đoàng!” Tiếng đạn xé khoảng không bay vút đến từ xa. Giản Dao cảm nhận được lỗi tai mình ừ đi, vừa ngẩng đầu đã thấy gương mặt Diêu Viễn Qua hiện lên vẻ khó tin. Gã cúi đầu nhìn lỗ máu ghê rợn trước ngực mình.

Mọi chuyện xảy ra cực nhanh, một thanh dao găm cắm vào tim, đâm xuyên qua lồng ngực gã. Toàn thân Tạ Mẫn máu me đầm đìa, hơi thở dồn dập, không biết đã lao đến từ khi nào.

“Tao...” Diêu Viễn Qua chỉ kịp thốt ra một từ rồi ngã vật ra. Đồng thời, Tạ Mẫn cũng gục xuống hấp hối.

Giản Dao vừa ngã xuống theo quán tính đã được một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy. Cô rơi vào cái ôm quen thuộc kia, tâm tình hoàn toàn thả lỏng, đưa tay ôm lấy eo anh. Bạc Cận Ngôn cúi đầu nhìn cô với ánh mắt sáng lấp lánh. Cô lập tức hiểu được, tuy anh luôn thể hiện vẻ điềm nhiên bình tĩnh rất hoàn hảo, nhưng thật ra trong lòng anh vô cùng lo lắng. Cô định trấn an đôi câu thì anh đã cúi đầu, in một nụ hôn ấm áp lên trán cô.

Trái tim vẫn đập cuồng loạn trong lồng ngực, Giản Dao thăm thẳm an ủi: “Ông Bạc à, em không sao.”

“Dĩ nhiên.” Anh khẽ khàng đáp lại: “Có anh ở đây mà.”

Phương Thanh vút cây súng bắn tia xuống đất. Đồng nghiệp đi sau lưng anh lẩm bẩm: “Anh nổ súng chưa bao giờ trượt, phát súng kia lẽ ra sẽ khiến gã đau đớn đến mười mấy giờ sau mới chết.”

Phương Thanh cười khẩy: “Nói nhảm gì thế? Tôi vốn định bắn vào cổ tay gã, thất thủ nên bắn trượt thôi.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cúi đầu nhìn Diêu Viễn Qua đã tắt thở nằm trên mặt đất và Tạ Mẫn ngồi thờ đốc cạnh đó. Nhóm cảnh sát hình sự nhắm súng vào bà ta, từ từ tiến đến gần.

“Con ơi...” Chẳng ngờ bà ta lại bật khóc nức nở, đột ngột bật dậy lao đầu vào vách đá. Một lần nữa bà ta ngã xuống đất, máu chảy đầm đìa.

Bạc Cận Ngôn xông đến đỡ bà ta dậy: “Tạ Mẫn, Tạ Mẫn!”

Tạ Mẫn hé mắt, nhìn anh nở nụ cười: “Tôi... Không thể gắng gượng thêm... Dù chỉ một ngày...”

Mấy cảnh sát hình sự xung quanh đều im lặng.

Bạc Cận Ngôn nhìn bà ta chăm chăm, lặng lẽ gật đầu: “Phải, tôi biết.”

Giản Dao bỗng thấy lòng buồn vô hạn vì câu “tôi biết” của anh.

Bàn tay Tạ Mẫn nhuộm đầy máu tươi, bà nắm chặt tay anh: “Cầu xin anh... Bạc Cận Ngôn... Anh nói anh sẽ rửa sạch những nỗi oan tình... Hãy tìm ra xương cốt của con tôi... Chôn nó cùng với tôi...”

“Được.” Bạc Cận Ngôn hứa. “Bà Tạ Mẫn, tôi xin hứa với bà.”

Lát sau, Bạc Cận Ngôn đứng dậy. Nhóm cảnh sát hình sự vây xung quanh kiểm tra Tạ Mẫn đã không còn hơi thở. Phương Thanh đứng sau lưng họ không nhúc nhích.

Bạc Cận Ngôn quay người ôm chặt bà vai Giản Dao. Hai người nắm tay nhau đi ra khỏi vòng phong tỏa, ngẩng đầu thì thấy trời đã tối. Một vì sao đang lóe sáng cuối chân trời, ánh sáng êm dịu và trang nghiêm, dường như đang ngắm nhìn cả thế gian vắng lặng.

Chương 18

Type: Thanh Thu

Có người đang cười trong bóng tối, một tiếng cười khe khẽ, the thé, kiểu căng lại tức giận. Giản Dao cau mày nắm chặt drap giường.

Gã tiến đến gần, đến gần hơn. Gã vươn tay vuốt ve mái tóc dài của cô như vỗ về thú cưng, sau đó thì thầm như tình nhân âu yếm: “Làn da đẹp thế này, em yên tâm, dù có dùng roi tôi cũng sẽ không làm tím lưng của em bị thương đâu. Thật đẹp!”

Giản Dao mở choàng mắt nhìn trần nhà cũ kỹ của nhà khách. Hóa ra trời đã sáng rồi. Người đầm đìa mồ hôi, cô ngồi trên giường chốc lát mới đứng dậy rửa mặt. Khi tỉnh táo hẳn cô mới phát hiện Bạc Cận Ngôn không có ở trong phòng. Anh lại một mình chạy đi đâu rồi.

Cô gọi điện thoại cho anh: “Alo, anh đang ở đâu?”

“Anh ở chỗ Phương Thanh.” Giọng anh vô tư và ôn hòa. “Có vài việc phải giải quyết. Em ngủ có ngon không?”

“Rất ngon.”

“Đến đây đi, họ mua bữa sáng thịnh soạn lắm. Còn đặc biệt mua cho anh một phần bánh nướng tôm nữa. Chắc muốn bày tỏ lòng khâm phục và cảm ơn anh đấy. Nhưng mà chuyện này không cần thiết.”

Giản Dao không nhịn được cười: “Vậy anh có ăn phần bánh kia không?”

Bạc Cận Ngôn ngập ngừng: “... Ăn hết rồi.”

Giản Dao cười khẽ, nhưng hàng mày nặng nề của cô nhanh chóng chau lại. Cô bất giác im lặng. Bạc Cận Ngôn nhạy cảm phát hiện ra sự khác thường. Anh dịu dàng hỏi nhỏ: “Em sao vậy?”

“Cận Ngôn, em muốn ở riêng với anh một lúc.”

Anh im lặng chốc lát, nói: “Anh sẽ tới chỗ em ngay.”

“Vâng.”

Ánh nắng mai ảm áp rọi xuống con phố sạch sẽ yên tĩnh không một bóng người. Giản Dao đứng đợi dưới tán cây một lát đã thấy Bạc Cận Ngôn bước ra khỏi Sở Cảnh sát phía đối diện. Anh hiếm khi không mặc vest, vậy mà hôm nay anh chỉ mặc chiếc áo thun màu xanh đậm và quần kaki đen, làm nổi bật màu tóc đen nhánh và làn da trắng, trông rất đẹp trai, bắt mắt. Dĩ nhiên, đây là thành quả cải tạo sau đám cưới của Giản Dao với người đàn ông vốn là “fán trung thành” của đồ vest này.

Anh bước đến nắm chặt tay cô: “Để anh đoán thử, em lại nằm mơ à?”

“Vâng.” Thành thật, Giản Dao không cần che giấu vẻ yếu đuối trước mặt anh.

Anh choàng tay ôm vai cô thật chặt. Hai người đi men theo bờ sông.

Thật ra, Giản Dao rất hiếm khi mơ thấy tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi hay những ngày bị hấn giam cầm. Gã đàn ông như ma quỷ kia giờ đây đã biến thành một đồng xương trắng rồi. Bạc Cận Ngôn từng khen ngợi cô bởi so với đa số mọi người bà Bạc đã điều chỉnh trạng thái vô cùng tốt. Nhưng khi thấy ánh mắt điên cuồng của Diêu Viễn Qua hôm qua giống hệt với tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi hoặc mấy gã sát thủ biến thái khác, trong lòng cô không khỏi buốt lạnh từng cơn.

Có lẽ, đối với cảnh sát, có một số vết thương cả đời này cũng không sao phai mờ được.

Hai người đi dạo men theo con sông yên bình một lát mới tìm đến một quán ăn sáng. Dạ dày nóng lên khiến cả người cảm thấy ảm áp. Bạc Cận Ngôn không an ủi hay khuyên giải cô nhiều. Là một chuyên gia tâm lý học, anh biết rõ điều vợ mình cần nhất lúc này là sự yên tĩnh và có người bên cạnh. Những cảm xúc u ám dấy lên trong lòng sẽ mau chóng tiêu tan dưới ánh sáng kiên định của chính bản thân cô thôi.

Quả nhiên, một lát sau, người phụ nữ bên cạnh anh vô thức thả lỏng, có vẻ đã khôi phục được vẻ phấn chấn và sức sống thường ngày. Thậm chí, cô còn uống sạch một bát canh nóng khiến gương mặt thoáng chốc ửng hồng.

“Sở Cảnh sát đang bận gì thế?” Giản Dao hỏi thăm.

“Có vài tình huống mới.” Ánh mắt Bạc Cận Ngôn đầy thâm ý. “Minh Nguyệt điên rồi.”

Giản Dao hơi kinh ngạc.

“Ban đầu, cô ta một mực im lặng khi bị thẩm vấn. Sau đó cô ta bật cười, lời nói cũng không mạch lạc. Hỏi cái gì cô ta cũng kêu không biết. Đã tìm bác sĩ đến, nhưng tình huống không mấy lạc quan.”

Giản Dao không sao miêu tả được cảm giác trong lòng mình lúc này, cô khẽ thở dài.

“Ngoài ra...” Bạc Cận Ngôn nói tiếp: “Hài cốt Đồng Sinh vẫn chưa tìm thấy. Vết máu trong căn hầm kia đã quá lâu, qua nhiều lần chùi rửa nên tình trạng lẫn lộn nghiêm trọng ảnh hưởng không nhỏ đến việc giám định. Chúng ta không lấy được ADN của cô ấy hay tìm được đoạn phim Minh Lan dự bắt cô ấy. Cho nên, theo lý thì Đồng Sinh rất cuộc có bị họ bắt cóc hay không, trước mắt vẫn chưa thể kết luận.”

“Nhưng... Chắc chắn là họ.” Giản Dao khẳng định.

Sắc mặt Bạc Cận Ngôn trở nên khó coi: “Triệu Hà đã chết, Minh Lan tự sát, người biết chuyện duy nhất là Minh Nguyệt đã phát điên. Trong vụ án của Đồng Sinh, người Điều gia bị tình lớn nhất, nhưng không có chứng cứ mang tính quyết định nên không thể nào kết án. Theo lẽ thường thì có hai khả năng. Một, Đồng Sinh là cô gái trẻ trung, xinh đẹp nhất trong mấy người kia. Đối với Điều Viễn Qua, cô ấy có ý nghĩa đặc biệt hơn nên hài cốt bị giấu ở nơi khác. Hai, kẻ bắt cóc Đồng Sinh là người khác.”

Giản Dao cắn môi, không nói lời nào, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh Tạ Mẫn trước khi chết. Tuy Tạ Mẫn là hung thủ giết người tàn bạo, nhưng cũng là một người mẹ cực kỳ đáng thương. Chẳng lẽ nguyện vọng duy nhất trước khi chết của bà ấy không thể thực hiện được sao? Trừ phi Minh Nguyệt có thể tinh táo nói ra nơi chôn xác, nếu không, vụ án của Đồng Sinh vĩnh viễn sẽ là án treo.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn cất lời quả quyết: “Anh sẽ tìm được Đồng Sinh.”

Giọng nói của anh nhẹ nhàng nhưng kiên định. Đó là lời hứa với một tội phạm trước khi chết. Một thời gian sau, dưới sự kiên trì của Bạc Cận Ngôn, cuối cùng cảnh sát cũng tìm được hài cốt của Đồng Sinh ở một địa điểm khác bí mật hơn trên núi và hợp táng với Tạ Mẫn. Song đây là chuyện của sau này.

Giản Dao cất lời: “Em còn một nghi vấn. Dù rằng Tạ Mẫn bị áp lực tinh thần lâu dài, nhưng rốt cuộc Phó Vĩ đã làm gì kích thích khiến bà ấy phải giết anh ta? Vì ngoại trừ háo sắc, dường như Phó Vĩ không hề liên quan gì đến vụ việc này cả.”

Bạc Cận Ngôn cười nhạt.

“Trên đời này, có rất nhiều việc tưởng chừng không liên quan nhưng thực chất lại có mối liên hệ với nhau, dù là nhỏ nhất. Nàng thơ trong thế giới tâm lý tội phạm của anh à, còn nhớ lần đầu tiên chúng ta lên vào Điều gia, anh đã nói những suy nghĩ của mình cho một mình em nghe không?”

Giản Dao nghĩ ngợi một chút liền nhớ ra. Ngày đó, hai người bàn bạc với Phương Thanh, giả vờ “đi nhầm” vào Điều gia. Kết quả, họ gặp phải con chó canh cửa rất hung tợn, cũng là lần đầu tiên gặp được Triệu Hà và Tạ Mẫn.

Mặt Giản Dao đỏ ửng, gật đầu lặp lại: “Đúng vậy. Khi ấy, anh nói: “Xưa này, anh không bao giờ nói với ai những ý nghĩ chưa được xác định. Nhưng em là ngoại lệ, bởi vì anh đã xem em là một phần thân thể của mình.”

Cô nhìn anh với đôi mắt long lanh. Bạc Cận Ngôn cũng chăm chú ngắm nhìn cô. Trong chớp mắt, tâm trạng anh trở nên hưng phấn và thư thái đến lạ. Ừm, anh nghĩ mình lại thấy cả người rạo rực rồi, nhưng gương mặt vẫn giữ nét cười nhẹ nhàng: “Anh rất vui khi em nhớ rõ từng câu chữ trong lời bày tỏ ấy. Nhưng trong quá trình điều tra vụ án, chúng ta tốt nhất nên chuyển tâm thì hơn.”

Giản Dao tức muốn chết: “... Cuối cùng anh có nói hay không?”

Lúc này Bạc Cận Ngôn mới nhếch môi, ánh mắt dần chuyển lạnh: “Điều anh muốn nói đến chính là: “Trong nội dung biên bản kia còn có một vài sự việc rất nhỏ, dùng cách thức bí ẩn nào đó để che đậy mối liên hệ phát sinh. Anh cảm giác như sự thật bị cái chết và thời gian che giấu kia đang cười nhạo mình.””

***

“Đội trưởng, có manh mối mới!” Một nhân viên điều tra chạy đến trước mặt Phương Thanh.

Đang sức đầu mẻ trán vì chuyện Minh Nguyệt phát điên và những chứng cứ quan trọng lấy được từ căn hầm của Điều gia, Phương Thanh đành giọng: “Nói!”

“Lúc trước, không phải có người nhắc đến hồi đại học, Phó Vĩ từng quen một người bạn gái qua mạng hay sao? Sau đó, cô gái ấy bỗng cắt đứt liên lạc nên cả hai chia tay. Tài khoản QQ đã bị xóa nên không tìm được cô gái kia trên QQ của Phó Vĩ, vì vậy cần thời gian tìm kiếm. Về sau bạn điều tra nên chúng ta cũng không chú ý đến chi tiết này.”

Phương Thanh ngược mắt nhìn cậu ta.

“Hôm nay, cảnh sát Bắc Kinh gửi tin đến, điều tra được cô bạn gái trên mạng kia là ai rồi.”

***

“Là Đồng Sinh!” Bạc Cận Ngôn kết luận.

Giản Dao và anh ngồi ở con đê bên sông, đáy lòng xao động như sóng gợn.

“Sao anh biết?”

Bạc Cận Ngôn nhìn ra xa: “Trong lời khai của những người bạn đại học của Phó Vĩ có nhắc đến việc anh ta từng quen một cô bạn gái trên mạng, sau đó mất liên lạc. Tài liệu điều tra về Phó Vĩ không có gì bất thường, ngoại trừ điểm này.”

“Vậy thì sao?”

“Trong lời khai của lễ tân khách sạn Điều gia có nói, Phó Vĩ từng bắt chuyện với cô ấy, hơn nữa còn cho số QQ. Khi đó, có một nhân viên và bác gái tạp vụ ở bên cạnh nghe thấy. Hai ngày trước, anh đi hỏi mấy nhân viên trong khách sạn, phát hiện người phụ trách quét dọn hôm ấy chính là Tạ Mẫn.”

Lòng Giản Dao chợt dậy sóng. Cuối cùng, cô đã biết rõ chân tướng ngọn ngành, nhưng không biết nên nhẹ nhõm hay bi thương.

Tạ Mẫn luôn ẩn núp trong Điều gia âm thầm điều tra, lại vô tình nghe được số QQ của Phó Vĩ. Bà ta nhất định biết số QQ của người bạn trai mà con gái mình yêu qua mạng trước khi mất tích. Ngay trong đêm đó, bà ta mặc đồng phục khách sạn, đứng chờ Phó Vĩ trong con mưa to. Anh ta nhận ra bà ta, ngạc nhiên dừng lại, nhưng vì mới uống rượu từ quán bar về nên loạn choạng chống tay vào tường và để lại dấu vết.

Đêm đó, Tạ Mẫn có chút vấn Phó Vĩ về chuyện của Đồng Sinh hay không thì họ không biết. Nhưng kết quả cuối cùng là chính tay bà đã giết chết tên con trai có lẽ từng đùa bỡn tình cảm của con gái mình.

Còn chuyện vì sao Tạ Mẫn tìm được Điều gia, mấy năm qua bà ta đã điều tra ra bao nhiêu manh mối hay tại sao đến giờ mới ra tay thì họ không tài nào biết được.

“Chúng ta đi chèo thuyền thôi.” Giản Dao đứng dậy đề nghị.

Bạc Cận Ngôn nhìn theo tầm mắt cô. Mấy chiếc thuyền độc mộc nhàn nhai trôi xuôi dòng trên mặt sông phản chiếu ánh nắng lấp lánh. Anh vốn định nói chuyện này thật vô vị, nhưng thấy khuôn mặt bình tĩnh và dịu dàng của cô, nhớ lại câu nói “Em muốn ở riêng với anh” trong điện thoại, anh đành im lặng lấy một tờ tiền trong ví ra.

Con thuyền nhỏ trôi êm đềm trên sông. Khí hậu nơi này mát mẻ và thư thái, thỉnh thoảng có vài làn gió nhẹ hây hây thổi bay làn tóc họ. Người cầm lái đứng ở mũi thuyền nhẹ nhàng khua mái chèo. Hai người ngồi đối diện nhau trong khoang thuyền. Giản Dao lặng lẽ ngắm nhìn dáng vẻ của Bạc Cận Ngôn. Một tay anh chống lên khung cửa sổ, đôi mắt phản chiếu nước sông xanh biếc, không biết anh đang đắm chiều suy nghĩ hay đang cảm thấy nhàm chán nữa đây.

Họ đã ở lại thành phố cổ này khá lâu rồi. Vụ án sắp kết thúc, ngày mai nên về Bắc Kinh thôi. Mấy năm gần đây, những vụ án họ trải qua dường như càng ngày càng đậm máu và tàn bạo, nhưng họ vẫn luôn tiến về phía trước, không chùn chân mỗi gỏi vì bất cứ điều gì. Vụ án ở thành phố cổ này tựa hồ như con thuyền dần chèo xa bờ, càng lúc càng cách xa họ.

“Cận Ngôn!” Giản Dao khẽ gọi tên anh. “Anh còn nhớ một việc quan trọng khác từng diễn ra trên thuyền như lúc này không?”

Bạc Cận Ngôn ngẫm nghĩ: “Em muốn nói đến...”

Giản Dao mỉm cười.

Nào ngờ sắc mặt anh trở nên lạnh tanh: “Lúc còn theo học ở trường Maryland, anh đi tàu với FBI đuổi bắt một tên sát thủ liên hoàn, kết quả chỉ tìm được một chiếc thuyền đắm. Sát thủ và nạn nhân cuối cùng bị bắt cóc đều gặp tai nạn, thi thể không tìm được. Đây chính là vụ án treo duy nhất trong sự nghiệp của anh đến tận bây giờ.”

Giản Dao cầm nín. Rõ ràng cô không định nói đến vụ án mà. Tại sao trong khung cảnh trời trong nắng ấm, êm đềm thơ mộng thế này mà anh vẫn có thể liên tưởng đến án mạng chứ?

Nào ngờ, anh lại tiết lộ thêm: “Nạn nhân kia là người yêu duy nhất đời này của Phó Tử Ngộ, cũng là vị hôn thê của cậu ấy: Hàn Vũ Mông.”

Giản Dao ngây người. Là vụ án đó sao?

Về mặt anh vẫn nghiêm túc. Giản Dao nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, hai người lặng lẽ nhìn nhau chốc lát. Anh liếc nhìn người cầm chèo ở mũi thuyền rồi thả mành treo xuống, ôm cô hôn thắm thiết. Hai người đều mỉm cười, nhắm mắt tận hưởng nụ hôn quân quýt.

Nụ hôn ngọt ngào vừa dứt, Bạc Cận Ngôn bất giác khựng lại. Anh chợt nhớ ra điều gì đó, có chút phiền muộn nói: “Ồ, lúc này, em muốn nói là...” Giản Dao kéo cổ áo anh, tiếp tục hôn anh như muốn vỗ về, tỏ vẻ “Anh chẳng tính gì cả”. Đúng vậy, em muốn nhắc đến nụ hôn đầu của chúng ta đấy!

Hai năm trước, cô thầm thích anh nhưng anh hoàn toàn không quan tâm. Đến khi cô ủ rũ chuẩn bị từ bỏ thì anh lại đột nhiên được khai sáng, bắt đầu ráo riết theo đuổi cô. Nói theo Phó Từ Ngộ thì: Hôm đó, đầu Cận Ngôn bị anh đập thủng một lỗ, khiến loại hormone đáng quý ào ạt tuôn trào.

Nụ hôn đầu họ trao nhau trên con thuyền ở Thập Sát Hải Bắc Kinh, đến giờ Giản Dao vẫn còn nhớ. Đêm ấy, vẻ mặt anh đặc ý như đứa trẻ ăn được kẹo, hỏi cô: “Lẽ nào em không thích anh hôn em sao?”

Sau đó, họ hôn nhau cả đêm, hôn đến mức đôi môi cả hai đều sưng đỏ.

Tâm tư của anh quá lớn, tưởng như gần như gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời. Nó chứa đựng vô vàn vụ án, vô số nạn nhân và biết bao nhiêu điều cần làm sáng tỏ. Nhưng không sao, em sẽ luôn ở nơi bình yên nhất để bầu bạn cùng anh, vậy là đủ rồi.

***

Cùng lúc đó, người bạn thân Phó Từ Ngộ của họ đang ngồi một mình trong căn nhà ở Bắc Kinh, ngắm ánh dương rạng ngời khi bình minh ló dạng.

“Hắt xì!” Anh xoa mũi. Là ai đang nghĩ đến anh, hay đang chửi anh vậy nhỉ?

Bên cạnh anh chỉ có Bạc Cận Ngôn mới chơi trò trẻ con như vậy. Chắc chắn mấy hôm trước Bạc ba tuổi bị anh cười nhạo, bây giờ đang kiện cáo với Giản Dao đấy mà.

Cười giấu một lát, anh bỗng cảm thấy bản thân hơi cô đơn. Hình như đã hơn một năm nay anh không yêu đương gì rồi. Lúc còn trẻ thì có thể vui đùa một chút, nhưng bây giờ đã sắp ba mươi, dần dần, anh không còn tâm trạng dạo chơi chốn nhân gian nữa.

Trên trời vô số áng mây, mặt đất muôn ngàn tia sáng, có ai đang dõi theo anh đây? Vũ Mông, cô gái bé nhỏ của anh, nơi đại dương sâu thẳm, em có lạnh không? Còn anh, anh lại thấy nhớ em rồi.

***

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao rời đi, vụ án Diêu gia kết thúc. Thành phố cổ trở lại về yên bình vốn có. Sở Cảnh sát đã khôi phục bầu không khí nhân văn, khoan thai thường ngày. Đội cảnh sát hình sự lại quay về trạng thái rồi rảnh, cùng lắm chỉ giúp công an bắt trộm cướp và truy quét tệ nạn thôi. Trời cao vợi vợi, ngày rộng tháng dài, tiếp theo lại là một quãng thời gian an nhàn.

Trưa hôm ấy, Phương Thanh vẫn ngồi trong văn phòng xem tập tổng hợp các phân cảnh của cô nữ chính nào đó. Bên cạnh anh có người cười trêu: “Đội trưởng, anh cũng hâm mộ diễn viên này à? Chắc chắn, Kim Hiểu Triết đúng là vừa xinh đẹp vừa có khí chất.”

Phương Thanh không buồn giải thích. Nói cũng chẳng ai hiểu. Bọn họ thì hiểu thế quái nào được.

Xem cả buổi trưa, tâm trạng anh vẫn kích động và hoang mang như trước. Thừa dịp còn mấy phút nữa mới đến giờ làm việc, anh chạy ra ban công hút thuốc.

“Đội trưởng, có thư gửi cho anh.” Một cậu cảnh sát hình sự chạy đến.

Phương Thanh vừa ngậm điếu thuốc vừa xé phong bì lấy thư ra xem. Lát sau, anh cẩn thận cất lá thư đi, ngẩng đầu nhìn ánh nắng và những áng mây ở nơi xa. Ngay người một lúc lâu, anh gọi điện thoại cho người phụ nữ kia.

“A lô?”

“Chuyện gì?” Giọng cô hồ hững. Anh không biết được cảm xúc của cô khi nhận cuộc gọi của anh là vui vẻ hay chán ghét nữa.

“Em nói xem... Nếu anh đến Bắc Kinh làm việc thì sao?” Phương Thanh hỏi dò.

Kim Hiểu Triết im lặng một lát mới cất tiếng hỏi: “Anh nghĩ kỹ rồi hả?”

Phương Thanh nắm chặt công hàm phê chuẩn trong tay, máu lưu manh lại nổi lên. Anh chậm rãi đáp: “Vậy thì chưa, còn đang nghĩ thôi.”

Hai người đều lặng thinh. Đầu dây bên kia có tiếng nhạc và tiếng người, có lẽ cô đang tham gia hoạt động quan trọng gì đó.

“Em có người bạn mở công ty, cần Đội trưởng đội bảo vệ. Mấy ngày trước họ nhờ em tìm người hộ. Nếu anh muốn thì có thể thử xem sao. Có điều em không bảo đảm anh phỏng vấn sẽ được ngay đâu. Bao ăn bao ở, lương tháng mười nghìn.” Kim Hiểu Triết thờ ơ thông báo.

Phương Thanh ngạc nhiên giây lát, đột nhiên cười đáp: “Đừng có mơ, ông đây cóc thèm làm Đội trưởng đội bảo vệ đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ngoại truyện Tạ Mẫn

Tiếng kêu thê lương của nai trắng

Type: Thanh Thư

Nhớ khi đó, con bé mới ba tuổi, đáng người nho nhỏ, cánh tay múp múp, đôi mắt đen lay lay. Ai gặp con bé cũng khen: “Cô bé này xinh quá, lớn lên nhất định là người đẹp cho xem”

Khi ấy, tôi luôn cảm thấy vui mừng và tự hào. Đồng Sinh thừa hưởng ưu điểm của tôi và bố nó. Trong mắt tôi, ngay từ nhỏ, nó đã được hưởng vẻ đẹp mà ông trời ưu ái rồi. Huống chi con bé còn ngoan ngoãn đáng yêu như vậy.

Con bé luôn muốn mẹ bế, luôn bám chân mẹ không chịu buông tay, việc này làm bố nó ghen tị chết đi được. Nhưng có cách nào đâu, con bé là một linh hồn khác tách ra từ tôi, là cốt nhục của tôi mà.

Tôi làm giáo viên dạy Toán ở trường tiểu học trong trấn, bố nó là một công nhân bình thường. Thu nhập của chúng tôi không cao nhưng gia đình luôn hạnh phúc. Mỗi khi hè đến, bố nó thường dẫn con bé ra suối bơi. Đến độ đông sang thì cả nhà quây quần trước lò sưởi, tôi kể chuyện cho con bé nghe. Cuộc sống chúng tôi yên vui thế đấy, mỗi phút mỗi giây đều như được trời cao ban ân. Bảo bối Đồng Sinh xuất hiện khiến cuộc sống bình thường của chúng tôi trở nên thật kỳ diệu.

Con bé lớn lên từng ngày, vẫn xinh xắn như trước nhưng bắt đầu có chút nổi loạn. Nó không còn muốn chia sẻ tâm sự với mẹ nữa.

Có con gái xinh đẹp luôn là chuyện phiền phức. Thời cấp hai, ngày nào tôi cũng bắt gặp không ít nam sinh theo đuổi con bé. Thấy con bé dành dụm số tiền thừa từ bữa sáng để lên mua son môi, tôi rất tức giận. Khi ấy, bố nó luôn cười khuyên tôi: “Thôi đi, thôi đi, con gái lớn là vậy. Em không thể cứ trông chừng nó suốt cả ngày.” Nhưng tôi kiên quyết không nghe, trách mắng con bé hết lần này đến lần khác. Tôi không cho nó qua lại với mấy nam sinh kia, còn vứt hết mấy cây son rẻ tiền nó mua nữa.

Khi ấy, con bé cũng biết phản kháng rồi, khóc lóc đóng sầm cửa lại, không nói gì với tôi suốt mấy ngày. Tôi cũng ra vẻ không để ý đến nó. Cha hiền mẹ nghiêm, nề nếp gia đình cần tuân theo vì muốn tốt cho nó sau này. Nhưng có lẽ khoảng cách giữa Đồng Sinh và tôi cũng bắt đầu nảy sinh từ đó. Lên cấp ba, Đồng Sinh dần trở nên hướng nội. Dù tôi vẫn phát hiện thư tình của mấy nam sinh trong cặp sách, nhưng trước khi tôi chất vấn thì con bé đã thờ ơ lên tiếng: “Mẹ, mẹ không cần để ý đến họ. Một lũ con trai trẻ ranh thôi.” Tôi nhất thời không biết nên nói thế nào cho phải.

Tôi nghĩ nhất định nó đã có bạn trai, nhưng tôi chưa từng gặp nam sinh kia, cũng không tìm được chứng cứ. Còn con bé thì luôn im lặng, ăn cơm cũng đeo tai nghe nghe nhạc hoặc ôn bài. Tựa như nó sống trong thế giới của riêng mình, tôi và bố nó không thể nào hòa nhập được. Tôi có chút buồn bã, nhưng dù sao nó cũng lớn rồi. Bản tính nó vẫn như ban đầu, vừa lương thiện vừa lạ quạn. Bây giờ nó có chút nổi loạn, nhưng trưởng thành sẽ tốt thôi.

Điểm số của Đồng Sinh luôn ở mức trung bình, thế mà thi tốt nghiệp phổ thông lại rất khá, còn đỗ đại học chính quy. Tôi và bố nó hết sức vui mừng, Đồng Sinh cũng cao hứng: “Bố mẹ, chờ sau này con kiếm được nhiều tiền sẽ cho bố mẹ cuộc sống thật tốt.”

Bố nó vội hưởng ứng: “Được, được.” Còn tôi chỉ cười xòa: “Mẹ không cần con kiếm nhiều tiền, chỉ cần con sống thật tốt, khỏe mạnh bình an là được rồi.”

“Thôi đi...” Đồng Sinh dẫu môi, dường như hơi ngán ngẩm với căn bệnh giáo điều của tôi.

Nhưng cuối cùng, con bé vẫn vui vẻ ăn cơm, sau đó còn lôi kéo chúng tôi tán gẫu, như thể quay trở về những ngày cả nhà thân mật khăng khít xưa kia. Đồng Sinh của tôi rất cuộc đã trưởng thành rồi.

Sau khi lên đại học, Đồng Sinh như chú chim sổ lồng, rất ít khi về nhà nhưng thường xuyên gọi điện thoại thăm hỏi bố mẹ. Tôi biết, với vẻ xinh đẹp, cười mở của con bé, ở đại học chắc chắn sẽ như cá gặp nước, có rất nhiều người yêu thích và theo đuổi. Tôi thường dặn dò qua điện thoại: “Bây giờ, con lớn rồi, nếu quả thật muốn có bạn trai thì quan trọng nhất là phải xem nhân phẩm, phải đối xử tốt với con, điều kiện gia đình khá khá, đáng về bình thường cũng không sao...”

Những lúc như thế, con bé luôn ngắt lời tôi: “Mẹ, con có chừng mực mà”, song nhất quyết không chịu nói rõ.

Thế rồi biến cố đột ngột xảy ra. Bố của Đồng Sinh mất mạng do công nhân thao tác sai gây ra sự cố trong khâu sản xuất. Thế nhưng gia cảnh người nọ cũng nghèo khó, nên cuối cùng chúng tôi chỉ nhận được khoản tiền bồi thường ít ỏi.

Đồng Sinh ngồi xe suốt đêm về nhà, ôm thi thê bỏ khóc nức nở. Tôi òa khóc. Nhưng khóc xong, tôi vẫn phải đi rửa rau nấu cơm, bởi tôi không thể để con gái đói bụng. Đồng Sinh nhìn đáng về tôi khóc đến mức thở không ra hơi, bèn ôm chặt tôi bảo: “Mẹ, mẹ đừng đau lòng, con nhất định sẽ chăm sóc mẹ thật tốt. Mẹ, bố ở trên trời đang nhìn chúng ta đấy.”

Đồng Sinh đã trở nên hiểu chuyện chỉ trong một đêm. Mỗi lần được nghỉ, con bé luôn về nhà với tôi, đi chợ mua thức ăn, nấu cơm và quét dọn nhà cửa. Gần như mỗi ngày, nó đều gọi điện về nhà. Tôi dần biết được, ngoại trừ học hành ra, nó còn đi làm thêm. Bắt đầu từ năm hai, con bé đã không cần gia đình gửi tiền học phí và sinh hoạt phí nữa. Nỗi đau mất chồng của tôi cũng dần nguôi ngoai. Tôi rất lo lắng cho con, thường khuyên: “Đồng Sinh, đừng ham làm thêm quá, trong nhà vẫn còn chút tiền mà. Con hãy trao đổi nhiều với bạn học, sau này sẽ giúp ích cho công việc của con hơn.”

Con bé không buồn để tâm: “Con biết mình đang làm gì. Họ đều có bố mẹ giúp đỡ tìm việc. Con không giống với họ, phải tự mình cố gắng, mẹ à.”

Nghe vậy, tôi đành im lặng, chỉ cảm thấy vừa đau khổ vừa bất lực. Là người làm cha làm mẹ, chúng tôi không có bản lĩnh gì cả, chúng tôi có đứa con gái xinh xắn, ngoan ngoãn như thế nhưng lại không cách nào cho nó một cuộc sống đầy đủ và một tương lai rực rỡ.

Có một mùa hè, tôi được nghỉ nên đến thành phố thăm nó. Con bé rất vui, thu xếp để tôi ở trong căn phòng mà nó cùng một người bạn thuê chung. Khoảng thời gian ấy, mẹ con tôi quả thật vô cùng vui vẻ. Ban ngày, con bé đi học, đi làm và trở về nhà khi sầm uất và đẹp đẽ nơi phố xá đông vui.

Khi đó, Đồng Sinh nói: “Mẹ, chờ con tốt nghiệp sẽ thuê căn phòng thế này. Mỗi lần được, mẹ lại đến đây ở với con.”

Tôi mỉm cười đồng ý.

Có lần, tôi đang lau nhà, vừa ngẩng đầu liền bất gặp con bé ngồi trong phòng, đeo tai nghe cười tươi tắn trước màn hình máy tính. Đó là một nụ cười rất khó tả. Tôi chợt thấy bốn chôn trong lòng, đợi con bé không chú ý thì nhìn lên phía sau nó.

Tôi nhìn thấy một số QQ, ảnh đại diện là một chàng trai. Lịch sử trò chuyện của hai người rất dài. Tin nhắn mới nhất đối phương gửi đến là: “Dáng em đẹp quá, anh sẽ chịu trách nhiệm với em.”

Tôi không biết hình dung cảm giác của mình khi ấy thế nào, làm chuyện gì cũng thấy lòng dạ hoang mang. Đến tối, nhìn Đồng Sinh an lành ngủ trên giường, tôi bước ra ban công nhìn bầu trời lấp lánh ánh sao, bỗng nhiên trong lòng thông suốt. Con cái đã lớn, nó cần có cuộc sống của riêng mình. Bố nó nói đúng, tốt nhất tôi đừng xen vào nữa.

Đứa con gái này của tôi, từ sâu thẳm nội tâm nó khát khao tìm được tình yêu và một nơi nương tựa. Mà điểm tựa ấy, người làm mẹ như tôi không thể nào thay thế được.

Có điều, tôi vẫn không nhịn được mà nói bóng gió với con bé về tâm lý đề phòng đàn ông và ý thức bảo vệ bản thân. Đồng Sinh áp úng, không muốn nói nhiều với tôi nên tôi đành thôi.

Nếu biết chuyến du lịch lần nó sẽ xảy ra chuyện, tôi tuyệt đối sẽ không để nó đi.

Mấy năm qua, con bé sống quá cực khổ. Vì vậy, khi nó nói muốn ra ngoài chơi một chuyến, tôi lập tức đồng ý, còn gửi tiền thưởng tháng này của mình cho con. Tôi cho rằng con bé đi chơi với bạn, nào ngờ nó đã quen độc lập, cũng không có bạn bè tâm sự nên tự đi du lịch một mình.

***

Đến ngày thứ năm sau khi Đồng Sinh mất tích, sau khi tan lớp, tôi gọi điện thoại cho cảnh sát nhưng vẫn nhận được câu trả lời như cũ: “Chúng tôi đang điều tra. Chị Tạ, chị nghĩ lại xem, con chị có khả năng đi nơi khác chơi nhưng không nói cho chị biết không? Hoặc là điện thoại không có sóng, trên người hết tiền?”

“Không, không đâu.” Tôi gần như gào lên: “Nó nhất định sẽ gọi điện thoại cho tôi, không bao giờ biến mất đột ngột như vậy. Nhất định con bé đã xảy ra chuyện. Các cậu nhất định phải tìm được con bé, hãy tìm ra con bé.”

Thế nhưng họ vẫn không tìm được. Cảnh sát nói có chứng cứ cho thấy con bé ở lại một thành phố cổ vài ngày, sau đó đến huyện thành gần đó rồi mất tích. Có người từng gặp con bé, nhưng không một ai nhìn thấy nó đã đi đâu.

Đồng Sinh của tôi tựa như giọt mưa rơi xuống đất, cứ thế bốc hơi khỏi nhân gian, chẳng còn lại gì. Nhưng nó lại chính là nguồn nước duy nhất của đời tôi.

Tôi xin thôi việc, bán nhà, mang theo tất cả tiền bạc dành dụm được bắt đầu hành trình tìm con. Tôi đã tìm hết mỗi góc ngách của huyện thành kia, nhưng chẳng có chút dấu vết nào của con bé. Tại sao lại không thu được bất kỳ tin tức nào cả? Tôi ở đó một năm, tiền cũng tiêu gần hết.

Một hôm, nhìn bản thân trong gương ở phòng trọ, tôi bỗng sợ hãi đến mức như vừa thoát khỏi cơn mộng. Đây là tôi sao? Trước kia làm cô giáo, ngoại trừ thời gian lên lớp thì đa phần tôi chỉ ru rú trong nhà. Sinh nhật năm ngoái, Đồng Sinh còn khen tôi hết lời. Nó bảo mẹ vừa trẻ vừa đẹp, da lại trắng, giống như chị gái con vậy. Tuy rằng lời khen khoa trương, tôi đã có vài sợi tóc bạc rồi, nhưng khác hoàn toàn đáng vẻ trong gương hiện giờ.

Da dẻ tôi ngăm đen, mái tóc hoa râm, ngón tay vừa thô vừa bẩn. Trước đây, tôi giết gà còn không nổi, phải nhờ cậy bố của Đồng Sinh. Bây giờ, một tay tôi có thể nhấc cả bao tải chỉ để đổi một bữa cơm trưa, ăn no xong lại tiếp tục đi tìm Đồng Sinh.

Đêm đó, tôi có chút khó chịu. Tôi nghĩ, nếu tìm được Đồng Sinh rồi, con bé không nhận ra mẹ thì phải làm sao?

Tôi cũng từng cung cấp số QQ kia cho cảnh sát. Nhưng cảnh sát nói cho tôi biết, họ đã điều tra rồi. Khi Đồng Sinh mất tích, chàng trai kia đang học trên lớp, có chứng cứ ngoại phạm rõ ràng, không liên quan gì đến vụ án này. Tôi muốn xin cách thức liên lạc với chàng trai này nhưng lại bị cảnh sát từ chối.

Tôi biết mình phải tìm một công việc, nếu không sẽ không thể tiếp tục tìm kiếm con gái nữa. Tình cờ, tôi được một chị làm công chung bày đường đi nước bước: “Muốn kiếm nhiều tiền thì có thể đến Diêu gia. Nhà họ trả lương cao, nhưng... công việc không phải dành cho con người đâu.”

“Tôi bào này, người Diêu gia không phải người mà, một người đàn ông cưới năm bà vợ.” Ông anh khác chen lời. “Nghe nói dạo trước, ông chủ nhà còn thích một nữ sinh đại học, muốn cưới làm vợ bé đấy. Sau đó cô bé kia biến mất, nghe nói đã bỏ trốn rồi.”

Ban đầu, tôi không để ý lắm, sau này càng nghĩ càng thấy bất thường. Tôi gắng hỏi ông anh kia về đáng về, tuổi tác cô gái kia. Nhưng anh ta cũng không biết gì nhiều.

Tôi đứng trước cổng Diêu gia, cẩn thận suy nghĩ từng chi tiết: Đồng Sinh mất tích, đến huyện Lâm nhưng không tìm được manh mối nào; cô sinh viên mấy năm trước suýt làm vợ bé người ta đã bỏ trốn; người đàn ông gần năm mươi tuổi có gia tài bạc triệu, cưới năm bà vợ còn chưa thỏa mãn...

Bề ngoài, rõ ràng họ không có bất cứ liên quan nào đến Đồng Sinh. Nhưng dường như, có một dự cảm mãnh liệt nào đó xui khiến tôi gõ cửa bước vào Diêu gia.

***

Trong tuần, có ba ngày ông ta ngủ ở phòng bà cả Minh Lan. Họ chưa bao giờ nhắc đến cái tên “Đồng Sinh”.

Phòng ông ta và Minh Lan chỉ có một người giúp việc lâu năm được phép bước vào. Những người như tôi bị cấm bén mảng đến đó.

Mỗi khi gặp một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi nào đó, ông ta đều nhìn chằm chằm, rõ ràng tuổi tác đã có thể làm cha họ mà vẫn trâu già thích gặm cỏ non.

Triệu Hà không giống với họ. Cô ấy luôn trầm mặc, buồn bã và chưa bao giờ đánh tôi. Có lần, tôi làm như vô tình nói với cô ấy: “Nghe nói trước kia, ông Diêu còn định cưới một cô bé sinh viên. Sau đó cô ấy biến mất hả bà?” Khi đó, vẻ mặt của Triệu Hà vô cùng kỳ lạ. Nhưng cô ấy chỉ quay đầu không đáp, cũng không hề nhìn tôi.

Lòng tôi như bị búa tạ nện thật mạnh. Suýt nữa tôi đã không nhận được mà truy vấn cô ấy, gia đình này liệu có liên quan gì đến Đồng Sinh của tôi không? Nhưng nhìn cả căn viện vắng lặng quanh hiu, cuối cùng tôi vẫn nhẫn nại. Diêu gia vừa có tiền vừa có thế, trong tay tôi lại không có chứng cứ nào. Vì vậy, tôi phải nhẫn nại, nhẫn nại đến ngày không thể nhận được nữa mới thôi.

Mỗi ngày, tôi đều tự nói với mình rất nhiều lần: Tôi nhất định sẽ tìm được Đồng Sinh. Tôi nghĩ tôi đang từng bước tới gần chân tướng hơn rồi.

Sau này, tôi hiểu ra, không có chứng cứ cũng không sao. Chỉ cần xác định được bọn họ đã hại chết Đồng Sinh, tôi sẽ không do dự mà giết chết Diêu Viễn Qua, giết chết tất cả bọn họ. Thì đã sao? Mạng của họ quý giá, vậy mạng của Đồng Sinh thì rẻ rúng lắm sao?

Dần dần, tôi đã quen với việc chờ đợi, quen bị người Diêu gia đánh chửi, quen với cuộc sống như vậy. Tôi không còn sống như một con người nữa. Tôi tồn tại như một cái bóng lặng lẽ trong căn viện này nhờ vào sự nghi ngờ và căm hận giấu trong tim.

Trời đất to lớn, nơi nào cũng không tìm được Đồng Sinh. Tôi đã không còn chỗ để đi nữa rồi.

***

Vào một buổi sáng mưa phùn, tôi đang quét dọn ở quây lễ tân thì nghe thấy giọng của một chàng trai trẻ.

“Chào cô, cho tôi một căn phòng có giường lớn.” Chàng trai cười nói với cô lễ tân.

Tôi vẫn cúi đầu, tiếp tục công việc của mình. Bây giờ, tôi chỉ thích công việc quét dọn lặp đi lặp lại như máy móc thế này. Nhìn mặt đất từ từ sạch sẽ, bỗng có một khoái cảm kỳ dị cuộn trào trong lòng tôi.

“Cô là sinh viên làm thêm ở đây à?” Chàng trai kia ân cần hỏi han.

Cô lễ tân cười bảo không phải.

“Trông cô giống sinh viên ghê! Số QQ của tôi là 5643XXX321, kết bạn nhé!”

Tay tôi khựng lại, ngẩng đầu nhìn rõ khuôn mặt của cậu ta. Cậu ta cũng phát hiện tôi đang quan sát mình, nhưng chỉ liếc nhìn rồi thản nhiên dời mắt.

Đêm đó, tôi ngồi thật lâu trong căn phòng chật hẹp và tối tăm của người giúp việc, nhìn cơn mưa tí tách rơi ngoài cửa sổ. Ngọn gió thổi xào xạc làm lay động tấm drap trên giường, như thể có ai đó đang bầu bạn với tôi. Tôi bỗng thông suốt: Tất cả đều là vận mệnh an bài, mọi thứ đều tuần hoàn lặp lại, khiến tôi tuyệt vọng lại cho tôi hy vọng.

Đồng Sinh, mẹ biết là con đã đến. Con đang nói với mẹ, đừng chờ nữa, hãy ra tay đi!

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19-2

TỪ TIỀN MẠN(*)

(*) Từ tiền mạn: Là tên một bài thơ của một nhà văn, họa sĩ Mộc Tâm, không rõ thời gian sáng tác.

Type: Thùy Miên

Sáng sớm, ánh nắng rực rỡ và ấm áp ngập tràn thành phố, gió mát quần quýt trên những mái hiên. An Nham chạy xe đạp trên con đường rợp bóng cây yên tĩnh. Cậu đeo tai nghe, đi giày thể thao, sau lưng khoác ba lô máy tính màu đen hết như sinh viên đại học. Hôm nay thời tiết khá đẹp nên mọi hành động của cậu trông nhanh nhẹn hơn hẳn thường ngày. Khi cậu dừng xe đi vào tòa nhà Bộ Công an, anh bảo vệ còn tò mò hỏi: “Hôm nay, tâm trạng cậu tốt quá nhỉ?”

Lúc này, An Nham mới phát hiện khóa môi mình vẫn còn thấp thoáng nụ cười cong cong in trên cửa kính. Cậu lập tức mím môi khôi phục vẻ mặt bình thản, lạnh lùng.

Anh bảo vệ cảm nín. Lại ra về thăm trầm rồi!

An Nham đẩy cửa văn phòng ra. Bây giờ vẫn còn sớm, trong phòng không một bóng người. Cậu bật máy tính chơi game, tiện tay hack luôn nick của mấy tay game thủ khó chịu trong đó.

Cánh cửa bị đẩy ra lần nữa khiến con gió lạnh bất chợt ủa vào. Người đàn ông cao ráo, lạnh nhạt đưa tay giữ cửa, một cô gái nhỏ bé duyên dáng bước vào phòng, cất tiếng hỏi: “Ồ, An Nham đến rồi à?”

An Nham mất tập trung trong tích tắc, nhân vật trong game đã bị người ta giết chết. Cậu ngẩng đầu nhìn họ, gật lấy lệ: “Ừm.”

Hừm. Mấy ngày nay, một mình cậu trông coi văn phòng vô cùng nhàm chán, Bạc Cận Ngôn không có ở đây, cũng chẳng có vụ án nào mới. Thậm chí cậu đã đột nhập vào hệ thống của Bộ Công an ba, bốn lần để giết thời gian rồi. Haiz, cuộc sống thật buồn tẻ.

Dù dán mắt vào màn hình nhưng khóa mắt An Nham vẫn thỉnh thoảng liếc sang nhìn họ. Bạc Cận Ngôn treo vest lên giá, xắn tay áo đi pha cà phê.

An Nham gọi với theo: “Pha cho em một cốc luôn.”

Bạc Cận Ngôn dừng dừng trả lời: “Tôi chỉ pha cho Giản Dao thôi. Cậu không có tay à?”

Giản Dao ngồi xuống, lập tức cất lời: “Cận Ngôn, anh cũng pha cho cậu ấy một cốc đi, tiện tay mà.”

Bạc Cận Ngôn im lặng. An Nham nhếch môi cười đắc ý.

Giản Dao đặt một hộp bánh hoa đào trước mặt cậu, cười hỏi: “Sao cậu thích ăn ngọt như vậy?”

An Nham lấy một miếng bánh trong hộp cho ngay vào miệng: “Cảm ơn chị dâu.”

Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh cười khinh thường: “Chỉ trẻ con mới thích đồ ngọt.”

An Nham lườm anh rồi cất luôn hộp bánh vào ngăn tủ của mình.

Chuông báo giờ làm việc bắt đầu vang lên. Hương cà phê thấm đượm cả căn phòng, ánh nắng chiếu qua ô cửa sổ thành từng mảng sáng ấm áp. Đó là một ngày đẹp đẽ và yên bình. Không có vụ án mới nên Bạc Cận Ngôn dành thời gian xem lại hồ sơ, Giản Dao viết báo cáo phân tích vụ án ở thành phố cô, còn An Nham thống kê số liệu tội phạm mới nhất năm nay.

Sau khi Bạc Cận Ngôn về nước và phá được hàng loạt các vụ án lớn, cấp trên đặc biệt thành lập Tổ chuyên án của Phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm thuộc Bộ Công an hồi đầu năm nay. Giản Dao và An Nham được xem như cấp dưới của anh, thân phận tạm thời là cảnh sát hình sự. Bình thường họ sẽ phối hợp với Cục Cảnh sát thành phố trong quá trình điều tra phá án. Sau vụ án tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi, tính cả vụ ở thành phố cô thì họ đã phá được ba vụ rồi.

“Đúng rồi, tuần trước Cục trưởng Nghiêm bảo sẽ điều một cảnh sát hình sự nữa cho tổ chúng ta. À, là người từ tỉnh khác đến.” An Nham lên tiếng.

“Có lý lịch không?” Bạc Cận Ngôn hỏi.

“Vẫn chưa gửi đến.”

Bạc Cận Ngôn “hừ” một tiếng: “Tôi không cần mấy kẻ tầm thường.”

An Nham và Giản Dao không để ý đến anh. Lát sau, anh lại tự lầm bầm: “Nhưng đúng là trong tay tôi không có cảnh sát hình sự thực thụ nào cả.”

An Nham buồn bực nói: “Chị dâu, bảo anh ấy im đi.”

Giản Dao nhất trí: “Im lặng!”

Cùng lúc đó, Phương Thanh kéo hành lý rời khỏi ga tàu hỏa Bắc Kinh. Anh thăm mắng ánh mặt trời ban trưa chói chang nhức mắt. Mới tháng Năm mà thành phố quý quái này đã nóng đến thế rồi. Thời tiết tệ hại như vậy thật không thể so với thành phố cổ bốn mùa xanh tươi êm dịu. Bất chợt, anh thấy mũi có phần khó chịu, liền hắt hơi một cái.

Hừm, ai đang chửi sau lưng anh đấy?

Phương Thanh kéo hành lý chen chúc lên tuyến xe buýt chạy qua Bộ Công an.

***

Buổi tối, Bạc Cận Ngôn đi ăn với người bạn chí cốt Phó Từ Ngộ.

Phó Từ Ngộ lái chiếc Cherokee lao vun vút trên con đường hướng đến Bộ Công an. Anh thắc mắc là tại sao Bạc Cận Ngôn về rồi mà anh vẫn phải giúp cậu ta lái xe đi rửa chứ? Hiện tại, ngoại trừ Giản Dao, không phải Bạc Cận Ngôn còn có thêm một chân sai vặt là An Nham sao? Cuối tuần trước, anh còn thấy cậu ta ăn chực ở nhà họ cơ mà? Tại sao công việc rửa xe vặt vãnh này cuối cùng vẫn về tay anh? Nếu Bạc Cận Ngôn đã có thêm bạn mới, chẳng phải anh nên được “thăng chức” thành bạn VIP sao?

Dù tức giận như vậy nhưng hôm qua, khi nhận được điện thoại Bạc Cận Ngôn thông báo sắp về, Phó Từ Ngộ vẫn hết sức tử tế đi rửa xe giúp anh, thậm chí còn tự bỏ tiền túi thay hai tấm thảm mới trên xe cho anh nữa chứ!

Từ xa, Phó Từ Ngộ đã nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đứng trước cửa nhà hàng. Hai tay cậu ta bỏ trong túi quần, dáng vẻ lạnh lùng, nổi bật. Anh nhìn cậu ta chốc lát, bỗng bật cười. Có lẽ Bạc Cận Ngôn nói đúng. Anh đúng là bao đồng, tính cách thật “gà mái mẹ”. Nhất định là do anh quá giàu lòng trắc ẩn, lại không có chỗ ban phát tình thương nên mới dồn hết sang cho cậu ta.

Hai người ngồi xuống, gọi một món cá, một món rau và một đĩa thịt ba chỉ xào như cũ. Đương nhiên, thịt là của Phó Từ Ngộ.

Lát sau, Phó Từ Ngộ mới hỏi thăm: “Giản Dao đâu rồi, sao không đi ăn cùng?”

Bạc Cận Ngôn làm như không nghe thấy, cầm cúi nhặt xương cá.

Phó Từ Ngộ nhấn mạnh: “Hỏi cậu đấy. Vợ cậu đâu rồi?”

Lúc này, Bạc Cận Ngôn mới buông đũa. Anh uống một ngụm trà, hờ hững đáp: “Cô ấy đi họp mặt đồng hương rồi.”

“Đồng hương?” Phó Từ Ngộ chợt hiểu ra, nhất định không bỏ qua cơ hội trêu anh. “Anh chàng thanh mai trúc mã gì đó của cô ấy cũng có mặt hả?”

“Hừ...” Bạc Cận Ngôn khinh thường. “Nếu độ dài của đời người tính là một trăm tuổi, vậy tôi mới là thanh mai trúc mã với Giản Dao. Tên kia chỉ là một trong số những người đồng hương hồi bé của cô ấy thôi.”

***

Giản Dao bước xuống xe, nhìn thấy Lý Huân Nhiên đứng cạnh một người đàn ông lạ mặt trước cửa hàng.

“Hiên Nhiên!” Giản Dao đi đến, cất tiếng gọi anh. Hai người họ cùng quay lại, nở nụ cười với cô.

“Dao Dao, giới thiệu với em...” Lý Huân Nhiên vỗ vai người đàn ông bên cạnh. “Đây cũng là người thành phố Đồng chúng ta, luật sư Lạc Lang. Lúc nhỏ, anh ấy còn dẫn chúng ta đi câu cá đấy, em nhớ không?”

Giản Dao nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt. Anh ta khoảng hơn ba mươi tuổi, mặt mũi đoan chính, mặc bộ vest cắt may tinh tế, cả người toát lên vẻ lịch sự, phong độ.

Lạc Lang nhìn cô mỉm cười: “Chào em, Giản Dao.”

Hồi bé, họ từng đi câu cá với nhau sao? Giản Dao thực sự không nhớ nổi chuyện đó. Nhưng cô cũng mỉm cười bắt tay anh ta: “Chào anh, luật sư Lạc.”

“Xưng hô thế này xa lạ quá!” Lạc Lang mỉm cười. “Đều quen biết nhau cả, em cứ gọi anh là anh Lạc như Huân Nhiên thôi.”

Lý Huân Nhiên cười rộ. Giản Dao cúi mở đáp: “Vâng, anh Lạc.”

Ba người đi vào nhà hàng, mấy người đồng hương khác cũng đã đến. Trong bữa tiệc, mọi người tán gẫu khá rôm rả, chủ yếu xoay quanh chuyện phong thủy thành phố Đồng và công việc ở Bắc Kinh. Hiện tại, Lý Huân Nhiên đã chuyển công tác đến Bắc Kinh, nhưng ở một Sở Cảnh sát khác. Anh và Giản Dao thường xuyên gặp mặt, ăn uống, chuyện trò. Cô cảm thấy giữ liên lạc như vậy là tốt, tình cảm sẽ không dần phai nhạt.

Lạc Lang là luật sư nên được mọi người chú ý và hỏi thăm nhiều. Có người cười nói: “Anh Lạc, anh là luật sư. Sau này, nếu bọn em gặp phải rắc rối có dính đến luật pháp, có thể nhờ anh tư vấn không?”

Lạc Lang thoải mái cười đáp: “Không thành vấn đề. Tôi sẽ tư vấn miễn phí cho đồng hương.”

Tất cả đều vui vẻ phấn khởi, hồ hào muốn mời anh ta một ly. Lạc Lang không hề câu nệ, thoải mái uống cạn. Giản Dao ngồi bên cạnh cảm thấy người đàn ông này vừa thẳng thắn vừa thân thiện, rất dễ chiếm được cảm tình của người khác.

Đường như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh ta quay sang khẽ hỏi: “Sao vậy? Không uống được thì đừng miễn cưỡng, để anh uống thay em.”

Giản Dao chợt thấy âm lòng: “Không cần đâu.” Cô nhắc ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Lý Huân Nhiên cười to: “Anh Lạc, anh đừng coi thường cô ấy. Từ lượng cô ấy còn mạnh hơn em nữa đấy.”

Giản Dao đặt ly xuống, bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên ẩn chứa nét cười của Lạc Lang. Cô cũng thoải mái tươi cười: “Anh Lạc, em cũng có một vấn đề, mượn cơ hội hôm nay nhờ anh tư vấn có được không?”

“Em cứ nói.” Lạc Lang rót thêm rượu cho cô.

“Bọn em gặp phải một vụ án, một người đàn ông cưới năm bà vợ. Dĩ nhiên ông ta chỉ đăng ký kết hôn với một người, nhưng bốn người còn lại đều sống chung dưới một mái nhà với hai vợ chồng họ, giống như thời cổ đại vậy. Tình huống như thế, luật pháp có làm gì được ông ta không?”

Người khác tình cờ nghe được cũng hứng thú nhìn sang.

Lạc Lang suy nghĩ chốc lát mới trả lời: “Mặc dù ông ta chỉ đăng ký kết hôn với người vợ cả, không có quan hệ hôn thú với những người khác nhưng nếu sống chung với họ như vợ chồng thì cũng coi như phạm tội trùng hôn. Kiểu cưới vợ bé biến tướng này đã vi phạm chế độ một vợ một chồng. Có điều bây giờ, tội trùng hôn ở nước ta thuộc diện “không tố không xử”. Nói cách khác, trừ khi người trong cuộc đệ đơn lên tòa, bằng không, tòa án thường sẽ không chủ động can thiệp những chuyện thế này.”

Giản Dao và mọi người đều ồ lên.

Lạc Lang nhắc ly rượu. “Mọi người đều ở Bắc Kinh, nên quan tâm lẫn nhau nhiều hơn. Xưa nay, anh luôn bội phục cảnh sát, không ngờ cô bé thường theo đuổi anh và Huân Nhiên ngày xưa giờ đã trở thành cảnh sát hình sự tài ba rồi. Anh mời em một ly nhé! Thật ra, nói theo một góc độ nào đó, nghề luật sư cũng có cùng lý tưởng với cảnh sát, đều theo đuổi chính nghĩa và chân lý. Nếu đã gọi anh một tiếng anh thì sau này có chuyện gì liên quan đến vấn đề luật pháp, em có thể hỏi anh bất cứ lúc nào. Anh nhất định sẽ dốc hết sức giúp em.”

Mọi người nghe được đều hào hứng bảo Giản Dao cạn ly với anh ta. Giản Dao vừa cảm động vừa ngượng ngùng. Dù sao cũng không quen thân cho lắm, cô không muốn tự dung nợ ơn nghĩa người ta. Tuy vậy, cô vẫn gật đầu đứng dậy, cười mở lời: “Anh Lạc quả là người hào sảng, vậy em xin cảm ơn trước. Sau này, nếu anh có việc gì cần giúp đỡ, vợ chồng em nhất định sẽ dốc lòng.”

Lạc Lang mỉm cười uống cạn ly rượu.

Buổi họp mặt kết thúc, một chiếc Cherokee màu đen đã sớm yên lặng chờ đợi trước cửa nhà hàng. Giản Dao tạm biệt mọi người rồi lên xe. Từ xa, họ chỉ thấy cửa kính xe hạ xuống, để lộ gương mặt người đàn ông lạnh lùng, tuấn tú bên trong. Anh khẽ gật đầu với Lý Huân Nhiên xem như lời chào hỏi, lại liếc sang mấy người khác rồi nâng cửa kính, lái xe rời đi.

Lạc Lang đứng sống vai Lý Huân Nhiên khẽ hỏi: “Đó là chồng em ấy à?”

“Vâng.” Lý Huân Nhiên thoáng cười, không quên giới thiệu: “Chuyên gia điều tra, giáo sư tâm lý tội phạm nổi tiếng, là một nhân vật rất cừ khôi.”

Lạc Lang im lặng chốc lát, khẽ hỏi: “Cậu không theo đuổi được em ấy sao?”

Lý Huân Nhiên đứng lặng, lát sau mới bật cười: “Anh nói gì vậy?”

Lạc Lang chỉ cười xòa, vỗ vai Lý Huân Nhiên rồi quay người lên xe.

Gió đêm mát mẻ thổi xào xạc trong thành phố rực rỡ ánh đèn. Lạc Lang lái chiếc Cayenne màu đen dừng lại ở giao lộ không người dưới cầu vượt. Anh mở cửa xe, châm một điếu thuốc.

Ven đường, có mấy người qua lại tò mò liếc nhìn gương mặt tĩnh lặng của người đàn ông trong xe. Lạc Lang không để ý, chỉ chăm chú nhìn khung cảnh trước mắt, tựa như thông qua nơi ấy nhìn về phương xa nào đó.

Lát sau, anh dụi điếu thuốc, mở di động ra xem tấm ảnh mọi người chụp chung khi nãy. Giản Dao đứng chính giữa, xinh đẹp, thanh tú như trong tranh, còn anh đứng cạnh cô cũng tươi cười rạng rỡ.

Anh lại mở ví lấy ra một tấm ảnh đã ố vàng trong ngăn nhỏ. Đó là ảnh thời thơ ấu của Giản Dao. Cô vẫn xinh đẹp hết như bây giờ, buộc tóc đuôi ngựa, đôi mắt to tròn, nụ cười rực rỡ ngọt ngào. Lạc Lang mỉm cười ngắm nhìn một lát, sau đó anh nhét bức ảnh lại vào ví rồi lái xe rời đi.

***

Trong màn đêm yên tĩnh như thế, Giản Dao ngồi ở ghế lái phụ lướt di động. Bạc Cận Ngôn tập trung lái xe. Trong xe đang bật một giai điệu du dương, trầm bổng nào đó, anh khẽ ngâm nga theo, thế nhưng âm thanh rất khẽ. Anh không cho phép bất cứ ai nghe được tiếng hát của mình. Cho dù họ đã kết hôn, anh vẫn nhất quyết không chịu hát cho cô nghe. Giản Dao lướt di động rất chăm chú, thấy ảnh đám cưới của người bạn thời đại học đăng trên

tường. Cô vừa bình luận chúc mừng đã có người bạn khác nhảy vào hỏi: “Giản Dao, nghe nói cậu kết hôn rồi, sao chưa tổ chức hôn lễ?”

Giản Dao gửi qua một khuôn mặt cười: “Khi nào có thời gian mình sẽ tổ chức.”

Nhưng mà lễ cưới của người ta trang trí đẹp thật. Sân khấu màu xanh lam mơ mộng, cả hội trường kết đầy hoa tươi và lá xanh, có mấy đứa bé đáng yêu cầm giỏ hoa nữa. Lúc chú rể ôm cô dâu, vẻ hạnh phúc trên khuôn mặt họ như thể lan tỏa khắp xung quanh. Tất cả bạn bè, người thân có mặt đều cười tươi rạng rỡ, chúc phúc cho đôi trẻ.

Bạc Cận Ngôn bất chợt lên tiếng: “Em đang xem gì vậy?”

“Không có gì.”

Họ đang dừng đèn đỏ ở ngã tư. Anh nghiêng người đến xem, thấy rõ màn hình di động của cô.

“Hóa ra là... Đám cưới.” Bạc Cận Ngôn nhìn cô đầy thâm ý rồi tiếp tục lái xe.

Giản Dao thoáng sùng sốt: “Ý anh là sao?”

Cô khẽ đẩy cánh tay anh. Nhưng mặc cô quấy rầy thế nào, anh chỉ mỉm cười không nói. Bày đặt làm ra vẻ bí ẩn gì chứ! Cả thế giới đều nhìn ra được anh đang âm thầm đắc ý, cất giấu bí mật về hôn lễ của chúng ta đấy!

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Type: Thùy Miên

Có lần, Giản Dao hỏi Bạc Cận Ngôn: “Sao anh kiên quyết muốn Phó Từ Ngộ làm pháp y? Tuy rằng anh ấy là một bác sĩ ngoại khoa giỏi, nhưng dẫu sao cũng không phải pháp y chuyên nghiệp. Trong Sở có rất nhiều pháp y dày dặn kinh nghiệm cơ mà?”

Bạc Cận Ngôn nhướn mày: “Anh không quen họ.”

Giản Dao hết nói nổi. “... Anh ngang ngành quá rồi.”

Không ngờ Bạc Cận Ngôn lại trầm ngâm đáp: “Trước đây anh cho rằng, với sự tự tin và lạc quan của Phó Từ Ngộ, thời gian sẽ làm phai mờ tất cả. Nhưng sự thật chứng minh, trong lòng cậu ấy có một hố đen không thể thoát ra. Cậu ấy phải can đảm đối mặt hết thảy, nếu không sẽ mãi mãi không thể tìm được hạnh phúc. Trong tâm lý học, đây gọi là liệu pháp giảm nhạy cảm.”

Giản Dao im lặng, sau đó cô giả nhập phe “áp bức” buộc Phó Từ Ngộ làm pháp y cho tổ.

Đối với chuyện này, Phó Từ Ngộ chỉ thốt lên một câu với vẻ đau thương không thể tin được: “Phụ nữ kết hôn quả nhiên trở nên trọng sắc khinh bạn rồi.”

Anh không hề muốn làm pháp y. Điều anh muốn là con người có khả năng sống sót chứ không phải bắt lực nhìn người đã chết. Đời này, anh thật sự không bao giờ muốn làm công việc đó!

Có điều, so với việc kháng cự tiêu cực của Phó Từ Ngộ, điều khiến tổ chuyên án lo lắng hơn là vị cảnh sát hình sự mới được điều đến kia rốt cuộc có “chất lượng” thế nào.

Sáng sớm hôm nay, Bạc Cận Ngôn đến họp ở văn phòng Cục trưởng. Trò chuyện đôi câu, Cục trưởng mới mỉm cười hỏi han: “Cận Ngôn, cậu có hài lòng với người được điều đến không?”

Bạc Cận Ngôn nghiêm túc trả lời: “Xem qua sơ yếu lý lịch không thấy có khiếm khuyết gì, nhưng phải bắt tay vào công việc mới có thể kết luận được.”

“Ha ha...” Cục trưởng cười khan. Quả thật, ông không hề thích tán gẫu với Bạc Cận Ngôn chút nào, vì anh luôn khiến người đối diện cảm thấy “cụt hứng” khi nói chuyện. Thật ra, Bạc Cận Ngôn cũng có cảm giác như vậy. Hai người nói chuyện qua loa khách sáo vài câu, sau đó anh đứng dậy cáo từ, Cục trưởng tươi cười tiễn khách.

Ra khỏi văn phòng, Bạc Cận Ngôn bất chợt bị một bóng người trong văn phòng cảnh sát hình sự thu hút. Ồ, chẳng phải đây là...

“Phương Thanh?” Bạc Cận Ngôn sai bước đến, có chút ngạc nhiên: “Sao anh lại ở đây?”

Phương Thanh đang tán gẫu với đồng nghiệp mới, ngẩng đầu thấy Bạc Cận Ngôn liền cười hỏi: “Giáo sư Bạc, sao tôi lại không thể ở đây?”

Đồng nghiệp bên cạnh chen lời: “Giáo sư Bạc, Tiểu Phuong mới thăng chức, được điều đến đây nhờ vào những chiến công xuất sắc mà cậu ấy lập được.”

Phuong Thanh chấp tay với người nọ: “Quá khen rồi.”

Anh quay sang nhìn về mặt đầm chiêu của Bạc Cận Ngôn, ngạc nhiên hỏi: “Anh đến đây có việc à?”

Bạc Cận Ngôn lẩm bẩm “Tôi đổi ý rồi” chẳng ăn nhập gì với câu hỏi. Sau đó, anh quay người sai bước về phía văn phòng Cục trưởng như một con gió.

Đề nghị của Bạc Cận Ngôn khiến Cục trưởng cảm thấy bất ngờ: “Cậu muốn Phuong Thanh vào tổ à? Tại sao? Cậu phải biết người tôi bố trí cho cậu có thâm niên hơn cậu ta rất nhiều, chiến công cũng hiển hách hơn.”

Bạc Cận Ngôn kiên định gật đầu. “Tôi muốn Phuong Thanh. Tôi đã từng hợp tác với anh ta, là một người có thể dùng.”

“Ồ, sao nói vậy? Là vụ án ở thành phố cổ à?”

Bạc Cận Ngôn đánh giá. “Suy nghĩ nhạy bén, can đảm can trọng, ý chí kiên định. Một khi xác định được phương hướng điều tra, anh ta sẽ bất chấp mọi khó khăn mà tiến về phía trước. Anh ta không bảo thủ mà vô cùng linh hoạt, thậm chí có thể đột phá quy tắc của cảnh sát để đạt được mục đích. Tính cách vừa thiện lương vừa kiên cường, hơn nữa còn rất bản lĩnh. Sau này, mọi việc cần giải quyết bằng vũ lực đều có thể giao cho anh ta. Tôi có thể nêu một ví dụ, tuy rằng chưa chắc ông đã hiểu được. Trên người anh ta có khí chất của anh hùng cổ đại Trung Quốc, điều này có lẽ liên quan đến hoàn cảnh trưởng thành và gia đình của anh ta. Người này tôi nhất định phải có.”

***

Bạc Cận Ngôn đi ra khỏi văn phòng Cục trưởng, nhìn Phuong Thanh đầy thâm ý rồi quay người bỏ đi. Điều này khiến Phuong Thanh thấy bất an lạ lùng. Hừm, gã giáo sư tính tình quái gở này không phải sắp giờ trò quái quỷ gì đây chứ?

Dự cảm của Phuong Thanh quả không sai. Lát sau, Cục trưởng đã gọi anh vào.

“Tổ chuyên án?” Phuong Thanh tròn tròn mắt.

“Đúng vậy.” Cục trưởng tươi cười. “Giáo sư Bạc chỉ đích danh cậu đây. Mấy cảnh sát hình sự khác có ao ước cũng không được đâu.”

Cục trưởng ngỡ Phuong Thanh sẽ vui mừng ra mặt, nào ngờ tên này chẳng thêm suy nghĩ đã cự tuyệt luôn: “Không đi!”

Cục trưởng ngạc nhiên: “Tại sao?”

Tại sao? Lòng anh xoắn lại, câu hỏi này thật khó trả lời. Dù sao việc một người đàn ông chạy từ thành phố cổ xa xôi đến Bắc Kinh vì một người phụ nữ chẳng phải chuyện vinh quang gì.

Lần này, anh nộp đơn điều chuyển công tác vì Kim Hiểu Triết. Anh đã xin vào đội cảnh sát làm nhiệm vụ càn quét tệ nạn xã hội khá nhàn nhả. Dù có lúc càn hành động khẩn cấp, ngày nghỉ đêm làm, nhưng đa số thời gian đều có thể tan ca đúng giờ. Như vậy, anh có thể thường xuyên đi tìm Kim Hiểu Triết. Mẹ nó, nếu không ai lại ăn no rồi việc, không ở thành phố cổ ung dung thoải mái mà chạy đến Bắc Kinh quái quỷ này làm gì?

Nhưng đến tổ chuyên án thì lại khác. Họ phải phụ trách những vụ án hung ác nhất, khó nhằn nhất, một nhọc hơn bất cứ ai. Tuy đề nghị này khiến lòng Phuong Thanh nhộn nhạo nhưng anh thật sự không muốn mất vợ lần nữa. Đã có kinh nghiệm xương máu rồi, thế nên anh khẳng khái cự tuyệt.

“Cục trưởng, tôi không đi. Tôi muốn ở lại tổ càn quét tệ nạn.” Phuong Thanh nở nụ cười đặc biệt kiên định và thành khẩn. “Từ lúc sinh ra đến nay, chí hướng của tôi là quét sạch tệ nạn trong xã hội!”

Đầu óc Cục trưởng trở nên mù mẫm vì những thông tin khó tiêu hóa này, sau đó nét mặt ông lập tức sa sầm: “Đi chết đi! Phuong Thanh, tôi nói cậu biết, Cục Công an thành phố đã coi trọng cậu lâu như vậy, thế mà cậu dám xin đến tổ tệ nạn hả? Mặc dù tôi không biết cậu định giờ trò quỷ gì, nhưng cậu là một trong những cảnh sát hình sự xuất sắc nhất của tỉnh, thật cho rằng chúng tôi sẽ để cậu vào những tổ kia sao? Mơ đi!”

***

Lần đầu tiên cả tổ chuyên án đi ăn liên hoan trong một bầu không khí vô cùng quái gở.

Bữa tiệc này do Giản Dao cô ý tập hợp mọi người. Cô cho rằng, nếu có đồng nghiệp mới thì nên tăng cường giao lưu, thắt chặt tình đoàn kết mới phải. Mà còn nghe nói, khụ khụ, người nào đó bị Bạc Cận Ngôn “cưỡng ép” đến đây.

An Nham tỏ vẻ không sao cả, miếng ăn ngon là được. Còn Phó Từ Ngộ thì dờ dẩn mơ hồ. Họ liên hoan thì cứ liên hoan, tại sao phải lôi kéo một người ngoài như anh tham gia làm gì? Nhưng Giản Dao khéo léo thuyết phục anh, nào là mọi người lâu lắm không tụ họp với nhau, nào là anh cũng quen với An Nham, đâu phải người ngoài. Rồi người mới đến cũng cùng chí hướng với chúng ta nữa chứ. Con người Phó Từ Ngộ hay cả nể, cuối cùng đã nhận lời.

Về phần Phuong Thanh...

Tuy khá khó chịu vì Bạc Cận Ngôn “cưỡng ép” nhưng từ tận đáy lòng, anh quả thật cũng hơi bị nội dung công việc của tổ chuyên án hấp dẫn. Hơn nữa, dù cá tính ngang bướng nhưng anh vẫn là người lời đời khéo léo. Nếu đã bị điều đến đây thì anh nên gắng sức làm tốt công việc. Về phần Kim Hiểu Triết... Đành vất óc nghĩ đủ cách theo đuổi chứ biết làm sao!

Cho nên, khi mọi người ngồi trong quán lẩu, bầu không khí thật sự khó diễn tả thành lời. Sắc mặt Bạc Cận Ngôn và An Nham vẫn lạnh nhạt như thường. Giản Dao nhiệt tình lo tiếp đãi gọi món. Trái lại Phó Từ Ngộ và Phương Thanh nói cười hết sức tự nhiên.

“Xưng hô với anh thế nào nhỉ?” Phương Thanh lịch sự hỏi.

Phó Từ Ngộ nhiệt tình chia tay: “Tôi tên Phó Từ Ngộ, là bác sĩ.”

Phương Thanh bưng tỉnh: “Hóa ra anh là pháp y trong tổ.”

Phó Từ Ngộ vội đính chính: “Không phải.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười ngẩng đầu: “Sắp rồi.”

Phó Từ Ngộ tức tởm: “Cậu cút đi!”

An Nham “hừ” một tiếng khinh thường. “Trẻ con! Chị dâu, gọi cho em đĩa khoai lang chiên, bảo họ làm ngọt một chút.”

“Ừ, được.”

Bàn lẩu nhanh chóng được dọn lên. Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và Phó Từ Ngộ đều là người ăn uống từ tốn. Ví dụ như việc ăn cá, Bạc Cận Ngôn luôn giữ dáng vẻ ung dung thông thả, mặc dù lần nào anh cũng có thể ăn hết một con.

Nhưng sự góp mặt của An Nham và Phương Thanh đã khiến tiết tấu êm đềm ấy bị phá vỡ nghiêm trọng rồi. Phương Thanh làm cảnh sát hình sự lâu năm, quen kiểu hành xử quyết đoán táo bạo, việc ăn uống cũng không ngoại lệ. Lại thêm hôm nay không có ai uống rượu cùng nên anh chỉ vui đầu gấp thức ăn liên tục. Thức ăn vừa gấp đã đầy bát loáng cái liền hết sạch. An Nham nhìn mà sốt ruột. Mấy món cậu ấy muốn ăn đều bị Phương Thanh gấp hết. Thế là thiên tài IT không được ăn uống đàng hoàng mấy ngày nay bắt đầu tấn công dồn dập. Cả nồi lẩu to đùng chỉ nhìn thấy hai đôi đũa của họ gấp qua gấp lại.

Bạc Cận Ngôn từ đang tập trung gỡ xương cá, vừa ngẩng đầu lên đã sa sầm mặt: “Hai miếng cá tôi vừa bỏ vào đâu rồi?”

Không ai đáp lời anh. Đừng nói hai miếng cá, cả hai đĩa cá cũng không biết đã vào bụng ai nữa kìa. Phó Từ Ngộ nén cười, thông dong gấp cái thảo không ai thêm động tởm trong nồi. Giản Dao vỗ vai Bạc Cận Ngôn an ủi: “Em gọi cho anh đĩa khác nhé?”

“Không.” Bạc Cận Ngôn lạnh lùng ra lệnh. “Gọi riêng cho anh một nồi.”

“...”

Buổi liên hoan kết thúc, đến cuối cùng, ai nấy đều no căng cả bụng. Chiến trường được dọn dẹp sạch sẽ, mọi người ngồi nghỉ ngơi tiêu com một lát. Giản Dao khẽ sờ bụng mình, thầm nghĩ: Sau này cả tổ hay ăn chung với nhau, nếu lúc nào cũng như vậy, cô không béo phì mới lạ đấy.

Phó Từ Ngộ gọi một ấm trà. Mọi người từ từ thưởng thức, trò chuyện vu vơ.

Bạc Cận Ngôn hỏi Phương Thanh: “Tại sao anh muốn đến Bắc Kinh?”

Phương Thanh cười trừ: “Việc cá nhân.”

Phó Từ Ngộ nghiêm túc đánh giá: “Nghe bảo Phương Thanh là cảnh sát hình sự lâu năm, đảm nhiệm chức tổ phó của các cậu. Như vậy rất tốt, chức năng của tổ mới hoàn chỉnh.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: “Đúng vậy.”

Phương Thanh cười nhạt, còn An Nham và Giản Dao đều mừng từ tận đáy lòng.

“Ngày mai là cuối tuần. Phương Thanh, anh cứ nghỉ ngơi cho tốt, sáng thứ Hai đến văn phòng làm việc nhé.” Giản Dao nhiệt tình: “Ồ Bắc Kinh, có gì cần giúp đỡ cứ gọi điện cho bọn tôi bất cứ lúc nào.”

Phương Thanh vui vẻ gật đầu, không khách sáo nói: “Cảm ơn.”

Đột nhiên, An Nham rút mấy tấm vé trong ví ra đặt lên bàn. “Tổ trưởng và chị dâu mời ăn lẩu rồi, em mời cái khác.”

“Đây là gì thế?” Giản Dao cầm một tờ lên xem thử.

“Vé vào cổng Lễ hội Anime Blueberry quốc tế ở Bắc Kinh.”

Bạc Cận Ngôn “à” một tiếng nhặt thếch.

Phó Từ Ngô ho khan. “Khụ khụ... Tiểu An, cái này hay đấy! Nhưng cậu biết mà, người đàn ông độc thân u buồn như tôi không đi được đâu. Mà tôi không mấy hứng thú với anime.”

An Nham nhìn về phía Giản Dao, Giản Dao lại nhìn Bạc Cận Ngôn. Khóe môi anh vừa nhếch lên, chưa kịp cất lời thì An Nham đột ngột lên tiếng: “Trong lễ hội Anime có rất nhiều khung cảnh lãng mạn và thú vị, thích hợp cho các cặp tình nhân đến tận hưởng cùng nhau. Nếu không thì cuối tuần anh chị định hẹn hò ở đâu? Phòng chứa xác hay nhà tù?”

Vấn đề này đâm trúng tim đen. Bạc Cận Ngôn chưa kịp nói gì, Giản Dao đã cầm lấy hai tấm vé bỏ vào túi: “Cảm ơn An Nham, vợ chồng chị sẽ đi.” Cô còn nhấn mạnh: “Nhất định sẽ đi!”

Bạc Cận Ngôn bị Giản Dao bóp chặt tay dưới bàn, còn bầu nhẹ bằng móng tay. Cuối cùng, anh đành im lặng khuất phục.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Phương Thanh. Anh lấy thuốc lá ra vắn vè, từ chối qua loa: “Cảm ơn, tôi không đi, có việc mất rồi.”

Lễ hội Anime gì chứ? Đúng là trẻ con hết biết. Nghe nói cuối tuần này, tân ảnh hậu Kim Hiểu Triết sẽ quay phim ở ngoại ô. Anh muốn đến phim trường thăm cô.

***

Buổi liên hoan đầu tiên của tổ chuyên án kết thúc trong không khí vui vẻ, đầm ấm. Mọi người giải tán khi thành phố đã sáng rực ánh đèn. An Nham đi nhờ xe Bạc Cận Ngôn về nhà. Phương Thanh ngồi xe buýt một mình đi tham quan Bắc Kinh. Cuối cùng chỉ còn lại Phó Từ Ngô lái xe men theo con đường vành đai đèn đỏ leo lét về nhà.

Có điều, cuối tuần nhàn nhã lại kết thúc như vậy thì thật nhàm chán. Anh quay xe chạy về phía con phố mua sắm. Con phố này cách nhà anh không xa, rất đông đúc và náo nhiệt. Anh đỗ xe, thong thả dạo bước trên lối đi bộ đèn treo rực rỡ.

Có lẽ anh nên suy nghĩ lại về đề nghị của Bạc Cận Ngôn, đổi nghề làm pháp y nhỉ? Ý tưởng hoang đường hiện lên trong đầu khiến anh bất giác bật cười.

Từng cửa hàng lấp lánh sáng rực trải ra trước mắt. Anh nhìn khung cảnh xung quanh. Thế gian muôn màu muôn vẻ như thế, dường như chẳng điều gì có thể thu hút được ánh mắt anh. Cuộc đời là thế sao? Tất cả chỉ là những điều nhạt nhòa khi đã trải qua đủ buồn đau và mất mát. Vui vẻ là khi không phải nếm trải một nỗi bi thương nào nữa. Đời này, hẳn anh sẽ không còn biết đến cảm giác hạnh phúc tốt cùng.

Phó Từ Ngô cười tự giễu. Có lẽ anh đã sống quá yên bình, hạnh phúc rồi, mới có thể trở nên nhạy cảm và suy nghĩ miên man như vậy.

Lòng anh chợt cảm thấy ấm áp khi đứng trước một cửa hàng bán quần áo nữ. Đây là thương hiệu Hàn Vũ Mông thích nhất, phong cách vừa thời thượng vừa trang nhã. Ánh mắt Phó Từ Ngô lướt qua bộ trang phục xinh đẹp, cuối cùng dừng ở người phụ nữ trước phòng thử đồ.

Người đó đưa lưng về phía anh, mặc một chiếc váy màu xanh biển, tóc đen buông xõa như thác đổ, làn da trắng ngần như tuyết, vòng eo thon thả, đường cong duyên dáng. Phó Từ Ngô như trở về rất nhiều năm trước, anh cũng đứng phía sau ngấm Hàn Vũ Mông thử quần áo trước gương như vậy. Cũng là vóc dáng xinh đẹp, mái tóc óng mượt và làn da mịn màng như vậy. Nhưng khi đó, Vũ Mông thích màu đỏ yêu kiều hơn.

Không biết tại sao, Phó Từ Ngô nhìn đến thất thần. lát sau, cô gái kia quay người cúi đầu tiếp tục chọn quần áo trên giá. Phó Từ Ngô vẫn nhìn cô ấy chăm chú như thể có một tia sáng trắng bùng nổ thành vô số vệt sáng đỏ ập vào anh trong đêm tối. Đầu óc anh trở nên trống rỗng. Trong đôi mắt chỉ còn hình ảnh sùn mặt đẹp đẽ và quen thuộc của cô gái kia.

Cô gái ấy không phát hiện có người đang dõi theo mình từ ngoài cửa. Phó Từ Ngô đứng đó thật lâu, sau đó đưa tay lên ôm mặt, nước mắt lặng lẽ chảy qua kẽ tay.

Là em sao, Vũ Mông? Rốt cuộc, em đã trở lại rồi? Em có biết anh đã chờ bao lâu không? Lâu đến nỗi anh cho rằng cuộc đời này, mình sẽ không bao giờ chờ được đến ngày kỳ tích xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Type: Thùy Miên

“Rầm! Rầm! Rầm!” Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

“Ai vậy?” Giản Dao mở cửa, thấy vẻ mặt Phó Từ Ngô tái nhợt nhưng mắt lại đỏ hoe. Điều này làm cô giật mình. Ai có thể khiến người vốn ôn hòa, nhã

nhận phải roi lệ thể kia?

Phó Từ Ngô gật đầu chào Giản Dao rồi nghiêng người né tránh ánh mắt của cô. Anh đi thẳng vào nhà. “Cận Ngôn đâu?”

Giản Dao vội đáp: “Trong thư phòng.”

Phó Từ Ngô đẩy cửa vào, Bạc Cận Ngôn đang cúi đầu xem sách. Phó Từ Ngô giật phăng cuốn sách của anh vứt sang một bên. Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn bạn mình với ánh mắt khó hiểu.

Giọng Phó Từ Ngô vẫn còn run run: “Tôi... Nhìn thấy cô ấy rồi...”

“À?”

“Joe... Vũ Mông, Hàn Vũ Mông.”

Bạc Cận Ngôn biến sắc, trao đổi ánh mắt với Giản Dao.

“Cậu chắc chắn nhìn thấy rõ không?” Anh gặng hỏi.

“Chắc chắn!” Phó Từ Ngô gật đầu quả quyết. “Tôi thấy rõ vô cùng. Trán, mắt, mũi đều giống hệt cô ấy... Ngay cả nốt ruồi nhỏ trên cổ cũng y như đúc. Trừ phi trên đời này có hai người giống nhau đến từng milimét.” Giọng anh nghe vô cùng đau khổ.

Bạc Cận Ngôn khẽ vỗ tay ý bảo anh ngồi xuống. Sau đó, anh lấy chai nước bên cạnh đưa cho bạn mình. Phó Từ Ngô vịn nắp chai, uống ực một hơi rồi gục đầu nhìn chằm chằm sàn nhà bằng đôi mắt đỏ bừng. Dưới sự “huấn luyện” của Giản Dao, Bạc Cận Ngôn đã tiến bộ vượt bậc trong phương diện quan tâm bạn bè.

Tuy nhiên, đừng nói là Giản Dao mà ngay cả Bạc Cận Ngôn cũng chưa từng thấy dáng vẻ Phó Từ Ngô thế này bao giờ. Cô chỉ biết im lặng ngồi bên cạnh anh.

“Cậu thấy ở đâu? Hiện giờ cô ấy đang ở chỗ nào?” Bạc Cận Ngôn từ tốn hỏi.

Phó Từ Ngô lắc đầu. “Tôi thấy cô ấy ở con phố mua sắm. Lúc đó... Tôi quá kinh ngạc, còn tưởng mình bị ảo giác. Khi tôi bước vào thì cô ấy đã biến mất rồi.” Anh luôn tay vào tóc mình, tỏ vẻ bất lực. “Nhưng tôi đã hỏi nhân viên cửa hàng, quả thật có một cô gái như vậy đến mua đồ.”

Bạc Cận Ngôn suy nghĩ chốc lát rồi nhìn sang Giản Dao: “Em báo cho An Nham gom tất cả dữ liệu của camera giám sát trên con đường đó, tìm kiếm tung tích cô gái ấy.”

Giản Dao lập tức đứng dậy rồi đi. Bạc Cận Ngôn cố gắng trấn an người bạn thân đang suy sụp: “Tôi sẽ nhờ bộ phận liên quan hỗ trợ, dốc hết sức tìm kiếm. Một khi phát hiện tung tích của cô ấy sẽ báo ngay cho cậu. Nhưng Kris à, tôi phải nói thật, trong tình huống năm đó, cơ hội sống sót của cô ấy vô cùng mong manh. Cậu hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt, có lẽ... Thật sự chỉ là dáng vẻ giống nhau thôi.”

Phó Từ Ngô im lặng hồi lâu mới khẽ khàng “ừ” một tiếng.

Lát sau, tâm trạng của anh cuối cùng đã ổn định hơn, quyết định tự mình lái xe về. Nhưng Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều biết, người đàn ông này tối nay chắc chắn sẽ trằn trọc cả đêm. E rằng không chỉ đêm nay, với tính tình của Phó Từ Ngô, chỉ sợ một khoảng thời gian dài sau này, anh cũng chưa thể thoát khỏi tình trạng đó.

Đêm khuya, Bạc Cận Ngôn ôm Giản Dao tựa vào ghế dài, ngắm bầu trời lấp lánh ánh sao.

“Người kia có phải Hàn Vũ Mông không?” Giản Dao hỏi dò.

“Không biết.”

Đôi mắt Bạc Cận Ngôn sâu thăm thẳm. Nếu là nhầm lẫn thì còn đơn giản. Nhưng nếu thật sự là Hàn Vũ Mông mất tích đã lâu thì sao? Năm đó, cô ấy thoát hiểm thế nào? Làm sao trốn thoát khỏi tay tên sát nhân biến thái? Những năm qua, cô ấy đã ở đâu? Tại sao không đi tìm Từ Ngô? Bây giờ sao lại đột ngột xuất hiện?

Một luồng khí lạnh bất chợt len lỏi trong lòng, nhưng khuôn ngực anh vẫn ấm áp vì được đôi bàn tay của Giản Dao ôm chặt. Bạc Cận Ngôn cúi đầu nhìn cô.

“Chúng ta thật may mắn...” Cô khẽ khàng. “... Vì không bị chia cách.”

Bạc Cận Ngôn cảm giác trái tim mình khẽ nhói đau. Đó là kiểu đau râm ran mà ngọt ngào vô tận. Anh cúi đầu hôn lên trán cô, cười khẳng định: “Việc này còn phải nói sao? Dĩ nhiên chúng ta sẽ không chia lìa. Làm sao anh có thể cho phép tình cảnh đó xảy ra chứ? Mặt trời sao có thể rời xa bầu trời của mình được?”

Giản Dao không nhịn được cười rộ, rồi ngủ thiếp đi trong lòng anh. Bạc Cận Ngôn nhẹ nhàng bế cô về giường, cảm giác như đang ôm một chú mèo lông mềm mại. Hành động đơn giản như vậy lại khiến Bạc Cận Ngôn rung động ngọt ngào. Anh phát hiện trong đầu mình nảy sinh những ý nghĩ buồn cười

chưa từng có, ví dụ như mong sao khoảng thời gian đẹp đẽ này trôi qua thật chậm, và ngày càng kéo dài ra như không có điểm dừng...

***

Sáng sớm hôm sau, Bạc Cận Ngôn đi tìm các tổ đội có liên quan hỗ trợ, lục soát hết tất cả những nơi cô gái kia từng xuất hiện. Nhưng kết quả không như mong đợi. An Nham đã tập hợp tất cả camera giám sát trong khu vực đó nhưng đều không quay được mặt đối phương, chỉ có bóng dáng mờ mờ nơi đầu đường cuối ngõ.

Cửa hàng bán quần áo kia cũng bị nhân viên giám định kiểm tra toàn diện. Nhưng họ không lấy được bất cứ dấu vân tay nào phù hợp với nạn nhân mất tích Hàn Vũ Mông.

“Lúc đó, cô ấy có mang găng tay không?”

Nhân viên cửa hàng nhớ lại. “Hình như không. Thời tiết này mà mang găng tay không phải kỳ cục lắm sao?” Nhờ màn truy hỏi dồn dập của Phó Từ Ngô hôm ấy mà người nhân viên này có ấn tượng rất sâu sắc với cô gái kia. Hơn nữa, người đó còn chắc chắn cô gái kia giống hệt Hàn Vũ Mông trong ảnh.

Dáng vẻ giống hệt nhưng dấu vân tay lại khác. Đây quả là điều nực cười với bất cứ người điều tra nào. Bận tối mất gần hai ngày, Bạc Cận Ngôn không hề tiết lộ tiến độ điều tra cho Phó Từ Ngô biết, càng không dẫn cậu ta đến hiện trường để tránh gây nên tâm trạng bất ổn cho bạn mình. Khi nào có tiến triển rõ rệt Bạc Cận Ngôn mới thông báo cho cậu ta biết.

Phó Từ Ngô đã bình tĩnh trở lại, có lẽ anh đang nhẫn nại chờ đợi. Đến chiều Chủ nhật, lễ hội Anime mà An Nham giới thiệu diễn ra, tung tích cô gái kia vẫn mờ mịt bất định. Cứ hao phí sức lực như vậy cũng không phải cách. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao quyết định đến tham gia lễ hội để thư giãn đầu óc một chút.

Vừa ra đến cửa, Giản Dao đã nhận được cuộc gọi từ Lạc Lang.

“Giản Dao, lần trước em gửi tập tin qua nhờ anh có vấn đề về pháp luật ấy, anh đã trả lời mail cho em rồi.” Cho dù chỉ nói chuyện qua điện thoại nhưng Giản Dao vẫn có thể cảm nhận được ý cười ôn hòa và chân thật trong giọng nói của anh ta.

“Dạ, cảm ơn anh, anh Lạc. Lại làm phiền anh rồi. Tối em sẽ xem ạ!”

“Đừng khách sáo.” Lạc Lang cười hỏi thăm “Chuẩn bị ra ngoài à?”

“Vâng, ra ngoài đi dạo với chồng em.”

“Được, cuối tuần vui vẻ. Sau này có vấn đề gì cần cố vấn thì cứ tìm anh.”

Cúp điện thoại, Giản Dao chợt thấy ấm áp trong lòng. Cục Cảnh sát cũng có luật sư cố vấn, nhưng phải làm theo quy trình phối hợp giữa các bộ phận, có đôi khi phải đợi những mấy ngày. Cho nên gần đây, khi chính lý lại hồ sơ giấy tờ hay trong lúc học gặp phải vấn đề gì không hiểu, chỉ cần không liên quan đến nguyên tắc giữ bí mật thì Giản Dao sẽ gửi mail hỏi Lạc Lang. Anh ta luôn kiên nhẫn giải đáp, trợ giúp không ít cho công việc trong tổ. Thường xuyên qua lại như thế nên hai người cũng trở nên thân thiết hơn.

Dĩ nhiên, để tỏ lòng biết ơn, Giản Dao mua tặng anh ta một đồng sách liên quan đến phương diện điều tra mà anh ta thích đọc. Lạc Lang cũng vui vẻ nhận lấy.

Bạc Cận Ngôn không hề để tâm đến việc này, nhưng Giản Dao lại chủ động lên tiếng: “Anh xem đi, đồng hương của em có thể hỗ trợ pháp luật cho chúng ta, đúng là chuyện tốt. Tổ chuyên án của chúng ta có bốn thành viên chính thức, cộng thêm nửa pháp y đang bị lôi kéo và nửa luật sư giúp sức từ xa. Như vậy mới thật sự là hoàn chỉnh, đầy đủ chức năng.”

“Vợ à, chúng ta có thể đi hẹn hò chưa?” Bạc Cận Ngôn mỉm cười.

Giản Dao ngẩng đầu, thấy anh đã thay bộ vest bằng áo thun polo và quần kaki, giảm đi vài phần nghiêm túc lạnh lùng, thêm vào một chút ôn hòa tươi trẻ. Nhưng đôi mắt anh vẫn trong veo, sáng ngời. Bây giờ anh không giống một chuyên gia tâm lý tội phạm nữa mà chỉ là cậu thanh niên trí thức nho nhã và lịch thiệp thôi.

Đây là kết quả huấn luyện mấy năm qua của cô. Nếu không, người đàn ông này vốn chỉ thích ở nhà và cuồng đồ vest, ngay cả leo núi cũng cảm thấy mặc áo sơ mi và giày da mới tốt.

Giản Dao không nhịn được cười. Cô bỏ đi động vào túi xách, khoác cánh tay anh: “Đi thôi, ông Bạc!”

Hai người lái xe đến công viên Anime nổi tiếng ở ngoại ô. Cửa kính để mở, làn gió mát rượi và tiếng nhạc êm dịu trong xe như làm nền cho cuộc trò chuyện của họ. Giản Dao không nghe thấy âm báo tin nhắn của chiếc di động nằm trong túi xách. Màn hình điện thoại sáng lên rồi tối đi. Đó là tin nhắn được gửi đến từ một dãy số lạ.

“Tuyệt đối đừng đến lễ hội Anime.”

Công viên Anime nằm ở phía Tây, chiếm cứ cả một khu đất rộng. Tòa nhà triển lãm chính có mái vòm hình vòng cung cao ráo và thông thoáng như bò câu trắng đang xòe cánh. Các tòa nhà cao thấp xung quanh mọc lên san sát. Phía xa là sắc xanh biếc trải dài của ruộng đồng và rừng cây bát ngát.

Có không ít xe đỗ bên ngoài tòa nhà, lượng khách tham gia lễ hội cũng khá đông. An Nham nói lễ hội này sẽ diễn ra liên tục trong vài ngày. Giản Dao chưa bao giờ tham gia mấy hoạt động kiểu này. Cô hứng khởi kéo tay Bạc Cận Ngôn men theo con đường nhỏ màu trắng đi vào tòa nhà triển lãm. Trên đường, hai người gặp không ít học sinh và cosplayer*. Họ hóa trang thành chiến binh cầm búa mặc áo giáp; Bunny Girl tai hồng, tiểu thư cổ trang mặc váy trắng tung bay trong gió...

*Cosplayer xuất phát từ từ gốc “cosplay” là một từ tiếng Anh do người Nhật sáng tạo ra, kết hợp giữa “costume” (trang phục) và “role play” (hóa thân) chỉ việc ăn mặc, hóa trang, hành động... giống những nhân vật trong manga, anime, game... mà mình hâm mộ. Những người đó được gọi là cosplayer.

“Hội đại học, em có từng hóa trang giống họ không?” Bạc Cận Ngôn hứng thú hỏi.

“Dĩ nhiên là không rồi. Ngại chết được.”

Mắt Bạc Cận Ngôn đong đầy nét cười: “Em thật ngoan.”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn anh: “Anh khen em hay đang tiếc nuôi vậy hả?”

“Đây là lời yêu thương của anh mà.”

Giản Dao nheo mắt, không phản bác được.

Bước vào trong tòa nhà, họ lại được mở rộng tầm mắt. Nào là mô hình chiến cơ vũ trụ cỡ nhỏ, trò chơi thực tế ảo kỳ lạ, biểu diễn ca múa đậm chất cổ đại... Giản Dao nắm tay Bạc Cận Ngôn hết sờ cái này đến ngắm cái kia. Ban đầu, anh chỉ thờ ơ đi theo cô. Nhưng dần dần anh cũng dấy lên chút hứng thú, thậm chí còn thử chơi game nữa. Kết quả, hai người bị một cậu nhóc học cấp hai “giết chết” trong game, rất mất mặt nhưng cảm giác cũng mới lạ vô cùng.

Khí chất lạnh lùng và vóc dáng cao ráo của Bạc Cận Ngôn khác biệt hoàn toàn với những người xung quanh. Giản Dao còn nghe thấy tiếng mấy cô gái thì thầm bàn tán khi đi ngang qua: “Đẹp trai quá!”, “Trông giống Hắc quân gia* ghê...”

*Hắc quân gia tên gốc là Kuroshitsuji, là một tác phẩm nổi tiếng của tác giả Toboso Yana. Nhân vật quân gia Sebastian Michaelis quen thuộc với độc giả trong hình ảnh một người đàn ông lịch lãm, bí ẩn, luôn mặc vest đen, là nguồn cảm hứng được rất nhiều cosplayer yêu thích và lựa chọn hóa thân.

Giản Dao liếc nhìn anh. Mắt anh vẫn nhìn thẳng, hình như hoàn toàn không nghe thấy những lời vừa rồi. Song càng đi dạo lâu trong khu lễ hội, Giản Dao càng phát hiện ra... Khụ khụ, hình như hơi nhiều nữ cosplayer mặc đồ hở hang thì phải! Đa phần họ diện trang phục kiểu lộ nửa ngực, váy xẻ tà cao hoặc váy ngắn khoe chân dài miên man và vẽ mắt to ngây thơ. Cứ đi một đoạn sẽ bắt gặp vài người như vậy. Không ít các chàng trai tỏ vẻ thích thú, vây quanh mấy cô nàng xin chụp ảnh chung.

Người phía trước đang chụp ảnh nên Bạc Cận Ngôn và Giản Dao lịch sự dừng lại chờ. Cô quay sang dò hỏi anh: “Này, anh có muốn chụp hình với mấy cô gái đó không?”

Bạc Cận Ngôn tỏ vẻ khinh khỉnh: “Em hy vọng anh giống mấy đứa con trai gốc gác quê nhà, hào hứng xin được chụp ảnh với mấy cô gái mặc đồ thiếu vải à?”

Giản Dao lấp bắp: “... Em chỉ nói đùa thôi mà.”

Hơn hai tiếng đồng hồ sau, họ ra khỏi tòa nhà triển lãm, ngồi nghỉ ngơi trong một quán cà phê ngoài trời.

“Em có hài lòng với buổi hẹn hò hôm nay không?” Bạc Cận Ngôn lấy ý kiến theo đúng trình tự.

Giản Dao mỉm cười: “Cho điểm tuyệt đối.”

Anh mỉm cười tự đắc, không nói thêm gì nữa.

“Anh đang suy nghĩ chuyện của Tử Ngộ à?”

“Ừ.”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng và hàng cây nơi xa xa, khe thở dài. Đôi khi, sự thật giống như tất cả những gì chúng ta nhìn thấy, hiện rõ trước mắt mà xa xôi vời vợi.

Ánh mắt cô chợt bị hai cosplayer đứng trong góc khuất gần đó thu hút. Xung quanh họ không có ai, hai người đứng đó vô cùng nổi bật.

Giản Dao thừa nhận, hiểu biết của mình về lĩnh vực này hết sức nông cạn. Cô từng cảm thấy nhóm người này ăn mặc thật kỳ dị qua những bản tin trên tivi. Nhưng hôm nay, được gặp không ít cosplayer hóa thân thành nhân vật trong game hoặc anime cực kỳ sống động, cô bỗng thay đổi cách nhìn. Từ mỹ nữ cổ trang lộng lẫy khiến cả không gian toát lên vẻ hoài cổ u buồn đến quái vật Predator cúi đầu trầm mặc như thể các khu lễ hội ồn ào, náo nhiệt này chính là chiến trường hoang vu của chính nó... đều khiến Giản Dao nảy sinh sự kính nể với những người này. Hai cậu trai trước mắt cô cũng vậy.

Một người nghiêng mặt về phía họ, cúi đầu, tóc bạc bay bay, trường bào trên người cũng mang một màu bạc trắng. Người còn lại có mái tóc dài mềm

mượt hơn cả Giản Dao, một chấm đỏ giữa mi tâm làm nổi bật vẻ thanh tú và phong nhã. Bộ trang phục đen tuyền bao bọc thân hình cao gầy, rắn rỏi. Cậu ta quỳ xuống trước mặt cậu trai áo bạc, từ từ ngẩng đầu, một giọt nước mắt âm thầm rơi xuống.

Cả hai đều có khí chất trác tuyệt và gương mặt đẹp như tranh vẽ. Họ chỉ lẳng lặng nhìn nhau mà không gian xung quanh đã nhuộm màu thương cảm.

Giản Dao nhìn đến ngân ngơ, họ đang làm gì thế?

Thình lình, chàng trai áo đen lộ ra vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ và đau khổ. Cậu ta đưa tay che ngực, một dòng máu tươi chảy xuống khoe môi. Ngón tay cậu ta run rẩy chỉ vào người trước mặt, dường như không tin nổi: “Ngươi... Ngươi...”

Về mặt chàng trai áo bạc vô cùng dữ tợn.

Chàng trai áo đen ngã xuống đất vẫn gắng gượng với tay về phía người kia, vừa thở hồng hộc đau đớn vừa cố nắm lấy giày của đối phương: “Sao ngươi có thể...”

Chàng trai áo bạc đá một cú vào ngực cậu ta, cả gương mặt toát lên sự hiểm độc.

Xung quanh không ai nhìn thấy nhưng Giản Dao đã theo dõi từ đầu đến cuối nên hết sức kinh ngạc. Cô đứng vụt dậy, Bạc Cận Ngôn cũng quay đầu lại.

Đúng lúc này, chàng trai áo đen đột nhiên ngẩng đầu cười to. Cậu bật dậy khỏi mặt đất, là lưỡi liềm sạch “máu” nơi khoe miệng. Vẻ mặt hung ác của chàng trai áo bạc cũng biến mất, thay vào đó là nụ cười nhàn nhạt. Hai người sóng vai tiến vào khu lễ hội.

Giản Dao thở phào, không nhìn được cười mình thân hồn nát thân tính.

“Không có gì, là em nhạy cảm quá thôi.”

Uống xong cà phê, hai người đứng dậy rời khỏi công viên. Dọc đường, họ đi ngang qua vài một tòa nhà treo đầy những biển hiệu “Studio Anime XX”, “Công ty truyện tranh XX”, “Câu lạc bộ Anime XX”... Đại khái có rất nhiều doanh nghiệp hoạt động trong lĩnh vực này đều tập trung ở đây.

Mọi thứ không có gì khác thường. Họ băng qua khu vực này là có thể ra đến bãi đỗ xe. Nhưng đi đến cuối dãy, xung quanh chỉ còn lác đác vài người, Bạc Cận Ngôn bỗng dừng bước, ngẩng đầu nhìn ra xa.

“Sao vậy anh?”

“Sao cậu ta lại ở chỗ này?” Bạc Cận Ngôn lẩm bẩm, sải bước đi tới. Giản Dao cũng thấy được bóng dáng thấp thoáng ở góc tường, vội đi theo sát anh.

Lúc này đã là đầu giờ chiều, ánh nắng vàng rực rỡ trải dài trên sườn núi xanh biếc thấp thoáng xa xa. Đuổi theo không bao lâu, Bạc Cận Ngôn đã chặn được bóng dáng quen thuộc kia ở góc tường. Phó Tử Ngộ quay đầu thấy hai người liền thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, anh lập tức ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhưng chỉ thấy những con đường vắng tanh không một bóng người. Anh thở dài một cái.

Bạc Cận Ngôn nhìn xoáy vào Phó Tử Ngộ. “Là cô ấy à?”

Lòng Giản Dao căng thẳng.

Về mặt Phó Tử Ngộ vừa hiền muộn vừa kích động. “Phải! Tôi đi dạo trên phố thì gặp được cô ấy. Cô ấy bắt xe, tôi vội lái xe đuổi theo đến đây. Nhưng vừa đến gần công viên Anime này thì mất dấu...”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Type: Lê Huyền

Lúc chết, anh vô cùng đẹp đẽ mà u buồn, hết như khát vọng mà anh luôn hướng đến. Anh là chàng trai đẹp nhất tôi từng gặp. Mái tóc anh đen dài. Mềm mượt hơn cả con gái. Nghe nói, mỗi ngày anh đều chăm sóc rất tỉ mỉ. Làn da anh trắng ngần và mềm mại. Tôi từng chạm vào nó, quả thật mịn màng như tơ lụa.

Đẹp nhất là đôi mắt anh, long lanh như nước hồ thu, dù là người khô khan như tôi chỉ nhìn thấy một lần mà lòng không tránh khỏi vương vấn. Có điều, anh quá đẹp và kiêu ngạo, vì vậy không thể hòa nhập với những người xung quanh. Không ai thích anh, ngoại trừ đàn ông hoặc đàn bà muốn lên giường với anh. Song, anh không bao giờ để bất cứ ai chạm vào mình.

Máu tươi tuôn ra từ lồng ngực gầy gò của anh, như thể nhuộm đỏ một đại dương, như thể khắc ghi tội lỗi và ác độc đời này của chúng tôi.

Dục vọng là tội, hòa theo là ác.

Anh đã nói thế.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời xanh bát ngát, dưới sân khấu lác đác bóng người. Họ nhìn gương mặt trang điểm đậm của tôi, không ngừng giờ điện thoại lên chụp ảnh. Tôi vác dao trên vai, nhìn sân khấu bằng xi măng như đang quan sát chiến trường thay chông chát. Tôi nhìn thê từ ở đối diện, mắt ngọc mảy ngài, bộ váy đỏ che lấp thân thể mềm mại trắng ngần. Nàng then thùng bước đến, nâng lên ly rượu đoàn tụ đưa tôi.

Tôi cười sáng khoái như thể một vị tướng quân thật sự. Dù trong thực tế có thể ép chúng tôi từ bỏ ước mơ, nhưng tôi vẫn thật lòng thích thể giới mơ mộng này.

Tôi nhận chén rượu giao bôi với nàng, một hơi cạn sạch. Tiếp theo, tôi sẽ ôm chặt eo nàng và tiết mục không thu hút được mấy khán giả này sẽ kết thúc. Thế nhưng, tôi không cử động được. Con dao kịch liệt ập đến từ ngực và bụng, từng mạch máu như muốn nổ tung. Tôi nghe thấy tiếng thở dốc của mình lẫn trong tiếng chụp ảnh vang lên tanh tách của khán giả bên dưới. Tôi đưa tay ôm lấy cổ họng, muốn điên cuồng mà nôn ra.

Tôi ngẩng đầu, nhìn gương mặt tái nhợt của nàng. Nàng chống tay vịn lấy mép bàn, ánh mắt hoảng loạn và đau đớn.

“Trong nước...” Tôi chỉ kịp kêu thào bằng chất giọng khản đặc rồi ngã quỵ xuống đất.

Nàng cũng ngã xuống. Sau đó, ý thức tôi dần trở nên mơ hồ. Trong mộng lung, dường như tôi nghe thấy tiếng khán giả vỗ tay. Tôi thật sự muốn gào lên: Lũ ngu ngốc, đây không phải là diễn. Là thật! Là thật! Chúng tôi thật sự bị độc chết, chết trên sân khấu mà chúng tôi hằng mơ ước, trút hơi thở trong vở kịch cuối cùng trước khi giả từ nghiệp diễn viên. Không, phải nói là giả từ cuộc đời này.

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng bạn bè hoảng hốt đằng sau cách gà và tiếng ồn ào náo động khán giả. Tiếp theo nữa..., thì chẳng còn gì cả.

Nhóm Bạc Cận Ngôn đang tìm kiếm trong dãy nhà thấp bé phía bên kia thì nghe thấy tiếng huyền ảo ở sân khấu cách đó không xa.

“Bên kia xảy ra chuyện gì thế?” Giản Dao ngẩng đầu nhìn sang.

Phó Từ Ngô chạy qua đó trước tiên. Vào lúc này, bất kỳ thứ việc con con gió thổi cỏ lay nào cũng đều khiến anh kinh hãi. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cũng chạy theo. Họ không ngờ lại gặp án mạng ở chỗ này. Hơn nữa, nạn nhân còn có hai người.

Bầu trời đã tắt nắng, khách tham quan cũng về gần hết. Bên cạnh sân khấu dã chiến ở ngoài tòa triển lãm vẫn thu hút không ít người. Mấy cosplayer cô trang mặt mày tái mét kinh hãi đứng cạnh thi thể. Khán giả xôn xao bàn tán, nhìn chằm chằm hai người đang nằm trên mặt đất nhưng không dám đến gần.

Phó Từ Ngô lao đến kiểm tra hơi thở và mạch đập của hai người kia rồi lắc đầu với Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn chỉ kịp nói ngắn gọn với Giản Dao: “Báo cảnh sát!” Rồi ngồi xổm bên cạnh thi thể xem xét. Anh nói với ba cosplayer bên cạnh: “Đứng yên đó, không được chạm vào bất cứ vật gì.”

Khán giả lại ò lên lần nữa.

Một nữ cosplayer bật khóc: “Họ chết rồi sao?”

Một chàng trai khác xen vào: “Anh chị là ai?”

Giản Dao báo cảnh sát xong, lấy thẻ ngành ra cho họ xem rồi chất vấn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Chàng trai thứ ba run rẩy đáp: “Chúng tôi sinh hoạt chung câu lạc bộ... Vừa rồi, họ đang biểu diễn thì bỗng nhiên... thành ra như vậy.”

Giản Dao tìm được một cuộn dây gần đó tạm thời lấy làm dây phong tỏa bao vây sân khấu nhỏ. Khán giả xung quanh vây xem mỗi lúc một đông, vô cùng nhốn nháo lộn xộn. Thói quen trong nghề nghiệp hoàn toàn lấn át mọi suy tư trong đầu, Phó Từ Ngô tạm gác chuyện Hàn Vũ Mông qua một bên. Anh cẩn thận xem xét thi thể, kẻ cung cấp thông tin cho Bạc Cận Ngôn: “Theo kiểm tra sơ bộ, nghi ngờ là trúng độc xyanua. Hai người chết ngay tức khắc.”

Bạc Cận Ngôn đứng dậy, ánh mắt dừng lại trên mặt ba cosplayer kia rồi đảo qua đám người đang vây xem.

Lúc này, Phương Thanh – tổ phó tổ chuyên án tâm lý tội phạm danh tiếng, hiện hách trong ngành cảnh sát đang thăm thú phim trường ở ngoại ô. Tuy nhiên, tình hình có vẻ khó khăn hơn so với những gì anh dự tính.

Anh cố ý không mặc chiếc áo jacket thường ngày. Kim Hiểu Triết từng nói không thích chiếc áo này lắm vì trong nó khá già nua. Hôm qua, anh còn mua hẳn một chiếc áo thun mới ở trung tâm mua sắm và đi cắt tóc. Sáng nay, tự ngắm mình trong gương, anh cảm thấy phấn chấn vô cùng. Ra khỏi nhà, anh mua một bó hoa baby rồi ngồi xe buýt và tàu điện ngầm đến phim trường nơi có người anh yêu.

Không ngờ ở đây lại có nhiều bảo vệ canh giữ bên ngoài, người không phận sự không được đến gần.

Đúng vậy, ngoài trừ anh ra, ngoài dây cách ly còn có cả trăm fan hâm mộ. Đa phần là các cô gái trẻ, cũng có mấy chàng trai. Họ gào tên Kim Hiểu Triết,

căng băng rôn, cầm giỏ hoa trông ngóng nhìn về phía khu vực đang quay phim. Hễ có chút động tĩnh nào là y như rằng cả đám người lại hò hét cuồng nhiệt.

Vóc dáng Phương Thanh cao ráo hơn hẳn người khác, thành ra nổi bật giữa đám đông. Có vài cô gái nhìn anh cười trộm, còn mạng bạo khen anh đẹp trai nữa. Cũng có mấy cô bắt chuyện với anh: “Chú à, chú cũng là fan của chị Hiểu Triết sao?”

Phương Thanh nhìn cô nàng, khẽ hừ lạnh, trong lòng lẩm bẫm: So tôi với các cô cậu sao? Tôi còn đóng dấu chủ quyền với Kim Hiểu Triết của các người rồi đấy!

Ban đầu, anh định núp phía sau chỗ quay phim chờ Kim Hiểu Triết kết thúc công việc thì đột ngột xuất hiện, cho cô một sự bất ngờ, bây giờ xem ra nhiệm vụ bất khả thi rồi.

Anh từng nghĩ đến việc lôi thẻ ngành ra hù dọa đám bảo vệ kia rồi xông vào. Nhưng Kim Hiểu Triết rất ghét kiểu bá đạo này nên anh có phần không dám. Cuối cùng, anh đành một tay cầm bó hoa, một tay hút thuốc lá, tìm chỗ thoáng mát kiên nhẫn chờ cơ hội.

Vợ anh đúng là nổi như cồn!

Vừa phiền muộn vừa buồn cười, anh ngẩng đầu nhìn camera và vài bóng người thấp thoáng trên khoảng đất trống. Chỉ thế thôi cũng đủ khiến lòng anh âm ập và thỏa mãn.

Suy nghĩ một hồi, anh bèn lật giấy bút viết một lời nhắn, sau đó kẹp trong bó hoa. Anh lén lút tìm một cậu bảo vệ trong mặt mũi thật thà đáng hoàng, nài nỉ kết hợp quầy rồi, cuối cùng hỏi lộ câu ta trăm tẽ đề nhờ đặt bó hoa trong xe bảo mẫu của Kim Hiểu Triết.

Cậu bảo vệ từ chối lấy lệ rồi cũng nhận lấy.

Vừa lên xe buýt trở về nội thành, Phương Thanh đã nhận được điện thoại của Gian Dao. “Được, tôi lập tức đến ngay.” Cúp điện thoại, anh quay đầu chỉ thấy đám đông lúc nhúc và nhà cửa nhấp nhô, không còn thấy địa điểm quay phim của cô nữa.

Tổ quay phim kết thúc công việc khi sắc trời khá nhá nhem tối. Cả nhóm người kéo nhau về xe bảo mẫu. Trợ lý “ồ” lên kinh ngạc: “Sao ở đây lại có một bó hoa baby thế này?”

Quản lý cười nói: “Chắc fan cuồng nào lén đặt ở đây rồi. Biết Nhiên Nhiên của chúng ta thích hoa baby nhất mà.”

“Ồ đây còn có tờ giấy này.” Người trợ lý reo lên.

“Vứt đi. Trông xấu tẽ.” Quản lý ra vẻ ghét bỏ.

Một bàn tay trắng ngần như ngọc nhận lấy tờ giấy rồi cẩn thận nhét vào túi áo.

Thành viên tổ chuyên án và đội cảnh sát hình sự thành phố nhanh chóng có mặt tại hiện trường.

“Cơ bản đã xem xét sơ bộ tình huống vụ án.” Một nhân viên chịu trách nhiệm điều tra hiện trường báo cáo: “Hai người chết tên là Lục Quý và Dung Hiểu Phong. Họ và Hứa Sênh, Trương Học Nhiễm và Văn Hiểu Hoa đều tốt nghiệp Đại Học Nam Hoa và là thành viên của câu lạc bộ Anime. Lục Quý và Dung Hiểu Phong uống nước bị hạ độc lấy từ bình nước suối trong studio của họ. Chuyện xảy ra quá đột ngột, Lục Quý và Dung Hiểu Phong đang biểu diễn trên sân khấu, uống nước xong thì chết ngay tức khắc.”

“Studio của họ ở đâu?” Phương Thanh đặt câu hỏi.

“Năm ở góc phía Bắc của công viên Anime.”

“Lập tức phong tỏa nơi đó.” Phương Thanh ra lệnh.

“Rõ!”

“Dấu vân tay thì sao?”

“Chung rượu là đạo cụ thường dùng khi biểu diễn. Pháp y đã điều tra sơ bộ, trên đó chỉ có dấu vân tay của người chết. Dấu vân tay ở những nơi khác cần phải khảo sát toàn diện hơn.”

“Lập tức cắt móng tay của cả ba người kia và hai nạn nhân đi kiểm tra.”

“Rõ!”

Cảnh sát tại hiện trường làm việc ráo riết mạch lạc. Những người vây xem cũng đều giải tán.

An Nham đang tập hợp các camera giám sát xem có máy nào quay được cả quá trình vụ án xảy ra hay không. Phương Thanh đi đến bên cạnh Bạc Cận Ngôn hỏi ý: “Anh thấy thế nào?”

“Là người quen gây án.” Bạc Cận Ngôn hồ hững đáp.

Phương Thanh gật gù. “Hung thủ nắm rõ tình huống trong studio, nằm lòng thói quen làm việc của họ, thậm chí là trình tự biểu diễn.”

“Bây giờ điều tôi đang nghĩ là...” Bạc Cận Ngôn nêu lên nghi ngờ. “...Tỉnh định hướng của vụ án này đã rõ ràng như thế, hoặc hung thủ vô cùng ngu ngốc, hoặc vô cùng tự tin có thể thoát được phạm vi điều tra của chúng ta.”

Phương Thanh thoáng giật mình. Anh ngẩng đầu nhìn theo tầm mắt của Bạc Cận Ngôn, thấy Hứa Sênh, Tường Học Nhiễm và Văn Hiểu Hoa được chia ra để lấy lời khai. Ba người đều đã tẩy trang. Hứa Sênh là một cô gái cao ráo, mảnh khảnh, tướng mạo bình thường, trong có vẻ hơi rụt rè và chậm chạp. Lúc trước, cô ta cosplay nhân vật nữ pháp sư. Tường Học Nhiễm đeo kính gọng vàng, dáng dấp lịch sự, bình tĩnh nhất nhóm. Vừa rồi, cậu ta cosplay nhân vật công tử cổ đại. Văn Hiểu Hoa da dẻ ngăm đen, dáng người thấp bé. Trông cậu ta bối rối hoảng loạn nhất đám, đang trả lời câu hỏi của cảnh sát với gương mặt đỏ bừng.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn để ý đến Giản Dao đang đưa lưng về phía anh, đứng bất động cách đó không xa. Anh đi đến bên cô, quan tâm hỏi: “Sao thế?”

Giản Dao buông điện thoại xuống, tim đập dữ dội. Lúc này, cô cuống cuống gọi điện thoại cho cảnh sát, chưa kịp mở xem tin nhắn chưa đọc.

Cô đưa di động cho anh với vẻ mặt nghiêm trọng. Bạc Cận Ngôn nhận lấy, lẳng lặng xem xong rồi ngẩng đầu nhìn cô. Giản Dao khẽ lắc đầu, ý bảo mình cũng không biết ai gửi đến.

Bạc Cận Ngôn quay người ném điện thoại cho An Nham. “Điều tra đi.”

An Nham xem được tin nhắn cũng sửng sốt. Phương Thanh tò mò nhìn qua rồi ngẩng đầu phát hiện vợ chồng Bạc Cận Ngôn.

Tuyệt đối không được đến lễ hội Anime ư? Đây là cảnh cáo hay thị uy?

Giản Dao lên tiếng: “Cận Ngôn, em rất hoang mang, tất cả chuyện này...”

“Không cần lo.” Anh nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô trấn an. “Đằng sau tất cả những điểm khả nghi đều có nguyên nhân rõ ràng và xác thực. Cho dù chúng ẩn sau vô lớp nguy trang, chỉ cần chúng ta kiên nhẫn lần theo manh mối thì sẽ từng bước vạch trần chân tướng.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Type: Lê Huyền

Đây là một studio có diện tích không lớn, nhưng được bày trí ắt chắn, giản dị. Vách tường được sơn màu vàng nhạt, trần nhà màu trắng nổi bật với những hình vẽ sao và cá. Vật dụng không nhiều, bao gồm chiếc kệ sách treo tường được thiết kế từ những tấm gỗ hình chữ nhật với cách chế tác độc đáo, một chiếc bàn vuông màu gỗ thô và vài chiếc ghế màu sắc tươi sáng. Phòng không trải thảm nhưng được lót ván gỗ rẻ tiền. Cảm giác cả căn phòng thật hài hòa và dễ chịu.

Có điều hiện tại, studio khá bừa bộn. Đồ tạp nham và đồ cụ chất đống ở một góc, không hề được sắp đặt ngay ngắn. Trên bàn bừa bãi sách bút, giấy tờ và hộp cơm. Sau nhà cũng xin màu, hiển nhiên đã lâu không dọn dẹp.

Bạc Cận Ngôn quét nhẹ ngón tay trên bề cửa sổ, thấy bụi đóng một lớp dày.

Nhóm nhân viên điều tra bận rộn trong phòng. Phương Thanh cúi đầu quan sát khung cửa và khóa cửa. Giản Dao giống Bạc Cận Ngôn, cẩn thận quan sát từng ngóc ngách của căn phòng.

Hứa Sênh, Tường Học Nhiễm và Văn Hiểu Hoa đứng bên ngoài phòng cùng một cảnh sát hình sự. Sắc mặt họ đờ đẫn, đáng vẻ mệt mỏi và trầm mặc.

“Đây là gì?” Giản Dao chỉ vào dấu vết nhợt nhạt trên tường. Nơi đó có vài chỗ màu sắc rõ ràng trông mới và sạch hơn xung quanh.

“Ảnh treo tường.” Bạc Cận Ngôn cho đáp án. “Hỏi họ xem ảnh đâu rồi?”

“Lần trước quét dọn đều vứt hết rồi.” Tường Học Nhiễm trả lời, Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa bên cạnh đều im lặng.

Giản Dao nhìn sắc mặt bình tĩnh đến kỳ lạ của cậu ta, hỏi tiếp: “Là những ảnh gì?”

Tường Học Nhiễm hơi miễn cưỡng nhếch môi đáp: “Ảnh hoạt động, ảnh phong cảnh...Đều là thứ vớ vẩn thôi.”

“VẬY... Có thể cũng cấp file ảnh cho chúng tôi không?”

Tường Học Nhiễm ngập ngừng: “Chắc là được.” Rồi nhìn sang Hứa Sinh và Văn Hiểu Hoa. “Lát nữa, chúng ta tìm thử xem”

“Cám ơn.” Cô chợt hỏi hai người còn lại. “Hai người thì sao? Cũng cảm thấy những tấm ảnh đó đều vô vấn hả?” Hứa Sinh cúi mặt, lát sau, lát sau mới gật đầu. Văn Hiểu Hoa mặt đỏ bừng nói như một cái máy: “Vâng.”

Giản Dao đi vào phòng. Lúc ngang qua Phương Thanh, cô thấy anh đắm chiều tựa vào khung cửa.

“Có phát hiện gì sao?” Giản Dao hỏi nhỏ.

Phương Thanh cười trừ: “Không có phát hiện gì cả.” Sau đó anh ha giọng: “Theo lời khai của ba người kia, chỉ có năm người họ có chìa khóa. Tôi không phát hiện bất cứ dấu vết băng dán, vết cắt hoặc mảnh khóa gì trên cửa sổ cả. Nói cách khác, trừ phi tôi nhìn đến hoa mắt, nếu không có khả năng có người thứ sáu có ý đột nhập hoặc vào đường hầm lên vào đây hạ độc.”

Giản Dao chớp mắt cảm khái: “Làm tốt lắm.”

Phương Thanh lườm cô: “Giọng điệu hai vợ chồng cô sao y hệt nhau thế?”

“... Vậy sao?”

Bất chợt, cô thấy Bạc Cận Ngôn lấy ra một vật trang trí từ trong đồng hồ tạp. Đó là một hòa thượng làm bằng sứ trông rất đáng yêu và rực rỡ. Giản Dao từng thấy nó trong cửa hàng nào đó trước đây, bán giá hơn hai trăm tệ. Có lẽ lúc trước bị vứt lung tung nên bề ngoài nó vừa bẩn vừa trầy xước rất nhiều.

Bạc Cận Ngôn đặt vật trang trí xuống, khẽ nói với cô: “Nơi này không có gì thú vị cả.”

Giản Dao đồng ý: “Đúng vậy.”

“Điều thú vị duy nhất là phạm vi đối tượng khả nghi của chúng ta dường như càng ngày càng thu hẹp và rõ ràng rồi.”

Giản Dao chống cằm, dáng điệu suy tư chốc lát: “Em nhớ trong vụ án ở thành phố cổ, anh đã nói: Quan sát một vài sự việc nhỏ nhặt, được liên kết với nhau bằng cách thức bí ẩn. Bây giờ cũng giống vậy. Sự thật đã bị cái chết và thời gian che giấu, đang nở nụ cười chế giễu chúng ta.”

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Bạc Cận Ngôn nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, khẽ thốt lên: “Em không ngừng tiếp thu từ anh, càng lúc càng trở nên giống anh rồi.”

Giọng nói trầm ấm khiến trái tim Giản Dao bỗng lổn nhổn. Cô vội quay mặt đi, tỏ ra thờ ơ trước sự trêu chọc vu vơ của anh.

Bằng chứng ngoại phạm của ba người nhanh chóng điều tra rõ ràng.

Hôm qua, Văn Hiểu Hoa tự tay mua nước ở cửa hàng tiện lợi gần đó. Các loại nước khác của cửa hàng đều được kiểm tra, không có gì khác thường. Cả ngày hôm qua, ba người họ đều bận rộn với công tác chuẩn bị, ra vào studio liên tục nên ai cũng có khả năng hạ độc. Ngoài ra, phòng thí nghiệm đã phát hiện ra các bình nước còn lại đều bị tiêm xyanua. Vị trí của studio nằm ở nơi khá vắng vẻ trong công viên, ở cửa không có camera.

Lúc ra khỏi hiện trường, Giản Dao nhìn thấy nhóm Tường Học Nhiễm đang bước lên xe cảnh sát. Bây giờ, trời tối đen, sắc mặt họ đều hiện lên vẻ âm ỉ, tối tăm dưới ánh đèn đường. Họ không nói chuyện cũng không nhìn nhau, dường như mỗi người đều mang một tâm sự riêng.

Bạc Cận Ngôn đứng trước studio nhìn vườn hoa nhỏ bị đào bới lộn xộn, nham nhở. Thấp thoáng có mấy đóa hoa cúc héo úa lẫn trong đất đá, mơ hồ vẫn còn có thể thấy được vẻ đẹp tràn đầy sức sống ngày trước. Anh nhặt một đóa hoa từ dưới đất lên, ngắm nghĩ hồi lâu rồi không nói gì.

“An Nham không tìm được Vũ Mông trong camera giám sát.” Phó Từ Ngộ ngồi đối diện Bạc Cận Ngôn, dáng điệu vừa ủ rũ vừa không cam lòng.

Lúc này đã hơn mười giờ tối. Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn anh, khuyên nhủ: “Cậu về trước đi. Tôi sẽ trông chừng thay cậu.”

“Tôi muốn ở đây.” Phó Từ Ngộ cương quyết.

Bạc Cận Ngôn không quên bồi thêm một câu: “Nếu cậu sớm gia nhập đội cảnh sát thì bây giờ có thể danh chính ngôn thuận ở đây rồi.”

Phó Từ Ngộ cũng bật cười: “Này, cậu thôi cái trò thừa nước đục thả câu đi.”

Hai người yên lặng chốc lát. Bạc Cận Ngôn lại giục: “Về nghỉ đi. Nếu cô ấy không muốn gặp, cho dù cậu khổ sở chờ đợi cũng vô ích. Nếu cô ấy muốn gặp thì nhất định sẽ xuất hiện thôi.”

Phó Từ Ngộ liếc anh: “Càng lúc cậu càng giống cao thủ tình trường dày dặn kinh nghiệm nhỉ?”

Bạc Cận Ngôn nhếch miệng: “Có chuyện gì mà tôi không phải cao thủ chứ?”

Cuối cùng, Phó Từ Ngô cũng đứng dậy ra về. Bạc Cận Ngôn không yên tâm, vẫn dặn dò: “Đừng tự mình đi tìm cô ấy. Đừng suốt ngày tới nơi cô ấy từng xuất hiện. Chăm sóc tốt cho mình đi.”

Phó Từ Ngô cười xòa. “Tôi sẽ cố hết sức.”

Sau khi Phó Từ Ngô rời đi không lâu, Giản Dao bước vào hỏi nhỏ: “Từ Ngô đi rồi hả anh?”

“Ừ.” Anh gật đầu xác nhận.

Cô ngồi xuống, thở dài: “Cô gái kia rốt cuộc muốn gì đây?”

Bạc Cận ngôn không đáp mà hỏi ngược lại: “Cô ấy xuất hiện trước mặt Từ Ngô hai lần, nhưng không bị bất cứ camera nào quay được. Em có hiểu việc này có ý nghĩa gì không?”

Giản Dao sững sốt.

Anh lẳng lặng nói tiếp: “Có nghĩa ‘cô ấy’ là cao thủ phản trình sát.”

Giản Dao im lặng lúc lâu mới lên tiếng: “Anh nói xem, tin nhắn kia có phải cô ấy gửi cho em không? Nhưng tại sao cô ấy không gửi cho Từ Ngô mà lại là em?”

“Bà Bạc!” Bạc Cận Ngôn hồ hững cất lời: “Từ trước đến nay, nhà chúng ta điều tra vụ án không dựa vào suy đoán.”

Giản Dao tròn mắt nhìn anh, chuyển sang chuyện khác. “Phương Thanh đã tách riêng ba người họ ra rồi. Hơn nữa chúng ta từng nói bóng gió cho họ kết quả điều tra không thể nào có người thứ sáu bước vào hiện trường. Bây giờ chúng ta làm gì tiếp theo?”

Bạc Cận Ngôn đứng dậy: “Cứ bỏ mặc họ thêm chút nữa.”

Giản Dao bật cười. “Phương Thanh cũng có ý đó. Không ngờ ai người lại ăn ý đến vậy.”

“Nếu không, sao anh lại chọn anh ta cơ chứ?”

“Anh đi đâu vậy?”

Bạc Cận Ngôn cầm áo khoác, để lại một câu: “Anh đi xuống dưới tản bộ một chút.”

Giản Dao nhìn theo gò má anh. Thật hiếm khi Bạc Cận Ngôn muốn đi dạo một mình.

“Em cũng đi nữa.” Cô đuổi theo.

Tổ chuyên án tâm lý tội phạm tuy là một bộ phận của Bộ Công an nhưng bình thường vẫn làm việc cùng với đội cảnh sát hình sự của Cục Cảnh sát thành phố. Như vậy sẽ tiện cho họ trong việc điều tra và tiếp cận với cốt lõi vụ án hơn.

Khuôn viên Cục Cảnh sát có một sân thể thao. Hôm nay, sương đêm giăng kín, bao phủ bầu trời xám xịt. Ánh đèn xuyên màn sương mờ mịt, soi sáng con đường nhựa yên tĩnh, vắng vẻ. Bạc Cận Ngôn chậm rãi đi phía trước, Giản Dao theo sát phía sau. Cô nghĩ có lẽ anh đang lo lắng chuyện của Phó Từ Ngô. Nếu không, còn chuyện gì có thể khiến anh u sầu như vậy?

Lòng Bạc Cận Ngôn như bị sương mù bao phủ, vừa lạnh lẽo quanh quẩn vừa ảm đạm thê lương.

Lát sau, Giản Dao chạy đến vịn lấy lưng anh: “Cận Ngôn, cõng em đi!”

Thấy cô làm nũng với mình, lòng anh chợt ấm lại. Anh khom người xuống để cô trèo lên, sau đó cõng cô tiếp tục đi về phía trước. Cô vui mặt trên tấm lưng rắn rỏi của anh, mỉm cười ngọt ngào. Khóe môi của Bạc Cận Ngôn cũng khẽ cong.

“Em nặng hơn rồi đấy.” Anh thản nhiên nhận xét.

Giản Dao kinh ngạc: “Anh... xúc cảm nhạy như vậy cơ à?” Gần đây, đúng là cô có béo lên một chút, có lẽ vì suốt ngày đi ăn chung với mọi người đây mà.

“Xúc cảm của anh vốn nhạy mà.”

Giản Dao khẽ “hừm” một tiếng rồi gục trên lưng anh, không nói thêm gì nữa.

Thình thoảng có người chạy bộ ngang qua họ. Bạc Cận Ngôn vẫn điềm nhiên nhìn thẳng, Giản Dao lại có chút ngượng ngùng: “Thả em xuống đi.”

“Anh còn muốn cõng thêm lát nữa.”

“Ừm...”

Đi thêm một đoạn, anh đột nhiên đưa ngón cái nhẹ nhàng mon trón bắp đùi cô. Cảm giác râm ran như vô ý lướt qua vừa như cố ý quyến rũ khiến cô bối rối.

“Đừng mà!” Giản Dao đỏ bừng mặt.

“Bỗng dưng anh muốn thế!” Anh đáp khẽ.

Sương mù phủ vào mặt họ hơi thở ẩm ướt, lạnh lạnh. Hai người đứng yên lặng chốc lát, Giản Dao mới đề nghị: “Này, để em thử công anh nhé?”

Đề nghị này khá thú vị. Bạc Cận ngôn lập tức đặt cô xuống. Giản Dao hăm hở xoa tay, cúi người trước mặt anh. Bạc Cận Ngôn không khách sáo nhào lên, nhưng chân không tài nào nhấc lên khỏi mặt đất.

“Hự...” Giản Dao nghiêng răng, lê chân tiến lên vài bước.

“Ồ!” Bạc Cận Ngôn tán dương. “Không nhìn ra vợ anh “man” đến vậy.”

Giản Dao bị chọc cười: “Đây cũng là từ lóng đang hot trên mạng anh học được từ An Nham hả?”

“Đúng vậy.”

Lại đi thêm vài bước, Giản Dao thật sự không kiên trì được nữa. Cô vừa định hát anh xuống bãi cỏ phía trước, nào ngờ anh không chịu buông tay. Cô lao đảo, bị anh thuận thế kéo xuống ngã sõng soài trên bãi cỏ. Anh vẫn ôm chặt cô.

“Anh làm gì vậy?”

Trong bóng đêm tối tăm, anh nhìn cô với đôi mắt lấp lánh như sao: “Thấy bãi cỏ, anh chợt muốn ôm em... yêu đương.”

Giản Dao á khẩu. Đối mặt với quý ngài Bạc lý lẽ hùng hồn này, cô quả thật không thốt nên lời. Hai người cứ thế nằm bất động trên bãi cỏ ẩm ướt. Giản Dao nhào người gối đầu lên ngực anh.

“Anh đừng lo.” Cô thì thầm vào tai anh: “Từ Ngộ là người tốt. Bất kể kết quả điều tra lần này thế nào, anh ấy nhất định sẽ được hạnh phúc.”

“Ừ, anh cũng cho là thế.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Type: Lê Huyền

“Câu lạc bộ Anime Nguyệt Ảnh được thành lập hai năm trước.” Phương Thanh chậm rãi tổng kết thông tin. “Thật ra họ không đăng ký chính thức. Đây chỉ là một câu lạc bộ tự phát của mấy sinh viên yêu thích cosplay, nhưng khá có tiếng tăm trong giới.”

Trong phòng họp, nhóm cảnh sát hình sự đều cúi đầu ghi chép.

“Theo dõi ba đối tượng cho biết, thành viên nòng cốt của câu lạc bộ chỉ có năm người.”

Một cảnh sát hình sự góp lời: “Chúng ta đã tìm hiểu hoàn cảnh khái quát của năm người họ. Họ đều là sinh viên Đại học Nam Hoa. Trương Học Nhiễm và nạn nhân nữ Dung Hiểu Phòng tốt nghiệp năm ngoái, đã đi làm được gần một năm. Hứa Sênh, Văn Hiểu Hoa và nạn nhân Lục Quý tốt nghiệp năm nay. Điều kiện kinh tế gia đình bình thường, không đủ khả năng tiếp tục theo đuổi sở thích cosplay của họ sau khi tốt nghiệp. Studio này đang đối mặt với nguy cơ bị giải tán.”

“Vụ án lần này có khi nào liên quan đến việc họ sắp giải tán không?” Một nữ cảnh sát đặt ra nghi vấn.

Đồng nghiệp khác nêu lên quan điểm: “Tôi cho rằng không phải. Rất nhiều sinh viên hay theo đuổi hứng thú cá nhân, nhưng đều từ bỏ sau khi tốt nghiệp. Bước vào xã hội họ sẽ trở nên thực tế hơn. Cũng không thể vì chuyện này mà giết người được, đúng không? Hồi đi học, tôi còn tham gia ban nhạc nữa đấy. Vậy mà giờ, ngay cả một bài đơn giản cũng không chơi nổi.”

Mấy cảnh sát khác cười ồ lên, trêu chọc: “Lão Trương, không ngờ anh cũng từng mơ mộng như vậy đấy.”

“Ha ha, còn nghệ sĩ hơn cả chúng ta.”

Phuong Thanh cười xòa: “Trên thực tế, chuyện ước mơ bị “chết yểu” cũng không lạ lắm gì.”

Lời này của anh khiến mọi người im lặng. Ngay cả An Nham đang cúi gằm mặt cũng ngẩng đầu lên nhìn.

Một cảnh sát hình sự lâu năm thở dài. “Họ chỉ là mấy đứa trẻ, học đại học theo đuổi ước mơ và sở thích của mình là chuyện rất bình thường, có ai ngờ sẽ đánh mất cả sinh mạng chứ?”

Phuong Thanh tiếp tục cập nhật quá trình điều tra: Vụ án đã xảy ra hơn tám tiếng. Kết quả điều tra sơ bộ trước mắt gồm: Năm người đều là sinh viên theo học cùng một trường đại học, gia cảnh trung bình, không có động cơ giết người rõ ràng cũng không có bằng chứng ngoại phạm. Trong móng tay của nạn nhân hay đối tượng khả nghi không có thuốc độc còn sót lại. Ngoài ra, họ đều khẳng định không đưa chìa khóa cho người ngoài làm thêm một chìa để đột nhập.”

Mọi người đều im lặng. Một vụ án tưởng chừng đơn giản lại đang rơi vào cục diện bế tắc.

“Vụ án này cần phải đào sâu hơn.” Phuong Thanh nhấn mạnh. “Nhưng hiện giờ có thể khẳng định, ba người họ đang che giấu bí mật nào đó với chúng ta.”

Điều này không ai nghi ngờ cả.

Một cảnh sát hình sự phân tích: “Nếu thật sự đam mê cosplay, vậy sao thời gian trước, họ lại đột nhiên vứt hết tất cả ảnh kỷ niệm của câu lạc bộ? Đứng là lạ lùng. Hơn nữa, phản ứng của ba người họ cũng không bình thường trước cái chết của bạn mình. Ngoại trừ kính sợ, họ dường như đang trốn tránh điều gì đó.”

Mọi người giải tán. Phuong Thanh và An Nham cùng rời khỏi phòng họp. Từ đằng xa họ thấy có người ồn ào khóc lóc ở hành lang.

“Là gia đình của Lục Quý và Văn Hiểu Hoa. Gia đình của những người còn lại đều ở tỉnh khác nên chưa đến kịp.” Một đồng nghiệp tóm tắt lại tình huống.

“Đã bảo nó đừng chơi mấy thứ quỷ quái này mà, lo học hành, lo tìm việc làm mà nó không nghe!” Bố của Lục Quý ngồi trong hành lang khóc tức tưởi. Ông mặc chiếc áo sơ mi khá cũ, bên trong là áo thun màu trắng mà người già Bắc Kinh thường mặc, vừa nhìn đã biết gia cảnh không dư dả. Mẹ của Lục Quý ngồi bên cạnh ông khóc thất thanh.

“Bây giờ hết rồi, chấm dứt rồi, con trai của tôi!” Ông Lục gào lên: “Cái nhà này cũng hết rồi! Lục Quý, con chơi mấy thứ đó làm gì? Tôi hận mình đã không ngăn cản nó! Con à, nếu con lo học hành cho giỏi rồi tìm công việc ổn định thì bây giờ, bố mẹ đâu cần phải chịu cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh này!”

Bố mẹ Văn Hiểu Hoa khá yên lặng, ăn mặc trông cũng tươm tất hơn. Có lẽ đang ở Cục Cảnh sát nên cả hai đều có chút căng thẳng. Họ giữ chặt một người cảnh sát hỏi liên hồi: “Khi nào Hiểu Hoa của chúng tôi có thể ra về? Bạn học nó chết thì liên quan gì tới nó? Mau thả con tôi ra đi!”

Anh cảnh sát định an ủi hai vợ chồng, nào ngờ ông Lục ngồi bên cạnh nghe thấy bèn lao đến nắm cổ áo ông Văn: “Con trai tao chết rồi, sao con mày vẫn còn sống? Hạ độc, họ nói là hạ độc đấy. Có phải con mày làm không? Mẹ kiếp tại sao con tao chết mà con mày vẫn còn sống sờ sờ ra đó?”

Ông Văn mặt đỏ gất gay gắt, vùng vẫy hét lên: “Ông điên à? Con trai ông chết thì liên quan gì đến chúng tôi?”

Bà Văn nhào đến giúp chồng. Bà Lục thấy thế càng khóc thảm thiết hơn. Cảnh sát vội đến khuyên can. Cả nhóm người rối loạn âm ỉ trong hành lang Cục Cảnh sát.

Phuong Thanh và An Nham lặng lẽ theo dõi.

“Gia đình hai người đều suy sụp rồi. Cậu nói xem, điều gì mới là đáng buồn nhất?”

An Nham thoáng giật mình. Phuong Thanh nói xong liền quay người đi vào phòng thẩm vấn.

An Nham rảo bước đuổi theo: “Tổ trưởng và chị Giản Dao đâu rồi?”

“Họ đi điều tra bí mật rồi.”

“Vậy chúng ta thì sao?”

Phuong Thanh nhếch môi cười: “Chúng ta gặp ba đối tượng khả nghi may mắn sống sót chứ sao.”

Lúc đó, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đang lái xe đến Đại Học Nam Hoa. Giản Dao nghi ngờ hỏi: “Việc thẩm vấn đối tượng khả nghi quan trọng vậy, anh không tham gia mà chạy đi điều tra bối cảnh nghi phạm à?”

Bạc Cận ngôn dừng dừng đáp: “Chuyện đó giao cho Phuong Thanh là được. Anh ta làm rất tốt.”

Giản Dao cười: “Không ngờ anh rất biết dùng người, còn có năng lực lãnh đạo cơ đấy.”

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô đỉnh chính: “Anh không có hứng thú làm lãnh đạo. Anh chỉ điều phối những việc đơn giản và nhằm chán mình không thích sang cho người nào thích nó, hợp với nó mà thôi. Ví dụ như giữa anh và em. . .”

“Đủ rồi.” Giản Dao ngắt lời anh rồi gắng hỏi tiếp: “Sao anh có hứng thú điều tra bối cảnh nghi phạm thế?”

Khỏe môi Bạc Cận Ngôn khẽ cong lên: “Bởi vì trong vụ án này, tìm hiểu nỗi đau ẩn giấu bên trong quan trọng hơn cứ tập trung vào cái chết ở trước mắt.”

Ký túc xá sinh viên Đại Học Nam Hoa.

Cảnh sát điều tra đang hỏi thăm bạn học của Lục Quý trong phòng nạn nhân. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao vừa đi đã thấy ngay chiếc giường lộn xộn của cậu ta. Đứng là kiểu phòng ký túc xá nam điển hình.

Giản dao tỉ mỉ quan sát một vòng: Trên tường dán mỗi tờ giấy thời khóa biểu viết bằng chữ viết tay như gà bới. Màn ngủ chống muỗi đã thủng lỗ chỗ nhưng không được vá lại. Sách vở chất đống trên mặt bàn và dưới gầm bàn. Trong tủ quần áo treo vài bộ đồ thể thao và vài chiếc áo phong loại máy chụp tẹt một cái. Còn có mấy bộ đồ bẩn nhét trong ngăn tủ.

Nhìn chốc lát, Bạc Cận Ngôn hỏi: “Xem xong chưa?”

Giản Dao gật đầu: “Xem xong rồi.”

Hai người cùng rời khỏi phòng ký túc xá.

Căn phòng thứ hai họ đến khảo sát của Hứa Sênh. Vì là nữ nên phòng cô ta trông gọn gàng hơn. Chiếc giường vô cùng đơn giản với màn ngủ chống muỗi loại thường. Bức tường trống hoác không có thứ gì rất phù hợp với vẻ khép kín, ít nói của cô ta. Kệ sách ngăn nắp chỉnh tề xếp cạnh một bộ máy vi tính rẻ tiền. Quần áo treo trong tủ đa phần là màu đen, xám, trắng. Giày sandal đã mòn một dây quai đặt dưới gầm bàn, trông có vẻ vẫn còn sử dụng.

Ngoài ra, Hứa Sênh còn đặt hai lọ thuốc. Dựa theo điều tra lúc trước, sức khỏe cô ta khá yếu, bị suyễn bẩm sinh nên luôn mang theo thuốc bên người. Điều này cũng không có gì khác thường.

“Đúng như anh đã nghĩ.”

Giản Dao gật đầu đồng ý.

Tiếp đến là phòng ký túc xá của Văn Hiểu Hoa. Giường cậu ta cũng khá bừa bộn, tuy thua kém Hứa Sênh nhưng vẫn hơn Lục Quý một chút. Trên tường dán chỉ chút thời khóa biểu, tấm hình quảng cáo lễ hội Anime và tờ poster ngôi sao đại diện cho nhãn hàng thể thao.

Trên giá có vài quyển sách ôn thi thạc sỹ và sách dạy về sự thành công. Bàn hơi lộn xộn nhưng khá sạch sẽ, một đôi giày thể thao đặt dưới gầm bàn. Tủ quần áo đa phần là áo phong trắng, áo thun in hình hoạt hình và quần đùi.

Sau khi rời khỏi Đại học Nam Hoa, hai người lần lượt đến phòng thuê của Trương Học Nhiễm và Dung Hiểu Phong.

Dung Hiểu Phong thuê chung với một bạn học nữ. Cô ấy ở phòng nhỏ, màn ngủ chống muỗi màu hồng phấn, trên tường là những hình chụp cô ấy cosplay. Trong phòng khá bẩn và bừa bộn. Quần áo bẩn ném trong góc phòng còn chưa giặt. Tủ quần áo màu trắng kem, bên trong treo mấy bộ quần áo có vẻ là hàng chợ giá rẻ, nhưng rất sành điệu và lố lẹt.

Bạc Cận Ngôn chú ý đến ngoài ban công căn hộ còn trồng vài chậu cây xanh. Anh hỏi cô gái cùng phòng: “Mấy cây này là ai trồng?”

Sau khi biết Dung Hiểu Phong đã chết, cô gái kia bàng hoàng, lắp bắp trả lời: “À... Là em trồng ạ!”

“Dung Hiểu Phong không trồng mấy chậu cây này sao?”

“Không... Cậu ấy không trồng. Cậu ấy... Cậu ấy không có kiên nhẫn làm mấy việc này, chỉ thích nghe nhạc và cosplay thôi.”

Trương Học Nhiễm có điều kiện kinh tế khá hơn, sống một mình trong căn phòng cũ kỹ thuộc khu chung cư xây dựng từ thập niên 90. Khu chung cư này nằm ở vị trí tương đối hẻo lánh, hai bên hành lang dài đều là phòng ở. Căn phòng của cậu ta khá ngăn nắp, màu sắc thiên về gam lạnh, không có nhiều vật dụng trang trí. Đây là một căn phòng đi thuê đúng nghĩa, không sửa sang hay thay đổi gì nhiều. Có vài chiếc áo sơ mi và quần tây đắt tiền treo trong tủ, tông màu chủ đạo là đen, trắng và xám. Trên giá xếp vài quyển bí quyết tồn tại nơi công sở và sách tài chính, kinh tế.

Rời khỏi phòng Trương Học Nhiễm, Bạc Cận Ngôn quay sang hỏi Giản Dao: “Đã xem kỹ chưa?”

“Xem kỹ rồi.”

“Anh đã biết họ che giấu bí mật gì rồi. Cả ba người đều đang nói dối.” Bạc Cận Ngôn khẳng định.

“Em nghĩ, em cũng đoán ra được.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: “Đóa hoa tâm lý tội phạm càng lúc càng nở rộ trước mắt anh rồi.”

Trong phòng thẩm vấn chỉ bật một ngọn đèn trắng vừa yên tĩnh vừa chói mắt.

Người đầu tiên bước vào là Văn Hiểu Hoa. Ăn hồng phải chọn quả mềm, đây cũng là bí quyết từ trước đến giờ của Phương Thanh.

Bây giờ, Văn Hiểu Hoa đã bình tĩnh hơn chiều hôm qua. Nhưng Phương Thanh thấy rõ, đối với chàng trai tính cách hèn yếu này, sự bình tĩnh như tờ giấy mỏng manh, đâm vào sẽ rách.

“Cậu tham gia câu lạc bộ Nguyệt Ảnh từ khi nào?” Phương Thanh thông thả hỏi.

“Năm trước... Khoảng nửa năm trước.”

“Khi ấy câu lạc bộ có mấy người?”

“Ba, không hai thôi. Chỉ có Dung Hiểu Phong và Trương Học Nhiễm.”

“Trách nhiệm chủ yếu của cậu ở câu lạc bộ là gì?”

“Tôi... Tôi chịu trách nhiệm cosplay kiểu nhân vật Shota (1) và một chút chuyện vặt vãnh.”

(1) Chỉ các nhân vật nam có tính cách và ngoại hình giống bé trai.

Phương Thanh khẽ nhíu mày: “Sho... ta?”

An Nham ngồi bên cạnh nhỏ giọng giải thích vài câu với anh. Hàng mày Phương Thanh giãn ra, anh khẽ gật đầu.

“Trước khi vụ án xảy ra một ngày, cậu mua nước ở cửa hàng tiện lợi. Trên đường về có ai nhìn thấy cậu không?”

Văn Hiểu Hoa hơi căng thẳng: “Tôi... Tôi không chú ý.”

“Cậu có ghé qua đầu đó trên đường không?”

“Không.”

Dần dần, anh hỏi đến những câu hỏi nhạy cảm hơn. Phương Thanh nhíu mày nhìn xoáy vào cậu ta: “Thật sự không còn ai khác có chìa khóa studio của các cô cậu sao?”

“Chắc chắn không có.”

“Nhưng thuốc độc hòa tan trong nước.” An Nham thần nhiên cắt lời: “Ngoại trừ hai nạn nhân, chỉ có ba người các cậu tiếp xúc với chai nước thôi.”

Văn Hiểu Hoa thoáng chốc luống cuống: “Tôi không biết. Dù sao cũng không phải tôi, không phải tôi làm. Tôi hạ độc chết họ làm gì chứ? Tôi... Tôi... Tôi thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy...”

Phương Thanh ngắt lời cậu ta: “Vậy cậu nghĩ ai hạ độc?” Giọng nói lạnh nhạt của anh khiến Văn Hiểu Hoa càng run sợ hơn.

“Tôi... không biết.”

“Nhất định là có người làm.” Phương Thanh gằn giọng: “Nếu không, chất độc có thể tự chảy vào chai nước suối à? Văn Hiểu Hoa, cậu phải nghĩ cho kỹ. Chất độc bị tiêm vào tất cả các chai nước. Đến nước này, nếu cậu còn che giấu, ai biết nạn nhân kế tiếp có phải cậu hay không?”

Văn Hiểu Hoa rùng mình, trầm mặc hồi lâu mới ngẩng đầu thốt lên: “Trương Học Nhiễm.”

Phương Thanh và An Nham đều không nói lời nào. Thế nhưng Văn Hiểu Hoa dường như đã mất kiên nhẫn, lắp bắp nói: “Trương Học Nhiễm là tên máu lạnh nhất trong số chúng tôi. Nếu... Nếu quả thật có người hạ độc, thì chỉ có thể là anh ta.”

“Tại sao cậu lại nghi ngờ Trương Học Nhiễm? Động cơ giết người của cậu ta là gì?” Phương Thanh chậm rãi đào sâu vấn đề.

Văn Hiểu Hoa thoáng sùng sốt, cúi đầu nhỏ giọng: “Tôi không biết. Các anh ép tôi chỉ ra một người mà.”

Phương Thanh và An Nham liếc nhìn nhau.

“Câu hỏi cuối cùng.” Phương Thanh lấy thứ gì đó từ trong ngăn tủ ra, chính là tiểu hòa thượng mà Bạc Cận Ngôn phát hiện ở studio. Bức tượng bằng sứ đã được lau chùi sạch sẽ. “Vật trang trí này là ai mua?”

Văn Hiểu Hoa cắn môi: “Tôi không nhớ rõ, có thể là... Lục Quý.”

Người thứ hai bị thẩm vấn là Hứa Sênh. Cô gái này vẫn hết như lúc đầu, dè dặt và thoáng lộ vẻ căng thẳng. Phương Thanh đặt ra bất cứ câu hỏi nào cũng chỉ nhận được một câu trả lời vô cùng ngắn gọn từ cô ta.

“Cô tham gia vào câu lạc bộ Nguyệt Ảnh từ khi nào?”

“Khoảng đầu tháng Tám năm ngoái?”

“Khi ấy câu lạc bộ có mấy người?”

“Ba.”

“Là những người nào?”

“Dung Hiểu Phong, Tưởng Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa.”

“Hôm xảy ra vụ án, cô đã làm gì?”

“Tôi chịu trách nhiệm sắp xếp đạo cụ. Nhân vật tôi cosplay là một nữ sát thủ anime, cần hóa trang và chuẩn bị các đạo cụ cần thiết.”

“Có chuyên viên hóa trang không?”

“Không có. Chúng tôi không có tiền mời thợ trang điểm, đều tự mình làm.”

“Cô có chú ý ai chạm vào mấy chai nước không? Trong khi studio chỉ có năm người nhóm cô thôi.”

Hứa Sênh cắn môi đáp: “Tôi không chú ý. Nước là Văn Hiểu Hoa mua.”

“Ồ!” Phương Thanh truy hỏi: “Cho nên cô nghi ngờ là Văn Hiểu Hoa làm?”

Hứa Sênh lắc đầu: “Tôi không nghi ngờ cậu ấy. Cậu ấy không có lý do giết chúng tôi.”

Phương Thanh lặp lại câu hỏi lúc nãy: “Vậy cô nghĩ ai hạ độc? Nhất định có người làm. Lẽ nào chất độc tự chảy vào chai nước suối?”

“... Tôi không biết.”

“Chất độc bị tiêm vào tất cả các chai nước.” An Nham cắt lời: “Cô đừng che giấu nữa. Nhờ đâu nạn nhân kế tiếp mà hung thủ nhắm đến chính là cô thì sao?”

Sắc mặt Hứa Sênh trắng bệch. Cô ta im lặng hồi lâu mới khẽ giọng: “... Tưởng Học Nhiễm.”

“Tại sao?” Phương Thanh bám ngay vào câu trả lời này.

“Còn người anh ta khá ích kỷ, cũng rất lạnh lùng, tàn nhẫn.”

“Tại sao cậu ta muốn giết người?”

Hứa Sênh im lặng trong chốc lát: “Tôi không biết, nhưng không thể nào là Văn Hiểu Hoa và tôi.”

Cuối cùng, Phương Thanh lại lấy vật trang trí kia ra: “Món đồ này là của ai?”

Hứa Sênh nhìn nó chằm chằm, nhưng không có nói gì.

“Hơn hai trăm tệ một cái, cũng khá đắt đấy.”

“Là Văn Hiểu Hoa.” Hứa Sênh đáp.

So với Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh, Tưởng Học Nhiễm rất tinh táo và bình tĩnh.

“Câu lạc bộ do cậu sáng lập à?” Phương Thanh đặt câu hỏi.

Tưởng Học Nhiễm ngập ngừng chốc lát mới nói: “Vâng, tôi và Hiểu Phong cùng nhau sáng lập. Không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy.”

“Hôm xảy ra vụ án, cậu đã làm gì?”

“Còn làm gì nữa? Đó là lễ hội Anime quy mô lớn nhất năm nay. Mọi thành viên câu lạc bộ đều bận rộn chuẩn bị biểu diễn. Nước là do Văn Hiểu Hoa mua, tôi không hề chạm đến.”

“Nghe câu lạc bộ của cậu sắp giải tán rồi hả?”

Tường Học Nhiễm thở dài: “Đúng vậy, sếp! Anh cũng biết đấy, chúng tôi đã tốt nghiệp rồi, đều phải đi làm. Máy hoạt động ở câu lạc bộ cosplay hồi đại học còn chơi cho vui được. Đến khi đi làm rồi thì ai còn tinh lực tham gia nữa. Vừa phí tiền vừa không có thu nhập.”

“Có người nào bất đồng với ý kiến không?” An Nham thân nhiên hỏi.

“Không có, tất cả đồng đều đồng ý. Chúng tôi đều phải kiếm sống, đều phải ăn cơm.”

“Cậu cho rằng ai là người hạ độc?” Phương Thanh làm bộ ám hiệu băng quơ. “Các cậu đều khẳng định chỉ có năm người trong nhóm có chìa khóa. Vậy thì chỉ có ba người các cậu có thể tiêm độc vào chai nước suối thôi.”

Phương Thanh và An Nham khá bất ngờ trước phản ứng của Tường Học Nhiễm. Trong khi hai người trước do dự đấu tranh nội tâm thì Tường Học Nhiễm lại đáp trả không chút chần chừ: “Là Hứa Sênh.”

Phương Thanh hỏi dò: “Tại sao?”

Tường Học Nhiễm cười nhạt: “Ai biết được. Cô ta luôn quái gở, không biết đang nghĩ gì. Văn Hiểu Hoa thì không có gan đó. Nếu không phải người khác thì chỉ có thể là cô ta thôi.”

Phương Thanh nâng cốc trà lên uống một ngụm, không nói lời nào. An Nham cũng cúi đầu đánh máy. Tường Học Nhiễm nhìn hai người, mặt từ từ đỏ lên: “Hai anh nghi ngờ tôi?”

“Không phải chúng tôi nghi ngờ cậu.” Phương Thanh thờ ơ đáp: “Là nhóm cậu có người nghi ngờ cậu.”

Tường Học Nhiễm giận tái mặt nhưng cậu vẫn cười lạnh: “Tôi sao? Tôi ăn no rồi việc à? Tại sao tôi phải giết họ? Thật là ngậm máu phun người. Nhất định là Hứa Sênh, không thể sai được. Chỉ có cô ta mới có thể ra tay. Còn nữa...” Hình như cậu ta nhớ ra gì đó. “Cho dù không phải Hứa Sênh, các người có nghi ngờ Lục Quý và Dung Hiểu Phong không? Họ tự hạ độc muốn hại chết mọi người, để tất cả ôm nhau chết chung, hoặc là muốn giả họa chúng tôi thì sao? Trong phim trinh thám không phải đều diễn ra như vậy hay sao? Tóm lại không phải tôi. Tôi có điên đâu mà đi giết người.”

Phương Thanh không phản ứng gì trước sự kích động của cậu ta. Anh ta lấy vật trang trí kia ra: “Ai mua cái này?”

Ánh mắt Tường Học Nhiễm thoáng ngây ra, sau đó cậu ta luống cuống cúi đầu: Có lẽ là... Dung Hiểu Phong.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Type: Kim Ngân

Ra khỏi phòng thẩm vấn, cả người Phương Thanh râm ran cảm xúc hưng phấn và chấn động. Theo bản năng, anh rất muốn tìm người trò chuyện. Một mình anh tựa vào vách tường trong hành lang châm một điếu thuốc, sau đó lấy di động ra.

Một ngày đã trôi qua kể từ hôm anh đến phim trường tặng hoa cho cô ấy. Nhưng đến giờ, di động vẫn không có tin nhắn hay cuộc gọi mà anh chờ đợi. Phương Thanh hơi bực trong lòng. Hút thuốc xong, anh đứng dậy bước ra khỏi hành lang.

Anh phải tranh thủ đi điều tra vụ án này thôi.

Phương Thanh dẫn đội đến công viên Anime lần nữa. Bởi vì xảy ra vụ án hạ độc giết người nên lễ hội phải kết thúc sớm. Vẫn còn không ít người đang thu dọn đồ đạc, tháo dỡ gian hàng. Nghe đâu ban tổ chức sẽ chọn ngày khác để tổ chức lại lần nữa.

Trước kia, Phương Thanh chưa từng đến những nơi như thế này. Xung quanh đều là thiếu niên thiếu nữ thanh xuân phơi phới, ăn mặc kỳ dị phóng khoáng. Trông họ rạng rỡ, cá tính như không buồn đoái hoài đến thứ gì khác ngoài việc thể hiện cái tôi với thế giới bên ngoài.

Nhưng khiến Phương Thanh và những cảnh sát hình sự khác thật sự xúc động chính là cảnh tượng phía sau sân khấu. Những thiếu niên kia cời bỏ bộ tóc giả, trang sức và bộ đồ diễn để khoác lên mình những chiếc áo phông giá rẻ. Họ ngồi trên ghế nhựa, thậm chí là dưới đất, chưa kịp tẩy trang đã vội ăn ngấu nghiến hộp cơm chẳng mấy ngon lành.

Đây là một quần thể đầy sự mâu thuẫn. Khi biểu diễn, họ được mọi người dõi mắt ngắm nhìn, hoàn toàn buông thả theo cá tính của mình, dường như không hề biết sợ hãi là gì. Song, khi trở lại cuộc sống hiện thực, họ cũng chỉ là những con người bình thường đang vất vả mưu sinh, sống mờ nhạt giữa xã hội xô bồ.

Hôm nay, anh đến đây nhằm mục đích điều tra sâu hơn, đồng thời xác minh suy đoán của Bạc Cận Ngôn. Phương Thanh hỏi thăm một chàng trai cao to có vẻ lạnh lùng ở gian triển lãm gần câu lạc bộ Nguyệt Ảnh.

“Cậu biết mấy người trong câu lạc bộ Nguyệt Ảnh không?”

Chàng trai đang đứng trước gương cời chiếc áo giáp nặng nề ra. “Tùng gập vài lần, không thân cho lắm”

“Họ có tổng cộng mấy người?”

“Không chú ý lắm, chừng bốn năm người gì đó.”

“Hôm xảy ra vụ án, các cô cậu có thấy điều gì khác thường không?”

Chàng trai lắc đầu: “Không có. Chúng tôi đều bận biểu diễn, không ai rảnh chú ý đến họ cả.”

Phương Thanh đắm chiêu nhìn cậu ta. “Bình thường, giữa các câu lạc bộ có hay giao lưu với nhau không?”

“Không nhiều.” Cậu ta cời áo giáp xong, đang vốc nước ở bồn rửa mặt. “Mọi người có hoạt động thì tham gia. Câu lạc bộ của họ gần đây tham gia rất ít nên không quen thân với mấy nhóm chúng tôi. Hơn nữa, các câu lạc bộ thường xuyên có người gia nhập và rút lui mà.”

Lúc này, có người đứng ngoài cửa gọi cậu ta: “Đi thôi, xe buýt sắp đến rồi, lát nữa hết chuyến bây giờ.”

Cậu ta khiêng trang phục nặng nề trên vai, hỏi Phương Thanh: “Sếp, tôi có thể đi chưa?”

Phương Thanh gật đầu: “Đi đi, cảm ơn cậu.”

Mấy thanh niên này đều sống khá kham khổ. Anh nhớ năm đó, mọi việc đều được ông bố cảnh sát của mình sắp xếp cả rồi, anh cứ thi thẳng vào Đại học Công an mà không hề nghĩ ngợi nhiều. Nghĩ lại thì dường như bản thân chẳng hề có ước mơ gì cả.

***

Cùng thời điểm ấy, An Nham mặc đồng phục cảnh sát đứng bên ngoài studio câu lạc bộ Nguyệt Ảnh quan sát địa hình. Gần đó không có camera giám sát, camera ở xa hơn cũng không ghi lại được manh mối gì. Cậu ta quyết định đến hiện trường xem có bỏ sót manh mối nào không.

Giữa trưa, ánh mặt trời gay gắt chiếu trên đỉnh đầu khiến người ta hoa mắt. An Nham đứng một lát thì nghe được một giọng nữ rất êm tai vang lên từ phía sau: “Chú cảnh sát ơi!”

An Nham quay đầu lại, lòng thoáng ngẩn ngơ. Cô gái tóc đen da trắng, cao hơn 1m65, mặc áo thun trắng đơn giản và quần short màu đen, đôi chân dài trắng nõn mang đôi boot ngắn khá bắt mắt. Cô nàng chưa tẩy trang, mi dài cong vút, môi đỏ phơn phớt. Nhưng dù có rửa đi lớp trang điểm thì chắc chắn vẫn là một mỹ nhân mất to, môi hồng, mũi cao thanh tú.

Cô gái thấy dáng vẻ của An Nham cũng thoáng ngẩn ngơ, lập tức thay đổi xưng hô: “Anh... cảnh sát!”

An Nham lạnh nhạt nhìn cô nàng. “Có chuyện gì không?”

“Anh chịu trách nhiệm điều tra vụ án của câu lạc bộ Nguyệt Ảnh sao?” Cô gái rụt rè hỏi.

“Phải, cô là ai? Có chuyện gì không?”

Cô gái vén vài sợi tóc lòa xòa ra sau tai, khề lên tiếng: “Em tên Cố Băng Băng, là thành viên của câu lạc bộ Anime video Thần Diệu. Em muốn hỏi thăm kết quả điều tra thế nào rồi?”

An Nham tiến lên một bước: “Sao cô lại quan tâm đến chuyện này?”

Cố Băng Băng lùi về sau một bước theo phản xạ: “Bởi vì...” Cô nàng dường như không biết phải giải thích thế nào, ngược mắt nhìn thẳng vào An Nham bằng đôi mắt tựa mặt hồ phản chiếu bầu trời đêm lấp lánh ánh sao.

An Nham dời mắt đi. Đúng lúc này, con đường nhỏ phía sau hai người truyền đến tiếng xôn xao. Hình như có vài người đang đi đến, An Nham nghe tiếng kêu to: “Đại thần Bán Nguyệt, là đại thần Bán Nguyệt kia! Đây, nếu mình đến xin chữ ký và chụp ảnh cùng thì cô ấy có đồng ý không nhỉ?”

An Nham để ý thấy mặt Cố Băng Băng phớt đỏ.

“Ừm... Nói sau vậy, em đi trước đây.” Cố Băng Băng quay người bỏ đi.

An Nham nhanh tay lẹ mắt nắm lấy cánh tay cô gái. Hai người nhìn nhau. Cố Băng Băng gọi ý: “Chúng ta đi chỗ khác nói chuyện đi.”

Sau đó, hai người len qua mấy con đường nhỏ, đến khoảng sân trống trải không người. Dĩ nhiên, vừa rồi An Nham đã tranh thủ lấy đi động điều tra tất cả thông tin chuẩn xác về vị “Đại thần Bán nguyệt” này: Cố Băng Băng, 21 tuổi, sinh viên năm ba ngành Vật Lý ở Đại học Dân sinh trung Quốc. Hoa

khôi của ngành, biệt danh Cỗ Bán Nguyệt, là cosplayer và ca sĩ nhạc cổ phong nổi danh. Tuy tuổi còn trẻ nhưng cô đã tung hoành trong giới nhiều năm, thuộc hàng lão làng. Weibo những ba trăm nghìn fan, vẫn còn độc thân.

Cỗ Bàn Bàn đứng sát bậc thang bên sân, bối rối lên tiếng: “thật xin lỗi, vừa rồi là fan của em. Em ngại phải giao lưu trực tiếp với họ.”

“Ừ.”

Cỗ Bàn Bàn ngược mắt nhìn An Nham: “Anh thật sự là cảnh sát điều tra vụ án này sao? Trông anh vẫn còn trẻ quá!”

An Nham yên lặng chốc lát rồi lấy thẻ ngành ra đưa cho cô xem. Cỗ Bàn Bàn nhìn kỹ: An Nham, 25 tuổi, Tổ chuyên án tâm lý tội phạm Bộ Công an.

Cô “ồ” một tiếng rồi trả thẻ lại cho cậu ta. Một cơn gió thổi qua, Cỗ Bàn Bàn thoáng rung mình. Đôi chân dài trắng trẻo khẽ run rẩy.

An Nham dời mắt đi. “Tại sao cô lại muốn tìm tôi?”

Cỗ Bàn Bàn khẽ cắn môi: “Sếp An, em...”

An Nham nghe thấy cô gọi thế mắt đã sáng rực.

“Hôm nay, em mới biết trong câu lạc bộ Nguyệt Ảnh có người chết. Sau đó chợt nhớ đến tối hôm kia, hình như em đã thấy được hung thủ. Vậy nên em lập tức đi tìm cảnh sát. Một ngày trước khi vụ án xảy ra, em tham gia hoạt động đến tối muộn. Lúc đi ngang qua studio của họ, em thấy một người đi vào trong nhưng không bật đèn.”

Phút chốc, An Nham tròn to mắt: “Là ai?”

“Tuy rằng người nọ đội mũ, em chỉ thấy sườn mặt nhưng có lẽ chính là người trong câu lạc bộ của họ.” Cỗ Bàn Bàn thuật lại.

“Là ai?” An Nham nhìn cô chằm chằm. “Lục Quý, Dung Hiểu Phong, Trương Học Nhiễm, Văn Hiểu Hoa, hay là Hứa Sinh?”

Cỗ Bàn Bàn yên lặng chốc lát mới dè dặt nói: “Sếp An, anh không biết sao? Câu lạc bộ của họ ban đầu có sáu người cơ.”

***

“Trong câu lạc bộ Nguyệt Ảnh có người thứ sáu.” Bạc Cận Ngôn khẳng định.

Trên đường lái chiếc xe Cherokee chạy nhanh về sở Cảnh sát, về mặt Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều nghiêm túc, nặng nề.

Giản Dao liệt kê: “Hiện trường có bốn điểm khả nghi. Một, phong cách trang trí của studio vô cùng thơm mát ấm cúng, đẹp đẽ tỉ mỉ, đậm chất cá nhân. Chắc chắn khi thành lập studio, có người đã hết lòng hết dạ làm những việc này. Nhưng chúng ta đã đến chỗ ở của năm người họ và tìm hiểu đặc điểm tính cách thì không một ai có thẩm mỹ và thói quen đó. Hai, một người tỉ mỉ bài trí căn phòng như vậy tuyệt đối sẽ không để nó bừa bộn.”

Bạc Cận Ngôn ngắt lời: “Đúng vậy, giống như em đó. Nếu là em, dù câu lạc bộ sắp giải tán, em cũng sẽ không để studio lộn xộn như bãi rác.”

Giản Dao mỉm cười: “Cảm ơn ông Bạc đã khen ngợi. Đúng vậy, hiện tại studio không ai dọn dẹp, đồ đạc vứt lung tung, rất bừa bộn và nhếch nhác. Tình huống thực tế ở hiện trường và nội thất trang trí ban đầu khác hẳn nhau, hoàn toàn là hai phong cách.”

“Phong cách của người thứ sáu đã bị họ che giấu đi.” Bạc Cận Ngôn kết luận.

Lời nói nhạy bén của anh khiến Giản Dao rung động, có phân tích tiếp: “Ba, ảnh treo tường đều bị vứt bỏ, Điều này không hợp lý. Cho dù câu lạc bộ sắp giải tán cũng không ai nỡ vứt bỏ những kỷ ức họ từng rất yêu quý và trân trọng. Đây là chuyện thường tình của con người. Bọn họ chỉ muốn che giấu gì đó.”

“Bốn...” Bạc Cận Ngôn chậm rãi tiếp lời. “Những đóa hoa trong vườn bị xúc mang đi đều không phải loại rẻ tiền, hơn nữa còn phải chăm sóc rất cẩn thận. Chính là hoa của “hắn” trồng.”

Giản Dao yên lặng chốc lát. “Hung thủ chính là “hắn” sao?”

“Bây giờ còn chưa thể kết luận. Nhưng ít nhất, “hắn” cũng là một trong số những đối tượng khả nghi. Cho dù trong studio ẩn chứa nhiều bí mật bị che giấu, nhưng vết tích về sự tồn tại của một người không thể dễ dàng xóa đi như vậy. Tin rằng Phương Thanh và An Nham đi điều tra xung quanh hiện trường cũng sẽ nhanh chóng kiểm chứng được sự tồn tại của người này.”

“Nhưng mà...” Giản Dao chần chừ. “Vì sao họ thà bị tình nghi là hung thủ giết người cũng hông chịu tiết lộ sự hiện diện của người này?”

“Đúng vậy.” Bạc Cận Ngôn cười nhạt. “tại sao lại như thế? Còn chuyện gì quan trọng hơn việc bị tình nghi giết người chứ?”

Lòng Giản Dao chấn động.

Bạc Cận Ngôn khẽ nhếch khóe môi. “Anh nghĩ, chỉ cần điều tra rõ chuyện này thì có thể biết hung thủ là ai rồi.”

Gần đến Sở Cảnh sát, Giản Dao cúi đầu nhìn đồng hồ. Đã ba mươi mấy giờ họ chưa chọn mặt rồi.

“Anh có mệt không?”

“Một chút.”

Giản Dao mỉm cười: “Thật là... Lúc điều tra vụ án, tinh thần anh hưng phấn nhất. Lát nữa về Sở, anh tranh thủ ngủ một chút đi. Phải biết yêu quý thân thể mình chứ!”

“Được.” Anh nhìn cô, chu đáo kéo tấm che nắng xuống cho cô. “Em cũng ngủ một lát đi.”

Giản Dao quả thật không gắng gượng được nữa. Cô vâng lời nhắm mắt lại, điều chỉnh lưng ghế cho thoải mái rồi co cuộn người vùi sâu vào giấc ngủ. Trong xe nhanh chóng vang lên tiếng hít thở khe khẽ, đều đặn.

Bạc Cận Ngôn lái xe một lúc rồi liếc mắt nhìn di động. Bởi vì đột ngột xảy ra vụ án giết người cosplay nên chuyện của Hàn Vũ Mông tạm thời bị gác lại. Hai ngày nay, Phó Từ Ngộ không hề gọi điện hay nhắn tin cho anh. Hiện tại, Từ Ngộ đang cần anh, anh nên quan tâm đến cậu ấy nhiều hơn.

Và cả...

Anh nghiêng đầu nhìn người phụ nữ đang mệt mỏi ngủ thiếp đi bên cạnh. Mái tóc dài mượt ngày thường có chút rối, môi cô khẽ mím chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng ửng hồng. Bạc Cận Ngôn không nhìn được, vươn tay vuốt lại mái tóc kia. Cô khẽ cựa người.

Anh sắp chuẩn bị xong rồi. Dự vụ án này kết thúc, anh sẽ tổ chức một hôn lễ bất ngờ và lãng mạn nhất cho cô. Nghĩ đến đây, anh tự mỉm cười thỏa mãn.

***

Vì không có chứng cứ nên Trưởng Học Nhiệm, Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đều được thả ra. Hứa Sênh trở về phòng ký túc xá của mình, Văn Hiểu Hoa được bố mẹ dẫn đi, Trưởng Học Nhiệm thì quay lại căn phòng thuê. Nhưng Cục Cảnh sát vẫn phái vài nhóm người trông chừng họ 24/7, vừa giám sát vừa bảo vệ.

Ngoài ra, nơi ở của họ đều bị lắp camera gần đó cũng bị kiểm soát tập trung. Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa không có ý kiến gì, riêng Trưởng Học Nhiệm lại vô cùng khó chịu. Cậu ta hỏi người cảnh sát đưa mình về nhà: “Tại sao phải lắp camera? Nghỉ ngơi tôi à?”

Người cảnh sát đáp: “Đừng nghĩ nhiều, cũng vì bảo vệ cậu thôi.”

Trưởng Học Nhiệm cười khẩy bước vào nhà, đóng sầm cửa lại.

Vốn đang yên đang lành, tự dưng bị hai tên cảnh sát ở dưới tầng giám sát, còn bị theo dõi gắt gao qua camera nữa. Trưởng Học Nhiệm ngồi trên sofa, xem mấy chương trình nhảm chán trên tivi.

Lát sau, cậu ta tắt tivi, đi đến chiếc bàn lắp camera theo dõi. Sau đó, một đồ vật rơi xuống, màn hình camera tối đen, chỉ có thể nghe thấy tiếng Trưởng Học Nhiệm đi qua đi lại.

“Chết tiệt!” Một cảnh sát mắng mỗ.

Người cảnh sát khác gọi điện đến: “Trưởng Học Nhiệm, đã xảy ra chuyện gì thế?”

Cậu ta ung dung đáp: “Sếp, tôi không thích bị người ta theo dõi từng li từng tí như vậy. Tấm lòng của mấy anh tôi xin nhận. Dù sao hai anh vẫn nghe được tiếng động mà. Tôi ngủ đây.” Nói xong, cậu ta cúp ngay điện thoại.

Hai người cảnh sát không thể nói gì thêm. Tuy mang danh nghĩa “hỗ trợ điều tra” và “bảo vệ” nhưng dù sao, cài đặt máy nghe lén và camera trong nhà người ta vẫn phải được người ta đồng ý, nếu không cũng chẳng thể cưỡng ép được.

Thế nên hai người đành đóng tai nghe ngóng. May mà sau đó, mọi thứ đều bình thường: phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, tiếng Trưởng Học Nhiệm đi lại, tiếng đóng cửa... Có lẽ cậu ta đã về phòng ngủ rồi.

Hai người cảnh sát phải thay phiên nhau, một người trực, một người ngủ trên xe để theo dõi cậu ta.

Phương Thanh tới thay ca lúc đêm khuya, hỏi họ: “Có động tĩnh gì không?”

“Không có. Thằng nhãi này đã che camera rồi.”

Phương Thanh nhìn sang màn hình, mắng một tiếng: “Phiền phức!” Rồi lập tức gọi điện cho Trưởng Học Nhiệm. Tên nhãi này nhất quyết ngó lơ. Anh tiếp tục gọi đến khi có người nhắc máy mới thôi.

Trưởng Học Nhiệm cau bẳn: “Các anh đang xâm phạm quyền riêng tư của tôi đấy. Sếp à, tôi nghĩ mình chỉ hỗ trợ điều tra chứ không phải đối tượng khả

nghe. các anh không thể đối với tôi như vậy được. Nếu còn tiếp tục làm phiền nữa, tôi sẽ đi khiếu nại đấy.” Sau đó, cậu ta lập tức cúp điện thoại.

Phuong Thanh bực bội chửi thề nhưng cũng đành bó tay hết cách. Thiết bị nghe lén không phát ra động tĩnh gì nữa, xem chừng Tường Học Nhiễm đã ngủ thật rồi.

Hơn hai giờ sáng, một cảnh sát hình sự khác đã ngủ thiếp đi. Phuong Thanh đeo tai nghe ngắm trời sao lấp lánh, nghĩ đến vụ án, cũng nghĩ về Kim Hiểu Triết. Đột nhiên, từ tai nghe truyền đến tiếng thờ đóc rất nhỏ.

“Hừ..hừ..”

Phuong Thanh hoảng hốt, lập tức lay người đồng nghiệp tỉnh dậy. Bỗng một tiếng kêu vô cùng thảm thiết của Tường Học Nhiễm dội vào tai nghe. Sau đó là tiếng thứ hai, thứ ba rồi thứ tư.. Cậu ta không ngừng gào thét như đang phải chịu đựng chuyện gì đó cực kỳ đau đớn.

Phuong Thanh giật tai nghe ra, lao xuống xe như tên bắn. Người đồng nghiệp không tài nào theo kịp được anh. Anh nhảy phốc qua rào chắn ngoài khu chung cư, lao lên tầng, một lần sai chân bước qua bốn, năm bậc thang, chớp mắt đã đến tầng của Tường Học Nhiễm.

Suốt cả quãng đường, rất nhiều suy đoán lướt qua trong đầu anh. Không đúng, Tường Học Nhiễm khóa cửa nhà. Nếu có người đột nhập thì họ nhất định sẽ nghe thấy tiếng động. Đối phương chắc chắn có chìa khóa rồi.

Hành lang này rất dài, anh vừa ló đầu khỏi cầu thang đã thấy cửa nhà Tường Học Nhiễm mở toang. Ở cuối dãy hàng lang chột lóe lên một bóng dáng, là nam. Phuong Thanh nhìn thoáng qua cửa nhà Tường Học Nhiễm, thấy máu chảy lênh láng trên đất, người nằm bất động, anh nghiêng răng lao tới đuổi theo.

Người đồng nghiệp chạy đến cửa nhà Tường Học Nhiễm, thấy cảnh tượng trước mắt thì vô cùng kinh hãi. Anh ta tuyệt đối không ngờ sẽ phải đối diện với cảnh máu me thế này. Trong nhà rất ngăn nắp, không hề có dấu vết đánh nhau. Tường học Nhiễm trợn trừng mắt nằm giữa vũng máu. Cậu ta mặc bộ đồ cổ trang màu trắng được may rất tinh xảo, trên đầu đội mái tóc giả màu đen thật dài, thậm chí còn trang điểm tí mĩ xinh đẹp, môi đỏ rực rỡ, giữa mi tâm là nốt ruồi son, nhưng lại mang đến cảm giác hỗn tạp kỳ lạ.

Người cảnh sát đã nhìn quen dáng vẻ lịch sự, lạnh lùng của cậu ta lúc thường ngày và hình ảnh vị công tử cổ đại phóng khoáng hào hoa khi cosplay. Nhưng bộ dạng hóa trang hiện tại khiến người ta cảm thấy kỳ dị vô cùng.

Lòng ngực Tường Học Nhiễm bị cắm một cây dao ngay tim. Máu tươi trào ra nhuộm đỏ áo lụa. trên người còn có vài lỗ máu khác chứng tỏ cậu ta bị đâm rất nhiều nhát. Người cảnh sát chạy đến kiểm tra mạch đập và hơi thở của cậu ta. Từ vọng rồi.

Lòng anh ta thoáng run sợ. Vụ giết người chỉ mới xảy ra mấy phút trước. Trang phục cổ trang, tóc giả và trang điểm nhất định phải chuẩn bị trước khi chết. Là hung thủ thừa dịp nạn nhân ngủ say mà hóa trang cho cậu ta hay do Tường Học Nhiễm tự mình làm?

Gã điên! Thật đúng là gã điên!

***

Phuong Thanh truy đuổi gắt gao. Màn đêm đặc quánh, con đường lặng ngắt không một bóng người, thậm chí cả bóng một chiếc xe. Đối phương đội mũ, đeo một túi lớn, cầm đầu chạy mãi miết. Dần dần, khoảng cách không ngừng bị rút ngắn. Phuong Thanh nhìn đường nét thân hình người nọ, trong lòng chấn động.

“Đứng lại, cảnh sát đây!” Anh quát to.

Đối phương vô cùng tinh táo và cố chấp, rẽ cua chạy ra sau dãy nhà. Bên kia thấp thoáng ánh đèn sáng sủa và tiếng người ồn ào. Đầu Phuong Thanh chột vang lên tiếng “không ổn”, anh lập tức tăng tốc xông thẳng tới. Chạy đến cuối con đường rộng rãi thông thoáng, anh nhìn thấy một dãy hàng quán mở khuya, giờ này mà vẫn còn rất nhiều người ăn uống nhậu nhẹt. Đảo mắt một vòng chỉ thấy người với người, Phuong Thanh thăm mắng, ánh mắt quét nhanh như chớp. Người nọ chắc chắn chưa chạy được xa, nhưng anh tìm khắp nơi mà không thấy bóng dáng đối phương đâu cả.

Bây giờ, Phuong Thanh chú ý thấy bên phải con đường phía trước có nhà vệ sinh công cộng, tắt đèn tối thui, không ai ra vào. Anh lập tức chạy ngay vào nhà vệ sinh nam. Không có ai cả. Anh kiểm tra từng buồng một, đều không có bóng người. Phuong Thanh chạy đến cửa nhà vệ sinh nữ, hô to: “Có ai trong đó không?”

Không ai đáp lời. Anh xông thẳng vào, vẫn là vườn không nhà trống.

Phuong Thanh đứng trước cửa nhà vệ sinh công cộng, ngẩng đầu nhìn quanh. Một người đàn ông Bắc Kinh vạm vỡ trong bộ quần áo rộng thùng thình đang ăn đồ nướng, cậu nhân viên phục vụ bận tới mắt tới mũi, người phụ nữ đang lôi kéo một người đàn ông.. nhưng bóng dáng của gã kia đã hoàn toàn biến mất.

Phuong Thanh không từ bỏ ý định, tiếp tục chạy thêm một đoạn nữa nhưng chẳng thấy gì. Hắn tựa như bốc hơi không để lại dấu vết. Anh thở hồng hộc, đứng dưới trời khuya, tức tối chửi thề.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Type: Kim Ngân

Trời còn chưa sáng. Giản Dao nằm trên sô pha trong phòng nghỉ ở Sở Cảnh sát bỗng choàng tỉnh. Ngon đèn trên bàn lan tỏa vàng sáng nhạt nhòa trong căn phòng mờ tối. Cô ngẩng ngực chốc lát mới quay đầu nhìn Bạc Cận Ngôn đang tựa vào chiếc sô pha khác ngủ say. Cô rón rén đứng dậy đi rửa mặt. Khi trở về thấy anh vẫn bất động. Dù sô pha chật hẹp, dáng ngủ của anh vẫn thẳng tắp, tay dài chân dài không biết để ở đâu, lộ ra khỏi tấm chăn.

Giản Dao mỉm cười kéo chăn đắp lại ngay ngắn cho anh.

“Đúng là cô vợ nhỏ...” Có tiếng nói thì thầm.

Giản Dao khẽ hỏi: “Anh dậy rồi à?”

Anh đưa tay kéo cô vào lòng. Hai người ôm nhau nằm trên sô pha.

“Chật chết đi được.” Cô than phiền.

“Theo lý thuyết, chắc chắn không hề chật.” Anh điềm nhiên phân tích. “Bởi vì em nằm trên người anh trong trạng chồng lên nhau, chúng ta luôn như vậy mà.”

Giản Dao bật cười: “Anh thôi đi.”

Anh cũng cười, vùi mặt vào mái tóc dài của cô, dường như vẫn còn buồn ngủ.

Cô vươn tay ôm lấy gương mặt anh, ngón tay mon trón theo từng đường nét khối ngũ tuần tú. Khi đầu ngón tay rê đến hàng mày lười mác và phần xương mày cứng, trong lòng cô lại trào dâng sự ái mộ và tình yêu thương với người đàn ông này. Dường như, tình cảm ấy mỗi ngày lại sâu đậm hơn một chút.

Anh vẫn bất động như thể không phát hiện, lại tựa hồ đang cảm nhận, lát sau mới hôn nhẹ lên đầu ngón tay cô.

“Anh yêu em.” Anh nói với giọng trầm thì rất dịu dàng.

“Em cũng yêu anh.” Cô vùi đầu vào lồng ngực anh.

“Cộc, cộc, cộc...” Có người gõ cửa.

Anh kéo cô đứng dậy, sửa sang lại áo sơ mi, sau đó anh đi rửa mặt, còn cô thì ra mở cửa.

Đêm hôm khuya khoắt, trong văn phòng chỉ bật ngọn đèn nhỏ leo lét, An nham về mặt ảm đạm đứng bên ngoài thông báo: “Tường Học Nhiễm chết rồi.”

Giản Dao hoảng hốt. Bạc Cận Ngôn đi đến từ phía sau cô, lạnh lùng cất giọng: “Không phải đã phái người bảo vệ rồi sao?”

“Hung thủ có chìa khóa, tự mở cửa đi vào nhà. Camera bị Tường Học Nhiễm cố ý che lại, lúc phát hiện thì đã muộn. Phương Thanh lập tức chạy đuổi theo nhưng không bắt được.”

Bạc Cận Ngôn nhíu mày: “Ngay cả Phương Thanh cũng không bắt được à?”

***

Lúc bước vào căn phòng thuê của Tường Học Nhiễm, Giản Dao cảm thấy hơi khó chịu. Người nào nhìn thấy nạn nhân bị hóa trang thành như vậy cũng đều thấy không thoải mái. Hung thủ giống như đang dùng cái chết của nạn nhân để biểu đạt, phát tiết điều gì đó.

Quá trình tử vong của Tường Học Nhiễm đã được điều tra rõ. Trong phòng ngủ của cậu ta có hộ thuốc an thần, cũng điều tra được nửa năm gần đây, cậu ta có thói quen uống thuốc ngủ. Hung thủ không chỉ có chìa khóa nhà mà còn biết thói quen của cậu ta, cho nên mới lên vào lúc 2 giờ sáng.

Chuyện che camera giám sát quả thật là do Tường Học Nhiễm làm. Nếu không, Phương Thanh đã kịp thời đến cứu cậu ta và bắt hung thủ rồi.

Lúc cậu ta bị thẩm vấn, cảnh sát từng đến nhà kiểm tra nhưng không hề phát hiện bộ trang phục lụa trắng của phái nữ mà cậu ta đang mặc. Vì vậy, trang phục, tóc giả và dao găm đều là do hung thủ mang đến. Sau khi vào phòng ngủ, hắn thay trang phục cho Tường Học Nhiễm rồi trang điểm và đội tóc giả lên. Từ một chàng trai nhả nhặn, gầy gò biến thành một cô gái. Cuối cùng, hắn đâm từng nhát dao giết chết Tường Học Nhiễm, để cậu ta vĩnh viễn lưu lại trong bộ dạng này.

Tiếng kêu thảm thiết trong máy nghe trộm nhóm Phuong Thanh nghe được chính là tiếng của Tường Học Nhiễm khi bị giết chết lúc đang say ngủ.

“Có thể xác định đối tượng khả nghi không?” Bạc Cận Ngôn cất tiếng hỏi.

“Xác định được rồi.” An Nham vừa nói vừa lấy ra một bức tranh vẽ tay. “Đây là dáng vẻ kẻ khả nghi bị nhân chứng Cố Bằng Bằng nhìn thấy. Hắn đã bước vào studio đêm trước ngày xảy ra vụ án hạ độc. Cô ấy vẽ khá giỏi nên tự mình phác họa lại. Cô ấy cũng xác định người này là một trong những người sáng lập studio năm đó, chính là thành viên thứ sáu Kha Thiên.”

Phuong Thanh gật đầu. “Vẽ khá lắm! Tôi qua, tuy tôi chỉ thấy được bóng lưng nhưng hình dáng rõ ràng là cùng một người. Hơn nữa, trong quá trình điều tra sâu, chúng ta đã tìm hiểu và biết được sự tồn tại của Kha Thiên. Chỉ là nửa năm gần đây, hắn không tham gia hoạt động của câu lạc bộ nữa. Hơn nữa, số lượng lưu động trong giới này khá lớn nên lúc trước không ai nhắc đến hắn.”

“Em đã tập trung được đoạn ghi hình của các camera giám sát gần nhà Tường Học Nhiễm. Lúc Phuong Thanh đuổi bắt, Kha Thiên vội vàng chạy trốn nên bị hai camera quay được.” An Nham báo cáo. “Có thể xác định một trăm phần trăm hung thủ chính là hắn ta.”

Bạc Cận Ngôn chỉ cười nhàn nhạt, chăm chú nhìn thi thể trước mắt như đang suy nghĩ điều gì. Giản Dao nhận lấy bức họa và tư liệu từ tay họ, vừa thấy dáng vẻ Kha Thiên, cô liền chấn động.

Một chàng trai cao khoảng 1m78, tóc ngắn, tướng mạo tao nhã, đôi mắt hẹp dài, sóng mũi dọc dừa, miệng nhỏ tuấn tú. Phải nói rằng, họa sĩ nhân chứng kia vẽ tương đối sinh động. Kha Thiên có đôi mắt rất ưu tú. Chỉ qua bức họa mà dường như người xem có thể cảm nhận được dòng suối u buồn nơi đáy mắt cậu ta.

Năm nay, cậu ta 23 tuổi, cũng tốt nghiệp Đại học Nam Hoa hồi năm ngoái, là người đồng sáng lập câu lạc bộ Anime Nguyệt Ảnh với Tường Học Nhiễm và Dung Hiểu Phong. Vừa rồi, Phuong Thanh đã nhắc đến vấn đề “điều tra sâu” bởi nhóm cảnh sát tìm được một vài người lâu năm trong giới biết chút ít thông tin. Họ đều đã tốt nghiệp và đi làm cả rồi, qua lời khai của họ, nhân vật Kha Thiên này mới được nhắc đến. Bất kể nhóm Tường học Nhiễm che giấu thế nào, với năng lực điều tra tỉ mỉ của cảnh sát, tìm ra Kha Thiên là chuyện sớm muộn mà thôi.

Trong tư liệu có vài tấm hình là Cố Bằng Bằng cung cấp. Năm đó, cô ấy tham gia cuộc thi cosplay với Kha Thiên nên còn giữ lại một vài bức ảnh kỷ niệm. Bất cứ người nào nhìn những tấm ảnh này chắc hẳn đều phải trầm trồ.

Kha Thiên trong ảnh mặc bộ đồ cổ trang đỏ hoặc trắng, tóc dài đen nhánh buông rũ như tơ lụa, giữ mi tâm chấm một nốt ruồi son. Cậu ta mỉm cười ngây thơ, mắt trong như làn nước thu, bàn tay trắng nõn như ngọc thạch. Nếu nói những cosplayer đã gặp trước đó đều đẹp đến mức khiến người ta phải nhìn không chớp mắt, vậy thì nét đẹp và khí chất của Kha Thiên đủ để khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng phải thảng thốt lặng im.

“Bằng Bằng nói cuộc thi cosplay năm đó cô ấy đạt giải nhất, còn Kha Thiên đạt giải nhì.” An Nham thuật lại lời của nhân chứng.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều không chú ý, chỉ có Phuong Thanh liếc nhìn cậu ta.

“Những tư liệu sau khi tốt nghiệp thì không có nữa.” Giản Dao đặt vấn đề: “Cậu ta đã đi đâu? Làm việc gì? Tại sao rời khỏi câu lạc bộ, bây giờ lại quay về?”

An Nham lắc đầu: “Cố bằng Bằng cũng không nghe thấy tin tức gì của cậu ta nữa. Hơn nữa năm trước cậu ta bỗng dưng biến mất.”

“Đến lúc nên mời hai người kia quay lại nói chuyện lần nữa rồi.” Bạc Cận Ngôn hồ hững lên tiếng. “Câu lạc bộ này rốt cuộc cất giấu bí mật gì đây?”

***

Trong phòng thẩm vấn, biết được Tường Học Nhiễm đã chết, sắc mặt Hứa Sênh trở nên tái nhợt.

“Ai đã giết Tường Học Nhiễm?” Tâm trạng cô ta rối cuộc cũng có chút kích động. “Anh ta chết thế nào? Văn Hiểu Hoa, là Văn Hiểu Hoa! Nhưng... Sao có thể là cậu ta...” Hứa Sênh lẩm bẩm.

Phuong Thanh đặt trước mặt cô ta ảnh chụp hiện trường tử vong Tường Học Nhiễm. Sắc mặt Hứa Sênh bỗng chốc biến đổi, trở nên khó coi khôn tả, xám ngoét như người chết vậy.

“Tại sao...” Phuong Thanh chậm rãi cất lời: “... Cô cậu đều không nghi ngờ Kha Thiên?”

Cái tên này tựa như viên đạn nổ bùng bên tai Hứa Sênh. Cô ta thảng thốt trong cảm lặng, như muốn đưa tay chạm vào đồng ảnh kia nhưng lại không dám. Phuong Thanh thấy ngón tay cô ta run rẩy, cả người tựa như sắp ngã khỏi ghế.

“Sợ cậu ta vậy à?” Phuong Thanh thân nhiên hỏi: “Có nhân chứng nhìn thấy cậu ta đi vào studio của cô cậu để hạ độc trong đêm trước ngày xảy ra vụ án đây. Cậu ta là một trong những người sáng lập nên câu lạc bộ, chắc chắn có chìa khóa, đúng không? Tại sao cô không nói? Tôi qua, cậu ta đã giết chết Tường Học Nhiễm, suýt nữa bị chúng tôi bắt được.”

Hứa Sênh thỉnh thoảng đưa tay lên gạt hết đồng ảnh đó xuống đất. Cô ta khóc nức nở, bả vai run rẩy kịch liệt: “Không, không thể nào! Làm sao có thể... không thể nào đâu...”

Tâm trạng cô ta hoàn toàn sụp đổ. Phuong Thanh lặng thinh.

Trong phòng thẩm vấn khác cũng tiến hành hết như vậy. Giản Dao đưa hình ảnh cái chết của Tường Học Nhiễm đến trước mặt Văn Hiểu Hoa. Phản ứng của cậu ta còn tệ hơn cả Hứa Sinh, cả người cứng đờ, sau đó ngã phịch khỏi ghế.

“Tại sao lại như vậy...Sao có thể như vậy được...” Mặt cậu ta trắng bệch, cả người run rẩy kịch liệt. Bạc Cận Ngôn phải đỡ cậu ta dậy.

“Kha Thiên thường cosplay tạo hình này, đúng không?” Bạc Cận Ngôn từ từ hỏi: “Trước khi bị giết, Tường Học Nhiễm đã được thay sang bộ đồ này.”

Văn Hiểu Hoa tròn trừng mắt: “Anh... Anh... Anh nói giết Học Nhiễm chính là... là Kha...Kha Thiên?”

“Có nhân chứng tận mắt nhìn thấy...” Giản Dao bổ sung: “Người hạ độc cũng là cậu ta.”

Cả khuôn mặt Văn Hiểu Hoa hoàn toàn không còn huyết sắc. “Không...Không thể nào... Nhất định là nhầm rồi. Là người khác, là người khác!”

Bạc Cận Ngôn rướn người về phía trước, nhìn cậu ta chăm chăm, khóe môi nhếch lên một nụ cười khinh miệt. “Văn Hiểu Hoa, Kha Thiên chỉ mất tích nửa năm, tại sao tất cả các cô cậu đều che giấu chuyện cậu ta từng là thành viên của câu lạc bộ? Tại sao còn khẳng định hơn cả cảnh sát, hung thủ không phải là cậu ta?”

Văn Hiểu Hoa không đáp được. Cậu ta cúi gằm đầu, tránh né ánh mắt của Bạc Cận Ngôn.

“Các người đã làm gì cậu ta?” Anh gằn từng câu từng chữ.

Nước mắt Văn Hiểu Hoa rơi xuống như mưa. “Tôi không biết, tôi không biết gì cả! Không phải tôi! Tôi chỉ là...Tôi muốn về nhà. Tôi muốn về nhà!” Cậu ta gào lên.

Thấy tình thần cậu ta sắp sụp đổ, bdn liếc sang Giản Dao. Cô bèn tiến lên, nhẹ nhàng vỗ vai cậu ta: “Hiểu Hoa, nói ra hết đi. Đã chết ba người rồi. Nói không chừng, mục tiêu kế tiếp của Kha Thiên chính là cậu đây. Cậu không nói ra, chúng tôi không thể nào giúp cậu được. mạng sống quan trọng hay che giấu sự thật mới quan trọng đây? Cho dù phải đối mặt với chuyện khó khăn cỡ nào thì vẫn tốt hơn là tự tìm cái chết, đúng không?”

Hai tay Văn Hiểu Hoa bùng kín mặt, nước mắt ướt đầm kẽ ngón tay: “Nhưng mà...Nhưng mà không thể nào là cậu ta được! Tôi biết rồi, tôi biết rồi...” Cậu ta kinh hoàng ngẩng đầu lên. “Là cậu ta sống lại! Là ma, là ma đấy! Cậu ta biến thành ác quỷ đến giết chúng tôi trả thù. Nửa năm trước, chúng tôi đã tự tay chôn cậu ta rồi...”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đồng thời sùng sốt.

***

Dưới sự nỗ lực của tổ chuyên án, vụ án giết người liên hoàn xảy ra tại công viên Anime đã từng bước đến gần chân tướng. Mà cùng lúc đó, ở góc khuất khác của thành phố, cũng có người đang bày mưu tính kế, có người đang rình mò ẩn nấp trong đêm.

Hàn Vũ mộng ngồi trước cửa sổ, nhìn thành phố xa lạ này. Cô mặc chiếc váy xanh biển mùa hôm ấy, tóc búi hờ, tư thái nhã nhặn, ung dung. gương mặt cô tĩnh lặng như thể bất kỳ gợn sóng nào cũng không thể khiến cảm xúc cô lay động.

“Cô nhìn thấy hấn rồi sao?” Một giọng nói vang lên cách đó không xa.

“Thấy rồi.”

“Muốn gặp hấn không?”

“Sao cũng được.” Cô cười nhạt.

“Cô có thể giết hấn sao?”

“Có thể.”

“Sẽ không luyến tiếc đấy chứ?”

“Dĩ nhiên là không.”

Người nọ khẽ cười, lại hỏi: “Nguyên vọng của cô là gì?”

Hàn Vũ Mộng nhìn ra ngoài cửa sổ, yên lặng chốc lát mới đáp: “Nguyên vọng lớn nhất của tôi đương nhiên là vĩnh viễn ở bên người đàn ông tôi yêu, người hùng của tôi.”

Gã đàn ông lại bật cười: “Tốt. Bây giờ, bọn họ đang bị một nhân vật nhỏ dắt mũi, chúng ta không cần phải gấp gáp lộ diện. Nhưng mà trêu chọc thế cũng đủ rồi. Đã đến lúc cô và Phó Từ Ngộ nên gặp gỡ nhau, Đi đi!”

Hàn Vũ Mộng đứng dậy, đeo túi bước ra khỏi phòng.

Lúc đi ngang qua gã đàn ông kia, hắn bắt lấy cánh tay cô. “Hắn ta nhất định sẽ chạm vào cô, đúng không? Cô thừa biết điều này sẽ khiến tôi không vui chút nào đâu.”

Hàn Vũ Mông rút tay lại, giọng khiêu khích: “Chẳng phải anh thích cảm giác này hay sao?”

“Ha ha ha...” Hắn cười to.

***

Phó Từ Ngộ không hề nghe lời Bạc Cận Ngôn. Anh tìm đến những nơi Hàn Vũ Mông từng xuất hiện, tìm kiếm từng góc ngách, mong có thể lần ra được tung tởm của cô, nhưng hai ngày qua chẳng thu hoạch được gì. Anh luôn tự giam mình trong thế giới mờ mịt, cảm thấy những ngọt ngào xa xưa thật mơ hồ. Thật ra, có rất nhiều chi tiết anh không còn nhớ rõ nữa. Anh ngỡ ngàng trước những câu chuyện đã trải dài qua từng năm tháng, lại tựa hồ như một cái chớp mắt khi người ta tỉnh lại giữa cơn mơ.

Khi cô một lần nữa xuất hiện trước mắt anh, anh lại mờ mịt như thể đang đối diện với một người phụ nữ xa lạ. Nỗi đau dường như vẫn âm ỉ trong lòng mỗi khi anh nhớ đến cô.

Còn yêu cô không? Anh không biết, Hoài niệm đã trở thành thói quen của anh rồi.

Không còn yêu nữa sao? Nhưng mỗi một câu tường thuật lại vụ bắt cóc của cô trong các bản tin thời sự vẫn còn hằn sâu trong lòng anh. Vô số đêm, anh tưởng tượng đến nỗi đau cô từng phải chịu đựng. Hình ảnh cái chết của cô, cả đời này anh không thể nào quên được.

Cô thiện lương, nhiệt tình và vĩ đại. Đúng vậy, nếu trong đời Phó Từ Ngộ có người phụ nữ nào được hình dung bằng hai chữ “vĩ đại” thì đó chỉ có thể là cô. Tuổi còn trẻ như vậy, cô đã tham gia hoạt động tình nguyện tại Châu Phi. Cô hận không thể lấy hết tất cả những gì mình có để giúp đỡ những người dân chạy nạn. Đến phút cuối cuộc đời, cô vẫn lựa chọn hy sinh bản thân để cứu những người may mắn sống sót...

Phó Từ Ngộ dám chắc người mình nhìn thấy chính là Hàn Vũ Mông. Nhưng đã tám năm trôi qua, vì sao cô lại đột ngột trở về? Cô có còn là cô gái rạng rỡ ngày nào luôn khiến linh hồn anh phải nhung nhớ?

Nửa đêm, những tòa nhà trong thành phố thật lạnh lẽo và yên tĩnh. Lúc chỉ có một mình, vẻ mặt Phó Từ Ngộ luôn luôn lạnh nhạt, cô đơn, khác hẳn nét vui tươi như khi ở bên bạn bè. Anh nhập mặt khẩu, cánh cửa mở ra. Anh thấy đèn trong phòng sáng bừng, có một người đang ngồi trước cửa sổ.

Cô quay đầu nhìn anh rồi chậm rãi đứng lên. Đó là ánh mắt mà cả đời này Phó Từ Ngộ không sao quên được. Giọng nói của cô vẫn êm ái, dịu dàng như thuở ban đầu: “Từ Ngộ, em trở về rồi. Không ngờ mặt khẩu nhà anh vẫn là ngày sinh của em, nên em trực tiếp vào phòng.”

Đồ trong tay Phó Từ Ngộ rơi xuống. Rõ ràng dưới chân là đất bằng nhưng anh lại loạng choạng như thể đã phải trải qua cả kiếp người mới có thể được đứng trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Type: Kim Ngân

Văn Hiểu Hoa nhớ lại lần đầu tiên đến câu lạc bộ Anime Nguyệt Ảnh hai năm trước. Ngày đó, cậu ta nhìn thấy một chàng trai vô cùng tuấn tú đang cắt giấy thủ công dùng để trang trí sân khấu. Văn Hiểu Hoa cảm thấy hơi khấn trương, tự giới thiệu bản thân: “Hi, tôi là Văn Hiểu Hoa, là người đã đăng ký mấy hôm trước.”

Kha Thiên ngừng đầu, lập tức bỏ đồ trong tay xuống, vui mừng chào đón: “Hiểu Hoa, chào cậu, hoan nghênh đã đến đây. Cậu có thể tham gia vào câu lạc bộ của chúng tôi thật tốt quá!”

Giọng điệu của Kha Thiên vô cùng khiêm nhường, nụ cười hết sức ôn hòa, rạng rỡ. Văn Hiểu Hoa chưa từng gặp một ai khiêm nhường như cậu ấy. Sau này mới biết được, cậu ấy đối xử với tất cả mọi người đều như vậy.

Tuy là lão làng của câu lạc bộ nhưng Kha Thiên khác hẳn Dung Hiểu Phong và Trương Học Nhiễm. Cậu ấy luôn quan tâm đến mọi người, có việc gì cũng xung phong làm trước tiên. Cậu ấy luôn cố gắng lấy lòng mọi người, hy vọng tất cả đều thích mình.

Có lẽ bản tính của Kha Thiên vốn là như thế. Nhưng không biết tại sao, dần dần, ngay cả Văn Hiểu Hoa vốn thật thà cũng cảm thấy phiền, cư xử với Kha Thiên không còn khách sáo nữa. Việc gì không làm xong họ đều đẩy cho cậu ấy làm. Cho dù nhận được lợi ích gì từ Kha Thiên họ cũng chỉ bằng ơn cảm ơn, đôi khi còn lười nói lời xin lỗi.

Kha Thiên không phải hoàn toàn không để ý đến thái độ của mọi người. Văn Hiểu Hoa thường xuyên bắt gặp dáng vẻ cô đơn của cậu ấy. Cậu ấy luôn thận trọng, tí mỉ như vậy, nhưng dường như chẳng nhận được tình bạn chân thành từ bất cứ ai.

Có lẽ nhân tính vốn ti tiện, cậu hèn mọn, kết quả bị bọn họ khinh rẻ. Văn Hiểu Hoa nghe được ai đó nói cậu ấy là cô nhi, bố mẹ mất sớm, được ông nội nuôi lớn. Có lẽ vì vậy nên chàng trai tuấn tú, cô đơn này mới hình thành tính cách như thế.

Năm ngoái, Kha Thiên tốt nghiệp đại học, mọi người bắt đầu phát hiện tính cách yếu đuối, hèn mọn của cậu ấy càng lúc càng biểu hiện rõ rệt. Kha Thiên không đi làm, không phải không tìm được việc mà là không muốn tìm. Cả ngày, cậu ấy ru rú ở studio, mê muội trong thế giới huyền ảo kia.

Ai cũng phải thừa nhận cậu ấy là cosplayer giỏi nhất họ từng gặp. Nhưng chuyện này đâu thể nuôi sống bản thân? Nhìn Kha Thiên lún sâu như thế, mọi người càng coi thường cậu ấy hơn, tuy rằng họ ở chung một câu lạc bộ.

Có lần, Văn Hiểu Hoa tốt bụng khuyên nhủ: “A Thiên, hay là cậu đi tìm việc làm đi. Tiếp tục như vậy không phải cách hay đâu.” Cậu ấy không có nhiều tiền, còn dốc hết tiền thưởng, tiền sinh hoạt để mua mấy món đồ tình xảo đắt đỏ kia, bản thân thì ngày ngày ăn mì gói.

Lúc đó, Kha Thiên đã nói thế nào nhỉ? Cậu ấy đang loay hoay với đồng hoa cỏ ở cửa, chỉ ngẩng đầu nhìn Văn Hiểu Hoa cười, nụ cười kia rạng ngời như gió mát trăng thanh: “Không đâu, Hiểu Hoa! Bây giờ, tiền thưởng ở các cuộc thi cosplay và mấy hoạt động càng lúc càng cao. Chỉ cần chúng ta cố gắng, nhất định sẽ có thể sống tốt. Đây là ước mơ và sở thích của tôi, tôi muốn sống vì nó. Lẽ nào mọi người đi làm theo thói thường, trở thành nô dịch cho đồng tiền để mua nhà mua xe, còn tôi không thể có ước mơ hay sao? Chỉ cần được làm điều mình thích, tạm thời sống nghèo một chút thì có sao đâu?”

Khi ấy, Văn Hiểu Hoa nghe xong quả thật cảm động, nhưng khi kể lại cho Trường Học Nhiễm thì cậu ta chỉ cười khinh bỉ: “Đồ khủng! Cậu không thấy Kha Thiên bị cuồng quá sao? Chẳng thực tế gì cả. Tháng trước, nó còn vay tiền Lục Quý đây. Tháng này không biết chừng sẽ đến lượt cậu cho xem.”

Văn Hiểu Hoa cảm thấy Trường Học Nhiễm nói có lý, trong lòng càng xem thường Kha Thiên hơn. Thế nhưng câu nói kia của cậu ấy luôn lớn vồn trong đầu cậu ta: “Lẽ nào mọi người đi làm theo thói thường, trở thành nô dịch cho đồng tiền để mua nhà mua xe, còn tôi thì không thể có ước mơ sao? Chỉ cần mình thích, tạm thời sống nghèo khổ một chút thì có sao đâu?”

Đúng vậy, có sao đâu! Nhưng có lẽ ngay cả bản thân Kha Thiên cũng không nghĩ đến, cuối cùng cậu ấy lại bỏ mạng vì một món tiền từ trên trời rơi xuống.

***

Ánh nắng sáng ngời như thể soi sáng tất cả sự tăm tối của thế gian. Mấy chiếc xe cảnh sát dừng ở mảnh đất hoang cách công viên Anime không xa. Có đại rậm rạp, nước bắn lên lảng và mùi hôi thối gắt mũi.

Hứa Sinh và Văn Hiểu Hoa đều khóc đỏ cả mắt. Dù sao họ vẫn là những thanh niên mới tốt nghiệp không lâu. Hai người chỉ ra và xác nhận hiện trường. Đó là một gốc cây cổ thụ, dưới tàng cây quả thật vẫn còn vết bùn đất mới lấp. Cảnh sát bắt đầu đào bới, nhóm Bạc Cận Ngôn đứng vây quanh bên ngoài.

Người căng thẳng nhất chính là Hứa Sinh và Văn Hiểu Hoa. Họ thật sự muốn biết, lẽ nào người bị chôn dưới kia đã biến mất rồi sao?

“Tại sao lại như vậy?” An Nham thắc mắc: “Tại sao Kha Thiên đối xử tốt với họ, nhưng họ lại luôn khinh thường cậu ta?”

“Cậu ta sống quá khúm núm.” Phương Thanh lý giải. “Quá để ý cách nhìn của người khác nên mới bị coi thường.”

Giản Dao và An Nham đều gật đầu đồng ý.

Bạc Cận Ngôn tỏ thái độ khinh thường. “Là bọn họ không đủ lương thiện, khinh rẻ ý tốt của cậu ta. Đây không phải lỗi của cậu ta, là lỗi của họ. “Đương nhiên từ “bọn họ” là chỉ những thành viên còn lại trong câu lạc bộ kia.

“Chẳng phải đa số mọi người vẫn đang hành xử như vậy sao?” Giản Dao thở dài.

“Cho dù đa số đều làm vậy thì sai trái vẫn cứ là sai trái.” Bạc Cận Ngôn thờ ơ đáp.

Tất cả đều im lặng.

Lát sau, Phương Thanh mới buông một câu. “Trên đời này không chỉ tội ác khủng khiếp thật sự mới là tội ác. Những điều xấu xa vặt vãnh vẫn thường diễn ra hằng ngày. Có lẽ đó cũng là một phần bản tính của con người.”

Bạc Cận Ngôn liếc Phương Thanh. “Thình thoảng, anh cũng sâu sắc đấy.”

Phương Thanh cười xòa. “Cảm ơn đã khen.”

Chiếc xẻng từng chút từng chút đào sâu xuống, bới tung lớp đất mới bên trên, dần dần lộ ra đầu mối bị che lấp. Một góc quần áo nhuộm máu khô cứng màu nâu sẫm, một chiếc giày không còn nhìn rõ được màu sắc ban đầu và một chiếc móng tay dần hiện ra...

Về mặt nhóm Bạc Cận Ngôn trở nên nghiêm trọng, còn mặt Văn Hiểu Hoa và Hứa Sinh trắng bệch. Văn Hiểu Hoa nước mắt giàn giụa. Hứa Sinh đưa tay che kín mặt.

Đúng vậy, họ quay về đêm hôm đó, một lần nữa chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng vẫn trốn tránh bấy lâu.

Mấy tháng trước, họ bỗng nhận được điện thoại của Kha Thiên, giọng cậu ấy kích động vô cùng: “Studio của chúng ta không cần giải tán đâu. Tôi nhận được một khoản tiền, một khoản tiền rất lớn để làm vốn khởi nghiệp cho chúng ta.”

Nghe đến chữ “tiền”, trong lòng tất cả bọn họ đều khó tránh khỏi xao động. Lần đầu tiên mọi người có mặt đầy đủ khi Kha Thiên kêu gọi tập hợp.

“Hai triệu, chúng ta nhận được hai triệu.” Kha Thiên ngồi trên ghế, nở nụ cười vừa vui sướng vừa ngại ngùng.

“Lấy đâu ra thế?” Tường Học Nhiễm cười hỏi.

Kha Thiên dè dặt nhìn sắc mặt Tường Học Nhiễm. “Tôi... Lúc trước tôi gửi rất nhiều tư liệu và clip biểu diễn của studio chúng ta cho mấy nhà đầu tư xem. Tôi còn viết báo cáo nghiên cứu khá thi nữa. Rốt cuộc cũng nhận được hồi âm. Một nhà đầu tư thiên thần* đã cho chúng ta hai triệu tệ để làm vốn khởi nghiệp. Chúng ta được toàn quyền sử dụng. Chỉ cần chúng ta chính thức thành lập một studio, đạt được nhiều giải thưởng hơn, nói không chừng họ sẽ đầu tư thêm nữa, giúp Nguyệt Anh trở thành công ty Anime có sức ảnh hưởng lớn nhất trong nước.”

*Nhà đầu tư thiên thần (Angel Investor) là thuật ngữ dùng để chỉ những cá nhân giàu có, có khả năng cấp vốn cho một doanh nghiệp thành lập trong khoảng thời gian đầu, và thông thường để đổi lại, họ sẽ có quyền sở hữu một phần công ty đó.

Tất cả đều sững sờ, không nghĩ rằng một người thấp kém như Kha Thiên lại làm được chuyện lớn như vậy. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, họ phải thừa nhận chỉ mình cậu ấy mới có thể làm được. Kha Thiên rất thông minh, mỗi môn học ở trường đều đạt điểm xuất sắc. Nhiều ngày qua, cậu ấy ru rú trong studio không biết nghiên cứu tài liệu gì, một mình bắt xe buýt ra ngoài rất nhiều lần nhưng không biết đi đâu. Cũng chỉ có cậu ấy mới biết viết và đọc thư bằng tiếng Anh, hiểu được thuật ngữ “nhà đầu tư thiên thần”, “báo cáo nghiên cứu khá thi” gì đó.

Nhưng lòng người vốn hẹp hòi và quý quyết. Đây vốn là một chuyện đáng mừng, nhưng nếu do một người luôn bị họ quát tháo như Kha Thiên hoàn thành lại khiến họ không hề thoải mái.

Vậy mà Kha Thiên dường như không để ý đến điều đó. Thấy mọi người đều trầm mặc, Kha Thiên bèn trình bày tỉ mỉ kế hoạch của mình, cố gắng thuyết phục họ: “...Có số tiền này rồi, ít nhất trong vòng hai năm, chúng ta không phải lo tính kế mưu sinh hay vội vã tìm việc làm. Tôi có thể lên kế hoạch ngắn hạn cho studio. Chúng ta sẽ tham gia những cuộc thi lớn trong nước, thậm chí là nước ngoài. Chỉ cần có danh tiếng thì sẽ nhận được lời mời hợp tác, đầu tư. Chúng ta có thể mua được trang phục và trang bị tốt hơn, cũng xó thể đầu tư xây dựng Website và Fanpage chính thức. Hiểu Phong, Lục Quý có thể giữ cương vị ngôi sao cosplay rồi...”

Rốt cuộc mọi người cũng bật cười thành tiếng, không khí như thể bị cậu ấy hâm nóng.

Lúc này, Tường Học Nhiễm truy hỏi: “Vị thế, số tiền kia là tiền chung của tất cả chúng ta?”

Kha Thiên do dự một chút mới đáp: “Đúng vậy!”

“Chúng ta phải suy nghĩ kỹ lại đã.” Tường Học Nhiễm chốt lại.

“...Được.”

Kha Thiên thuê một phòng trọ của nhà dân ở gần studio. Đêm hôm đó, tất cả cùng rời khỏi studio, ngoại trừ Kha Thiên.

Lục Quý ngáp ngừng: “Mọi người thấy thế nào? Tôi cảm thấy đề nghị của Kha Thiên rất hay. Chỉ là nếu không tìm việc làm suốt ngày đến studio, tôi sợ gia đình không đồng ý.”

Dung Hiểu Phong bày tỏ suy nghĩ: “Không phải không cần đi làm, làm thêm bán thời gian cũng được mà. Những hai triệu đấy, có thể mua trang phục xịn, cũng có thể thuê studio tốt hơn. Không phải chúng ta đều được chia ít tiền chi tiêu sao?”

Cô ta vừa nói thế, tất cả đều cười rộ.

Hứa Sinh chần chừ: “Nếu chỉ coi công việc ở studio là làm thêm, đến khi chia tiền, chỉ sợ Kha Thiên sẽ không đồng ý.”

Mọi người đều sững sờ.

Văn Hiểu Hoa hỏi ý: “Anh Tường, anh nói xem?”

“Phải đấy, Học Nhiễm, cậu nói xem.” Tất cả đều nhìn Tường Học Nhiễm.

Nãy giờ, Tường Học Nhiễm đều lặng thinh, giờ mới cười khẩy: “Nó đang nằm mơ mà các cậu cũng mơ theo à? Hai triệu là số tiền lớn thật đấy. Nó lừa ai được khoản đó đúng là may mắn ba đời. Chắc hẳn đối phương không rõ hiện trạng giới cosplay trong nước, hoặc chỉ là người lăm tiền đầu tư chơi mà thôi. Con trai của nhà tài phiệt nào đó không phải cũng đầu tư vào cả một đội nhóm game để giải trí đấy sao? Các cậu cho rằng có thể lâu dài à?”

Tất cả đều im lặng.

“Anh Tường, ý của anh là... việc này không khả thi?” Lục Quý hỏi dò: “Vậy phải làm sao?”

“Tôi tham gia câu lạc bộ, một là vì có hứng thú, hai là có thể gia tăng kinh nghiệm xã hội thực tế, sau này dễ tìm việc làm hơn. Nhưng tôi không có ý định dựa vào việc này để kiếm miếng cơm. Hai triệu đủ cho sáu người chúng ta tiêu trong bao lâu? Bây giờ, tiền thuê nhà một năm ở Bắc Kinh đã lên đến mấy chục nghìn rồi. Khoan hãy nói đến việc mua trang bị, thành lập công ty gì đó. Những chuyện nó nói dễ làm lắm sao? Mọi người cho rằng mọi việc đều có thể thuận buồm xuôi gió như vậy? Tham gia cuộc thi, không giành được tiền thưởng thì sao đây? Không tạo được danh tiếng thì thế nào? Đến lúc đó, nhà đầu tư không rót tiền vào nữa, hai triệu kia tiêu xài hết thì phải làm sao? Đến khi ấy, chúng ta không có kinh nghiệm làm việc, lãng phí thời gian mấy năm thì ai còn chịu tuyển chúng ta? Một người anh em làm về nhân sự bảo với tôi, người đã tốt nghiệp vài năm mà không có kinh nghiệm làm việc chính là điều tối kỵ khi xin việc, còn khó khăn hơn những sinh viên mới ra trường nữa. Các cậu định đánh cược tương lai của mình vào Kha Thiên sao?”

Trên con đường tối mịt, mọi người lặng ngắt như tờ.

Sau đó, Dung Hiểu Phong lên tiếng: “Nhưng tôi thích cosplay. Đây có lẽ là cơ hội duy nhất để chúng ta thực hiện ước mơ đấy!”

Môi Văn Hiểu Hoa cũng mấp máy.

Tường Học nhẩm lại thuyết phục: “Đừng tin những lời nói đó. Cái gì mà phải thử mới biết, cả đời người không thể chỉ sống thực dụng, qua loa tạm bợ mà phải theo đuổi ước mơ và vươn xa hơn nữa. Nhưng người có chí hướng cao cả nào mà chẳng phải sống khổ sở bần cùng? Chi bằng cố gắng hòa nhập với xã hội, từng bước vững chắc mới có thể đặt chân lên tầng lớp cao hơn. Còn nữa, Kha Thiên vốn không cha không mẹ, chỉ một thân một mình no đói chẳng sao, tất nhiên sẽ nhẹ nhàng rồi. Nhưng chúng ta thì sao? Chúng ta làm cái này, bố mẹ sẽ đồng ý chắc?”

Lời này đánh trúng nỗi lo toan của mọi người.

Sẽ không đồng ý, không có bậc cha mẹ nào đồng ý cả. Đây là đáp án không cần nghĩ cũng biết.

“Vậy chúng ta để một mình Kha Thiên làm sao?” Lục Quý hỏi.

Tường Học Nhẩm không trả lời thẳng mà đăm chiêu nhìn mọi người: “Số tiền kia dùng tư liệu từ studio của chúng ta, là cố gắng của tất cả mọi người mới xin được, đúng không?”

“Ừ.”

“Phải đấy!”

“Nó cũng đã nói số tiền kia thuộc về mọi người, đúng không?”

“Phải.”

“Đúng.”

“Ý của anh là...” Mắt Hứa Sênh sáng rực.

“Nếu đã là tiền của mọi người, số đông lại không đồng ý khởi nghiệp, vậy thì phải chia ra thôi.” Tường Học Nhẩm đề nghị: “Nó làm kế hoạch thì chia cho nó nhiều một chút, bốn trăm nghìn. Phần còn lại là của chúng ta, mỗi người ba trăm hai, các cậu thấy thế nào?”

Mọi người trân trối nhìn nhau, không ai lên tiếng đồng ý, cũng không ai phản bác lời nào. Đối với những sinh viên gia cảnh bình thường sắp tốt nghiệp này, đây là một khoản tiền không hề nhỏ. Thậm chí với nó, họ sẽ không phải gánh chịu áp lực đồng tiền trong một thời gian dài trước mắt.

“Nếu cậu ta không đồng ý thì sao?” Dung Hiểu Phong dè dặt hỏi: “Con người cậu ta vốn quái gở khó dò mà.”

Tường Học Nhẩm gằn giọng: “Tiền ccuar mọi người, vnos có quyền gì không đồng ý? Để hai ngày nữa đi. Lục Quý, tôi và cậu sẽ đến nói chuyện với nó để lấy tiền về.”

***

Mặt trời dần lên cao, hồ cũng đào ngày càng sâu. Phương Thanh ngồi xỏm bên cạnh hồ, đôi mày từ từ cau chặt. Ngoại trừ những vật linh tinh phát hiện khi này, họ chưa tìm được thêm gì nữa.

Văn Hiểu Hoa nói đứt quãng: “Hôm đó, chúng tôi không đào sâu như vậy...Đã từng bị đào rồi, cậu ta không còn ở đây nữa. Thật sự biến mất rồi.”

Mắt Hứa Sênh tái nhợt. Cô ta cắn răng chạy đến bên cạnh hồ xem thật kỹ, môi run run.

Bạc Cận Ngôn lộ ra cười vô cùng lạnh nhạt. “Ồ, bắt đầu có chuyện vui rồi đây.”

Giản Dao hỏi hai người họ: “Đêm đó, cô cậu khẳng định cậu ta đã chết rồi sao?”

“Đã chết rồi...” Văn Hiểu Hoa òa khóc. “Lúc đến nhà cậu ta, chúng tôi thấy người nằm trên mặt đất, máu chảy lênh láng, mắt trợn to, không còn thở nữa, thân thể cũng đã lạnh...”

Sắc mặt Hứa Sênh trắng bệch như ma quỷ. Cô ta nhìn Giản Dao: “Bọn tôi chắc chắn cậu ta chết rồi. Đã như vậy, sao còn sống lại được chứ?”

Nếu ai từng tận mắt thấy được thi thể sẽ biết lời này của họ không hề bịa đặt. Người chết và người sống hoàn toàn khác nhau. Lần đầu tiên chúng tôi nhìn thấy người bạn ngày xưa và giấc mộng đẹp để bị chúng tôi nhấn chìm giết chết.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Type: Thùy Miên

Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh còn nhớ rất rõ cảnh tượng đêm đó. Làm sao họ có thể quên được? Mỗi hình ảnh đều như nét bút phác họa nên bức tranh chân thực và tinh vi, khắc sâu vào tâm trí họ.

Hơn mười hai giờ, họ nhận được điện thoại của Lục Quý: “Lập tức đến nhà Kha Thiển.”

Văn Hiểu Hoa không rõ chuyện gì xảy ra, gãi đầu ngơ ngác hỏi: “Mụn thể này à? Hai người đã nói với cậu ta thế nào?”

“Đừng hỏi nhiều nữa. Mau đến đây đi!” Giọng Lục Quý nghe rất lạ.

Sau đó, mọi người đều tập trung lại. Cả đám vừa vào nhà đã bị dọa sợ hoảng hồn. Máu tươi lênh láng trên mặt đất. Kha Thiển đội tóc giả màu đen, mặc áo lụa trắng, trang điểm thành nhân vật nữ mà cậu ấy thích cosplay nhất. Một con dao cắm sâu nơi ngực trái cậu ấy, máu chảy tràn ra. Kha Thiển nằm trong vũng máu, mắt trợn trừng, đã không còn hơi thở.

Máu vẫn còn chảy, chảy không ngừng. Văn Hiểu Hoa không biết một người có thể chảy nhiều máu đến vậy.

“Xảy ra chuyện gì?” Dung Hiểu Phong hét âm lên: “Hai cậu giết cậu ta rồi sao? Giết cậu ta rồi sao?”

Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đều không thốt nên lời. Tường Học Nhiễm mặt đầy vết thương ngồi đó, đồ đạc trong nhà ngổn ngang lộn xộn. Lục Quý đứng vịn vào cạnh cửa, khuôn mặt không còn sắc máu.

“Là ngoài ý muốn thôi.” Giọng Tường Học Nhiễm hơi run. “Nó đột nhiên trở mặt, không chịu đưa tiền cho bọn tôi. Sau đó nó lao đến đánh bọn tôi.”

“Tôi không muốn giết cậu ta, tôi không muốn...” Lục Quý run rẩy. “Cả đám đánh nhau loạn xạ, tôi mới cầm lấy con dao gọt hoa quả trên bàn dọa cậu ta. Nhưng cậu ta phản kháng quá kịch liệt. Một khi liên quan đến tiền, người ta thật sự trở nên hung tợn hơn bao giờ hết. Cậu ta còn bảo bọn tôi cút đi, nói muốn kiện bọn tôi. Tôi tức quá...”

Tất cả đều im lặng, căn phòng như chìm vào khoảng không quá dị.

“Gọi xe cấp cứu chưa?” Văn Hiểu Hoa nơm nớp lo sợ hỏi.

“Đã tắt thở, tim cũng ngừng đập.” Tường Học Nhiễm khẽ nói: “Bọn tôi vừa kiểm tra rồi. Nếu gọi xe cấp cứu, chẳng ta có thoát được liên quan không?”

Mặt mũi ai nấy đều xám ngoét như tro.

Dung Hiểu Phong bỗng quát lên: “Chúng ta gì chứ? Người là cậu giết, liên quan gì đến chúng tôi. Cậu kéo chúng tôi vào làm gì? Tại sao cậu lại gọi chúng tôi đến đây?”

Hứa Sênh mấp máy môi. Lục Quý vẫn lặng thinh.

Tường Học Nhiễm phần nộ quát tháo: “Nói cái quái gì thế? Đến gặp nó lấy tiền là chuyện cả đám đã bàn bạc quyết định mà. Nó không muốn cũng không được, không phải các người đều đồng ý sao? Hiểu Phong, không phải cô trông chờ lấy được số tiền này để đi du lịch nước ngoài với bạn trai à? Bây giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi, không phải trách nhiệm của riêng hai người bọn tôi, cũng liên quan đến các người nữa. Cô thử báo cảnh sát đi, xem các người có dính dáng đến chuyện này không? Cảnh sát sẽ tin các người vô tội à?”

Dung Hiểu Phong sợ ngây người, ứ ớ không thốt nên lời. Hứa Sênh ngồi im thin thít. Văn Hiểu Hoa sợ mất hết hồn vía: “Chúng ta... sẽ ngồi tù sao?”

Không gian tĩnh lặng đến đáng sợ. Không ai trả lời câu hỏi của Văn Hiểu Hoa. Lát sau, Tường Học Nhiễm thì thào đáp: “Đương nhiên. Nếu báo cảnh sát, chúng ta sẽ ngồi tù. Nếu không báo...” Cậu ta nhìn Lục Quý, vẻ mặt Lục Quý càng trở nên méo mó. Lục Quý nén giọng trầm trầm như đang tự thôi miên chính mình: “Kha Thiển nó... không có bạn bè gì khác, lại sống một mình, tốt nghiệp hơn nửa năm không hề đi làm...”

Tường Học Nhiễm nói rõ kế hoạch: “Chúng ta cùng nhau chôn nó. Nó mất tích cũng không ai biết. Chúng ta chia nhau số tiền đó, mỗi người bốn trăm nghìn.”

Khuya hôm đó, mặt trăng sáng ngời lơ lửng trên bầu trời tối đen thăm thẳm. Năm thanh niên sắp bước chân vào xã hội trốn tránh tầm mắt mọi người, đưa thi thể đến thẳng bãi đất hoang.

Tuy Kha Thiên gầy nhưng vóc dáng cao ráo, thi thể của cậu ấy rất nặng. Mới đầu, Văn Hiểu Hoa còn tưởng mình có thể nghe thấy tiếng máu nhỏ tí tách trong túi dệt. Dần dần, máu không còn nhỏ nữa.

Đêm đó, Văn Hiểu Hoa không dám khóc lóc yếu đuối như mọi khi. Cậu ta dờ dẩn nhìn ngọn cây xa xa và vầng trăng trên bầu trời. Trước kia, cậu ta từng xem trên tivi, nói thân thể sau khi chết sẽ trở nên lạnh cứng. Khoảnh khắc ấy, cậu ta thực sự cảm nhận được thân thể Kha Thiên lạnh dần. Chẳng trai mỗi ngày trong studio dè dặt nhìn sắc mặt mọi người, mua bữa sáng cho họ, lau dọn bàn làm việc cho họ, người duy nhất dầm mưa đi mua thuốc khi cậu ta ngã bệnh, người nở nụ cười rạng rỡ với cậu ta đã chết thật rồi. Người cậu ấy không còn chút hơi ấm nào cả.

Hố đã đào xong, họ chôn Kha Thiên xuống. Mắt cậu ấy đã khép lại, không biết là ai vuốt hay tự nhắm. Khi đó, trong đầu Văn Hiểu Hoa chợt nảy sinh ý nghĩ quái gở, cậu ấy chết như vậy cũng tốt. Áo trắng tóc dài, trang điểm tinh tế, ngực nhuộm máu tươi, thời gian mãi ngưng đọng ở dáng vẻ xinh đẹp mà cậu ấy thích nhất. Kha Thiên không hợp với xã hội này. Cậu ấy quá ngây thơ và yếu đuối. Cậu ấy không giống với bọn họ, tin tưởng vào ước mơ và kiên trì với nó. Thật ra, Kha Thiên can đảm và tài hoa hơn bọn họ nhiều, đề rồi chỉ vì hai triệu tệ mà phải chết trong tay những kẻ tầm thường và hèn nhát như bọn họ.

Nhưng bây giờ, Văn Hiểu Hoa và Hứa Sênh nhìn chiếc hố trống rỗng kia, không dám tin vào mắt mình. Thi thể đâu rồi? Cậu ấy đâu rồi?

***

Nhóm cảnh sát đến điều tra địa điểm thứ hai là nhà trọ của Kha Thiên. Đó là một căn phòng nhỏ của nhà nông gần đó. Cậu ấy mất tích lâu như vậy nhưng chủ nhà không hề phát hiện ra.

“Bởi vì nửa năm trước, cậu ấy đã nộp đủ hai năm tiền thuê nhà và tiền điện nước rồi.” Chủ nhà cho hay. “Căn phòng đó khá xập xệ, bình thường tôi không mấy khi đến xem.”

Căn phòng đó nằm ở góc thôn, nhìn từ bên ngoài quả thật vừa cũ kỹ vừa lụp xụp. Nhưng bên trong phòng lại mang đến cảm giác khác hẳn.

Giấy dán tường màu vàng nhạt, trần nhà treo một ngọn đèn giấy, tuy rẻ tiền nhưng rất phù hợp với phong cách của căn phòng. Sô pha và bàn bằng gỗ đã cũ. Giản Dao biết rất nhiều người thích sưu tầm những vật này ở chợ đồ cũ. Trong phòng không có giường, chỉ mắc một chiếc võng làm chỗ ngủ, trên đó đặt một chiếc gối Minions. Phòng ở bị bao phủ bởi lớp bụi mỏng, nhưng vết máu đã bị lau chùi sạch sẽ.

“Là phong cách của cậu ta.” Bạc Cận Ngôn khẽ giọng kết luận.

Điều này khiến Giản Dao có chút hoang hốt khó hiểu. Cô chợt phát hiện, trước đây mình không hề hiểu rõ Bạc Cận Ngôn. Cô biết anh thông minh, kiêu hãnh, kiên định. Anh không vì bất cứ kẻ hung ác nào mà sợ hãi hay thỏa hiệp. Thậm chí anh còn hưng phấn và đắc ý khi được đối đầu nữa chứ.

Nhưng đối với một số tội phạm, ví dụ như Tạ Mẫn trong vụ án ở thành phố cổ hay như Kha Thiên bây giờ, anh lại mơ hồ thể hiện một cảm xúc sâu lắng khó tả. Là đồng tình ư? Nhưng anh không bao giờ mềm lòng vì điều đó. Là thấu hiểu sao? Nhưng anh đã nói cho dù có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ nhường nào cũng không thể giết người.

Là nhìn nhận. Trong đầu Giản Dao bỗng hiện lên từ này. Là một kiểu nhìn nhận rất bình tĩnh, từ bi và lý trí. Sẽ không vì bất cứ điều gì mà thay đổi, nhưng sẽ không có thái độ khinh thường và thành kiến. Anh nhìn nhận những tội phạm cùng đường này giống như nhìn nhận bất cứ loại người nào khác.

Giản Dao ngẩng đầu nhìn anh, nhìn sườn mặt anh tuấn và nghiêm túc, đôi mắt trong veo và sắc bén. Vì vậy, cô yêu anh nhiều hơn tất cả những cảnh tượng nửa đời này cô từng được thấy.

Nhân viên điều tra hiện trường nhanh chóng báo cáo kết quả: “Theo biểu hiện của phản ứng luminol, hiện trường để lại vết máu rất lớn. Qua kiểm nghiệm xác định đều thuộc về Kha Thiên. Một người chảy nhiều máu như vậy, theo lý không thể nào còn sống.”

***

Chập tối, thành viên tổ chuyên án tùy tiện ăn gì đó tại quán thức ăn nhanh gần Sở Cảnh sát. Lúc gọi món, Bạc Cận Ngôn gọi điện thoại cho Phó Từ Ngộ rủ anh ấy tới ăn chung. Nhưng chuông điện thoại vừa reo đã chuyển vào hộp thư thoại, giọng nói thoải mái của Phó Từ Ngộ vang lên: “Hello, nếu nghe thấy hộp thư thoại này chứng tỏ tôi đang ngủ hoặc đang nghỉ phép, không tiện nghe điện thoại của bạn. Gọi lại sau nhé!”

Bạc Cận Ngôn khẽ cười, đặt điện thoại xuống.

Phương Thanh châm một điếu thuốc, tựa vào cửa chậm rãi hút. Anh nhìn An Nham đang gọi coca, tò mò hỏi: “Hai người không hút thuốc sao?”

Bạc Cận Ngôn chỉ liếc nhìn anh, không buồn trả lời.

An Nham cười nói: “Em không thích mùi thuốc lá.”

Phương Thanh nheo mắt cười, tiếp tục phì phèo điều thuốc. Hút xong anh mới đi vào phòng riêng. Giản Dao ngồi thấy mùi khói trên người anh, nhưng không còn chán ghét như trước nữa.

“Anh thấy thế nào?” Phương Thanh nhìn Bạc Cận Ngôn.

“Đáp án quá rõ ràng rồi.” Bạc Cận Ngôn thờ ơ buông một câu.

Giản Dao nhíu mày, vẫn còn cảm thấy rối rắm vì vụ án ly kỳ này.

An Nham bình luận: “Em tin vào tỷ lệ 99,99% Kha Thiển đã chết.”

Bạc Cận Ngôn nhìn Giản Dao, mỉm cười: “Bà Bạc, lối suy nghĩ của em tí mỉa mai, đây là ưu điểm đồng thời cũng là khuyết điểm. Hãy nhớ một nguyên tắc điều tra: Khi tình huống càng phức tạp ly kỳ thì chân tướng thường sẽ càng đơn giản.”

“Vâng.” Giản Dao ngoan ngoãn gật đầu.

Phương Thanh buồn cười: “Bình thường, hai người ở bên nhau đều như vậy sao? Bầu không khí sặc mùi học thuật, điều tra à?”

Giản Dao cười tươi tắn: “Phải đấy.”

Phương Thanh cũng bật cười, lát sau khẽ vỗ vai Bạc Cận Ngôn: “Anh cười được người vợ biết thấu hiểu như vậy là phúc ba đời đấy.”

Bạc Cận Ngôn không thích người khác đụng chạm vào mình, nhất là đàn ông. Nhưng cái vỗ vai này của Phương Thanh vừa xuề xòa vừa côi mớ, lại không khiến anh khó chịu. Có điều, anh nghe được giọng điệu chế giễu trong lời nói của anh ta, ý là nói anh quá nghiêm túc, quá nhàm chán sao?

“Hừ...” Bạc Cận Ngôn cúi đầu nói nhỏ với Phương Thanh: “Nhiệt tình nóng bỏng của tôi đương nhiên không để cho những người ngoài như anh nhìn thấy rồi.”

Phương Thanh sắc nước.

“Vì vậy...” Giản Dao suy tư chốc lát mới ngẩng đầu. “Bất kể thi thể biến mất hay chết đi sống lại ly kỳ cỡ nào, bất kể cậu ta hiểu rõ thành viên trong câu lạc bộ đến đâu thì vụ án này chỉ có hai khả năng.”

Bạc Cận Ngôn và Phương Thanh đều từ từ thường thường chén trà, không lên tiếng. An Nham cũng chăm chú lắng nghe.

“Thứ nhất.” Giản Dao trình bày suy luận của mình. “Quả thật cậu ta có thiên phú dị bẩm, thoát khỏi số phận chết oan trong gang tấc, ẩn núp nhiều tháng rồi quay lại trả thù.”

“Thứ hai.” Bạc Cận Ngôn lên tiếng: “Kha Thiển đã chết thật rồi. Phương Thanh và cô gái Cố Bằng Bằng kia đều chỉ thấy người có bóng dáng và sườn mặt giống cậu ta vào buổi tối, hơn nữa đối phương còn đội mũ. Cho nên, có một người bạn cực kỳ thân thiết có dáng vẻ và chiều cao tương tự cậu ta đã trộm đi thi thể và báo thù cho cậu ta.”

“Tiếp theo phải làm gì?” An Nham hỏi.

“Tất cả trở về điểm xuất phát.” Phương Thanh trả lời: “Chúng ta phải bắt đầu điều tra lại từ Kha Thiển.”

***

Lúc này, trời còn chưa tối hẳn, màn cửa sổ nhà Phó Tử Ngộ đã kéo kín mít. Chỉ có chiếc đèn đầu giường tỏa ánh sáng êm dịu soi tỏ khuôn mặt họ. Ban đầu, ngay cả ôm cô anh cũng thấp thòm, chần chừ. Lát sau, Phó Tử Ngộ mới vươn tay, vòng ôm từ nhẹ nhàng dần dần siết chặt.

Chỉ như vậy thôi đã khiến trái tim Hàn Vũ Mông đau nhói.

“Joe?” Anh run giọng gọi, như muốn xác định sự tồn tại của cô.

“Ừm... Là em đây, Kris.”

Cái ôm ấy kéo dài thật lâu. Anh cúi đầu nhìn cô. Sống mũi cao cao của anh mon tron khuôn mặt cô, từ từ dò xuống tìm đến môi cô. Hai người yên lặng chốc lát, anh mới đặt lên môi cô một nụ hôn cháy bỏng khiến cô tròn mắt kinh ngạc.

Cô không ngờ anh hôn mình mãnh liệt và điên cuồng đến vậy. Tâm trí cô phút chốc rối bời, tưởng như người trước mắt không phải Phó Tử Ngộ của hiện tại mà là chàng trai mới hơn hai mươi vừa nhiệt tình vừa can rở năm đó. Nhưng ánh mắt của anh lại rất mỏng lung, cô chưa từng thấy đáng vẻ anh như thế. Anh mút mạnh đến mức môi cô trở nên đau rát. Anh đẩy cô ngã xuống giường, đè lên người cô, giữ chặt bả vai khiến cô không thể cử động.

Anh cúi đầu, Hàn Vũ Mông không thấy rõ ánh mắt anh. Lát sau, cô nghe thấy tiếng cười và giọng nói khàn khàn chất vấn: “Tại sao đột ngột... trở về. Tám năm rồi, Hàn Vũ Mông, đã tám năm rồi! Trong thế giới của anh, em đã chết tám năm rồi. Sao lại đột ngột quay về, sao lại đến tìm anh?”

Một giọt lệ nóng hổi rơi xuống mặt Hàn Vũ Mông. Anh đang khóc! Trong phút chốc, Hàn Vũ Mông cũng rung rung nước mắt.

“Em...” Cô không thể thốt nên lời. Giờ khắc này, cô chỉ muốn tông cửa xông ra để trốn tránh, nhưng thân thể dường như đã mất đi sức lực, không thể nào nhúc nhích.

Khuôn mặt cô giàn giụa nước mắt, chậm rãi giải thích: “Em và hấn... gặp phải gió bão trên biển. Cả hai đều không chết, trôi đến Nam Mỹ.”

Phó Tử Ngộ ngẩng đầu nhìn cô.

“Em...” Cô cảm thấy mỗi chữ thốt ra đều khiến cổ họng trở nên khô rát. “Bị hấn ép làm rất nhiều chuyện bản thân không muốn. Em không về được nữa, em cho rằng cả đời này sẽ không còn cơ hội gặp được anh nữa. Mãi đến gần đây, hấn bệnh nặng, em mới trốn thoát. Chạy trốn một mạch từ Nam Mỹ về Trung Quốc.”

Cô giờ tay lên che mặt. Phó Tử Ngộ trầm mặc hồi lâu mới hỏi tiếp: “Vậy tại sao em luôn trốn tránh anh? Bây giờ lại đột nhiên đến tìm anh?”

“Em... không chắc mình có nên xuất hiện trước mặt anh không. Nhưng mà, em vẫn muốn đến đây, vẫn muốn tìm anh.”

Phó Tử Ngộ đắm đắm nhìn cô hồi lâu rồi buông vai cô ra, ngồi lẳng lẳng bên mép giường.

Hàn Vũ Mông ngờ ngác nhìn bóng lưng anh, chỉ cảm thấy trong lòng đau thương vô hạn. Anh từng là vị thần, là tín ngưỡng, là tình yêu cả đời cô mà giờ đây cô không tài nào đến gần anh được. Cô còn có thể gần gũi anh sao? Cô còn có thể may mắn bên anh trọn đời sao?

Cô kể đến, dốc hết can đảm ôm chặt anh từ phía sau bằng đôi tay run rẩy. Thật kỳ lạ, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, dù bây giờ nhìn thấy người chết ngay trước mặt cô cũng chẳng hề dao động. Vậy mà trở về bên cạnh anh, cô như được trở lại là cô gái ngây ngô, e dè thuở đôi mươi xa vắng.

Cô vui mặt lên lưng anh, để mặc nước mắt tuôn rơi thấm ướt áo anh, khẽ hỏi: “Kris... Anh còn... yêu em không?”

Phó Tử Ngộ lặng thinh một lúc, bỗng bật cười: “Em hỏi anh còn yêu em không ư? Joe, nếu một ngày nào đó, trên trời không còn vì sao nào nữa, vậy đó chính là ngày anh không còn yêu em.”

Nét thảng thốt bất chợt đọng đầy trong đôi mắt đắm lễ của cô. Phó Tử Ngộ quay người muốn tha thiết ôm cô vào lòng lần nữa, nào ngờ cô lại hoảng hốt lao ra phía cửa.

Sắc mặt anh phút chốc biến đổi, đuổi theo kéo tay cô lại: “Em đi đâu vậy?”

“Em...” Cô ngẩng đầu nhìn anh, nước mắt lã lã tuôn trào. “Em không thể ở đây quá lâu. Hấn luôn đuổi theo em. Kris, xin anh đừng nói cho bất cứ ai biết em đã trở về, kể cả người bạn thân nhất của anh là Bạc Cận Ngôn. Em xin anh... Em không muốn... cũng không thể có bất kỳ tiếp xúc nào với cảnh sát. Chờ thời cơ thích hợp, em sẽ lại đến tìm anh.”

Phó Tử Ngộ nắm tay cô không buông, nhưng cô vừa xoay cổ tay đã dễ dàng tránh thoát. Không đợi anh kịp phản ứng, cô quay người chạy ra khỏi cửa.

Phó Tử Ngộ lặng người hồi lâu mới đuổi theo cô. Nhưng hành lang trống trải, xe cộ qua lại dưới đường, dòng người ngược xuôi như nước chảy, nơi nào còn có bóng dáng cô đây.

Anh trở về nhà, nhìn những nếp nhăn trên drap giường, nhìn sợi tóc dài còn vương trên gối, cảm thấy tất cả chỉ như một giấc mộng. Ngồi xuống chiếc ghế mây ngoài ban công, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm mênh mông. Anh cầm điện thoại, tìm số của Bạc Cận Ngôn nhưng chân chữ không ấn gọi.

Anh ngồi lặng thật lâu, lại ngẩng đầu nhìn trời sao lấp lánh. Sau đó, anh nở nụ cười dịu dàng mà cũng rất cô đơn. Buông điện thoại, anh quyết định tin tưởng và tiếp tục chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Type: Thùy Miên

Ai mạo danh Kha Thiên? Ai có hận thù sâu sắc như vậy với câu lạc bộ Nguyệt Ảnh? Ai có thể bày ra vụ mưu sát liên hoàn tàn nhẫn, tinh vi có thể dồn ép tinh thần người còn sống đến bờ vực sụp đổ như vậy? Mà cuộc giết chóc của “hấn” phải chăng vẫn chưa dừng lại?

Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đã được cảnh sát bảo vệ. Còn manh mối liên quan đến sự tồn tại của hung thủ tạm thời vẫn lẫn khuất trong làn sương mù u tối.

“Không có. Kha Thiên chưa từng nhắc với chúng tôi về bạn bè nào khác.” Văn Hiểu Hoa chắc chắn.

“Nhưng... Có một khoảng thời gian, cậu ấy thường xuyên đi ra ngoài một mình, khi trở về dường như rất cao hứng.” Hứa Sênh nhớ lại.

“Cô cậu không hỏi cậu ta đã đi đâu, gặp ai à?” Phương Thanh trầm giọng.

Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đều cúi đầu lúng túng: “Chúng tôi không hỏi.”

***

Chiếc Cherokee màu đen chạy băng băng trên đường cao tốc. Về mặt Bạc Cận Ngôn rất bình tĩnh. “Có hai khả năng, người yêu hoặc người thân.”

Giản Dao kinh ngạc. “Người thân? Theo tư liệu về Kha Thiên, ông nội cậu ta đã chết mấy năm trước rồi. Cậu ta không còn người thân nào khác.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu. “Nhưng chúng ta không thể loại bỏ bất kỳ khả năng nào, cho nên vẫn phải về quê cậu ta một chuyến. Người kia hiểu rõ về câu lạc bộ Nguyệt Anh, biết rõ thói quen của từng người trong nhóm. Hứa Sênh và Văn Hiểu Hoa đã xác nhận, trước kia, để thuận tiện cho việc luyện tập, Kha Thiên cũng có một chiếc chìa khóa nhà Trường Học Nhiệm. Nói cách khác, ngay cả chiếc chìa khóa này ở đâu, Kha Thiên cũng nói với đối phương. Bọn họ không có gì giấu nhau. Kha Thiên tin tưởng đối phương tuyệt đối. Họ thân thiết với nhau giống như một cá thể vậy.”

Tính cách Kha Thiên nhạy cảm, yếu đuối, không giỏi xã giao. Người kia nhất định xuất hiện trước khi cậu ta mất tích không lâu, nếu sớm hơn thì thành viên câu lạc bộ không lý nào không phát hiện. Thời gian gần gũi như vậy đã trở thành bạn bè sống chết có nhau, khả năng này đối với người bình thường đã rất nhỏ, huống chi lại là Kha Thiên. Nhưng nếu là tình yêu và tình thân thì hoàn toàn có thể.”

Giản Dao gật đầu, nghĩ ngợi rồi phân tích sâu hơn. “Hơn nữa, tính cách của Kha Thiên hết sức ý lại vào bạn bè. Nếu có được một người bạn tốt chân chính thì: Một, cậu ta không cần giấu giếm mấy thành viên khác trong câu lạc bộ; hai, tâm lý ý lại vào họ sẽ không quá nhiều. Trên thực tế, muốn lập nghiệp trong lĩnh vực đó thì cậu ta không nhất thiết phải cộng tác với những người này. Nhưng sau khi nhận được tiền đầu tư, cậu ta vẫn rất để ý đến cái nhìn của những người kia, vô cùng khát vọng một tình bạn chân thành, thậm chí sẵn sàng dùng số tiền ấy đổi lấy sự coi trọng và tình bạn từ họ. Điều này nói rõ, tình cảm mà người kia dành cho Kha Thiên không thể thay thế được tình bạn.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười. “Well done!” (Giỏi lắm!)

“Tình yêu, haiz...” Giản Dao thờ dãi. “Là tình yêu sao?”

Bạc Cận Ngôn không trả lời thẳng mà nói sang chuyện khác. “Số vốn đầu tư thiên thần mà Kha Thiên nhận được thật sự vô cùng khả nghi. Chúng ta không hề tìm được giấy tờ liên quan trong nhà cậu ta. Hơn nữa, theo cách cậu ta nói, cậu ta có quyền sử dụng khoản tiền kia tùy ý. Các nhà đầu tư thiên thần thông thường sẽ không làm như vậy. Chẳng qua, nhóm người Trường Học Nhiệm chưa có kinh nghiệm xã hội nên không phát hiện ra điểm khác thường thôi.”

“Cũng có nghĩa là... khoản tiền đó rất có thể là do “đối phương” cho Kha Thiên?”

“Có khả năng này.” Bạc Cận Ngôn xác nhận. “Anh đã bảo An Nham điều tra nguồn gốc khoản tiền đó rồi, đồng thời cũng nói Phương Thanh ở lại Bắc Kinh điều tra các đầu mối khác xung quanh Kha Thiên.”

“Vậy mục đích chúng ta về quê cậu ta là xác nhận về khả năng người thân của cậu ta gây án phải không?”

“Không chỉ như vậy. Đây là một vụ án lý thú. Nếu không tìm hiểu cận kề về Kha Thiên, làm sao chúng ta biết được suy nghĩ của cậu ta, từ đó cảm nhận và hiểu hơn về hung thủ thật sự của vụ án này?”

Ồ, lại nữa rồi!

Giản Dao tùm tùm. “Này, tại sao anh luôn duy trì hứng thú khó kiềm chế với hung thủ vậy? Anh không phiền chán, không mệt sao?”

“Làm chuyện mình thích sao lại mệt chứ?” Bạc Cận Ngôn nhìn cô trêu mếu. “Điều anh thích, cái anh ghét, qua bao nhiêu năm trước sau vẫn như một.”

“Ồ!” Giản Dao không nhịn được vui vẻ ra mặt.

Anh cũng cười khẽ. “Đúng rồi, anh đang ám chỉ đến em đấy.”

Giản Dao càng không kìm nén được nét cười trên mặt. Đúng lúc này, chuông điện thoại của cô vang lên, là Lạc Lang đã mấy ngày không liên lạc.

“Giản Dao, hôm nay anh có việc đến tòa án gần Cục Cảnh sát. Em có rảnh không? Cùng nhau ăn cơm nhé?”

Giản Dao sững người.

Lạc Lang cười nói: “Rủ chồng em đi cùng luôn.”

Giản Dao khéo léo từ chối: “Anh Lạc, ngại quá, hôm nay bọn em đi điều tra bên ngoài rồi, không kịp quay về. Hôm khác đi, đợi vợ chồng em về sẽ mời anh.”

Lạc Lang “à” một tiếng: “Được, vậy tuần sau đi. Bên anh còn có một vài tài liệu pháp luật về các vụ án rất có giá trị tham khảo, lần sau đưa cho em”

Cúp điện thoại, Giản Dao nói với Cận Ngôn: “Anh Lạc hẹn vợ chồng mình ăn cơm.”

Bạc Cận Ngôn dừng dung. “Không có hứng thú.”

Giản Dao nài nỉ: “Lần tới đi với em đi mà!”

“...Được.”

Giản Dao nhìn anh vẫn bình thản lái xe bỗng nổi hứng trêu chọc: “Này, em gặp gỡ bạn là nam giới, anh có ghen không?”

Bạc Cận Ngôn chế giễu. “Đàn ông cảm thấy có nguy cơ mới ghen. Tiếc rằng anh không nhận thức được cảm giác này.”

“Anh thôi đi...”

Lái xe được một lát, anh chợt hỏi: “Anh ta lớn hơn em bao nhiêu tuổi?”

Giản Dao nghĩ ngợi giây lát mới hiểu được “anh ta” là chỉ Lạc Lang. “Bảy, tám tuổi gì đó.”

“Hóa ra là vậy.”

“Là sao?”

Anh thản nhiên buông lời. “Em gọi anh ta là anh Lạc.

“Ừm, Huân Nhiên cũng gọi như vậy.”

“Anh lớn hơn em bốn tuổi.” Bạc Cận Ngôn nói tiếp.

Giản Dao thoáng ngây người, thật đúng là... Nhưng cô chưa bao giờ cảm giác anh lớn tuổi hơn cô cả.

Thấy cô không nói lời nào, Bạc Cận Ngôn khẽ chau mày. “Lúc trước, em chẳng bao giờ gọi anh là “anh”* cả.”

* Anh ở đây nghĩa là “anh trai”, cách gọi vừa tôn kính vừa thân thiết. Ở Trung Quốc, giữa tình nhân với nhau, cô bạn gái cũng có thể gọi bạn trai mình là “anh trai”.

Giản Dao nghẹn lời. Thì ra anh để ý cái này. Không phải anh đã nói chẳng nhận thức được cảm giác ghen tuông sao? Thấy Bạc Cận Ngôn lờm lờm, Giản Dao phì cười.

“Anh muốn em gọi anh là “anh” à?” Lời vừa thốt ra, cô bỗng thấy mặt mình nóng bừng.

Bạc Cận Ngôn im lặng.

Giản Dao chợt háng giọng: “Anh Bạc!”

Anh khẽ cười thích thú.

Giản Dao chớp chớp mắt, lại gọi: “Anh Cận Ngôn!”

Bạc Cận Ngôn dịu dàng “ừ” một tiếng. Qua khe hở cửa kính, ngọn gió tràn vào không gian trong xe, êm ái và tĩnh lặng, lan tỏa sự ấm nồng khiến trái tim người ta loạn nhịp. Giản Dao để ý thấy vẻ mặt anh, tuy vẫn bình tĩnh nhưng gò má đã thấp thoáng ửng hồng.

Cảm xúc ấm áp chợt lấp đầy trái tim cô. Cô ngẩng đầu nhìn về phía trước giống anh, mặc cảnh sắc lạng lẽ lướt qua ngoài khung cửa.

Cùng lúc đó, Lạc Lang ngồi trong xe, ngẩng đầu nhìn cửa sổ văn phòng của Giản Dao. Trong tay anh ta là một xấp tài liệu sắp xếp chẵn chu được chú thích cận kề do chính tay anh ta viết.

Làm gì có chuyện thuận đường đi ngang qua đây chứ? Trên thực tế, việc gặp gỡ cô ở buổi họp mặt đồng hương cũng không phải tình cờ mà là ước muốn khát khao nhiều năm qua của anh ta.

Ngồi yên lặng chốc lát, Lạc Lang mới lái xe rời đi. Đợi cô bình an trở về, lại mong đến ngày gặp mặt.

***

Quê của Kha Thiên ở Hà Bắc, khá gần Bắc Kinh. Nhưng mấy năm qua, những thành phố vừa và nhỏ của Trung Quốc đều bị phá dỡ và quy hoạch lại, xây dựng thành các khu chung cư hoặc thành phố mới giống hệt nhau. Hộ khẩu ban đầu của Kha Thiên là ở khu ký túc xá của một công xưởng bị phá sản nào đó. Nơi đây đã sớm bị san thành bình địa để xây dựng khu chung cư mới. Mấy hàng xóm ngày xưa cũng chẳng biết đi đâu. Giản Dao hỏi

thăm một lượt nhưng không ai biết người nhà họ Kha, cũng không tìm được bất cứ tư liệu nào.

Có lẽ trong thời đại mọi thứ biến đổi nhanh chóng như ngày nay, điều duy nhất không thay đổi chính là sông núi ao hồ, mãi mãi lặng lẽ ngắm nhìn chúng ta. Hồ nước ở đối diện khu chung cư vẫn trong veo gọn sóng như ngày nào, bên cạnh còn có bãi cỏ xanh mướt được bảo vệ và chăm sóc rất tốt.

Họ đến địa chỉ thứ hai: Nhà ông nội Kha Thiện, cũng ở huyện này. Dựa theo mục quan hệ gia đình trong hồ sơ đại học, Kha Thiện chỉ có một người thân là ông nội, địa chỉ thường trú cũng là nhà của ông.

Lần này tương đối dễ tìm. Căn nhà hai gian nằm trong khu nhà cũ, ngói xanh tường xám, ngoài cổng treo ổ khóa to bằng sắt. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn gõ cổng rất lâu mới gặp một bác gái đi ra từ nhà bên cạnh: “Cô cậu đến tìm ai thế?”

Giản Dao cười nói: “Thưa bác, bọn cháu là bạn của Kha Thiện ở Bắc Kinh đến đây du lịch. Bọn cháu nhớ cậu ấy từng bảo đây là quê mình nên đến thăm hỏi ạ.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười nhìn cô vợ cảnh sát ngày càng trở nên ranh mãnh của mình.

Bác ấy thấy hai người họ trông cũng đàng hoàng nên không chút nghi ngờ. “Ồ, hóa ra là bạn của Tiểu Kha à? Đạo này nó lại không về đây.”

“Bác à, ông nội của Tiểu Kha qua đời khi nào vậy ạ?” Giản Dao hỏi thăm.

Bác ấy thở dài: “Chừng bốn, năm năm rồi, hồi Tiểu Kha mới lên đại học ấy.”

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn thoáng nhìn nhau. Giai đoạn đó gặp biến cố như vậy, thảo nào Kha Thiện lại biểu hiện sự quyến luyến những người bạn đại học như thế.

“Cậu ấy còn người thân nào khác không bác?”

Bác ấy nghĩ ngợi rồi lắc đầu: “Không thấy có ai lui tới. Nhà tôi dọn đến đây từ mười năm trước, chỉ thấy có hai ông cháu họ lẻ loi thôi. Ôi, nói ra Tiểu Kha đúng là mạng khổ. Nghe nói lúc nói mới năm, sáu tuổi, bố mẹ đều qua đời trong vụ tai nạn giao thông, cũng không nhận được tiền bồi thường gì cả. Sau khi ông nội mất thì nó gửi cho tôi một chùm chìa khóa nhà, nhờ tôi thỉnh thoảng sang quét dọn giúp rồi lên Bắc Kinh học hành.”

Bạc Cận Ngôn đột ngột lên tiếng: “Vậy lần gần nhất cậu ấy trở về là khi nào ạ?”

“Một tháng trước. Tôi còn nhớ rõ, mấy hôm đó là vào dịp Thanh minh.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều trầm mặc. Một tháng trước ư? Kha Thiện bị đám Tường Học Nhiễm “giết chết” vào nửa năm trước, sau đó mất tích vì “thi thể” bị chôn giấu. Nhưng một tháng trước, cậu ta về quê một chuyến, sau đó gây án mưu sát liên hoàn.

“Bác chắc chắn người kia là cậu ấy chứ ạ?” Bạc Cận Ngôn hỏi lại lần nữa.

Bác gái lấy làm lạ, nhìn anh vẻ khó hiểu: “Cậu hỏi gì lạ vậy? Lẽ nào tôi lại nhìn lầm? Hôm đó, nó còn ăn cơm tối ở nhà tôi nữa. Thăng bé tôi nhìn từ nhỏ đến lớn...”

Giản Dao cười xen lời, cúi từ hai trăm tệ vào tay bác hàng xóm. “Bác à, là thế này, ngôi nhà của ông Kha Thiện ở đây may nhờ có bác chăm sóc. Đây là chút tâm ý của người bạn như cháu ạ!”

Bác ấy thấy tiền lập tức đỏ mặt, xua tay bảo không cần. Nhưng Giản Dao cương quyết cúi vào tay, bác ấy từ chối mấy lần, rốt cuộc cũng nhận lấy. Giản Dao nhân cơ hội đưa ra lời đề nghị tế nhị: “Bác, bọn cháu cũng đến đây rồi, có thể đề bọn cháu vào nhà Kha Thiện thăm nom một chút không ạ?”

Nhà ông nội Kha Thiện có thể hình dung bằng câu “chỉ có bốn bức tường”. Trong hai gian phòng, ngoại trừ giường, bàn, tủ thì không còn đồ vật gì khác. Những vật dụng kia đều là kiểu xưa cũ, còn có bức tranh thủy mặc tre trúc vẽ tay trên tường. Căn nhà đậm nét cổ kính, không hề tầm thường. Không cần phải nói, nhất định là công lao của Kha Thiện rồi.

Có lẽ cảm thấy nhà Kha Thiện không có gì đáng giá nên bác gái kia dẫn họ vào rồi đi làm việc của mình. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nhìn một vòng, không phát hiện điều gì khác thường.

Giản Dao có chút dao động. “Em hoang mang rồi đấy. Em vẫn cứ đinh ninh Kha Thiện đã chết, lúc trước Phương Thanh và Cố Bằng Bằng nhìn thấy chỉ là người có dáng vẻ tương tự cậu ta thôi. Nhưng bây giờ, bác gái này lại xác nhận người mình thấy chính là một Kha Thiện còn sống sờ sờ. Lẽ nào cậu ta chưa chết thật sao?”

“Không phải hoang mang.” Bạc Cận Ngôn ân cần gọi ý cho cô. “Anh nghĩ, chúng ta sắp tìm được đáp án rồi. Em không phát hiện trong căn phòng này thiếu vật gì sao?”

Giản Dao thoáng giật mình. Bạc Cận Ngôn đeo găng tay vào, kéo tất cả ngăn tủ ra rồi đóng lại. “Cá tính Kha Thiện nhạy cảm và tỉ mỉ, còn nhỏ đã mất bố mẹ, vừa thi lên đại học thì mất ông nội... Cậu ta nhất định sẽ giữ gìn món đồ kia rất cẩn thận. Nhưng chúng ta không hề phát hiện vật ấy trong căn phòng trọ của cậu ta. Ở đây cũng không có.”

“Là vật gì?”

“Album ảnh.”

Giản Dao sững sốt.

Bạc Cận Ngôn nhếch môi. “Đó là thứ người kia muốn mang theo bên người, hoặc là... thứ cậu ta muốn che giấu. Đây chính là nguyên nhân cậu ta trở về đây một chuyến.

Giản Dao ngơ ngác. Lẽ nào không phải người yêu, mà là người thân!

***

Trường Tiểu học Ao Sen là ngôi trường tốt nhất trong vùng. Lúc Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đến đây thì trời đã về chiều.

“Mười năm trước bác gái hàng xóm mới dọn đến đó.” Bạc Cận Ngôn suy luận. “Khi đó, Kha Thiên vừa lên cấp hai. Bác ấy không biết gì về khoảng thời gian trước đây. Xung quanh nhà cũng không có hàng xóm lâu năm. Kha Thiên có thành tích xuất sắc từ nhỏ, tất nhiên sẽ học trường tiểu học tốt nhất rồi.”

Họ đi đến phòng giáo vụ trường tiểu học. Đưa thẻ ngành ra, hai người được một giáo viên lớn tuổi hỗ trợ. “Vâng, xin chờ một chút, tôi đi lấy kỷ yếu năm đó.”

Lúc họ đang đợi thì An Nham gọi điện đến: “Điều tra ra rồi, khoản tiền gửi cho Kha Thiên là từ một tài khoản ở Mỹ, chủ tài khoản là K.A.”

Lúc này, vị giáo viên kia mang kỷ yếu đến. Tuy đã qua rất nhiều năm nhưng Giản Dao nhìn qua đã tìm được đứa trẻ khá giống Kha Thiên khi trường thành trong bức ảnh chụp chung cả lớp. Cô vội chỉ cho Bạc Cận Ngôn xem: “Anh xem đi, đây là Kha Thiên.”

Giáo viên bên cạnh đeo kính lão vào, cười bảo: “Cô nhận nhầm rồi, đó không phải là Kha Thiên. Đó là Kha Ái. Kha Ái là chị, học sinh nữ đứng hàng thứ nhất, Kha Thiên là em trai, đứng hàng cuối cùng. Họ là một cặp sinh đôi long phượng nhưng giống nhau như khuôn đúc.”

Bạc Cận Ngôn cảm bức ảnh nhìn chăm chú. Quả nhiên, Giản Dao tìm được Kha Thiên đứng ở hàng cuối. Khuôn mặt hai đứa bé rất khó phân biệt, cô bỗng cảm thấy buồn bã khó hiểu. Cô tìm hiểu cận kề hơn: “Vây về sau thế nào? Kha Ái đã đi đâu?”

Người giáo viên già thờ dãi. “Kha Ái tốt số. Một người thân thích của họ không có con cái đã nhận nuôi con bé vào năm học lớp ba. Không biết họ sợ nhận nuôi cả hai thì không kham nổi hay sợ hai đứa bé ở chung sẽ dựa dẫm vào nhau mà không thân thiết với họ nên để Kha Thiên ở lại với ông nội, còn Kha Ái được đưa sang Mỹ.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Type: Thùy Miên

“Kha Ái, tên tiếng Anh là Rita, 24 tuổi, sinh viên ngành Hóa của trường Đại học Chicago, Mỹ. Tháng Mười năm ngoái về nước theo diện sinh viên trao đổi. Dự tính cuối tháng Sáu năm nay trở về Mỹ, chính là vào tuần sau.” An Nham đưa tài liệu cho mọi người.

Phương Thanh mở tài liệu ra. “Ngành Hóa à? Ha ha...”

“Đã kiểm tra rồi, tài khoản ở Mỹ kia cũng là của cô ta.” An Nham bổ sung.

“Giáo sư đánh giá...” Bạc Cận Ngôn đọc chậm rãi: “Suy nghĩ nhạy bén, làm việc tỉ mỉ, có khả năng lập kế hoạch và triển khai rất tốt, cũng rất can đảm, được thầy cô bạn bè yêu mến... Xem ra cô ta có đủ kiến thức và năng lực gây án.”

Giản Dao xem tài liệu: “Tuy là sinh đôi khác trứng nhưng từ bé tướng mạo hai chị em đã giống nhau như hai giọt nước. Ảnh chụp đáng vẻ khi lớn lên cũng tương tự tám, chín phần. Nếu cô ý đóng giả nhau, người bên cạnh quả thật không thể nhận ra.”

Phương Thanh tổng hợp lại: “Cận Ngôn, thời gian cô chị này về nước trùng khớp với thời gian anh đoán “người thần bí” kia xuất hiện. Tiền cũng là cô ta chuyển cho. Tất nhiên cô ta biết rõ mối quan hệ giữa Kha Thiên và tất cả thành viên của câu lạc bộ. Có động cơ, có thời gian, có khả năng, có phương pháp lấy thuốc độc và có nhân chứng. Chuyện cô ta là hung thủ chắc như đinh đóng cột rồi.”

Bạc Cận Ngôn nghiêm nghị. “An Nham, cậu đi kiểm tra nguồn gốc thuốc độc. Phương Thanh, Giản Dao, chúng ta đi gặp cô chị tình sâu nghĩa nặng này.”

***

Đại học Thanh Đô đứng nhất nhì trong nước, các ngành khoa học kỹ thuật lại càng vang danh. Xe chạy từ cửa Nam bằng qua con đường rợp bóng cây xanh và lác đác những dãy nhà kiến trúc cổ. Sinh viên đạp xe thông thả trong khuôn viên, không ít người ngồi trên bãi cỏ yên tĩnh đọc sách. Bầu không khí nhuộm màu cỏ kính và yên bình.

Bạc Cận Ngôn dừng xe trước cửa văn phòng khoa Hóa học. Họ đã thông báo với lãnh đạo trường không cần quan trọng hóa lần điều tra này. Ba người đi dọc theo dãy hành lang dài đến trước cửa một căn phòng thí nghiệm.

Ánh nắng chiếu rọi qua song cửa sổ, hắt những vệt sáng loang lổ vào căn phòng rộn rã tiếng nói cười. Một sinh viên mặc áo blouse trắng miệt mài loay hoay với máy móc.

Phương Thanh bước vào đầu tiên: “Xin hỏi, ai là Kha Ái?”

Tiếng cười im bật. Các sinh viên đều ngẩng đầu nhìn anh. Một cô gái tóc dài dáng cao, trang điểm nhẹ nhàng lên tiếng: “Là tôi.”

Giây phút thấy rõ mặt cô ta, Giản Dao chột hoảng hốt. Gương mặt kia quả thật giống hệt với Kha Thiển: Mày lá liễu, mũi dọc dừa, khuôn miệng nhỏ nhắn. Nhưng mái tóc cô ta dài qua vai và xoăn nhẹ, đường nét cũng có đôi chút khác biệt. Đặc biệt, khí chất và ánh mắt của cô ta khác hoàn toàn Kha Thiển. Về mặt cô ta trầm tĩnh và tự tin, đôi mắt bình thản nhìn thẳng bọn họ, cả người toát lên vẻ lạnh lùng, xa cách.

“Có gì không?” Kha Ái hỏi.

Mấy sinh viên bên cạnh vừa cảnh giác vừa nghi ngờ nhìn họ.

Phương Thanh lấy thẻ ngành ra: “Chúng tôi thuộc Đội Cảnh sát hình sự thành phố. Có một vụ án cần cô về Sở hỗ trợ điều tra.”

Nhóm sinh viên ngơ ngác nhìn nhau. Kha Ái khẽ giật mình. Sắc mặt cô ta bỗng trở nên có chút khó coi: “Là... Kha Thiển đã xảy ra chuyện gì sao?”

Phản ứng này ngoài dự liệu của nhóm Bạc Cận Ngôn.

“Về Sở Cảnh sát rồi nói.” Bạc Cận Ngôn nhắc lại yêu cầu.

“Được.” Kha Ái nhanh chóng cởi áo blouse và găng tay ra, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng. Có mấy sinh viên bên cạnh kéo tay cô, quan tâm hỏi: “Rita, không sao chứ? Có cần bọn mình đi cùng với cậu không?”

“Phải đây! Một mình cậu đi có ổn không?”

Nhóm Bạc Cận Ngôn yên lặng đứng chờ.

Kha Ái lắc đầu, mỉm cười nói: “Các cậu tiếp tục làm thí nghiệm đi, sáng mai còn phải nộp cho thầy nữa. Mình không sao... Là chuyện trong nhà thôi.”

***

Kha Ái không ở ký túc xá dành cho sinh viên trao đổi của trường mà tự thuê phòng riêng bên ngoài. Phương Thanh đưa cô ta về Sở, còn Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đến nhà cô ta lục soát.

Đây là một căn phòng bài trí tinh tế, ấm cúng, gọn gàng và sạch sẽ. Một hàng sách xếp trên kệ, ngoại trừ chuyên ngành Hóa học còn có sách du lịch và vài quyển tuyển tập thơ họa nổi tiếng thế giới. Bạc Cận Ngôn lật xem quyển Bức bình phong của văn hào Somerset Maugham. Bên trong có rất nhiều ghi chú với nét chữ thanh tú mà mạnh mẽ, hoàn toàn khác với chữ của Kha Thiển. Anh lật đến tờ cuối cùng, Kha Ái có viết một đoạn vào đây: “Giá trị đời người không nên tính toán ngắn dài, cũng không nên căn cứ theo tiền tài, địa vị hay đẹp xấu. Chỉ có tâm hồn sôi nổi và trong sáng mới chính là suối nguồn của mọi hạnh phúc. Hãy là một người biết yêu, có thể yêu và giàu lòng bác ái. Nguyên rằng mỗi phút giây đời ta đều sống thật ý nghĩa.” Trang sách hơi ngả vàng, có vẻ đã được cất giữ nhiều năm rồi.

Anh chăm chú nhìn chốc lát rồi đặt sách về vị trí cũ.

Giản Dao đi đến ra hiệu với anh: “Ồ đây có mấy bức thư.”

Một bức là do bố mẹ cô ta gửi đến vào nửa năm trước.

“Rita, nghe nói con đã tìm được em trai rồi, mẹ và bố đều thật sự thấy vui mừng cho con. Mời cậu ấy đến Mỹ chơi đi, hoặc con muốn ở trong nước một thời gian nữa cũng không sao. Tuy rằng bố mẹ rất nhớ con.

Gần đây, hai chú chó hoang mà con nuôi dưỡng có lẽ vì quá nhớ con nên không chịu ăn gì cả. Mẹ đã đưa chúng đến bác sĩ thú y, nghĩ đủ mọi cách, rốt cuộc đã chịu ngoan ngoãn ăn rồi. Con không phải lo lắng.

Cảm ơn con đã gửi quà về cho bố mẹ. Rồi xa Trung Quốc nhiều năm như vậy, bố mẹ không ngờ còn có thể được ăn món Bắc Kinh chính gốc. Bố con vui đến mức mang rượu ra nhâm nhi đấy.

Còn nữa, Jason rất nhớ con. Nghe nói cả ngày cậu ấy chỉ ru rú trong nhà đánh đàn guitar và hát nghêu ngao. Cậu ấy đúng là chàng trai vừa si tình vừa

đứng cảm. Lúc nhận được quà con gửi, cậu ấy đã sung sướng đến độ ôm chầm lấy bố mẹ. Nghe nói Jason sắp trở thành luật sư, bố mẹ thật sự cảm thấy vui mừng thay hai con.

Chăm sóc mình chu đáo, cố gắng học hành, bố mẹ mong chờ con trở về.”

Một bức thư khác là Jason gửi đến.

“Rita yêu dấu, anh rất nhớ em!

Nhớ nụ cười tươi tắn và những lời nói dịu dàng của em. Em tựa như tia nắng ấm và giọt sương sớm mát lành, mang đến cho đời anh mọi điều tốt đẹp. Không có em bầu bạn, cả nước Mỹ trở nên buồn tẻ và vô vị biết bao.

Anh muốn báo cho em biết: Anh sắp trở thành luật sư rồi. Anh nghĩ em nhất định sẽ vui mừng cho anh. Nhờ có sự cổ vũ và đồng hành của em, anh mới có thể thực hiện ước mơ của mình. Anh cũng rất tự hào về em, cô gái Trung Quốc xinh đẹp, hiền lành, thông minh và đáng yêu của anh.

Chờ em trở về.

Người yêu em,

Jason.”

“Có vẻ nhân duyên của Kha Ái rất tốt.” Giản Dao khen ngợi.

“Đúng vậy! Một cô gái được mọi người yêu thích.”

***

Ánh đèn sáng rực rọi xuống đỉnh đầu, căn phòng thăm vãn to lớn chỉ có mình Kha Ái ngồi đó. Cô bất an xoa tay, nét mặt cũng thoáng nét lo âu, nhưng bề ngoài vẫn tự nhiên và trấn tĩnh. Có thể điều này xuất phát từ tính cách vốn có và hoàn cảnh trưởng thành tạo ra. Dù trong lòng sốt ruột đến mấy, cô cũng chỉ liên tục ngẩng đầu nhìn ra cửa, hy vọng sớm nhận được tin tức về em trai.

Nhóm Bạc Cận Ngôn đứng ở phòng bên cạnh, nhìn Kha Ái chăm chú qua tấm kính sẫm.

“Phương Thanh, chúng ta vào nói chuyện với cô ta một chút.” Bạc Cận Ngôn lên tiếng.

“Được.”

Nghe tiếng cửa bị kéo ra, Kha Ái ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông đang đi vào. Một người mặt mũi tuấn tú, vóc dáng cao ráo nhưng toát lên vẻ lạnh lùng. Một người da ngăm ngăm, thân hình rắn rỏi, gương mặt sáng sủa, tươi cười thân thiện.

Kha Ái lập tức đứng dậy.

Phương Thanh cười thân thiện: “Ngồi đi, ngồi đi.” Rồi đặt cốc trà nóng xuống trước mặt cô.

Kha Ái nhận lấy bằng hai tay, khẽ cảm ơn.

Phương Thanh thoáng trao đổi ánh mắt với Bạc Cận Ngôn rồi lên tiếng: “Kha Ái, hôm nay, chúng tôi mời cô về đây là muốn cô hỗ trợ điều tra vụ án liên quan đến em trai cô...”

Ánh mắt Kha Ái trở nên sắc bén: “Anh cảnh sát, em trai tôi... rốt cuộc ra sao?”

Phương Thanh tỏ vẻ bất ngờ: “Tại sao cô lại hỏi vậy?”

Tay Kha Ái siết chặt cốc giấy: “Bởi vì... Hơn một tháng nay, nó không liên lạc với tôi.”

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn thoáng chốc lặng người.

“Hơn một tháng nay ư?” Bạc Cận Ngôn trầm ngâm. “Vậy hơn một tháng trước, lần cuối cùng cậu ta liên lạc với cô là khi nào?”

Kha Ái do dự ngẩng đầu nhìn họ. Lát sau, dường như đã hạ quyết tâm, cô lấy di động trong túi đưa đến trước mặt họ. Là một tin nhắn gửi đến từ số máy lạ:

“Ái, quên em đi, quên trên đời này chị còn một đứa em duy nhất này đi. Hãy mang theo tất cả tình yêu và mơ ước của em trở về Mỹ và sống thật hạnh phúc. Em phải làm chuyện mà mình không nên làm. Em phải bắt những kẻ ác độc, thấp hèn trên đời này phải trả giá. Em sẽ không bao giờ trở lại nữa, nhưng trái tim em sẽ luôn ở bên chị. Đừng nhớ em, đừng liên lạc, đừng báo cảnh sát cũng đừng quay lại. Em hứa với chị sẽ cố gắng sống tốt. Ở nơi chị không nhìn thấy được, em sẽ can đảm và nỗ lực như chị vậy.

Thiên.”

Phuong Thanh lập tức đưa đi động cho nhân viên bên ngoài tiến hành kiểm tra.

Kha Ái ngược đời mắt trong veo lên nhìn họ. Trong phút chốc, Phuong Thanh và Bạc Cận Ngôn đều có chút thất thần. Có lẽ ai bị ánh mắt tinh khiết, buồn thương, thẳng thắn như thế nhìn chăm chú đều sẽ có cảm giác giống vậy.

“Kha Thiên... Nó đã xảy ra chuyện gì?” Cô chậm rãi hỏi.

“Ngày 10 tháng 12 năm ngoái, vì việc phân chia khoản tiền hai triệu đầu tư, cậu ta và bạn bè cùng câu lạc bộ đã xảy ra tranh cãi.” Phuong Thanh tóm tắt lại sự tình. “Cậu ấy đã bị đâm nhiều nhát, mất máu rất nhiều, bị họ lén lút chôn giấu ở bãi đất hoang. Pháp y xác định tỷ lệ sống sót của cậu ấy cực kỳ nhỏ. Nhưng hiện tại, chúng tôi không tìm được thi thể ở đó.”

Từng câu từng chữ của anh đều vô cùng rõ ràng, mạch lạc.

Kha Ái tròn to mắt, sự kinh ngạc và đau khổ hằn sâu trên gương mặt không còn sắc máu.

“Không... Không thể nào...” Cô đưa tay ôm mặt, nước mắt thi nhau rơi xuống. “Mấy tháng trước, tôi vẫn thường xuyên nhận được tin nhắn nó gửi đến. Nhất định nó chưa chết... Không thể nào.”

***

“Chị thấy thế nào?” An Nham hỏi.

Giản Dao nhìn chằm chằm Kha Ái sau tấm kính. “Nói thật, trông cô ta giống như không biết gì. Nếu tất cả phản ứng này là giả, vậy cô gái kia thật quá lợi hại và đáng sợ.”

***

“Sau khi về nước, cô bắt đầu liên lạc được với Kha Thiên từ khi nào?” Phuong Thanh tiến hành lấy lời khai.

Ánh mắt Kha Ái dờ dẩn. Cô hồi tưởng chốc lát: “Sau khi về nước khoảng một tháng, tôi thu xếp ổn thỏa mọi việc rồi về quê một chuyến. Tôi tìm được nhà ông nội, nhưng Kha Thiên không ở đấy. Tôi lấy được số điện thoại của nó từ chỗ hàng xóm. Biết nó cũng ở Bắc Kinh, tôi vô cùng vui mừng.”

“Lúc đó, cậu ta có phản ứng gì?”

Khóe môi Kha Ái nở nụ cười chua xót. “Nó rất mừng. Hai chúng tôi đều vô cùng vui vẻ. Thậm chí không cần phải nói nhiều, chúng tôi vẫn thấu hiểu lẫn nhau.”

“Tại sao phải giấu giếm người xung quanh chuyện hai người gặp lại?” Bạc Cận Ngôn xoáy vào chi tiết này.

“Thật ra, tôi không để tâm đến vấn đề này, nhưng Kha Thiên không muốn nói. Nó nói người khác không hiểu được cảm nhận của hai đứa trẻ từ bé bị chia cách rồi gặp lại là như thế nào. Nó nói người bên cạnh sẽ không ai hiểu được. Tôi tôn trọng cảm nhận của nó, cũng muốn dốc hết sức giúp đỡ em mình.”

“Tại sao phải cho Kha Thiên số tiền kia? Số tiền đó không hề nhỏ.”

“Kinh tế gia đình bố mẹ nuôi của tôi tương đối khá giả. Họ cũng đồng ý cho Kha Thiên số tiền đó. Tôi muốn... giúp nó thực hiện ước mơ, nhưng không thể ngờ...”

“Từ 12 giờ đến 2 giờ khuya ngày 17 tháng này, và từ 1 giờ đến 3 giờ ngày 20 tháng này, cô đã ở đâu và làm gì?”

Kha Ái nghĩ lại một lúc. “Muộn như vậy... chắc chắn tôi đang ngủ. Các anh hỏi việc này làm gì?”

Bạc Cận Ngôn thông thả cất lời. “Tối ngày 17, hai thành viên câu lạc bộ đồng lõa mưu sát Kha Thiên bị hạ độc giết chết bằng xyanua. Tối ngày 20, một thành viên khác chủ mưu sát hại Kha Thiên bị giết chết tại nhà. Nếu chúng tôi không ngăn cản, hung thủ sẽ tiếp tục giết người.”

Kha Ái ngơ ngác, vẻ mặt cô ta thay đổi từ kinh ngạc, nghi hoặc đến suy tư, bưng tỉnh, cười khổ và thê lương.

“Là nó sao?” Cô ngơ ngẩn. “Cho nên nó mới nói sắp làm chuyện không nên làm, bắt những kẻ độc ác phải trả giá... Ở nơi tôi không nhìn thấy...” Cô lại gờ hai tay lên che kín mặt, nước mắt ướt đầm những kẻ ngón tay.

Cảm xúc đau khổ, mãnh liệt và đè nén, dù chỉ liếc sơ qua vẫn có thể cảm nhận được sâu sắc.

Bạc Cận Ngôn rút khăn giấy ra đưa cho cô. “Đừng khóc. Chúng tôi cũng vô cùng tiếc nuối trước nỗi đau mà cậu ta gặp phải.”

Kha Ái ngược đời mắt đầm lệ nhìn anh: “Cảm ơn anh.”

Phuong Thanh tổng kết vấn đề. “Trong nhà Kha Thiên để lại một vết máu lớn. Pháp y phán đoán cậu ta không thể nào sống sót. Nhưng chúng tôi có hai

nhân chứng nhìn thấy một người rất giống Kha Thiên xuất hiện tại hiện trường gây án. Cho nên hôm nay, chúng tôi mới mời cô về Sở lấy lời khai.”

Kha Ái thảng thốt chốc lát mới hiểu ra: “Cho nên... các anh nghi ngờ tôi? Không thể nào, sao có thể là tôi được? Tuy từng nghe Kha Thiên nói đến bọn họ, nhưng ngay cả đáng về họ thế nào tôi cũng không biết... Là Kha Thiên, nó vẫn chưa chết, vẫn chưa chết!”

Giọng điệu này của cô quả thật không biết là vui hay buồn.

Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn trao đổi ánh mắt trong tích tắc. Bạc Cận Ngôn đưa ra yêu cầu trước khi kết thúc cuộc thẩm vấn: “Được rồi, cô Kha Ái, hôm nay chúng tôi chỉ hỏi đến đây thôi. Có điều, tôi cần phải nhắc nhở cô: Kha Thiên hiện tại chỉ có thể xác định là mất tích, cho nên chúng tôi không thể loại bỏ hiềm nghi cậu ta giết người. Nhưng lẽ dĩ nhiên, chúng tôi cũng không thể loại cô khỏi diện tình nghi. Bởi vì cô cậu quá giống nhau, nhân chứng cũng không thể phân biệt rõ. Vì vậy, tôi nghĩ, tuần sau, cô không thể trở về Mỹ theo như dự kiến mà phải ở lại tiếp nhận điều tra đến khi vụ án có manh mối mới.”

Kha Ái yên lặng chốc lát mới đáp: “Được, tôi hiểu rồi.”

***

Thành viên tổ chuyên án lại tập trung tại phòng họp.

Phương Thanh tặc lưỡi: “Kín kẽ đến mức một giọt nước cũng không lọt.” Đây đương nhiên là nói Kha Ái.

Bạc Cận Ngôn cười nhạt: “Theo tình huống trước mắt, tất cả manh mối đều chỉ đích danh cô ta.”

Mọi người trở nên trầm mặc. Đây là chuyện đã quá rõ ràng.

“Tuy nhiên...” Lời nói của Bạc Cận Ngôn xoay chuyển. “Phân tích từ góc độ hành vi thì Kha Ái không phải là hung thủ.”

An Nham và Phương Thanh ngẩn người, Giản Dao đắm chiêu nhìn anh.

Bạc Cận Ngôn phân tích nhận định của mình: “Hung thủ biết được sự thật đêm ấy nhóm Tường Học Nhiễm đồng lõa giết người, sau đó lên kế hoạch chi tiết, trù tính nửa năm mới thực hiện báo thù. Thủ đoạn tàn nhẫn, bất chấp mọi thứ. Tuy Kha Ái từ bé đã phải chịu nỗi đau mất người thân và chia ly, nhưng lại trưởng thành trong gia đình bố mẹ nuôi yêu thương và môi trường sống tốt đẹp. Tính cách cô ta hoàn thiện, lạc quan, tự tin và lương thiện. Các mối quan hệ giữa người với người cũng rất lý trí và cởi mở. Hơn nữa, cô ta có tương lai sáng lạn: công việc, gia đình và tình yêu.

Vụ án mưu sát này cho thấy hung thủ là một người có tính cách hoàn toàn khác với Kha Ái: tuyệt vọng, ác độc, căm hận và liều lĩnh. Hung thủ không chỉ trả thù kẻ giết hại Kha Thiên mà còn trả thù cuộc đời này. Nếu Kha Ái chứng kiến tất cả, với đặc điểm tính cách và nền giáo dục mà cô ta được tiếp nhận thì chắc chắn sẽ lựa chọn báo cảnh sát, thu thập đầy đủ chứng cứ bắt hung thủ về quy án. Cô ta tuyệt đối không thiếu chút kiến thức thông thường này. Trái lại, dùng thủ đoạn giết người trả thù đồng nghĩa với hủy hoại tương lai và cuộc đời mình. Cho nên, kẻ sát nhân không phải là Kha Ái. Mặc dù hiện tại tôi vẫn chưa có bất kỳ chứng cứ xác thực nào, nhưng phân tích hành vi có thể giúp chúng ta khẳng định điểm này.”

Giản Dao gật đầu tán thành. Đây chính là điểm quái gở mà cô luôn canh cánh trong lòng từ sau khi gặp Kha Ái. Giết người không phải chuyện dễ dàng. Nếu lúc đó chỉ vì kích động mà giết người thì có thể lý giải. Nhưng lần tránh những nửa năm mới điên cuồng giết người thì chỉ là người có tính cách cực đoan đến bước đường cùng mới có thể làm như vậy. Nhưng mỗi phương diện của Kha Ái đều biểu hiện rất ôn hòa và lý trí. Cô ta hoàn toàn không cần đích thân giết người để giải quyết chuyện này.

Phương Thanh cau mày: “Nhưng hiện tại, Kha Ái là đối tượng khả nghi duy nhất. Cận Ngôn, tôi công nhận những phân tích hành vi anh vừa nói. Tuy nhiên, khi chứng cứ thực tế xảy ra xung đột với phân tích hành vi... Xin lỗi, tôi tin tưởng vào chứng cứ thực tế, tin tưởng vào sự thật mà tôi mắt thấy tai nghe hơn. Nói không chừng, cô ta đang ngụy trang và lừa gạt để chúng ta tin rằng Kha Thiên vẫn chưa chết, hung thủ chính là cậu ta.”

Bạc Cận Ngôn cũng cố suy luận của mình: “Biểu hiện hôm nay của cô ta ở phòng thẩm vấn có thể là ngụy trang, nhưng các mối quan hệ, cuộc sống, bạn bè và người nhà thì không thể ngụy trang được. Phân tích hành vi của tôi hoàn toàn phù hợp với Kha Ái.”

Phương Thanh tròn trừng mắt. “Nhưng pháp y đã lấy được ADN của Kha Thiên ở hiện trường. Sinh đôi khác trứng ADN sẽ khác nhau. Hơn nữa pháp y phán đoán, một người chảy nhiều máu như vậy không thể nào còn sống.”

Bạc Cận Ngôn vẫn điềm tĩnh. “Vết máu ở hiện trường đã sớm bị người ta chùi rửa nhiều lần, bị hư hại rồi. Kết luận của pháp y chỉ dựa trên việc ước đoán lượng máu chảy ra thôi. Còn chuyện xét nghiệm ADN của Kha Thiên và lấy được vết máu hữu hiệu, sao anh biết không phải có người cố ý để lại?”

Phương Thanh giật mình, nổi máu ương bướng: “Điều anh nói cũng chỉ là một khả năng thôi. Nếu hung thủ không phải Kha Ái, vậy là ai?”

Bạc Cận Ngôn khẽ nhếch mép, điệu bộ thờ ơ, không đáp mà hỏi ngược lại: “Anh dám chắc hai mắt nhìn thấy chính là sự thật sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Type: Nhã

Chu Mạt Mạt là sinh viên khoa Hoá của Đại học Thanh Đô. Giữa cơm trưa, cô đội nắng đến phòng thí nghiệm, bất ngờ thấy một người còn đến sớm hơn mình.

Chu Mạt Mạt hỏi. “Kha Ái? Cậu đến rồi à? Mình nghĩ cậu...”

Kha Ái vẫn mang dáng vẻ trầm tính ôn hoà thường ngày, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện mắt cô hơi sưng đỏ.

“Mình không sao.” Giọng Kha Ái khê khàng. “Chẳng qua là cảnh sát...vẫn chưa tìm được em trai mình.”

Trong lòng Chu Mạt Mạt hơi rầu rĩ. Hôm trước, Kha Ái đột nhiên bị cảnh sát mời đi, dọa mọi người hoảng sợ một phen. Tuy rất kinh ngạc và nghi ngờ, nhưng mọi người đều không tin một cô gái tốt như Kha Ái lại là tội phạm. Dù mấy tháng trước, có một khoảng thời gian ngắn, tinh thần Kha Ái hơi sa sút, cũng không tham gia hoạt động cùng mọi người. Nhưng sau đó, cô ấy đã dần khôi phục trạng thái bình thường. Hôm qua, Kha Ái trở về từ Sở Cảnh sát, nói cho mọi người biết bởi vì em trai cô ấy bị mưu sát nên cảnh sát mới mời cô đến lấy lời khai. Tất cả bạn học đều vô cùng thương cảm cho cô.

“Cậu ở nhà nghỉ ngơi thêm vài ngày đi.” Chu Mạt Mạt ân cần khuyên. “Bài tập thí nghiệm cứ để mình lo.”

Kha Ái lắc đầu. “Như vậy sao được? Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, mình không thể đẩy hết mọi việc cho các cậu. Chúng ta bắt đầu thôi.”

Chu Mạt Mạt gật đầu. Tuy rằng Kha Ái tính cách dịu dàng, phóng khoáng, nhưng trước nay luôn là cô gái có chủ kiến, vì vậy mà cả nam lẫn nữ đều thích cô.

“Mình vào trong quan sát, cậu trông coi ở ngoài này nhé?” Kha Ái phân công.

Chu Mạt Mạt gật đầu: “À...Được.”

“Mạt Mạt.” Kha Ái thoáng khựng lại. “Mình cũng muốn một mình yên tĩnh làm vài việc để phân tán sự chú ý. Nếu không mình... sẽ nghĩ mãi đến chuyện của em trai. Trong lúc làm thí nghiệm, cậu đừng vào trong nhé!”

Chu Mạt Mạt lập tức đồng ý. Kha Ái cười cảm ơn rồi quay người đi vào trong phòng, đóng cửa lại. Chu Mạt Mạt vừa lấy mấy ống nghiệm trong ngăn tủ ra đã màn cửa sổ phòng trong bị kéo kín.

Chu Mạt Mạt không để tâm lắm. Đó là một thí nghiệm không quá phức tạp nhưng cũng không đơn giản. Thí nghiệm được chia làm hai phần: Mạt Mạt ở bên ngoài điều phối thành phần các chất hoá học, thao tác máy móc, còn Kha Ái ở trong phòng đồng thời theo dõi và ghi lại các số liệu thí nghiệm thay đổi trên máy tính rồi viết thành bài báo cáo. Cả quá trình cần đến bốn, năm giờ đồng hồ.

Công việc thao tác chính là phần cô ấy phụ trách, bên Kha Ái thì nhẹ nhàng hơn. Nghĩ đến chuyện Kha Ái gặp biến cố lớn như vậy, hôm nay phải chịu trách nhiệm phần việc cần tập trung cao độ và thao tác thí nghiệm tỉ mỉ thì không thích hợp cho lắm, cho nên Chu Mạt Mạt cảm thấy phân công như vậy hợp lý hơn. Sau đó, cô cầm cúi bắt tay vào việc.

Phòng thí nghiệm bên trong đóng kín cửa, Kha Ái ngồi thẩn thờ chốc lát. Cô ngẩng cao đầu, nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Thời tiết hôm nay thật đẹp. Những áng mây trắng ngần điểm tô nền trời xanh trong vui vẻ. Trên sân trường, cây cối rậm rạp, người qua kẻ lại thong thả, nhịp nhàng. Cuộc sống của họ thật yên bình và hiền hoà biết bao.

Nhưng có ai biết được có một bộ hài cốt của người nào đó được chôn sâu dưới lòng đất, một nơi không thấy ánh mặt trời. Đó là một người từ tẻ, chỉ vì không chịu hoà hiệp với những kẻ tham lam, ác độc và tầm thường kia mà phải chịu kết cục làm người thế mạng cho tôi. Đúng vậy, người ấy vì tôi mà chết.

Kha Ái đứng yên chốc lát, khoẻ môi bỗng nở nụ cười mĩa mai. Chuyện đã qua lâu như vậy, cũng được nửa năm rồi, nhưng lòng cô có thật sự bình yên? Hay là...cả đời này, cô sẽ mãi không có được một ngày bình yên nữa?

Cô vươn tay từ từ cởi cúc áo, sau đó thay chiếc áo blouse của phòng thí nghiệm đặt bên cạnh. Kha Ái, đứng cảm lên, đừng quay đầu lại nữa, hãy hướng đến cuộc sống tươi đẹp đi!

***

Hai đến ba giờ chiều, Hứa Sinh ở lì trong phòng ký túc xá, không đi ra ngoài cũng không làm bất cứ chuyện gì. Bạn cùng phòng đều đi phòng vắng tìm việc cả. Vì vụ án Kha Thiên bị sát hại mà cô ta trở thành một trong những đối tượng tình nghi. Nhưng vì lí do sức khoẻ nên bác sĩ đề nghị cho cô ta được tại ngoại, tạm thời không bị giam giữ trong ngục. Đợi sau khi điều tra rõ ràng chân tướng vụ án, ngày tháng của cô ta sẽ không còn êm đềm như thế nữa.

Hứa Sinh có cảm giác bản thân giống như một con rắn sắp ngủ đông, toàn thân xấu xí, không cử động nổi. Cô ta đứng bên cửa sổ, có thể nhìn thấy chiếc xe con có hai cảnh sát ngồi bên trong, trực ở dưới lầu 24/24 để bảo vệ cho mình.

Nghe nói, cảnh sát cũng bố trí như vậy dưới toà nhà của cô gái Kha Ái kia. Cảnh sát nói, đó là chị sinh đôi của Kha Thiên. Hiện tại, dù ở khía cạnh nào,

hai người họ đều là đối tượng phải theo dõi đặc biệt.

Hứa Sên khẽ cắn môi. Cô ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, giống như có một tảng đá đè nặng trong lòng. Có lẽ đêm đó, bức ảnh chụp thi thể của Trương Học Nhiễm đã gây ấn tượng quá lớn cho cô ta. Cách trang điểm, tóc tai, quần áo đều là phong cách mà Kha Thiên yêu thích nhất. Chỉ có cậu ấy mới mang chấp niệm sâu nặng với những thứ đó mà thôi.

Lúc ấy, Hứa Sên và Văn Hiểu thật sự cho rằng Kha Thiên đã sống lại. Đến tận bây giờ, hai chữ “Kha Thiên” vẫn như bóng ma quanh quẩn trong lòng cô ta.

Những ngày này, Hứa Sên chỉ cảm thấy đầu óc nặng nề, ngột ngạt vô cùng. Cô ta kéo cửa lại, bật hết đèn lên, sau đó chui vào chăn mền chìm vào giấc ngủ.

“Cạch...” Cánh cửa bị đẩy ra, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên trong không gian lặng ngắt. Âm thanh kéo Hứa Sên ra khỏi cơn mơ chợt khiến cô ta choàng tỉnh.

Chẳng biết đèn trong phòng đã tắt từ bao giờ. Hứa Sên thấy rõ một bóng người đứng bên giường. Cô ta dán mắt vào gương mặt người nọ, sợ hãi đến chết lặng. Đôi phương đội mũ lưỡi trai, mặc áo phông trắng và quần đùi, để lộ xương quai xanh và bắp chân gầy guộc. Nhưng rõ ràng là cậu ấy! Đôi mắt trong veo sâu hút, cánh mũi rỉ mồ hôi, đôi môi đỏ mọng ním chặt.

“Aaaa!” Hứa Sên hét lên thảng thốt, nhưng vừa há miệng đã bị đôi phương bịt lại. Người nọ đeo găng tay, lớp cao su che kín miệng cô ta. Hứa Sên chỉ có thể khóc gào ứ ứ. Là người nhu nhược nhất gan nhưng giờ phút này, khát khao được sống thôi thúc cô ta giãy giụa kịch liệt. Hai tay Hứa Sên đập mạnh lồng ngực đối phương, chạm vào bộ ngực phẳng phắc, rắn chắc. Nhưng cuối cùng, sức lực yếu ớt cũng không địch lại sự vây hãm đó.

Kha Thiên tát một bạt tai khiến mặt cô ta đau rát. Hứa Sên choáng váng đầu óc. Cậu ấy chụp lấy một vật trang trí bên cạnh, đập thẳng vào gáy Hứa Sên, khiến cô ta rơi vào trạng thái hôn mê sâu.

Kha Thiên đứng lặng một hồi mới buông tay ra, vừa như suy xét, vừa như thương thức.

Đúng lúc này, ngoài hành lang bỗng truyền đến tiếng người loáng thoáng: “Cậu mua gì về cho Hứa Sên vậy?” “Sùi cảo, không phải cậu ấy thích ăn món này nhất sao?”

Kha Thiên tức thì biến sắc. Cậu ấy liếc nhìn Hứa Sên trên giường rồi quay người mở hé cánh cửa theo dõi động tĩnh bên ngoài. Mấy cô gái kia vẫn còn ở đằng xa, dường như không thể chú ý đến bên này. Kha Thiên lách người ra khỏi phòng, rẽ vào cầu thang khác chuẩn xuống lầu.

****

Chu Mạt Mạt hoàn thành phân đoạn thí nghiệm thứ nhất thí nghiệm trong chốc lát. Cô ngẩng đầu thấy màn cửa chẳng biết đã kéo ra từ lúc nào, có điều chỉ mở một nửa, lớp màn lụa trắng bên trong vẫn phủ kín. Song cô thấy rõ bóng dáng Kha Ái đứng dựa lưng về phía mình, lặng yên không nhúc nhích.

Là đang suy tư chuyện gì sao? Chu Mạt Mạt trầm nghĩ.

Lát sau, cô quay người lấy vài dụng cụ trong chiếc tủ bên cạnh, khoé mắt nhìn thấy bóng lưng Kha Ái khẽ cử động, dường như đang khom lưng lấy gì đó.

****

Chiều hôm ấy, Phương Thanh chạy đến phòng ký túc xá của Hứa Sên, vô cùng kinh ngạc trước cảnh tượng hỗn loạn diễn ra trước mắt.

Hứa Sên quần áo xộc xệch, khoé miệng rỉ máu, phần gáy sưng to, cổ tay và cổ đều có vết bầm. Cô ta bặm chặt miệng, co rúm trong góc giường khóc, mặc cảnh sát và bạn học khuyên thế nào cũng không chịu bước xuống.

Phương Thanh lập tức gọi cảnh sát trực ca vào, khẽ quát: “Xảy ra chuyện gì? Có người đột nhập mà không phát hiện ra sao?”

Nhân viên cảnh sát trẻ tuổi vừa xấu hổ vừa áy náy: “Sếp Phương, chúng tôi thật sự không nhìn thấy Kha Ái đi vào. Chúng tôi vẫn luôn trông chừng gắt gao mà.”

Phương Thanh suy nghĩ đắn đo rồi đi sang một bên gọi điện thoại cho cảnh sát hình sự chịu trách nhiệm giám sát Kha Ái: “A lô? Tình hình bên các cậu thế nào?”

Bên kia báo cáo: “12 giờ 10 phút trưa, Kha Ái đi vào toà nhà thí nghiệm, đến giờ vẫn chưa bước ra. Hơn nữa, chúng tôi dùng ống nhòm quan sát thấy cô ta và bạn học vẫn ở suốt trong phòng thí nghiệm”

Phương Thanh bức tức: “Khốn kiếp, Hứa Sên suýt nữa bị giết chết đấy! Lập tức lên lầu tìm cô ta!”

Hai cảnh sát hình sự hoảng sợ, vội vàng mở cửa xe xông lên tầng.

Sau khi cúp máy, Phương Thanh nhìn thoáng qua tình huống rối loạn trong phòng, hạ lệnh: “Các người ra ngoài hết đi.”

Mọi người đều rút lui, chỉ còn Hứa Sênh vẫn khóc lóc thảm thương trên giường. Phương Thanh ngồi xuống bên cạnh an ủi cô ta: “Đừng khóc nữa, chúng tôi nhất định sẽ bắt được hung thủ. Xin lỗi, là đồng nghiệp của tôi sơ suất, họ không nhìn thấy Kha Ái vào đây.”

Hứa Sênh ngẩng phát đầu. Sắc mặt cô ta tái nhợt, giọng run rẩy và hoảng loạn: “Không phải Kha Ái...”

Phương Thanh kinh ngạc: “Vậy là ai?”

“...Là Kha Thiên.” Giọng Hứa Sênh như bị người ta xé toạc. “Cậu ta chưa chết...Cậu ta thật sự chưa chết!”

Phương Thanh im lặng hồi lâu, chậm rãi nói. “Người mà nhân chứng nhìn thấy hai lần trước rất có thể là Kha Ái cải trang thành Kha Thiên.”

“Không!” Hứa Sênh gào lên. “Không phải con gái, không phải Kha Ái, không phải! Tôi đã chạm vào người cậu ta, là con trai, tuyệt đối không phải con gái. Hơn nữa, ánh mắt...đáng vẻ ấy...Chính là Kha Thiên, không thể nào là người khác!”

Phương Thanh sửng sốt.

***

Cảnh sát hình sự vội vã đẩy cửa phòng thí nghiệm, dọa Chu Mạt Mạt giật nảy mình.

“Kha Ái đâu?” Một cảnh sát hình sự phần nộ quát.

Chu Mạt Mạt chỉ vào phòng trong: “Ồ...bên trong”.

Họ lao đến đẩy cửa, màn cửa sổ bị kéo roẹt, cả căn phòng nháy mắt sáng bừng. Tất cả đều ngơ ngác nhìn dây số liệu nhảy trên màn hình máy tính và đồng dụng cụ chông chất trên bàn thí nghiệm. Kha Ái đứng bên cửa sổ quay người nhìn họ, mái tóc dài hơi rối nhưng vẻ mặt rất bình tĩnh. Cảnh mũi cô rỉ mồ hôi, lọn tóc cũng hơi ướt ướt. Cô từ từ đeo găng tay thí nghiệm vào, hỏi: “Chào anh, có chuyện gì không?”

***

Xe ngừng ở trạm dừng chân trên đường cao tốc ra khỏi Bắc Kinh. Giản Dao xuống xe đi mua nước. Bạc Cận Ngôn đợi trong xe, ngón tay khẽ gõ nhịp trên vô lăng chốc lát rồi xuống xe, lấy đi động ra.

Đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh: “A lô!”

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng đi vào vấn đề chính: “Hai ngày nay thế nào?”

Phó Từ Ngộ thần nhiên đáp lại: “Rất tốt.”

Bạc Cận Ngôn thoáng lặng im. “Hình như cậu...có tâm sự.”

Trái lại, Phó Từ Ngộ chỉ cười xòa. “Cận Ngôn của tôi trở nên nhạy cảm như thế từ bao giờ vậy? Cậu nghĩ nhiều rồi. Tôi mới ngủ dậy, đầu óc chưa minh mẫn nên không muốn nói chuyện thôi.”

“Hoá ra là vậy.” Gần như mỗi ngày, Bạc Cận Ngôn đều cau có rời giường nên vô cùng thấu hiểu cảm giác này.

Bạc Cận Ngôn bày tỏ sự áy náy: “Xin lỗi, mấy ngày nay bận vụ án mạng ở công viên Anime nên không có thời gian và nhân lực điều tra tung tích của Hàn Vũ Mông. Hôm nay sẽ phá án xong, cậu hãy chờ tôi thêm chút nữa.”

“Chắc...” Phó Từ Ngộ vẫn thích bóc mẽ anh như thường ngày. “Chà, giọng điệu vẫn lớn lối ghê! Tôi nghe An Nham báo vụ này rất khó, đang rơi vào cục diện bế tắc. Xem ra, tôi mất công lo lắng thay cậu rồi.”

Bạc Cận Ngôn cười nhạt.

“Không cần lo cho tôi.” Phó Từ Ngộ cất giọng ôn hoà. “Thật ra... Chuyện. Vũ Mông, tôi cũng nghĩ thông suốt rồi. Giống như cậu nói, nếu cô ấy yêu tôi thì nhất định sẽ đến tìm tôi, dù gặp nhiều khó khăn nguy hiểm hơn nữa cũng nhất định sẽ tới, đúng không? Nếu như không đến, vậy tôi cứ lặng lẽ chờ đợi là được rồi, tiếp tục sống cuộc đời của mình. Mấy năm qua, mọi chuyện đều ổn đấy thôi. Tôi nghĩ...có bao nhiêu nghi vấn và dấu hiệu nguy tạo đi chăng nữa thì cũng không phải vấn đề của một vụ án. Chung quy đó là vấn đề của tình yêu.”

Bạc Cận Ngôn chợt hoảng hốt một cách khó hiểu. Sau đó anh đổi đề tài: “Nhấn kết hôn của tôi và Giản Dao đặt làm xong chưa?”

Phó Từ Ngộ khôi phục lại vẻ thoải mái thường ngày. “Xong rồi, thưa cậu chủ. Dựa theo bản thiết kế đích thân cậu vẽ, đã gửi từ Thụy Sĩ về rồi. Chắc hai ngày nữa sẽ đến tay ngài thôi.”

Bạc Cận Ngôn rất hài lòng. “Cảm ơn”

“Ồ, cậu chủ, đây là chuyện tôi nên làm mà.”

Cúp điện thoại, khoe môi Bạc Cận Ngôn vẫn vương nét cười. Anh ngẩng cao đầu liền thấy Giản Dao đã trở lại.

“Anh cười gì vậy?”

“Không có gì.” Bạc Cận Ngôn mở cửa xe cho cô, nghĩ thế nào lại kéo tay cô lên hôn nhẹ.

Giản Dao bật cười. “Anh làm gì thế?”

Nhưng anh không trả lời, ngón tay miết nhẹ trên ngón áp út của cô. Giản Dao thấy hơi ngura ngura, thầm nghĩ: Cách thể hiện tình yêu này anh học được từ đâu vậy nhỉ?

Hai người lên xe, Giản Dao hỏi: “Mục đích chuyến đi này của chúng ta là gì?”

Bạc Cận Ngôn nhàn nhạt đáp: “Tìm chứng cứ then chốt để định tội Kha Thiên.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Type: Nhã

Giản Dao im lặng một lúc. “Nhưng suy đoán như vậy khiến em thấy có chút lạ thường. Kha Thiên không chết, người chết là Kha Ái. Sau đó cậu ta...” Cô không nói tiếp được nữa, ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn vừa lái xe vừa đáp: “Sự thật đã rõ như ban ngày rồi. Vì tồn tại nhiều mâu thuẫn logic nên người có logic càng rõ ràng càng dễ nhìn ra chân tướng, Phương Thanh hiển nhiên vẫn còn thiếu chút nữa.”

Giản Dao buồn cười. “Anh đừng mỉa mai anh ấy nữa. Hôm qua, tại sao anh phải cãi nhau với anh ấy làm gì?”

“Em đi ngược logic vấn đề rồi.” Bạc Cận Ngôn bắt bẻ. “Là anh ta cãi nhau với anh, không phải anh cãi nhau với anh ta. Người thông minh không cần giải thích nhiều, chân lý rồi sẽ sáng tỏ. Chỉ người ngốc mới cần tranh cãi, bởi vì logic nhầm lẫn mới cần phải thuyết phục người khác.”

Giản Dao dứt khoát im lặng.

“Thứ nhất, buổi tối đầu tiên xảy ra án mạng, cặp sinh đôi đích thực đã chết mất một người.” Bạc Cận Ngôn lập luận. Người chết mặc đồ cosplay, trang điểm đậm, rất khó nhìn ra sự khác biệt của cặp sinh đôi. Họ cho rằng đó nhất định là Kha Thiên, thế nên chúng ta cũng khẳng định như vậy. Nhưng em nhớ không, lời khai của Hứa Sinh và Văn Hiểu Hoa lúc trước có nhắc đến việc Tường Học Nhiễm kể rằng đêm đó, “Kha Thiên” đột nhiên trở mặt, không chịu chia tiền, đuổi họ đi, còn đòi báo cảnh sát. Phản ứng như vậy không giống với một Kha Thiên lúc nào cũng khúm núm, mà ngược lại phù hợp với sự tinh táo và lý trí của Kha Ái hơn. Chẳng qua thấy nhóm bạn của em trai mình lạnh lùng, ích kỷ như thế nên cô ta không kiềm chế được mà nổi nóng. Kết quả kiểm tra của pháp y là chứng cứ xác thực nhất. Câu kết luận “tỷ lệ sống sót cực kỳ nhỏ” đồng nghĩa rằng trong cặp sinh đôi kia chỉ còn lại một người thôi. Có điều, về mặt pháp luật thì chưa thể đưa ra kết luận.

Tiếp theo, trong vụ án mưu sát liên hoàn, các biểu hiện của hung thủ cho thấy đối phương nắm rất rõ chi tiết về studio và thói quen của các thành viên câu lạc bộ. Cho dù Kha Thiên từng kể cận kề mọi tình huống trong studio với Kha Ái, nhưng đạt đến mức độ hiểu rõ tường tận như vậy thì vẫn có chút khiên cưỡng. Thế nên lúc đó anh đã nghi ngờ. Nhưng em cũng biết, chuyện chưa chắc chắn anh sẽ không bao giờ nói ra.”

Giản Dao mỉm cười.

“Thứ ba, hôm qua anh đã nói, biểu hiện của Kha Ái khi đối mặt với chúng ta có thể là nguy trang, nhưng các mối quan hệ trong cuộc sống của cô ta thì không thể nào giả tạo được. Kha Ái trước đây không phù hợp với tính cách đặc trưng của hung thủ, nhưng xét với Kha Thiên thì rất phù hợp. Trong ấn tượng của mọi người, cậu ta là kẻ yếu ớt, nhu nhược. Nhưng em đừng quên, cậu ta cũng là một sinh viên ưu tú, thông minh, hoàn toàn có đủ năng lực thực hiện những vụ án mưu sát kia. Hơn nữa, chỉ có cậu ta mới phù hợp với đặc tính liều mạng, tuyệt vọng và cố chấp của hung thủ. Hơn nữa, cậu ta rất quyền luyến chị gái, còn là một cosplayer xuất sắc thường xuyên vào vai các nhân vật nữ. Vì vậy, cậu ta muốn giả trang thành người chị đã chết, sống thay cô ta là việc hoàn toàn có thể làm được.”

“Sau đó...” Giản Dao tiếp tục dòng suy luận. “Lúc cần giết người thì Kha Thiên coi bỏ lớp nguy trang, khôi phục lại thân phận con trai. Cho nên khi Phương Thanh và Cố Bằng Bằng nhìn thấy cậu ta, trực giác mách bảo họ đó là nam giới. Như vậy, dù chúng ta tìm được “Kha Ái” nhưng không tìm được thi thể. Nhờ vậy, cậu ta có thể đổ hết tất cả lên người “Kha Thiên”, còn bản thân trở thành “Kha Ái” trốn khỏi chế tài pháp luật.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu.

“Nhưng những điều này là do anh suy đoán, không có chứng cứ.” Giản Dao thắc mắc. “Anh đã sớm nghĩ ra, vậy sao chúng ta không viện lý do gì đó trực

tiếp kiểm tra thân thể Kha Thiên, vạch trần thân phận của cậu ta?”

“Rồi sao đó?” Bạc Cận Ngôn hỏi ngược lại. “Em yêu, thi thể Kha Ái còn chưa tìm được. Dù chúng ta vạch trần thân phận cho Kha Ái đã mất tích. Dù sao, không ai có thể chứng minh hung thủ nhất định là nam cả! Sinh đôi quả thật là kiểu vụ án khiến người ta hứng thú!”

Giản Dao cẩn thận suy nghĩ chốc lát mới hoàn toàn hiểu được lời anh. Vì vậy, bất kể bây giờ người sống là Kha Ái hay Kha Thiên, chỉ cần không tìm được thi thể người còn lại thì cả hai đều thuộc diện tình nghi, không cách nào định tội được.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Giản Dao lúng túng.

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn quê nhà của cặp chị em sinh đôi mà họ từng đến lần trước.

“Chúng ta đi tìm Kha Ái đã bị Kha Thiên giấu đi”.

****

Phương Thanh sầm mặt đi vào Cục Cảnh sát. Có một số việc tưởng như mờ mịt, nhưng nghĩ kỹ lại sẽ có thể tỏ tường. Khốn khiếp, quả thật đã để Bạc Cận Ngôn nói trúng rồi. Phương Thanh nhớ lại trận cãi vã lý lẽ hùng hồn với Bạc Cận Ngôn tối qua, thấy mình hết như một tên ngốc vậy. Khi ấy, Bạc Cận Ngôn đã kết thúc cuộc tranh cãi thế nào? Anh ta cười nhạt, khẳng định chắc chắn với ánh mắt nhìn anh như kẻ kém cỏi: “Hung thủ là một người khác.”

Lúc đó, Phương Thanh không hiểu thâm ý trong lời nói kị, còn coi Bạc Cận Ngôn là một kẻ ngao mạn nữa. Bây giờ xem ra đã tự vả vào mặt mình rồi!

Tức thì tức vậy, nhưng khi đến cửa phòng thẩm vấn, gương mặt anh ta đã trở lại vẻ nghiêm nghị, lạnh lùng. Phương Thanh hỏi đồng nghiệp: “Người đâu?”

“Đang ở bên trong giải về lâu rồi. Bạn học của cô ta cũng dẫn về nốt.”

Phương Thanh điềm tỉnh gật đầu. “Gọi một đồng nghiệp nữ đến đây.”

Năm phút sau.

Phương Thanh dẫn theo nữ đồng nghiệp đi vào phòng thẩm vấn. “Kha Ái” ngẩng đầu, khẽ giật mình rồi trở về dáng vẻ bình tĩnh, nhã nhặn thường ngày.

Phương Thanh mỉm cười mở lời: “Kha Ái, xé chiều hôm nay đã xảy ra một vụ tập kích, cần cô phối hợp để nữ cảnh sát này kiểm tra một chút.”

Kha Ái bất động. “Anh Phương, cả buổi chiều tôi luôn ở trong phòng thí nghiệm. Bạn học Chu Mạt Mạt của tôi có thể làm chứng. Tôi không chấp nhận kiểm tra.”

Phương Thanh cười gằn. “Đừng như vậy, Kha Ái! Tôi mặc kệ bằng chứng ngoại phạm gì. Bây giờ, cô là một trong các đối tượng khả nghi. Cảnh sát nữ kiểm tra người cô xem có vết thương gì không thôi. Đây là yêu cầu hợp tình hợp lý. Vậy tôi tránh mặt trước nhé?”

Nữ cảnh sát bước đến: “Kha Ái, mời cô phối hợp.”

Kha Ái nhìn nữ cảnh sát, lại nhìn Phương Thanh, gượng cười: “Không cần đâu.”

Hai người phía cảnh sát thoánh kính ngạc. Giọng của “Kha Ái” vốn ấm áp và dịu dàng, nhưng câu nói vừa rồi lại trở nên ồm ồm, trầm khàn, roc ràng là giọng con trai.

Cậu ta nở nụ cười vừa lạnh nhạt vừa mơ hồ, chủ động thú nhận: “Tôi là Kha Thiên.”

***

Đội cảnh sát hình sự biết được tin động trời này đều sôi trào. Họ vẫn cho rằng nạn nhân đã chết, hoá ra từ đầu đến cuối đều là một người đóng hai vai. Kha Thiên sống với thân phận người chị và giết người bằng thân phận thật của mình hòng trả thù rửa hận và chạy trốn sự trừng trị của pháp luật.

Thế nhưng, sau khi bị cảnh sát vạch trần chân tướng, cậu ta lại nhanh chóng và thân nhiên thừa nhận.

“Kha Thiên này không đơn giản chút nào.” Phương Thanh nói với An Nham. “Sau khi bị đá kích to lớn thì trở nên độc ác, tàn nhẫn. Người vốn thông minh nên tính toán chuẩn xác từng li từng tí.”

An Nham bỗng thốt lên một câu nhiều suy ngẫm. “Bây giờ, cậu ta sống cho hai người nên cũng có sự tinh táo và mạnh mẽ của Kha Ái thôi.”

Phương Thanh liếc sang An Nham. “Chắc, ở chung với hai người kia lâu nên cậu cũng biết phân tích tâm lý tội phạm rồi hả?”

An Nham bật cười. “Đương nhiên.” Lát sau, cậu bổ sung: “Anh không biết anh Cận Ngôn đã gây rắc rối cho em thế nào đâu. Có một dạo, anh ấy đặt biệt danh cho em là “Hoàng tử máy giám sát”. Lẽ nào em chỉ biết điều tra camera giám sát thôi sao? Em là hacker giỏi nhất Trung Quốc đấy, tâm lý tội phạm cũng chỉ là chuyện nhỏ...”

Phuong Thanh cười xoa rồi hỏi: “Bên phía vợ chồng họ sao rồi?”

“Đã đến quê của Kha Thiên, Kha Ái rồi.”

Phuong Thanh gật gù.”Chúng ta đi thăm vấn Kha. Thiên nào, tranh thủ đột phá vụ án trước.”

An Nham âm ừ rồi khuyên nhủ: “Anh Phuong, đừng so đo với anh Cận Ngôn.” Phuong Thanh còn chưa kịp biện bạch thì đã bị cậu ta chặn họng: “Anh không vượt qua được anh ấy đâu.”

Phuong Thanh nhăn mày, lại nghe An Nham thông thả đá xéo người kia: “Người lớn làm sao bốc đồng hơn trẻ con được chứ?”

***

Trở lại phòng thẩm vấn, ngồi đối diện với họ không phải là Kha Ái nữa mà là Kha Thiên. Cậu ta đã tẩy trang, cũng thay đổi quần áo con trai, nhưng tóc vẫn dài nên buộc ra sau gáy, gương mặt cũng trở nên sắc nét hơn Kha Ái trong tư liệu họ thu thập được. Bất kể ai nhìn thấy cậu ta lúc này, từ ngoại hình đến phong thái đều không thể nghi ngờ cậu ta là con trai một trăm phần trăm.

“Mái tóc sao thế kia?” Phuong Thanh tò mò.

Cậu ta bình tĩnh đáp: “Nối tóc.” Cho nên mỗi lần giết người, cậu ta phải đội mũ lưỡi trai để che đi.

Hai bên yên lặng chốc lát. Phuong Thanh trực tiếp vào thẳng vấn đề. “Kha Thiên, tại sao cậu biến thành bộ dạng này?” Trong lời nói có bấy, nhưng Kha Thiên không hề mắc mưu. Ánh mắt sao lãng chốc lát, ngay cả An Nham cũng nhìn thấy hận thù loé lên nơi đáy mắt cậu ta.

Vậy mà câu trả lời của cậu nhẹ tênh. “Chị của tôi...mất tích rồi. Tôi muốn thay chị ấy tiếp tục cuộc sống này. Tôi biết như vậy không đúng, nhưng đây...chính là tâm nguyện của tôi.”

Phuong Thanh nhìn cậu ta chằm chằm.”Cậu không thừa nhận mình đã giết Lục Quý, Dung Hiểu Phong, Trương Học Nhiễm và âm mưu giết chết Hứa Sênh nhưng không thành sao? Ba vụ án đều có nhân chứng đầy đủ, cậu còn nói dối?”

Mặt Kha Thiên ửng đỏ nhưng vẫn ngoan cố: “Tôi không nói dối. Những chuyện kia...không phải tôi làm.” Cậu ta ngập ngừng chốc lát. “Có lẽ do Kha Ái làm..vì tôi đấy.”

Phuong Thanh cười lạnh. “Nhưng chiều nay, Hứa Sênh thấy rõ ràng là cậu, là một người con trai! Cô ta còn chạm vào thân thể cậu. Lẽ nào cậu không nhớ?”

Kha Thiên nhếch môi.”Cô ta nhớ nhầm rồi. Không thể nào. Cả buổi chiều, tôi đều ở trong phòng thí nghiệm. Bạn học của tôi có thể làm chứng. Sếp, bằng chứng ngoại phạm đáng tin hơn hay ảo giác của một cô gái trong lúc hoảng loạn đáng tin hơn? Tôi không có tội, không giết người. Kể từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ...tôi không làm gì sai cả.”

Phuong Thanh và An Nham đồng thời sững sờ.

***

Lần đầu tiên trong đời Chu Mạt Mạt vào Cục Cảnh sát nên vô cùng căng thẳng. Cô liên tục đối cốc trà qua hai tay, nuốt khan nhìn vị cảnh sát đang đi đến.

“Chú cảnh sát...” Cô nhút nhát hỏi: “Tại sao lại dẫn tôi và Kha Ái đến đây?”

Phuong Thanh cười trấn an cô. “Tôi già thế sao? Năm nay, tôi mới ba mươi thôi. Cô đừng khản trương. Có một vụ án hết sức quan trọng chúng tôi cần cô cung cấp manh mối.”

Chu Mạt Mạt nghiêm túc gật đầu.

“Xế chiều hôm nay, Kha Ái cùng làm thí nghiệm với cô à?”

“Đúng vậy.”

“Luôn ở chung với nhau sao?”

“Vâng ạ.”

Phuong Thanh hơi nhíu mày, gõ bút trên quyển sổ. Chu Mạt Mạt nhìn dáng vẻ anh, ấp úng: “Nhưng mà...”

“Sao hả?”

“Tôi ở bên ngoài, cậu ấy ở bên trong.” Chu Mạt Mạt bổ sung.

Ánh mắt Phương Thanh sáng lên, không biết đám người kia theo dõi thế nào lại thấy Kha Ái luôn ở trong phòng. Anh vội hỏi tiếp: “Vậy sao? Phòng trong có cửa nào ra ngoài được không? Cửa nào mà cô không chú ý đến ấy?”

“Phòng trong cũng có cửa, nhưng mà...” Chu Mạt Mạt lắc đầu. “Cậu ấy không đi ra ngoài. Tôi luôn thấy cậu ấy ở bên trong mà.”

Phương Thanh ngậy người: “Thấy rõ ràng sao?”

“Vâng. Cậu ấy đứng suốt trong đó làm thí nghiệm.”

Phương Thanh chưa từ bỏ ý định, truy vấn lần nữa: “Từ 2 giờ đến 4 giờ 30 phút, cô ta hoàn toàn không đi ra ngoài sao? Có khi nào cô đang làm thí nghiệm nên không chú ý không?”

Kết quả, Chu Mạt Mạt càng khẳng định hơn: “Không đâu. Trong quá trình thí nghiệm, tôi phải xem thời gian vài lần để ghi chép số liệu, lúc 2 giờ 40 phút, 3 giờ 30 phút và 4 giờ 20 phút. Lần nào tôi cũng nhìn thấy cậu ấy ở bên trong. Dù chúng tôi không nói chuyện với nhau, nhưng một người cao như vậy, sao tôi có thể nhìn lầm chứ?”

***

Đêm đã khuya, vì không có chứng cứ nên Kha Thiển chỉ bị tạm giam hai mươi tư giờ ở cục. Phương Thanh kéo An Nham đến gian phòng thí nghiệm kếp kia. Bên ngoài giăng dây cách ly, nhân viên điều tra vẫn làm việc ở hiện trường. Hai người đi một vòng trong phòng. Đúng như lời Chu Mạt Mạt nói, phòng thí nghiệm chia là hai gian, có cửa thông nhau. Gian trong có một cửa hông, có thể đi thẳng xuống lầu và ra ngoài.

Phương Thanh tập trung xem xét gian phòng mà Kha Thiển làm thí nghiệm. Diện tích hơn ba mươi mét vuông, bên phải là bàn thí nghiệm dài, bên trái kê một dãy kệ tủ đặt đầy chai lọ. Phương Thanh chú ý thấy những chai lọ kia sắp đặt hơi lộn xộn, cảm giác quái gở mà không biết diễn tả thế nào, có nơi thì trống hoác, có nơi lại dòn dỗng. Nhưng anh tạm thời chưa nhìn ta vấn đề là gì.

Dĩ nhiên, bên cạnh đồng chai lọ, trên kệ còn đặt vài quyển sách và chiếc đồng hồ cát cỡ cốc nước. Phương Thanh cầm lấy đồng hồ cát lên xem rồi đặt lại chỗ cũ.

“Có phát hiện gì không?” Phương Thanh hỏi nhân viên giám định.

“Chúng tôi phát hiện một số chất dính dính trên kệ giống như keo, nhưng thành phần cụ thể là gì thì phải kiểm tra kỹ mới biết.”

“Ồ!” Phương Thanh thoáng nảy ra ý nghĩ gì đó. “Ồ những vị trí nào?”

“Khá nhiều, có ba mươi một chỗ với lượng rất nhỏ, xung quanh có dấu vết lau rửa. Nếu tổ chúng tôi không có mặt thì chưa chắc đã phát hiện ra.”

“Đánh dấu lại đi.”

Nhân viên giám định xung quanh bận tối mắt. Phương Thanh đành đứng yên quan sát căn phòng.

An Nham khó hiểu.

Phương Thanh ra vẻ thâm trầm. “Sherlock Holmes đã nói: Loại trừ tất cả đáp án không có khả năng xảy ra, những kết quả còn lại, dù vô lý đến mấy cũng chính là chân tướng của vụ án. Tối hôm đó, Kha Ái chắc chắn đã chết thay cho Kha Thiển, chỉ còn lại mình Kha Thiển thôi. Xế chiều hôm nay, một mình cậu ta không thể đồng thời xuất hiện ở cả hai nơi được. Cậu ta phải sử dụng thủ thuật che mắt lừa Chu Mạt Mạt. Bây giờ, chúng ta phải tìm ra thủ thuật ấy.”

“Thủ thuật nào?”

“Không biết. Nhưng tôi nghĩ, Kha Thiển cực kỳ thông minh, thay chị học tiếp ở Đại học Thanh Đô mà không để lộ sơ hở gì. Nếu là tôi, nhìn thấy mấy phương trình và thí nghiệm hoá học kia thế nào cũng đau đầu cho xem. Vì vậy cậu ta sử dụng thủ đoạn gì thật sự không dễ đoán. Song, một tội phạm luôn có thói quen lựa chọn những mảnh khoé mà bản thân thành thục. Ví dụ như cậu ta thông qua phòng thí nghiệm của chị mình để lấy được chất độc. Với lại, đã cosplay nhiều năm như vậy, nói không chừng, cậu ta sẽ sử dụng thủ thuật che mắt liên quan đến các màn biểu diễn của mình.”

Sau khi nói xong, Phương Thanh tiếp tục nhìn chăm chăm chiếc kệ, dường như muốn phát hiện ra nhiều manh mối hơn từ đó. An Nham yên lặng đứng bên cạnh anh một lúc. “Điều tra hiện trường không phải chuyên môn của em. Hay em đi tìm chuyên gia cosplay hỏi thử xem?”

Phương Thanh gật đầu: “Được.”

Lát sau, anh quay lại, phát hiện An Nham đã biến mất từ lúc nào.

Nhân viên giám định nhanh chóng dấu những vị trí có chất dính khả nghi kia. Có thể những vết keo này là do những sinh viên làm thí nghiệm trước đó để lại. Nhưng giờ phút này, Phương Thanh nhìn nguyên cả chiếc kệ, không khỏi “ồ” lên một tiếng thật khẽ.

Tên nhóc Kha Thiển này, rốt cuộc...đang giờ trò khi gì đây?

***

Cosplay chuyên nghiệp nhất con có thể là ai? Năm đó, Kha Thiên đạt giải nhì cuộc thi cosplay, còn cô nàng thì đạt giải nhất.

An Nham lái xe một mạch đến dưới khu ký túc xá nữ của Đại học Dân sinh. Cậu lấy điện thoại gọi cho Cố Bàng Bàng nhưng cô tắt máy. Cậu cúi đầu nhìn đồng hồ, phát hiện mới ba giờ sáng thôi.

Vốn muốn nhờ người ta giúp đỡ, nhưng nửa đêm nửa hôm đánh thức quản lý ký túc xá và Cố Bàng Bàng thì thật kỳ quặc. Dù sao Phuong Thanh cũng đang điều tra cận kề rồi. An Nham cân nhắc một lát, quyết định đợi ở đây đến hi trời sáng. Cậu ngồi trong xe ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, không khí se lạnh buổi sớm nhẹ nhàng lùa vào trong xe qua khe cửa. Trong mơ màng, An Nham nghe thấy có người gõ cửa xe.

An Nham choàng tỉnh, đập vào mắt là khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều của Cố Bàng Bàng. Cô khom lưng đứng ngoài xe, mặc áo thun ngắn, quần short và mang giày thể thao, trên bả vai còn vắt chiếc khăn bông, nhìn là biết vừa chạy bộ buổi sáng về.

An Nham lập tức ngồi thẳng dậy, mở cửa xe bước xuống. Gương mặt Cố Bàng Bàng thoáng đỏ hồng, cúi đầu nhìn chân mình: “Anh cảnh sát, anh đến tìm em hả?”

An Nham khó hiểu. Rõ ràng mình đã cho cô ấy danh thiếp rồi mà, sao cô ấy còn gọi mình là “anh cảnh sát” nhỉ? Nhưng nghe cùn khá hay đấy chứ! Cậu ta gật đầu nhìn cô: “Tôi muốn hỏi em, khi biểu diễn cosplay thì có thủ thuật gì có thể dùng để che mắt người khác không?”

Cố Bàng Bàng ngơ ngác.

An Nham nhìn dáng vẻ cô, không kìm được bật cười.

“Ồ, anh cười gì chứ?” Cố Bàng Bàng xấu hổ mắng.

An Nham mím môi: “Ừm...Không cười nữa.”

Thật ra, cậu ta cũng không biết miêu tả thế nào cho cô hiểu thứ mình đang tìm, thậm chí còn không rõ nó là gì nữa. Thế nhưng, với tư duy logic và sáng suốt của thiên tài khoa học tự nhiên, An Nham lập tức sắp xếp lại thông tin, chuyển sang một cách diễn đạt khác: “Cậu lạc bộ cosplay của em có phải là tốt nhất, giỏi nhất trong nước không?”

Cố Bàng Bàng nhìn anh, thẳng thắn đáp: “Vâng ạ!”

An Nham phát hiện hình như mình thích cô nàng hơn một chút rồi thì phải.

“Bên em có thiết bị, trang bị, dụng cụ hơn bên câu lạc bộ của Kha Thiên, đúng không? Cái họ có, nhất định bên em cũng có?”

“Em cũng nghĩ thế.”

“Vậy có thể dẫn anh đi xem không?”

“Bây giờ sao?”

“Đúng vậy.” An Nham nhấn mạnh. “Thời gian vô cùng cấp bách.”

Cố Bàng Bàng lập tức đồng ý. “Được, vậy anh chờ một chút. Em lên lầu thay quần áo rồi nhờ bạn xin nghỉ hôm nay. Chỉ năm phút thôi.”

Câu cảm ơn của An Nham vừa dứt thì cô nàng đã quay đầu, vội vã chạy đi.

Ánh mặt trời lấp ló sau những tầng mây, chiếu muôn ngàn tia sáng vàng óng ánh lên người An Nham. Cậu ta bỏ hai tay vào túi quần, lẳng lặng ngắm nhìn bóng dáng cô nàng đang dần xa. Chao ôi, thật duyên dáng và quyến rũ làm sao! Làn da mịn màng trắng ngần, đôi chân dài mượt mà thẳng tắp, không ngờ cậu ta còn co ao ước quá giờ được cô nàng đập cho một cú nữa. Ôi thanh xuân!

Một lát sau, An Nham ngửa đầu nhìn trời, thở dài. Tâm lý tội phạm thì cậu ta hiểu rồi. Nhưng còn đây là kiểu tâm lý gì nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Type: Nhã

Đứng trước căn nhà cũ của ông nội Kha, nhìn hồ nước lặn tẩn gọn sóng, Giản Dao thắc mắc: “Sao lại đến đây?”

Bạc Cận Ngôn bắt đầu phân tích: “Chiều cao của Kha Ái và Kha Thiển khoảng trên dưới 1m75, thi thể không dễ xử lý. Nhưng ở trong nước, Kha Ái có một chiếc xe sang tay nên đi lại khá thuận tiện. Kha Thiển sớm dự định tuần sau xuất ngoại, tất nhiên đã xử lý thi thể xong rồi. Tình cảm cậu ta dành cho chị gái rất sâu sắc, nhất định không vứt xác tùy ý, nhưng cũng không thể công khai an táng, e rằng cũng không nỡ thiêu xác. Kha Thiển là người rất xem trọng tướng mạo. Cậu ta nỡ thiêu chị mình thành một đồng tro tàn hay sao? Cậu ta sẽ không chịu nổi cảnh tượng đó.

Như vậy, giấu ở đâu mới là thượng sách? Nhìn chung, cuộc đời cậu ta có rất ít ký ức chung với chị mình, ngoại trừ thời gian gần đây và hồi bố mẹ vẫn còn. Tuy nhiên, ngôi nhà họ sống lúc còn bé toàn bộ đã bị phá dỡ, di dời đi nơi khác, chỉ có hồ nước này chưa bao giờ thay đổi mà thôi.

Còn gì hay hơn việc để Kha Ái chìm dưới đáy hồ này, vĩnh viễn trông về ngôi nhà của họ như một cách để lưu giữ kỷ niệm?”

Giản Dao nghe thấy mà lòng lạnh toát. Cô quay đầu nhìn về phía chồng mình. Trong bóng đêm, gương mặt anh lạnh lùng sắc bén, đôi mắt kia tối đen, sâu hút như hồ nước trước mặt.

“Anh rất hiểu cậu ta...” Giản Dao không nhận được: “Giống như...anh chính là cậu ta vậy.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: “Anh nhìn nhận đây là một lời tán dương. Em yêu, muốn trở thành chuyên gia pháp y tâm lý tội phạm hàng đầu thì ta chính là tội, và tội chính là ta.”

Giản Dao chần động. Cô ngẩng đầu nhìn quanh, cảnh sát khu vực đã bắt đầu công việc trực vớt. May là hồ nước không lớn, tầm hơn nghìn mét vuông, chỉ một đêm chắc sẽ lục soát được hết toàn bộ. Nếu Kha Ái thật sự ở đây, nửa năm qua hẳn đã hoá thành một bộ xương trắng nơi đáy hồ rồi.

Trời gần sáng, hai người đứng bên hồ một lát, Giản Dao ngáp dài. Bạc Cận Ngôn đưa tay choàng qua vai, vuốt ve cổ cô: “Em ngủ một lát đi.”

“Còn anh?”

“Anh phải túc trực ở đây từng giây từng phút.”

“Ừm, vậy em ngủ một chút rồi thay ca cho anh.”

Giản Dao trèo lên xe, nằm ở hân ghế sau, đắp áo vest của anh. Bạc Cận Ngôn đứng bên ngoài nhìn dáng vẻ cô co cuộn, chợt nở nụ cười.

Giản Dao hỏi khẽ: “Anh cưới gì vậy?”

“Không có gì.”

Giản Dao nhanh chóng ngủ thiếp đi. Bạc Cận Ngôn tựa vào cửa xe, lẳng lặng nhìn về phương xa.

Chân trời dần hừng sáng. Giản Dao mở mắt thấy anh vẫn đứng bên ngoài liên vội vàng ngồi dậy. “Sao anh không gọi em dậy thay ca cho anh?”

Mắt anh đóng đầy nét cười. “Một buổi tối thôi mà. Người đàn ông có trách nhiệm sẽ không đánh thức vợ mình rồi đi ngủ.”

Giản Dao cầm nín. Được lắm, cứ muốn tỏ vẻ gì chứ, quả là chứng nào tật nấy, mãi không chịu sửa. Cô khẽ trách chồng “Bày đặt anh hùng gì chứ, anh đã hai ngày không ngủ rồi. Có mình đồng da sắt cũng không chịu nổi.”

Dù đôi mắt đã hằn tia máu, quầng thâm dưới mắt cũng đậm mau nhưng tinh thần anh vẫn phấn chấn, rạng ngời: “Hôm nay, nhất định chúng ta sẽ phá được vụ án, sau đó về nhà ngủ cho đã”. Anh ngập ngừng nhỏ giọng nói: “Hai chúng ta cùng ngủ.”

Giản Dao không nhận được bật cười.

Một cảnh sát rào bước chạy đến: “Giáo sư Bạc, cô Giản, đã trực vớt cả hồ rồi nhưng không phát hiện được bất cứ thứ gì khả nghi.”

Giản Dao sững sờ. Bạc Cận Ngôn nín thở, bước sát đến mép hồ, trầm tư quan sát.

***

Phương Thanh ngồi trên mặt đất, chẳng biết đã ngủ gục từ lúc nào. Khi đầu nghiêng hẳn sang một bên đập vào bàn, anh mới giật mình tỉnh dậy. Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời hừng sáng ngoài cửa sổ. Mấy nhân viên giám định đang thu dọn đồ đạc, xem ra công việc của họ sắp hoàn thành.

Phương Thanh đột ngột đứng dậy. Một cảnh sát hình sự bên cạnh cười hỏi: “Sếp Phương, anh đã vật vờ ở đây cả đêm rồi, có ngộ ra được điều gì chưa?”

Tuy anh chưa suy nghĩ tỏ tường nhưng vẫn cố tình tỏ ra thần bí: “Thiên cơ bất khả lộ.” Khiến đám cảnh sát xung quanh cười ha ha.

Sắp thu đội rồi mà tâm trí Phương Thanh vẫn rối như tơ vò. Dường như đầu mối đã gần ngay trước mắt, nhưng còn thiếu chút nữa mới có thể chạm đến. Anh châm điếu thuốc, theo mọi người đi ra ngoài.

Sinh viên trường Thanh Đô đều rất chăm chỉ. Mới sáng sớm đã có người vào toà nhà thí nghiệm. Phương Thanh đi ngang qua một sinh viên, vừa được mấy bước chợt khựng lại. Anh quay đầu gọi: “Này, bạn gì ơi!”

Bạn sinh viên kia quay người lại, lịch sự hỏi: “Có chuyện gì không?”

Phương Thanh nhìn chằm chằm chiếc túi đen to đựng trong tay cậu ta: “Đây là gì thế?”

“Phế phẩm thí nghiệm.”

“Mang đi đâu?”

“Bãi rác thí nghiệm tầng một.”

Phương Thanh thoáng giật mình. Trong phòng thí nghiệm của Kha Thiên có thùng rác, tất cả những thứ bỏ đi đều được nhân viên giám định thu gom. Họ không ngờ còn có bãi rác tập trung ngoài này. Anh lập tức gọi điện thoại cho Chu Mạt Mạt.

“Chào cô, tôi muốn xác nhận một chuyện. Mấy phế phẩm thí nghiệm chiều hôm qua của hai người đã vứt đi chưa? Chính là cái túi đen to đựng ấy?”

“Vứt rồi, là Kha Ái mang đi vứt.”

“Lúc mấy giờ?”

“Gần năm giờ.”

Phương Thanh mừng rỡ. Giời lắm, thời gian trùng khớp! Anh vội vàng báo với mấy cảnh sát khác: “Mọi người về trước đi.” Rồi chạy thẳng xuống dưới.

Trong chớp mắt, anh đã đứng trước bãi rác mà cậu sinh viên kia đề cập. Đó là một căn phòng ở khúc cua. Phương Thanh đứng ngoài cửa, nhìn đồng túi đen chôn chôn trong phòng, mỗi cái ít nhất cao bằng nửa người. Anh thở dài, đeo găng tay và khẩu trang vào, bắt đầu cầm cúi lục lọi.

Cùng lúc đó, An Nham và Cố Băng Băng đang ở trong nhà kho câu lạc bộ cosplay của cô ấy. Trước mắt là những trang phục đa dạng lạ mắt, đạo cụ đao kiếm, búa rìu, chiến giáp...An Nham lục tìm từng thứ một, Cố Băng Băng lảng lảng đi theo. lát sau, cậu bỗng phát hiện rất nhiều trang phục của nữ đều vô cùng hồ hang.

Tuy bản thân là thanh niên thời đại mới, từng thấy mấy thứ này nhiều lần rồi, nhưng khi hình dung cô gái phía sau trong những bộ trang phục ấy, An Nham bỗng thấy cả người nóng bừng.

“Bình thường, em hay mặc mấy bộ này à?” An Nham hỏi vu vơ.

“Ít lắm!” Cố Băng Băng vô tư đáp: “Em hay cosplay nhân vật cổ trang hơn.”

“À...” An Nham thở phào, bắt giắc mỉm cười.

Trong lúc An Nham đang cầm cúi tìm kiếm, Cố Băng Băng tranh thủ quan sát cậu. Đó là một chàng trai hơn hai mươi, cao dong dỏng, mặt mũi trắng trẻo, áo sơ mi phẳng phiu, giống như nam chính bước ra từ ngôn tình vậy. Lần trước, nghe mấy cảnh sát khác nói cậu rất giỏi điều tra camera giám sát nữa. Dù rằng công việc đơn giản nhưng rõ ràng cậu làm việc rất chăm chỉ.

Mãi suy nghĩ miên man, cô vô tình va đầu vào lưng An Nham. Mặt cô thoáng chốc nóng bừng, An Nham quay lại nhìn cô nhưng không nói gì. Hoá ra cậu đột ngột dừng bước vì có phát hiện mới. Cậu chỉ vào đồng hồ đặt sát vách tường, hỏi: “Kia là gì vậy?”

“À...” Cố Băng Băng đáp: “Đó là con rồi.”

An Nham yên lặng chốc lát rồi cùng cô đi về phía mấy con rối kia. Tổng cộng có bốn con, đều là nữ, kích cỡ gần bằng với người thật. Nhìn từ xa, cậu còn ngỡ đoá là bốn mỹ nhân duyên dáng đang đứng ngẩn ngơ, đến gần mới nhận ra có chút khác biệt với người thật. Thân thể chúng gồm từng đoạn rời rạc nối với nhau, khớp nối thô kệch rõ ràng, nhưng mái tóc chắc chắn là hàng thật, mềm mượt và đen nhánh. Màu da có phần trắng hơn người thật, phản chiếu bóng loáng dưới ánh đèn. Đôi mắt an tĩnh kia nhìn thẳng vào cậu, tưởng như sẽ “tĩnh giắc” ngay sau đó, quả thật có chút sồn tóc gáy.

An Nham xem xét từng con một, Cố Băng Băng thấy vẻ mặt cậu nghiêm túc nên giữ im lặng. Đến con cuối cùng, cậu dừng người lại, cảm thấy có chút khác lạ so với ba con trước. Phần thân thể và các khớp nối tinh xảo hơn, gáy, bả vai, khuỷu tay, cổ tay, xương chậu, đầu gối, mắt cá chân...đều có những cái lỗ nhỏ xíu.

“Đây là gì?”

“Đó là con rối biểu diễn bằng dây.”

***

Từ sáng sớm đến giữa trưa, ánh nắng soi rọi khắp căn phòn chứa rác nhưng tâm trạng Phương Thanh lại không hề sáng sủa. Mùi rác rưởi hôi thối và

chất hoá học phế phẩm khiến anh sặc mùi hoa mắt. Anh còn phải cẩn thận từng li từng tí, không để mất chất học hay axit độc hại gì đó còn sót lại dính vào người.

Xe gom rác có mặt đúng giờ khi vừa hừng sáng đã bị Phương Thanh chặn lại. Anh nghĩ bụng:May mà ông đây phản ứng nhanh, lỡ như “vật đó” bị xe rác xúc đi thì có tìm tám kiếp cũng không ra. Thế nhưng mắt anh sắp mờ đi vì phải lục tung cả buổi, cũng hết nửa căn phòng rồi. Anh cắn răng, tập trung lũng súc nửa bãi rác còn lại. Anh cẩn thận lấy từng món đồ bên trong một chiếc túi đen còn mới ra: Bình lọ, nhíp, giấy thủ, một chiếc đồng hồ cát, hai chiếc đồng hồ cát, ba chiếc đồng hồ cát...

Anh chợt giật mình, dường như có một dòng máu nóng đột nhiên từ ngực vọt thẳng lên não, khiến động tác của anh nhanh đến chóng mặt.

Đồng hồ cát, là đồng hồ cát trong phòng thí nghiệm của Kha Thiên...và cả chiếc kệ bữa bộ nữa, rõ ràng có đồ vật gì đó bị dịch chuyển liên tục. Nói theo Bạc Cận Ngôn, Kha Ái phiên bản gốc là một người ngăn nắp và nguyên tắc, không thể nào để đồ đạc lộn xộn được. Vừa rồi, sao anh không nghĩ đến cơ chứ? Và cả mấy vết keo dính, vị trí vừa khéo đều nằm ở những chỗ trống trên kệ...Thứ vốn đặt ở đó bị tẩu tán đi là đồ vật gì nhỉ?

Đồng hồ cát, rất nhiều đồng hồ cát. Vật này đến thời gian nhất định thì sức ép ở phần bên dưới sẽ tăng lên. Nó dùng để điều khiển thưa gì?

Anh vui đầu tiếp tục lục tìm trong túi rác.

Đây, là đây, vô số sợi dây mảnh màu trắng và chắc chắn. Anh kéo từng sợi ra, cuối cùng lôi lên một thứ đồ mang hình thù kỳ lạ làm bằng sắt. Nó khá giống chiếc nỏ nhưng không phải. Bởi vì những sợi dây này dùng để kết nối thứ gì đó mà khi nẩy anh đã giật một đầu dây nên món đồ bị tách rời thành nhiều mảnh sắt. Hôn nữa, Phương Thanh kéo đầu bên này thì đầu bên kia liền động đậy với lực khá mạnh.

Anh đặt món đồ sang một bên, tiếp tục rà soát trong túi, bất chợt sờ phải thứ gì đó lạnh ngắt. Phương Thanh giật mình đứng bật dậy, mở rộng miệng túi, từ từ lấy ra đồ vật to đùng kia ra.

Là một người rối xấp xỉ với vóc dáng của người thật, tóc đen hơi xoăn buông rủ, làn da trắng trẻo, mặc trang phục y hệt như “Kha Ái” hôm nay, áo phông trắng và quần jean lửng. Nổi trán, khuỷu tay, đầu gối, mắt cá chân...đều có những lỗ li ti, khớp với mấy sợi dây mảnh của món đồ bằng sắt kia.

Phương Thanh lại mò sâu dưới đáy túi, moi ra được vài đồ dùng và quần áo con trai. Anh nhớ rõ lời khai của nạn nhân Hứa Sênh hôm nay. Người tấn công cô ta chắc chắn đã mặc bộ quần áo này. Kha Thiên không kịp tiêu huỷ nên vứt vào đây. Thế nào trên này cũng còn lưu lại dấu vết nào đó.

Đặt hết đồ đạc lên mặt đất, Phương Thanh ngồi thụp xuống cười lớn đầy thoả mãn. Mấy công nhân thu gom rác ngoài cửa nhìn anh với vẻ quái gở, còn tưởng anh cảnh sát này bị điên nữa.

Phương Thanh cười xong mới thấy cả người mệt lử. Đã mấy đêm anh không hề chợp mắt rồi? Không sao, hôm nay bắt người xong, anh sẽ ngủ thẳng cả ba nay ba đêm. Anh lấy lại tinh thần, bò dậy thì đúng lúc di động đổ chuông. Là An Nham gọi đến.

“A lô, An Nham!”

“Phương Thanh!”

Hai người lên tiếng cùng lúc.

“Tôi tra ra rồi.”

“Em biết thủ thuật che mắt là gì rồi!”

Cả hai đều thẳng thốt rồi lại đồng thanh bật ra đáp án: “Con rối điều khiển bằng dây!”

Phương Thanh cười khà: “Tên nhóc này, giỏi lắm! Lập tức về Cục Cảnh sát, gọi cho Bạc Cận Ngôn.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, An Nham ôm con rối nhìn Cố Bằng Bằng: “Tôi phải về Cục ngay bây giờ.”

“Đạ được. Anh khỏi lo cho em, em đi xe buýt về cũng được.”

An Nham ngập ngừng: “Xin lỗi...và cảm ơn em.”

Cố Bằng Bằng chỉ cười đáp lại. Cả hai cùng quay người đi ra cửa. Vừa được vài bước, An Nham bỗng ngoái đầu nhìn nhủ cô: “Cảnh sát chúng tôi sẽ không bắt em giúp không công đâu, hơn nữa còn lấy cả con rối của em đi thế này. Mấy ngày sau, tôi mời em ăn cơm nhé?”

Tim Cố Bằng Bằng đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực: “Được ạ!”

Hai người đi tiếp vài bước thì Cố Bằng Bằng chợt nhớ đến thời gian hẹn gặp: “Vậy thứ mấy ạ? Thứ Ba, thứ Tư em đều có lớp.”

An Nham quay đầu nhìn cô, nở nụ cười ôn hoà, rạng rỡ khoe hàm răng trắng tinh và gương mặt đã thoáng ửng hồng.

“Hôm nay, vụ án giải quyết xong, phần việc tổng kết của tôi chắc mất khoảng hai đến ba ngày nữa. Tối thứ sáu được không?”

“Đạ!” Mặt Cổ Bàng Bàng đỏ bừng.

“Sáu giờ tối, tôi sẽ lái xe đến cổng trường đón em.”

“Được.”

***

Mặt trời chói chang chiếu những vạt nắng óng ánh trên mặt hồ. Về mặt Bạc Cận Ngôn bình tĩnh và ung dung. “Không, tiếp tục tìm. Trời đất bao la, nhưng Kha Thiên chỉ có thể chọn nơi này làm trạm dừng cuối cùng cho cuộc đời Kha Ái. Nếu không tìm được trong hồ thì mở rộng phạm vi lục soát.” Ánh mắt anh phóng ra xa hơn. Đó là bãi cỏ ven hồ, trải dài tới con đê và gò núi thấp phía đối diện. “Tìm kỹ những nơi kia.”

“Rõ!”

Nhóm cảnh sát tiếp tục bận rộn, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cũng gia nhập đội tìm kiếm. Những tia nắng dần chệch về phía Tây, người Giản Dao đã mồ hôi nhễ nhại. Thỉnh thoảng, cô ngẩng đầu nhìn anh, thấy gương mặt anh cũng ướt đẫm như mình. Dẫu vậy, thần sắc và ánh mắt của anh vẫn kiên định, lạnh lùng. Anh tỉ mỉ tìm kiếm từng góc ngách với quyết tâm cao độ. Đây chính là người đàn ông mà cô yêu sâu sắc. Dù bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, chỉ cần có sự hiện diện của anh thì sẽ không có vong linh nào chết không nhắm mắt.

Giản Dao nghỉ tay đưa cho anh bình nước: “Anh uống một chút đi.”

Bạc Cận Ngôn nhận lấy, vịn nắp rồi vuốt nhẹ tóc cô: “Cảm ơn em.”

Giản Dao mỉm cười. Đúng lúc này, di động trong túi áo anh vang lên. Bạc Cận Ngôn nhìn thoáng qua màn hình rồi bắt máy: “A lô?”

Sau đó, anh liếc nhìn cô, quay người đi đến một góc khác. Giản Dao ngỡ ngàng nhìn anh, thắc mắc ông chồng mình lại giờ trò thần bí gì nữa đây?

Bạc Cận Ngôn đi xa vài bước mới cất lời: “Bây giờ, tôi không có ở nhà.”

Là nhân viên chuyển phát nhanh gọi đến. “Anh Bạc, đây là bưu kiện quốc tế, còn có bảo hiểm hàng hoá vận chuyển, chắc chắn rất quý giá. Anh phải đích thân ký nhận mới được.”

“Được, vậy cậu cứ gửi ở bưu điện gần Cục Cảnh sát đi, tôi sẽ đến lấy.”

Cúp điện thoại, anh vừa quay người đã thấy Giản Dao nhìn mình chằm chằm. Anh ra vẻ thần nhiên: “Em nhìn gì vậy? Mau làm việc đi.”

“Hừm...” Cô cong môi.

Lúc này, nhóm cảnh sát ở đê đập phía trước xôn xao nói: “Có phát hiện rồi!”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao phản chấn hẫng, rào bước chạy đến.

Đây là một hầm trú ẩn được xây dựng từ lâu phía dưới con đê. Cỏ dại mọc cao nên che khuất cửa hầm, vì thế lúc trước không bị ai phát hiện. Giản Dao đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện căn hầm này vừa vận đối diện với nhà cũ học Kha, chỉ cách nhau bởi hồ nước.

Mọi người bật đèn pin từ từ tiến vào căn hầm. Hầm không sâu, họ đi khoảng mười mấy mét đã chạm phải vách tường đá đen lốm chốm phía trong cùng. Có một người yên lặng tựa vào đó, không hề động đậy. Nói chính xác hơn, đó là một thi thể đã bắt đầu thối rữa.

Thi thể mặc váy lụa trắng, chân mang đôi giày thêu. Chẳng qua lớp vải lụa kia đã nhuộm màu máu khô đen kịt. Gương mặt thi thể khô đét, cánh tay trơ xương, lẳng lẳng nhìn mọi người trong không gian u tối.

Chỉ cần là người có chút kiến thức pháp y, vừa nhìn kết cấu bộ xương sẽ biết ngay đây là một thi thể nữ, giống hệt với bộ dạng Kha Ái chết thay Kha Thiên hôm ấy.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao im lặng đứng trước thi thể. Những người còn lại đều kinh hoàng vì cảnh tượng này. Cuối cùng họ đã tìm được cô ấy, một thi thể gắn kết hai sinh mạng.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Type: Lê Huyền

Chạng vạng, Phuong Thanh chạy xe như bay về Cục Cảnh sát. Đã hơn mười bốn giờ trôi qua, nói không chừng, Kha Thiển đã được thả về rồi. Nhưng không sao, sau khi mọi người tập hợp lập tức tiến hành truy bắt.

Đột nhiên, di động anh đổ chuông dồn dập. Phuong Thanh cúi kinh liếc nhìn. Mẹ kiếp, đứa nào không có mắt đi quấy rầy anh vào lúc đầu sôi lửa bỏng thế này? Chết tiệt là “nữ hoàng” của anh gọi!

Dù đang trong trạng thái căng thẳng tột độ, anh sẽ không bị ảnh hưởng bởi vài phút xao nhãng đâu! Phuong Thanh đạp phanh xe tấp vào lề. Anh cảm di động lên, khóa môi vô thức khẽ nhếch, giọng nói dịu dàng đến mức bản thân anh cũng thấy ngại ngùng: “A lô, Kim Hiền Triết?”

Giọng Kim Hiền Triết khê khàng: “Phuong Thanh!”

Hai người yên lặng trong chốc lát.

“Có chuyện gì không?” Anh ra về trấn tĩnh.

“Lần trước, anh để lại mảnh giấy cho em...” Cô chần chừ. “Là thật sao?”

Phuong Thanh thôi cười, ngẩng đầu nhìn con đường dài ngoài cửa sổ. Ánh tà dương ảm áp bao phủ từng người đi đường vội vã.

“Thật.” Giọng anh ôn hòa và kiên định.

Trong đầu Phuong Thanh bắt đầu hiện ra hình ảnh anh đến phim trường thăm cô mấy hôm trước. Vợ vàng gửi hoa cho cô, lấy quyển sổ trong túi, xé ra một tờ giấy, cầm bút nhưng không biết viết gì. Cuối cùng, một tên đàn ông già đầu như anh lại ngồi xổm trong góc, sau lưng đám fan cuồng nhiệt cầm bút mãi mới viết ra được hai dòng chữ:

“Anh đến Bắc Kinh rồi.

Trước kia, em phải chờ anh quá nhiều. Về sau, mỗi ngày, anh đều chờ em.”

“Em...” Giọng cô nghẹn ngào. “Mấy ngày này, em phải quay phim. Em ở khách sạn Hilton, cách Cục Cảnh sát của anh không xa. Ở đến tối mai là đi.”

Anh nhanh nhẩu: “Hôm nay anh... À không, hôm nay phải bắt tội phạm. Ngày mai, sáng sớm ngày mai, anh nhất định sẽ đến. Chúng ta... nói chuyện với nhau, ngồi xuống nói chuyện cho đàng hoàng. Có được không, Hiền Triết?”

Bên kia im lặng giây lát rồi dịu dàng lên tiếng: “Được, em chờ anh.”

Đại minh tinh nổi tiếng cả nước, cô gái Hiền Triết bừng bình lạnh lùng của anh nhận lời chờ anh đến. Cúp điện thoại, đầu óc Phuong Thanh bỗng trống rỗng. Anh ngẩng đầu nhìn dòng xe qua lại như mắc cùi, đưa tay che nụ cười khó nén trên môi. Khốn kiếp, trong khoảnh khắc đó, thậm chí anh còn xúc động suýt khóc. Anh biết rõ mình sắp đạt được điều gì. Số mệnh của họ lại gặp nhau. Anh bắt tội phạm nữa đời, coi như đã tích không ít công đức, cuối cùng trời cao vẫn không nhả tâm bạc đãi anh, đúng không?

Anh mang theo tâm trạng kích động mà thư thái ấy, hăng hái lái xe chạy một mạch về Cục, lao vọt lên tầng.

“Một giờ trước, Kha Thiển được thả ra, giữa đường đã cắt đuôi được người của chúng ta.” An Nham báo lại tình hình với anh. “Cục đã phái người đến Đại Học Thanh Đô nhưng không tìm được. Xe của cậu ta cũng không thấy. Cậu ra bỏ trốn rồi. Cấp trên đã phát lệnh truy bắt toàn thành phố.”

“Tốt.” Phuong Thanh gấp gấp hỏi: “Cận Ngôn và Giản Dao đâu?”

“Anh chị ấy sắp về tới nơi rồi.”

Ý chí chiến đấu của Phuong Thanh bốc lên ngàn ngạt. “Tôi không tin thằng ngốc này có thể chạy lên trời.” Anh vỗ vai An Nham. “Bắt được người rồi, tôi sẽ mời mọi người uống rượu tối nay.”

An Nham không biết tại sao cảm thấy hưng phấn hơn bình thường. Cậu ta gật đầu liên hồi: “Được!”

Tin tức Kha Thiển trốn thoát đến tai Bạc Cận Ngôn, nhưng anh không hề lo lắng. Họ đã có “hoàng tử máy giám sát” cơ mà. Tên biến thái ăn thịt người Hoa còn bị An Nham tìm được, huống chi một tội phạm tay đơ, dù có IQ cao đi chăng nữa thì cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi. Anh thậm chí vừa lái xe vừa ngâm nga, sau đó điềm nhiên hỏi Giản Dao: “Tối nay chúng ta ăn gì? Ăn cá được không?”

“Người còn chưa bắt được, anh đã thành thoi thế?” Giản Dao lườm anh.

“Dĩ nhiên.” Bạc Cận Ngôn tự tin. “Chứng cứ vô cùng xác thực, bắt người không phải chuyện anh quan tâm. Có Phuong Thanh và An Nham còn sợ không bắt được người sao?”

Giản Dao thấy cũng phải, bèn đưa ra gợi ý: “Vậy ăn cá đi. Lần trước, món cá dưa chua kia khá ngon. Nhà hàng đó còn có mấy món khác cũng không tệ.”

“Ừm.”

Lúc sắp đến cổng Cục Cảnh sát, khoe mắt Bạc Cận Ngôn nhìn thoáng qua văn phòng chuyển phát nhanh. Anh nhớ đến cuộc điện thoại kia, lập tức đỗ xe lại ven đường: “Anh đi lấy bưu kiện.”

“Vâng.” Giản Dao dõi theo bóng lưng vội vã của anh, trầm ngâm không biết bưu kiện gì mà khiến giáo sư Bạc ung dung của chúng ta đứng ngồi không yên như vậy? Lát nữa, cô phải xem thử mới được.

Bạc Cận Ngôn trở về xe liền nhét chiếc hộp chuyển phát nhanh ra hàng ghế sau.

Giản Dao tò mò: “Cái gì vậy anh?”

Anh đáp bằng quơ: “Đồ anh mua qua mạng.”

“À...”

Lúc này, điện thoại Bạc Cận Ngôn vang lên âm báo. Phó Từ Ngộ gửi tin nhắn đến: Cận Ngôn, tám giờ tối nay, sang nhà tôi một chuyến.

Bạc Cận Ngôn kinh ngạc. Con người Phó Từ Ngộ bình thường dễ chịu đến mức kỳ lạ, nhưng thật ra cũng có chút khó chiều, là một người kín tiếng. Ví dụ như chuyện của Hàn Vũ Mông, ngoại trừ Bạc Cận Ngôn, anh ấy không nói với bất cứ người nào, ngay cả với Giản Dao cũng khá miễn cưỡng khi đề cập đến. Trước đây, Giản Dao biết được sự tồn tại của Hàn Vũ Mông đều do Bạc Cận Ngôn kể lại.

Anh nói với vợ mình: “Chờ anh một chút.” Rồi đẩy cửa xuống xe, gọi điện cho Phó Từ Ngộ.

“Tút... TUT... TUT...” Chuông reo rất lâu nhưng không ai nghe máy.

Anh gọi vào số máy bàn nhà Phó Từ Ngộ nhưng chỉ có tiếng chuông đổ dài, gọi đến văn phòng cũng vậy.

Giản Dao ngồi trong xe, với tay cầm chiếc hộp chuyển phát nhanh nằm dưới hàng ghế sau kia, xác định đồ là từ nước ngoài gửi về. Cô lấy con dao rọc giấy trong cốp đựng đồ rạch chiếc hộp ra. Trước nay, các bưu kiện gửi đến nhà đều do cô mở. Đẳng nào món đồ này mang về nhà cũng đưa cho cô thôi. Mở chiếc hộp ra, thấy tầng tầng lớp lớp giấy gói, cô kiên nhẫn tiếp tục tháo, cuối cùng thấy được hai chiếc hộp bằng nhung màu đen tinh xảo. Giản Dao thẳng thốt.

Bạc Cận Ngôn vừa vào xe đã thấy vợ mình ngăn người nhìn hai chiếc nhẫn, ghen giọng không nói nên lời.

“Đây là...” Giản Dao có chút xúc động.

Anh thờ ơ cất giọng: “Chà, không còn gì bất ngờ nữa.”

Giản Dao cười khúc khích, tỉ mỉ cầm hai chiếc hộp: “Lúc anh cầu hôn không phải đã tặng nhẫn rồi sao? Còn mua nữa làm gì?”

“Đó là nhẫn đính hôn. Nhẫn kết hôn phải là một đôi, hơn nữa đeo cả đôi, nên cần mang ý nghĩa sâu sắc hơn,”

Giản Dao chợt thấy lòng ấm áp. Còn cần cô đoán nữa sao? Người này ngay cả nhẫn kết hôn cũng đặc biệt chuẩn bị rồi. Chuyện anh che giấu, giấu điếm lần trước thì không cần phải đoán nữa, tất nhiên... hôn lễ của riêng hai người họ.

Cả đôi này chỉ có một lần thôi đấy!

Giản Dao lại giả vờ không nghĩ sâu xa đến vậy, thản nhiên cảm gộp nhẫn lên ngắm nghía. Một chiếc khắc hình chú chim nhỏ giương cánh muốn bay vô cùng khéo léo, sống động, trên thân chú chim còn cần một vòng kim cương li ti, rạng rỡ dưới ánh nắng. Chiếc nhẫn còn lại có hình dáng cây mây bện vào nhau cực kỳ tinh xảo, ánh kim cương lấp lánh, êm dịu, hài hòa.

Giản Dao suy nghĩ một lát liền cầm hộp nhẫn cây mây kia: “Em đoán cái này nhats định là của em, phải không?”

Không phải anh đã nói “cần mang ý nghĩa sâu sắc” sao? Anh là chú chim giương cánh bay cao, vẫy vùng trên bầu trời bao la, còn cô là nhánh cây mây trôi buộc lấy anh, cũng là nơi bình yên anh dừng chân nhưng khi mệt. Suy luận như thế chắc là ổn rồi nhỉ?

Bạc Cận Ngôn chỉ cười không nói. Nào ngờ, Giản Dao lấy nhẫn ra mới phát hiện không phải. Chiếc nhẫn có hình chú chim khá nhỏ mới thuộc về cô.

Lúc này, anh nhẹ nhàng cầm chiếc nhẫn, trịnh trọng đeo vào tay cho cô: “Fiedrich Nietzsche (1) đã từng nói: “Người cũng giống như cây. Cành càng muốn vươn cao đến ánh nắng ở nơi cao thì rễ càng phải cắm sâu vào lòng đất tối tăm” Giản dao, anh là gốc cây, còn em chính là chú chim nhỏ bay lượn trên thân cây của anh, tự do và thuần khiết. Chúng ta cùng nhau hướng đến ánh dương, truy tìm chân tướng, gắn bó cả đời.”

(1) Fiedrich Wilhelm Nietzsche (1844 – 1900) là một nhà triết học người Đức. Các tác phẩm của ông nổi bật với phong cách mang tính ẩn dụ và nhiều nghịch lý hơn mức thông thường của các bài luận triết học. Vào nửa sau thế kỷ XX, Nietzsche đã được xem là một nhân vật quan trọng có ảnh hưởng lớn trong triết học hiện đại, trực tiếp và gián tiếp (thông qua Martn Heidedder), Nietzsche đã ảnh hưởng đến thuyết hiện sinh, chủ nghĩa hậu hiện đại, phân tâm học và nhiều tư tưởng theo sau.

Giản Dao nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, lặng lẽ vương tay ôm lấy anh. Bạc Cận Ngôn cúi đầu hôn lên má cô, sau đó anh tự đeo nhẫn và nắm chặt tay cô.

“Từ Ngộ gọi anh sang nhà, chắc là có việc. Em đi bắt Kha Thiên với nhóm Phương Thanh nhé! Tối nay gặp.”

“Được.”

Bạc Cận Ngôn mau chóng lái xe dời đi. Giản Dao vừa dậm bước lên tầng thì nghe tiếng ai đó gọi lại: “Giản Dao!”

Cô quay đầu, kinh ngạc khi thấy Lạc Lang đã nhiều ngày không gặp. “Anh Lạc, so anh lại đến đây? Có việc gì không ạ?”

Lạc Lang đứng dưới hàng hiên, mặc áo phông sáng màu và quần kaki đen, phong cách nổi bật làm tôn dáng người cao ráo. Anh ta mỉm cười trả lời: “Anh thuận đường chạy ngang qua, định đưa tài liệu lần trước cho em, không ngờ gặp em ở đây thật.”

Giản Dao mỉm cười nhận lấy: “Cảm ơn anh, phiền anh, thật ngại quá! Nhưng hôm nay, em và Cận Ngôn lại không thể mời anh ăn cơm được, phải chuẩn bị thi hành nhiệm vụ.”

Lạc Lang gật đầu. “Anh biết, mai đi đi. Đúng rồi, đi bắt tội phạm à?”

“Sao anh biết?”

“Mười phút trước, anh thấy Phương Thanh và An Nham đã lái xe đi, còn mang theo súng và công tay nữa.”

Giản Dao thoáng đăm chiêu. Việc này có chút phiền phức. Mọi người đã hành động, cô phải liên lạc với họ và tìm xe chạy đến đó mới được.

Như đọc được suy nghĩ trong đầu Giản Dao, Lạc Lang đề nghị: “Anh lái xe đến đây. Dù sao buổi tối không có việc gì làm, để anh đưa em đi. Nhất thời em đâu điều xe kịp, không phải sẽ tốn nhiều thời gian và công sức sao? Không cần phải như thế.”

Giản Dao vội vàng từ chối, còn nói đùa: “Như vậy sao được? Cảnh sát phá án không thể tùy tiện bắt dân phối hợp giúp đỡ đâu.”

Ấy thế mà Lạc Lang lại nhìn thẳng vào mắt cô, không một lời phân trần kéo phất tay cô ra xe: “Sếp Giản, em Giản, xin yên tâm, anh cam đoan đưa em đến nơi sẽ đi ngay, tuyệt đối không ảnh hưởng đến công việc của mọi người. Công an, kiểm sát và tư pháp vốn là một nhà, không phải anh chưa từng theo cảnh sát đi bắt tội phạm. Em đừng khách sáo, anh rất thân với cục trưởng và đội trưởng của các em đấy!”

Giản Dao vội rút tay lại rồi gật đầu với anh. Nếu cô còn cự tuyệt nữa thì quả thật khách sáo quá, đành nói lời cảm ơn rồi lên xe.

Lạc Lang lái rất nhanh, hoàn toàn khác với dáng vẻ thận trọng, nho nhã thường ngày. Giản Dao ngồi ở ghế lái phụ gọi điện cho An Nham. Hóa ra Kha Thiên trốn đến căn phòng trọ gần công viên Anime mà cậu ta từng thuê trước đây. Phương Thanh và An Nham đang dẫn đội đến đó truy bắt.

Cúp máy, Giản Dao báo địa điểm cho Lạc Lang. Anh “ừ” một tiếng, chiếc xe tăng tốc nhưng vẫn rất thận trọng chạy trên đường. Giản Dao nắm chặt tay cầm theo phản xạ tự nhiên: “Anh Lạc, không ngờ anh lái xe... cùng bạt mạng như vậy!”

Lạc Lang bị cô chọc cười: “Đồng chí Giản Dao, anh chỉ muốn sớm đưa em đến tập hợp sớm với đồng đội thôi. Chắc chúng ta sẽ đuổi kịp họ.”

Giản Dao cảm ơn anh lần nữa. Sắc trời đã tối, ánh sáng của ngọn đèn đường rọi vào trong xe hóa thành từng mảng sáng yên ả trôi xuôi. Cô lặng yên nhìn ra cửa sổ.

Nhưng tâm trạng Lạc Lang lại không bình tĩnh được. Anh cố tập trung lái xe nhưng cứ giây lát tâm trí lại dừng chân ở cô gái đang ngồi bên cạnh. Anh nghĩ, so với hồi nhỏ yếu đuối và mím ướm, quả thật cô đã trở nên khác biệt. Trên con đường chống lại tội ác, cô luôn bình tĩnh thẳng thắn tiến không lùi.

Lạc Lang bỗng cảm thấy một nỗi bi thương lớn lao ập đến. Cô lớn lên xinh đẹp, có lý tưởng của riêng mình, cũng có người bạn đời xuất sắc, thậm chí là vĩ đại. Còn anh thì sao? Nơi thành thị phồn hoa này, nhìn bề ngoài, anh sang trọng lịch thiệp, tiền đồ rộng mở, nhưng thật ra lại cô đơn tĩnh mịch với hai bàn tay trắng.

Xe dừng lại khi gặp đèn đỏ, Lạc Lang quay sang nhìn cô chăm chú, không tài nào không chế được bản thân thôi quuyến luyến. Giản Dao đang nhìn vu vơ khung cảnh ngoài cửa sổ, dường như cảm nhận được ánh mắt anh. Cô quay đầu nghi ngờ hỏi: “Anh Lạc, có chuyện gì sao?”

Lạc Lang mỉm cười không nói.

Giản Dao cũng im lặng nhìn về phía trước. Dù sắc mặt cô vẫn bình thản, nhưng đáy mắt đã gọn sóng suy tư. Vừa rồi, sao cô lại nhận thấy một nỗi đau thương kín đáo lóe lên trong mắt Lạc Lang?

Lẽ nào anh ấy đối với cô không chỉ là tình cảm anh em đồng hương ư? Trước đây, cô và anh từng gặp nhau chẳng? Người đàn ông này sao lại nhìn cô với ánh mắt như thế?

Tuy nhiên, không còn kịp nghĩ ngợi gì nữa, công viên Anime đã thấp thoáng trong tầm mắt. Nơi họ đang dừng cách nhà Kha Thiên không xa.

Phó Từ Ngộ sống ở một tòa chung cư cao cấp. Bạc Cận Ngôn ấn chuông cửa nhưng không ai ra mở. Mà anh có chìa khóa nên cứ chủ động vào thôi.

Anh bật đèn lên, căn phòng sáng trưng nhìn không thấy bóng dáng Phó Từ Ngộ đâu. Anh quét mắt nhìn một vòng. Phòng khách đều không có gì khác thường, sàn nhà sạch sẽ, tất cả đồ đạc đều ở vị trí cũ. Trên bàn đặt cốc nước Phó Từ Ngộ thường dùng, đối diện có một chiếc cốc thủy tinh không. Mặt bàn có dấu vết dịch chuyển.

Bạc Cận Ngôn trầm tĩnh cất giọng: “Từ Ngộ? Từ Ngộ?” Vẫn không ai đáp lời.

Anh bước nhẹ chân đi về phía phòng ngủ. Bức màn trong phòng kéo kín không một kẽ hở. Chấn không gấp, vút bừa bãi trên giường. Anh nhìn vài lần mới đeo găng tay vào, cầm một sợi tóc dài của nữ giới lên trên gối xem thử. Lặng lặng quan sát chốc lát, anh mới đặt nó lại vị trí cũ. Cuối cùng, anh đi vòng qua giường đến bên cửa sổ. Anh chợt hoảng hốt.

Máu, trên mặt đất có vết máu!

Anh lập tức ngồi xổm xuống, hàng mày cau chặt. Đó là một vết máu hẹp dài, lượng máu không nhiều, có dấu hiệu trượt đi, giống như người kéo lên trên đất. Anh đưa tay chạm vào vết máu kia, còn chưa kịp khô hẳn.

Anh đứng bật dậy, đưa tay định vén màn thì bỗng khựng lại. Anh quay người chạy nhanh ra cửa, lấy di động gọi về cục: “Tra cho tôi một chiếc xe, biển số là...” “Chính là biển số xe của Phó Từ Ngộ. Khi nãy đi lên tầng, anh không thấy chiếc xe đó đâu cả.

“Chiếc xe vừa chạy từ khuôn viên khu dân cư Thịnh Đình, không quá nửa giờ, lập tức truy tìm tung tích của nó!”

Bạc Cận Ngôn vừa ngồi vào xe thì nhận được hồi âm của đồng nghiệp: “Giáo sư Bạc, tìm được chiếc xe kia rồi.”

“Ở đâu?”

“Vừa ra khỏi giao lộ đường cao tốc phía Tây.”

Phía Tây... Giao lộ cao tốc...

Mặc Bạc Cận Ngôn đành lại, nhìn chằm chằm thiết bị dẫn đường. Công viên Anime cũng nằm hướng đó.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Type: Lê Huyền

Trời tối đen như đáy giếng dầu, ánh đèn ven đường tựa những đóm lửa leo lét đang tỏa ra từng vầng sáng u ám trong màn đêm dày đặc. Phương Thanh lái xe, An Nham ngồi ở ghế lái phụ chạy dẫn đầu. Các lực lượng cảnh sát chỉ viện khác từ nhiều phương hướng đang chạy đến tập hợp.

Căn nhà nhỏ trọ của Kha Thiên nằm trước khu ruộng đồng bát ngát, trông về phía công viên Anime xa xa, giống như một lữ khách cô độc đứng gác nơi đó. Xe Kha Ái đỗ trước cửa nhà. Cậu ta đã không còn nơi nào để đi nữa.

Phương Thanh tắt máy xuống xe, dặn dò An Nham: “Định vị di động của cậu ra không phải ở đây sao? Gọi điện cho cậu ta trước xem có bắt máy không.”

An Nham gật đầu, bấm số gọi. Sau năm, sáu hồi chuông không ngờ có người nghe máy thật. Nhưng chỉ có tiếng thờ đốc, tiếng nghẹn ngào, vừa đè nén vừa mơ hồ. Kha Thiên không hề lên tiếng.

Phương Thanh cảm điện thoại: “Kha Thiên, tôi là Phương Thanh! Bây giờ, tôi đang ở trước cửa nhà cậu. Ra đây đi, theo chúng tôi về, ngủ một giấc rồi khai báo chi tiết vụ án. Tất cả đều kết thúc, được không? Chúng tôi ở bên ngoài chờ cậu.”

Có lẽ giọng anh quá ôn hòa, bên kia Kha Thiên bật khóc nức nở: “Sếp Phương... Sếp Phương, tôi không muốn chết. Tôi chỉ muốn thay chị mình thôi...”

Phương Thanh và An Nham đều im lặng.

“Chị của cậu...” Phương Thanh chậm rãi cất lời: “Cô ấy lương thiện, lý trí, thông minh, hiểu chuyện, có trách nhiệm, có nghĩa khí và dám gánh vác. Cho nên, khi cậu khởi nghiệp gặp nhiều khó khăn, cô ấy đã cho cậu tất cả tiền đẻ dành và học bổng của mình, đúng không? Bây giờ đến lượt cậu phải dũng cảm có trách nhiệm để cô ấy tự hào mới đúng. Cậu đã báo thù cho cô ấy rồi. Trên trời, cô ấy có kình thiêng cũng không còn gì tiếc nuối nữa.”

An Nham kinh ngạc, yên lặng giờ ngón tay cái lên khen ngợi Phương Thanh.

Bên kia, Kha Thiên nức nở một lúc lâu mới bật bạch: “Tháng Chín năm ngoái, Kha Ái đến tìm tôi. Đó là lần đầu tiên tôi được sống quãng thời gian vui vẻ như một chú chim tự do trên bầu trời. Tôi thật sự ngu ngốc, khờ dại mà. Có Kha Ái là đủ rồi, sao còn phải cố bám víu những kẻ vừa thối nát vừa ích kỷ kia làm gì? Tôi sớm nên thấy rõ long dạ của bọn chúng...”

Phương Thanh không ngờ lúc này, cậu ta lại bắt đầu nhớ lại chuyện đã qua, ắt hẳn tâm trạng cũng sắp sụp đổ rồi. Anh liếc mắt ra hiệu với An Nham. Hai người đồng thời rút súng, từ từ tiến đến gần ngôi nhà.

“Chị ấy học hành bận rộn, còn tôi cả ngày vô còn rồi nghề. Ngày nào tôi cũng đến dưới tòa nhà Đại Học Thanh Đô chờ chị ấy tan học. Bất kể đợi bao lâu, trong lòng tôi vẫn rất vui vẻ vô cùng. Tôi sợ sự hiện hữu của mình sẽ khiến chị ấy bị bạn học khinh thường nên không cho chị ấy nhắc đến mình với người khác...” Kha Thiên sụt sùi kể lại.

Phương Thanh dịu giọng an ủi: “Cậu nghỉ nhiều rồi. Cô ấy không để ý đến những chuyện này đâu.” Hai người đã đến bãi cỏ trước cửa.

“Ha ha ha...” Giọng cười run rẩy đầy mê lương của Kha Thiên vang lên. “Phải, có lẽ con người trải qua một lần thay da đổi thịt mới có thể hiểu rõ nhưng đạo lý nào. Đêm đó, chị ấy đến thăm tôi. Chúng tôi chỉ là vui chơi với nhau thôi... Nhưng có thể Kha Ái muốn khích lệ sự nghiệp mà tôi theo đuổi nên mới thay trang phục cosplay, hóa trang để biến thành tôi.”

Cậu ta òa khóc.

Phương Thanh tiếp tục trò chuyện: “Sau đó thì sao?”

Trong tích tắc, Kha Thiên cất giọng lần nữa, Phương Thanh khề khàng đẩy cửa nhà.

“Tôi... đi mua nước cho chị ấy, nhưng quầy tạp hóa gần nhất cũng phải mất nửa giờ. Lúc trở lại, tôi đã thấy những kẻ đó... Xe của bọn chúng đều đỗ bên ngoài.” Kha Thiên nói nhanh hơn, câu chữ bắt đầu có lộn xộn. “Tôi rất khẩn trương, không biết họ đến làm gì. Tôi đứng ngoài cửa sổ nhìn vào trong... Kết quả thấy Kha Ái đã chết. Chị ấy bị bọn chúng giết chết, người đầy máu... đầm đìa máu.”

Tiếng gào thét của Kha Thiên không chỉ vang lên qua di động, ngay cả trong nhà cũng nghe thấy rất rõ. Phương Thanh ra hiệu bằng ánh mắt với An Nham, ý bảo khi vừa tông cửa xông vào thì tức khắc chế ngự cậu ta.

An Nham gật đầu.

Phương Thanh từ từ bỏ điện thoại xuống, nhưng lời nói hỗn loạn của Kha Thiên vẫn không ngừng truyền đến: “Tôi thấy chúng khiêng chị ấy vào rừng, quan sát chúng thương lượng chia chác số tiền trong nhà tôi như thế nào, trở mắt nhìn chúng chôn chị ấy, chùi rửa tất cả vết máu, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì. Sao chúng có thể kinh tởm như vậy? Tại sao?”

Cho nên tôi đóng giả thành Kha Ái, diễn cả hai vai của chị em tôi. Đột nhiên, tôi không còn hoảng hốt và sợ hãi nữa. Tôi nghĩ chị ấy trên trời linh thiêng, hồn chị ấy đã nhập vào thể xác tôi rồi.

Tôi nhanh chóng quen thuộc với các hóa chất trong phòng thí nghiệm của trường. Lúc thấy xyanua, tôi biết mình có thể dùng thứ này để giết người.

Tường Học Nhiễm, hần đáng chết! Kẻ ác độc nhất chính là hắn. Hắn luôn xem thường tôi. Người đưa ra ý kiến chôn xác Kha Ái cũng là hắn. Vậy nên, tôi đã để hắn chết trong bộ trang phục cosplay và khuôn mặt hóa trang hắn ghét nhất.

Tôi không ngờ các người lại tìm được tôi, tìm được Kha Ái nhanh như thế. Giống như các người điều tra được thủ thuật tạo ra chứng cứ ngoại phạm hoàn mỹ của tôi. Tôi dùng thân phận Kha Thiên đi giết Hứa Sênh, mà thật ra có giết được cô ta hay không cũng chẳng sao...

Tôi biết mình sai rồi. Tôi biết mình sai rồi. Đây là tất cả lỗi tôi phạm phải. Tôi khẩn cầu được khoan thứ... khẩn cầu...” Cậu ta lại khóc nức lên. “Nhận được khoan thứ... Hãy cứ tôi, cứu tôi với...”

Giọng nói đau khổ và hoảng sợ này khiến Phương Thanh ngây người, luôn có cảm giác có chỗ nào đó không đúng nhưng nhất thời không nghĩ ra. Không còn thời gian chần chừ nữa rồi, bởi vì cửa đã bị anh mở toang.

Trong nhà yên tĩnh, không có ánh đèn, chỉ có một chút ánh sáng bên ngoài soi qua cửa sổ. Tất cả đều nguyên vẹn hệt như lần trước họ đến đây điều tra. Phòng khách không có ai, hai người lại rón rén đi vào trong.

Khoảnh khắc đi đến cửa căn phòng đó, Phương Thanh kinh hoàng nhận ra điểm lạ thường. Kha Thiên vừa được thả ra khỏi Cục Cảnh sát không bao lâu, vì chứng cứ không đầy đủ nên chỉ bị tạm giam hai mươi tư giờ, làm sao cậu ta có thể kịp thời biết được cảnh sát tra ra được mảnh khóa và tìm được Kha Ái chứ?

Một cơn lạnh lẽo quái gở lan tỏa khắp người. Phương Thanh ngẩng đầu, kinh hoàng nhìn cảnh tượng đầm máu và cực kỳ quái dị diễn ra trước mắt.

Kha Thiên bị đóng treo trên tường ngay trước mặt bọn họ. Không sai, là đóng. Trong phòng bật một ngọn đèn vô cùng ảm đạm, đặt ở đầu giường. Thế nên Phương Thanh và An Nham có thể thấy rõ mồn một bộ dạng của Kha Thiên.

Có khoảng hai mươi chiếc đinh sắt màu bạc thật dài xuyên qua bờ vai, cánh tay, lòng bàn tay, bắp đùi, mắt cá chân của cậu ta, đóng chặt vào vách tường phía sau. Máu chảy thành dòng lênh láng. Giờ phút này, Kha Thiên Mặc bộ trang phục cosplay bằng vải sa trắng mà cậu ta yêu thích nhất. Nốt

ruồi son chăm giữ mi tâm, tựa như con dơi đỏ trong đêm tối, vừa quái dị vừa đáng sợ.

Tây phải cậu còn cầm một chiếc điện thoại đang nhận cuộc gọi. Không cần phải nói, chắc chắn có ai đó đã nhét vào.

Phuong Thanh và An Nham kinh hãi đến chết lặng, nhất thời quên cử động.

Kha Thiên cũng ngạc nhiên nhìn họ. Điều kỳ lạ chính là sắc mặt cậu ta trông không quá đau đớn, đôi mắt mờ màng như đang trôi nổi trong ảo giác chập chờn. Phuong Thanh đoán có lẽ cậu ta uống phải thuốc gì rồi.

“Xảy ra chuyện gì, Kha Thiên?” Phuong Thanh vừa sốt ruột vừa cảnh giác giờ súng nhắm xung quanh. Tuy nhiên, trong nhà không có một bóng người, phòng ngoài đen như mực, không thấy rõ gì cả.

Một giọt nướ mắt chảy xuống trên gương mặt Kha Thiên. Cậu ta cố gào lên như đã gắng gượng dùng hết chút hơi sức còn lại: “Sếp, mau ra ngoài, mau ra ngoài... Chạy đi!”

Phuong Thanh và An Nham đồng thời giật mình. Thời gian như dừng lại ở giây phút này. Nét mặt Kha Thiên đau đớn và hoảng sợ, tiếng thê yếu ớt khàn đặc của cậu, và cả tiếng đồng hồ “tít tít” đếm giờ vang lên trong tâm trí Phuong Thanh.

An Nham chưa kịp hiểu ra sao đã bị Phuong Thanh nhanh như cắt lôi đến cửa sổ gần nhất, tông mạnh ra ngoài.

Tiếng nổi ầm vang lên long trời lở đất.

Từ xa, Giản Dao đã thấy xe Phuong Thanh và Kha Ái đều đỗ bên ngoài căn nhà. Cảnh sát thuộc các đơn vị khác còn chưa đến. Quả nhiên, Lạc Lang lái xe nhanh thật!

Cô nói: “Cảm ơn anh Lạc, đỗ ở đây được rồi. Anh tránh đi trước tốt hơn.”

Lạc Lang gật đầu nhưng không hề nhúc nhích.

Giản Dao rút súng xuống xe. Có vẻ Phuong Thanh và An Nham đã vào nhà rồi. Cô quyết định ở bên ngoài quan sát và giữ vai trò chi viện. Cô thận trọng tiến sát hơn, một chân nhẹ nhàng đặt lên bãi cỏ ngoài cửa.

Rốt cuộc, Lạc Lang vẫn phải đề máy, nhưng tầm mắt vẫn chăm chú nhìn bóng lưng thẳng tắp, mảnh mai của cô.

Trước khi Giản Dao kịp phản ứng thì một dòng nhiệt hòa cùng ngọn lửa lớn đã nháy mắt chọc thủng căn nhà, như quái thú dữ tợn trong đêm tối lao về phía cô. Cô bị luồng nhiệt hùng hực kia ập vào người, cơ thể bị hất mạnh ra sau, văng ba, bốn mét. Toàn thân cô đau nhức như bị người ta nện bằng búa tạ. Đầu cô đập thẳng xuống thảm cỏ, tai ù đi, đầu óc cũng đình trệ trong chốc lát.

Nhưng cô tức khắc ngẩng lên, một dòng mắt tươi rí ra nơi khóe miệng. Cô nhìn thấy hai bóng dáng quan thuộc bị sóng xung kích đánh bật ra ngoài, lăn trên bãi cỏ phía xa. Giản Dao khàn giọng hét lớn nhưng bản thân cô đã không còn nghe được giọng của mình. Cô vừa gọi vừa lao đảo bò dậy, chạy về phía hai người kia.

Họ nằm trên cỏ, khuôn mặt lấm lem, toàn thân bết máu, hai mắt nhắm nghiền, không rõ sống chết.

Nhìn chiến hữu kẻ vai sát cánh bấy lâu năm đó, Giản Dao bật khóc nghẹn ngào. Nỗi đau đớn khủng khiếp trào dâng tưởng như trái tim bị móng vuốt của ma quỷ bóp nghẹt. Cô gào thét từng âm thanh rời rạc: “Phuong Thanh... An Nham...” Nhưng họ vẫn bất động, cô cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Cô ôm chặt An Nham nằm ở gần mình hơn, muốn lôi cậu ta ra xa. Đột ngột bị ai đó kéo mạnh từ phía sau, Giản Dao hoảng hốt quay đầu lại, thấy gương mặt lo lắng của Lạc Lang. Anh ta hét lớn gì đó.

Giản Dao đẩy mạnh anh ta nhưng vô ích. Sau đó, tiếng nói của Lạc Lang rốt cuộc đã thông qua màng nhĩ không ngừng chấn động, truyền vào tai cô: “Giản Dao! Đi... Đi thôi! Nơi này nguy hiểm lắm. Lập tức đi thôi, đừng ở lại đây, đi theo anh!”

Giản Dao khóc nữa nờ: “Không! Em phải cứu họ, em không thể để họ ở đây! Lạc Lang, gọi điện thoại, mau gọi điện thoại tìm người giúp đỡ. Gọi Cận Ngôn, mau gọi cho Cận Ngôn đi.” Nước mắt cô ào ạt tuôn rơi, nhưng vẻ mặt Lạc Lang kiên quyết hơn cô nhiều. Anh cứng rắn kéo cô ra ngoài.

Nhưng một bóng người xa lạ đã chắn ngay trước mắt họ.

Ngọn lửa phía sau vẫn cháy bùng bùng. Lạc Lang siết chặt lấy người Giản Dao, ánh mắt đề phòng nhìn người đối diện. Cô cũng phát giác đối phương không hề có thiện ý. Vóc dáng hần rất cao, mặc áo hoodie, đội mũ lưỡi trai, khuôn mặt lẫn khuất trong đêm tối. Cô chỉ thấy được một lọn tóc vàng lộ ra dưới mũ.

Hắn cười thích thú: “Hi, rốt cuộc cũng gặp cô rồi, Jenny!”

Lạc Lang và Giản Dao đồng thời biến sắc. Đúng lúc này, cảm giác đau buốt ập đến khi con dao đâm thẳng vào lưng khiến Lạc Lang choáng váng. Cảnh tay đang ôm Giản Dao tức thì buông lỏng. Giản Dao kinh hãi quay đầu. Người phía sau găm chặt cổ Lạc Lang, rút con dao găm nhuộm máu kẻ sát cô anh ta.

Gã cũng mặc áo hoodie đen, khuôn mặt ẩn trong bóng tối.

Gân xanh hằn rõ trên trán Lạc Lang, bên ngực phải không ngừng trào máu. Anh ta liều mạng hất tay đối phương ra nhưng không được. Gã cất tiếng cười khàn ghê rợn. Vẫn giữ chặt Lạc Lang không chút suy suyển.

Tình cảnh trước mắt thật nguy hiểm khôn cùng!

Giản Dao nhắm súng ngay đầu gã, cất giọng lạnh lùng: “Thả anh ấy ra! Nếu không, tôi sẽ nổ súng.”

Nhưng sự phản kháng yếu ớt ấy sao có thể ngự được bọn họ. Hai người này rõ ràng là tội phạm lão luyện. Ngay lập tức, tên đầu tiên đột ngột lao về phía cô như một con báo săn. Giản Dao nghiêng rặng, xoay người bắn vào chân hắn. Hắn càng cười sáng khoái, vươn tay bẻ trật cổ tay cô khiến súng lục rơi xuống đất. Cô thốt lên tiếng kêu đau đớn, nhưng khuỷu tay kia vẫn tức khắc thúc vào ngực hắn. Chiều này là do Phương Thanh dạy cô, là người đang nằm không rõ sống chết trên mặt đất kia dạy cho cô.

Thân thủ đối phương có linh hoạt cỡ nào cũng không thể tránh được cú thúc đau điếng đó. Con giận bùng lên, hắn vung tay đánh mạnh vào gáy cô. Giản Dao kêu thét lên rồi ngất lịm.

Hắn xoa ngực cười khò rồi bế Giản Dao lên, nói tiếng Anh cực nhanh với gã còn lại: “Giết hết bọn chúng, ném xác vào đám lửa, xử lý hiện trường xong thì đến tìm tao.”

Gã còn lại cười đáp: “Vâng.”

Tên đầu tiên bế Giản Dao đi đến chiếc xe màu đen đồ khua sau ruộng lúa. Trong chớp mắt, chiếc xe xuyên qua màn đêm thăm thẳm và biến mất như một ánh lửa tàn.

Lạc Lang trợn trừng mắt gắt gao theo dõi cả quá trình. Anh ta nhìn chúng làm hại Giản Dao, bắt cóc cô, bắt lực nhìn bóng cô tan dần trong đêm tối. Một giọt nước mắt rơi xuống gò má Lạc Lang. Con dao găm kề trên cổ dường như không còn quan trọng nữa. Lạc Lang vừa mờ mịt vừa đau khổ. Cô gái của anh ra, cô gái bé nhỏ anh ta mới gặp lại sau bao tháng ngày xa cách đã bị người ta làm tổn thương đến vậy.

Gã đàn ông sau lưng Lạc Lang cười giễu cợt: “Ồ... Mày nói xem tao nên giết mày thế nào đây? Bắt đầu xuống tay từ chỗ nào nhỉ?”

“Xin anh...” Giọng Lạc Lang khàn đặc. “Xin anh hãy thả tôi đi... Tôi sẽ không hé môi nữa lời. Tôi có rất nhiều tiền, đều cho anh hết... Chỉ cần anh thả tôi ra, tôi sẽ cho anh bất cứ thứ gì anh muốn...”

Gã cười sáng sặc, dường như bắt đầu có chút hứng thú trước vẻ nhát gan và hèn mọn của anh ta.

“Mày biết không...” Gã thì thảo bên tai Lạc Lang: “Tao thích mấy kẻ vô dụng như mày vậy, rất biết vâng lời, chơi đùa rất vui.” Gã đột ngột buông Lạc Lang ra, đá vào hông anh ta. Lạc Lang ngã lăn ra đất.

“Tao giết hai đứa kia trước rồi từ từ chơi đùa với mày nhé!”

Lạc Lang ngồi câm lặng trên mặt đất. Anh ta biết rõ gã muốn hành hạ, giày vò mình đến chết. Đây chẳng phải là sở thích của mấy tên biến thái hay sao?

Gã đi đến bên cạnh An Nham trước. Một tay gã siết chặt con dao găm, tay còn lại nhắc thân hình rũ rượi như không còn sức sống của An Nham lên quan sát. Bỗng dưng, có sức mạnh ập đến từ phía sau gã khiến gã hoảng hồn. Không kịp trở tay, nắm đấm của Lạc Lang đã đập mạnh vào gáy gã, khiến gã suýt nữa mất đi ý thức.

Gã ngã sõi soài trên mặt đất, nhưng Lạc Lang đòi nào để cho gã được toại nguyện? Anh ta túm chặt gáy gã, đập xuống đất từng cú nặng nề đến khi đầu gã vỡ toạc ra, chảy máu đầm đìa, đau đớn đến chết đi sống lại.

Lúc này, Lạc Lang mới thả tay. Gã hấp hối gục trên bãi cỏ, khuôn mặt bê bết máu vẫn nở nụ cười ghê rợn. Đòi này, hắn chưa từng gặp đối thủ nào mạnh như vậy.

“Thật sự sáng khoái...” Gã cảm thán. “Rốt cuộc... Mày là ai?”

Gương mặt Lạc Lang được ánh lửa soi rọi hiện rõ vẻ bình thản và hờ hững: “Người giết mày.”

Gã đàn ông nằm trên mặt đất phứt chốc cứng đờ. Lạc Lang nhặt con dao găm trên đất cứ vào động mạch cổ của hắn đường dao vừa chuẩn vừa nhanh. Anh ta giết chặt đầu gã, lẳng lặng nhìn tia máu ào ạt phun ra ướt đầm người mình. Gã run rẩy nắc nùng từng tiếng.

Đến khi gã chỉ còn chút hơi tàn, Lạc Lang mới ném gã vào căn nhà gỗ đang cháy hừng hực. Đàng xa có tiếng còi xe cảnh sát rít gào. Lạc Lang cúi đầu nhìn Phương Thanh và An Nham nằm trên mảnh đất, cuối cùng rào bước về phía xe mình. Nhắm hướng của kẻ bắt cóc Giản Dao, chiếc xe lao vút như vũ bão, bỏ lại sau lưng biển lửa rực trời.

Mười lăm phút trước.

Bạc Cận Ngôn dừng xe ở cổng công viên Anime. Camera giám sát bắt được hình ảnh xe Phó Tử Ngộ chạy đến đây.

Công viên Anime rất lớn, nhưng chắc chắn sẽ có dấu vết để lần tìm: Camera giám sát 24/7, vết bánh xe trên đất và chỗ vắng vẻ thưa người.

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng đến trước một dãy nhà tựa như nhà kho với xám đơn giản và không có nhiều cửa sổ. Bạc Cận Ngôn đẩy nhẹ cánh cửa đag khép chặt, phát hiện nó không khóa.

Anh lập tức gọi điện về cục.

“Cử một đội đến khu B công viên Anime cho tôi.”

Đầu bên kia lập tức đáp lời: “Xin lỗi giáo sư Bạc, đội của anh đều đi truy bắt Kha Thiên rồi. Máy đội khác cũng đang chấp hành nhiệm vụ. Tôi sẽ mau chóng điều người đến, nhưng ít nhất cũng phải nửa giờ,”

Cúp điện thoại, Bạc Cận Ngôn đứng trước cửa nhà kho trầm tư. Phó Từ Ngộ đã mất tích hơn hai giờ rồi, đợi thêm một phút chính là thêm một phần nguy hiểm.

Vì Từ Ngộ, vì người bạn thân nhất trong cuộc đời này của anh...

Bạc Cận Ngôn ngược mắt nhìn trời đêm lấp lánh ánh sao, sau đó rút súng bước vào căn nhà. Cánh cửa sau lưng anh từ từ đóng lại.

Giản Dao, Bạc Cận Ngôn, Phương Thanh, An Nham, Phó Từ Ngộ... Không phải tôi đã cảnh cáo các người rồi sao? Tuyệt đối không được đến công viên Anime. Tuyệt đối không được!

Bởi vì cái gọi là chính nghĩa kia vô cùng yếu ớt. Nó luôn hiển hiện dưới ánh mặt trời. Còn tà ác bao giờ cũng ẩn núp trong bóng tối, ẩn giấu trong những tâm hồn lệch lạc và thống khổ ngoài kia. Chỉ cần sơ suất một chút thôi, nó sẽ há to chiếc miệng đầy máu chờ đợi các người nhảy vào!

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Type: Nhã

Trong căn phòng lặng ngắt, nghe tiếng bước chân xa dần, Phó Từ Ngộ gắng sức bò lên phía trước để với lấy tay cô. Cô nằm yên bất động, nổi thống khổ như thủy triều tích tắc bao phủ lấy anh.

Là anh sai rồi, là họ sai rồi. Họ cho rằng có thể tương kế tựu kế, có thể cao chạy xa bay, không mang đến bất cứ phiền phức gì cho mọi người xung quanh. Nhưng kết quả lại là mỗi người một nơi, âm dương cách biệt.

Rốt cuộc, anh đã chạm được vào ngón tay cô. Anh nắm chặt bàn tay ấy. Không gì có thể chia cách chúng ta nữa rồi, cô gái bé bỏng của anh! Anh thờ đốc nằm ngửa trên mặt đất, từ từ nhắm hai mắt lại.

Cận Ngôn! Kẻ thù cũ đã đến, hãy bảo trọng!

***

Bạc Cận Ngôn đi vào bên trong, khung cảnh trước mắt vô cùng trống trải. Đây là một nhà kho bỏ hoang, trần nhà trống trơn, chỉ treo mấy bóng đèn và vài linh kiện máy móc lớn lủng lẳng giữa không trung. Nhìn từ xa giống như có rất nhiều người khổng lồ bằng sắt đang rình rập trong tĩnh lặng.

Anh giữ chặt khẩu súng bằng hai tay, cúi thấp người, từ từ bước đến. Ánh đèn rơi đến từ các hướng, đan vào nhau thành một mảng trắng nhạt nhoà. Anh đã cởi khuy áo vest, để lộ chiếc áo sơ mi màu trắng bên trong. Vẻ mặt anh kiên định và vững vàng. Đôi mắt trong suốt chăm chú quan sát cảnh vật xung quanh.

Anh chú ý đến tầng hai của nhà kho. Nơi đó có một hành lang tròn với rất nhiều cột. Bên cạnh anh, trên mặt đất tầng một là dãy kệ hàng nhấp nhô lộn xộn. Nếu có người len lỏi trong đó sẽ có thể ẩn núp dễ dàng.

Anh nhắm tính góc độ và vị trí hành lang, linh kiện giữa không trung, cột trụ và kệ hàng...rồi ngẩng đầu nhìn mấy căn phòng sáng đèn sau hành lang tầng hai. Anh nắm chặt khẩu súng trong tay, ánh mắt càng trở nên sắc bén.

***

Đối phương uống một hớp rượu, cảm nhận hơi thở nóng rực lan toả khắp người. Hắn đặt cốc Vodka nồng nàn xuống rồi nở cười điên loạn. Hắn đã nghe được âm thanh cánh cửa kho mở ra.

Ồ, con mồi...đã đến. Nó đã chui vào trong chiếc bát của họ rồi!

Hắn thầm đếm ngược 60, 59, 58, 57...

Đề Bạc Cận Ngôn có đủ thời gian đi vào ma trận tập kích họ đã dày công chuẩn bị.

Hắn vừa cầm súng lên vừa dùng ống nhòm nhìn qua khe cửa sổ, quả nhiên thấy được một góc áo vest ẩn hiện trong ma trận. Hắn cười tủm tỉm nhớ đến ván cược lúc trước giữa mình với đồng bọn.

“Tao sẽ khiến khắp người Simon King đầy lỗ, bị thương nhưng không chết, bước ra khỏi ma trận rồi giao lại cho bọn mày”.

Đồng bọn của hắn cười sảng sặc.

Simon King, đây là cách bọn chúng gọi Bạc Cận Ngôn. Có lẽ những kẻ cuồng vọng như bọn chúng đều gọi anh như vậy.

Bởi vì anh bắt được Hoa tươi ăn thịt người, ngay cả Tạ Hàm cũng bị anh tóm gọn. Nhưng bọn chúng không sợ anh. Simon King có lợi hại đến mấy cũng chỉ là một giáo sư tâm lý tội phạm mà thôi. Còn bọn chúng nằm ngoài những gì anh có thể tưởng tượng. Chúng vượt qua biển khơi, bí mật xuất hiện tại đây.

Bọn chúng không gây án, không để lại bất cứ dấu vết nào để anh phân tích hành vi. Mục đích duy nhất của chúng là đến giết anh. Bọn chúng đã bắt được người anh yêu và người bạn thân nhất của anh. Bọn chúng muốn hành hạ anh đến chết.

Nghĩ đến đây, hắn lại đắm chìm vào cảm xúc hưng phấn cao trào. Dù đã uống rượu nhưng thân thủ hắn vẫn nhanh như chớp, sánh ngang với bộ đội đặc chủng. Hắn cầm súng trườn đến sau một cột trụ trên hành lang tầng hai. Đó là vị trí tập kích đầu tiên. Đôi mắt sắc lạnh xoáy sâu vào góc chiếc áo vest thấp thoáng trong ma trận.

Phát súng đầu tiên nên bắn vào đâu nhỉ? Chọn phần hông sau lưng là tốt nhất. Khả khả!

“Vút”! Viên đạn bay ra khỏi nòng giảm thanh, xé toạc không trung, xuyên qua góc áo vest rồi rơi xuống mặt đất.

Hắn giật mình, lập tức quay người nhưng không còn kịp nữa. Một khẩu súng lạnh băng chĩa thẳng vào gáy hắn.

Hắn khề mắng: “Shit!”

Bạc Cận Ngôn mặc áo sơ mi, lạnh lùng đứng sau lưng hắn.

“Bỏ súng xuống.” Anh ra lệnh.

Xúc cảm u tối xẹt qua đáy mắt, hắn chậm rãi ném súng, cười nhạt hỏi: “Simon King, sao mày tìm được tao?”

“Tính toán”

Hắn sùng sốt: “Tính toán cái gì?”

“Góc độ bắn lên tốt nhất.”

“...Shit!”

Câu mán chưa dứt hẳn, hắn đã phản kích nhanh như chớp. Mục tiêu là khẩu súng trong tay anh. Không ai có khả năng cướp súng cao tay hơn xạ thủ càn, bởi vì tâm trí họ luôn kiên định, thủ pháp biến hoá khôn lường, đặc biệt là không sợ chết.

Thế nhưng Bạc Cận Ngôn lại là một ngoại lệ. Anh không phải xạ thủ, nhưng trong khoảnh khắc đối phương vừa cử động, anh đã biết rõ ý đồ của hắn. Anh lập tức bóp cò.

Hắn trợn to mắt không dám tin, thốt lên câu “shit” thứ ba trong ngày. Hắn không ngờ, không bao giờ ngờ được, một gã thư sinh trói gà không chặt, một tên chỉ biết lý luận phân tích lại có thể ra tay nhanh gọn và độc ác như vậy. Hắn vô cùng đau đớn, đau đến cùng cực! Bạc Cận Ngôn đã bắn trúng ngực phải khiến hắn mất hết khả năng chống cự. Hắn nở nụ cười vừa đau đớn vừa sáng khoái, thân thể từ từ trượt sang lan can bên cạnh.

Một tiếng “cạch” sắc lạnh vang lên, chiếc còng đã khóa chặt tay hắn vào lan can. Hắn ngẩng đầu nhìn nụ cười khinh miệt của Bạc Cận Ngôn.

“Tôi đã bắn trúng phổi của anh. Nếu anh được ứng cứu kịp thời thì còn có cơ hội sống sót. Hẹn gặp lại!” Bạc Cận Ngôn đá cây súng bắn tia của hắn văng xa rồi quay người đi về phía cuối cầu thang, biến mất trong tầm mắt hắn.

Hắn tựa vào lan can thờ thoi thóp từng hơi, nụ cười trên mặt dần tắt. Simon King có lẽ không giống như bọn chúng đã tưởng tượng. Thậm chí, anh không buồn hỏi Phó Từ Ngộ ở đâu. Nếu anh đặt câu hỏi, bọn chúng đã có thể chiếm được thể chủ động.

Anh không giết hắn, nhưng cũng không cho hắn đường sống, để mặc hắn thoi thóp giữa ranh giới sự sống và cái chết.

Thợ săn...ngược lại bị con mồi đùa giỡn đến chết. Đối phương bỗng dâng lên ý nghĩa đáng sợ trong đầu. Có lẽ bọn chúng quá tự tin rồi. E rằng thật sự không kẻ nào có thể giết được Simon King!

***

Phía sau nhà kho là một cánh cửa. Anh biết rõ, đoạn đường này đầy rẫy hiểm nguy và cạm bẫy. Nhưng đối đầu với kẻ gian ác cũng đem đến cho anh sự kích thích và hưng phấn như đang chơi đùa trên mũi dao.

Anh nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra. Đó là một căn phòng kín không có cửa sổ, không gian trống trải chỉ có một màn hình treo lơ lửng. Ai đó đã mở sẵn máy chiếu trước mặt anh, trên đó viết đầy chữ tiếng Anh. Sau tấm màn là một cánh cửa có khoá mật mã kiểu xoay tròn, cần nhập chính xác mới có thể mở cửa đi qua.

Mật mã chỉ có một chữ số từ 0 đến 9.

Bạc Cận Ngôn đứng trong phòng, tựa như đang lạc trong ảo ảnh, giờ phút này, cảm giác của anh chân thật hơn bất cứ lúc nào. Anh đã biết rõ đối thủ là ai và mục đích của chúng, nhưng chưa một kẻ nào cướp đoạt thành công bất cứ điều gì từ trong tay anh, điển hình là Tommy, Tạ Hàm. Anh ngẩng đầu nhìn màn hình.

“She is egg, f*ck my egg

She is hero, kill my hero

She like he who is watching

When she send me school

I made a monster.”

Câu văn trúc trắc, thậm chí còn sai lỗi chính tả, nhưng nghĩa mỗi từ lại vô cùng rõ ràng. Bạc Cận Ngôn bình tĩnh đọc hết một lượt.

Đột nhiên, màn hình loé sáng, tất cả dòng chữ đều biến mất, sau đó hiện lên một số 10 to đùng, rồi đến 9...Thời gian bắt đầu đếm ngược.

Bạc Cận Ngôn biến sắc. Có điều bài thơ vừa rồi đã hoàn toàn khác sâu trong đầu anh.

She is egg, [bad word] my egg.

She is hero, kill my hero.

E? G? 6? 2? 1? 14?...

Không, phải là...H, I

She like he, who is watching.

S, ‘T’ am watching.

Gương mặt Bạc Cận Ngôn ánh lên vẻ sắc bén, trong đầu anh hiện lên hai câu cuối của bài thơ.

M, O, N

Chính là câu này:”Hi, Simon.”

Lúc này, trên màn hình vừa hiện lên số 5.

Bạc Cận Ngôn bước nhanh đến khoá mật mã, từng dòng mã hoá điên cuồng xoay chuyển:

“H I S I M O N.

8 9 1 9 9 1 3 1 5 1 4.”

Chính là mật mã đơn giản nhất mà tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi từng dùng. Nhưng hiện tại, mật mã chỉ có một chữ số. Cộng tất cả lại là 87, các con số gần kề trừ đi nhau sẽ được 4, 1, 0, 8. Xuất hiện nhiều nhất là 9.

Không, không đơn giản chỉ là mô phỏng và lặp lại. Bọn họ đến đây là có ý đồ gây hấn và báo thù, còn điên cuồng hơn cả tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi.

Trên màn hình nhảy về số 3.

Bạc Cận Ngôn nhắm mắt lại, rồi lập tức mở ra.

When she send me school, I made a monster.

Không phải số thứ tự trên bản chữ cái. Bọn chúng có một quy luật khác.

A monster.

“Monster” của trường học. Quả bom chuẩn bị đếm ngược đến lúc phát nổ. Là “monster” trong Hoá học.

“H I S I M O N.

1 127 32 127 24 16 14.”

Cộng tất cả lại là 341, cộng đầu và đuôi lại cũng bằng 4, phát âm giống với từ “chết” (tứ).

Màn hình hiện lên số 0. Bạc Cận Ngôn xoay mặt mã đến số 4. Dù sắc mặt anh vẫn trầm tĩnh nhưng sau lưng lấm tấm mồ hôi.

Trong khoảnh khắc anh nhập mặt mã, xung quanh yên lặng như tờ, số 0 trên màn hình cũng dừng lại. Sau đó, cánh cửa trên tường chậm chạp mở ra. Bạc Cận Ngôn nhìn bên trong căn phòng kế tiếp, nơi đó có một người đàn ông tóc đen da nâu đang tựa vào cửa sổ, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Hai người đồng thời giương súng bóp cò. Bạc Cận Ngôn đã sớm có chuẩn bị nên ra tay nhanh hơn. Anh bắn hai phát vào bụng gã, còn viên đạn của gã chỉ sượt qua trán anh, bay thẳng vào vách tường.

“Hự...” Gã đàn ông đau đớn ngã xuống đất. Bạc Cận Ngôn bắn tiếp vào cổ tay gã, đánh bật khẩu súng trong tay. Anh bước đến đã khẩu súng văng ra xa, sau đó nhắm vào trán gã.

“Hi, Simon King!” Gã đàn ông da rám nắng tròn mắt nhìn anh: “Sao mày có thể phá giải được mặt mã của tao trong thời gian ngắn như vậy?”

Bạc Cận Ngôn lướt mắt nhìn gã, không đáp mà hỏi ngược lại: “Sau cánh cửa này còn có thứ gì nữa?”

Gã ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt ẩn chứa vẻ đau buồn: “Simon, đừng nên đi. Quay đầu lại đi, tao không đành lòng thấy mày chết đâu. Mày hiểu rõ bọn tao như hiểu chính bản thân mày vậy. Lạy chúa, mày là tên thông minh nhất tao từng gặp.”

Bạc Cận Ngôn chẳng mấy may dao động. Họng súng của anh vẫn giựt thẳng vào trán gã: “Phía sau cánh cửa kia có cái gì?”

“Có người mày yêu nhất.”

Khẩu súng trong tay Bạc Cận Ngôn thoáng khựng lại. Sau đó, anh đột ngột duỗi tay đập mạnh vào gáy gã. Gã lập tức rơi vào hôn mê. Anh dứt súng vào bên hông rồi nhặt súng của gã lên. Trong thời gian ngắn, tên này không thể nào chạy trốn được. Anh đứng dậy, tiếp tục đi đến trước cánh cửa tiếp theo.

Cửa không khoá, cũng không lắp đặt bất cứ thiết bị gì.

Gọi điện thoại cho Giản Dao, anh nghe được tiếng chuông quan thoại vang ra từ bên trong. Anh nhanh chóng đánh giá tình hình. Mục tiêu của bọn chúng là anh, không phải người khác. Chờ cứu viện đến sẽ không kịp, hơn nữa còn có khả năng khiến bọn chúng tức giận dẫn đến hậu quả khôn lường.

Bạc Cận Ngôn đẩy cửa ra, một mùi thoang thoảng phả vào người anh. Anh lấy khẩu trang trong túi đeo vào. Nơi này tối tăm và trống rỗng, không có chút ánh sáng nào. Anh bật điện thoại lên mới phát hiện cấu trúc nơi đây giống hệt căn phòng có ma trận tập kích khi nãy.

Vừa đi được vài bước, anh cảm thấy đôi mắt khẽ đau nhói, như có thứ gì đó rất nhỏ từ từ chui vào hốc mắt anh. Là chất khí gay mũi kia! Chúng sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, chúng đang xâm nhập vào mắt anh.

Bạc Cận Ngôn nhắm mắt lại. Trong bóng tối, anh chỉ có thể dựa vào xúc giác, thính giác và hình ảnh căn phòng nhìn thoáng qua khi nãy. Anh vịn lan can, chậm rãi đi về phía trước.

Bước thêm vài bước nữa, anh dự cảm đã đến giữa hành lang. Anh mò mẫm ấn phím gọi trên di động. Tiếng nhạc quen thuộc trầm bổng vang lên cách đó không xa. Anh cảm nhận được mùi khí nơi này còn nồng hơn nữa. Mắt anh đau rất như bị thiêu đốt. Mặc dù đã đeo khẩu trang nhưng cổ họng vẫn dần khô khốc.

Anh cất tiếng gọi: “Giản Dao! Giản Dao!”

Phía trước không xa, có lẽ là khu vực trung tâm dưới mái vòm cao thoáng, có tiếng động cọt két và tiếng gió xào xạc vang lên.

Bạc Cận Ngôn nhắm nghiền mắt, cất giọng lần nữa: “Giản Dao!”

“Cận Ngôn!”

Bạc Cận Ngôn nghe thấy có âm thanh gì đó khe khẽ thốt lên. Sau đó, anh nghe thấy giọng nói vô cùng bình tĩnh và từ tốn, giọng điệu dịu dàng rất đối thân thuộc, không hề run rẩy, cũng không chút do dự của cô.

“Nghe em nói này, Cận Ngôn.” Cô điềm tĩnh cất lời. “Bây giờ, anh quay lại gọi cứu viện rồi hãy vào cứu em. Hiện tại, em không có nguy hiểm gì cả. Mắt em bị bịt kín rồi. Nhưng những khí độc này sẽ làm tổn thương mắt anh. Lần này, anh hãy nghe lời em. Chỉ cần bọn chúng chưa đạt được mục đích thì sẽ không giết em. Đừng mở mắt, Cận Ngôn! Lần này hãy nghe em, quay đầu lại, ra ngoài đi.”

Bạc Cận Ngôn không hề cử động.

“Em ở yên đó, đừng cử động.” Anh ra lệnh.

Lòng Gian Dao chùng xuống. Cô bị trói chặt, treo lơ lửng trên không trung. Qua lớp vải trắng dày, cô cảm nhận được một chút ánh sáng mờ mờ và tiếng bước chân nhẹ nhàng mà vững chãi đang đi về phía mình.

Có vật gì đó nổ ầm trong đầu Gian Dao. Nước mắt cô bắt giã rơi xuống. Anh đã mở mắt, anh mở mắt ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Type: Nhã

Trên thực tế, nếu Bạc Cận Ngôn đến muộn một giây, có lẽ Gian Dao sẽ không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Trong ánh đèn điện thoại yếu ớt, hốc mắt anh đau nhức đến cay xè, thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng một màn sương đang dâng lên nơi đó.

Sau đó, anh chạy đến trước cột trụ kia, thấy vợ mình bị treo lơ lửng bằng một sợi dây thừng. Đầu dây buộc chặt vào thân cột, nhưng thân dây đã bị người ta dùng dao cứa đứt hơn phân nửa, gần như chỉ còn vài sợi nhỏ bên vào nhau. Gian Dao bị treo cách mặt sàn xỉn xỉn ít nhất mười lăm mét, nếu ngã xuống sẽ chết chắc.

Tìm Bạc Cận Ngôn như bị một bàn tay vô hình bóp chặt. Anh kéo dây thừng buộc chặt vào cây cột. Anh cũng thấy rõ ràng bộ dạng Gian Dao giờ phút này, quần áo tả tơi, lem lem máu bụi, vài dây bịt kín mắt cổ.

“Cận Ngôn... Cận Ngôn...” Cô khóc gọi tên anh.

Mắt anh đã không còn thấy rõ nữa nhưng giọng nói thì bình tĩnh vô cùng: “Đừng sợ! Bây giờ, anh sẽ thả em xuống...”

Còn chưa dứt câu thì nơi anh đứng đột nhiên vang lên âm thanh sụp gãy. Trong tích tắc, thân thể anh đã rơi thẳng xuống.

“Cận Ngôn!” Gian Dao hét lớn.

Trả lời cô là tiếng “ầm” cực lớn. Có thứ gì đó đổ ập xuống mặt đất. Sau đó...không còn động tĩnh gì nữa.

“Cận Ngôn... Cận Ngôn?” Gian Dao bị treo lơ lửng trên không, cảm thấy mình như rơi vào đồng hoang mờ mịt. Nỗi sợ hãi khủng khiếp tức khắc lan tỏa như đêm tối. Cô thấy thần trí rã rời, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Sự tĩnh lặng bao phủ căn phòng bí mật trong nhà kho lần nữa. Cô ở giữa không trung, anh nằm trên mặt đất. Anh nói cô là chú chim nhỏ tự do bay lượn trên bầu trời, trong vòng bảo vệ của anh, còn anh là cây với nhánh rễ đâm sâu vào lòng đất.

Bạc Cận Ngôn chậm chạp ngẩng cao đầu, con dao như lưỡi dao sắc nhọn cắm vào đầu và thân thể anh. Anh có thể cảm nhận được dòng máu đang ồ ạt chảy ra từ sau gáy. Anh từ từ bò lên phía trước một chút, muốn tránh khỏi vũng máu tanh nồng kia. Trước giờ, anh không hề thích cảm giác bị chảy máu.

Nhưng dường như anh chỉ phí công vô ích. Xung quanh đều là máu, anh không tài nào bò ra khỏi đấy.

Đôi mắt anh đã mờ đi vì máu. Anh chỉ loáng thoáng nhận ra Gian Dao vẫn bị treo lơ lửng trên đỉnh đầu mình. Anh không nghe thấy âm thanh của cô, dường như cô bất tỉnh rồi. Anh vươn tay muốn vớ về phía cô theo bản năng, nhưng phát hiện bản thân không nhấc nổi tay mình.

Con mắt mờ đặc quánh ập đến. Trong mơ hồ, có tiếng còi xe cảnh sát chập chờn vọng đến tai anh. Một bóng người chạy như điên về phía Gian Dao. Có người hô to: “Cảnh sát đây! Giơ tay lên!”, “Giáo sư Bạc, giáo sư Bạc!”

“Gian Dao... Từ Ngộ...” Bạc Cận Ngôn chỉ kịp gọi hai cái tên này rồi rơi vào bóng tối thống khổ không cùng.

***

Ngày 27 tháng 6, tổ chuyên án phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm của Cục Cảnh sát thành phố bị một nhóm phần tử quá khích đến từ Mỹ tập kích. Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, An Nham, Phương Thanh đều bị thương nặng.

Nhóm phần tử phạm tội có một tên bị thiêu chết, hai tên bị Bạc Cận Ngôn bắn trúng đã hấp hối qua đời.

***

Gió thổi lay rèm cửa phát ra những âm thanh sột soạt khe khẽ. Hành lang bệnh viện yên lặng như tờ. Anh cảnh sát hình sự trực ở cửa rầu rĩ châm một điếu thuốc lá. Lăng hoa thăm bệnh xếp dài từ cửa phòng đến tận cuối hành lang. Tất cả đều là hoa của các gia đình nạn nhân từng được họ giúp đỡ.

Bỗng có tiếng bước chân dồn dập vang lên từ đầu kia hành lang. Ánh đèn flash thi nhau loé sáng, dường như có một đám đông đang kéo đến đây. Người cảnh sát trực ban ngừng đầu súng sột.

Dẫn đầu đoàn người là một cô gái trẻ mặc áo khoác trắng và váy dạ hội lấp lánh. Đôi giày cao gót giẫm lên sàn nhà phát ra những tiếng “lộc lộc” đều đặn. Phía sau cô là cả đông phóng viên đang bấm máy ảnh liên hồi.

“Cô Kim, xin hỏi sao cô lại vội đến bệnh viện? Là ai đã nhập viện à?”

“Cô Kim Hiểu Triết, là người yêu thần bí của cô nhập viện sao?”

Kim Hiểu Triết hoàn toàn không để ý đến họ.

Người cảnh sát thấy họ đến gần bèn tức tối quát: “Các người làm gì vậy? Đây là khu chăm sóc đặc biệt, không được phép đến gần!”

Nhóm phóng viên hoảng hốt đứng khựng lại, nhưng Kim Hiểu Triết vẫn rảo bước không ngừng. Cô thản nhiên hất cằm nhìn người cảnh sát hình sự trẻ tuổi: “Anh là cấp dưới của anh ấy à?” Rồi đẩy cửa toan bước vào.

Anh cảnh sát vội cản lại: “Cô không thể vào trong!”

Kim Hiểu Triết ngược nhìn anh ta, đôi mắt long lanh đã rung rung nước. Thừa dịp anh cảnh sát trẻ tuổi luống cuống chân tay, cô lập tức lách mình vào phòng rồi khoá chặt, để lại anh chàng còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì và nhóm phóng viên sôi trào như kiến bò chảo nóng sau cánh cửa.

Không gian tĩnh lặng trong phòng đối lập hoàn toàn với sự hỗn loạn bên ngoài. Kim Hiểu Triết cởi áo khoác ra, bước đến gần giường của người nọ.

Phương Thanh bị thương rất nặng, đầu quấn kín băng, không còn nhìn ra dáng vẻ anh tuấn, lãng tử trước kia. Mặt mày anh tái nhợt như thể giờ phút này, ở trước mặt cô chỉ là một cái xác không hồn. Chỉ có mấy móc bên cạnh vẫn còn ghi nhận nhịp đập yếu ớt của anh.

Kim Hiểu Triết gục đầu bên giường anh, nức nở nghẹn ngào: “Phương Thanh... Phương Thanh...”

Không phải anh đã nói sau này sẽ chờ em mỗi ngày sao? Bây giờ anh định đi đâu? Anh muốn bỏ em mà đi đâu nữa?

***

Giản Dao bị tiếng ồn ngoài cửa đánh thức. Cô vừa tỉnh đã thấy bác sĩ và một cảnh sát hình sự đứng bên cạnh mình.

“Cô Giản tỉnh rồi sao? Tốt quá, tôi phải báo về Cục mới được.” Người cảnh sát mừng rỡ.

Bác sĩ cất giọng ôn hoà: “Giản Dao, nhìn nơi này đi, có thấy rõ không? Cô bị trọng thương nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Yên tâm đi. Tỉnh lại là tốt rồi.”

Giản Dao im lặng, bác sĩ và y tá cũng không nói gì nữa. Họ nhanh chóng kiểm tra tình trạng cho cô. Giản Dao ngây người như một con rối gỗ, ánh mắt nhìn chăm chăm hành lang bên ngoài nhưng không thấy được phòng bệnh kế bên.

Lát sau, mấy cảnh sát hình sự bước vào phòng, nhẹ nhàng an ủi cô: “Không sao là tốt rồi”, “Cô Giản, thời gian tới đừng cử động. Bị gãy vài cái xương sẽ mau lành lại thôi”, “Đúng vậy, sẽ sớm lành lại...”

Giản Dao gật đầu cảm ơn họ. Có cậu cảnh sát trẻ tuổi mắt đã ngân ngấn lệ, cắn răng quay đi chỗ khác. Đúng vậy, ai có thể không khóc khi từng chứng kiến cảnh tượng giáo sư Bạc và cô trong nhà kho lúc ấy chứ?

“Cận Ngôn...đâu?” Rốt cuộc, cô cũng lên tiếng hỏi.

Những người khác đều im lặng. Một cảnh sát hình sự lớn tuổi nhỏ giọng trấn an: “Giản Dao à, giáo sư Bạc xảy ra chút sự cố, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Yên tâm đi, đã được cấp cứu ổn thoả rồi.”

Đến tận giờ phút này, thần trí của Giản Dao mới như thể trở về thân xác. Khoé môi cô lộ ra nét cười, chất chứa sự vui sướng tột cùng và nỗi đau buồn vô hạn.

“Anh ấy...đã xảy ra chuyện gì?” Giọng cô bình tĩnh.

Không gian trong phòng thoáng chốc tĩnh lặng tưởng như nghe rõ tiếng kim rơi. Lát sau, một người cảnh sát cất lời: “Giác mạc của giáo sư Bạc bị tổn thương nặng, đôi mắt đã bị mù. Nhưng nguyên nhân chính là do rơi xuống từ trên cao xuống khiến máu bầm tụ trong não đè lên thần kinh thị giác. Khả năng có thể chữa lành...cực kỳ nhỏ...”

Giản Dao giãy giụa muốn ngồi dậy nhưng bị mọi người cuống quýt giữ lại. “Hiện tại, cô không thể cử động, xương đâm vào nội tạng bây giờ. Đừng lo, đừng lo, giáo sư Bạc đã có chúng tôi chăm sóc. Anh ấy vẫn còn hôn mê. Khi nào anh ấy tỉnh lại chúng tôi sẽ báo với cô ngay.”

Không còn cách nào khác, Giản Dao đành nằm xuống.

Cuối cùng, mọi người đều ra về, chỉ còn một cảnh sát hình sự túc trực ngoài cửa. Trời dần tối, khung cảnh ngoài cửa sổ bình yên đến độ cô ngỡ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Giản Dao lẳng lặng nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn những vì sao xa xăm ngoài cửa sổ.

Anh bị mù ư? Trong đầu cô hiện lên dáng vẻ của Bạc Cận Ngôn khi anh nhìn cô mỉm cười, khi anh chuyên tâm điều tra vụ án, khi anh đọc sách vào buổi tối với đôi mắt như chứa đựng cả bầu trời sao. Đôi mắt nhân từ, trầm tĩnh nhìn chăm chú vào từng nạn nhân và hung thủ. Chẳng lẽ sau này, đôi mắt có thể nhìn thấu tất cả tội ác trên thế gian sẽ không còn nhìn thấy gì nữa sao? Vậy có khác gì lấy đi tính mạng của anh đâu chứ? Anh kiêu ngạo là thế, khi tỉnh lại sẽ phản ứng thế nào đây?

Giản Dao vui mặt vào chỗ, cổ nén sự nức nở chực bật ra thành tiếng. Ngày ấy, mặt cô bị bịt kín nhưng mỗi chi tiết cứ luôn quanh quẩn trong đầu, tựa như cô đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng đó.

Thân thể anh rơi xuống, nằm bất động trên mặt đất. Áo sơ mi của anh ướt đầm máu, những cử động run rẩy khê khàng khó mà thấy được.

***

Thời tiết hôm nay rất đẹp. Bầu trời xanh biêng biếc, mây trắng lững lờ trôi. Dưới sông, từng chú cá nhảy lên mặt nước tạo thành những gợn sóng lăn tăn. Làn nước trong veo soi rõ từng viên đá cuội.

Phó Từ Ngôn đeo kính râm ngồi trên ghế trước một căn nhà ven sông, nói cười vui vẻ: “Cận Ngôn, lại câu được cá này.”

Bạc Cận Ngôn quay đầu sang nhìn, không nói lời nào.

Phó Từ Ngộ nói tiếp: “Năm nay, cậu và Giản Dao tổ chức đám cưới đúng không? Tiếc là tôi không tham dự được. Nhớ chuẩn bị hôn lễ thật chu đáo, phải lãng mạn một chút, đừng có cứng nhắc, bảo thủ quá đấy!”

Bạc Cận Ngôn nhìn bạn chăm chăm. “Tại sao cậu không thể tham dự?”

Phó Từ Ngộ yên lặng chốc lát mới đáp: “Bởi vì tôi phải đi đến một nơi rất xa, rất rất xa. Nơi đó không có nhớ nhung, vui sướng, thất vọng và tội lỗi. Cận Ngôn, không sao đâu. Đời này, tôi đã cảm thấy rất thoải mái rồi. Từng yêu cô gái tốt nhất, từng có người bạn tốt nhất, từng đến những nơi thú vị nhất, cũng may mắn hơn rất nhiều người rồi.”

Bạc Cận Ngôn lặng thinh, một giọt nước mắt lăn dài trên gò má.

Phó Từ Ngộ không nhìn anh nên anh không thấy rõ khuôn mặt của cậu ấy. Dường như cậu ấy rất vui sướng, lại như rất bi thương. Cậu ấy đang nhìn về phương trời xa xôi, nơi mà Bạc Cận Ngôn tạm thời chưa thể đến được.

“Cận Ngôn, đừng để trong lòng. Tôi không trách cậu. Là lỗi của tôi. Tôi nên nói với cậu sớm hơn mới phải. Tôi chỉ là...Vũ Mông, cô ấy...”

Bạc Cận Ngôn nhếch môi cười. Đó là nụ cười tự trách chưa bao giờ hiện trên gương mặt anh: “Không, là tôi quá sợ ý. Nếu tôi quan tâm đến cậu nhiều hơn một chút, nếu tôi chịu dành thêm chút tinh lực đi thăm dò chuyện của Hàn Vũ Mông thì cậu sẽ không phải chết, mọi người sẽ không xảy ra chuyện. Là lỗi của tôi. Hiện giờ, tôi không biết làm cách nào để bù đắp cả.”

Phó Từ Ngộ lắc đầu: “Đừng nghĩ như vậy. Sinh mệnh của tôi là mạng người, lẽ nào của những sinh viên kia thì không phải? Cậu chỉ là ưu tiên hoàn thành công việc thuộc chức trách của mình thôi. Đừng giữ mãi chuyện này như một vướng mắc trong lòng.”

Nhưng Bạc Cận Ngôn vẫn lặng thinh.

“Tôi sắp phải đi rồi.” Phó Từ Ngộ chống tay đứng dậy, phóng khoáng đuổi Lưng. “Sau này, cậu định thế nào? Mắt của cậu không còn nhìn thấy được. Con đường sau này phải đi ra sao?”

Bạc Cận Ngôn trầm mặc thật lâu. Hoá ra, đôi mắt mình mù thật rồi sao? Ve kêu ra rả phía sau hai người, đây là mùa hè năm nào trong ký ức anh ư? Anh nhẹ nhàng cất lời: “Tôi sẽ rời đi một thời gian.”

“Rời đi? Đi đâu?”

“Mục tiêu của những người đó là tôi. Tên đầu sỏ còn chưa bắt được, tôi chưa thể báo thù cho cậu. Huống chi hiện giờ, tôi không nhìn thấy gì cả, ở bên cạnh Giản Dao chỉ tăng thêm nguy hiểm cho cô ấy. Lần này, tôi cũng không thể bảo vệ tốt cho cô ấy.”

Phó Từ Ngộ vỗ nhẹ vai anh.

Sau đó, sắc trời từ từ nhạt dần, nước sông cũng mờ đi, cảnh vật dần nhạt nhoà như tan vào hư không, bao gồm cả Phó Từ Ngộ...

Bạc Cận Ngôn chậm rãi mở mắt, thế nhưng thế giới chỉ còn là một màu tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Type: Nhã

Đôi mắt Bạc Cận Ngôn được quán một lớp băng trắng. Giản Dao ngồi bên cạnh anh, đưa tay định chạm vào lại ngập ngừng rút lại.

“Anh ăn chút cháo nữa không?” Cô khẽ hỏi.

“Không cần đâu.” Anh ôn hoà từ chối.

Giản Dao gật đầu, chợt nhớ đến anh không nhìn thấy, cô bèn nhẹ nhàng diu anh tựa vào giường. Trong đầu cô bỗng loé lên ý nghĩ, nếu là ngày trước, vào những lúc thế này, hẳn anh sẽ đọc sách. Muốn em đọc sách cho anh nghe không? Câu hỏi này đã chực chờ bên môi mà cô không thể thốt nên lời.

Hai người cứ lẳng lặng ngồi như thế, cô không thấy được ánh mắt anh, không biết anh đang nghĩ gì. Rõ ràng hai người chỉ cách nhau một khoảng, nhưng cô lại có cảm giác như biển trời cách biệt.

“Cận Ngôn...” Cô dè dặt hỏi: “Anh muốn ra ngoài đi dạo không?”

Bạc Cận Ngôn nghiêng đầu. Bên ngoài cửa sổ phòng bệnh có tiếng nói chuyện lao xao và tiếng chim ríu rít.

“Không cần đâu.” Giọng anh vẫn ôn hoà như thế.

Giản Dao chợt thấy lòng buồn bã. Không muốn bị anh phát hiện, bèn viện cớ tránh mặt::Em đi vệ sinh một lát.”

“Được.”

Căn phòng trở về sự yên tĩnh vốn có. Bạc Cận Ngôn hơi ngẩng đầu lên, cảm giác xung quanh tối đen thật kỳ lạ. Nó khiến lòng người trở nên hoảng loạn, luống cuống. Bởi vì bất kể ta nhìn về phía nào, đi về hướng nào, đều không biết được bước tiếp theo có rơi xuống vực sâu vạn trượng hay không.

Anh ngây người hồi lâu, rồi cuộc vẫn không nhận được cảm giác bức bối trong lòng. Vứt phăng chiếc gối dựa vào bên tay, gương mặt tái nhợt của anh và mồ hôi lấm tấm.

Giản Dao bung trà đến cửa trùng hợp thấy được cảnh này. Cô lập tức đặt bình trà xuống, chạy đến nắm chặt tay anh: “Cận Ngôn, không sao đâu... Từ từ rồi sẽ quen thôi.”

Thần sắc Bạc Cận Ngôn hơi giãn ra. Dường như mỗi lúc ở bên cô, anh đều không thể nào tức giận được. Nhưng anh quay mặt đi, chỉ “ừ” khe khẽ.

Giản Dao không nói lời nào. Cô không biết làm thế nào để cùng anh đối mặt với biến cố này. Bạc Cận Ngôn như lạc lối, chập vạt trong thế giới tối tăm mà cô không thể bước vào.

Trong bữa ăn, Giản Dao kiên nhẫn, cẩn thận đút cho anh từng thìa. Sau đó, bắt đầu thiếp đi dưới tác dụng của thuốc. Cô cũng nằm sát bên anh. Trong mơ màng, cô cảm nhận được có người dịu dàng vuốt ve gương mặt và mái tóc mình. Cô bất giác rúc sâu hơn vào lòng anh, vòng tay của anh lại càng siết chặt.

“Cận Ngôn...” Cô dịu dàng thổ lộ. “Sau này, em sẽ là đôi mắt của anh.”

Chúng ta đừng nói đến những kỹ thuật y học mới hay lời động viên của bác sĩ nữa. Anh mù một ngày, em sẽ xem bản thân như đôi mắt của anh một ngày. Anh mù nửa đời sau, em vẫn sẽ ở bên anh đến răng long đầu bạc.

Dường như có một giọt nước nóng hổi nhỏ xuống gương mặt cô. Trong căn phòng mờ tối, Giản Dao không ngẩng đầu lên, giả vờ như không hề phát hiện.

“Từ Ngộ... tìm được chưa?” Anh từ tốn hỏi.

Giản Dao thấy trái tim mình đau nhói. Cô cố gắng bình tĩnh trả lời anh: “Tìm được rồi.”

Anh không hỏi gì nữa, mãi sau mới nói: “Giản Dao, anh muốn một mình yên tĩnh một thời gian.”

Giản Dao lặng thinh. Chiếc nhẫn trên tay lạnh lẽ toả sáng trong bóng tối, giống như trái tim đang lạc lõng của anh.

***

Bạc Cận Ngôn rời đi vào một buổi chiều vài ngày sau đó. Khi Giản Dao trở về từ Cục Cảnh sát, nhìn phòng bệnh trống rỗng, chán được gấp gọn gàng chỉnh tề, sắc mặt cô trở nên trắng bệch. Cô vội vã tìm anh khắp bệnh viện, kiểm tra từng phòng bệnh cho đến khi xác định được anh đã bỏ đi, đã rời xa cô thật rồi.

Lúc anh ra đi cũng là lúc An Nham lành bệnh và xuất viện. Hai người đàn ông tựa như hai giọt nước bốc hơi khỏi nhân gian, không một chút vết tích nào còn sót lại.

Cuối cùng, Giản Dao tìm được một lá thư để dưới gối. Cô ngồi trong ánh nắng chiều, gió thổi lay động rèm cửa sổ, nhìn lá thư tự anh viết:

“Dao!

Anh muốn rời đi một thời gian. Anh từng vô cùng kiên định tin tưởng chính nghĩa. Cho đến hiện tại, niềm tin ấy vẫn không thay đổi.

Nhưng có một số việc anh cần một mình đối mặt, một số việc cần làm sáng tỏ, một số việc không thể từ bỏ.

Anh sẽ chăm sóc tốt cho mình. Hy vọng em cũng thế.

Anh sẽ trở về bên em vào một ngày nào đó, khi mà anh cảm thấy mọi thứ đã sẵn sàng.

Anh xin lỗi.

Yêu em,

Cận Ngôn”

Dù chữ viết ngoáy nhưng vẫn cứng cáp và phóng khoáng như ngày nào. Có vài chữ thậm chí còn viết chồng lên nhau. Giản Dao đọc lá thư rất lâu. Cuối cùng, cô đặt tay lên ngực mình, cúi đầu trầm mặc.

***

Ánh đèn mờ nhạt trong khuôn viên trường đại học thấp sáng lúc hoàng hôn tô điểm cho cảnh vật một vẻ đẹp cổ điển và tĩnh lặng. Bóng dáng An Nham đứng dưới toà nhà ký túc xá nữ thu hút vô số ánh mắt tò mò, nhưng cậu vẫn điềm tĩnh, bình thản như thường.

Một cô gái lạ mặt đi ngang qua cậu, giật mình hỏi: “Anh... là cảnh sát...An Nham?”

An Nham gật đầu: “Phải”

Cô gái bật ra tiếng kêu ngạc nhiên rồi vội vàng nhấn nhủ. “Anh đợi chút nhé, có vẻ chuyện này không giống như chúng tôi nghĩ. Chờ một chút.” Nói xong, cô ấy hốt hải chạy lên tầng.

An Nham đứng đó không nhúc nhích.

Trong ký túc xá nữa, Cố Bàng Bàng ngẩn ngơ ngồi trước bàn học. Máy cô gái đứng phía sau đều khuyên cô: “Đừng mềm lòng đấy, Bàng Bàng! Anh ta đã cho cậu leo cây cả tháng trời. Đáng đời, cứ cho anh ta chờ đi!”, “Đám cho hoa khôi mình leo cây.”, “Đứng vậy!”...

Nào ngờ, cô gái vốn được cử xuống mắng mỗ lúc nãy lại rồi rút phân bua: “Không đúng đâu, Bàng Bàng...Anh ra bị thương, tay còn quấn băng đấy! Mặt cũng đầy thương tích nữa.”

Tất cả mọi người đều sững sốt. Cố Bàng Bàng đứng phắt dậy, chạy thẳng xuống lầu. Máy cô bạn ngơ ngác nhìn theo.

“Chuyện này là sao? Không phải nói chỉ phụ trách mấy chiếc camera giám sát thôi sao? Sao lại bị thương?”

“Còn tưởng chỉ là trai đẹp thôi... Hoá ra cũng không đơn giản chút nào.”

Từ đằng xa, Cố Bàng Bàng đã nhìn thấy An Nham. Cô sợ đến ngây người. Mới một tháng thôi mà cậu đã gầy rộc đi, hết như vừa trải qua kiếp nạn hiểm nguy vậy.

“Anh không sao chứ?” Cô chạy đến, lo lắng hỏi thăm.

An Nham gặp được cô, tìm bắt đầu đập rộn rã, chợt phát hiện nỗi nhớ nhưng dịu dàng mấy ngày qua đã áp ủ đến nồng đượm cả con tim

“Anh không sao.” Mặt cậu ửng đỏ.

Cố Bàng Bàng nhú mày, nhìn chăm chăm vào cánh tay đang quấn băng của cậu.

“Anh xin lỗi. Hôm đó chấp hành nhiệm vụ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên không đến được.”

“Không sao, không sao!” Cố Bàng Bàng vội vàng xoa tay.”Anh... Anh không sao là tốt rồi.”

“Ừ. Anh không sao.”

Hai người im lặng trong chốc lát, dường như đều bối rối không biết nói gì cho phải. Lát sau, Cố Bàng Bàng mới hỏi dò: “Anh bị thương trong lúc bắt tội phạm sao?”

An Nham hơi giật mình, lồng ngực bỗng trào dâng cảm xúc phức tạp trước nay chưa từng có.

Cô gái trước mắt cậu luôn tận hưởng cuộc sống yên bình và hạnh phúc. Phải nói thế nào để cô hiểu rằng người cảnh sát hình sự luôn phải đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết. Khi quả bom phát nổ, trong đầu cậu chỉ có một ý nghĩ: Thôi xong, ngày mai không thể đứng hẹn với cô rồi! Hoá ra đây chính là hàm nghĩa của câu “Anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường” đây mà.

An Nham khẽ cười: “Ừ, phải.”

Cố Bàng Bàng cúi đầu, sự ngập ngừng đọng đầy trong ánh mắt.”Vậy khi nào chúng ta bù lại bữa cơm kia?”

Lòng An Nham đau thắt lại. Cảm xúc kích động trào dâng thôi thúc cậu vươn cánh tay lành lặn ôm cô vào lòng. Cố Bàng Bàng ngây ngốc nhìn cậu.

“Woa! Woa...” Trên tầng ký túc xá vang lên tiếng kêu vang nhón nháo.

“Anh...phải đi xa một thời gian.” An Nham nhỏ giọng giải thích.”Anh phải đi bảo vệ một người, một người đáng để anh tôn kính cả đời. Nếu thế gian này có ai xứng đáng với từ “vĩ đại” thì đó chính là anh ấy. Tình trạng anh ấy bây giờ thật sự không tốt. Anh phải bảo vệ, trợ giúp anh ấy. Giống như bảo vệ tín ngưỡng của chúng ta vậy.”

Toàn thân Cố Bàng Bàng râm ran vì vòng tay vững chãi của cậu, nhưng lời cậu nói lại khiến trái tim cô chất chứa chút buồn bã khó hiểu. “Vậy...Anh phải đi bao lâu?”

“Có lẽ mấy tháng, cũng có thể là một, hai năm.”

“Lâu... vậy sao?”

An Nha nhìn thẳng vào mắt cô: “Bàng Bàng, hãy chờ anh trở về.” Rồi dứt khoát quay người rời đi.

Cố Bàng Bàng vẫn lặng người đứng đó, nhìn chiếc xe của cậu khuất bóng sau cánh cổng trường. Đúng lúc này, xung quanh cô rộ lên tiếng xuyết xoa. Cố Bàng Bàng ngẩng đầu nhìn theo họ. Không ngờ dưới vòm trời mờ tối, rất nhiều ngọn đèn trên toà nhà cao ốc chọc trời đối diện trường đồng loạt bùng sáng theo quy luật nào đó. Bên cạnh có người cao giọng thốt lên:

“Wait for me, goddess. A.Y.”

“Hãy chờ anh, nữ thần! A.Y. Cái tên AY này là sát thủ tình trường phương nào đây? Thật ngông nghênh quá, mẹ ơi!”

***

Cũng trong một buổi hoàng hôn nào đó, Lạc Lang thong dong hút thuốc trước khung cửa sổ. Bản nhạc Manfred Symphony của Pyotr Ilyich Tchaikovsky lan toả khắp không gian.

Màn cửa sổ kéo kín chỉ để lộ một khe hở, cạnh đó là chiếc ống nhòm tinh vi đặt trên giá. Lạc Lang hút xong điếu thuốc mới chậm rãi đứng dậy, chăm chú nhìn vào ống nhòm.

Xuyên qua những toà cao ốc san sát và biển người đông nghịt, tầm nhìn của anh ta dừng trước một khung cửa sổ treo rèm đang phất phơ lay động. Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn êm dịu, soi rõ bóng dáng Gian Dao mặc áo phông vàng nhạt lặng lẽ ngồi trước cửa sổ. Cô cúi thấp đầu, im lặng thật lâu.

Căn nhà hạnh phúc mà cô vô cùng gắn bó giờ đây chỉ còn mình cô lẻ bóng.

Lạc Lang rời mắt khỏi ống nhòm, phiên muộn châm thêm một điếu thuốc. Gạt tàn bên cạnh đã chất đầy đầu lọc. Khi màn đêm thăm thẳm như hổ đen bao trùm cả thành phố, đèn cảm ứng tự động trong phòng lần lượt sáng lên. Sau lưng anh là một mặt tường, kéo dài từ phòng ngủ đến tận phòng khách. Trên tường dán hàng nghìn tấm ảnh chồng chất lên nhau.

Giản Dao mặc đồng phục cảnh sát. Giản Dao và Bạc Cận Ngón bước vào công viên Anime, Giản Dao đeo tạp dề nấu ăn, Giản Dao trên đường đi làm...Giản Huyền học bài trong thư viện, mẹ Giản Dao mỉm cười cúi đầu mua thức ăn ở chợ.

Con dao găm giết chết tên sát thủ kia vẫn đặt trên bàn, vết và dấu vân tay đã được lau sạch. Lạc Lang cúi đầu, đưa tay đang kẹp điều thuốc lên xoa trán.

Nếu ly biệt làm chúng ta đau khổ thì tương phùng lại khiến lòng người lạc lối. Thứ duy nhất chúng ta cần chỉ có khoan thứ mà thôi.

***

Anh nói, chính nghĩa và tín ngưỡng của mình trước sau vẫn không thay đổi. Anh nói mình sẽ trở về. Em cũng biết đấy, chính nghĩa như hồ sâu dưới trăng đá lạnh trong đêm. Bóng tối vẫn tồn tại dưới làn nước, dù có lúc đục mờ, có lúc đảo điên, nhưng cuối cùng nước sẽ lại trong veo nhìn thấy đá.

Nếu cuối cùng anh trở về, thì xin em từ đây hay khép đôi mắt ngăn lệ trong đêm tối. Xin em, hãy nhắm mắt khi anh đến.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Ngoại truyện Kha Thiển

Sao Mộc Lan

Ấn tượng sâu sắc nhất với tôi chính là hình ảnh Kha Ái trong chiếc váy đỏ, xinh đẹp dịu dàng như mảnh lụa mềm. Khi đó, tôi thường chạy sau lưng chị, gọi lớn: "Ái Ái, Ái Ái!" Chị sẽ dừng lại, cười nhìn tôi: "Em trai, em trai, theo sát chị nhé!"

Tôi gật đầu rồi rít: "Dạ!"

Chúng tôi cùng nhau lên núi bất sâu, cùng nhau trồng cây trước nhà ông nội, cùng nhau đeo cặp đến trường... Hai chúng tôi cực kỳ giống nhau. Thỉnh thoảng, hai chúng tôi sẽ đóng giả làm đôi phượng, tráo đổi thân phận một ngày. Chỉ có mình ông nội nhận ra sự khác biệt, còn người khác nếu không nhìn kỹ, kiểu gì cũng sẽ nhận nhầm.

Kha Ái là thần tượng của tôi. Chị luôn phóng khoáng, lạc quan, lúc nào cũng hoạt bát nói cười. Chị là lớp trưởng kiêm lớp phó học tập, được tất cả bạn bè và thầy cô yêu quý. Còn tôi... tôi giống như chiếc đuôi nhỏ bám theo chị. Chị cần được đứng chung một chỗ với chị là tôi đã thỏa mãn lắm rồi.

Cô giáo nói: "Kha Thiển giống con gái, Kha Ái mới giống con trai, còn nhỏ tuổi đã biết chăm lo cuộc sống cho cả hai chị em rồi. Không dễ chút nào." Tôi rất tự hào vì có một người chị như vậy. Rất nhiều người ghen tị với tôi. Ai bảo họ không có chị chứ?

Lúc ấy, tôi vẫn chưa nghe đến câu nói "Một phiên bản khác của tôi trên thế giới". Sau này, tôi xem phim Nhật mới biết được. Nhìn dòng chữ này mà nước mắt tôi suýt tuôn rơi. Có lẽ ngay từ phút giây ấy, tôi đã yêu thích cuồng nhiệt những thứ huyền ảo, xinh đẹp, nhiệt huyết và âm áp kia. Trong thế giới cosplay, tôi chính là diễn viên xuất sắc, là vị vua không ngai. Tôi có thể hóa thân thành người chị mà mình đã đánh mất: Kha Ái.

Người họ hàng giàu có đến chọn con nuôi khi chúng tôi học lớp Ba. Ngày đó, tôi không biết mục đích của họ, chỉ thấy họ cứ quẩn quýt nói chuyện với chị, hỏi Kha Ái có phải là đội trưởng đội Thiếu niên, có phải luôn đứng nhất khối hay không. Chị sợ sệt gật đầu. Họ bảo chị biểu diễn gì đó, chị bèn múa một điệu Tân Cương khiến họ vui tươi hơn hớn.

Lúc đó, ông nội đã già lắm rồi. Ông neho mắt ngồi một góc hút thuốc. "Mỗi đứa đều có số mạng của riêng mình. Chỉ cần chúng đều sống tốt là được." Rồi ông liếc mắt nhìn tôi đầy thâm ý. Tôi không hiểu ánh mắt của ông nghĩa là gì, nhưng cảnh tượng ấy đã khắc sâu vào tâm trí tôi rất nhiều năm về sau.

Sau đó, họ lại đến nói chuyện với tôi. Tôi trốn phía sau chị, cảnh giác nhìn họ. Khi tay họ chạm đến góc áo, tôi hoảng hốt chạy vào nhà, không nghe rõ tiếng họ trao đổi gì đó với nhau.

Một thời gian sau, tôi nào tôi cũng thấy chị lén khóc một mình. Tôi bèn hỏi: "Chị, sao chị khóc? Có phải họ bắt nạt chị không?" Bởi vì mấy ngày đó, họ luôn dẫn chị đi chơi nhưng không dẫn tôi theo.

"Không có..." Chị nức nở. "Họ đối với chị tốt lắm, mua cho chị rất nhiều thứ, còn mua rất nhiều đồ tắm bỏ cho ông. Mấy thứ đó đắt lắm."

"Em chẳng thèm quan tâm." Tôi lẩm bẩm.

Chị lại sụt sùi. "Kha Thiển, nếu một ngày nào đó chị rời đi, em phải cố gắng học tập, chăm sóc tốt cho ông nội, biết không?"

Tôi nắm chặt lấy tay chị: "Em không muốn rời xa chị đâu!"

Ngày chị đi, tôi không hề hay biết. Khi tôi và ông nội đi mua gạo và dầu trở về, đồ đạc của chị trong nhà đã được dọn sạch sẽ. Chị để lại lá thư cho tôi:

"Kha Thiên!"

Chị không biết mình lựa chọn như vậy có đúng không. Nhưng trước khi mẹ mất đã dặn chị phải chăm sóc hai chị em và ông thật tốt. Cô chú rất dư dả nhưng không có con, họ muốn có một đứa con.

Ông nội sắp dùng hết tiền để dành rồi. Tiền bố mẹ để lại cũng chẳng còn bao nhiêu. Họ bảo ông nội không thể nuôi nổi cả hai chúng ta. Chị là con cả thì nên san sẻ giúp gia đình. Nếu họ bằng lòng dẫn em sang Mỹ, chị sẽ càng vui hơn. Nhưng bây giờ không còn cách nào khác, họ chỉ muốn đưa chị đi thôi.

Bố từng nói một câu: "Bảo kiếm phải qua tôi luyện". Tương lai, chúng ta phải thi đỗ vào trường đại học thật tốt, kiếm được thật nhiều tiền mới có thể mang lại cuộc sống hạnh phúc cho gia đình ba người chúng ta. Mà ở Mỹ có rất nhiều, rất nhiều tiền.

Chị đi đây, đừng hận chị, cũng đừng lo cho chị. Chị nhất định sẽ trở về. Chị xin thề bằng sinh mạng của mình.

Kha Ái."

Đó là lần ly biệt đầu tiên trong cuộc đời của tôi và Kha Ái. Lần đó, tôi đã rất tức giận, không ăn cơm cũng không để ý đến ai mấy ngày liền, đến mức ông nội lôi tôi ra đánh mắng: "Kha Ái có thể đến Mỹ là phúc ba đời của nó. Nếu không một mình lão già như ông nuôi hai đứa con, làm sao có được tương lai gì?"

Tôi bật khóc nức nở. Nhưng tôi có thể giận chị bao lâu chứ? Tôi lại bắt đầu ngày ngày ngóng trông điện thoại và thư từ của chị, nhưng mãi vẫn chẳng thấy gì.

Cô chủ nhiệm thấy tôi mỗi ngày đều chạy đến hòm thư trong trường bèn an ủi: "Con à, chị con sang Mỹ, chưa quen với cuộc sống bên đó. Một đứa trẻ như thế sao có thể tìm được chỗ gửi thư hay gọi điện thoại đường dài cho con chứ? Đừng đợi nữa."

"Dạ."

Khi đó, tôi nào biết rằng cuộc chia ly này lại lâu đến vậy.

Lúc tôi thi đỗ đại học thì ông nội qua đời. Tôi chỉ mang một ba lô hành lý đơn giản đến thành phố Bắc Kinh rộng lớn này. Tình hình có khác đôi chút so với tưởng tượng của tôi. Khi tôi ngẩng đầu đối mặt và cười với bạn cùng phòng, họ nhìn quần áo cùng chiếc ba lô thô kệch của tôi, chỉ nở nụ cười xã giao, không lạnh nhạt cũng chẳng nhiệt tình.

Cảm giác của tôi khi đó tựa như một con sâu róm, luôn dè dặt vron râu dưới ánh mặt trời. Người khác chán ghét né tránh, còn tôi lập tức co rúc vào bóng râm dưới lá cây.

Bốn năm đại học, tôi chưa bao giờ thân thiết với ba người bạn cùng phòng. Tôi cảm thấy mình và họ không phải kiểu người cùng chung chí hướng. Đôi khi họ tụ tập nhậu nhẹt, ăn uống, xem đá bóng cũng không hề gọi tôi. Tôi chỉ ở trong phòng ôn bài hoặc hóa trang với bộ cosplay nữ mới mua. Họ không thích tôi, tôi cũng không thích họ.

Tôi thật sự chán ghét cảm giác bị cô lập, nhưng luôn bị người ta xa lánh. Tôi lấy nước nóng cho ba người họ mỗi sáng, quét dọn phòng ký túc xá điểm danh hộ khi họ trốn học, cho họ chép bài trong mỗi kỳ thi. Tôi đã ngây thơ nghĩ rằng những điều đó sẽ đánh đổi được sự tôn trọng của họ dành cho tôi.

Thành lập câu lạc bộ Anime Nguyệt Ảnh là do một cơ duyên. Bạn cùng trường Trường Học Nhiễm đề nghị với tôi: Kha Thiên, tôi từng xem nhiều bài biểu diễn của cậu rồi. Cậu là cosplayer giỏi nhất tôi từng gặp. Chúng tôi định thành lập một câu lạc bộ, muốn mời cậu gia nhập nhóm thành viên sáng lập. Cậu có hứng thú không?"

Lúc đó, tôi thấy khó tin vô cùng, trong lòng rạo rực vui sướng trước thiện ý vừa nhận được.

"Ồ, được, được." Tôi đồng ý ngay tức khắc. "Tôi bằng lòng tham gia."

"Vậy..." Trường Học Nhiễm ngập ngừng. "Cậu có ý kiến và yêu cầu gì không?"

Tôi lập tức đáp: "Tôi không có bất kỳ yêu cầu gì cả."

Tôi thoáng thấy ánh mắt Trường Học Nhiễm phía sau cặp kính lóe lên chút ranh ma. Nhưng khi đó, làm sao tôi nhìn thấu được lòng người?

Câu lạc bộ hoàn toàn mới, các thành viên có cùng sở thích, tôi còn là một trong những người sáng lập. Những điều này tựa như thế giới đã mở ra cánh cửa sáng ngời ngay trước mắt tôi. Vì thế, tôi dốc toàn bộ tinh lực vào câu lạc bộ Nguyệt Ảnh. Chúng tôi thuê một căn phòng giá rẻ, tôi ở đó 24/24, suy nghĩ nên trang trí thế nào cho đẹp. Mỗi tác giấy dán tường đều là tự tay tôi dán. Cả tuần tôi chỉ ăn mì gói để mua vật trang trí hình hòa thượng nhỏ mà tôi cực kỳ thích nhưng không dám mua ngày trước.

Tôi cho rằng mình đã có được tất cả, nhưng không ngờ bọn họ chẳng khác gì những người khác. Bọn họ lười biếng, tham lam, cãi nhau ầm ĩ chỉ vì chút tiền thưởng, phải dựa vào tôi mới đạt giải nhưng vô cùng miễn cưỡng khi thừa nhận điều này.

Tôi cố gắng chuẩn bị trang phục biểu diễn cho từng người, thắt lưng buộc bụng để mua được một bộ đạo cụ mới, chăm chỉ quét dọn từng góc ngách trong Studio. Thậm chí, khi bọn họ sai bảo tôi đi mua đồ ăn sáng, chạy vật... tôi đều đáp ứng.

Tôi chỉ muốn nỗ lực hết mình để giữ câu lạc bộ này đừng tan rã. Nhưng có ích gì đâu? Dần dà, bọn họ càng lúc càng lười đến câu lạc bộ, càng lúc càng thô lỗ với tôi. Sau này, tôi mới hiểu được, vấn đề không phải ở bọn họ, không phải ở người khác, mà là ở tôi.

Tất cả đều như vậy thì nhất định là do tôi có vấn đề rồi. Giống như Văn Hiểu Hoa nói, tôi đắm chìm trong ảo tưởng, trốn tránh hiện thực, quá e dè nhu nhược, đúng không?

"Không, A Thiên, vấn đề không phải ở em. Đó là sai lầm của họ." Chị đã nói với tôi như thế bằng ngữ điệu dịu dàng và kiên nhẫn. "Có ước mơ, nghiêm túc, nỗ lực, đối xử tử tế với mọi người thì có gì sai? Là họ không biết quý trọng một người tốt như em."

Tôi nức nở ngẩng đầu nhìn chị. Giống như ngày trước, chị vẫn là Kha Ái xuất sắc, xinh đẹp, luôn trêu mếu và âu yếm nhìn tôi. Chị thật sự đang ở trước mắt tôi rồi.

Chị thật khờ, cứ luôn miệng xin lỗi. Làm sao tôi có thể trách chị cơ chứ? Trong lòng tôi, chị và tôi chính là một thể.

Ba tháng đó là quãng thời gian tôi sống vui vẻ nhất. Kha Ái rất tuyệt vời, vừa tốt bụng vừa thông minh. Chị lấy hết tiền để dành và phần tiền bố mẹ nuôi ủng hộ để tôi lập nghiệp. Tôi chỉ muốn ở cùng chị, dõi theo chị, quan sát từng cử chỉ hành động của chị. Chị thật sự quá hoàn mỹ. Thậm chí, buổi tối một mình ở trong căn nhà gỗ, tôi lại không kim lòng được đóng giả làm chị. Có khi giống như lúc còn bé, tôi quần lay chị đòi đổi quần áo, hoán đổi thân phận, thậm chí còn đi học thay chị một buổi nữa. Tôi trang điểm, giả giọng, học cách ăn nói của chị. Bạn học chị không ai nhận ra cả.

Tôi cũng thử hóa trang, thay trang phục cosplay cho chị. Chị vô cùng xinh đẹp, còn đẹp hơn cả tôi.

Tôi sợ mọi người nghĩ nhiều nên không nói số tiền kia là của chị. Tôi nghĩ một nhà đầu tư thiên thần nhất định sẽ khiến bọn họ có lòng tin hơn. Chiều hôm đó, dường như họ cũng dao động khi nghe những lời tôi nói.

Tôi cho rằng, tất cả sẽ phát triển theo chiều hướng tốt. Tôi cho rằng, rốt cuộc có thể sống cuộc đời chỉ cần theo đuổi lý tưởng của mình.

Đêm đó tôi đứng ngoài cửa sổ khóc suốt. Tôi nhìn Kha Ái nằm bất động trên sàn nhà, nhìn họ bỏ chị vào túi dệt mang đi chôn. Tôi chỉ cảm thấy hai mắt mình không còn nhìn rõ sao trên trời hay mặt đất dưới chân nữa. Tại sao cuộc đời lại bất công như vậy? Tại sao con người lại ác độc đến vậy?

Kha Ái, Kha Ái, cô gái thuần khiết, tốt đẹp biết bao! Tại sao chị lại mất đi sinh mạng trong một đêm tầm thường và tịch mịch như thế?

Tôi cảm giác cả người như đang trong cõi mộng. Nhưng tôi lại quá nhất gan, chỉ biết trơ mắt nhìn bọn họ khiêng xác Kha Ái đi xa. Bởi vì tôi biết, nếu mình xuất hiện thì chỉ có con đường chết.

Hóa ra hại chết một người là chuyện đơn giản như thế. Nó ở ngay bên cạnh ta, nằm trong dục vọng sâu xa của mỗi người.

Tôi dùng máu heo và sốt cà chua cọ rửa sàn nhà hết lần này đến lần khác đến khi lau sạch vết máu của Kha Ái. Cuối cùng, tôi cắt ngón tay nhỏ máu ở rất nhiều chỗ trong phòng.

Sau đó, tôi ra quán cắt tóc, đưa mái tóc trong tay ra trước mặt anh thợ.

Anh ta giật bắn người: "Làm gì vậy?"

"Nối tóc."

Sắc mặt anh ta hơi khó coi, nhưng vẫn nhận số tiền lớn tôi đưa rồi tí mỉm cười gật đầu.

Tôi nhìn người trong gương, tóc đen phủ kín vai tựa như nỗi nhớ trải dài. Tôi kẻ chân mày và thoa son giống chị rồi ngẩng đầu cười với thợ làm tóc. Anh ta nhìn đến ngây người.

Bên ngoài trời đổ cơn mưa rào rích. Tôi thay quần áo nữ, quần khăn che lấp nửa gương mặt. Gót giày lộc cộc bước đi trên đường, nước mưa uồn lượn bên cạnh chân tôi như dòng suối nhỏ, nhìn tôi đáng vẻ thương tha, nhìn tôi trong thân phận mới, nhìn tôi ôm hận báo thù...

Rốt cuộc tôi không còn thấp hèn nữa. Những khát vọng trong thế giới này sớm đã tan biến cả rồi. Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh trong sau cơn mưa, mỉm cười hạnh phúc...

Kha Thiên, chị là Kha Ái, chị trở về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ngoại truyện Phó Tử Ngộ

Một ngày

"Thật ra, kể từ ngày em rời xa, anh như đã chết. Chỉ còn lại cái xác trống rỗng, bình lặng, an ổn qua ngày, tự huyền hoặc bản thân vẫn đang sống vô cùng tích cực."

- Phó Từ Ngộ -

"Từ hồi còn rất bé, rất bé, em đã có một mơ ước. Em ước được ở bên anh, đến khi răng long đầu bạc cũng không chia lìa. "

- Hàn Vũ Mông -

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn rơi tí tách, chẳng biết bao giờ mới tạnh. Hơi nước mờ mờ bao trùm cả thành phố như trong mộng cảnh. Tay Phó Từ Ngộ bỗng lạnh lẽo. Anh cúi đầu nhìn cô gái trong vòng tay mình. Cô đang ngủ rất say, nắm chặt tay co mình trong ngực anh, giống như đã dùng hết tất cả sức lực đời này. Phó Từ Ngộ ngắm nhìn chốc lát rồi khẽ mỉm cười. Anh rón rén xuống giường, không làm kinh động đến cô.

Những tia nắng ngày mới còn chưa ló dạng, anh bưng hai phần đồ ăn sáng nhẹ đi ra khỏi phòng bếp. Mấy năm qua phải chăm sóc cho Bạc Cận Ngôn, đôi tay chưa từng đụng đến việc nhà đã luyện thành tài năng nấu nướng tuyệt hảo.

Hàn Vũ Mông vừa dậy. Cô ngồi bên giường chải mái tóc dài đen nhánh còn hơi rối. Phó Từ Ngộ tưởng như đã trở lại một ngày nào đó trong quá khứ xa xôi, cô gái bé nhỏ vừa duyên dáng vừa đặc ý ngồi trên áo sơ mi của anh, dịu dàng chải tóc.

Tình đến khó tự chủ.

Hóa ra cảm xúc như mưa rơi trong lòng giờ khắc này gọi là "tình đến khó tự chủ".

Anh ôm siết cô từ phía sau, lần nữa ấn cô xuống giường hôn say đắm. Hàn Vũ Mông thấy rõ sắc trời ngoài cửa sổ, nhưng không thấy được màu sắc trong mắt anh. Xưa nay, ánh mắt anh trong suốt như sông xanh, nhưng hiện tại lại bí ẩn như cát chứa cả thế giới. Kể từ ngày cô trở về, thế giới ấy chỉ chứa đựng hình bóng cô, bao dung cho cô, lắng nghe lời cô, không để cô phải sợ hãi.

Hai người quần quýt hồi lâu mới đi ăn sáng.

Cô bật thốt, "Ngon quá!"

Phó Từ Ngộ mỉm cười. "Vậy sao? Anh lại rất hoài niệm hồi mới lên đại học, em đã nướng bánh pizza hải sản hình trái tim mừng anh thi đỗ."

Nước mắt Hàn Vũ Mông chực trào khóe mi, nhìn anh vẫn cười dịu dàng và trầm tĩnh như thể không hay biết nguy cơ đang rình rập phía trước.

Ăn xong, Phó Từ Ngộ đề nghị ra ngoài tản bộ. Đây cũng là lần tản bộ duy nhất kể từ khi hai người đoàn tụ đến giờ. Hàn Vũ Mông do dự, nhưng không thể cự tuyệt ánh mắt mong mỏi của anh. Tay Phó Từ Ngộ như vô tình lướt qua vành tai cô, phản da thịt mềm mại phía sau có gắn một chiếc máy nghe lén cỡ nhỏ. Thân thể Hàn Vũ Mông khẽ run run, anh nghiêng đầu ôm chặt bờ vai cô.

Giữa hè, lá sen trải kín hồ nước trong khu chung cư như những vòng sóng lăn tăn xanh biếc. Họ đi dạo quanh hồ chốc lát thì thấy hơi nóng, anh bèn mua một cây kem ốc quế cho cô. Hàn Vũ Mông nhận lấy. "Đã lâu lắm rồi em không ăn kem vị trà xanh."

Phó Từ Ngộ ngạc nhiên. "Vậy sao? Ở đó, em thường ăn vị gì?"

Cô hồ hững hờ đáp: "Vị quế, rượu cocktail. Nam Mỹ chuộng mấy vị này."

Phó Từ Ngộ "ồ" một tiếng.

Đợi cô ăn kem xong anh mới đứng dậy: "Chúng ta đi xem phim đi."

Hàn Vũ Mông có chút hoảng sợ, nhưng Phó Từ Ngộ mỉm cười trấn an cô: "Yên tâm đi, trong rạp đông người, những chuyện không hay sẽ không xảy ra đâu."

Lòng cô chợt đau nhói. Cô kể với anh quãng thời gian bị gã sát thủ liên hoàn bắt cóc mấy năm qua, bị bắt ép làm những chuyện xấu xa nên phải né tránh cảnh sát. Vì vậy cô không dám về tìm anh, không thể để Bạc Cận Ngôn phát hiện. Anh không nói gì cả, sau đó thật sự không tiết lộ cho bất cứ ai về sự tồn tại của cô, bao gồm cả người bạn thân nhất. Giờ đây, anh nói câu này rốt cuộc là an ủi cô sẽ không bị bại lộ hay đã phát hiện ra điều gì khác?

Nhưng anh nói đúng. Rạp chiếu phim đông người như vậy, bọn họ không thoát khỏi tầm mắt của gã sát thủ, nhưng gã cũng không thể nào ngang nhiên ám sát anh ở nơi công cộng như vậy được.

Hai người cùng xem bộ phim hành động tình cảm vừa công chiếu gần đây. Hình ảnh ban đầu vô cùng đẹp đẽ và nên thơ, nhưng khi xuất hiện cảnh giết chóc tàn nhẫn trong phim, Hàn Vũ Mông lại rú mắt không muốn nhìn. Anh mất cô trở nên sắc lạnh. Tận sâu trong suy nghĩ, cô vẫn là cô gái năm xưa căm ghét và kháng cự với tất cả tội ác, mà giờ đây, đôi tay này đã không còn sạch sẽ nữa rồi. Dưới ánh sáng u tối trong rạp chiếu phim, Phó Từ Ngộ nghiêng đầu nhìn cô rất lâu.

Bộ phim chiếu đến cảnh nữ chính ôm nam chính đau khổ gào khóc. Cô ấy nói hóa ra họ không thể ở bên nhau. Trời cao đất rộng đẹp đẽ là thế, nhưng

cô lại không thể nào đến gần anh nữa. Còn nam chính kiên nghị lạnh lùng chỉ ôm lấy cô, trong đôi mắt như chất chứa nỗi thống khổ cả nửa đời người.

Hàn Vũ Mông đưa tay lên che mặt, lặng lẽ chảy nước mắt. Trong mắt Phó Từ Ngô dường như cũng có ánh nước long lanh. Bộ phim kết thúc, tiếng nói của anh đã hơi khàn: "Joe, em nói xem hai người kia có giống chúng ta không?"

Hàn Vũ Mông nghẹn ngào, phản đối theo bản năng: "Không, không giống!"

Anh siết chặt tay cô: "Được rồi, chúng ta không giống."

Họ ăn trưa ở trung tâm thương mại. Phó Từ Ngô chọn một nhà hàng chuyên món cá tươi sống theo thói quen, ngồi xuống rồi mới kịp nhận ra: "Xin lỗi, quên mất em không thích ăn cá."

Đúng là Hàn Vũ Mông không thích ăn cá. Bởi cuộc sống phiêu bạt trên chiếc thuyền đến Nam Mỹ, mỗi ngày cô đều phải ngửi mùi cá đến nôn mửa. Nhưng cô vẫn mỉm cười ảm áp: "Không sao, em ăn được mà."

Món ăn được bung lên nhưng không ai động đũa. Phó Từ Ngô gấp con cá vào bát mình, rồi gấp ngó sen và thịt băm trong đĩa cho cô: "Hai chúng ta phân công, em ăn không hết thì anh sẽ phụ trách phần còn lại, giống như trước đây vậy."

"Được." Giờ khắc này, lòng cô rất đổi yên bình. Cô mỉm cười hạnh phúc, lòng khát khao muốn khoảnh khắc an yên ấm cúng này được lưu giữ mãi.

Phó Từ Ngô lặng đi giây lát mới nói: "Đây là lần đầu tiên em cười vui vẻ trong suốt mấy ngày qua. Đẹp lắm." Hàn Vũ Mông ngỡ ngàng, lại nghe anh trầm thì: "Giống hệt như trong ký ức của anh vậy."

Bữa cơm này diễn ra rất từ tốn. Họ ăn xong thì đã là buổi chiều. Hai người làm gì để giết thời gian đây? Thế là họ đi dạo từng cửa hàng trong trung tâm mua sắm. Trước giờ, Phó Từ Ngô rất chú trọng ăn mặc. Dù sao anh cũng từng nâng cao kiêu hãnh mỹ cho hai tên luôn ru rú trong nhà như Bạc Cận Ngôn và An Nham mà. Nhìn mấy mẫu hè thu mới ra muốn màu muốn vẻ, anh dụi dụi bảo cô: "Chọn mấy bộ cho anh và cho em luôn, sắp giao mùa rồi."

Hàn Vũ Mông từ chối: "Không cần đâu."

Song anh vẫn khẳng khái giữ tay cô, mỉm cười cương quyết, "Không phải trước đây, em thích tặng cà vạt, áo sơ mi, thắt lưng cho anh sao? Lén để dành tiền tiêu vặt để mua nữa chứ! Em cũng thích anh tặng em mấy chiếc váy hoa mà. Hôm nay chúng ta cùng đi mua nào."

Hàn Vũ Mông bị anh lôi đi rất nhanh, bước chân bỗng nhẹ tênh. Cô không nhận được nỗ lực cười thật tươi.

Buổi chiều trôi qua rất nhanh, tay mỗi người đều cầm một cốc nước đá thật to, thật giống một đôi tình nhân trẻ đang yêu đương mặn nồng. Vào cửa hàng bán đồ nữ, anh vui vẻ đi theo cô chọn đồ, chân mày và đuôi mắt đều như đang tỏa ánh sáng nhân nhật ảm áp. Sau đó, cô thử từng bộ đồ trong lời khen ngợi không ngớt của nhân viên bán hàng và ánh mắt sâu thẳm như biển khơi lại lấp lánh như châu ngọc của anh. Những hình ảnh của một thời thiếu nữ nhút nhát và vô tư ngày xưa như ùa về trong tâm trí cô.

Hai người chọn được vài món đồ rồi ghé qua cửa hàng bán đồ nam. Ở đây thì đơn giản hơn nhiều bởi vì anh chọn rất chuẩn, chỉ thử một, hai lần thôi vậy mà mặc lên rất đẹp. Cô cũng chọn cho anh. Vì cô đã quá quen thuộc vóc dáng, kích cỡ và màu sắc hợp với anh, vậy nên anh không cần thử mà trực tiếp tính tiền.

"Này!" Cô cười trêu: "Thu nhập của bác sĩ trong nước cao vậy sao?"

Anh mỉm cười tự tin. "Đương nhiên. Bây giờ, anh là bác sĩ cực kỳ xuất sắc đấy! Hơn nữa còn hợp tác với mấy công ty nữa."

Có một lần, Phó Từ Ngô vào phòng thử đồ, Hàn Vũ Mông ngồi đợi bên ngoài. Lát sau, ngẩng đầu nhìn anh đi ra trong bộ trang phục mới, cô chợt thấy người đàn ông trước mắt có chút xa lạ.

Mái tóc cắt ngắn đơn giản, trước anh luôn để tóc bồng bênh, mặc bộ vest đen, áo sơ mi sáng màu, đường nét xương chân mày và cằm rất sắc, trong nét nhả nhặn toát lên vẻ lẫm lẫm. Bàn tay anh trắng trẻo thon dài, là đôi bàn tay điển hình của bác sĩ ngoại khoa. Anh đã sớm không còn là chàng trai sôi nổi mới hơn hai mươi của năm đó nữa. Anh đã trở thành một người đàn ông trưởng thành, ôn hòa và trầm lắng.

Hàn Vũ Mông cứ thế nhìn bóng lưng anh đến ngây dại. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu cô: Đáng vẻ anh hiện tại giống hệt như tượng tượng của cô trong những ngày họ chia xa.

Lúc này, Phó Từ Ngô bỗng biến sắc nhìn đảo đảo xung quanh. Anh gấp gấp hỏi nhân viên bán hàng bên cạnh: "Cô gái đi chung với tôi đâu?" Anh không nhìn thấy cô đang ở phía sau.

Hàn Vũ Mông lập tức đứng dậy đến bên anh. "Từ Ngô, em ở đây."

Sắc mặt Phó Từ Ngô dần dịu lại. Nhân viên bán hàng bên cạnh cúi đầu cười. Anh nắm chặt tay cô: "Anh sợ em lại biến mất."

Cô yên lặng chốc lát. "Làm sao có thể như vậy được? Em cũng không muốn rời xa anh nữa." Câu nói quá êm ái khiến trái tim Phó Từ Ngô rung động. Anh vút mấy bộ đồ xuống đất, quay người ôm cô.

Nhân viên cửa hàng không ai nói gì. Người ngang qua chỉ thoáng hiểu kỳ rồi thôi. Họ ôm nhau thật lâu, trong lòng bỗng cảm thấy bình yên đến lạ.

Phó Từ Ngô đứng dưới lầu chung cư, dõi mắt nhìn theo chiếc xe màu đen tằm thường cô lái rồi đi trong ánh hoàng hôn giăng kín. Một ngày đã qua. Một ngày may mắn được bầu bạn bên cô lần nữa đã qua rồi. Anh mỉm cười nhưng nước mắt đọng đầy bước lên tầng như đang tiến vào chốn đồng hoang.

Anh bật đèn lên, cả căn nhà lặng ngắt một màu xám trắng. Anh đứng trước cửa sổ thật lâu, cứ như muốn đứng như vậy cho đến cuối đời.

Hàn Vũ Mông quay về nơi trú ngụ bí ẩn. Bên trong tối đen, người kia không hề yên tĩnh ngồi đợi cô trước cửa sổ như thường ngày. Cô cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, gần như muốn ngã quy, những túi đồ trong tay cũng rơi phịch xuống đất.

Giấy lát, có người từ phía sau ghì chặt cổ cô. Toàn thân cô run rẩy, còn phải giả vờ mỉm cười điềm tĩnh và hưởng thụ.

"Cô đi với hắn cả ngày à?" Đối phương thì thảo vào tai cô.

Cô cười khê: "Đây chẳng phải là kế hoạch của anh sao? Dụ dỗ anh ấy, lừa gạt anh ấy, cuối cùng kéo anh ấy và Simon King cùng nhau rơi xuống vực?"

"Phải."" Hắn buông tay, đẩy Hàn Vũ Mông ngã xuống đất. Đầu cô va vào tường, máu tươi chảy ròng ròng trong bóng tối khiến đôi mắt hoen mờ.

* * *

"Từ Ngô, xin anh hãy tin tưởng em. Em không bao giờ lừa dối anh."

"Anh biết."

"Chờ cơ hội thích hợp, chúng ta sẽ cùng nhau cao chạy xa bay."

"Được."

"Vì em, anh phải rời xa những người bạn của mình, anh có bằng lòng không?"

"... Bằng lòng." Anh mỉm cười ưng thuận. "Cận Ngôn đã có Giản Dao rồi. Cho dù anh rời đi với em cũng thấy yên tâm."

"Em xin lỗi, Từ Ngô! Bắt anh phải từ bỏ nhiều thứ như vậy vì em."

"Nhưng anh lại có được em mà."

"Anh thật sự... tin tưởng em sao?"

"Anh tin em."

"Tại sao?"

"Bởi vì em là tình yêu cả đời này của anh."

Ngày họ trốn đi, tất cả đều tiến hành thuận lợi. Đến thời gian giao hẹn với tên sát thủ mặt nạ, Hàn Vũ Mông nhanh chóng tháo máy nghe lén sau tai ra. Lúc đó, trong mắt anh hiện lên vẻ mặt mờ như mưa phùn giăng kín.

Sau đó là một loạt kế hoạch trốn chạy. Cô dùng kẻ điều hồ ly sơn đánh lừa tay súng bắn tỉa ở tòa nhà đối diện, rồi kim thiên thoát xác đổi sang một chiếc xe giống y hệt. Trên chiếc xe này không có bom mà tên sát thủ mặt nạ đã cài sẵn, hơn nữa còn chạy về phương hướng hoàn toàn khác.

Cô chắc chắn tên sát thủ mặt nạ giờ này đang ở công viên Anime phía Tây, vì vậy đưa Phó Từ Ngô chạy về phía Bắc, dự định thẳng tiến vào thảo nguyên Mông Cổ. Sau đó, họ sẽ vượt biên sang Nga, đến vùng Siberia lạnh giá rộng lớn. Ngay cả tên sát thủ mặt nạ cũng không cách nào tìm được dấu vết một con chim nơi đây.

Tất cả vốn đang tiến triển rất trôi chảy.

Lúc chạng vạng, xe của họ chạy băng băng trên xa lộ. Cô nói giọng gấp gáp: "Từ Ngô, em xin lỗi đã lừa anh! Tên sát thủ mặt nạ luôn khống chế em. Thế lực của hắn vượt xa những gì các anh dự liệu, thậm chí còn hùng mạnh hơn cả Tạ Hàm mà Simon King từng bắt được. Em vẫn luôn chờ đợi cơ hội này. Từ nay, chúng ta cao chạy xa bay, hắn sẽ không thể uy hiếp làm hại bạn của anh được nữa."

Phó Từ Ngô cầm tay cô trấn an: "Ừ. Em lái một thì đến anh lái. Anh lái xe cũng được lắm."

Hàn Vũ Mông bỗng giật thót. Hóa ra, anh đã biết hết, biết hết tất cả rồi. Cô quay đầu nhìn anh, nước mắt chột tuôn rơi: "Tại sao mấy ngày qua anh không hỏi gì cả?" Chỉ cam tâm tình nguyện đi theo em.

Phó Từ Ngô vẫn nhìn cô dịu dàng, vẫn là dáng vẻ anh tuấn, hòa nhã thường ngày.

"Vũ Mông, anh cũng nghĩ đến việc có nên nói việc này cho Cận Ngôn biết hay không. Nhưng anh biết, bất kể bây giờ em có còn bị tên sát thủ mặt nạ

không chế hay không, mấy năm qua, tay em nhất định bắt đắ đi đã nhuộm đầy máu tươi rồi. Cận Ngôn xem cái ác như thù địch. Nếu nói cho cậu ấy biết thì không được, cậu ấy và cả Giản Dao sẽ đều khó xử, chắc chắn em cũng phải vào tù. Cho nên anh đã ịch kỷ giữ kín bí mật này, không thể tiết lộ cho cậu ta biết.

Anh biết đi theo em sẽ gặp nguy hiểm. Anh cũng biết rõ từ đây bản thân phải sống cuộc đời lưu lạc. Ngay ngày đầu tiên em trở lại, anh đã nghĩ thật lâu về nửa đời sau của mình, về những điều anh còn trăn trở. Anh nghĩ tới Cận Ngôn và bạn bè. Nhưng dù không có anh, họ vẫn có thể sống rất tốt. Anh bận tâm đến người thân của hai nhà chúng ta. Nhưng thật ra kể từ lúc em rời xa, anh đã không mấy thân thiết với họ nữa. Anh quan tâm đến sự nghiệp bác sĩ. Nhưng nếu theo em đến Siberia, nơi băng tuyết giá lạnh, anh có thể mở một phòng khám, chữa bệnh cho những người Eskimo cũng được mà.

Nhiều năm qua, anh cho rằng mình sống rất tốt. Anh chăm sóc Cận Ngôn, cứu giúp nhiều bệnh nhân, quen rất nhiều bạn gái. Nhưng hiện tại anh mới phát hiện, thật ra kể từ ngày em rời xa, anh như đã chết, chỉ còn lại cái xác trống rỗng, ôn hòa bình lặng, an ổn qua ngày, tự huyễn hoặc rằng bản thân vẫn sống vô cùng tích cực.

Em từng nói, tiêu chuẩn đánh giá hạnh phúc không phải là cuộc đời dài ngắn, mà là chúng ta vẫn luôn yêu nhau. Đến giờ, anh mới thật sự tỏ tường hàm nghĩa câu nói này. Theo em đến đâu, sống được bao lâu, nguy hiểm cỡ nào đều không còn quan trọng nữa. Anh yêu em, cả đời này chưa bao giờ thay đổi. Có thể đoán tự với em dù chỉ là một phút một giây, anh đều thấy hạnh phúc."

Đến khi trời tối, Phó Từ Ngộ cầm lái, Hàn Vũ Mông lẳng lặng nhìn gương mặt nghiêng của anh trong sắc trời nhá nhem. Khoảnh khắc này là giây phút hạnh nhất cả đời cô. Cô biết anh cũng vậy.

Vô tình, cô ngẩng đầu nhìn hàng cây bạch dương ven đường, mơ hồ thấy được một mặt nạ chú hề màu xám trắng dờ tợn phía rừng cây.

Trong tích tắc, tìm cô như rơi xuống hầm băng, toàn thân run rẩy. Cô chậm rãi quay đầu nhìn Phó Từ Ngộ bên cạnh. Anh không hề phát hiện gì cả, khoe miệng còn ần chứa nét cười ngọt ngào. Thấy cô nhìn mình chăm chú, anh nhẹ nhàng cầm tay cô.

Sao hán lại xuất hiện ở nơi này? Tên sát thủ mặt nạ sao lại xuất hiện ở nơi này? Rõ ràng cô đã thấy hán đi đến phía Tây Bắc Kinh rồi cơ mà? Rốt cuộc đã xảy ra sai sót ở đâu?

Nhưng không thể nào biết được nữa rồi. Khi Phó Từ Ngộ bị bọn họ kéo ra khỏi xe, Hàn Vũ Mông lôi khẩu súng lục dưới ghế ra bóp cò xối xả. Tiếc rằng, cô sao có thể là đối thủ của bọn họ được? Cô giờ súng lên, nhắm ngay huyệt thái dương của mình, nhắm hai mắt lại.

HẾT TẬP 1

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngâm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bướm trong đáy mắt

Type: Lê Huyền

Anh đứng dưới lầu đợi một lúc lâu. Vàng trắng như một mảnh ngọc bóng bẩy treo trên đỉnh toàn nhà. Ngươi ta nói lòng dạ phụ nữ như mò kim đáy biển. Mấy năm qua tự nguyện yêu cô, rốt cuộc anh đã hiểu.

Anh chống một tay lên cửa xe, phiền não hút thuốc lâu, rốt cuộc đã nghe thấy tiếng bước chân thong thả đi xuống với đánh về yêu kiều. Trong đêm khuya, cô đẹp tự nhiên tiên lạc xuống trần gian. Anh bất giác mỉm cười khi thấy cô, tất cả phiền muộn nhất thời đều tan biến.

Tình yêu thật ra là gì? Mà đến nay, ai có thể nói rõ? Cô là người mà anh khao khát suốt những năm qua. Yêu cô đã trở thành thói quen khắc sâu vào tâm khảm. Nếu không thể chiếm giữ, quả thật anh sẽ cảm thấy vô cùng tội tệ.

“Sao anh đến muộn như vậy?” Cô trách móc.

Đây cũng là điểm anh vừa yêu vừa hận. Thái độ của cô lúc nào cũng lững lờ giữa tình yêu và tình bạn.

Anh nắm tay cô, thổ lộ: “Chúng ta hẹn hò đi.”

Sắc đỏ lan nhanh trên gò má mịn màng như sứ, cô chớp mắt nhìn anh: “Hôm nay, anh gặp phải chuyện gì thế?”

Cô luôn là là người phụ nữ thông minh, sắc sảo và nhạy bén. Hôm nay, quả thật anh đã gặp phải thất bại đau đớn trong công việc. Nhưng ngay lúc này, anh không muốn đề cập đến nó, chỉ hỏi ngược lại: “Em vẫn còn nhớ đến anh ta sao?”

Cô cúi đầu, ngập ngừng đáp: “Cũng không phải...”

Hôm nay, cô ngoan hiền đến lạ, làm anh dấy lên can đảm hôn lên má cô. Vậy mà cô không hề tức giận hay bỏ chạy, chỉ nhìn anh với gương mặt đờ

bùng. Phản ứng này thật sự khiến anh vui mừng khôn xiết, tim đập rộn ràng.

“Anh... bằng lòng làm tất cả vì em sao?” Cô khe khẽ cắt lời trong bóng tối.

“Ừ.” Anh gần như lập tức đáp.

Cô nhẹ nắm tay anh, không nói lời nào, trên gương mặt ẩn hiện chút ưu phiền và bất lực.

Lái xe rời đi, anh chợt ngẩng đầu theo bản năng. Giữa những tòa nhà cao tầng nhấp nhô, san sát, dường như anh lại nhìn thấy đôi mắt kia lần nữa, đôi mắt chất chứa thù hận nhìn chòng chọc vào họ từ trong bóng tối. Anh cười khẩy, lạnh lùng nhìn về phía trước.

Trên đường cái, xe cộ qua lại như thoi đưa, ánh đèn muôn màu như dòng nước chảy xuôi trên tấm kính chắn gió. Trong lúc chờ đèn tín hiệu giao thông, một con bướm bông từ đâu bay đến, đậu trên nắp xe anh. Anh nhìn nó, nó cũng nhìn anh, rồi sau đó vỗ cánh bay đi.

Lòng anh thoáng kinh hãi. Đó là con bướm anh từng thấy trong mơ.

Thanh phố Tuấn nằm ở vùng phía Nam, diện tích không lớn, phong cảnh say lòng người, khí hậu ôn hòa, dễ thích nghi. Thiệu Dũng – đội trưởng Đội cảnh sát hình sự thành phố là một người đàn ông gần năm mươi tuổi nhưng vóc dáng vẫn cường tráng, khỏe mạnh, mặt mày cương nghị, mặc chiếc áo jacket đen, thần thái không thua gì mấy chàng trai trẻ. Nếu tình cờ gặp được, chắc chắn không ai có thể rời mắt trước vẻ phong độ và đẹp lão của người đàn ông này.

Trước giờ làm việc sáng nay, Thiệu Dũng vừa tranh thủ ăn bánh bao vừa một mình đánh cờ trong văn phòng. Đây cũng là thú vui nhân lúc rảnh rỗi của ông.

Một nhân viên văn thư chạy vào báo cáo sếp: “Sếp Thiệu, phòng hành chính tổng hợp đang thống kê vật tư cần mua cho quý sau. Em đã làm theo lời sếp, đề xuất thêm áo, tất và giày cho đội rồi.”

Thiệu Dũng không hề ngẩng đầu lên: “Tốt.”

“Có cần gì khác không ạ?”

Thiệu Dũng đi một nước cờ mới sức nhớ: “Đúng rồi, bảo căng tin mua thêm một chút cá tươi, cải thiện bữa ăn cho anh em.”

“Vâng.”

Nhân viên văn thư đi ra ngoài. Thiệu Dũng chơi cờ thêm một lát, sau đó ngẩng đầu nhìn qua cửa sổ. Những áng mây ngừng trôi trên nền trời xanh thẳm, dãy núi phía xa như một người đàn ông trầm tĩnh, lặng lẽ quan sát thành phố nhỏ. Thời tiết thật đẹp. Tháng trước, đội của họ vừa phá được một vụ hung án, còn bất ngờ bắt được một tội phạm truy nã cấp A từ tỉnh khác chạy trốn đến đây. Tháng này chưa có vụ án nào lớn, thiên hạ thái bình, đây là khoảng thời gian nhàn nhã hiếm hoi ưa thích của đội cảnh sát.

Nhưng trên thực tế, cuộc sống của họ có ngày nào được thanh nhàn thật ư? Lát sau, một người cảnh sát vội vàng đến gõ cửa: “Sếp, xảy ra án mạng rồi. Vừa phát hiện một thi thể nữa ở công viên Vọng Giang.”

Thiệu Dũng nhanh chóng thu dọn bàn cờ, vươn vai đứng dậy: “Đi, đi xem thử.”

Công viên Vọng Giang nằm ở phía Tây thành phố Tuấn, chiếm trọn một khu đất rộng lớn, là nơi được người dân sống gần đó vô cùng yêu thích. Bình thường, nơi đây luôn đông đúc, tấp nập, người qua kẻ lại như nêm cối. Nhưng sáng sớm hôm nay, sau khi phát hiện ra thi thể, nhân sự ở đây đã hoảng hốt phong tỏa công viên trước giờ mở cửa, nhờ vậy mà bảo vệ được hiện trường nguyên vẹn. Khi đến nơi, Thiệu Dũng còn khen quản lý công viên làm rất tốt.

Cồn viên có bốn cổng Đông, Tây, Nam, Bắc, xung quanh được bao bọc bởi dãy tường cao, người bình thường hoàn toàn không thể trèo vào. Địa điểm phát hiện thi thể là cánh rừng sâu thuộc khu vực hẻo lánh nhất của công viên.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Nhóm cảnh sát bao vây khu rừng kín kẽ đến giọt nước cũng không lọt. Thiệu Dũng ngồi cạnh thi thể, nhíu mày suy tư. Trước mắt ông là một con đường đá, kéo dài từ đường lớn phía xa dẫn vào trong rừng. Bên này không có cảnh sắc gì đặc biệt nên ít người lui tới. Do đó, thi thể rất khó bị phát hiện.

Thi thể nữ nằm trên con đường đá, mặc áo phông trắng ngắn tay, quần short đen và giày thể thao. Chiều cao trung bình, vóc dáng gầy gò, tướng mạo bình thường. Thoạt nhìn, nạn nhân chừng hơn hai mươi tuổi, tóc ngắn, sắc mặt trắng bệch, sống mũi cao thẳng, môi hơi dày, trên mặt có mấy nốt tàn nhang. Đó là kiểu người nếu hòa vào đám đông cũng không mấy ai chú ý.

Ngoại trừ trên cổ có vết bầm tím thì tạm thời không phát hiện ra ngoại thương nào khác. Nếu chỉ là một thi thể như vậy, chắc chắn sẽ không khiến lực lượng cảnh sát rầm rộ có mặt tại hiện trường như thế.

Thiệu Dũng đeo găng tay, chạm nhẹ vào tay cô gái. Hai tay cô ấy bị trói bằng dây có định trên đầu. Hai chân cũng bị trói chặt ở mắt cá chân và bị bôi đen bằng nước sơn.

Dưới người cô ấy là một đôi cánh màu đen khổng lồ vẽ bằng sơn trên nền đá phẳng, trên cánh vẽ từng mảng hoa văn màu hồng như những đôi mắt khép

kép của côn trùng đang nhấp nháy nhìn mọi người. Thi thể nạn nhân như một con sâu mềm mại bị vấy trong đó.

“Giống bươm bướm...” Một cảnh sát hình sự trẻ tuổi đứng cạnh đó khẽ thở dài.

Thiệu Dũng chột rùng mình, nhìn sang cậu ta rồi đứng phắt dậy.

“Sếp, hung thủ không phải bị biến thái chứ?” Cậu cảnh sát vội hỏi.

Thiệu Dũng đáp: “Có khả năng này.”

“Nếu là biến thái, vậy chúng ta có cần... mời người kia đến không?”

Thiệu Dũng nghĩ ngợi một hồi, bác bỏ đề nghị: “Không, không cần đâu. Tạm thời đừng nói với cậu ta. Gọi điện đến Bắc Kinh, mời chuyên gia tâm lý tội phạm đến giúp.”

Chập tối, Giản Dao ngồi một mình trước cửa sổ, thần thờ ngắm cảnh hoàng hôn. Lúc này, văn phòng cảnh sát hình sự rất yên ắng, mọi người đã đi ăn cơm cả rồi. Dường như mỗi ngày trôi qua, Giản Dao lại thích ở một mình nhiều hơn. Cuộc sống quanh quẩn và cô độc như vậy khiến trái tim cô bớt xao động, tựa như nắm trong tay được điều gì đó, lại có thể đợi điều gì đó mà không ai biết.

Phương Thanh đẩy cửa đi vào, trán ướt mồ hôi, áo sơ mi ướt đầm dãn vào lưng. Sau vụ án lần đó, má trái của anh lưu lại một vết sẹo khó lành, khiến đáng vẻ anh tuần ngày nào toát lên sự hung tợn, lạnh lùng.

Anh bình tĩnh ngồi xuống đối diện cô, châm thuốc rít từ từ. Giản Dao thoáng nhìn anh nhưng không nói gì.

Một lát sau, mồ hôi trên người đã dần khô nhưng ngọn lửa trong lòng vẫn chưa tắt, Phương Thanh dập điếu thuốc lá, ngược mắt nhìn: “Hành động của em lúc làm nhiệm vụ hồi chiều là sao? Không muốn sống nữa hả? Chẳng nào mới đến lượt một nữ chuyên gia tâm lý tội phạm như em đi bắt người giúp đội cảnh sát hình sự?”

Giản Dao bình tĩnh giải thích: “Em chỉ bắt kẻ khả nghi thôi, không phạm sai lầm gì.”

“Phải, không phạm sai lầm gì.” Phương Thanh cười lạnh, “Nếu thật sự xảy ra sai sót, em và anh còn có thể ngồi đây nói chuyện sao? Em đấy, theo anh học mấy chiêu phòng thân mới một năm mà giờ đã coi khinh anh rồi, đúng không? Bắt tội phạm cũng không cần cảnh sát hình sự chuyên nghiệp như anh nữa, chỉ cần dân nghiệp dư như em là đủ, đúng không?”

Giản Dao mỉm cười: “Quả nhiên anh sống ở Bắc Kinh lâu nên nói chuyện trôi chảy lắm rồi. Lúc bọn em mới gặp anh ở thành phố cổ, anh vẫn còn giọng chữ N và L cơ.”

Thấy cô muốn đánh trống lảng, không chịu nhận sai, Phương Thanh không tiếp tục truy cứu nữa. Nhưng anh vẫn phải nhắc nhở: “Bọn em? Là em và cái tên bỏ đi không một lời từ giả đấy hả? Có phải một ngày anh ta không trở về thì em vẫn tiếp tục dồn ép mình như vậy không? Thức dậy sớm hơn ai hết, bận bịu muộn hơn tất thảy, không biết quý trọng sức khỏe. Nhìn những thương tích trên người em đi!” Anh nhắc cánh tay cô lên, Giản Dao khẽ kêu đau, tay áo trượt xuống để lộ hai vết xước đang rỉ máu. Không chỉ như vậy, cả cánh tay cô đều chằng chịt những vết bầm cả cũ lẫn mới di luyện tập đánh nhau với cảnh sát hình sự.

Giản Dao rút tay lại, khẽ kéo tay áo xuống. Phương Thanh tự biết đã lỡ lời, nhưng trong lòng anh vẫn nhức nhối, khó chịu vô cùng: “Đừng đối xử với bản thân như vậy. Tự đẩy dọa mình vì tình là rất ngốc, biết không?”

Giản Dao lặng thinh không đáp. Ánh hoàng hôn ảm áp phủ xuống tòa nhà Cục Cảnh sát một tấm áo choàng thướt tha, trong suốt. Cô thoáng buồn bã: “Em không phải tự đẩy dọa bản thân. Em biết mình đang làm gì?”

“Vậy em đang lang gi?”

“Em đang đợi anh ấy. Chờ đến khi anh ấy trở về, em sẽ bảo vệ anh ấy.”

Phương Thanh sững sờ hồi lâu. Anh từng gặp không ít phụ nữ kiên cường. Nữ cảnh sát hình sự ý chí sắt đá, nữ pháp y lạnh lùng vô cảm, và cả Kim Hiểu Triết mạnh mẽ của anh nữa. Nhưng Giản Dao khác hẳn với họ. Trên người cô toát lên một sức mạnh vừa mềm mại vừa ngoan cường. Sau khi Bạc Cận Ngôn rời đi, sức mạnh ấy càng hiện rõ nét. Ban đầu, Giản Dao là một cô gái dịu dàng, đáng yêu, chỉ khi nào bị ép vào tình thế cấp bách thì sự cứng cỏi kia mới bộc phát. Nhưng bây giờ, khí chất của cô đã thay đổi hoàn toàn.

Một năm qua, Giản Dao gầy đi không ít. Hai má và cằm vốn mềm mại, mịn màng, giờ trở nên sắc sảo và ẩn chứa nét quật cường của người phụ nữ từng trải. Làn da dăm nắng, thân thể khỏe khoắn nhưng vóc dáng vẫn mảnh mai, thon thả. Ánh mắt cô trầm tĩnh, sáng ngời, Phương Thanh có thể thấy rõ tính cách độc lập và kiên trì của cô qua đôi mắt ấy.

Có một cảnh sát hình sự từng nói với anh: Khổ nạn sẽ tôi luyện một người trong ra ngoài. Anh đã thấm thía câu nói này khi nhìn vào Giản Dao. Anh tự ngầm thấy, cửa ải khó khăn nhất trong những năm qua của mình chỉ là chuyện tan hợp với Kim Hiểu Triết. Anh biết rõ, bản thân và những người xung quanh đều không thể hiểu những điều mà Giản Dao đã trải qua.

Lát sau, Phương Thanh thốt ra một chữ: “Ngốc.”

Nhưng Giản Dao chỉ cười vừa xoa bụng: “Em thấy hơi đói rồi, đi ăn gì đây?”

“Còn ăn gì nữa.” Phương Thanh vớt đầu lọc vào thùng rác. “Hôm nay phá được vụ án lớn như vậy, đương nhiên phải đến quán nước Tiểu Hồng làm vài chai bia và ăn đã đời rồi.”

Giản Dao cười rộ lên: “Tuyệt.”

Quán nướng Tiểu Hồng quả thực là thiên đường đối với họ, vừa ngon bổ rẻ còn mở cửa đến tận khuya. Vậy nên mấy người đàn ông vất vả lắm mới trút được gánh nặng ban ngày, về đêm luôn thích đến quán ngồi nhâm nhi tán gẫu, gọi người xiên thịt dê, hai con hào sồng, với nửa kết bia, vậy là đủ mỹ mãn!

Mà từ khi nào, Giản Dao đã trở thành nhân viên trong nhóm cảnh sát hình sự thô kệch này nhỉ? Chắc là kể từ ngày trong nhà không còn người đàn ông kỹ tính thích kén cá chọn canh kia chờ đợi cô rồi.

Ánh đèn đang mờ nhạt, gió thổi xào xạc trong đêm. Phương Thanh giành một bàn rộng rãi, sạch sẽ có tầm nhìn hướng ra bờ sông, có thể vừa ăn đồ nướng vừa ngắm cảnh. Anh vô cùng đắc ý, tự hào bản thân mang cốt cách lãng mạn và hào hoa của một người cảnh sát hình sự ở thành phố cổ.

Kéo một chiếc ghế nhựa cho Giản Dao, anh hào phóng nói: “Ăn thoải mái đi. Lát nữa Lão Lạc sẽ đến. Chúng ta mau xử mấy món sơn hào hải vị này trước đã.

Giản Dao “ùm” một tiếng. Cùm từ “sơn hà hải vị” này vốn là “tư chuyên môn” củ thanh niên IT An Nham. Chắc hẳn Phương Thanh cũng không ý thức được bản thân bị “tiêm nhiễm” từ lúc nào.

Ăn thịt nướng bên sông, đón nhận làn gió hây hây thổi, nỗi phiền muộn trĩu nặng trong lòng mà không thể giải bày tạm thời bị vớt qua một bên. Thế là hai người bắt đầu nói về mấy chuyện lý thú trong Cục, dần dần, bầu không khí trở nên vui vẻ, náo nhiệt hơn. Một ngày của cảnh sát hình sự có thể vội vã trôi qua. Một ngày chờ đợi như con sông sâu thẳm lặng lẽ như xuôi dòng.

Quả nhiên, họ ngồi không bao lâu thì Lạc Lang đến. Nhìn thấy anh ta, Phương Thanh và Giản Dao đều cười lộ lên. Xe hơi màu đen sang trọng, giày tây bóng loáng, ngay cả khuy măng séc trên tay áo sơ mi cũng sáng lấp lánh dưới ánh đèn đường. Một người đàn ông cực phẩm khiến bà chủ Tiểu Hồng hai mắt tỏa sáng nhìn không chớp mắt. Trong tay anh ta còn cầm một túi to tôm càng tươi rói, thơm lừng.

Túi tôm càng vừa chạm xuống mặt bàn đã bị Phương Thanh mở ra. Anh ta lấy một con cho vào bát, hi hục đánh chén.

Giản Dao khẽ cười: “Lão Lạc, mấy ngày nay anh bận lắm hả?”

“Ừ.” Lạc Lang đáp lại bằng nụ cười triu mến như một người anh trai. “Vừa xong một vụ án. Hung thủ chính là tên tội phạm cường hiếp bị đơn vị của em bắt được nửa năm trước ấy.”

“Ồ?” Giản Dao và Phương Thanh đều ngẩng đầu ngược nhìn anh ta. “Kết quả phán quyết thế nào?”

Về mặt Lạc Lang vô cùng lạnh nhạt. “Anh là luật sư biện hộ, cãi thua, phán quyết ba mươi năm tù.”

Giản Dao và Phương Thanh đập tay. Lạc Lang không thềm đề tâm, như thể cãi thua là chuyện thường tình. Anh ta ôn hòa nhìn họ dưới ánh đèn đêm. Tuy có lúc lập trường của mọi người bất đồng, nhưng dường như đôi bên đều có sự ăn ý và thấu hiểu một cách kỳ lạ.

Có rất nhiều việc trong đời là do duyên phận đưa đẩy. Ví dụ như một năm qua, không biết yếu tố nào khiến ba người họ bất ngờ thân thiết, gần bó.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Type: Lê Huyền

Trên đời này, việc duy nhất khiến Lạc Lang không thể chịu được có lẽ chính là thấy Giản Dao bị tổn thương. Ban đầu, ai cũng nhìn ra tình cảnh mất hồn lạc vía của cô. Gần như mỗi ngày, Lạc Lang phải chạy đến bệnh viện, nhà cô và Cục Cảnh sát vài lần để đưa thức ăn tẩm bổ, tài liệu hay đưa đón cô đi làm. Thậm chí vừa nhận được tin tức về Bạc Cận Ngôn, anh ta liền lập tức báo với cô ngay. Lạc Lang tí mỉ, chu đáo đến vậy, người xung quanh không biết còn tưởng anh ta mới chính là chồng của cô.

Khi đó, Giản Dao không hề quan tâm đến bất cứ điều gì. Phương Thanh nghi ngờ cô còn không để ý đến sự tồn tại của Lạc Lang nữa kia. Nhưng anh thì có. Khốn kiếp, Bạc Cận Ngôn bị thương đến nông nỗi ấy, bắt đắ dĩ phải bỏ đi. Lạc Lang cứ quanh quẩn bên Giản Dao cả ngày lẫn đêm là sao? Thế là, có một hôm, Lạc Lang mang hoa quả đến thăm Giản Dao thì bị Phương Thanh phục sẵn dưới lầu tóm cổ, ấn sát vào tường uy hiếp.

“Lạc Lang đúng không? Chỉ là đồng hương thôi, lại sớm tối chăm sóc vợ người khác như thế, có phải ân cần quá mức rồi không?” Phương Thanh lúc nổi

giận có chút đáng sợ, giọng nói lạnh lẽo khiến người ta run rẩy, mặt mày như hung thần ác sát. Không biết có bao nhiêu tên côn đồ đã bị anh dọa chết khiếp rồi.

Lạc Lang tuy bị anh chế ngự, nhìn bề ngoài có vẻ yếu thế, song giọng nói lại vô cùng trấn tĩnh: “Sếp Phương, tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi. Tôi quan tâm đến Giản Dao xuất phát từ tình cảm bạn bè, giống như anh quan tâm đến cô ấy thôi, không hề có bất cứ suy nghĩ vượt quá giới hạn nào cả.”

Phương Thanh nghe xong thoáng sửng sốt. Thật ra, trông bộ dạng gã đàn ông này rất ngay thẳng, đường hoàng. Nhưng làm sao anh có thể tin tưởng lời nói từ một phía của anh ta chứ? Vậy nên cuối cùng, anh vẫn đuổi Lạc Lang đi, còn gần giọng: “Hừm, là trung hay gian... chúng ta cứ chờ xem.”

Tuy nhiên, tục ngữ nói rất đúng. Lâu ngày mới biết lòng người. Về sau, Phương Thanh dần phát hiện, Lạc Lang đối với Giản Dao mà nói quả thật không có ý đồ gì khác.

Mặc dù anh ta quan tâm đến cô nhưng tuyệt đối không vượt quá giới hạn tình bạn. Anh ta thường xuyên gọi Giản Dao đi ăn cơm, cũng không so đo chuyện cũ mới cả. Phương Thanh đi cùng, và chỉ cười xòa trước ánh nhìn lạnh nhạt đầy cảnh giác của anh. Không chỉ vậy, Lạc Lang còn hay dùng cấp tài liệu pháp luật cho đội của họ, nhiệt tình với những cảnh sát hình sự khác hẳn như đối với Giản Dao. Thỉnh thoảng, anh ta thuận đường lái xe đưa đón cô, nhưng không phải vào buổi tối, cũng không ở lại lâu. Có lần, Giản Dao hẹn gặp e gái Giản Huyền, nhất thời không khống chế được tâm trạng nên uống quá nhiều. Lạc Lang bắt gặp cảnh đó, vội vàng nhắc Phương Thanh sắp xếp một nữ cảnh sát tới đưa cô về nhà. Anh ta gần như tuân thủ nghiêm ngặt lẫn ranh giới nam và nữ với Giản Dao.

Phương Thanh cảm thấy, hình như Lạc Lang thật sự không có ý nghĩ không an phận nào với cô cả. Mà nếu có thật thì cũng chỉ giấu kín trong lòng, tuyệt đối không lộ ra. Chỉ với điểm này thôi đã đủ để anh thay đổi cách nhìn với anh ta rồi. Vì thế, ba người họ dần trở nên thân thiết và khăng khít với nhau.

Có lần, Phương Thanh hỏi đùa Giản Dao: “Em thấy Lạc Lang thế nào?”

Giản Dao thành thật nhận xét: “Anh ấy là người có tấm lòng bao dung và mục tiêu rõ ràng. Em có thể cảm giác được anh ấy kết bạn với em xuất phát từ thiện ý.”

Phương Thanh gật đầu, sau đó nghe Giản Dao nhẹ nhàng buông lời: “Cận Ngôn không ở đây, nếu người khác có gì không ổn, em sẽ không làm bạn với họ đâu.”

Vậy là Phương Thanh liền sáng tỏ. Trên đời này, lòng dạ của mỗi người đều như một tấm gương sáng, người khác nhìn vào chỉ thấy hình ảnh phản chiếu của mình mà thôi.

Về sau, ba người càng lúc càng quen thân, chuyện gì cũng nói với nhau không chút e dè, trở thành những người bạn thân chân chính,

Mùi thịt nướng hòa cùng mùi bia xộc vào mũi. Nhưng mũi Lạc Lang rất tinh, anh ta hít hà vài hơi bèn hỏi: “Sao tôi ngửi thấy được mùi thuốc vậy, là ai bị thương à?”

Giản Dao cười đáp: “Là em, chút thương tích còn con thôi, không sao đâu.”

Phương Thanh tặc lưỡi. “Chiếc mũi này làm người ta phải ghen tị đấy.”

Lạc Lang không để ý đến Phương Thanh, uống thêm vài hớp bia rồi len chuyển mấy chai bia còn lại dưới bàn sang chỗ chân mình. Phương Thanh thấy được, chỉ cười không nói.

Nếu nói hiện tại, Phương Thanh là “ông chủ” của Giản Dao thì Lạc Lang chính là anh trai cô. Hai người đều âm thầm chăm sóc cho cô, đó là sự ăn ý không cần nói ra giữa hai người đàn ông.

Phương Thanh vừa hút thuốc vừa trêu: “Sao không dẫn bạn gái anh đến đây?”

Lạc Lang cười xòa: “Cô ấy quen ăn cơm Tây uống rượu vang rồi, không quen ăn tôm càng nướng lề đường, tôi dẫn theo làm gì?” Sau đó, anh ta không hề yếu thế, quay sang kích lại Phương Thanh: “Bạn gái anh hậu của anh đâu? Không phải lúc trước rầm rộ, đình đám lắm sao? Sao không thấy anh dẫn tới ra mắt vậy? Có phải là đại minh tinh nên bất tiện không?”

Lần trước, Phương Thanh bị thương nặng, Kim Hiểu Triết tự mình xông vào bệnh viện Công an, làm xôn xao cả thành phố.

Phương Thanh phun vò tôm ra, hờ hững đáp: “Nhắc đến làm gì? Chia tay rồi.”

Giản Dao khẽ vỗ vai anh.

Về mặt Lạc Lang ngượng ngùng: “Xin lỗi, không nghĩ hai người lại như vậy.”

Phương Thanh cười hi: “Bạn gái anh không chịu ăn đồ nướng uống bia lề đường với anh. Còn bạn gái tôi không chịu nổi kiếp sống của cảnh sát hình sự như tôi nữa. Cô ấy nói sợ một ngày nào đó, cô ấy vừa thức dậy thì tôi đã “đi đời” rồi.”

Giản Dao về đến nhà thì đêm khuya. Căn hộ to lớn, trống trải và tĩnh lặng như tờ. Cô nằm trên giường đọc sách một lúc rồi tắt đèn, nhưng trần trọc mãi vẫn không sao ngủ được.

Ngoài cửa sổ, bầu trời tăm tối không một ánh sao. Giản Dao đứng dậy đi đến phòng sách. Căn phòng vẫn quanh quẩn như mọi khi, tất cả sách và tài liệu của Bạc Cận Ngôn được Giản Dao xếp ngay ngắn ở góc phòng. Cô lấy một quyển ra, ngồi xem dưới ánh đèn ngoài cửa sổ hắt vào, sau đó ngẩng đầu nhìn chiếc bảng trắng trên tường.

Đó là chiếc bảng mà Bạc Cận Ngôn hay dùng. Cô đã lau chùi sạch sẽ, chỉ để lại ở góc phải phía trên một con số: 341.

Giản Dao đi đến trước tấm bảng, xóa số 1 đi, viết lại thành số 2. Cô chợt thấy lòng đau nhói, mắt cũng cay cay, nhưng cô cúi đầu, cố kìm nén giọt trào dâng nơi khóe mắt.

Anh sẽ trở về, anh nói anh sẽ trở về. Điều cô cần làm chính là một lòng chờ đợi, ngày qua ngày, tháng qua tháng, thậm chí năm này qua năm khác, chỉ như vậy thôi. Nhưng đến khi nào anh mới xuất hiện trước mặt vợ lần nữa đây?

Không phải cô không tìm được anh. Có An Nham bên cạnh, anh muốn mai danh ẩn tích là chuyện rất dễ dàng. Nhưng nếu nhờ cậy cảnh sát tìm kiếm, nhất định sẽ tìm được manh mối. Chỉ là Giản Dao sẽ không làm vậy.

Không cần phải hỏi ngày về, vị thần thám tài ba với đôi mắt mù loa kia của cô sẽ có ngày tìm được đường về nhà. Giản Dao ngẩng đầu, thần thờ nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

Bóng đêm khiến người ta cảm thấy chạnh lòng và cô đơn cũng bao phủ một mái nhà cao tầng khác đó không xa. Qua ống nhòm, Lạc Lang thấy cửa sổ nhà Giản Dao đã tắt đèn. Sau đó, anh ta cũng lên giường đi ngủ. Những bức ảnh dán chi chít trên tường bị tháo xuống phân nửa trong một năm qua, giờ đây chỉ còn lại ảnh cười vui của Giản Dao, Giản Huyền và mẹ cô thôi. Nghĩ đến vẻ mặt bình tĩnh và ôn hòa khi uống bia tối nay của cô, Lạc Lang bất giác nở nụ cười. Anh ta cầm cốc nước đến, uống năm viên thuốc ngủ rồi nhắm mắt lại.

Giờ phút này, chỉ có nhà Phương Thanh vẫn đèn đóm sáng trưng. Đây là căn hộ một phòng ngủ anh thuê ở gần Cục Cảnh sát. Dạo này, anh luôn trằn trọc khó ngủ, bèn quyết định tập vài động tác thể dục, sau đó tắm rửa sạch sẽ rồi nằm trên giường thở hỗn hển.

Nhắm mắt thật lâu, Phương Thanh lại choàng dậy. Anh mở album trong di động ra, bỗng giật mình hoảng hốt. Ảnh Kim Hiểu Triết vẫn còn đó. Lần trước cãi nhau, anh đã xóa sạch sẽ rồi mà? Thế nhưng hình ảnh của cô, tin tức của cô, thậm chí bất cứ biến động nhỏ nào về cô anh đều có thể tìm được cả đồng trên mạng.

Phương Thanh chăm chú nhìn gương mặt cô trên màn hình điện thoại, hơi thở dần dần hỗn loạn. Quả thật, người ta khó mà tự chủ được khi yêu. Mãi đến lúc mệt mỏi cả người, anh mới vứt di động sang một bên, chỉ kín nửa gương mặt và chìm vào giấc mộng.

Tại thành phố nhỏ phía Nam, có một căn nhà đơn độc nằm trên ngọn núi xanh. Ánh mặt trời sớm mai rọi qua khung cửa sổ, nắng vàng lá xanh rực rỡ như thảng cảnh chốn nhân gian.

Trong một buổi sáng tuyệt đẹp như thế, An Nham vẫn ngủ thẳng đến chín giờ mới mơ màng tỉnh giấc. Cậu vươn vai ngáp dài, từ từ bò dậy khỏi giường.

Hình như tên đàn ông độc thân nào cũng cau có khi thức dậy thì phải. Cậu nhăn mặt làm vệ sinh cá nhân rồi đi dép lê loẹt xoẹt xuống lầu. Bước xuống cầu thang cậu mở di động lên, cập nhật tình hình của bạn bè. Nhìn thấy tấm ảnh selfie của Cố Bằng Bằng trong bộ trang phục cosplay mới, tâm trạng của An Nham trở nên phấn chấn hơn. Cậu lặng lẽ bấm like cho cô nàng rồi âm thầm tải hình về máy. Sau đó, An Nham ngẩng đầu nhìn cả căn nhà đầy nắng, phát hiện thời tiết thật đẹp.

Cậu đi thẳng đến căn phòng nằm ở góc khuất tầng một. Cửa đóng kín nhưng không khóa, lẽ như đối phương có việc gì cũng tiện cho An Nham ra vào phòng. Cậu khẽ đẩy cửa ra, cả gian phòng thật yên tĩnh, tối tăm, ngay cả màn cửa cũng che kín mít. Nương theo ánh sáng mờ mờ, An Nham thấy anh nằm thẳng tắp trên giường như một thân cây, trên người đắp hờ một tấm chăn mỏng.

Mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ này của anh, An Nham đều lắc người trong chốc lát. Sau đó, cậu mạnh mẽ gõ cửa không chút nể nang. Ngồi đàn ông trên giường thoáng cử động.

An Nham lớn giọng: “Lão đại, nên dậy rồi!”

Lần đầu gặp phải người có thể thức đêm và ngủ ngày nhiều hơn cả mình, An Nham cảm thấy “ngôi vị số một” của mình đã bị người ta cướp mất rồi.

Bạc Cận Ngôn chống tay ngồi lên, mò mẫm tìm chiếc kính râm trên tủ đầu giường. Vài tia sáng hiem hoi len lỏi trong phòng, hắt lên dáng vẻ cao lớn, gầy gò của anh trong bộ đồ ngủ. An Nham lẳng lặng nhìn đồng hồ rồi quay người đi vào phòng bếp.

Chỉ một lúc sau, cậu đã nấu xong bữa sáng. Bạc Cận Ngôn đi đến bàn ăn. Anh đã thay quần tây, sơ mi và vẫn đeo mắt kính.

An Nham lẩm bẩm: “Lúc ở nhà, anh không thể bỏ kính ra sao?”

Bạc Cận Ngôn đáp ngắn gọn: “Không thể.”

Không phải người mù nào cũng cố chấp, trầm mặc và tự ti, như người đàn ông này chẳng hạn. Anh luôn biết cách tận dụng lợi thế mình có được trong mọi hoàn cảnh, ví dụ như lúc này, tuy mất mù nhưng mũi lại thính hơn bao giờ hết. Anh vừa ngồi xuống ghế, cánh mũi khẽ mấp máy hai cái, sắc mặt liền nặng nề ngay: “Lại là sandwich trứng chiên? Đã một năm mà tài nấu ăn của cậu vẫn không hề tiến bộ, quả thật đáng khâm phục đấy!”

An Nham chẳng buồn đoái hoài đến lời khen độc địa đó. Trai độc thân cần gì phải xấu hổ về tài nấu ăn của mình cơ chứ? Thậm chí, cậu còn cười nhạt:

“Anh sai rồi, là hai mươi sáu năm vẫn không tiến bộ.”

Sau đó, An Nham vui đầu ăn, còn Bạc Cận Ngôn chỉ xiên vài miếng trong đĩa cho có lệ. Anh thật sự khó mà nuốt trôi, có chút hoài niệm mấy bữa ăn sáng phòng phú trước đây do Giản Dao chuẩn bị. Nhưng một khi nhớ nhưng rục rịch trĩu dậy, anh lập tức ra lệnh cho bản thân phải kìm nén lại.

“Cậu không thể chiền cá à?” Bạc Cận Ngôn khó chịu hỏi.

An Nham điềm nhiên cắn sandwich: “Không phải hai hôm trước mới ăn sao? Hơn nữa, có ai sáng nào cũng ăn một con cá đầu chứ?” Nói rồi, cậu liếc Bạc Cận Ngôn. “Mất anh không thấy gì, ăn nhiều cá cũng không tốt, lỡ học xương cá thì sao? Lẽ nào còn muốn em gỡ xương cá giúp anh?”

“Hừm...” Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt công kích: “Cậu lo lắng quá rồi. Tôi nhắm mắt cũng có thể phun ra cả bộ xương cá không thiếu cái nào.”

An Nham á khẩu. Cậu thật sự không muốn nói chuyện với người này nữa. Nhưng vừa ngẩng đầu thấy cặp kính đen và gương mặt tuấn tú sa sầm của anh, trong phút chốc cậu lại mềm lòng: “Cùng lắm hôm nay em đi siêu thị mua hamburger cá, xúc xích cá và cá viên về. Nếu có cá tươi thì mua một con.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu đồng ý.

Sau khi ăn xong, An Nham không muốn rửa bát chút nào. Phốt lò đồng bát đĩa trong bồn, hai người chạy xe xuống núi.

Thành phố Tuân này nói lớn thì không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Bạc Cận Ngôn chọn ẩn cư nơi đây vì đã từng có mối quan hệ với một người. Ngay cả căn nhà họ đang ở cũng do đối phương lo liệu.

Họ nhanh chóng đến đội cảnh sát hình sự thành phố. An Nham đỗ xe xong, Bạc Cận Ngôn lấy giấy ra, dò đường bước lên bậc thang. Hình ảnh người đàn ông trong bộ đồ tây, mặt mũi sáng sủa, gầy gò và đôi mắt mù lòa đi thẳng vào Cục Cảnh sát luôn khiến người khác chú ý. Thành thoảng cũng có vài lời ban tán khe khẽ, nhưng Bạc Cận Ngôn chẳng buồn bận tâm. Hai tay An Nham rút túi quần, lững thững đi sau anh.

Nhưng hôm nay, họ lại bị cho “leo cây”. Anh cảnh sát hình sự chịu trách nhiệm tiếp đón họ áy náy nói: “Xin lỗi giáo sư Bạc, Tiểu An. Hôm nay sắp tới có việc đột xuất phải đi đón một vị khách quan trọng. Có điều, tài liệu tổng kết vụ việc lần trước giáo sư Bạc giúp chúng tôi phá án đều ở đây. Nếu hai người có yêu cầu gì khác thì cứ nói với tôi.”

An Nham nhận lấy tài liệu. Bạc Cận Ngôn thờ ơ cất lời: “Cảm ơn.”

Anh cảnh sát còn muốn nói thêm vài câu, nhưng Bạc Cận Ngôn lảng tai nghe động tĩnh trong văn phòng một chút, chột cười hỏi: “Gần đây đang bận vụ án gì vậy?”

Anh ta thoáng ngơ ngác, thấy An Nham cũng nhìn mình vội lấp liếm: “Không có, gần đây không có vụ án nào. Thành phố nhỏ này của chúng tôi chẳng mấy khi xảy ra hung án. Là... cấp trên đến kiểm tra, mọi người đang chuẩn bị thôi.”

An Nham dễ dàng nhìn thấu lời nói dối vụng về đó, sắc mặt thoáng thay đổi. Bạc Cận Ngôn khẽ mỉm cười, đứng dậy ngay tức khắc, bỏ lại một câu: “Nếu không có vụ án, vậy chúng tôi xin cáo từ.” Rồi quay người bước đi.

Anh cảnh sát liền ngăn lại: “Xin chờ một lát! Tuy hôm nay sắp chúng tôi không ở văn phòng nhưng đã đặt một bàn ở nhà hàng gần đây. Mấy anh em muốn mời hai người dùng bữa để tỏ lòng cảm ơn...”

Bạc Cận Ngôn không hề dừng bước. “Không cần đâu. Tôi không thích ăn cơm với người lạ.”

Anh cảnh sát ngẹn họng, trân trối nhìn theo bóng lưng anh.

An Nham chỉ nở một nụ cười đầy ẩn ý với anh ta rồi bỏ tay vào túi, đi theo Bạc Cận Ngôn.

Rời khỏi Cục Cảnh sát, Bạc Cận Ngôn và An Nham đi ăn trưa. Các thành phố phía Nam có rất nhiều nét tương đồng: Đường phố sầm uất huyền ảo, các món đặc sản muôn màu muôn vẻ, nhà cửa cao thấp san sát...

An Nham tìm một quán cơm bình dân, gọi con cá một cân rưỡi và đĩa đùi gà rô ti. Trong lúc đó, Bạc Cận Ngôn hỏi phục vụ: “Có hoành thánh da cá không?”

Phục vụ hơi ngạc nhiên: “Gì ạ? Không có.”

An Nham tắc lưỡi: “Anh có thể dùng yêu cầu cao như vậy đối với việc ăn uống được không?”

Bạc Cận Ngôn thẳng thắn đáp: “Không thể.”

Bất chợt, anh nhớ đến quãng thời gian sau khi về nước, cũng ở một thành phố nhỏ phía Nam, lần đầu tiên anh được ăn món hoành thánh da cá cùng cô, và còn... một người nữa.

Dường như những ký ức tốt đẹp nhất, ấm áp nhất trong đời anh đều có sự hiện diện của hai con người luôn rạng rỡ như ánh mặt trời ấy. Anh từng có được cả hai người, một bên là tình bạn, một bên là tình yêu.

Bạc Cận Ngôn đưa tay đẩy chiếc kính râm, vẻ mặt trầm ngâm, tĩnh lặng.

An Nham ngồi bên cạnh chơi game, khoe mắt chú ý thấy chỗ ngồi của Bạc Cận Ngôn quá gần lối đi, người qua kẻ lại rất dễ đụng phải anh, cậu liền nhắc nhở: “Ngồi dịch qua phải một chút.”

Cậu không nói nguyên nhân, nhưng Bạc Cận Ngôn lại nghe lời và xê dịch ghế.

Thức ăn được bưng lên, hai người im lặng dùng bữa. Sau khi ăn lưng lửng dạ, An Nham uống một ngụm hồng trà lạnh rồi ngắc đầu hỏi: “Lão đại, khi nào chúng ta trở về?”

Bạc Cận Ngôn lặng đi chốc lát mới trả lời: “Nhiều nhất là ba tháng nữa, tôi sẽ kết thúc chuyện này với bọn họ.”

An Nham gật đầu: “Hiểu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Type: Lê Huyền

Trời còn chưa sáng, Phương Thanh đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Anh bắt máy nói vài câu, cả người chợt tỉnh táo trở lại. Sau khi cúp điện thoại, anh lập tức gọi cho Giản Dao. Hai người ra khỏi nhà khi bình minh còn chưa ló rạng. Taxi chạy băng băng trong thành phố tĩnh lặng, vắng vẻ. Lác đác có bóng vài người lao công in dấu dưới vệt đèn đường. Phương Thanh và Giản Dao lặng lẽ khởi hành đến thành phố Tuần.

Giản Dao khẽ: “Nơi đó tiếp giáp với thành phố Đồng quê e đây.”

“Ồ? Vậy em có muốn tranh thủ về thăm quê không?”

“Không cần đâu.”

Phương Thanh lại nhìn cô: “Thành phố Tuần nay khá thú vị. Anh đã xem tài liệu rồi. Thành tích phá án trước giờ của họ rất khá, nửa năm nay đứng đầu toàn tỉnh về tỷ lệ phá án, còn bắt được mấy tội phạm bị truy nã trên cả nước. Khí phách lắm!”

Giản Dao khẽ mỉm cười: “Đi gặp họ xem thế nào.”

Phương Thanh gật gù: “Đây là vụ án thứ hai mươi chúng ta nhận rồi nhì?”

Giản Dao nghĩ ngợi: “Đúng vậy.”

Phương Thanh bỗng bật cười: “Có phải gom đủ bảy bảy bốn mươi chín vụ án thì hai người kia sẽ trở về không?”

Giản Dao không trả lời anh, chỉ im lặng nhìn về phía trước. Tổ chuyên án dù chỉ còn hai người vẫn là tổ chuyên án.

Hạ cánh xuống sân bay, họ phải ngồi xe thêm hai giờ đồng hồ nữa. Lúc Phương Thanh và Giản Dao tới trạm xe buýt thì thấy hai chiếc xe của Cục Cảnh sát địa phương đã chờ sẵn ở đó. Thiệu Dũng cười bắt tay với họ: “Hoan nghênh cô cậu đến đây, cô Giản, cậu Phương! Tôi là Thiệu Dũng, đội trưởng Đội ảnh sát hình sự thành phố. Cảm ơn cô cậu đã đến giúp đỡ chúng tôi điều tra vụ án này.”

Giản Dao và Phương Thanh vội khách sáo chào hỏi. Hai bên cùng lên xe. Giản Dao thoáng thót nhìn kỹ dáng vẻ của Thiệu Dũng. Vì đi quá vội vàng nên cô không kịp xem tài liệu về đội cảnh sát địa phương. Giờ phút này, nhìn về tướng mạo ông lớn, cường tráng, mặt mày sáng sủa, uy nghiêm, cô chợt cảm thấy quen quen. Nhưng mấy năm nay đã khá nhiều vụ án, từng gặp quá nhiều người, lại không có trí nhớ siêu phàm như Bạc Cận Ngôn nên cô nhất thời không nhớ ra đã gặp ông ở đâu.

Đúng lúc này, Thiệu Dũng mở cửa xe ra, tầm mắt của cô giao với ông. Đôi mắt của vị cảnh sát hình sự lâu năm trầm lặng như nước, vừa ấm áp vừa ẩn chứa điều gì đó mà Giản Dao không sao đoán được.

Đây là một vụ án mưa sát vô cùng kì dị. Giản Dao không thể không nhận xét như vậy, bởi ít nhất, cô chưa bao giờ gặp phải vụ án như thế. Hơn nữa, khi nhìn thấy ảnh hiện trường xảy ra vụ án, cô còn bất giác cảm thấy sợ hãi.

Trong văn phòng cảnh sát hình sự tối tăm, chiếc máy chiếu đang phát những hình ảnh liên quan đến vụ án. Thiệu Dũng chủ trì cuộc họp, Giản Dao và Phương Thanh ngồi bên cạnh ông. Một cảnh sát hình sự trình bày.

“Nạn nhân là Nhiếp Thập Quân, nữ, 24 tuổi, độc thân, người tỉnh này, khi còn sống là nhân viên tài vụ của một công ty phần mềm.”

Trên màn hình xuất hiện ảnh cô gái trẻ với tóc ngắn, chiều cao trung bình, vóc người gầy gò, mặc áo sơ mi và quần tây. Đây là tấm hình chụp chung cuộc sống ngày thường, trên mặt Nhiếp Thập Quân không hề nở nụ cười.

Trên màn hình xuất hiện ảnh cô gái trẻ với tóc ngắn, chiều cao trung bình, vóc người gầy gò, mặc áo sơ mi và quần tây. Đây là tấm hình chụp cuộc sống ngày thường, trên mặt Nhiếp Thập Quân không hề nở nụ cười.

Bởi vì Bạc Cận Ngôn từng tìm đọc các nghiên cứu về biểu cảm thoáng qua nên mấy năm nay, Giản Dao cũng có chút hiểu biết về tướng mạo con người. Ngoại hình của Nhiếp Thập Quân bình thường, nét mặt cân trọng, có vẻ là người sống nội tâm. Nhìn chung, mọi phương diện của cô gái này đều không có gì nổi bật.

“Thi thể được một nhân viên lao công phát hiện vào 5 giờ 30 phút sáng hôm qua ở công viên Vọng Giang. Pháp y suy đoán sơ bộ thời gian tử vong từ 22 giờ đến 23 giờ đêm một ngày trước đó. Nguyên nhân tử vong được báo là do bị dây thừng siết cổ đến chết. Chúng tôi vừa nhận được thông báo đã lập tức phòng tòa hiện trường trước khi công viên mở cửa.”

Trên màn hình xuất hiện một con đường nhỏ đi sâu vào rừng cây. Đường lát đá quanh co, ven đường trồng hoa cỏ xanh mướt, còn dựng mấy tảng nhám thạch làm điểm nhấn. Nhiếp Thập Quân nằm co giữa đường.

“Là bướm bướm.” Thiệu Dũng trầm giọng cất lời: “Tôi đã gọi cho chuyên gia Sở Nghiên cứu côn trùng tỉnh nhờ tư vấn. Hình dạng này vô cùng giống loài bướm phượng đuôi rồng (1) xuất hiện ở khá nhiều thành phố trong tỉnh ta. Mấy năm qua, do môi trường sinh thái không tốt nên số lượng của loài này đã giảm hẳn.”

(1) Bướm phượng đuôi rồng hay còn gọi là Papilio maraho, một loài bướm thuộc họ Papilionidae là loài đặc hữu của Đài Loan. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều của người dịch)

(2)

Nhóm cảnh sát khẽ thảo luận. Phương Thanh nghiêng đầu nhìn Giản Dao, nhỏ giọng hỏi: “Em có cảm giác gì không?”

Giản Dao nhìn chằm chằm màn hình, chậm rãi lên tiếng: “Cảm giác hung thủ vô cùng kiên nhẫn, nhưng tâm trạng lại cực kỳ đè nén.”

Phương Thanh biến sắc.

Cảnh sát hình sự tiếp tục tổng kết kết quả điều tra ban đầu: “từ qua đến nay, chúng tôi đã nhanh chóng tiến hành điều tra, tình huống trước như sau:

Một, hiện trường vụ án là khu vực sâu hút, vắng vẻ ở công viên, không có camera giám sát. Thời gian xảy ra vụ án là lúc đêm khuya, không có quần chúng. Camera ở cổng công viên quay được thời gian Nhiếp Thập Quân đến chạy bộ là vào 22 giờ 05 phút, từ đó có thể suy đoán thời điểm nạn nhân chạy đến hiện trường là từ 22 giờ đến 22 giờ 25 phút. Điều này cũng phù hợp với kết quả phán đoán thời gian gây án của bên pháp y.

Hai, mối quan hệ gia đình Nhiếp Thập Quân khá đơn giản. Bố mẹ đều ở quê, không có anh chị em. Theo đồng nghiệp công ty phần mềm cho biết, tính cách Nhiếp Thập Quân hướng nội, rất nguyên tắc, ít xã giao, không trò chuyện nhiều với đồng nghiệp, không có mâu thuẫn với người khác. Nạn nhân không có tranh chấp hay nợ nần về vấn đề tiền bạc, tài khoản ngân hàng của cô ấy có mười nghìn tiền tiết kiệm và hơn hai nghìn tệ tiền mặt.

Ba, bạn bè của Nhiếp Thập Quân rất ít. Người bạn thân duy nhất là cô thuê chung nhà đồng thời cũng là bạn bè thời đại học của cô ấy, tên là Phùng Duyệt Hê. Một ngày trước thời điểm diễn ra vụ án, Phùng Duyệt Hê về quê, đến hôm nay mới trở lại. Chúng tôi đã cử người đến trạm xe đón cô ấy về Cục lấy lời khai.”

Phương Thanh nheo mắt: “Nói cách khác, hiện tại, các khả năng trả thù, giết người vì tiền đều chưa có lý do và đầu mối rõ ràng. Nhiếp Thập Quân lại đột nhiên bị người ta giết chết bằng cách thức quái gở như vậy.”

“Đừng thế.” Thiệu Dũng gật đầu. “Cho nên chúng tôi mới mời chuyên gia tâm lý tội phạm đến giúp đỡ.” Ông nhìn về phía Giản Dao, vừa khéo chạm phải ánh mắt của cô. Giản Dao gật đầu. “Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Nếu vậy, cô Giản Dao cho rằng hung thủ có thể là loại người thế nào?” Thiệu Dũng hỏi ngay.

Giản Dao nhìn thẳng vào ông: “Trước mắt mới xảy ra một vụ án nên tạm thời chưa thể kết luận. Nhưng chúng tôi sẽ mau chóng tìm kiếm manh mối sâu hơn và đưa ra phán đoán về tội phạm.”

Cuộc họp kết thúc không bao lâu thì Phùng Duyệt Hê bạn thân của Nhiếp Thập Quân và là đối tượng quan trọng liên quan đến vụ án đã có mặt ở Cục Cảnh sát. Giản Dao và Phương Thanh cùng dự thính quá trình lấy lời khai.

Phùng Duyệt Hê vừa xuất hiện, mọi người đều cảm thấy cô ấy và Nhiếp Thập Quân quả thật là hai kiểu người đối lập nhau.

Phùng Duyệt Hê ngồi trong phòng lấy khẩu cung, mặc áo thun cánh dơi, quần lửng quá đầu gối và giày cao gót. Giản Dao nhận ra trang phục trên người cô ấy đều là hàng hiệu, kết hợp với mái tóc xõa qua vai và phong cách trang điểm nhàn tản khiến Phùng Duyệt Hê càng trở nên xinh đẹp. Cô ấy có tính cách tự tin, hướng ngoại, dù đã khóc sưng đỏ cả mắt nhưng khi nhìn vào cảnh sát, đôi mắt lúng liếng ấy vẫn tựa như biết nói. Bất cứ câu hỏi nào cảnh sát đưa ra, cô ấy đều hết sức phối hợp trả lời. Hiển nhiên, đây là một cô gái bản lĩnh và giỏi giao tiếp.

Hai tay Phùng Duyệt Hề cầm chặt chiếc cốc giấy, như thể muốn tìm thêm chút ấm áp. Trên thực tế, cho đến giờ, cô ấy vẫn chưa chấp nhận được sự thật Nhiếp Thập Quân bị sát hại

“Là bạn thân nhất của Nhiếp Thập Quân, vậy cô có biết cô ấy có thù oán gì với ai không?”

Phùng Duyệt Hề lắc đầu. “Không có, con người của Thập Quân... rất ít nói, cũng không giao tiếp nhiều với ai, tuyệt đối không có thù oán với người khác.”

“Cô ấy có bạn trai không? Hoặc thân thiết với người đàn ông nào đó chẳng hạn?”

Phùng Duyệt Hề vẫn lắc đầu: “Không có, cậu ấy chưa có bạn trai.”

“Hay có người đàn ông nào đó đang theo đuổi cô ấy mà cô không biết không?”

“Không đâu.” Phùng Duyệt Hề khẳng định. “Cậu ấy hầu như ở nhà hoặc đi chung với tôi, chắc chắn không có bạn trai.”

Nói đến đây, trong đầu Phùng Duyệt Hề bất chợt hiện lên rất nhiều hình ảnh ngày trước... Người ngoài luôn cho rằng con người Nhiếp Thập Quân hướng nội, quái đản, khó gần. Nhưng thật ra, tiếp xúc lâu rồi mới biết, cô ấy là người dịu dàng, dễ chịu và chu đáo vô cùng.

Phùng Duyệt Hề nhớ đến một buổi sáng, Nhiếp Thập Quân đứng ở hành lang, cười nói với cô: “Hề Hề, tối nay cậu muốn ăn gì? Tan làm mình mua đồ về nấu nhé?” Cô còn hoan hô: “Thập Quân đảm đang quá, vạn tuế!”

Cô nhớ có lần họ cùng nhau đi dạo trong trung tâm thương mại, Nhiếp Thập Quân mỉm cười đưa một hộp phấn đến trước mặt cô: “Mau này tôn da cậu đây.”

Cô cũng nhớ lúc bản thân buồn bã vì chuyện tình cảm, ngồi im trên sofa, Nhiếp Thập Quân đã ngồi bên cạnh vỗ về, an ủi: “Hề Hề, mình thấy họ đều không hợp với cậu. Đàn ông đẹp trai nhưng học vấn thấp có thể làm được gì? Còn anh nhân viên văn phòng khô như ngói, vừa không dí dỏm lại không có sức sống hấp dẫn kia, vậy mà cũng lọt vào mắt xanh của cậu sao?”

Lúc ấy, Phùng Duyệt Hề cảm thấy được an ủi liền giải bày tâm sự: “Thập Quân, cậu không biết đâu, mình cũng không hiểu tại sao họ lại si mê mình như vậy. Ba đứa mình từ bé lớn lên bên nhau, họ đối xử với mình rất tốt. Nhưng mình đã suy nghĩ nhiều năm rồi mà vẫn không chọn được...”

Nhưng hôm nay, cô gái luôn quan tâm, ân cần, tỉ mỉ, chu đáo với cô, còn làm quân sư tình yêu cho cô, đã bị một kẻ xa lạ tàn nhẫn giết hại. Một người đều nói tên sát thủ liên hoàn đáng sợ đã giết chết cô ấy.

Nghĩ đến đây, Phùng Duyệt Hề càng cảm thấy đau buồn. Cô ngẩng đầu, cầu khẩn với cảnh sát: “Sếp, xin các anh nhất định phải bắt được hung thủ, trả thù cho Thập Quân!”

Cô òa khóc khiến anh cảnh sát cũng mũi lòng, rút khăn giấy đưa cho cô: “Yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cố hết sức.”

Cách lớp kính sẫm màu, Thiệu Dũng tóm tắt thông tin về Phùng Duyệt Hề: “Cô ấy có bằng chứng ngoại phạm đầy đủ. Trước khi vụ án xảy ra một ngày, Phùng Duyệt Hề về quê, hôm nay vừa quay về, nhân chứng, camera giám sát đều có.”

Phương Thanh và Giản Dao khẽ gật đầu.

Giản Dao đoán: “Nhìn tâm trạng và phản ứng của cô ta, hẳn là trước đó không biết chuyện gì.”

Lúc này, anh cảnh sát tiếp tục đặt câu hỏi: “Mỗi ngày, Nhiếp Thập Quân đều ra ngoài chạy bộ vào giờ đó sao?”

Phùng Duyệt Hề cố gắng ổn định cảm xúc của mình, chậm rãi đáp: “Phải. Cậu ấy làm việc rất có kế hoạch. Mỗi ngày 9 giờ 45 phút ra cửa, đến công viên chạy bộ, 11 giờ công viên đóng cửa sẽ trở về. Ngày nào cũng vậy.”

“Cô có chạy bộ cùng cô ấy không?”

“Hồi đầu... tôi có chạy mấy ngày, sau đó không chạy nữa.”

“Ngoại trừ cô ra, còn có ai biết cô ấy có thói quen chạy bộ không?”

Phùng Duyệt Hề thoáng ngỡ ngàng, cúi đầu nghĩ ngợi rồi trả lời: “Chắc chỉ mình tôi biết, có lẽ hàng xóm cũng không chú ý lắm đâu.”

Lại hỏi vài câu nữa nhưng thật sự không moi thêm được tin tức gì có giá trị nào, anh cảnh sát hình sự đành cho cô gái ra về. “Được rồi, hôm nay đến đây thôi. Cảm ơn cô đã phối hợp với chúng tôi. Nếu cần gì khác, chúng tôi sẽ liên lạc với cô.”

Phùng Duyệt Hề bày tỏ mình sẵn sàng hỗ trợ bất cứ lúc nào.

Anh cảnh sát nhún nhu: “Lát nữa, chúng tôi sẽ cử xe đưa cô về nhà.”

Phùng Duyệt Hề liền từ chối: “Cảm ơn anh, nhưng không cần đâu, bạn tôi lái xe đến đón. Tạm thời tôi không về nhà mà đến nhà bạn ở.”

“Vậy được, chú ý an toàn nhé.”

Giản Dao và Phương Thanh quyết định đến hiện trường vụ án xem thử.

Trước tiên, hai người nghỉ ngơi ở ký túc xá của Cục Cảnh sát một lát. Lúc Giản Dao ra cửa, hoảng hồn buông xuống những chùm sáng đỏ rực cả một vùng trời. Từ đằng xa, cô thấy Phương Thanh đứng bên cạnh một chiếc xe cảnh sát, ánh mắt chăm chú nhìn về phòng trụ ban gần đó. Trong phòng còn một chú gác cổng đang xem bộ phim truyền hình cô trang trên tivi, dao ảnh hậu Kim Hiểu Triết diễn vai nữ chính.

Giản Dao yên lặng đứng bước, nhưng Phương Thanh đã phát hiện ra cô. Anh bình thần quay đầu: “Đi thôi, đến hiện trường vụ án dạo vài vòng xem sao.”

Chương 4

Thành phố Tuần giống như bao thành phố nhỏ khác, xi măng cốt thép và dòng người đông đúc tạo nên dấu ấn đặc trưng của thời đại kiến thiết và cao tốc. Công viên Vọng Giang trở thành địa điểm lý tưởng để người dân đến thư giãn và hít thở không khí trong lành vào mỗi buổi chiều tối và các ngày cuối tuần.

Khi vụ án nghiêm trọng xảy ra, nếu giống trống khua chiêng e rằng làm dân chúng thêm hoang mang, lo sợ. Vậy nên cảnh sát chỉ phong tỏa khu rừng sâu trong công viên, hơn nữa còn cử vào cảnh sát mặc thường phục túc trực ở đó.

Khi Giản Dao và Phương Thanh đến nơi, trời còn chưa tối, vẫn thấy rõ hiện trường vụ án mạng là con đường lát đá hệt như trong ảnh. Thời điểm xảy ra vụ án là đêm khuya, hành tung của hung thủ lại quá kín kẽ nên không hề gây ra sự chú ý.

Phương Thanh dùng kính lúp kiểm tra mấy tảng đá ven đường: “Trong báo cáo khảo sát có đề cập, nhưng tảng đá này có vết móng tay cào xước do nạn nhân giãy dụa để lại. Xem ra tình hình lúc đó khá kịch liệt.”

Giản Dao nhìn xoáy vào anh, cả hai đều tỏ tường suy nghĩ của nhau qua ánh mắt người kia. Sau đó cô bắt đầu ngồi xổm trên mặt đất, cẩn thận xem xét hình vẽ bướm bướm.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Type: Nhã

Thành phố Tuần giống như bao thành phố nhỏ khác, xi măng cốt thép và dòng người đông đúc tạo nên dấu ấn đặc trưng của thời đại kiến thiết và cao tốc. Công viên Vọng Giang trở thành địa điểm lý tưởng để người dân đến thư giãn và hít thở không khí trong lành vào mỗi buổi chiều tối và các ngày cuối tuần.

Khi vụ án nghiêm trọng xảy ra, nếu giống trống khua chiêng e rằng sẽ làm dân chúng thêm hoang mang, lo sợ. Vậy nên cảnh sát chỉ phong tỏa khu rừng sâu trong công viên, hơn nữa còn cử vài cảnh sát mặc thường phục túc trực ở đó.

Khi Giản Dao và Phương Thanh đến nơi, trời còn chưa tối, vẫn thấy rõ hiện trường vụ án mạng là con đường lát đá hệt như trong ảnh. Thời điểm xảy ra vụ án là đêm khuya, hành tung của hung thủ lại quá kín kẽ nên không hề gây ra sự chú ý.

Phương Thanh dùng kính lúp kiểm tra mấy tảng đá ven đường: “Trong báo cáo khảo sát đã đề cập, những tảng đá này có vết móng tay cào xước do nạn nhân giãy giụa để lại. Xem ra tình hình lúc đó rất kịch liệt.”

Giản Dao nhìn xoáy vào anh, cả hai đều tỏ tường suy nghĩ của nhau qua ánh mắt người kia. Sau đó, cô bắt đầu ngồi xổm trên mặt đất, cẩn thận xem xét hình vẽ bướm bướm.

Đã qua hai ngày đêm, nhưng vì thời tiết tạnh ráo nên những nét vẽ kia vẫn rõ ràng như mới. Giản Dao lật báo cáo giám định ra xem, trên đó viết: Loại sơn này là sản phẩm nổi tiếng trên thị trường, giá bán không rẻ, có lượng tiêu thụ lớn trên toàn quốc.

“Có cảm giác gì hả “bà đồng?”” Phương Thanh hỏi.

Anh gọi vậy đã thành quen. Nếu Giản Dao suy đoán tâm lý tội phạm khi đang có tâm trạng tốt thì Phương Thanh sẽ luôn miệng gọi cô là “bà đồng”, “bà thầy bói”. Giống như trước đây, Giản Dao thường trên ghẹo Bạc Cận Ngôn vậy.

“Hừ...” Giản Dao nhìn chăm chăm mấy nét vẽ trên mặt đất. “Bà đồng đây cho rằng, lúc vẽ cánh bướm này, hung thủ đang ở trạng thái rất thoải mái, bình tĩnh. Anh xem đi, đầu cọ mượt mà, phong cách vẽ nhẹ nhàng, trôi chảy, không hề có vẻ điên cuồng kỳ dị.”

Phuong Thanh bật cười: “Thú vị thật.”

“Bên anh có phát hiện gì không?”

Phuong Thanh gác cánh tay lên tầng đá, ngón tay gõ nhẹ: “Phát hiện rất lớn đấy. Nhìn đi, ba tầng đá này vị trí cao thấp đều có vết móng tay. Bãi cỏ bên cạnh còn có một dấu giày giẫm lên, đó là dấu chân duy nhất mà đối tượng khả nghi để lại trong vụ án này. Anh xem báo cáo rồi, cỡ giày 40, là kiểu giày chạy bộ flagship(*) của Nike, ít nhất đã đi hơn một năm...”

(*)Sân phẩm flagship là sản phẩm chủ chốt của một nhãn hàng, nhằm khẳng định thương hiệu của mình so với các đối thủ khác.

Giản Dao đứng dậy. “Nhưng nhóm Thiệu Dũng nói họ đã kiểm tra rồi, lượng tiêu thụ của kiểu giày này không tệ, hơn nữa lượng bán trên mạng rất cao, không thể dựa vào chi tiết này để tìm ra đầu mối được.”

“Nhưng anh có thể căn cứ vào những thứ này để suy đoán diễn biến của quá trình giết người đêm đó.” Bước tới cạnh Giản Dao, Phuong Thanh cười khi, ngón tay vẽ từng nét gấp khúc rõ ràng trong không trung. “Niếp Thập Quân chạy đến con đường nhỏ từ hướng này, bị hung thủ tập kích từ phía sau nên vết cào cô ấy để lại trên tầng đá mới có phương hướng như vậy.”

Mắt Giản Dao sáng quắc.

“Sau đó, cô ấy bị lôi ngược lại.” Phuong Thanh tiếp tục suy luận. “Cô ấy giầy giữa rất kịch liệt. Hai người họ giẫm lên bãi cỏ, nên vết cào ở mặt bên của tầng đá mới có vị trí cao hơn và góc độ lớn hơn.”

“Em có cảm giác...” Giản Dao xen lời.

Phuong Thanh nhìn cô: “Đúng, anh cũng nghĩ...”

Hai người cùng đồng thanh: “Hung thủ còn non tay.”

Sau khi xem xét hiện trường xảy ra vụ án xong, hai người đi một vòng xung quanh công viên. Trời đã tối hẳn, những âm thanh rộn rã, huyền ảo tràn ngập không gian. Có thể thấy được, vào đêm đó, tuy gần đến giờ công viên đóng cửa nhưng ở đây vẫn không quá vắng vẻ. Muốn tìm ra hung thủ trong biển người mênh mông là một bài toán khá hóc búa.

Hơn chín giờ tối, Phuong Thanh và Giản Dao trở về Cục Cảnh sát. Cả toà nhà đèn đuốc vẫn sáng trưng, Phuong Thanh dừng xe trong bãi đỗ, nhìn thấy phía trước cũng có một chiếc xe đang đỗ. Họ bắt gặp một khuôn mặt khá quen, là Phùng Duyệt Hề.

Đêm đầu thu, Phùng Duyệt Hề mặc áo khoác, đi giày cao gót, đứng trước xe, quả thật toát lên nét thủy mị, đáng yêu, động lòng người. Một người đàn ông xuống xe, đi đến trước mặt cô ấy, hai người nói vài câu gì đó, người đàn ông mới choàng vai cô cùng lên xe.

Trong xe còn có một người đàn ông khác ngồi ở hàng ghế trước. Đó là chiếc xe khá xịn, khoảng hai, ba trăm nghìn, không phải loại thường thấy ở thành phố này.

Giản Dao nhìn họ: “Chắc đó là bạn của Phùng Duyệt Hề đến đón cô ấy rồi.”

Phuong Thanh cười khẩy: “Người đẹp thường không thiếu kẻ đưa đón.”

Giản Dao quay đầu nhìn “ông anh khó chiều” gần ba mươi tuổi này, trong lòng hiểu rõ anh đang thăm ngẫm mộ điều gì. Cô yên lặng hồi lâu mới khẽ nói: “Này, dê nhà mình nuôi chạy trốn cũng đừng cười dê nhà người ta vừa đẹp vừa vâng lời chứ!”

Phuong Thanh sầm mặt. “...Im đi, bà đồng!”

Hai người bước lên tầng thì bắt gặp Thiệu Dũng một mình đứng hút thuốc ở hành lang. Bóng đêm sau lưng ông trở thành tấm màn đen sẫm, ánh đèn nhàn nhạt hắt sang, hình ảnh người đàn ông có tuổi kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay trông vừa cô đơn vừa trầm lắng. Vóc dáng ông cao lớn, cường tráng, chắc hẳn lúc còn trẻ ông rất anh tuấn, khôi ngô. Giờ phút này đứng nơi đây, không phân rõ tóc mai ông hay làn khói thuốc trắng hơn.

Giản Dao giật mình. Đây vốn là khung cảnh rất đời bình thường ở các Cục Cảnh sát đều có thể bắt gặp những cảnh sát hình sự thâm niên, cống hiến cả đời như vậy. Nhưng trong khoảnh khắc này, khung cảnh tối nay và chút ẩn tượng lơ lửng còn sót lại trong đầu đã kích thích trí nhớ của Giản Dao.

Cô chợt nhớ ra mình từng gặp Thiệu Dũng rồi. Cô có chút ngẩn ngơ. Tại sao Thiệu Dũng có vẻ như không nhận ra cô? Hay lần đó chỉ tình cờ gặp gỡ nên ông đã quên cô rồi?

Có điều, Giản Dao luôn có cảm giác, ánh mắt ông nhìn cô ẩn chứa điều gì đó. Cô nghĩ một cảnh sát hình sự lão làng, tinh quái như vậy sẽ không dễ dàng quên mất người bản thân từng gặp gỡ.

Giản Dao và Phuong Thanh đi về phía ông. Nghe thấy tiếng bước chân, Thiệu Dũng dụi tắt điếu thuốc rồi quay đầu.

“Phuong Thanh, anh vào trước đi.” Giản Dao nói khẽ.

Phuong Thanh ngác nhiên nhìn cô, lại quay sang nhìn Thiệu Dũng, cuối cùng đi thẳng vào trong. Thiệu Dũng khẽ nhú mày, gương mặt vẫn trầm tĩnh như

nước.

Giản Dao nhìn ông, nhoeo miệng cười: “Sếp Thiệu, hồi Quốc khánh hai năm trước, Cận Ngôn... ở nhà dưỡng thương, ông từng mang một vụ án treo từ mười lăm năm trước đến tìm anh ấy. Khi đó, anh ấy còn đưa ra một vài kiến nghị cho ông. Về sau, vụ án đã được phá. Ông còn nhớ không?”

Thiệu Dũng cười ôn hoà. “Giản Dao, cả đời này, tôi đều biết ơn giáo sư Bạc vì đã giúp tôi làm sáng tỏ vụ án đó.”

Lòng Giản Dao không còn nghi hoặc gì nữa. Đúng rồi, chính là ông. Khi đó, danh tiếng của Bạc Cận Ngôn lan truyền rộng khắp nên có rất nhiều người từ các tỉnh thành tới tìm anh trợ giúp. Vì thế, Giản Dao nhất thời không nhớ ra Thiệu Dũng là ai. Sau khi vụ án được phá, hình như Bạc Cận Ngôn vẫn thường xuyên liên lạc với ông thì phải. Với tính cách lập dị của anh, có thể hợp ý trao đổi vài lần với người khác cũng xem như hiếm có.

“Không có gì.” Giản Dao vội đáp: “Cảm ơn ông đã tin nhiệm Cận Ngôn.”

Lời nói của cô vô cùng dịu dàng, thậm chí ánh mắt còn đọng đầy nét cười. Thiệu Dũng nghĩ đến tình trạng hiện nay của Bạc Cận Ngôn, lại thấy vợ anh vẫn hoà nhã, tự hào về chồng mình như vậy, khiến ông rất xúc động.

Đột nhiên, Giản Dao chuyển đề tài: “Nhưng sếp Thiệu, sao hôm nay ông luôn vờ như không nhận ra tôi vậy?”

Thiệu Dũng im lặng nhìn cô. Trước ánh mắt của ông, lòng Giản Dao chợt nổi sóng, nghĩ đến việc ông đặt biệt xin phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm ở Bắc Kinh hỗ trợ... Có thứ gì đó loé sáng trong đầu, nhưng cô không biết chính xác đó là gì.

Đúng lúc này, trong phòng truyền đến tiếng gọi âm ỉ: “Sếp, sếp, đến đây xem này!”

Thiệu Dũng bước vào phòng, khẽ bỏ lại một câu: “Giản Dao, tôi hy vọng cô và Cận Ngôn đều bình an.”

Giản Dao sững sờ nhìn bóng lưng rần rờ và trầm mặc của ông khuất sau cánh cửa, cuối cùng khẽ thở dài.

***

Thiệu Dũng đã ám chỉ cho Giản Dao biết, nhưng nghĩ đến người kia tính tình quái đản, lại gặp tai nạn càng trở nên khó nắm bắt, ông cũng không muốn hành động hấp tấp. Ông thích nhìn thấy cảnh trùng trùng viên mãn hơn, nên giữ chừng mực như thế là được.

Nhưng Thiệu Dũng không ngờ bọn họ gặp lại nhau sớm như vậy. Ông trở về văn phòng, thấy sắc mặt của cấp dưới, lòng bỗng giật thót. Đẩy cửa ra, ông thấy hai người kia đến từ lúc nào, còn đang ngồi ngay ngắn trên sofa của mình nữa.

****

Giản Dao trở lại vị trí làm việc tạm thời được sắp xếp riêng cho cô, bắt đầu viết phác hoạ tâm lý tội phạm sơ bộ. Phương Thanh đứng hút thuốc bên cạnh bỗng kè đến: “Sao vậy?”

“Không có gì?” Giản Dao nhẹ đáp: “Em đột nhiên nhớ ra trước đây, Thiệu Dũng từng gặp em và Cận Ngôn thôi.”

Phương Thanh “à” một tiếng.

Đêm đã khuya, trong văn phòng vẫn còn người làm việc. Một nửa số người ở bên ngoài điều tra vụ án. Nửa còn lại giống như Giản Dao, đoán chừng đều cầm cúi sắp xếp tư liệu của mình. Trong không gian yên tĩnh, chỉ có chiếc bật lửa trong tay Phương Thanh thỉnh thoảng phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Vị trí của Phương Thanh và Giản Dao khá khuất nên không phải ai cũng nhận ra họ đã trở về. Bây giờ, một cảnh sát hình sự nhanh nhẹn đẩy cửa đi vào, hưng phấn vỗ vai người đồng nghiệp: “Nghe nói người kia lại đến hả? Tôi nghe chú Trương ở dưới lầu báo thế.”

Giản Dao cúi đầu viết: “Đối tượng khả nghi trong khoảng 20 đến 40 tuổi...”, tai vẫn nghe thấy cuộc đối thoại nhưng bút không hề dừng.

“Ai chứ?” Có người xen vào hỏi.

“Hi, là người ở trên núi, luôn đeo kính râm, bị khẩu trang, mặc áo khoác đen, tính tình quái gở hiếm có khó tìm ấy...”

Đang viết đến “tình trạng kinh tế khá giả”, đầu bút trong tay Giản Dao khựng lại. Chiếc bật lửa trong tay Phương Thanh vẫn phát ra tiếng kêu “tách tách”.

“Ồ, cậu nói anh ta hả? Nghe nói là anh em tốt với sếp Thiệu của chúng ta đấy, không biết ở đâu ra. Bí hiểm thật!”

“Ừ, nhưng anh ta bị...”

Nhưng...

Bút trong tay Giản Dao dừng hẳn, Phương Thanh cũng bất giác ngừng đầu.

Hai cảnh sát hình sự chợt im bất vì âm thanh truyền đến từ văn phòng Thiệu Dũng. Giản Dao nhìn chữ viết trên giấy, chẳng biết đã trở nên lộn xộn từ lúc nào, bên tai chỉ vang lên những tiếng ong ong.

Nhưng hiện tại, vị thần thám tử của cô đã quên đường về nhà rồi, một mình bên ngoài lưu lạc đến chốn xưa.

Cánh cửa cách họ không xa bật mở, có người dò gậy bước ra, giọng nói vừa cao ngạo, giấu cột lại trầm ấm, du dương như cung đàn Cello vang vọng liên hồi trên đỉnh đầu cô: “Vụ án về một tên tội phạm miệng còn hôi sữa mà ông cất giấu như bảo bối, cho rằng như vậy có thể ngăn được tôi à? Đội trưởng Thiệu, ông thật là...trẻ con quá!”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Type: Nhã

Giọng nói kia len lỏi vào tai Giản Dao tựa như một sợi dây đàn đang nhẹ rung, dư âm vang vọng, khiến người khác khó giữ được bình tĩnh. Thậm chí, cổ cô có chút cứng đờ, muốn ngăn đầu nhưng lại không dám.

Phương Thanh đứng bên cạnh cô sững sờ không thốt nên lời. Rốt cuộc, Giản Dao cũng nhìn sang. Xung quanh, mọi người vẫn tất bật như thường. Cách lớp kính, Giản Dao thấy anh đang chậm rãi bước đi trên hành lang.

Bạc Cận Ngôn đeo kính râm, mặc vest đen, sơ mi trắng và đi giày da bóng loáng. Anh đã gầy đi nhiều, bộ đồ Tây khoác trên người trông khá rộng. Dáng người cao ráo đứng đó như một giá treo quần áo. Bàn tay anh xương xương tái nhợt, cầm cây gậy đen bóng, khiến Giản Dao cảm thấy trái tim đau nhói.

Bởi vì câu nói ngông cuồng vừa rồi nên có rất nhiều người đổ dồn ánh mắt về phía anh. Nhưng gương mặt ấy vẫn chẳng rũ bỏ sự lạnh lùng.

Lúc ngang qua khung cửa sổ bên này, anh chợt dừng bước. Tim Giản Dao đập thình thịch. Qua lớp kính phản chiếu ánh sáng loang lổ, anh như cảm giác được gì đó, khẽ nghiêng đầu hướng về phía cô.

Phương Thanh nhỏ giọng mắng: “Chết tiệt!” Nhóm cảnh sát hình sự ngo ngắc nhìn nhau.

Khoé mắt Giản Dao bỗng chốc rung rung. Nhìn mái tóc đen nhánh và cặp kính râm che khuất đôi mắt sáng ngời trong trí nhớ, cô bất giác chạm tay vào cửa kính, khẽ gọi: “Cận Ngôn...”

Nhưng anh không nghe thấy lời thì thầm của cô, chỉ lẳng lặng quay đầu tiếp tục đi về phía trước. Bóng dáng anh nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang.

Giản Dao thần thờ đứng đó, cả người như hoá đá. Còn Phương Thanh thì tròn mắt nhìn cô. Một ý nghĩ thoáng chốc hiện lên trong đầu Giản Dao: Trông anh không khác gì trước kia cả, chỉ trừ đôi mắt không nhìn thấy thôi. Tại sao anh vẫn chần chừ ở thế giới ngoài kia? Tại sao vẫn không trở về bên cô?

Phương Thanh kéo cánh tay Giản Dao khiến cô hoàn hồn, hai người vội vã đuổi theo. Đúng lúc này, An Nham bước ra khỏi văn phòng. Thiệu Dũng nhân nhả đứt tay vào túi quần. Phương Thanh thấy cậu liền chửi thề. An Nham gạt mình quay lại, ngầy dại nhìn Phương Thanh và Giản Dao: “Lão Phương, chị dâu...”

Phương Thanh cười lạnh, còn Giản Dao thì trách mắng: “Cậu còn biết gọi tôi là chị dâu sao?”

An Nham vô cùng lúng túng, quay đầu thấy Thiệu Dũng đứng ở cửa mỉm cười nhìn họ, lập tức hiểu được tất cả đều do lão cáo già này sắp xếp. Cậu luống cuống như trẻ con trốn học bị bố mẹ bắt tại trận, cũng không biết Bạc Cận Ngôn đã phát hiện ra chưa. An Nham đành viện cớ chạy trốn: “À...Em đi xem thử anh ấy thế nào. Anh ấy không thấy đường, bên cạnh phải có người trông...”

Còn chưa dứt lời, cậu đã bị Phương Thanh ghim chặt cổ vào tường bằng một tay. Phút chốc, gương mặt cậu đỏ bừng, không thốt nên lời.

“Đi bụi cả năm, tưởng có gì khởi sắc...” Phương Thanh lạnh giọng: “...Thế đôi mắt có khá hơn không? Còn cậu định làm gì?” Nói xong, anh liếc mắt ra hiệu với Giản Dao.

Giản Dao gật đầu, lập tức đuổi theo Bạc Cận Ngôn.

Cô băng qua nhóm người cảnh sát hình sự, đối tượng khả nghi, lướt qua huy hiệu công an, tường trắng... Mọi tiếng động trên thế giới như biến mất lần nữa. Trước mắt cô chỉ còn con đường nhỏ sáng ngời và bóng dáng cao ráo cô đơn vẫn đi thẳng về phía trước, không quay đầu lại.

Giản Dao cố nén nước mắt tuôn rơi. Cô luôn tự nói với mình: Người đàn ông như anh, mặc dù bề ngoài có vẻ lạnh lùng nhạt nhưng kỳ thực rất sâu sắc, lúc cần rồi đi sẽ rời đi, lúc nên trở về sẽ trở về. Nhưng nếu họ không gặp lại thì sao? Anh sẽ ở một nơi vắng lặng nào đó, tưởng chừng đã bị số mệnh lãng quên ư?

Giản Dao thoáng dùng bước, cô đã đuổi kịp anh rồi. Bạc Cận Ngôn ngồi xuống băng ghế ở hành lang, đặt chiếc gậy sang bên cạnh, chắc hẳn đang chờ An Nham. Anh ngồi ngay ngắn, hai tay đặt trên đùi như trước kia, vẻ mặt thờ ơ, đáng điệu thản nhiên giữa dòng người qua lại.

Khoảnh khắc ấy, trong lòng Giản Dao trào dâng một cảm xúc mãnh liệt. Cô muốn chạy đến ôm chặt lấy anh, nhìn ngắm anh thật lâu... Tất nhiên, anh sẽ kinh ngạc, có lẽ còn lúng túng, nhưng Giản Dao dám chắc, nhất định anh sẽ đưa tay vỗ về cô, ôm lấy cô, giống như những cử chỉ cô muốn dành cho anh vậy.

Nhưng có một thứ cảm xúc khó tả đã ngăn cô lại. Cô tự hỏi, là như thế nào? Khoảng thời gian rời xa cô, anh sống âm thầm và an nhiên ở một góc nào đó, trên thế gian này. Không ai biết đến tiếng tăm của anh, không ai nghe đến chiến công của anh, cũng không ai thấy được những thương tích phủ khắp người anh.

Đây chính là cuộc sống mà anh mong muốn ư? Giống như trước đây, sau khi bị trọng thương trong vụ án tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi, anh thu mình trốn trong chiếc mai rùa, trở về quê hương xa cách nhiều năm, sống biệt lập với thế giới bên ngoài. Bây giờ, anh lại thu mình vào chiếc mai ấy lần nữa. Nhưng lần trước chỉ là những vết thương trên thân thể, còn lần này chính là rạn nứt trong trái tim anh. Phải làm sao để chữa lành trái tim tan vỡ của Bạc Cận Ngôn đây?

Chợt có tiếng chuông reo, Bạc Cận Ngôn lấy điện thoại ra nghe, sau đó khoé môi nhếch lên một nụ cười đắc ý: “Được, nếu sếp Thiệu đã thành khẩn mời, bây giờ tôi sẽ quay lại để hỗ trợ phá án vậy.”

Anh đứng dậy đi men theo con đường cũ. Trong giây phút ấy, máu toàn thân Giản Dao như đông đặc. Biết rõ anh không nhìn thấy mình nhưng cô lại có cảm giác không biết trốn vào đâu, thân thể cứng đờ, lạnh toát.

Bạc Cận Ngôn đi đến trước mặt cô, cây gậy dò đường chạm phải mũi chân cô. Anh dùng bước.

“Làm ơn nhường đường.” Giọng anh thật lịch sự, trầm ấm và bình thản.

Giản Dao đưa tay che kín mặt, im lặng nhường lối cho anh. Bạc Cận Ngôn không phát giác ra điều gì khác thường, từ từ đi ngang qua cô.

Cuộc họp liên quan đến vụ án sắp bắt đầu. Biết Bạc Cận Ngôn sẽ tham gia với họ nên tâm trạng Phương Thanh như quả bom hẹn giờ, có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Liệu rằng lần hội ngộ này sẽ khiến anh sáng khoái hay đau thấu tim gan đây?

Có điều, giờ phút này, điều an lo lắng hơn hết chính là tình trạng của Giản Dao. Phương Thanh không có lòng dạ nào tìm Bạc Cận Ngôn và An Nham ôn chuyện. Anh tìm thật lâu mới bắt gặp Giản Dao đang lặng người đứng ngoài ban công với đôi mắt sưng vù. Quen biết một năm ròng, đây là lần đầu tiên anh thấy cô khóc thảm thương tới vậy.

Phương Thanh châm thuốc đứng bên cạnh cô, khó khăn mở miệng: “Vừa rồi, hai người...”

“Em không bắt chuyện với anh ấy.”

“Tại sao?”

Giản Dao bỗng nghẹn ngào: “Không thốt nên lời.”

Phương Thanh cảm thấy mình không bình tĩnh nổi nữa: “Khôn khiếp..” Anh khề мэng một tiếng: “Hay để anh đập cho tên kia một trận nhé?”

Giản Dao cười gương: “Không được.”

“Bắt tên ấy viết kiểm điểm mười nghìn chữ thì sao?”

Giản Dao vẫn lắc đầu: “Không được.”

Phương Thanh thờ dái: “Giản Dao, sao em đối tốt với anh ta quá vậy? Giữa hai người, em cứ nhường nhịn mãi được sao?”

Khi người kia còn sống cũng từng nói những lời này. Hốc mắt vừa hong khô của Giản Dao lại đỏ hoe.

“Lão Phương, anh đừng nói nữa.”

Phương Thanh “ừ” một tiếng, nhắc nhở cô: “Chúng ta chuẩn bị vào họp thôi. Bạc Cận Ngôn cũng tham dự.”

“...Em biết rồi.”

Cả năm nay, mỗi lần nhắc đến Bạc Cận Ngôn và An Nham, Phương Thanh đều khó chịu ra mặt. Thế mà giờ phút này, anh lại vừa hút thuốc vừa từ tốn mở lời: “Anh chưa từng gặp người cảnh sát nào đã mù mà vẫn có thể kiên trì phá án. Dù kiên cường thế nào thì cũng bất khả thi. Anh chồng nhà em đúng là người đàn ông đích thực, vấp ngã ở đâu thì phải đứng lên ở đó.”

Lúc đầu, An Nham bị Phương Thanh vút vào một căn phòng nhỏ, khoá trái lại. Cậu vừa kích động vừa thấp thỏm, lại không gọi điện thoại báo tin Bạc Cận Ngôn được. Con người anh xưa nay luôn khó đoán, hiện tại không biết vì sao mà sống chết không thèm nghe máy.

Đến khi An Nham nhờ được một anh cảnh sát giúp mình mở cửa thì đã đến giờ họp mất rồi. Vừa bước vào văn phòng, cậu đã thấy tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ: Thiệu Dũng, Bạc Cận Ngôn, Phương Thanh, Giản Dao và mấy cảnh sát nòng cốt trong tổ điều tra.

Về mặt Bạc Cận Ngôn vô cùng điềm tĩnh. Anh đặt gậy tựa vào cạnh bàn, ngồi nghiêm chỉnh. An Nham nhất thời tỉnh ngộ: Lẽ nào anh ấy còn chưa biết người ngồi đối diện mình là ai? Ôi trời ơi!

Phương Thanh ngồi cạnh Giản Dao, nhìn chăm chăm cậu và Bạc Cận Ngôn bằng ánh mắt sắc bén như chim ưng. An Nham càng bất ngờ khi thấy bà chị dâu vốn dịu dàng, nhã nhặn của mình giờ phút này lại lạnh nhạt, dửng dưng như vậy. Cô cầm cúi xem tài liệu một hồi rồi ngẩng cao đầu nhìn họ. Ánh mắt kia trầm tĩnh như nước, An Nham không sao nhìn thấu.

Thiệu Dũng dầy dạn kinh nghiệm nên nghiêm nhiên làm như không có chuyện gì. Nhóm cảnh sát hình sự trong phòng cũng vô cùng nghiêm túc. Thiệu Dũng háng giọng: “Chuẩn bị họp thôi.”

An Nham tỏ vẻ điềm tĩnh ngồi xuống ghế, ngón tay khẽ ra hiệu với Bạc Cận Ngôn dưới gầm bàn.

Bạc Cận Ngôn thần nhiên cất lời: “Có gì thì cứ nói, đừng dưng chạm vào tôi.”

An Nham nghẹn lời.

Phương Thanh ngồi đối diện thấy hành động lén lút của An Nham liền đoán được dụng ý của cậu. Anh trừng mắt quát: “Cái thằng nhãi này...”

Cả bàn họp tức thì yên lặng, Giản Dao giật mình, tim đập kịch liệt, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn.

Anh ngỡ ngàng ngẩng đầu nhìn về phía hai người họ, vẻ mặt cơ hồ có chút căng thẳng. Qua một lúc lâu, anh mới chậm rãi lên tiếng: “Hoá ra là...Phương Thanh đã đến.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Type: Nhã

Gió chiều xào xạc thổi vào phòng qua khung cửa sổ. Giọng nói của nhóm cảnh sát hình sự văng vẳng bên tai. Giản Dao chăm chú nhìn Bạc Cận Ngôn ngồi cách mình một chiếc bàn tròn. Có lẽ nhóm cảnh sát đã bàn với nhau từ trước nên không ai nhìn anh cả. An Nham đỏ mặt cúi đầu, còn về mặt Phương Thanh thì vô cùng lạnh nhạt.

Khuôn mặt Bạc Cận Ngôn dần ửng đỏ. Anh nhìn về phía cô và Phương Thanh, tay đặt trên bàn từ từ nắm chặt, sau đó đưa tay chỉnh lại mắt kính trên mặt.

Anh và cô đều không nói lời nào. Đã bao lâu rồi, hai người mới lẳng lặng nhìn nhau như vậy?

“...Trước hết, chúng ta mời Giản Dao và Phương Thanh nêu lên ý kiến của mình đi.” Tiếng nói của Thiệu Dũng phá tan bầu không khí ngại ngùng.

Giản Dao đồng ý rồi cúi đầu nhìn quyển sổ, nhưng trái tim dường như vẫn lạc lõng giữa chốn đồng hoang lạnh giá.

“Sau đây là vài kết luận sơ bộ của chúng tôi. Một, hung thủ đã lập mưu giết người từ trước. Thói quen chạy bộ vào tối muộn của Nhiếp Thập Quân không nhiều người biết. Hung thủ đã theo dõi cô ấy, hơn nữa còn lựa chọn thời gian và địa điểm mưu sát cực kỳ thích hợp, thuận theo tuyến đường cô ấy chạy bộ. Cả quá trình giết người đều không có nhân chứng nhìn thấy.

Hung thủ đã chuẩn bị đầy đủ các dụng cụ như dây thừng, son và găng tay. Cho nên, đây không phải là hành vi giết người trong lúc kích động hay tình cờ bắt gặp một người nào đó chạy bộ ban đêm. Nhiếp Thập Quân là mục tiêu mà hung thủ đã lựa chọn tỉ mỉ...”

Giọng của Giản Dao dần ổn định. Không phải cô chưa từng tưởng tượng đến cảnh gặp lại Bạc Cận Ngôn. Cô luôn cho rằng mình nhất định sẽ kích động chạy đến ôm anh gào khóc, trách móc anh, đánh anh, rồi tha thứ cho anh...Nhưng kỳ lạ làm sao, khi chuyện thật sự xảy đến, tất cả lại quá đối lạnh lẽ, tựa như trải qua một bước ngoặt trong đời để cô được gặp anh lần nữa.

“Hai, hung thủ thường xuyên lảng vảng ở gần công viên Vọng Giang và nhà trọ của Nhiếp Thập Quân. Rất có khả năng hung thủ cư ngụ xung quanh đó. Geographic profiling (*) cho chúng ta biết: Bất kể hung thủ giết người vì nguyên nhân nào, họ và nạn nhân nhất định đã từng gặp gỡ ở nơi nào đó.

(*) Geographic profiling (tạm dịch: Lập hồ sơ dựa theo địa lý vùng gây án) là phương pháp điều tra dựa trên tác phẩm cùng tên của nhà tội phạm học người Canada Kim Rossmo, được xuất bản lần đầu vào năm 1995.

Sinh hoạt cá nhân của Nhiếp Thập Quân rất đơn điệu. Qua điều tra, chúng ta biết được nơi cô ấy thường xuyên qua lại là nhà, công ty, công viên và trung tâm thương mại vào dịp cuối tuần. Trong bốn địa điểm này, chỉ có xung quanh nhà trọ và công viên là khu vực lý tưởng nhất để theo dõi nạn nhân. Hơn nữa, đối phương chọn giết người ở công viên, cho thấy đây là một nơi vô cùng quen thuộc trong tâm lý của hung thủ. Nếu chỉ vô tình gặp nhau trên đường đi làm hay ở trung tâm thương mại, hung thủ lại sống cách nơi này rất xa thì sẽ xuất hiện hai vấn đề. Thứ nhất là rất khó liên tục theo dõi nạn nhân, thứ hai là, với một tay mơ, nếu gây án ở nơi xa lạ thì tâm lý sẽ rất khó có thể thích ứng.

Ba, hung thủ là người có tâm tư tỉ mỉ, kế hoạch chu toàn, làm việc gọn gàng, dứt khoát. Điều này thể hiện rõ ràng đặc điểm tích cách của hung thủ. “Buom buom” nhất định có ngụ ý tâm lý đặc thù. Nhưng tôi cũng chú ý thấy, hung thủ vẽ con bướm khá nhẹ nhàng, trước mắt chưa biết như vậy có ý nghĩa gì.

Bốn, hung thủ thiếu hụt kinh nghiệm gây án. Rõ ràng là một tay mơ, thế nhưng tại sao hung thủ lại lựa chọn thời điểm này bắt đầu giết người, hơn nữa còn sử dụng cách thức đặc biệt như vậy? Tất nhiên điều này có liên quan đến việc hung thủ gần đây phải chịu một sự kích thích đặc biệt. Chắc chắn trên người Nhiếp Thập Quân có nhân tố liên quan đến sự kích thích kia. Nhiếp Thập Quân có nhân tố liên quan đến sự kích thích kia. Cho nên, chúng ta cần tiếp tục điều tra sâu hơn về nạn nhân Nhiếp Thập Quân, từ đó hiểu rõ động cơ gây án của hung thủ.

Kết luận của chúng tôi tạm thời là như vậy. Về phần hung thủ có bị biến thái tinh thần hoặc là sát thủ liên hoàn hay không thì cần quan sát thêm.”

Nghe vậy, nhóm cảnh sát hình sự gật gù liên hồi. Giản Dao không nhận được liếc nhìn Bạc Cận Ngôn, thấy sắc mặt anh vẫn điềm tĩnh, ung dung. Nhưng không biết có phải là ảo giác hay không, cô cảm thấy khoe môi anh thoáng hiện nét cười dịu dàng.

Giản Dao xoa huyết thái dương, muốn bản thân tỉnh táo hơn một chút. Chắc do tâm lý ảnh hưởng mà cô luôn có cảm giác ánh mắt anh vẫn sáng ngời và chăm chú nhìn cô như trước. Nhưng thật ra, đôi mắt ấy đã âm ảm không còn ánh sáng nữa rồi.

Vị thần thám mù bỏ nhà ra đi của cô!

Giản Dao nâng cốc nước lên uống một hớp, làm dịu cổ họng gần như khô khốc.

Thiệu Dũng cắt giọng: “Cảm ơn Giản Dao và Phương Thanh. Còn ý của Cận Ngôn thì thế nào?”

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía anh. Bạc Cận Ngôn im lặng trong giây lát.

Giản Dao chợt nhớ về ngày trước, trong lòng cô cảm nhận được rõ ràng rằng Bạc Cận Ngôn cũng đang nhớ lại. Đã bao lần anh kề vai sát cánh cùng cô, chỉ đường đưa lối cho cô, dẫn dắt cô trưởng thành với trí tuệ uyên bác của mình. Thỉnh thoảng, anh còn khích lệ: “Đoá hoa tâm lý tội phạm của chúng ta rốt cuộc đã nở rộ rồi”, song có khi lại cười nhạo không chút nể nang: “Giỏi quá, trong ba kết luận em rút ra có đến hai cái là suy đoán.”

“Hôm nay, Giản Dao suy luận rất xuất sắc, còn... xuất sắc hơn so với tưởng tượng của tôi.” Anh chậm rãi khen ngợi: “Tôi chỉ bổ sung thêm ba kết luận nữa.”

Cổ họng Giản Dao như nghẹn lại. Trong phòng họp yên lặng như tờ, mọi người đều tập trung vào Bạc Cận Ngôn, tò mò nhìn xem vị thần thám trong truyền thuyết nay đã mù cả hai mắt này còn có thể đưa ra kết luận giá trị gì.

Bạc Cận Ngôn bỗng nhếch miệng cười. Anh lần đến cốc trà bên cạnh, nhưng chỉ uống một ngụm rồi thôi. Một ý nghĩ hiện lên trong đầu Giản Dao. Trà nơi này không ngon, chắc chắn anh uống không quen, chỉ nhắm nháp một chút để miệng đỡ khô thôi.

Sau đó, anh bình thản buông lời, giọng nói trầm ấm dễ nghe, trong sự bình tĩnh ẩn chứa vẻ kiêu ngạo và xa cách, không khác gì trước đây.

“Một, hung thủ có điều kiện kinh tế khá giả, ngoại hình tươm tất. Các công cụ gây án như nước sơn, dây thừng đều là hàng tốt nhất. Điều này không thể chứng tỏ hung thủ là chuyên gia ở phương diện này, nhưng ít ra có thể khẳng định hung thủ không có áp lực về mặt kinh tế, hơn nữa còn có thói quen lựa chọn hàng tốt. Một người gây án nhanh gọn và dọn dẹp hiện trường phạm tội sạch sẽ như thế không thể nào là người có vẻ ngoài lôi thôi, lộn xộn được, vì như vậy sẽ rất mâu thuẫn.

Hai, nói chính xác hơn, khu vực hung thủ thường lang thang là gần nhà trọ của nạn nhân chứ không phải công viên.”

Một cảm giác quen thuộc đã phủ bụi lâu ngày bất chợt trào dâng trong lòng Giản Dao. Người đàn ông này luôn nhìn xa trông rộng và phán đoán chuẩn xác hơn cô, cuối cùng anh đã trở về bên cô rồi.

Bạc Cận Ngôn tiếp tục phân tích: “Cũng dựa vào Geographic profiling, chúng ta biết được hung thủ chia làm bốn loại: Kẻ cướp giật, kẻ săn trộm, kẻ cơ hội và kẻ đặt bẫy. Kẻ cướp giật sẽ tìm kiếm nạn nhân ở gần nơi mà mình nắm rõ. Kẻ săn trộm tìm kiếm nạn nhân ở địa điểm đặc biệt nào đó. Nhưng với phong cách lên kế hoạch cẩn thận này, hung thủ không thể nào không nghĩ đến sau khi vụ án xảy ra, công viên sẽ tăng cường giám sát, bảo vệ, trong thời gian dài chỉ sợ không ai dám vào công viên chạy bộ nữa. Nếu là sát thủ liên hoàn thì sẽ không thể tiếp tục gây án ở đây, phải từ bỏ địa điểm công viên. Cho nên, địa điểm này không phải là nơi săn bắt cố định, và tâm lý của hung thủ cũng không hoàn toàn lệ thuộc vào nơi này. Nói cách khác, hung thủ không tìm kiếm con mồi ở công viên, đối phương có thể từ bỏ nơi đây bất cứ lúc nào.”

Giản Dao thoáng giật mình. Quan điểm mà Bạc Cận Ngôn vừa đưa ra khá thâm sâu, một vài cảnh sát hình sự về mặt ngờ ngác nhìn anh, nhưng cô lại hiểu ngay tức khắc.

“Ba, cũng là điểm nghi vấn lớn nhất trong tâm lý học tội phạm lần này.” Bạc Cận Ngôn tóm tắt nhanh vụ án: “Nạn nhân Nhiếp Thập Quân chạy đến công viên lúc 22 giờ 05 phút, tới địa điểm xảy ra vụ án là khoảng 22 giờ 20 đến 22 giờ 25 phút. Căn cứ vào điều tra của mọi người, xung quanh công

viên đều có tường rào bao quanh, ngoại trừ ra vào từ cổng, không ai có thể tàng hình chạy vào đây được. Đêm vụ án xảy ra, công viên đóng cửa lúc 23 giờ. Sáng sớm ngày hôm sau, nhân viên lao công mới phát hiện thi thể nạn nhân trước lúc công viên mở cửa, do vậy đã kịp thời phong tỏa hiện trường. Tiếp theo, cảnh sát lục soát nhưng không hề phát hiện ra đối tượng khả nghi ở quanh đây. Như vậy, trước thời điểm công viên đóng cửa, hung thủ đã lẩn vào dòng người rời đi rồi. Hiện trường vụ án cách cổng công viên 15 đến 20 phút chạy bộ. Do đó, quá trình giết người chỉ diễn ra trong khoảng 15 phút. Nếu hung thủ thật sự là sát thủ hồ điệp - một kẻ biến thái tinh thần thì quãng thời gian này quá ngắn ngủi và gấp gáp.”

Tất cả cảnh sát hình sự đều không hiểu ra sao. Bỗng một người lên tiếng: “15 phút, giết người, vẽ hình, dọn dẹp hiện trường, động tác nhanh nhẹn một chút vẫn có thể làm được mà.”

Lúc này, Giản Dao chột thông suốt. Đúng rồi, khi nãy cô đã cảm thấy hung thủ vẽ hình bướm quá nhẹ nhàng đơn giản, có chút khác thường. Bây giờ, Bạc Cận Ngôn nói vậy, cô liền hiểu ra. Gấp gáp không là hành động giết người mà là...

Bạc Cận Ngôn nhếch miệng cười: “Gấp gáp không phải là hành động giết người mà là cảm nhận. Đối với một người biến thái tinh thần, còn là một tay mơ, vất vả lắm mới giết chết đối tượng mình đã lựa chọn tỉ mỉ, vậy mà sau khi vẽ xong bướm bướm trong mộng lại lập tức quay người rời đi, không hề ở lại thưởng thức, quan sát hay hưởng thụ tác phẩm của mình...Điều này giống như bữa tiệc thịnh soạn bày ra trước mắt, nhưng ngay cả hương thơm cũng không kịp ngửi đã phải ồ qua, như thế thật sự vô cùng khó chịu.”

Về mặt anh trở nên lạnh lùng. “Cho nên, kết luận của tôi là: Hoặc hung thủ vốn không phải sát thủ biến thái tinh thần, đây chỉ là thủ đoạn che mắt cảnh sát, hung thủ mưu sát nạn nhân là vì nguyên do khác, hoặc do đây là lần đầu gây án, kinh nghiệm chưa đủ, hung thủ căn bản cũng không đạt được thoả mãn. Như vậy, hung thủ sẽ nhanh chóng gây án lần nữa. Nhưng bất kể là tình huống nào, Nhiệm Thập Quân là mục tiêu được hung thủ lựa chọn tỉ mỉ nên nhất định ẩn chứa manh mối đột phá của chúng ta. Tính cách nạn nhân hướng nội, rất ít bạn bè. Hung thủ chọn mưu sát cô ấy nhất định là có nguyên nhân. Thậm chí có thể suy đoán họ từng có tiếp xúc trực tiếp với nhau.”

***

Bạc Cận Ngôn và An Nham về đến biệt thự đã là nửa đêm. Khác với tâm trạng thoải mái thường ngày, Bạc Cận Ngôn vừa vào nhà liền giam mình trong phòng, An Nham lục lọi tủ lạnh hồi lâu, ăn bữa cho no bụng rồi chạy đến cửa phòng gọi anh, nhưng không có tiếng trả lời.

“Sau đó, chị ấy đã nói gì với anh?” An Nham tò mò: “Hai anh chị chưa làm lành sao?”

“Cô ấy không nói gì với tôi cả.” Giọng nói nặng nề của Bạc Cận Ngôn truyền ra.

“Tại sao?”

Sau khi họp xong, mọi người đều âm thầm rời đi, chỉ còn hai người họ ngồi đối diện nhau trong căn phòng trống trải. An Nham đợi trong xe rất lâu mới thấy Bạc Cận Ngôn đi xuống. Cậu còn cho rằng hai người họ đầu giường đánh nhau cuối giường làm hoà hoà nữa cơ. Nhưng nghĩ lại thì chuyện này có vẻ nghiêm trọng hơn việc đánh nhau trên giường nhiều.

Bạc Cận Ngôn giữ im lặng trước những nghi vấn của An Nham. Giờ phút này, đèn trong phòng đã tắt, mà vốn dĩ bật đèn hay không đối với anh cũng chẳng có gì khác biệt, rèm cửa sổ kéo kín, chỉ mở một cánh cửa thông gió nhỏ. Bạc Cận Ngôn nằm trên giường, cảm thấy cả thế giới thật tĩnh mịch.

Anh nhớ sau khi cuộc họp kết thúc, anh vẫn ngồi yên ở đó, nghe tiếng bước chân mọi người rời đi. Đến khi cảm giác được không gian xung quanh đã chìm vào tĩnh lặng, anh mới biết cô cũng đi rồi.

Cảnh tượng gấp gáp bất ngờ mà bình thản, nhưng cô không nói với anh lấy một câu nào. Bạc Cận Ngôn cảm giác ngực mình đau nhói.

“Sao tôi biết được?” Lát sau, anh mới rầu rĩ trả lời.

An Nham ngồi cạnh cửa phòng nghe ngóng, thấy anh đáp như vậy, suy ngẫm hồi lâu rồi ngập ngừng nói: “Không phải là chị ấy...chưa tha thứ cho anh đấy chứ?”

Bạc Cận Ngôn lặng thinh.

An Nham cho rằng mình đoán đúng rồi, thở dài: “Em nghĩ kiểu phụ nữ như chị Giản Dao sẽ không bao giờ tức giận, không giống như Bàng Bàng, rất khó dỗ dành...Vậy anh định thế nào?”

“Không liên quan đến cậu.” Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt đáp.

An Nham “hừ” một tiếng thật khế nhưng vẫn đau lòng thay anh. “Anh có muốn ra đây ăn chút gì không? Chiều nay, không phải chúng ta đã mua một con cá to ở siêu thị sao? Để đến mai sẽ không còn tươi nữa đâu.”

Nào ngờ, cậu đợi hồi lâu vẫn không thấy tiếng anh đáp lại. An Nham toan rời đi, lại loáng thoáng nghe thấy anh lẩm bẩm sau cánh cửa: “Cá làm sao so sánh với cô ấy được?”

Lời này nghe có vẻ ngốc nghếch, nhưng lọt vào tai kẻ si tình lại rung động đến tận tâm can. Cậu đứng yên chốc lát mới thở dài lần nữa: “Phải, dù đồ ăn ngon cỡ nào cũng đâu so sánh với chị ấy được. Em hiểu rồi.”

An Nham quay người trở về phòng. Trong phòng, Bạc Cận Ngôn vắt khăn nóng lau mặt mình. Anh nhớ đến từng câu cô nói hôm nay, tưởng tượng đến

về mặt và cử chỉ của cô khi ấy. Đôi mắt bất chợt trở nên bông rất.

Giản Dao, anh xin lỗi vì đã bỏ đi quá lâu. Dòng sông máu chảy xiết ngăn cách giữa hai ta, dù đã mù loà nhưng anh nhất định về vượt qua nó.

***

Tối ấy, Phương Thanh và Giản Dao chọn cách vô cùng đơn giản để giải toả tâm trạng. Họ uống bia ở một quán bình dân gần Cục Cảnh sát, là chi nhánh của quán nướng Tiểu Hồng ở thành phố này.

Hai người không nói gì nhiều. Tửu lượng của họ khá cao nên uống rất nhiều mà tâm trí vẫn vô cùng tỉnh táo.

Phương Thanh gạt tàn thuốc, trầm ngâm hỏi: “Sao không nói câu nào với anh ta đã bỏ đi?”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn cảnh đêm ở thành phố vừa giống vừa không giống với quê mình. Thoáng chốc, mọi thứ như trở lại nhiều năm về trước, cô cùng hai, ba người bạn thân ngồi uống bia, ăn đồ nướng ở quán xá ven đường. Nhưng cuối cùng, cô lại chọn con đường khác với họ, yêu một người đàn ông độc nhất vô nhị để rồi thương tích chồng chất, tâm sự nặng nề, lúc thì ấm áp vui sướng, lúc lại tràn ngập đớn đau.

“Lão Phương, anh biết tại sao Cận Ngôn bỏ đi không?”

Phương Thanh không đáp. Người ta có rất nhiều cách ly giải về sự rời của Bạc Cận Ngôn. Nhưng anh biết, Giản Dao nhất định có cách hiểu của riêng mình.

Giản Dao nâng cốc, uống một hớp rồi nói: “Anh biết vụ án tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi không? Lần đó, em phải chịu rất nhiều giày vò, thậm chí suýt chết. Cận Ngôn huy hoại giọng nói, mạo hiểm khả năng sẽ thân bại danh liệt để cứu em ra. Có thể nói, anh ấy suýt vì em mà từ bỏ cả thể giới.”

“Ừ.”

“Mất đi em có thể sẽ khiến Cận Ngôn điên cuồng. Nhưng mất đi Phó Từ Ngộ, em nghĩ, sẽ khiến anh ấy trở nên trầm mặc.”

Phương Thanh lặng im.

“Nếu như mất đi đôi mắt thì sao? Mất đi thứ giúp anh nhìn thấu tất cả tội ác thì tín ngưỡng phải đặt ở đâu đây? Thật ra, Cận Ngôn đã làm rất tốt rồi. Anh ấy không sa ngã, càng không biến chất. Anh ấy chỉ rời đi một thời gian, nhưng đôi mắt trong nội tâm anh ấy vẫn nhìn thấu tất cả. Lão Phương, hôm nay em...thật ra rất vui mừng. Em thấy anh ấy sau một năm hồi phục được tốt như vậy, gần như giống hệt trước đây.”

Phương Thanh bật cười: “Nghe em nói...anh không nhẫn tâm tấn cho anh ta một trận nữa rồi.”

Giản Dao cũng cười, chỉ là nụ cười rất nhạt. Hai người họ cộng ly với nhau, sau đó cùng ngắm nhìn thành phố về đêm lấp lánh ánh đèn.

Tội phạm không ngừng sinh ra, tội ác trước sau vẫn lan tràn bên rìa hắc ám. Trong thành phố này còn có gã điên đang lẫn trốn trong bóng tối. Nhưng vì sao lúc này, lòng em lại thấy ấm áp vô cùng?

“Anh hỏi tại sao em không nói với anh ấy câu nào ư?” Giản Dao thủ thủ: “Em sợ anh ấy chưa chuẩn bị sẵn sàng. Em đang đợi anh ấy đi về phía mình.”

***

Trong đêm tối quanh hiu, có người đang truy tìm, có người đang chờ đợi, và có người đang lẫn trốn.

Trong đêm tối quanh hiu, có người đang truy tìm, có người đang chờ đợi, và có người đang lẫn trốn.

Trong căn phòng âm u ở một toà nhà cao tầng, tivi vẫn đang đưa tin về vụ án “Sát thủ hồ điệp”. Hần tự giam mình trong phòng vệ sinh, nghe tiếng nước chảy ào ạt, đưa tay bưng kín mặt mình.

Quá xấu xa, quá xấu xa, tất cả đều xấu xa đến tột độ! Hần đã giết người, vì người hần yêu hay...vì chính hần?

Lát sau, hần buông thông tay xuống, như chợt bừng tỉnh sau giấc mộng mơ hồ dài đằng đằng mới phát giác bản thân đã làm ra những gì.

Hần ngẩng đầu nhìn những toà nhà cao tầng san sát trong màn đêm mịt mờ ngoài cửa sổ. Nơi đó có một đôi mắt kếp đen kịt hết như hốc mắt đầu lâu. Đó là đôi mắt bướm bướm đang nhìn hần chăm chăm.

“Giết người đi!” Nó thì thầm.”Chẳng phải đó chính là điều chúng ta khao khát hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Type: Nhã

Giản Dao tỉnh giấc khi trời vừa hừng sáng. Cô không ngủ được, mơ màng, trần trọc cả đêm. Cô ra khỏi phòng ký túc xá cảnh sát, phát hiện Phuong Thanh ở phòng kế bên vẫn im ắng ngủ say. Cả một vùng trời rộng lớn thênh thang, cô lại không có nơi nào để đi. Cuối cùng, cô quyết định đến toà nhà văn phòng đội cảnh sát hình sự cách đó không xa.

Người cảnh sát trực ban vừa thấy cô thì giật mình kinh ngạc: “Cô Giản đến sớm vậy? Ăn sáng chưa?”

“Tôi chưa.” Cô cười lịch sự đáp lại: “Còn sớm quá nên chưa muốn ăn”, đồng thời nhìn sang văn phòng Thiệu Dũng sắp xếp cho họ đã sáng rực ánh đèn. “Có người trong đó à?”

“À, là nhóm giáo sư Bạc đến lúc hơn ba giờ... Chắc có chuyện gì đó.”

Giản Dao đứng lặng bên ngoài, lát sau mới nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Một người đang ngồi trước bàn, một người đang nằm say giấc trên sô pha, tất nhiên chính là tên sâu ngủ An Nham rồi.

Mới rạng sáng nhưng Bạc Cận Ngôn vẫn rất gọn gàng, chui chu trong bộ vest đen và áo sơ mi sáng màu. Giản Dao nhận ra anh đã thay áo sơ mi rồi. gương mặt trắng ngần dưới ánh đèn êm dịu của anh toát lên vẻ trầm tĩnh khôn tả.

Anh vẫn đeo kính râm bất kể đêm ngày. Nghe thấy tiếng mở cửa, anh ngẩng đầu lên, phát hiện ai đó nửa đêm không ngủ được, đành chạy đến đây chờ đợi giống mình.

“Tối rồi à?” Anh dịu dàng hỏi.

Giản Dao “vâng” một tiếng, thầm đoán anh nhận ra tiếng bước chân mình. Trước kia, lúc còn chưa mù, anh đã có thể đoán được tiếng bước chân của cô rồi. Nghe tiếng anh khẽ cười, Giản Dao biết giờ phút này, chắc hẳn anh đang rất vui. Nhưng cô lại không cười nổi.

Giản Dao ngồi xuống đối diện anh, lấy máy tính và tài liệu ra. Nhận thấy sự lặng lẽ của cô, anh hơi cúi đầu, thoáng cử động ngón tay rồi hỏi: “Ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi, còn anh?”

“Ừ, anh cũng ăn rồi.”

Rõ ràng hôm qua gặp nhau, anh vẫn phách lối, kiêu căng như trước. Nhưng lúc đối mặt với cô, anh lại yên lặng giống như một người khác, một người đàn ông cô không hề quen biết.

Giản Dao lật tài liệu, nhìn chăm chăm dòng chữ trên đó, nhưng không thể ngăn được sự hỗn loạn trong đầu. Chồng hồ sơ đặt trước mặt anh cũng không hề được động đến. Cô trông thấy ngón tay dừng trên mặt giấy của anh đang đeo thứ gì đó, bèn hỏi: “Trong tay anh... là gì vậy?”

Anh giơ ngón tay lên, cúi đầu giải thích: “Đây là máy đọc cho người mù”, sau đó lại đặt ngón tay lên mặt giấy, di chuyển theo hàng chữ, quả nhiên máy đọc vang lên giọng nữ dịu dàng: “Hiện trường không để lại bất cứ dấu vân tay, cũng không lấy được ADN có giá trị...”

“Dễ sử dụng không?” Cô quan tâm.

“Khá tốt. Chỉ là tốc độ đọc thế này đối với anh giống như phim chiếu chậm vậy. Một ngày, nó chỉ có thể đọc được hai quyển sách thôi.”

Giọng điệu của anh vừa bất lực vừa khinh thường. Giản Dao không nhịn được bật cười, nhưng trái tim lại lập tức trĩu nặng những âu lo. Trước kia, Bạc Cận Ngôn đọc nhanh như gió, xem xong là nhớ. Bây giờ phải lệ thuộc vào máy đọc, chắc hẳn anh cảm thấy khó chịu vô cùng. Nhưng nếu có thể đùa cợt về nó, xem ra anh đã thích ứng rất khá rồi.

Ngón tay anh di chuyển trên trang giấy thêm vài hàng nữa, bất chợt hỏi cô: “Anh như vậy có ảnh hưởng đến em không?”

Cô đáp ngay: “Không đâu.”

Anh mỉm cười: “Vậy thì tốt.”

Hai người đều im lặng trong chốc lát. Lúc này, An Nham vốn ngủ say đã vờn vai ngồi dậy. Mơ màng nhìn thấy Giản Dao, cậu lập tức đứng bật dậy: “Chị đâu, chị đến rồi hả?”

Giản Dao gật đầu: “Ừ. Sao hai anh em đến sớm vậy?”

An Nham liếc sang Bạc Cận Ngôn vẫn cúi đầu trầm tư, mĩa mai nói: “Còn không phải vì ai đó com nuốt không trôi, đêm không yên giấc sao...”

Bạc Cận Ngôn im lặng. Giản Dao để ý thấy mặt anh hơi ửng đỏ. Cô làm như không nghe thấy, thản nhiên hỏi tiếp: “Ăn sáng chưa?”

An Nham vui ra mặt: “Dĩ nhiên chưa rồi! Chị dâu, em đói bụng từ nửa đêm đến giờ, còn anh ấy ngay cả cơm tối cũng không ăn. Chị ăn chưa?”

Bạc Cận Ngôn vẫn im lặng, bất cứ ai cũng có thể cảm giác được sự dè dặt và lúng túng của anh. Giản Dao đứng dậy, nhìn lướt qua Bạc Cận Ngôn rồi nói với An Nham: “Đề chị mua đồ ăn sang cho hai anh em. Chị rất rành thành phố này đây.”

An Nham hớn hơ reo lên: “Cảm ơn chị dâu!”

Lúc cô quay người ra khỏi cửa còn nghe thấy giọng anh thì thầm khe khẽ: “Cảm ơn bà xã!”

Giản Dao khựng bước trong giây lát rồi vội vã đi thẳng ra ngoài.

An Nham rửa mặt xong liền khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt thường ngày. Cậu ngồi xuống bên bàn, vừa chờ ăn vừa không quên dặn dò: “Lát nữa, anh nhớ đồ dành cho tốt đấy.”

Bạc Cận Ngôn cười khẩy: “Còn cần cậu nói sao?”

***

Giản Dao lững thững đi trên vỉa hè. Trước kia, cô từng đến thành phố Tuần rất nhiều lần nên vô cùng quen thuộc đường xá nơi đây. Băng qua hai con phố, cô mua được bữa sáng yêu thích, lúc trở về thấy mặt trời đã ló rạng. Cả thành phố như đắm mình trong ánh bình minh rực rỡ ngày thu. Trên phố, tiếng xe hơi, tiếng người nói cười quện lẫn hương thơm và hơi nóng toả ra từ các hàng quán ven đường.

Cô chợt nhớ đến tiếng gọi “bà xã” của Bạc Cận Ngôn khi nãy. Nhớ trước đây, anh luôn gọi thẳng tên cô “Giản Dao”, trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt thì nghiêm túc gọi “em yêu”. Sau khi kết hôn, trước mặt người khác, anh thường xưng hô là “bà xã nhà tôi”, “vợ của tôi”, rất ít khi gọi cô là “bà xã”. Người đàn ông này lớn lên ở Mỹ, trước giờ mặt dày mày dạn, hoàn toàn không biết xấu hổ lại thấy ngại ngùng với cách gọi dân dã này. Cùng lắm là lúc xúc động tốt độ mới nhẹ nhàng thì thầm hai từ ấy vào tai cô thôi.

Nhưng vừa rồi, anh gọi như thế một cách tự nhiên khiến trong lòng Giản Dao dậy sóng. Cô nhìn bầu không khí vừa yên tĩnh vừa náo nhiệt quanh mình, chợt nở một nụ cười tự giễu.

Trùng phùng là cảm giác thế nào? Dường như thời gian chia xa chẳng có bao nhiêu, tựa hồ mọi chuyện giữa chúng ta không có gì thay đổi. Nhưng em rõ ràng cảm nhận được, tất cả xung quanh lại lần nữa trở nên chân thật.

Lúc Giản Dao quay về văn phòng, Thiệu Dũng đang nói chuyện với Bạc Cận Ngôn. Ông thấy cô liền gạt đầu mỉm cười.

Lão làng đúng là lão làng, tỏ vẻ không biết gì cục diện hỗn loạn do chính ông tạo ra hôm qua. Thiệu Dũng vẫn nói chuyện với giọng điệu nghiêm túc, ôn hoà khi làm việc: “Cận Ngôn, có một tình huống phải báo với các cậu. Từ hôm qua đến nay, chúng tôi đã tiến hành điều tra toàn diện khu vực xung quanh nhà trọ của nạn nhân Nhiếp Thập Quân. Chủ yếu là hai khu chung cư và một vài căn nhà rải rác. Trước mắt, công việc đã tiến hành phân nửa, nhưng vẫn chưa tìm được đối tượng khả nghi rõ ràng. Tình huống không lạc quan cho lắm.”

Bạc Cận Ngôn cười khẩy: “Hung thủ tâm tư tí mĩ, hành động cẩn thận như vậy, tất nhiên không dễ dàng bị tra ra sơ hở rồi. Bên tôi có một đầu mối khác, hôm nay...” Anh hơi ngừng lại. “Chúng tôi sẽ đi điều tra.”

Thiệu Dũng cười hỏi: “Đầu mối gì?”

Giản Dao và An Nham đều nhìn Bạc Cận Ngôn.

“Trong thói quen sinh hoạt của Nhiếp Thập Quân có một chi tiết khá kỳ lạ”. Bạc Cận Ngôn chỉ điểm “Hôm qua, Giản Dao cũng nhắc đến, nơi Nhiếp Thập Quân thường lui tới bao gồm công viên, công ty và trung tâm thương mại. Đây cũng là lời khai thống nhất của hàng xóm, bạn cùng nhà và đồng nghiệp của cô ta. Căn cứ vào miêu tả về cách ăn mặc và thói quen sinh hoạt của cô ấy, nạn nhân là cô gái vô cùng giản dị, hiếm khi dùng nhãn hiệu sang trọng và hàng xa xỉ. Cô ấy không có thể tín dụng, nhưng căn cứ theo sao kê tài khoản ngân hàng, mỗi tháng, cô ấy đều rút tiền mặt một đến hai khoản lớn. Số tiền này dùng làm gì? Tôi nghĩ chúng ta cần đến trung tâm thương mại cô ấy thường ghé qua để điều tra rõ điểm này.”

Tất cả mọi người đều thoáng giật mình, riêng Giản Dao lại rất tán thành. Hiện tại không tra được manh mối gì về phía hung thủ thì phải tập trung vào nạn nhân thôi. Lúc trước, Bạc Cận Ngôn đã chắc chắn trên người Nhiếp Thập Quân nhất định có điểm đặc thù nào đó hấp dẫn sự chú ý của hung thủ. Bất kỳ điểm dị thường nhỏ bé nào cũng không thể bỏ qua, cho dù cuối cùng nó có thể không liên quan đến vụ án.

“Tốt, vậy vất vả cho cô cậu rồi. Có tiền triển gì chúng ta sẽ liên lạc với nhau.” Thiệu Dũng rời đi, Giản Dao đưa bữa sáng cho hai người, An Nham khẽ “ồ” một tiếng, bắt đầu ăn ngấu ăn nghiến.

Cô đặt vào tay anh một hộp đồ ăn nóng hổi. Anh mở nắp ra, ngửi thấy mùi cá thanh đạm phảng phất trong không khí.

“Phở cá viên.” Giọng nói dịu dàng của cô vang lên bên tai anh. “Là cá viên được làm từ cá tươi nên anh phải chú ý, coi chừng có xương.”

“Ừ, được.” Bạc Cận Ngôn bỗng cảm thấy xúc động, vươn tay nắm được tay cô. Tay cô vẫn ấm áp, mềm mại như trong trí nhớ, nhưng anh vẫn nhận thấy những vết chai sạn trong lòng bàn tay. Tâm trí anh càng thêm xao động, nắm chặt tay cô hơn.

Đáy lòng Giản Dao thoáng run rẩy. Cô cúi đầu, chỉ thấy phần tóc đen trước trán anh và gương mặt tuấn tú sau cặp kính râm. Ngón tay khô ráo miết vào lòng bàn cô, khiến trái tim cô càng râm ran, thôn thức.

Có tiếng bước chân vang lên phía cửa, cô nhanh chóng rút tay lại, trở về chỗ ngồi của mình.

Người đến là Phương Thanh. Sáng sớm thức dậy đã không thấy Giản Dao đâu, anh biết ngay cô gái này vừa gặp chồng mình liền đứng ngồi không yên đây mà. Anh cũng không ngờ, vừa vào văn phòng liền bắt gặp cảnh tượng hoà hợp như thế. Ba người đều yên lặng ăn sáng, trong không gian phảng phất hương vị thức ăn ấm nóng, ngon lành. Nhưng cẩn thận quan sát mới thấy, sự ngượng ngùng, lúng túng vẫn quanh quẩn đâu đây.

Phương Thanh điềm nhiên đi đến lấy một phần đồ ăn sáng, thăm nhủ ăn no đã rồi tính. Trong phút chốc, cả bốn người đều im lặng.

Giải quyết xong túi thức ăn Giản Dao mua về, Bạc Cận Ngôn lên tiếng: “Đi thôi, đến trung tâm thương mại điều tra lịch sử chi tiêu của Nhiếp Thập Quân.”

Giản Dao đáp: “Được.”

Phương Thanh nhìn cô, không nói gì.

Bốn người đi ra cửa, An Nham định choàng vai Phương Thanh, nhưng bị anh tránh đi. An Nham lăm bằm chửi thề, Phương Thanh không buồn để ý đến cậu. Lúc xuống lầu, Phương Thanh tìm thuốc lá trong túi áo, nhưng không thấy bật lửa đâu. An Nham nhặt bật lửa anh đánh rơi xuống đất đưa cho anh. Phương Thanh lườm cậu rồi nhận lấy, khách sáo nói: “Cảm ơn!”

An Nham hờ hững đáp: “Không có gì.”

Phương Thanh châm thuốc rít vài hơi, lát sau nheo mắt phì cười.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Type: Lê Nguyên

Mỗi sáng, Lạc Lang đều tập thể dục, trời không mưa thì chạy bộ bên ngoài hai giờ, trời mưa thì dùng máy tập trong nhà để rèn luyện sức khỏe. Bây giờ sáng nay, anh ta vừa tập thể dục xong, mặc áo ba lỗ trắng và quần dài thể thao, ngồi trên sofa. Vóc dáng cao lớn, cơ bắp rắn chắc, mồ hôi nhễ nhại, không hề giống hình ảnh một quý ông nho nhã bình thường anh ta vẫn thể hiện mà toát lên vẻ đẹp khỏe khoắn, nam tính.

Dĩ nhiên, trên người anh ta vẫn có đặc trưng của một người làm kinh doanh. Ví dụ như giờ phút này, Lạc Lang vừa thông thả lau mồ hôi trên trán vừa xem đủ loại tin tức tài chính, kinh tế, xã hội trên bản tin thời sự buổi sáng. Đáng về Lạc Lang ung dung như cả thế giới ngoài kia đều không đáng để tâm, ngoại trừ cô gái họ Giản kia.

Lúc tin thời sự xuất hiện địa danh thành phố Tuấn, anh ta liền ngẩng phát đầu lên. Nếu Lạc Lang nhớ không nhầm thì hiện giờ, Giản Dao đang tra án ở đó.

Những thông tin tiếp theo càng khiến Lạc Lang cau chặt hàng mày. Vụ án burom bướm giết người.

Bởi vì bên phía cảnh sát không chính thức công bố thông tin nên lời khai của những người dân được phỏng vấn trong bản tin càng khiến vụ án này thêm mờ hồ, bí ẩn. Nào là sát thủ liên hoàn luôn xuất hiện trong đêm mưa, chuyện giết những người phụ nữ mặc đồ đỏ, sau đó dùng người thật tạo nên một con bướm bướm...

Bản tin thời sự kết thúc, sắc mặt Lạc Lang vẫn động vẻ nặng nề. Lát sau, anh ta bỗng cúi đầu cười giễu. Tên nhãi nhép chẳng biết ở đâu ra, tỏ vẻ thần bí, còn kinh động cả thành phố, chắc hẳn đã khiến Giản Dao của anh ta một mối rồi.

Bất chợt, gương mặt Lạc Lang trở nên lạnh lùng, dè dặt. Nếu nói đời này còn có việc gì khiến anh ta phải tập trung mọi sự chú ý, chắc chỉ có Giản Dao thôi. Kể từ sau vụ án kia, Lạc Lang thề sẽ không để cô bị thương bởi bất cứ việc gì, bất cứ khi nào nữa. Và... bản thân anh ta cũng không chịu uất ức thêm nữa.

Lạc Lang nhanh chóng tắm rửa, thay áo phông và quần dài màu đen, đội mũ lưỡi trai, đeo ba lô rồi gọi cho thư ký: “Tôi đi công tác vài hôm. Mấy ngày này đừng gọi cho tôi. Mọi chuyện cứ tìm những cộng sự khác...”

Lạc Lang đi xuống lầu, lái chiếc xe bình thường không bao giờ dùng đến, chạy một mạch rời khỏi Bắc Kinh.

***

Xe của An Nham đỗ ở trong bãi gửi xe của Cục Cảnh sát. Cậu ngồi vào ghế lái, đúng lúc này, bỗng nghe Giản Dao khẽ gọi: “Phương Thanh, chúng ta ngồi hàng sau đi.”

Phương Thanh và An Nham ngẩng đầu nhìn nhau, anh “ừ” một tiếng rồi ngồi vào hàng sau với Giản Dao. Bạc Cận Ngôn đứng bên cạnh khẽ cắn môi, cố gắng giữ vẻ bình thản ngồi vào ghế lái phụ.

Xe chạy đi. Ban đầu, mọi người đều im lặng. Lát sau, Giản Dao lại ho khan hai tiếng. Phương Thanh và An Nham đều không để ý, chỉ có Bạc Cận Ngôn hơi cúi đầu, lúc xe rẽ cua, anh chợt lên tiếng hỏi: “Sao lại ho vậy?”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn anh: “Không sao, khô miệng thôi.”

Bạc Cận Ngôn im lặng, An Nham lập tức lấy hai chai nước suối chưa mở nắp đưa cho cô. Giản Dao cảm ơn rồi nhận lấy. Phương Thanh cười trừ: “Tôi cũng khô miệng.”

An Nham phũ phàng: “Hết rồi.”

Giản Dao uống một hớp, lại khẽ ho hai tiếng. Bạc Cận Ngôn lo lắng: “Có phải em lại đá chân buổi tối không?”

An Nham và Phương Thanh đều vờ như không nghe thấy. Giản Dao không biết trả lời anh thế nào, vừa gượng gạo vừa buồn bã. Hóa ra, anh vẫn như trước đây, nói mấy lời thân mật một cách điềm nhiên mà không hề bận tâm người xung quanh nghĩ gì.

“Không liên quan đến anh.” Cô nhẹ giọng đáp.

An Nham và Phương Thanh đều nhìn ra cửa sổ. Bạc Cận Ngôn yên lặng chốc lát mới tự trách: “Liên quan đến anh chứ! Vì anh không ở bên đắp chăn cho em”

Anh nói lời này bằng giọng điệu khá thương cảm, nhưng An Nham và Phương Thanh lại có chút buồn cười khó hiểu.

Giản Dao cắn môi dưới, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Em không cần người đắp chăn giúp mình nữa.”

Lúc này, Phương Thanh xen lời: “Việc này tôi có thể làm chứng. Mỗi ngày, Giản Dao đều thức khuya dậy sớm rèn luyện, chạy bộ, đấu vật, bắn súng... Bây giờ có thể xem cô ấy là nữ cảnh sát hình sự ngẫu nhất trong Cục rồi, một mình có thể đánh ba tên đàn ông to khỏe. Một chút cảm cúm vặt vãnh này hoàn toàn không ảnh hưởng đến sức khỏe của cô ấy đâu.”

An Nham cũng khá bất ngờ: “Lợi hại vậy sao?”

Phương Thanh tự hào: “Bây giờ, cô ấy vật ngã hai anh em cậu chỉ là chuyện nhỏ.”

An Nham tròn mắt: “Vậy sao chị dâu? Khi nào chị em mình so tài một trận nhé.”

Giản Dao mỉm cười: “Được.”

Bạc Cận Ngôn hòa theo: “Anh cũng so tài thử.”

Giản Dao không thêm đề ý đến anh.

Chẳng bao lâu, họ đã đến trung tâm thương mại mà Nhiếp Thập Quân thường ghé qua. Giản Dao và Phương Thanh mở cửa xuống xe, An Nham gõ tay lên vô lăng, hỏi Bạc Cận Ngôn: “Anh chờ trên xe hả?”

Bạc Cận Ngôn “ừ” một tiếng.

Ba người Giản Dao bước vào trung tâm thương mại. Không gian trong xe trở lên yên tĩnh. Bạc Cận Ngôn vẫn lặng người ngồi đó, cảm nhận được ánh nắng chiếu qua ô cửa sổ. Trong đầu nhớ lại từng câu đối thoại khi này với Giản Dao, anh chợt thấy ấm lòng hơn bao giờ hết. Một năm qua, anh đã phong bế bản thân bằng sự lạnh lùng và tỉnh táo, không muốn để bất cứ ai đến gần. Nhưng giây phút đầu tiên gặp lại cô, trái tim anh dường như có sóng cả cuộn trào. Anh sắp không thể khống chế được mình nữa rồi, muốn ôm chặt cô vào lòng, đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn, say đắm. Đó là người anh yêu, là người anh không thể đưa tay ôm chặt trong một năm xa cách đằng đẵng. Anh muốn có được cô, muốn thân mật với cô, mong được cô lượng thứ, mong được cô dịu dàng quan tâm.

Ba người mau chóng quay lại. Tuy Nhiếp Thập Quân chỉ trả bằng tiền mặt, nhưng cô ấy có thể thành viên ở trung tâm thương mại nên họ dễ dàng kiểm tra được lịch sử tiêu dùng.

Phương Thanh cảm tờ biên lai dài ngoằng, vừa kéo cửa xe phía sau thì giật mình đứng sững.

Bạc Cận Ngôn cầm cây gậy, ngồi ở hàng ghế sau với dáng vẻ kiêu ngạo và ung dung. Phương Thanh không nhịn được cười, liếc mắt nhìn Giản Dao. Giản Dao chỉ bất động nhìn Bạc Cận Ngôn, Phương Thanh huých cô một cái rồi ngồi vào ghế lái phụ. An Nham cười tủm tỉm đề số.

Tên đạo mạo lạnh lùng kia ngồi ngay cạnh Giản Dao. Cô ngẩng đầu là có thể thấy tay áo vest màu đen và những ngón tay thon dài sạch sẽ của anh, thậm

chỉ còn thấy được vết thương cũ nhỏ nhỏ trên ngón tay anh.

“Kết quả điều tra thế nào?” Bạc Cận Ngôn hỏi.

Phương Thanh lật xem tư liệu lấy được trong tay, hồ hững đáp: “Mỗi tháng, Nhiếp Thập Quân đều chi tiền một, hai lần mua mỹ phẩm, trang sức, quần áo... Vào dịp Trung thu, Tết âm lịch hay ngày lễ gì đó, cô ta sẽ mua mấy món đắt hơn.”

An Nham thắc mắc: “Điều này có nghĩa là gì?”

Giản Dao từ tốn đáp: “Bản thân Nhiếp Thập Quân rất giản dị, không dùng những đồ này. Lần trước, sau khi lấy lời khai của Phùng Duyệt Hề, chúng ta cử người lục soát nhà trọ của hai người họ cũng không tìm thấy những món này...”

Còn chưa nói xong thì cô bỗng giật thót, bởi vì Bạc Cận Ngôn đang nắm tay cô, nắm rất chặt, nhưng vẻ mặt anh lại tỉnh bơ.

“Cô ấy mua tất nhiên sẽ có tác dụng gì đó.” Bạc Cận Ngôn nhàn nhạt tiếp lời. Ánh nắng sớm mai tôn lên gương mặt trầm tĩnh như điêu khắc của anh. Thỉnh thoảng có bóng râm giao thoa do xe di chuyển qua chỗ khuất nắng.

Giản Dao muốn rút tay lại nhưng anh siết rất chặt, không cho cô được như ý.

Phương Thanh chia sẻ quan điểm: “Không chừng cô ấy mua những món này để suu tầm thì sao? Mấy ngày trước, tôi xem được một bản tin, có cô gái luôn đến trung tâm thương mại trộm đồ hiệu nhưng không hề mặc đến, chỉ ăn diện ở nhà rồi len lén soi gương, đi ra ngoài vẫn mặc áo phông và quần jeans giá rẻ.”

Suy đoán này khá thú vị. Có điều trước mắt, Bạc Cận Ngôn cũng không có kết luận. Mà điều này có liên quan đến việc cô ấy bị sát hại hay không thì vẫn chưa biết được.

“Có khi nào mua cho mẹ cô ấy không?” An Nham phỏng đoán.

Phương Thanh bác bỏ: “Câu ngốc à? Đều là các thương hiệu mấy cô gái trẻ hay dùng, làm sao mua cho mẹ cô ấy được? Hơn nữa, làm gì có cô gái nào mỗi tháng đều tặng quà cho mẹ mình chứ?”

Giản Dao có chút xao động, luôn cảm thấy lời nói của Phương Thanh nhắm vào điểm gì đó, nhưng cô vẫn chưa thể nắm bắt được chính xác. Tay cô bị Bạc Cận Ngôn nắm chặt, muốn rút lại mà không được.

Thế nhưng lúc này, trong lòng Bạc Cận Ngôn lại xúc động và thỏa mãn vô cùng. Cảm nhận được cô muốn tránh né nhưng anh vờ như không biết, ngược lại còn khề cọ ngón tay cái vào mu bàn tay cô. Cô đành cúi đầu ngoan ngoãn mặc cho anh nắm tay, không giãy giụa gì nữa.

Khí huyết trong người Bạc Cận Ngôn cuộn cuộn một cách khó hiểu. Yên lặng hồi lâu, anh mới lên tiếng: “Gọi Phùng Duyệt Hề đến hỏi lần nữa.”

Một câu nói hơi hót của anh khiến nhóm Giản Dao sững sờ trong giây lát. Trong đầu họ hiện lên hình ảnh Phùng Duyệt Hề trang điểm xinh đẹp, mặc toàn đồ hiệu. Điều này có liên quan gì đến thói quen sinh hoạt khác thường của Nhiếp Thập Quân không?

***

Một lần nữa bị mời đến Cục Cảnh sát, Phùng Duyệt Hề tỏ rõ thái độ bản thân không hề hay biết chuyện này. Trông cô ấy đã trầm tĩnh hơn nhiều so với vẻ bi thương và bàng hoàng lần trước, nhưng sắc mặt tiêu tụy và đôi mắt thâm quầng chứng tỏ ban đêm, cô ấy ngủ không yên giấc.

“Tôi không rõ nữa.” Phùng Duyệt Hề đan hai tay vào nhau, mờ mịt nhìn họ. “Thỉnh thoảng, chúng tôi cùng nhau đến trung tâm thương mại, nhưng tôi không biết cô ấy mua nhiều đồ như vậy, cũng không thấy cô ấy dùng đến lần nào.”

Phương Thanh hỏi: “Có phải cô ấy mua cho người khác không?”

“Tôi không biết.”

Phương Thanh đổi câu hỏi: “Cô ấy có từng tặng mấy món đồ như vậy cho cô không?”

Phùng Duyệt Hề im lặng chốc lát mới đáp: “Có. Sinh nhật tôi, cô ấy tặng một bộ quần áo, năm mới thì tặng thời son. Nhưng lúc sinh nhật cô ấy, tôi cũng mua bánh kem và tặng quà lại.”

Cảnh sát lại hỏi thăm người nhà và đồng nghiệp của Nhiếp Thập Quân, nhưng họ đều tỏ ý không biết về thói quen tiêu xài này của cô ấy. Mạnh mới chỉ tra được đến đây, tạm thời không có tin tức giá trị nào. Bạc Cận Ngôn và Thiệu Dũng đều cho rằng nếu tìm hiểu chuyện trước kia, ví dụ như lúc Nhiếp Thập Quân học đại học thì có thể sẽ tìm được điểm mấu chốt. Bởi vậy, Thiệu Dũng đã cử một đội đi theo hướng điều tra này, sau đó quả thật có thu hoạch, nhưng đây là phần sau của câu chuyện.

Đêm xuống, nhóm điều tra sơ bộ tại khu vực lân cận nhà trọ của Nhiếp Thập Quân đã hoàn thành nhiệm vụ, không tìm được đối tượng khả nghi rõ ràng.

Vầng trăng tròn như chiếc đĩa bạc tỏ sáng, treo lơ lửng trên bầu trời đêm. Giản Dao sắp xếp và chỉnh lý lại các ghi chép điều tra của nhóm cảnh sát hình sự, vừa cầm vào văn phòng đã thấy Bạc Cận Ngôn một mình dùng máy đọc tài liệu. Phương Thanh và An Nham đều không thấy đâu.

Cô chợt nhớ đến cảnh tượng ngồi trong xe lúc sáng. Mãi tới lúc xe chạy vào Cục, anh mới buông tay cô ra. Tâm tư cô hỗn loạn vô cùng, vội vã quay người xuống xe. Thật ra cô cũng không biết mình đang kháng cự điều gì, có lẽ là chút giận dỗi đột nhiên muốn phát tác.

Bạc Cận Ngôn vốn đọc tài liệu đến xuất thần, nghe thấy tiếng bước chân của cô cũng không ngẩng đầu lên, tựa như những ngày tháng còn ở Bắc Kinh, trong mái ấm của họ, anh xem hồ sơ còn cô ở bên bầu bạn.

“Giản Dao!” Anh bỗng cất lời: “Có thể miêu tả tướng mạo của Nhiếp Thập Quân cho anh không? Cảm giác của em đối với cô ấy thế nào?”

Giản Dao hơi giật mình: “An Nham không nói với anh sao?”

“Nói rồi. Nhưng kỹ năng quan sát của cậu ta thô thiển quá, còn thiếu cảm nhận về nhân tính, không kỹ càng giống như em.” Anh thoáng ngập ngừng. “Nhiều khi, chỉ có cảm giác của em là giống với anh thôi.”

Giản Dao im lặng hồi lâu mới mở lời: “Được. Nhiếp Thập Quân có vẻ... yên tĩnh, trầm mặc, hướng nội, lông mày ngang, mũi rất thẳng, môi mỏng. Trông bình thường không có gì nổi trội, nhưng... cá nhân em cảm thấy, cô ấy không phải là kiểu người nhu nhược, dễ bắt nạt. Đôi mắt cô ấy cho người ta cảm giác có chút u sầu, giống như ẩn chứa điều gì đó, luôn tạo cho em cảm giác kỳ lạ.”

Bạc Cận Ngôn tưởng tượng trong đầu, ngón tay gõ nhịp nhàn xuống mặt bàn, chậm rãi nói: “Hiện giờ, trong lòng anh có một vài suy đoán, nhưng lại thiếu một vài điểm chứng thực. Chi tiết anh có thể “quan sát” được quá ít.” Anh thoáng ngừng lại. “Nếu anh có thể thấy được mặt Nhiếp Thập Quân thì phán đoán đặc điểm hành vi của cô ấy sẽ chính xác hơn, từ đó xác định được suy đoán của mình.”

Giản Dao im lặng.

Lát sau, anh khẽ nói: “Giản Dao, anh xin lỗi. Anh sẽ trở lại nhưng không phải hiện tại. Anh sẽ phải mang thi thể của những hung thủ kia trở về.”

Nước mắt Giản Dao tuôn trào. Cô ngẩng đầu, chỉ thấy gương mặt anh tuần quật cường và tái nhợt của anh. Bóng đêm phía sau lưng anh vẫn lấp lánh ánh sao. Trong phút chốc, anh như hóa thành một bức tranh vĩnh hằng, ngưng đọng trong tầm mắt cô. Sau đó, anh vịn tay vào cạnh bàn, từ từ lần đường đi đến. Anh tháo cặp kính râm ra, nhắm mắt lại, cúi đầu hôn cô. Giản Dao chưa bao giờ từ chối nụ hôn của anh, giờ phút này lại càng không thể. Môi anh lần theo gương mặt cô, theo dòng nước mắt nóng hổi và mặn chát của cô, tựa như quả bom đã chôn giấu thật lâu sắp sửa nổ tung trong cơ thể họ. Nụ hôn của anh càng ngày càng nồng nhiệt, bàn tay giữ lấy vai cô cũng siết chặt hơn.

Qua hồi lâu, môi anh rời đi, Giản Dao bật khóc nức nở, vờn tay vuốt ve đôi mắt anh thật khẽ.

Phương Thanh vừa xuất hiện ở cửa, thấy vậy liền sững sốt. Nhưng anh vẫn phải phá vỡ bầu không khí hòa hợp của hai người: “Phát hiện thi thể thứ hai, lại là sát thủ hồ điệp.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Type: Lê Nguyên

Giản Dao không ngờ lúc này lại nhận được điện thoại của Lạc Lang. Bầu trời đêm thưa thớt ánh sao, còi xe cảnh sát rít gào, Bạc Cận Ngôn chăm chú lắng nghe cô nói chuyện điện thoại: “A lô, Lão Lạc à?”

Phương Thanh lái xe ngồi phía trước cũng nghe thấy. An Nham ở lại Cục giúp xử lý dữ liệu, trên xe chỉ còn ba người họ.

Bên phía Lạc Lang rất yên tĩnh, giống như anh ta đang ở nơi trống trải, quanh hiu nào đó, chỉ có giọng nói ôn hòa của anh ta truyền đến: “Giản Dao, mấy ngày nay, công việc của hai anh em sao rồi?”

Giản Dao mỉm cười: “Cũng được, công việc điều tra vẫn tiến triển tốt.”

“Sát thủ hồ điệp kia đau đầu lắm hả?”

“Anh cũng nghe nói sao?”

“Ừ, tivi có đưa tin mà.”

“Ừ nhỉ!” Giản Dao thở dài. “Mới chết thêm một người.”

“Sẽ bắt được thôi.” Lạc Lang an ủi.

Giản Dao cười: “Ừm. Sao vậy? Nửa đêm gọi cho em có gì không?”

“Có chuyện gì được, hỏi thăm hai anh em thôi. Đoán chừng hai người lo tra án quên mất ngày đêm nên anh gọi điện thoại luôn. Nghe giọng em còn rất tỉnh táo mà, thức đêm ít thôi. Nhất là Lão Phuong, em bảo với anh ta, đàn ông thức đêm tổn hại sức khỏe lắm”

Giản Dao nhanh chóng ngừng đầu nói với lên phía trước. “Lão Lạc bảo anh ít thức đêm thôi, hại sức khỏe đấy.”

Phuong Thanh cười đáp: “Biết rồi. Anh ta đang làm gì? Nửa đêm không ngủ, không cần chăm sóc bạn gái à?”

Đầu bên kia, Lạc Lang cũng nghe thấy: “Chia tay mấy ngày trước rồi, chán lắm. Bây giờ, anh đang đi công tác, có thể mấy ngày nữa mới về Bắc Kinh. Đến lúc đó mời hai anh em đi ăn cơm nhé!”

Giản Dao đồng ý ngay: “Được, đến lúc đó gặp.”

Cô vừa cúp điện thoại, Phuong Thanh đã cười hà hà: “Cái tên này đá cô bé 9x kia rồi à?”

Giản Dao mỉm cười: “Anh đoán đúng rồi.”

Phuong Thanh khề мэng: “Chắc, hai chúng ta phải bắt tên đấy tự kiểm điểm mới được.”

Gió đêm thổi qua cửa sổ, Giản Dao chợt phát hiện Bạc Cận Ngôn ngồi bên cạnh vẫn im lặng không nói. Khi nãy ở văn phòng, hai người đều khóc, mắt Giản Dao đã đỏ hoe, còn anh tuy đeo kính nhưng gương mặt vẫn ửng hồng.

Dường như cảm nhận được Giản Dao đang nhìn mình, anh lên tiếng: “Lạc Lang à?”

“Vâng.”

Anh không hỏi gì nữa, dáng vẻ vừa thần thờ vừa lạnh lùng. Cô chợt nhớ đến có lần Lạc Lang gọi điện thoại tới khi hai người đang ngồi trong xe, cô bắt máy liền gọi “anh Lạc” khiến Bạc Cận Ngôn có chút không vui. Cô hỏi anh ghen sao nhưng anh phủ nhận, vậy mà lát sau lại dụ dỗ cô gọi mình là “anh Cận Ngôn”...

“Em với anh ấy chỉ là bạn thôi.” Giản Dao khề giải thích.

“Anh biết.” Dứt lời, trên mặt anh phảng phất nét cười.

Cảm xúc của anh đều trực tiếp thể hiện qua nét mặt. Giản Dao mềm lòng, thủ thỉ tâm sự với anh: “Lúc anh không ở bên, em cũng cần có bạn bè ở bên cạnh mà.”

Anh nắm tay cô: “Ừ, bên cạnh anh cũng có An Nham mà.”

Phuong Thanh nhìn đèn đường rực rỡ sáng trong bóng đêm trước kính chắn gió, khóe môi ẩn chứa nét cười, nhưng trong lòng lại cảm khái. Cuối cùng họ làm lành rồi, thật tốt quá! Hai người thật sự yêu nhau nhất định sẽ không nợ xa nhau, dù chỉ là một giây phút. Nhưng anh thì sao? Anh và nữ vương của mình... sao chẳng thể đến được với nhau?

***

Thi thễ được phát hiện ở một căn nhà bỏ hoang ven đường. Hiện tại đã 4 giờ sáng, suy đoán sơ bộ thời gian tử vong là 2 đến 3 giờ sáng.

Phuong Thanh đỗ xe bên đường. Những xe cảnh sát khác cũng vây kín căn nhà này không một khe hở. Giản Dao ngừng đầu nhìn về phía khu chung cư của Nhiếp Thập Quân, chỉ cách nơi này một con phố. Từ đây thậm chí có thể thấy được mái nhà của khu ấy. Lúc trước, Bạc Cận Ngôn suy đoán quả không sai. Nơi này chính là khu vực hoạt động chủ yếu của hung thủ.

Bạc Cận Ngôn bước ra khỏi xe, cảm nhận ánh sáng và tiếng xe hơi vây bủa quanh mình. Lưu lượng xe cộ trên con đường này không nhỏ, dù đã nửa đêm nhưng vẫn thường xuyên có xe qua lại. Giản Dao nhìn bộ dạng anh chống gậy suy tư nơi đầu phố, nhất thời chăm chú đến thất thần.

“Phía trước là đèn giao thông à?” Anh chợt hỏi.

Giản Dao vội đáp: “Vâng, khoảng hai mươi mét về phía trước. Sao anh biết?”

Anh chỉ khề cười, vừa định băng qua đường lại bất chợt dừng bước, đưa tay về phía cô. Giản Dao giật mình đưa tay cho anh. Hóa ra tất cả đều không hề thay đổi. Vào một đêm trăng nọ, lần đầu tiên anh chia tay về phía cô. Vậy mà mấy năm sau, anh vẫn đứng nơi đầu phố, đưa tay ra với cô lần nữa. Chẳng qua lần này đổi lại, cô đi trước, anh theo sau. Cô nắm tay anh chậm rãi bước đi. Không ai biết, tay anh mỗi lúc một siết chặt hơn. Cô cúi đầu nhìn bóng dáng gầy gò, trầm mặc của anh, cả giao lộ huyền ảo bỗng như không còn tiếng động. Phuong Thanh và Thiệu Dũng đứng bên kia đường lặng lẽ ngắm nhìn họ.

“Anh nghe được sao?” Giản Dao vẫn không thôi tò mò làm sao anh nhận biết được sự tồn tại của cột đèn giao thông.

Ý cười còn vương trên khóe môi Bạc Cận Ngôn, anh bình thản đáp: “Ừ.”

Lòng Giản Dao lập tức trào dâng niềm hạnh phúc bé nhỏ. Cô nghĩ, anh đã dần quen thuộc với cuộc sống không nhìn thấy ánh mặt trời rồi, thậm chí còn cố gắng dùng thính giác thay thế thị giác để đưa ra phán đoán. Tuy chỉ là một hành động rất bình thường, nhưng cô cảm nhận được sức sống mạnh mẽ, ngoan cường toát lên từ con người anh.

Anh đang dần hồi phục. Một loại sinh khí tươi mới, thông dong và tự tại, tất cả đều được kiểm soát theo kiểu “Bạc Cận Ngôn”.

***

Đây là một căn phòng trống, có lẽ được xây dựng từ những năm 80 của thế kỷ trước, đến nay vẫn chưa bị phá dỡ. Bức tường trước nhà tróc sơn loang lổ, rác rưởi đầy đất, đèn đóm hỏng hết, cho nên bình thường chỉ có mấy người lang thang cơ nhỡ mới tá túc ở đây.

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đi đến cửa đã buông tay nhau ra. Cô và Phương Thanh thám thính phía trước, Bạc Cận Ngôn chậm rãi chống gậy dò đường đi sau.

Nạn nhân là một người lang thang độ tuổi trung niên. Ánh sáng lóa mắt từ mấy chiếc đèn pin rọi khắp căn phòng, làm nổi bật hai câu tiếng Anh được viết bằng sơn đỏ trên bức tường bên cạnh thi thể.

“You will never catch me!

There will be the next one.”

Dòng chữ tiếng Anh cực kỳ ngông cuồng, vết nước sơn chảy xuống theo nét bút trông vô cùng dữ tợn.

Mà tình trạng thi thể nằm trên đất giống hệt như Nhiếp Thập Quân. Người lang thang cao hơn 1,6 mét, có vết bầm quanh cổ, hai tay bị dây thừng trói cố định trên đỉnh đầu, phần mắt cá chân cũng vậy. Mặt đất bên dưới cơ thể ông ta được lau chùi sạch sẽ, vẽ cánh bướm màu đen điểm xuyết hoa văn đỏ. Là bướm phượng đuôi rộng.

Giản Dao và Phương Thanh bắt tay điều tra hiện trường, chỉ còn Bạc Cận Ngôn lẳng lặng đứng trong góc phòng. Bỗng Giản Dao ngẩng đầu nhìn anh, ngăn người trong chốc lát, sau đó cô dứt khoát đi đến bên cạnh anh, khẽ miêu tả: “Nạn nhân nằm trên mặt đất, cách anh chừng mét rưỡi...”

Bạc Cận Ngôn gật đầu: “Tốt lắm.”

“Lần này, bướm bướm được vẽ tinh tế hơn. Lần trước còn một chút lem luốc, loang màu, nhưng lần này thì hình vẽ chính tề như in vậy.”

“Rốt cuộc hung thủ đã hưởng thụ quá trình này rồi.” Bạc Cận Ngôn cảm khái. “Chữ trên tường...”

“Viết rất ngoạn.” Trong đầu Giản Dao chợt xuất hiện ý tưởng gì đó, bèn dẫn anh bước đến gần tường. Sau đó, cô giúp anh đeo găng tay, nắm tay anh chạm vào những chữ viết kia, di chuyển men theo từng nét bút. Cả hai người đều lặng thinh, chỉ có ánh trắng báng bạc rọi vào qua khung cửa sổ, và anh vừa cúi đầu là có thể ngửi thấy hương thơm từ mái tóc cô.

Giúp anh “đọc” xong hai dòng chữ, Giản Dao quay sang nhìn: “Nắm bắt được chứ?”

Anh đáp: “Nắm rõ rồi.”

Giản Dao vui vẻ hỏi: “Anh còn muốn xem ở đâu nữa không?”

“Dẫn anh đi xem căn phòng này còn bày biện gì nữa?”

Giản Dao gật đầu, nắm chặt tay anh lần nữa. Mỗi khi chạm vào vật gì đó, cô đều giải thích tỉ mỉ cho anh: “Nạn nhân là người lang thang, chắc hẳn xem nơi này là chốn nghỉ chân, Trong góc tường có một đồng bóng rỗng, trên đất trải tấm đệm rách nát dơ dáy, còn có một lò than nhỏ và một chiếc nồi inox cũ kỹ, sứt sẹo...”

Điều khiến Giản Dao rối như tơ vò là cô vốn tưởng, nếu hung thủ đã là sát thủ liên hoàn thì tất nhiên sẽ có tiêu chuẩn trong việc lựa chọn nạn nhân. Nhiếp Thập Quân bị đối phương chọn trúng đương nhiên là vì một đặc điểm nào đó. Tuy nhiên, cô không ngờ nạn nhân thứ hai lại là một kẻ lang thang, khác biệt hoàn toàn với nạn nhân đầu tiên. Dĩ nhiên trong lịch sử cũng từng xuất hiện những án lệ như vậy. Điển hình như ở Mỹ từng có một sát thủ liên hoàn săn tất cả các đối tượng từ già đến trẻ, từ nam tới nữ. Vì thế, muốn tìm được quy luật hành vi của hung thủ sẽ vô cùng khó khăn.

Cô đi ra khỏi hiện trường đã thấy Bạc Cận Ngôn đứng lẳng lặng ở chỗ đèn giao thông nơi ngã tư. Ánh đèn đường rọi xuống khắc họa càng thêm sắc bén từng đường nét trên gương mặt lạnh nhạt, trầm tư của anh. Thấy Giản Dao đi đến, anh vô cùng tự nhiên nắm tay cô, ôm cô vào lòng. Vẫn thích bám dính lấy cô hệt như trước đây, người đàn ông này chẳng biết từ bao giờ lại chứng nào tật nấy nữa rồi.

Anh chưa nói gì cả, cô đã nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

Anh cúi đầu, khe vuốt tóc cô như âu yếm: “Anh biết làm thế nào để tìm được hung thủ rồi.”

Giản Dao chớp chớp mắt, cười thật tươi: “Ồ!”

Nhưng câu nói tiếp theo của anh lại khiến cô không cười nổi: “Hôm nay, trước khi trời tối, anh sẽ phá được vụ án, bắt được tên tội phạm nực cười này. Ngày mai, em hãy trở về Bắc Kinh, ở nhà chờ anh.”

Giản Dao không nói lời nào. Bạc Cận Ngôn ậm ừ một hồi, ngẩng đầu nhìn về phía trước, ngón tay khẽ gõ lên gậy vài cái mới dặn dò: “Và... tránh xa tên Lạc Lạng kia một chút.”

***

Hắn lại mơ thấy bướm bướm nữa rồi. Lần này, cảnh trong mơ rất chân thật, như thể trở về thời thiếu niên, khi hắn mới mười mấy tuổi, hắn và những người bạn chỉ cốt cùng đi leo núi. Âm áp, mập mờ, nhịp tim rộn ràng, ngắm nhìn khung cảnh non xanh nước biếc chỉ hiện hữu trong những năm tháng thanh xuân của bọn họ. Tâm sự thiếu niên ngây ngô ngày ấy có mấy ai hiểu được?

Sau đó là nụ cười của cô, ngọt ngào và đáng yêu, khiến trái tim rung động.

Sau nữa, hắn lại mơ thấy bướm bướm, con bướm bướm nhóp nhép, lúc nhúc, bung toả đôi cánh rực rỡ đến lóa mắt. Ai cũng nói mơ thấy bướm bướm là vì dục vọng thiêu đốt trong lòng, hắn tin tưởng sâu sắc điều này. Có đôi khi, hắn sẽ mơ thấy bướm bướm khô héo, úa tàn, máu tươi chảy từng dòng loang lổ. Trong con bâng hoàng, tựa như có hình ảnh gì đó chợt lóe lên trong đầu, nhưng hắn không sao nắm bắt được.

Đây là bí mật của hắn. Cho dù đã trưởng thành, nhưng mỗi khi chuyện tình cảm với người ấy đi vào ngõ cụt hay công việc gặp trắc trở, khó khăn, hoặc có chuyện gì không hài lòng, hắn lại mơ thấy một con bướm bướm cùng mình bay múa. Con bướm kia có đôi cánh vô cùng sắc sỡ, mang theo hương vị vừa phóng túng vừa có sức tàn phá không sao diễn tả bằng lời.

Trong tối tăm mịt mù, hắn tin rằng đây nhất định là điềm báo gì đó. Cho nên lúc hắn quyết định giết chết Nhiếp Thập Quân, hình ảnh bướm bướm bất giác xuất hiện trong đầu.

Hắn mở mắt ra, bắt gặp ánh mắt lo lắng của cô gái nằm bên cạnh. Có cô bầu bạn là thu hoạch bất ngờ của hắn. Nhưng đồng thời, hắn cũng cho rằng đây là điều bản thân đáng được hưởng. Hắn đưa tay ôm chặt vai cô, dường như cô muốn gãy giữa, ánh mắt trong phút chốc tràn ngập sự chán ghét. Điều này khiến trong lòng hắn trở nên lạnh lẽo. Hắn quay người cô lại, nghiêng răng rít gào: “Anh đã giết nhiều người như vậy vì em, em cho rằng còn có thể khăng khăng giữ mình sao?”

Cả người cô chợt thoáng thót, cứng đờ. Hắn bắt đầu hôn lần theo gương mặt cô, sau đó đẩy cô ngã xuống giường.

***

“Không, em không đồng ý.” Giản Dao đứng trong làn gió xào xạc nơi đầu phố, lên tiếng kháng nghị.

Cô nhìn anh chằm chằm: “Em muốn chờ anh cùng về Bắc Kinh. Anh đi đâu thì em theo đó. Về phần Lạc Lang, nếu anh ghen, vậy sau này mỗi lần em gặp anh ấy thì anh đều đi cùng là được.”

“Dĩ nhiên anh không ghen.” Bạc Cận Ngôn lập tức phủ nhận. “Ừm... Anh chỉ không thích anh ta cho lắm.”

Giản Dao bật cười, tính ý giữ sĩ diện cho anh: “Ừm, tốt, không ghen thì không ghen.”

Lúc này, trời đã hừng sáng, cả thành phố được bao phủ trong sắc vàng ấm áp, lung linh. Trên đường, xe cộ nhộn nhịp lăn bánh.

Bạc Cận Ngôn cố thuyết phục: “Giản Dao, trong kế hoạch lần này của anh không có em, anh không thể đảm bảo an toàn cho em được. Em cũng biết đây là chuyện quan trọng nhất với anh mà.”

“Kể từ giây phút gặp lại anh, em đã quyết định không để anh bỏ đi một lần nữa.” Giản Dao cương quyết. “Trong kế hoạch của anh không có em, cũng không có đôi mắt. Em có thể làm mất cho anh. Còn nữa, bây giờ em đã có thể tự bảo vệ mình, không cần anh che chở.”

Bạc Cận Ngôn nắm chặt cây gậy trong tay, giọng anh thâm trầm mà kiên định: “Nhưng anh không thể mạo hiểm như vậy.”

Giản Dao lập tức gắt lên: “Em cũng không thể.”

Đúng lúc này, Phương Thanh đi đến, vờ như không thấy không khí căng thẳng giữa hai người, chỉ thản nhiên gọi: “Về họp.”

Giản Dao quay người rời đi. Bạc Cận Ngôn chậm rãi theo sau cô. Ở nơi xa lạ này, anh hoàn toàn phải dựa vào âm thanh và gậy dò đường để nhận biết hoàn cảnh xung quanh. An Nham không ở bên cạnh, chẳng mấy chốc, Phương Thanh và Giản Dao đã bỏ anh lại khá xa.

Giản Dao đi được một đoạn thì dừng bước, quay đầu nhìn anh dò dẫm đi từng bước. Cuối cùng, cô chạy ngược trở lại, lẳng lặng nắm lấy tay anh. Anh ngẩng đầu thủ thi: “Anh biết em sẽ quay lại mà.” Giản Dao không biết nói sao, bần tay một lần nữa bị anh siết chặt, hai người cùng đi về phía xe cảnh sát.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, mọi người đành phải tập trung lại sau xe cảnh sát. Không đợi Thiệu Dũng lên tiếng, Bạc Cận Ngôn đã điềm tĩnh cất lời: “Bây giờ, tôi sẽ phác họa hung thủ một cách cụ thể, chính xác nhất, hy vọng các anh có thể bắt được hắn trước khi trời tối.”

Tốc độ nói của anh khá nhanh, còn phảng phất ngữ điệu lạnh lùng, cao ngạo. Mọi người đều há hốc, nhưng trong lòng Giản Dao biết rõ Bạc Cận Ngôn

đang tức giận, cho nên anh mới lạnh lùng như băng tuyết thế kia. Thật ra, ở bên nhau hai năm, cô đã cố gắng uốn nắn từng chút một nên anh rất ít khi nóng giận vô cớ như vậy, không ngờ hôm nay lại bộc phát rồi. Anh không nổi giận với cô, chỉ đành trút bực tức vào bản thân mình thôi.

Tuy nhiên, mọi người mau chóng bị nội dung trong lời phân tích của anh thu hút.

“Hung thủ là một người đàn ông trung niên không có kinh nghiệm gây án, điều kiện kinh tế khá giả, cuộc sống sung túc.

Hôm nay, chúng ta đã xác nhận được thêm một chi tiết: vóc dáng hần thấp hơn tôi khoảng 10 centimet, khoảng chừng 1m75. Điều này có dựa vào độ cao và góc độ dòng chữ trên tường để phán đoán. Hiện trường không có dấu vết kéo hay lôi đồ vật làm bục kê chân, cho nên hần đã đứng trên đất khi viết hai câu tiếng Anh kia.

Hần biết tiếng Anh, hơn nữa còn nắm vững ngữ pháp, tuy viết ngoáy nhưng chữ viết lại mạch lạc, bay bổng, hần là thường xuyên viết tay. Hần được tiếp thu nền giáo dục rất tốt.

Hung thủ cần vận chuyển các dụng cụ như sơn, dây thừng... cộng thêm điều kiện kinh tế khá khẩm nên nhất định hần có một chiếc xe. Cửa căn nhà này không có camera nhưng các anh có thể dựa vào khoảng thời gian từ 1 giờ 30 phút đến 3 giờ 30 phút, tức là trước và sau khi nạn nhân chết để kiểm tra những chiếc xe đã đi qua cột đèn giao thông nơi ngã tư. Đó là một chiếc xe con tầm trung trở lên.

Người lang thang đã tá túc trong căn nhà hoang phế này được một khoảng thời gian rồi. Mặt khác, bởi vì nguyên nhân nào đó mà hần thường xuyên đi qua con đường này, vì vậy mới chú ý đến người lang thang kia cũng như có thể quan sát được thói quen cuộc sống của ông ta. Nhưng hần không ở gần đây, bởi với tính cách cẩn thận kia, hần sẽ gây án ở nơi quen thuộc cách nhà không xa cũng không gần. Điểm thú vị chính là nơi này và hiện trường vụ án mạng thứ nhất đều ở cùng một hướng. Nhà trọ của Nhiếp Thập Quân vừa khéo nằm giữa hai điểm này. Tôi không dám chắc như vậy có ý nghĩa gì, nhưng khu vực này đương nhiên có vai trò vô cùng quan trọng trong bản đồ tâm lý của hần.”

Tất cả mọi người đều giật mình. Bạc Cận Ngôn tiếp tục gợi ý phương hướng điều tra: “Hãy tìm một khu chung cư cao cấp cách đây khoảng 1 đến 5 kilômét. Tôi đã điều tra qua, ở thành phố nhỏ như thế này không có nhiều khu chung cư cao cấp lắm. Thỏa mãn điều kiện địa lý như đã nói chỉ có một thôi, đó là Giai Mỹ Garden. Hung thủ của chúng ta đang cư ngụ ở đây.

Cho nên, nhiệm vụ đặt ra là sàng lọc và kiểm tra tất cả những chiếc xe con tầm trung từng chạy qua ngã tư này vào lúc 1 giờ 30 phút đến 3 giờ 30 phút, chủ xe cao 1m75, sống ở khu Giai Mỹ Garden, trình độ học vấn từ đại học trở lên và có một công việc tốt. Lúc các anh tìm được hần, hần sẽ mặc áo thun cổ tròn hoặc áo thun polo đắt tiền, phong thái điềm tĩnh, thẳng thừng phủ nhận tội trạng mình đã phạm phải.

Ngoài ra, còn có một điểm giúp các anh tìm được hần. Trong vụ án thứ nhất, hần đã thể hiện đặc điểm tính cách tỉ mỉ, cẩn thận trong quá trình gây án và dọn dẹp hiện trường. Nhưng ở đây, hần không chỉ để lại chữ viết mà còn khiếu khích cảnh sát. Tôi đoán nhất định hần đã bị điều gì đó kích thích. Có thể hành động tìm kiếm hòm qua của cảnh sát đã chọc giận hần. Cho nên rất có khả năng hần là một trong những người đã bị điều tra hoặc ít nhất các anh đã điều tra đến người bên cạnh hần. Vì thế mới khiến tâm trạng hần không ổn định. Nói cách khác, các anh đã chạm đến sự việc hay người nào đó mà hần đề tâm nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Type: Lê Nguyên

Phía cảnh sát bắt đầu tiến hành lục soát toàn diện. Trời còn chưa sáng hẳn, Giản Dao trở về văn phòng sắp xếp tài liệu nhưng không sao bình tĩnh nổi. Lát sau, có người bước vào phòng, đóng cửa lại, còn khóa trái vô cùng chính xác. Bên ngoài, bước chân của cảnh sát âm vang rầm rập, nhưng trong phòng lại yên tĩnh như tách biệt với phần còn lại của thế giới.

Bạc Cận Ngôn đi đến ôm cô từ phía sau. Cô nghiêng người tránh qua một bên.

Có lẽ anh cảm nhận được hương thơm từ người cô nên lần nữa vươn tay ôm cô một cách chuẩn xác. Bạc Cận Ngôn cúi đầu vùi vào hóm cổ cô, cất giọng từ tốn mà quả quyết: “Giản Dao, em phải tin tưởng anh, lựa chọn của anh vẫn luôn rất lý trí.”

Trước đây, Giản Dao sẽ luôn ngoan ngoãn nghe lời anh. Nhưng từ khi gặp lại, anh đã phát hiện ra sự thay đổi nơi cô. Cô gái trong vòng tay anh, giọng nói vẫn dịu dàng êm tai như tiếng violin hợp tấu, nhưng đã phảng phất sự kiên định của riêng mình.

“Cận Ngôn, anh luôn muốn bảo vệ em, đặt em ở nơi an toàn, đến gió cũng không thể lọt vào, còn bản thân mình thì mạo hiểm với cái chết. Trong vụ án tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi là vậy, sát thủ mặt nạ cũng vậy. Em yêu con người anh, sùng bái năng lực của anh, từ tận sâu trong đáy lòng em, không ai tốt đẹp, thuần khiết, chính trực và cao thượng hơn anh cả.

Nhưng em cũng biết, một chú chim nhỏ không thể cùng anh kẻ vai sát cánh, chỉ có chim ưng mới có thể. Em không muốn là người mãi đứng sau lưng anh. Em muốn được đứng bên cạnh anh. Em cũng muốn phấn đấu quên mình giống anh, hơn nữa, em có đủ tư cách và năng lực để xông pha đấy.”

Đáy lòng Bạc Cận Ngôn như có dòng nước chảy xiết uốn lượn, quẩn quanh từng vòng. Từng lời nói của cô như ánh sáng trên mặt nước bỗng chốc rực rỡ, ấm nóng, chiếu rọi trái tim anh. Anh “ừm” một tiếng, nắm chặt tay cô: “Ai bảo em không phải chim ưng? Từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em, em chính là chú chim ưng bé nhỏ trong lòng anh rồi.”

Khỏe môi Giản Dao cong cong, nhưng ánh mắt vẫn nghiêm túc và đau xót. Cô vươn hai tay ôm lấy gương mặt anh, nhìn anh qua cặp kính râm: “Cận Ngôn, anh nên biết, thật ra mọi người đều biết vụ việc kia không phải lỗi của anh. Anh đã hoàn thành trách nhiệm của mình rất tốt, anh đã làm điều tốt nhất có thể rồi. Trong tình thế như vậy mà anh thậm chí sắp tiêu diệt được chủ lực của chúng và cứu em. Không ai lợi hại hơn anh cả. Từ Ngộ... đã mất, nhưng anh ấy có thể bị sát hại trước khi chuyện đó xảy ra. Anh đừng tự trách mình nữa, không phải lỗi của anh, trước nay đều không phải lỗi của anh. Anh phải trở về, trọn vẹn cả con người anh phải trở về. Anh không thể đi nữa, không thể một mình dấn thân mạo hiểm. Em không cho phép anh làm như vậy. Em nghĩ Từ Ngộ trên trời có linh thiêng cũng sẽ không chấp nhận anh làm như vậy.

Em biết anh trời sinh bản tính vô tư, nhưng trên đời này, anh có thể vô tư với bất cứ ai, duy chỉ với em là không thể. Bởi vì em không phải bạn của anh, cũng không phải nạn nhân của anh. Em là người yêu của anh, người yêu duy nhất trên đời này của anh. Em yêu anh giống như anh yêu em vậy. Anh có thể bảo vệ cả thế giới, nhưng em sẽ là người bảo vệ của anh. Từ nay về sau, mỗi năm mỗi tháng, từng ngày từng đêm, em đều phải ở bên cạnh anh. Một năm đã là cực hạn của em rồi. Em cứ nghĩ mình cần bao dung và thấu hiểu anh, nhưng hóa ra mỗi ngày qua đi, nỗi nhớ của em vẫn khôn nguôi, khắc khoải. Anh rời khỏi em và Từ Ngộ với đôi mắt mù lòa và trái tim tan nát, rốt cuộc phải kiên cường đứng lên như thế nào đây? Em không muốn sống như vậy nữa. Cận Ngôn, anh phải biết rằng, Giản Dao có thể chết vì anh.”

Sắc mặt Bạc Cận Ngôn tái nhợt, anh đứng cảm lạnh như tượng đá. Thiên tài hùng biện lần đầu tiên mất đi năng lực ngôn ngữ của mình.

Giản Dao nhìn bộ dạng của anh, trong lòng vô cùng đau đớn. Cô khẽ nói: “Em ra ngoài làm việc đây.” Rồi đặt tập hồ sơ xuống.

“Giản Dao!” Giọng anh như khản đặc: “Càng ngày, anh càng yêu em hơn.”

Tìm Giản Dao như từng lớp sóng xô bờ ào ạt, dữ dội. Đối mặt với lời tỏ tình đột ngột của anh, cô chỉ dịu dàng bày tỏ: “Em cũng vậy, Cận Ngôn.”

Nơi Giản Dao đang đứng có thể nhìn ra khoảng sân rộng với vài gốc cây xanh um tùm, mọc rải rác và vươn cao dưới ánh mặt trời. Tâm trạng của Giản Dao dần bình tĩnh trở lại. Lúc này, cô thấy tổ cảnh sát phụ trách tiến hành điều tra sâu đối với nạn nhân đầu tiên Nhiếp Thập Quân đã quay về.

Giản Dao hỏi thăm: “Có phát hiện gì không?”

Trước mắt, hung thủ giống như sát thủ liên hoàn bí ẩn, tùy hứng, quy luật gây án khó nắm bắt, ngay đến mối quan hệ với Nhiếp Thập Quân dường như cũng không rõ ràng. Hai cảnh sát nhìn nhau, một người trong đó nói: “Hội đại học của Nhiếp Thập Quân không điều tra được gì, nhưng thời cấp ba thì... có người đồn rằng, cô ấy và một bạn học rất thân có quan hệ mập mờ.”

Người cảnh sát còn lại xen lời: “Là một bạn học nữ. Nghe bảo sau khi tốt nghiệp phổ thông, hai người thi vào hai trường đại học khác nhau, một Nam một Bắc. Bạn nữ kia còn âm ỉ đòi sống đôi chết. Sau đó, cha mẹ cô gái đó cảm thấy mất mặt nên cả nhà đều dọn đi.”

Hai cảnh sát lên tầng báo cáo lại tình hình, Giản Dao vẫn ngồi đó trầm tư. Nhiếp Thập Quân là... đồng tính sao? Nếu vậy có thể thông suốt được rất nhiều việc. Ví dụ như... tại sao cô ấy mua nhiều hàng hiệu nữ như vậy nhưng không thấy sử dụng. Để tặng cho bạn gái mình sao?

Nhưng hỏi những người xung quanh thì không ai biết cả. Như vậy, ai có khả năng lớn nhất khiến Nhiếp Thập Quân phải tiêu tốn nhiều tiền như vậy để dỗ dành? Là ai đang nói dối?

Lòng Giản Dao bỗng se lạnh, cô chợt nhớ đến một câu nói của Bạc Cận Ngôn: Rất có thể hung thủ là một trong những người bị điều tra hôm qua, hoặc ít nhất các anh đã điều tra đến người bên cạnh hắn, cho nên mới kích thích hắn gây án lần nữa.

Cố gắng bình ổn trái tim đang đập thình thịch, cô quay người đi tới phòng điều tra, hỏi một cảnh sát hình sự: “Địa chỉ hiện tại của Phùng Duyệt Hề là ở đâu?”

Lần đầu tiên đến Cục Cảnh sát, Phùng Duyệt Hề đã nói bởi vì vụ án quá đáng sợ, cô tạm thời không ở nhà mà đến ở nhờ nhà bạn. Khi cảnh sát lục soát vật phẩm cá nhân của Nhiếp Thập Quân và cô ta thì chỉ tiến hành ở nhà cũ, chưa từng kiểm tra nhà “bạn” của cô ta.

Vì là người liên quan mấu chốt trong vụ án nên địa chỉ và hành tung hiện tại của Phùng Duyệt Hề đều phải kịp thời báo cho cảnh sát. Người cảnh sát kiểm tra chốc lát đã có kết quả: “Ở căn hộ 302 lô 3 tòa nhà số 2, khu dân cư mới trên đường Quảng Bắc.”

Giản Dao không nắm rõ hoàn toàn vị trí địa lý của khu vực đó, bèn nhờ anh cảnh sát hình sự chỉ đường. Nơi đó cách Cục Cảnh sát không xa lắm, cô quyết định hành động ngay.

Giản Dao mở máy gọi điện thoại cho Phương Thanh: “Em đến chỗ ở hiện tại của Phùng Duyệt Hề tìm hiểu thử.”

Phương Thanh và một nhóm cảnh sát hình sự đang kiểm tra đối tượng khả nghi trong Cục, nghe vậy chỉ “à” một tiếng. Anh vừa định hỏi đôi câu thì Giản Dao đã cúp điện thoại. Phương Thanh cũng không để tâm lắm, tiếp tục làm việc.

Giản Dao đứng trên vỉa hè vẫy taxi, đáy lòng hồi hộp, nôn nao khó tả. Cô biết chân tướng đã ở ngay phía trước, cũng biết nguy hiểm vẫn đang rình rập đâu đây. Nhưng nhớ đến dáng vẻ Bạc Cận Ngôn thì thâm lời yêu thương và sự cương quyết bắt cô về Bắc Kinh của anh lúc rạng sáng, lòng ngực Giản Dao liền dâng lên một nỗi cô đơn đau xót, thôi thúc cô phải làm chuyện to gan lớn mật nào đó.

Cô muốn cho anh thấy, bây giờ, chuyện Giản Dao muốn làm đều có thể làm được.

***

“Tìm được đối tượng khả nghi rồi!”

Trong văn phòng trống trải vang lên giọng nói lạnh lùng và đánh thép của An Nham. Nhóm Phương Thanh đều vây quanh cậu, chỉ có mình Bạc Cận Ngôn vẫn đứng lặng trước khung cửa sổ. Với anh, tìm được kẻ khả nghi chỉ là chuyện sớm muộn. Vì chưa quen thuộc thành phố Tuần nên tốc độ làm việc của An Nham có phần chậm chạp rồi.

Lúc này, anh lo nghĩ đến Giản Dao nhiều hơn. Cô xuống lầu đã lâu mà vẫn chưa trở lại. Anh biết tính tình cô ôn hòa, mềm mỏng, hiếm khi thấy cô tức giận hay mất kiểm soát. Nhưng những lời khi nãy của cô thật sự làm trái tim anh đau đớn và tan chảy. Sau đó, cô lại một mình trốn tránh anh. Cô quá hiền dịu, ngay cả khi nổi giận cũng chỉ biết im lặng và giữ khoảng cách mà thôi.

Bạc Cận Ngôn chạm vào chiếc nhẫn nằm sâu trong túi áo, vuốt ve mặt kim cương lạnh lẽo, tinh xảo. Kể từ khi rời xa cô, anh không còn đeo nhẫn nữa. Anh sợ không cẩn thận đánh rơi, sợ va chạm làm trầy xước, sợ một khi đeo nhẫn trên tay, nỗi nhớ nhung sẽ thiếu đốt tâm can.

Bây giờ, anh lấy nhẫn ra đeo vào ngón vô danh. Lát nữa, cô thấy được sẽ không còn giận nữa nhỉ? Nghĩ đến đây, lồng ngực anh lại nóng lên.

“Toyota đen, giá khoảng hai, ba trăm ngàn, 3 giờ 5 phút tối qua đã chạy ngang ngã tư.” An Nham nhanh chóng báo cáo. “Chủ xe tên là Thạch Bằng, 28 tuổi, người huyện Lịch, là một kỹ sư kỹ thuật của công ty sản xuất xe, cao 1m76, cư ngụ tại Giai Mỹ Garden.”

Bạc Cận Ngôn cười lạnh. “Hành động nhanh lên. Vụ án thứ hai xảy ra chưa lâu, đối phương lại định gây án tiếp nên dụng cụ và các dấu vết chứng cứ rất có thể vẫn còn trong nhà hoặc trong xe.”

Thiệu Dũng ra lệnh: “Xuất phát, bắt người!”

“Khoan đã!” Một cảnh sát hình sự đột nhiên lên tiếng: “Hình như tôi đã gặp chiếc xe này ở đâu rồi.” Mọi người đều đổ dồn ánh nhìn về phía anh ta. Viên cảnh sát cố nhớ lại chốc lát mới vỗ đầu một cái: “Bãi đỗ xe, ba ngày trước, ở bãi đỗ xe của chúng ta. Chính là bạn của Phùng Duyệt Hề lái xe đến đón cô ta. Toyota màu đen, biển số xe đúng như vậy.”

Tất cả cảnh sát hình sự đều chuẩn bị xuất phát, bao gồm cả Phương Thanh và An Nham. Bạc Cận Ngôn mặc áo khoác vào, đi ra ngoài cùng đội. Hừm, đây là sự thật thú vị biết mấy nhỉ? Quanh đi quẩn lại, rốt cuộc trở về điểm xuất phát, tội ác kinh khủng đến mấy cũng chỉ vì muốn che dấu chân tướng rất đỗi tầm thường mà thôi.

Bạc Cận Ngôn lấy di động gọi cho Giản Dao, nhưng không ai bắt máy. Lúc cô tức giận không nghe điện thoại của anh là chuyện bình thường. Anh thậm chí nghĩ như vậy cũng tốt, chờ bắt được hung thủ thì có lẽ cô cũng nguôi giận rồi. Thậm chí anh còn cực kỳ nhạy cảm đưa ra nhận định: Bây giờ, tính tình Giản Dao khá nóng nảy và bướng bỉnh, không thể tùy tiện dỗ dành được...

***

Giai Mỹ Garden nằm ở phía Đông, cách công viên Vọng Giang 4 kilômét, cách nhà Nhiếp Thập Quân gần 3 kilômét. Dĩ nhiên nó không phải là khu chung cư duy nhất trong phạm vi này, xung quanh còn có một vài khu chung cư cả cũ lẫn mới như khu chung cư Vọng Giang, khu nhà mới dành cho giáo sư, khu chung cư mới ở đường Quảng Bác... Nhưng Bạc Cận Ngôn đoán đây là nơi duy nhất hung thủ có thể cư ngụ, đơn giản bởi bất kể chất lượng, mức độ hoàn thiện hay phong cách của nơi này đều phù hợp với sở thích của hung thủ. Trên thực tế, quả nhiên Bạc Cận Ngôn đã đoán trúng điều này.

Đội cảnh sát nhanh chóng đến tòa nhà mục tiêu. Vì không muốn kinh động đến xung quanh nên họ đều mặc thường phục. Một đội được phân công kiểm soát thang máy và cửa ra vào của khu nhà, những người khác nối đuôi nhau gấp rút chạy đến tầng căn hộ của Thạch Bằng.

Trên đường đi, An Nham không ngừng gửi thêm tư liệu liên quan đến kẻ tình nghi cho đội cảnh sát, đồng thời báo cáo với Bạc Cận Ngôn.

“Thạch Bằng tốt nghiệp cấp ba, thi trượt đại học, điểm này không trùng khớp với suy luận của anh.” An Nham tóm tắt nhanh thông tin. “Hắn ăn không ngồi rồi ở nhà hai năm, sau đó đi học trường nghề. Hắn rất giỏi công việc kỹ thuật, sau khi tốt nghiệp đã vào làm việc ở công ty sản xuất xe. Trong vòng năm, sáu năm, hắn từ một công nhân kỹ thuật bình thường thăng thành kỹ sư. Em xâm nhập vào cơ sở dữ liệu nội bộ của công ty này, đánh giá thành tích hằng năm của hắn không xuất sắc thì cũng giỏi, nhận xét của cấp trên là “nhiệt tình, cần mẫn với công việc, tuy tính tình nóng nảy nhưng quan hệ với đồng nghiệp rất tốt...”

Bạc Cận Ngôn thoáng ngờ ngàng.

Lúc này, cảnh sát hình sự đã gõ cửa nhà Thạch Bằng. Một người đàn ông còn ngái ngủ, mặc quần đùi ló đầu ra. Diễn giải chậm nhưng hành động khi ấy lại nhanh như chớp. Phương Thanh và một cảnh sát hình sự khác xông đến ấn hắn xuống sàn. Các cảnh sát hình sự khác nhanh chóng tiến vào, khống chế cả căn nhà.

Dáng người Thạch Bằng cao lớn, mày rậm mắt to, da ngăm đen, toàn thân toát lên vẻ thô kệch mà gan dạ, thậm chí đặc thù của dân kỹ thuật. Hắn ngây đại, vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ vì bị đè trên mặt đất, gào lên: “Các người là ai, muốn làm gì?”

Phương Thanh giọng thê lương ra: “Cảnh sát đây, nằm yên!”

Thạch Bằng ra sức vùng vẫy: “Cảnh sát? Tôi không phạm tội, cảnh sát có thể tùy tiện bắt người sao?”

Nhóm cảnh sát nhanh chóng lục soát khắp nhà, nhưng không phát hiện ra công cụ gây án các loại. Phương Thanh cười gằn: “Chìa khóa xe đâu? Chiếc Toyota màu đen, biển số Thuận A67GT3!”

Thạch Bằng trợn mắt, lần nữa một chút mới đáp: “Chìa khóa xe không ở chỗ tôi. Mấy ngày này, tôi đều trực ở xưởng, chìa khóa để ở nhà bạn. Tôi nhờ cậu ấy chạy đến tiệm 4S bảo trì.”

Phương Thanh và mấy cảnh sát khác đều sững sốt. Trong lúc bọn họ động thủ, Bạc Cận Ngôn đã bảo An Nham dẫn mình đi một vòng quanh phòng, hơn nữa còn mô tả cho anh biết mọi đặc điểm và cách bày trí ở đây.

“Trong nhà rất bừa bãi, bày đầy mỳ ăn liền và hộp thức ăn nhanh. Không có sách, chỉ có vài quyển tạp chí xe hơi... Quần áo đa phần là áo phông và quần jeans. Vật dụng trong nhà đều bằng gỗ lim đỏ, góc bàn bị sụp còn chưa sửa...”

Bạc Cận Ngôn quay người ra khỏi phòng, hỏi ngay: “Bạn anh cũng ở khu chung cư này?”

Nhóm cảnh sát đều không hiểu ra sao. Thạch Bằng thấy dáng vẻ của Bạc Cận Ngôn cũng sững sờ, chần chừ đáp: “... Phải.”

Bạc Cận Ngôn mô tả: “Cao khoảng 1m75, trình độ học vấn thạc sĩ, chiếc xe xịn hơn của anh?”

“... Phải. Nhưng sao anh... biết mấy việc này?”

“Hần và Phùng Duyệt Hề là bạn rất thân?”

“... Phải, ba chúng tôi lớn lên cùng nhau.”

Về mặt anh cảnh sát hình bên cạnh chột sáng ngời, thì thầm với Phương Thanh: “Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi! Hôm đó, đến đón Phùng Duyệt Hề, trên xe có tận hai người đàn ông.”

Chương 11

Khi Giản Dao gõ cửa căn hộ 302, lô 3, tòa nhà số 2, khu dân cư mới ở đường Quảng Bác, về mặt Phùng Duyệt Hề khá bối rối.

Giản Dao cười mở lời: “Cô còn nhớ tôi chứ? Tôi là cảnh sát hình sự tham gia điều tra vụ án của Nhiếp Thập Quân. Chợt nghĩ ra vài vấn đề, tôi muốn hỏi rõ cô lần nữa.”

Có lẽ sự xuất hiện đột ngột của Giản Dao khiến cô ta khá lúng túng nên không cách nào từ chối yêu cầu hợp lý này. Đến khi Giản Dao ngồi xuống sofa, Phùng Duyệt Hề mới muộn màng cảm nhận được nỗi sợ hãi trào dâng, lòng dạ rối bời như ngồi trên đồng lửa. Nhưng khi rót nước mời Giản Dao, cô ta nhận thấy cô có vẻ bình thản thân thiện, dường như không có gì bất thường cả. Vậy nên Phùng Duyệt Hề mới trấn định trở lại.

Giản Dao cầm cốc nước trong tay, nhưng không có ý định uống. Cô tranh thủ cơ hội đánh giá cách bài trí trong phòng. Căn hộ này diện tích không lớn nhưng thông thoáng, sáng sủa. Nội thất còn rất mới, đơn giản và tinh xảo, rất phù hợp với gu thẩm mỹ của một cô gái như Phùng Duyệt Hề. Vài thùng giấy chất ở góc phòng cho thấy chủ nhân mới dọn qua đây không lâu, vẫn chưa sắp xếp, dọn dẹp xong.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51

Type: phandongvy242

Khi Giản Dao gõ cửa căn hộ 302, lô 3, tòa nhà khu số 2, khu dân cư mới ở đường Quảng Bác, về mặt Phùng Duyệt Hề khá bối rối.

Giản Dao cười mở lời: “Cô còn nhớ tôi chứ? Tôi là cảnh sát hình sự tham gia điều tra vụ án của Nhiếp Thập Quân. Chợt nghĩ ra vài vấn đề tôi muốn hỏi rõ cô lần nữa.”

Có lẽ sự xuất hiện đột ngột của Giản Dao khiến cô ta khá lúng túng nên không cách nào từ chối yêu cầu hợp lý này. Đến khi Giản Dao ngồi xuống sofa, Phùng Duyệt Hề mới muộn màng nhận được nỗi sợ hãi trào dâng, lòng dạ rối bời như ngồi trên đồng lửa. Nhưng khi rót nước mời Giản Dao, cô ta nhận thấy cô có vẻ bình thản thân thiện, dường như không có gì bất thường cả. Vậy nên Phùng Duyệt Hề cũng trấn định trở lại.

Giản Dao cầm cốc nước trong tay nhưng không có ý định uống. Cô tranh thủ cơ hội đánh giá cách bài trí trong phòng. Căn hộ này diện tích không lớn nhưng thông thoáng, sáng sủa. Nội thất còn rất mới, đơn giản và tinh xảo, rất phù hợp với gu thẩm mỹ của một cô gái như Phùng Duyệt Hề. Vài thùng

giấy chất ở góc phòng khách cho thấy chủ nhân mới dọn qua đây không lâu, vẫn chưa sắp xếp, dọn dẹp xong.

“Đây là nhà bạn cô à?” Giản Dao hỏi thăm.

“À...không.” Phùng Duyệt Hề vội đáp: “Vì tôi không có ý định về nhà cũ ở nên anh ấy thuê giúp tôi căn hộ này.”

Giản Dao vô tình liếc nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, bỗng giật mình. Trước mặt cô là dãy cao ốc mang phong cách hiện đại màu xám trắng mới tinh, trong đó có một tòa nhà gắn bảng tên: Giai Mỹ Garden, gần như chỉ cách nơi này một con phố.

Hoàng hôn từ từ buông xuống, hai cô gái ngồi đối diện nhau đến im lặng. Giản Dao nhìn chằm chằm chiếc vòng hiệu Pandora trên cổ tay Phùng Duyệt Hề hồi lâu. Hai lần trước đến lấy lời khai, cô ta đều không đeo nó. Trên chiếc bàn sau lưng cô ta đặt một chiếc túi Gucci. Giản Dao nhìn thấy logo hàng hiệu của mấy đôi giày trên kệ cách cửa không xa.

“Cô biết đúng không?” Giản Dao đột nhiên hỏi.

Phùng Duyệt Hề ngơ ngác.

“Cô ấy là kiểu người kia.”

Lần này, phản ứng của cô ta không cơ trí và được chuẩn bị kỹ càng như hai lần trước. Phùng Duyệt Hề thoáng biến sắc, nhưng cô ta cố gắng giữ bình tĩnh, nấp mấy phũ nhận: “Tôi không hiểu cô đang nói gì.”

“Cô ấy yêu cô.” Ngón tay Giản Dao lạnh lẽo cọ nhẹ vào nhau. “Cô ấy là một trong những người yêu cô.”

Sắc mặt Phùng Duyệt Hề trở nên tái mét. Trong phút chốc, rất nhiều hình ảnh ào ạt tuôn ra, cái nhăn mày rất khế, nụ cười bên lên, ánh mắt đăm đăm của Nhiếp Thập Quân thi nhau hiện lên... Có lần cô ấy thử nắm tay cô mấy lần nhưng đều bị cô gạt ra... Và cái hình ảnh cô ấy nằm giữa hình vẽ bướm bướm, lạnh băng bất lực...

Còn người nào phải cô ấy, hướng chỉ họ còn là bạn cùng nhà từng thân thiết đến vậy... Thấy Phùng Duyệt Hề rớt cuộc đã rơi vào ưu tư, Giản Dao tiếp tục đã kích nội tâm cô ta: “Ban đầu, chúng tôi không tìm được động cơ giết người, cũng cho rằng sát thủ liên hoàn gây án ngẫu nhiên. Nhưng bây giờ thì tìm ra rồi, là vì tình.”

Lúc này, Phùng Duyệt Hề như choáng tỉnh khỏi cơn mộng mị. Nhưng muộn rồi, tất cả cảm xúc khi nãy đều thể hiện rõ mồn một trên gương mặt. Ánh mắt cô ta rồi bời nhìn quanh, miệng không thốt nổi một câu.

Giọng Giản Dao càng tỉnh táo và nguy hiểm hơn: “Chúng tôi đã điều tra chuyện trước đây của Nhiếp Thập Quân, xác nhận cô ấy là người đồng tính. Nhưng tại sao cô lại che giấu việc này với cảnh sát?”

“Không phải tôi che giấu!” Phùng Duyệt Hề phủ nhận theo bản năng: “Tôi chỉ là...” Cô ta cúi đầu lí nhí: “Chỉ sợ chuốc phiền phức, tự rước phiền hà không cần thiết cho mình thôi. Tôi không biết việc này sẽ ảnh hưởng đến việc tra án của các người. Hơn nữa, cô ấy là người đồng tính nhưng tôi không phải. Tôi cũng không tiếp nhận tình cảm của cô ấy. Về sau, cô ấy thật... có chút bệnh hoạn.”

Giản Dao im lặng chốc lát. Trục tiếp nói cho cô biết, mình đã đến rất gần chân tướng rồi. Lời biện hộ của Phùng Duyệt Hề vô cùng yếu ớt, hơn nữa vô thức đã tiết lộ một phần sự thật. Đây chắc chắn là điểm then chốt manh mối nhất trong hung án lần này. Cô lần tìm chiếc điện thoại trong túi áo, vừa định liên lạc điều động người đến đây thì một tiếng “tách” vang lên, có người đẩy cửa phòng khách bước vào.

Phùng Duyệt Hề đứng phắt dậy như bắt được phao cứu sinh cuối cùng.

“Trần Cần.” Cô ta gấp gáp gọi: “Anh về rồi hả? Có cảnh sát đến nhà.”

Người đàn ông đứng ở cửa ngưỡng đầu. Giản Dao cũng chăm chú nhìn anh ta.

Đó là một người đàn ông khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi cao hơn 1m7, mặc đồ Tây, bắt kể tóc tai, quần áo hay giày da đều rất sạch sẽ. Khuôn mặt hay nhỏ, thân hình rắn chắc, đôi mắt đen sâu lắng với quầng thâm khá đậm.

Giản Dao gật đầu, lịch sử chào hỏi: “Xin chào, Trần Cần...đúng không? Tôi là cảnh sát hình sự Giản Dao, có chút manh mối cần đến đây xác nhận với Phùng Duyệt Hề. Xin lỗi đã quấy rầy hai người.”

Phùng Duyệt Hề đưa lưng về phía Giản Dao nên không có thấy được ánh mắt của cô ta, nhưng Trần Cần thì thấy rõ ràng. Anh ta chăm chú quan sát giây lát mới chậm rãi dời mắt đi, cười khách sáo: “Madam khách sáo quá! Phôi hợp điều tra là trách nhiệm của chúng tôi mà”, sau đó khế bóp tay Phùng Duyệt Hề: “Sao em không pha trà mời madam thế? Đi nhanh nào!” Phùng Duyệt Hề lập tức chạy vọt vào trong bếp.

Giản Dao ôn hòa cất lời: “Anh lái xe đến đây à?”

Trần Cần không ngờ cô hỏi như vậy, thoáng ngỡ ngàng mới đáp: “Không cần lái xe, tôi ở ngay khu chung cư bên cạnh.”

Giản Dao chỉ cười cười, Phùng Duyệt Hề bung hai cốc trà đến. Trần Cần cầm lấy một cốc, cúi đầu thổi thổi, uống một hớp nhỏ rồi đặt qua một bên: “Chuyện cô cần xác nhận với Duyệt Hề đã hỏi rõ hết chưa?”

Phùng Duyệt Hề ngồi bên cạnh hắn, mặt đỏ ửng.

Về mặt Giản Dao điềm tĩnh: “Đã hỏi rõ rồi.”

Ba người im lặng trong chốc lát. Ánh nắng chiều vàng óng rọi qua ô cửa sổ, tràn vào gian phòng trống trải, tịch liêu. Lát sau, Trần Cẩn lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc: “Thật ra tôi cũng có manh mối muốn cung cấp cho cảnh sát...nhưng mãi vẫn chưa hạ quyết tâm được.”

Về mặt Phùng Duyệt Hề lộ rõ vẻ kinh hoàng.

Giản Dao nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Manh mối gì?”

Trần Cẩn liếc sang Phùng Duyệt Hề: “Duyệt Hề, em tránh mặt một lúc, vào bếp chuẩn bị thức ăn đi.” Câu cuối cùng anh nói khá chậm. Phùng Duyệt Hề sợ sệt đứng dậy, lí nhí đáp: “Dạ.”

Trần Cẩn ném cà vạt xuống sô pha, hai tay đan vào nhau, giống như đang đấu tranh tư tưởng: “Tôi nghi ngờ một người là hung thủ giết chết Nhiếp Thập Quân.”

“Anh nghi ngờ ai?” Giản Dao thận trọng hỏi.

Trần Cẩn ngừng đầu nhìn cô, ánh mắt toát ra sự kiên định, quyết liệt: “Bạn của hai chúng tôi, Thạch Bằng.” Thấy Giản Dao tỏ vẻ nghi ngờ, anh ta tiếp tục giải thích: “Tôi, A Bằng và Duyệt Hề chơi chung với nhau từ nhỏ. A Bằng rất thích Duyệt Hề nên Nhiếp Thập Quân luôn gây sự với cậu ấy. A Bằng đã nói với tôi rất nhiều lần là không ưa cô ta. Sau khi biết khuynh hướng giới tính của Nhiếp Thập Quân, tôi khuyên Duyệt Hề đừng qua lại với cô ta nữa. Nhưng Duyệt Hề dễ mềm lòng, nề tình bạn bè nhiều năm nên cứ lần lữa mãi, không hạ quyết tâm được. Nhiếp Thập Quân kia lại càng phiền toái hơn. Tôi còn đỡ chứ A Bằng vốn là người nóng tính, làm việc ở xưởng cùng hay đánh nhau, cậu ta nói nhất định phải tìm cơ hội trừng trị cô ta... Ban đầu, tôi không mấy để ý, nhưng sau khi Nhiếp Thập Quân chết, tôi mới nhớ ra A Bằng có nhiều đêm bảo là có việc, tự mình lái xe ra ngoài. Hơn nữa, khi nhắc đến chuyện cô ta đã chết, cô ấy còn tỏ ra rất vui...”

Đôi mắt đen tối tăm của anh ta nhìn chằm chằm Giản Dao, giọng nói trầm thấp và dồn dập như thể đang tiết lộ một bí mật động trời nào đó. Giản Dao loáng thoáng nhớ lại đêm hôm ấy, trên chiếc xe đến đón Phùng Duyệt Hề quả thật có hai người đàn ông.

Thấy cô vẫn không lên tiếng, Trần Cẩn thoáng nhíu mày: “Vội lại... tôi tình cờ phát hiện được một vật ở nhà A Bằng nên đã lái xe về. Nó có thể chứng minh cậu ấy là hung thủ.”

Lần này, về mặt Giản Dao thay đổi rõ rệt: “Vật gì?”

Trần Cẩn nhìn cô không chớp mắt: “Ở trong tủ phòng ngủ, tôi dẫn cô đi xem.”

Giản Dao lập tức gật đầu: “Được.”

Hai người đứng dậy, Giản Dao thoáng nhìn căn phòng ngủ yên tĩnh phía sau sô pha. Trần Cẩn biết đến sau lưng cô.

“Ở đâu?” Giản Dao hỏi lại.

“Ở trong tủ đầu giường bên phải.”

☆☆☆

Cùng lúc đó, cảnh sát bất ngờ ập vào căn hộ của Trần Cẩn trong khu giai mỹ Garden. Thế nhưng giờ phút này, anh ta không ở đây.

Bạc Cận Ngôn đứng chính giữa phòng khách, nghe An Nham miêu tả tình hình bên trong. Nội dung miêu tả khá sơ sài, không được tỉ mỉ và sống động như Giản Dao, giọng An Nham cũng khó nghe, nhưng đối với Bạc Cận Ngôn thì có còn hơn không.

Đây là một căn hộ trang trí vô cùng tinh tế, ngăn nắp theo phong cách Bắc Âu, nội thất đều thuộc loại tốt. Sách chuyên ngành tài chính kinh tế và công nghệ thông tin xếp đầy trong thư phòng. Trong một phòng khác còn đặt máy chạy bộ và máy tập thể dục, cho thấy cuộc sống lành mạnh và kỷ luật của chủ nhân. Trong tủ quần áo treo mấy bộ best trắng thớm, ngay cả quần lót giặt sạch cũng được gấp ngay ngắn.

Trên đầu giường trong phòng ngủ có treo một bức tranh trừu tượng điểm hoa văn hồ điệp, đường nét uyển chuyển nhưng rườm rà, là tác phẩm của một họa sĩ vô danh.

Cảnh sát tìm được dây thừng, thùng sơn, bộ quần áo màu đen có vết máu và chiếc di động lưu hình hiện trường tử vong của Nhiếp Thập Quân và người lang thang trong ngăn tủ bị khóa ở phòng ngủ. Ảnh Nhiếp Thập Quân chỉ có chừng mười tấm, nhưng người lang thang được chụp cả trăm tấm với các góc độ khác nhau.

Bạc Cận Ngôn ung dung khoe khoang với An Nham: “Cậu có phát hiện không, giống như tôi đang đứng trước mặt hắn, phác họa chân dung của hắn rõ nét như tận mắt nhìn thấy vậy.”

An Nham thừa nhận: “... Đúng thật.”

Bạc Cận Ngôn cười nhạt. An Nham cũng nhếch khóe môi. Ông anh này trước giờ luôn kêu căng hợm hình, đặc biệt kể từ lúc Giản Dao đến đây, bản tính ngạo mạn này càng lúc càng lộ rõ. Một Bạc Cận Ngôn sâu sắc và biết kiềm chế bản thân của một năm qua dường như đã biến mất rồi. Nhưng An Nham cảm thấy như vậy thật tốt, tốt vô cùng.

Tâm trạng cảnh sát của nhóm hình sự trở nên phấn chấn. Thiệu Dũng nhận được tin báo từ đội điều tra, lập tức xin lệnh truy nã Trần Cận toàn thành phố.

Bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột, Thạch Bằng chạy theo cảnh sát suốt nên cũng nghe được chút lời ra tiếng vào. Anh ta không thể ngờ bạn mình chính là đối tượng khả nghi trong vụ án giết người liên hoàn. Thạch Bằng miên man nghĩ đến rất nhiều việc, càng nghĩ tâm trí càng bất ổn, rối loạn, hoang mang.

Bởi vì chưa tìm được Trần Cận, lại luôn vô thức cảm giác anh đã bỏ sót chuyện quan trọng nào đó nên Phương Thanh có chút nóng nảy, bất an. Nhưng nhìn đồng việc lộn xộn quay cuồng trước mắt, anh không tài nào nhớ ra là chuyện gì.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn đi về phía Thạch Bằng đang bị tạm giữ, vào thẳng vấn đề: “Anh cho rằng bây giờ, Trần Cận có khả năng ở đâu nhất?”

Trong lòng Thạch Bằng cũng ngổn ngang trăm mối, cuối cùng dè dặt hỏi: “Duyệt Hề ở cùng cậu ấy có gặp nguy hiểm không?”

Bạc Cận Ngôn đáp ngắn gọn: “Có thể.”

Thạch Bằng cắn răng khai báo: “Cậu ấy thuê cho Duyệt Hề một căn hộ trong khu dân cư mới ở đường Quảng Bác, ngay bên cạnh khu này. Tôi không chắc bây giờ cậu ấy có ở bên đó hay không.”

Nhóm cảnh sát hình sự lập tức xuất phát. Phương Thanh chợt vỗ đầu thốt lên: “Không ổn rồi! Giản Dao từng nói sẽ đến chỗ ở tạm thời của Phùng Duyệt Hề.”

Bạc Cận Ngôn quay phắt nhìn Phương Thanh, gằn giọng: “Anh nói gì?”

Phương Thanh chưa kịp trả lời thì khuôn mặt đã biến sắc, vội vã cùng Bạc Cận Ngôn đuổi theo nhóm cảnh sát hình sự.

☆☆☆

Giản Dao đeo găng tay, thận trọng tiến vào phòng ngủ. Ánh chiều tà loang lổ in bóng người hắt trên nền đất trống. Cô cảm nhận được có điểm bất thường, vừa quay đầu đã không thấy bóng dáng Trần Cận đâu nữa.

Đột nhiên có tiếng đóng sầm cửa vang lên. Khi cô chạy đến phòng khách thì phát hiện túi và giày thể thao của Phùng Duyệt Hề đều biến mất. Đúng lúc đó, có người đi ra khỏi phòng bếp, áo vest đã cởi ra, chỉ còn chiếc áo trong xắn tay lên tận khuỷu. Do đứng ngược chiều nắng nên gương mặt hắt hoàn toàn ẩn trong bóng tối, Giản Dao không thể nhìn thấu biểu cảm của đối phương. Trên tay hắn đang cầm một sợi dây thừng. Sợi dây mà Giản Dao vô cùng quen thuộc.

Cô đứng yên bất động, nhìn hắn từng bước đến gần. Trên gương mặt nho nhả ấy vừa có nét cười lại có chút bi ai.

“Là vì tình sao?” Giản Dao hỏi thẳng.

Hắn hơi khựng lại rồi thừa nhận: “Đúng.”

Sợi dây thừng chỉ còn cách cô vài bước chân, nhưng Giản Dao vẫn bình thản nhìn vào mắt hắn, chậm rãi chất vấn: “Vậy... tại sao lại là burom bướm?”

Giờ phút này, tên sát thủ với vẻ ngoài ôn hòa nhưng tâm địa tàn bạo sẵn lòng trả lời từng câu hỏi của cô: “Tôi luôn cảm giác mình đã gặp nó ở nơi nào đó, luôn mơ thấy nó. Có lẽ kiếp trước... tôi đã thấy burom bướm giết người.”

Xem ra tám phần là bị hoang tưởng rồi. Nét mặt Giản Dao trở nên lạnh lùng: “Tôi qua, anh gây án lần nữa, giết chết người lang thang là vì Phùng Duyệt Hề lại bị cảnh sát gọi đến lấy lời khai... liên quan đến những món đồ xa xỉ kia sao?” Ánh mắt cô liếc sang những thứ rơi rớt trong nhà.

Trần Cận bỗng nở nụ cười: “Phải.”

Hắn đã đứng ngay trước mặt cô. So với chiều cao 1m75 của hắn, Giản Dao không tính là lép vế. Nhưng khi hắn cúi đầu nhìn cô, trong mắt tối tăm chất chứa sự quỳ quyết khó lường hết như sắc mặt u ám hiện giờ.

“Muốn nguy trang thành sát thủ liên hoàn qua mắt cảnh sát à?”

“Phải. Tôi nguy trang rất khá, đúng không?”

Giản Dao ngược mắt nhìn hắn, thờ dãi: “Nhưng anh đã trở thành sát thủ liên hoàn thật sự rồi.”

Trần Cận thoáng giật mình, sự thật trần trụi xé toạc lớp mặt nạ hoàn mỹ và tự chủ của hắn tựa mặt trời chói chang đột ngột soi sáng đêm tối mịt mờ, tựa con sông đóng băng lâu ngày thành linh lộ ra kẻ nứt. Ánh mắt hắn điên cuồng lảng tránh, vẻ mặt dữ tợn như biến thành một người khác. Không, chính xác đây mới chính là con người thật của hắn, là nội tâm sâu kín được bộc lộ ra ngoài, chân thật không hư ảo.

Cầu thang vang dội tiếng bước chân dồn dập của nhóm cảnh sát hình sự. Một nhóm khác và Bạc Cận Ngôn đi lên tầng bằng thang máy.

Sắc mặt Phương Thanh tái mét. Tuy nói hiện tại, bản lĩnh của Giản Dao không tệ, nhưng cô chưa bao giờ một mình đối mặt với sát thủ liên hoàn hung tàn cả. An Nham cũng sốt ruột không kém, mười ngón tay đan chặt vào nhau, miệng lẩm bẩm gọi: “Chị dẫu, chị dẫu...”

Bạc Cận Ngôn vẫn im lặng đứng trong góc thang máy, hai tay siết chặt cây gậy. “Ting” một tiếng, cửa thang máy mở ra, nhóm cảnh sát hình sự vừa định xông ra ngoài thì chuyên gia tâm lý tội phạm với sức chiến đấu thua kém đã lao ra trước tiên, phản ứng nhanh hơn tất thảy.

Phương Thanh cũng bị tốc độ của anh ta làm kinh ngạc. Có điều, không thể để một người mù xông lên trước được, anh ta liếc mắt ra hiệu để nhóm cảnh sát vượt qua anh, chia làm hai đội ập đến cửa.

Cả nhóm đều bất ngờ khi thấy cửa căn hộ 302 chỉ khép hờ. Phương Thanh chỉ huy tác chiến, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh trong phòng rồi giơ tay ra hiệu. Hai nhóm cảnh sát thành hình vòng cung xông vào, lớn tiếng quát: “Không được nhúc nhích!”

Nhưng điều kỳ lạ là họ không nghe thấy bất cứ tiếng xô xát hay tranh luận như dự liệu. Bạc Cận Ngôn cố gắng ổn định nhịp tim đang cuồn cuộn, dường như dùng hết sức lực nắm chặt gậy dò đường, theo An Nham chạy vào phòng.

An Nham bỗng “ồ” lên một tiếng. Bạc Cận Ngôn ngừng đầu, mím chặt môi, đứng yên giây lát rồi gọi to: “Giản Dao? Giản Dao?”

Lúc này, mặt trời đã lặn, đối tượng khả nghi Trần Cận ngất xỉu nằm sòng soài trên sàn nhà, khoe môi rỉ máu nhưng hơi thở đều đặn. Người đánh hấn rõ ràng rất ay khá mạnh, khiến nửa khuôn mặt tuần tử sưng húp, hai tay hấn bị còng vào song sắt cửa sổ, dù có mọc cánh cũng không bay được.

Giản Dao đứng tựa vào tường, cả người đắm chìm trong ánh tà dương còn le lói, trong tay cầm cốc nước lọc đang uống dở. Một sợi dây thừng đã từa vãi mối được đặt gọn gàng trên chiếc bàn bên cạnh. Thấy mọi người ập vào, cô khẽ gạt đầu, nở nụ cười thay lời chào hỏi. Nhóm cảnh sát nhìn cảnh tượng này cũng bật cười. Phương Thanh đi đến vỗ vỗ vai cô.

Sau đó, cô nhìn thấy Bạc Cận Ngôn chậm rãi bước đến. Sắc mặt anh tái nhợt, những ngón tay cầm gậy còn hơi run rẩy.

Giản Dao vội vàng chạy đến bên cạnh anh. Tai anh rất thính, nghe thấy tiếng bước chân liền từ từ vươn tay ra. Giản Dao nắm tay anh, dịu dàng vỗ về: “Đừng lo, Cận Ngôn! Loại sát thủ liên hoàn nửa vờ này về sau cứ giao cho em là được.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Type: phandongvy242

Bạc Cận Ngôn ngồi bên cửa sổ, tay cầm một khối rubic bị đảo loạn các mặt. Những ngón tay linh hoạt của anh xoay chuyển nhanh như chớp, chỉ trong thoáng chốc, khối rubic đã trở về nguyên trạng. Sau đó, anh ném nó cho An Nham ngồi sau lưng mình.

An Nham không thể cưỡng lại những trò chơi trí tuệ tưởng chừng phức tạp nhưng lại theo quy luật đơn giản thế này. Cậu giơ tay chụp lấy, một lần nữa phá vỡ trật tự màu của khối rubic rồi hí hoáy sắp xếp. Thú vui nhàn tản trong quãng thời gian sống ở ngôi nhà này của hai kẻ thiên tài kia đại khái là như thế.

Sau khi nghịch xong, An Nham vứt khối rubic sang một bên, ngừng đầu khẽ nói: “Cận Ngôn, loại sát thủ liên hoàn nửa vờ này về sau cứ giao cho em là được.” Cậu không sợ chết nại lại lời Giản Dao hôm qua bằng giọng điệu trầm thấp và nghiêm túc.

Bạc Cận Ngôn khoe môi khẽ cong lên, sau đó lập tức buông lời: “Vớ vẩn!”

An Nham vỗ tay tán thưởng: “Khôn khiếp, anh không thấy hôm qua, chị dẫu rất ngẫu sao? Không ngờ trong cốt cách chị dẫu còn cất giấu phong thái của bậc đàn chị như vậy.” Nói rồi, cậu liếc nhìn Bạc Cận Ngôn với ánh mắt ám thị.

Dĩ nhiên Bạc Cận Ngôn không giải mã được hàm ý thâm sâu trong ánh mắt này. Nhưng anh vẫn nở nụ cười tự hào: “Đúng vậy, vợ tôi bây giờ ngẫu không ai bằng.”

Chút chuyện nhỏ này cũng trở thành đề tài tán gẫu của An Nham và Cố Bằng Bằng. Cậu nhắn tin: Tiểu Bằng, em không thấy được đáng về hôm qua khi chị dẫu anh đứng đó đâu, quả thật ngẫu hết biết luôn.

Cố Bằng Bằng không trả lời ngay. Qua hồi lâu, An Nham mới nhận được tấm hình cô gái gửi đến. Trong căn phòng mờ tối, một người con trai mặc áo bào đỏ nằm ôm kiếm, tư thái ưu nhã mà ẩn chứa sát khí bén nhọn. Nhưng nhìn kỹ, khuôn mặt xinh xắn kia, đôi mắt trong veo kia, không phải Cố Bằng

Bảng thì còn ai vào đây chứ? Nam nữ khó phân, khí khái hơn người.

An Nham lẳng lặng ngắm hồi lâu, cuối cùng kết luận: Vẫn là bạn gái mình ngẫu hơn!

☆☆☆

Trần Cần có chút khó tả, tái nhợt, trống rỗng, hoảng hốt và thấp thoáng nét cười nhàn nhạt.

“Tôi có thể hút thuốc không?” Hấn khàn giọng hỏi.

Thiệu Dũng từ chối: “Không được.”

Thế nên vẻ mặt hấn càng trở nên trầm lặng.

Phương Thanh hỏi trước: “Tại sao anh giết Nhiếp Thập Quân?”

Trần Cần đưa tay luôn vào tóc mình. Trong khoảnh khắc ấy, hấn cảm nhận được sự đau đớn, thống khổ sâu sắc đã dồn nén rất nhiều ngày đột ngột bùng nổ như muốn nuốt chửng hấn.

Tại sao lại giết Nhiếp Thập Quân ư? Đây là một câu hỏi khiến người ta vừa phần nộ vừa bối rối. Trần Cần nghĩ, có lẽ câu chuyện phải bắt đầu từ thời niên thiếu, cách đây mười mấy năm.

Hấn, Thạch Bằng và Phùng Duyệt Hề lớn lên bên nhau ở một thị trấn trực thuộc thành phố này. Bình thường câu chuyện của hai thằng con trai với một cô gái xinh xắn sẽ là gì? Đương nhiên là tình tay ba, từ thời niên thiếu đã bắt đầu si mê và theo đuổi rồi.

Họ cùng nhau đi học, cùng nhau chơi bóng, cùng nhau khám phá từng ngọn núi nơi đây. Thị trấn kia chỉ nhỏ như lòng bàn tay, nơi nào cũng có dấu chân của ba người bạn thanh mai trúc mã. Nhưng cụm từ “thanh mai trúc mã” này thường chỉ để hình dung hai người, chứ không phải ba người. Hấn và Thạch Bằng là anh em tốt, Phùng Duyệt Hề không nhắc đến nên họ cũng không thốt nên lời.

Tuy nhiên, trong lòng Trần Cần luôn nhận định bản thân hơn hẳn Thạch Bằng: Thành tích học tập tốt hơn, gia cảnh khá giả hơn, các mối quan hệ cũng rộng lớn hơn. Lúc đi học, Thạch Bằng là học sinh cá biệt, còn Trần Cần là Chủ tịch Hội Học sinh. Hấn là học sinh gương mẫu, không bao giờ phạm sai lầm, còn Thạch Bằng thì hoàn toàn trái ngược. Điểm duy nhất Trần Cần không bằng Thạch Bằng là ai ai cũng nói: Thạch Bằng trông rất nam tính, rất anh tuấn.

Nỗi u uất dồn nén trong đầu có lẽ đã bắt đầu từ rất sớm rồi. Hấn quá xuất sắc, trong mắt phụ huynh, bạn học và cả Phùng Duyệt Hề. Cho nên hấn không bao giờ phạm lỗi, nhưng luôn ỉm ắp trong đầu ý muốn thôi thúc bản thân làm ra chuyện gì đó vượt qua giới hạn. Có điều, hấn không bao giờ biểu hiện ra. Từ bé, hấn đã sống nội tâm và cố gắng gìn giữ hình tượng xuất sắc.

Đến khi vào đại học, hấn vẫn duy trì được sự ưu tú của mình. Khi đó, Thạch Bằng chỉ học trường trung cấp nghề, còn Phùng Duyệt Hề thì thi vào trường đại học bình thường. Nhưng giữa hai người họ, Phùng Duyệt Hề vẫn không thể quyết định dứt khoát. Cô ta nói sợ tổn thương tình cảm bạn bè thuở bé, e rằng khi có được người yêu thì sẽ mất đi một người bạn đáng quý. Thế là mối quan hệ của ba người họ trở nên khó xử và ngượng ngáp. Đôi khi Trần Cần nghĩ, có phải Phùng Duyệt Hề đang chơi trò mập mờ với cả hai người không? Tuy nhiên ý nghĩ này chỉ thoáng qua rồi biến mất ngay. Hấn không cho phép bản thân tin tưởng vào thứ suy đoán có thể bôi nhọ tâm chân tình giữa họ như vậy. Có lẽ bởi vì hấn, Phùng Duyệt Hề vẫn giống như một báu vật vẫn khát khao có được suốt nhiều năm qua. Nếu hấn không chiếm được cô, chẳng phải chứng tỏ hấn không bằng Thạch Bằng sao?

Không biết có phải do ảo giác của hấn hay không, dường như Thạch Bằng không còn theo đuổi Phùng Duyệt Hề ráo riết như trước nữa, nhưng cũng không từ bỏ hấn.

Đến khi ra trường đi làm, cuộc sống của Trần Cần càng lúc càng không vui.

Công ty rất tốt, chức vị cũng cao, nhưng những đồng nghiệp của hấn đều rất xuất sắc. Trần Cần không tệ nhưng cũng không quá nổi bật. Khi làm việc cùng bọn họ, hấn càng cảm thấy bản thân kém cỏi. Áp lực công việc lớn, mỗi ngày đi sớm về khuya khiến hấn rã rời. Đối với các đồng nghiệp lại càng không có gì để nói, không ai nhìn bợ hấn, cũng chẳng ai xem trọng hấn. Có biết bao đêm, Trần Cần đã “làm trái với nguyên tắc sống khỏe mạnh” bằng việc uống rượu giải sầu. Hấn cảm thấy vô cùng chán ghét cuộc sống thế này. Nỗi kích động từ sâu trong nội tâm thúc đẩy hấn hủy hoại mọi thứ ngày càng mãnh liệt.

Nhưng hấn chỉ nghĩ vậy thôi. Làm sao hấn có thể vứt bỏ cuộc sống hiện tại? Trong mắt bố mẹ, đồng hương và bạn bè cũ, hấn vẫn là vì sao ưu tú tỏa ánh sáng lấp lánh, khiến ai nhìn vào cũng vô cùng ngưỡng mộ. Hấn phải giữ bằng được hình tượng này!

Cũng vào thời điểm đó, Phùng Duyệt Hề tốt nghiệp đại học, kéo theo sự xuất hiện của Nhiếp Thập Quân- một cô gái trầm lặng và tâm thương trong cái nhìn của Trần Cần và Thạch Bằng.

Ban đầu, Trần Cần và Thạch Bằng đều coi Nhiếp Thập Quân là bạn thân của Phùng Duyệt Hề. Vì yêu ai yêu cả đường đi lối về nên họ giữ thái độ lịch sự, khách sáo với cô ta. Ban đầu, họ cảm thấy cô gái này tính cách hơi hướng nội, rụt rè uể oải và nói chuyện hơi khó hiểu. Nhưng dần dần, họ không còn thoải mái như vậy nữa. Bởi vì rất nhiều lần Trần Cần và Thạch Bằng hẹn Phùng Duyệt Hề đi chơi, Nhiếp Thập Quân đều đi theo cô. Cô ta ngồi bên cạnh Phùng Duyệt Hề, hai người tay nắm tay thân thiết, không tên con trai nào có thể xen vào được.

Có lần, Thạch Bằng nói đùa với Trần Cần: “Này, tôi thấy Nhiếp Thập Quân kia không phải kiểu thích gái không thích trai như người ta hay nói đấy chứ?

Sao tôi có cảm giác ánh mắt cô ta nhìn tôi như kẻ địch ấy?”

Trần Cẩn ngạc nhiên nhìn cậu ta, nhưng Thạch Bằng lại xua tay: “Tôi nói đùa thôi. Nếu quả thật như vậy, tôi nghĩ Duyệt Hề sẽ không qua lại với cô ta đâu.”

Vậy nhưng người nói vô ý, người nghe có lòng. Đối với cuộc sống nhàm chán đến một mõi của Trần Cẩn, chuyện này khiến hắn nảy sinh nghi ngờ, khiến hắn tức giận, cũng khiến hắn hưng phấn. Hắn bắt đầu bắt giác quan sát Nhiếp Thập Quân, càng theo dõi, hắn càng chắc chắn với suy đoán của mình. Từng ánh mắt cô ta nhìn hắn và Phùng Duyệt Hề đều trở thành chứng cứ bản thủ, ghê tởm trong mắt hắn.

Vì thế, hắn luôn nhìn chòng chọc vào Nhiếp Thập Quân bằng ánh mắt u tối.

Nhưng những chuyện cô ta làm khiến hắn tức giận không có chỉ chừng đấy. Sau nữa, Trần Cẩn phát hiện, cô ta cũng thường xuyên mua quà tặng Phùng Duyệt Hề như hai người họ vậy, thậm chí còn xa xỉ hơn họ nữa. Túi hàng hiệu, mỹ phẩm, quần áo,... Mỗi khi thấy Phùng Duyệt Hề vô tư dùng đồ Nhiếp Thập Quân tặng mà như không phát hiện ra điều khác thường, Trần Cẩn liền cảm thấy vô cùng căm tức. Thình thoảng, hắn nói bóng gió chuyện này với Phùng Duyệt Hề thì cô đều kinh ngạc nhìn hắn: “Trần Cẩn, em không hiểu ý anh là sao? Lễ nào anh cho rằng em tham tiền của Nhiếp Thập Quân? Tính cách cậu ấy hướng nội, không có bạn bè thân thiết nào. Nếu em cự tuyệt sẽ làm tổn thương lòng tự ái của cậu ấy. Với lại, em cũng có qua có lại, vẫn tặng quà cho cậu ấy mà.”

Nhưng cuối cùng, Phùng Duyệt Hề không thể tiếp tục giả ngu được nữa. Nhắc đến cũng khéo, hôm đó, Trần Cẩn và Phùng Duyệt Hề hẹn gặp nhau ở một nhà hàng. Khi hắn vừa đến phòng riêng đã nghe thấy tiếng cười lạnh của Nhiếp Thập Quân vọng qua cánh cửa: “Em tưởng tôi ngu như hai thằng kia, để em như mãi sao? Nếu em muốn phải sạch quan hệ, tôi sẽ tự sát cho em xem.”

Đội Nhiếp Thập Quân bỏ đi, Trần Cẩn mới bước vào phòng. Phùng Duyệt Hề đang khóc lóc thảm thương, thấy hắn vào, vẻ mặt cô ta thoáng bối rối, nhưng lập tức tỏ vẻ yếu đuối và buồn bã khiến người ta không nỡ nặng lời.

“Trần Cẩn, Thập Quân thật sự là kiểu kia... Cô ấy, cô ấy có ý xấu với em!”

Đây là lần đầu tiên Trần Cẩn được ôm Phùng Duyệt Hề vào lòng. Kỳ lạ là hắn phát hiện mình không hề vui vẻ như trong tưởng tượng nhiều năm qua, nhưng lại rất thỏa mãn, giống như thỏa mãn theo ý nghĩa khác.

Thiệu Dũng và Phương Thanh trao đổi ánh mắt. Ông dò hỏi: “Phùng Duyệt Hề ám hiệu cho cậu giết Nhiếp Thập Quân à?”

Trần Cẩn vội bác bỏ: “Không, không, cô ấy không hề...” Nhưng hắn thoáng khựng lại rồi mỉm cười bất đắc dĩ: “Cổ lẽ... là có.”

Khi cây kim trong bọc đã lòi ra, khoảng thời gian tiếp theo, mối quan hệ của Trần Cẩn và Nhiếp Thập Quân chuyển biến xấu. Có mấy lần, Trần Cẩn lái xe đến đón Phùng Duyệt Hề đi ăn đều thấy Nhiếp Thập Quân đứng trên ban công nhìn mình bằng đôi mắt không hề che giấu vẻ thù hận. Trần Cẩn cảm thấy Nhiếp Thập Quân thật sự là con ả biến thái, một thứ rác rưởi bản thủ.

Hắn từng cảnh cáo Nhiếp Thập Quân, nhưng cô ta chẳng mảy may để tâm. Dường như tự xem mình là đàn ông, cô ta vô cùng khinh thường nhìn Trần Cẩn: “Anh yêu cô ấy à? Tôi cũng vậy. Nhưng chuyện này không đến lượt anh quản. Anh không biết trong lòng Duyệt Hề, anh còn chẳng bằng Thạch Bằng nữa kia.”

Lúc ấy, Trần Cẩn suýt xông lên đánh cô ta. Nhưng là thành phần trí thức được trọng vọng, là học sinh ngoan, hắn không thể bị bắt về Cục Cảnh sát vì đánh phụ nữ, ngay cả đánh con ả vô liêm sỉ này hắn cũng không làm được.

Phùng Duyệt Hề có từng ám chỉ với hắn hãy trừ khử á phiền phức này không? Có lẽ có. Phùng Duyệt Hề từng than thở không chỉ một lần: “Hiện giờ, em không biết nên làm sao cả! Ai đến giúp em với! Ôi, ước gì có bạch mã hoàng tử nào đến cứu em thoát khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng này.”

“Trần Cẩn, anh nói cho em phải làm sao đi! Nếu có thể giải quyết được chuyện này, em thật sự vô cùng, vô cùng cảm kích anh. Kiểu người như Thạch Bằng quá khờ khạo, còn rất ngốc, hoàn toàn không để tâm gì cả.”

Giọt nước tràn ly là khi Trần Cẩn nghe được tin đồn trước đây có liên quan đến Nhiếp Thập Quân từ chỗ đồng hương. Hồi cấp ba, có một cô gái tự sát vì cô ta. Người kia thuật lại sống động như thật câu chuyện Nhiếp Thập Quân xúi cô gái kia cùng tự sát, nhưng bản thân lại lùi bước.

Rốt cuộc, Trần Cẩn đã tìm được lý do để động thủ. Nhiếp Thập Quân từng tuyên bố sẽ bám lấy Phùng Duyệt Hề cả đời! Nếu cô ta từ yêu sinh hận, uy hiếp tính mạng của Phùng Duyệt Hề thì sao? Đòi người dài như thế, phiền phức này sớm muộn cũng phải trừ khử. Nếu không, việc này sẽ trở thành vết nhơ của hắn. Hắn vốn có thể xây dựng một gia đình hoàn mỹ với người vợ xinh đẹp luôn tôn trọng và ái mộ hắn. Sau đó, họ sẽ có hai đứa con xuất sắc giống như bố mẹ của chúng vậy...

“Tại sao lại là bướm bướm?” Phương Thanh hỏi.

Cách lớp kính sẫm màu, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cũng đang chờ đợi đáp án.

Trần Cẩn yên lặng trong chốc lát mới đáp: “Bởi vì... thích thôi”

Bắt đầu từ khi nào? Là từ thời niên thiếu, hắn thấy được cảnh tượng đàn bướm bay lượn tự do dưới núi rừng ư? Trần Cẩn không còn nhớ rõ nữa. Chỉ là từ hồi bé xù, hắn đã thích đôi mắt kép đen nhánh đầy bí ẩn của loài bướm, luôn cảm thấy ẩn sâu trong màu đen đó là bí mật không muốn ai biết, bí mật thuộc về một thế giới khác.

Cho nên hắn đã thấy bướm bướm vào ngày hôm đó. Trong giấc mộng kỳ quái, hắn thấy một cậu thiếu niên đứng cầm dao, còn bướm bướm đậu trên vai cậu. Khung cảnh nào đó quen thuộc như đã gặp ở đâu đó. Là kiếp trước hay trời cao chỉ dẫn?

Bình tĩnh khỏi giấc mộng, hắn kích động không thôi vì sự thông minh và linh cảm của mình. Sát thủ hồ điệp, nguy trang thành sát thủ hồ điệp! Quan hệ của Nhiếp Thập Quân và Phùng Duyệt Hề vốn rất kín đáo, không ai biết được. Chỉ cần nguy trang thành sát thủ liền hoàn giết người như trên tv thường chiếu là hắn có thể dễ dàng thoát khỏi tầm nhìn của cảnh sát.

Hắn nghĩ kế hoạch này thật sự vô cùng hoàn mỹ. Thế giới này, cuộc đời đều quá đổi hoàn mỹ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Type: Trần Huyền

So với Trần Cận, nam chính còn lại trong chuyện tình tay tư này là Thạch Bằng có vẻ trầm tĩnh hơn nhiều.

Anh ta được cho phép hút một liều thuốc trong phòng thẩm vấn Thạch Bằng trầm tư hồi lâu mới lên tiếng: “Tôi thật không ngờ họ lại đi đến bước đường này. Tôi không bao giờ nghĩ rằng Trần Cận sẽ giết người.”

Phương Thanh hỏi: “Trước đó, anh có biết quan hệ của Phùng Duyệt Hề và Nhiếp Thập Quân không?”

Thạch Bằng lắc đầu. “Mấy năm nay, công việc bận quá! Lúc trước, đúng là tôi cảm thấy cô ta có chút quái dị, cũng từng suy đoán giống Trần Cận, nhưng không nghiền ngẫm sâu.”

“Mấy năm qua, quan hệ của anh và Phùng Duyệt Hề thế nào?”

Thạch Bằng bóp trán. “Cũng không có gì đáng kể. Quả thật tôi đã thích cô ấy rất nhiều năm. Chuyện này bạn bè xung quanh ai cũng biết. Nhưng dần dần, tôi cảm thấy cô ấy có chút thay đổi, nói thế nào nhỉ, là ham mê vật chất. Thật ra Trần Cận không biết, hồi cấp ba, tôi đã hôn Phùng Duyệt Hề rồi, cô ấy cũng rất thích tôi. Nếu tôi muốn thì đã sớm theo đuổi được cô ấy. Nhưng sau đó, tôi vào xưởng là công nhân nên chúng tôi cũng dần xa mặt cách lòng. Về sau, tôi có được thành tích trong sự nghiệp, cô ấy cũng đã tốt nghiệp nên cả hai gặp nhau nhiều hơn.”

“Cô ta thường hay nhận quà của Nhiếp Thập Quân lắm à?”

Thạch Bằng im lặng chốc lát rồi gật đầu. “Đúng vậy. Có đôi khi, cô ấy lấy ra nhìn ngắm trước mặt bọn tôi nữa, khoe ai tặng nhẫn, tặng túi cho cô ấy...” Có lẽ chính từ lúc đó, anh ta đã cảm thấy tình cảm này có chút nồng nặc. “Tôi thấy cô ấy làm vậy không đúng, nhưng nói mấy lần mà cô ấy chẳng để tâm. Thật ra, tôi vẫn rất thích Duyệt Hề, dù sao đã nhiều năm rồi mà. Cô ấy là nữ thần thuở ấu thơ của rất nhiều người, nhưng tâm tư của tôi cũng dần phai nhạt, mấy chuyện tình cảm thôi cứ tùy duyên. Nhưng thật sự tôi không hiểu tại sao họ có thể vì chuyện này mà giết người, còn giết người vô tội để che giấu sự thật nữa. Đó là phạm tội giết người đấy! Tôi dường như không nhận a họ nữa. Đây rốt cuộc là sao?”

“Trần Cận nói lúc niên thiếu thường thấy bướm bướm trên núi ở quê các anh, từ khi đó bắt đầu thích bướm bướm. Theo anh thấy có phải như vậy không?” Câu này là Giản Dao nhờ Phương Thanh hỏi.

Anh đưa vài tấm ảnh hiện trườn cho Thạch Bằng xem. Những tấm ảnh này chưa bao giờ công bố ra ngoài, Thạch Bằng xem đến trọn từng mắt. nhìn thì thể lạnh băng nằm giữa hình vẽ bướm bướm, anh ta chỉ cảm thấy hốc mắt đau nhói, không rét mà run.

“Hình như... là vậy”. Thạch Bằng lẩm bẩm.

***

Văn phòng lúc xế chiều yên lặng như tờ, an nam mang máy pha cà phê ở biệt thự đến. tiếng nước sôi sùng sục, hòa quyện với hương thơm nồng nàn tỏa cả căn phòng.

Bạc Cận Ngôn dùng máy đọc xem xét lời khai của Trần Cận và Thạch Bằng hôm nay. Đọc xong, anh tháo chiếc máy ra, nói với giọng cảm khái xen lẫn hứng thú: “Đây đúng là một hiện tượng thú vị, hoàn toàn xác minh được kết luận về giáo dục trẻ em trong tâm lý tội phạm.”

Giản Dao ngồi bên cạnh ngẩng đầu nhìn anh. Trong căn phòng lúc này chỉ có hai người họ, giống như anh biết chắc cô nhất định muốn nghe nữa nên từ tốn nói tiếp: “Cuộc đời Thạch Bằng trắc trở gặp gèn, thành tích học tập không tốt, thi trượt đại học, còn thích gây chuyện đánh nhau, sau khi tốt nghiệp chỉ là một công nhân rất bình thường. Nhưng anh ta phần đầu từng chút một, dần dần thay đổi cuộc sống của mình, trở thành kỹ sư. Hơn nữa còn có lối sống và quan điểm chọn bạn đời chính xác, xử sự bình tĩnh, tâm lý bình thường.

Trần Cận từ nhỏ đã là học sinh giỏi, là tấm gương sáng trong mắt mọi người. Hắn hiếm khi cho phép mình phạm sai lầm, đối với các vấn đề quan trọng trong cuộc đời như học hành, công việc... đều có vẻ xuôi chèo mát mái. Thế nên khi vừa gặp phải trắc trở: Cảm giác hụt hẫng, trống trải trong công việc và sự bất lợi trong tình yêu, hắn cân bản không thể nào tự khắc phục. Hình tượng “xuất sắc” và “không thể phạm sai lầm” trong thời gian dài tạo thành áp lực đè nén bản thân. Hắn thích buồm buồm bởi nó tượng trưng cho “tự do” và “dục vọng”. Cuối cùng, sau vài lần xung đột và khiêu khích với Nhiếp Thập Quân, hắn đã bộc phát ý muốn giết người.

Rõ ràng nền giáo dục đào tạo tinh anh nước ta cần phải suy ngẫm lại. Nghe nói hiện nay, có nhiều cha mẹ yêu cầu rất nghiêm khắc với con cái, cái gì cũng phải đạt xuất sắc. Nhưng con người luôn có lúc phạm sai lầm. Suy cho cùng, người thường phạm chút sai lầm nhỏ sẽ có sức kháng cự với trắc trở mạnh hơn một người “hoàn hảo” nhưng thiếu hụt kinh nghiệm và tâm thái để đối mặt với thất bại. Tuy Trần Cận giết người vì tình, nhưng cũng là ví dụ điển hình cho sự thất bại của nền giáo dục trẻ em.

Anh nghĩ sau này, chúng ta không thể làm cha mẹ như vậy, phải để bạc gián hoặc bạc dao của chúng ta được phạm lỗi trong quá trình trưởng thành. Đây mới chính là cuộc sống trọn vẹn.”

Bạc gián và bạc dao là tên của con cái họ trong tương lai, cả hai đã thống nhất với nhau trong lần tán gẫu nào đó. Giản Dao không ngờ bây giờ anh lại đột nhiên nhắc đến. Cô chăm chú nhìn sườn mặt tuấn tú và vẻ ung dung, nhàn tản sau cặp kính đen của anh, cảm thấy đây chỉ là một cuộc tán gẫu vu vơ bình thường ở nhà và vợ chồng họ như chưa từng có cuộc chia ly.

Sự buồn bã bất chợt trào dâng trong lòng, Giản Dao lặng thinh không nói câu nào. Bạc Cận Ngôn cũng cảm nhận được không khí trong phòng trở nên lúng túng. Ngón tay anh di trên mặt bàn một hồi rồi bình thản chuyển đề tài: “Bây giờ, thân thủ của em cũng đã lợi hại vậy rồi à?”

Giản Dao tự tin: “Đúng vậy.”

Bạc Cận Ngôn ngẫm đánh giá giây lát, lại hỏi: “Có thể nói cho anh biết lợi hại đến mức độ nào không?”

Giọng Giản Dao vô cùng thần nhiên: “Phương Thanh nói bây giờ chắc em cũng tương đương với một nửa của anh ấy rồi.”

Bạc Cận Ngôn nhất thời im lặng. Vì một năm trước, anh và Phương Thanh từng tỷ thí với nhau, kết quả không cần nói cũng biết. Khi đó, Phương Thanh nhận xét: Bạc Cận Ngôn chỉ có thể chống đỡ 1/10 sức lực của mình thôi.

Hiển nhiên Giản Dao cũng nghĩ đến việc này, cô cười xòa: “Chuyện tập võ không phải là quá trình tăng trưởng đều. Có thể lúc mới nhập môn, một người bình thường chỉ chống đỡ được 1/10 Phương Thanh, nhưng một khi lên tay rồi thì không phải từ 1/10 lên 1/5 mà vượt hẳn lên đến ¼, ½ đấy.”

Quả thật chỉ có hai vợ chồng nhà này mới có thể thảo luận hăng say cả quá trình rèn luyện võ nghệ đầy tính học thuật như vậy. Hơn nữa, Bạc Cận Ngôn còn hớn hơ gạt đầu, tỏ ý chấp nhận lời giải thích này.

“Có muốn thử độ sức không?” Bạc Cận Ngôn chợt đề nghị.

Giản Dao nhìn thân hình gầy gò của anh, lòng có chút khó chịu, vốn định từ chối nhưng anh lại nắm tay cô: “Đã một năm chưa thử chế ngự của vợ anh rồi.”

Phòng tập võ của đội cảnh sát ở cuối hành lang yên tĩnh dưới lầu. Giờ phút này, bên trong không có ai khác. Bạc Cận Ngôn khóa trái cửa, nhẹ nhàng xoắn tay áo sơ mi lên. Anh đứng dưới ánh đèn, khuôn mặt động lại nét cười an nhiên.

Giản Dao cũng cởi áo khoác. Thật ra, trong lòng cô khá mờ mịt. Trước kia ở nhà, khi rảnh rỗi, cô và Bạc Cận Ngôn cũng hay hoạt động gân cốt, nâng cao sức khỏe. Dĩ nhiên võ nghệ của hai người đều khác kém nên Bạc Cận Ngôn chiếm được ưu thế về thể lực, chiều cao và giới tính, lần nào cũng chế ngự được cô, thậm chí còn đưa ra một chút yêu cầu “không an phận” với vợ, quả thật mặt dày hết nói nổi.

Nhưng bây giờ, cô đã không phải tay mơ trong ngành như ngày xưa nữa, còn anh trở nên gầy guộc hơn trước, đôi mắt dưới cặp kính đã vĩnh viễn không còn nhìn thấy ánh sáng.

Giản Dao vùng một quyền, động tác rất chậm. Hiển nhiên Bạc Cận Ngôn nghe được tiếng gió, bắt ngay được tay cô, sau đó nghiêng người định quật ngã cô. Tuy nhiên, cô phản ứng mau lẹ, xoay người đè lưng anh xuống, định ra tay nhưng khựng lại. Vậy mà anh vẫn đầu rất nghiêm túc, cố gắng vịn tay cô, song lại bị cô tránh thoát.

“Ồ, giờ em nhanh như thỏ vậy.” Anh thở dài.

Cảm giác ám áp thân thiết tràn khắp lồng ngực Giản Dao, cô không kìm được bật cười, tiến lên vỗ nhẹ vào vai anh, anh vịn tay bắt nhưng không được. Giản Dao lại vỗ cái nữa, kết quả bị anh tóm gọn. Anh trở tay chụp lấy bả vai cô, Giản Dao rút vai lại, thế là tránh thoát. Bây giờ, Bạc Cận Ngôn sao có thể là đối thủ của cô? Cô vừa xoay người đã định chế ngự anh từ phía sau, nhưng nào ngờ anh vẫn phản ứng rất nhanh, thoát cái vượn tay ôm chặt lấy cô.

Giản Dao cũng ôm anh thật chặt.

Họ cứ đứng lặng yên như thế. Ngón tay Giản Dao chạm đến những chiếc xương sườn cứng rắn của anh, giống như mai rùa của trâm mặc vậy. Một ý nghĩ hiện lên trong đầu cô: Sao người này nuôi mãi không béo thế? Cứ hễ lơ là sẽ gầy đi nhanh chóng. Nghĩ đến đây, cô lại thấy nhói lòng.

Trong phút chốc, trời đất quay cuồng, Bạc Cận Ngôn ôm cô ngã xuống, thân thể Giản Dao bị anh ấn chặt trên tấm đệm lót. Anh cúi đầu tiến gần về phía

cô, bỗng nở nụ cười như đứa trẻ chiến thắng trong trò chơi vật lộn.

“Giản Dao, xem ra anh thắng rồi. Em đánh không lại anh, nên em không thể theo anh mạo hiểm được.”

Bản tính ngang bướng của cô bị lời nói của anh kích thích, cô đột ngột đẩy phắt Bạc Cận Ngôn ra, dùng thể vô chí mạng mà Phương Thanh đã dạy để khóa chặt anh trên đất, lặp lại y hệt tình cảnh vừa rồi, chế ngự hai tay và thân thể của anh.

Anh nằm yên không lên tiếng.

Giản Dao nhấn mạnh: “Cận Ngôn, anh đừng cố chấp.”

Bạc Cận Ngôn vẫn lặng thinh. Lát sau, anh đưa tay ôm lấy eo cô. Giản Dao như mất hết sức lực, nằm nhào trên [bad word] ngực anh. Cô cẩn thận tháo cặp kính râm, dịu dàng cọ mặt vào gương mặt anh. Hai người lặng lẽ hôn nhau say đắm.

“Anh không nhìn thấy nữa. Sau này, em sẽ chủ động hôn anh.” Giản Dao thủ thủ: “Cứ mười phút, em sẽ hôn anh một lần. Em sẽ cùng anh dấn thân vào mọi nguy hiểm trên đời này.”

Nước mắt cô tuôn rơi, hàng mi của Cận Ngôn cũng thấm ướt. Môi anh thoáng mấp máy những tiếng gọi trầm khàn: “Cô gái ương bướng... bà vợ cứng đầu của anh...” Người vợ mà anh yêu thương nhất.

Không gian phòng tập trở nên tĩnh lặng như tờ. Lời thì thầm yêu thương không thoát ra thành câu vẫn đủ sức khiến trái tim rung động. Ngày đó, ah! người họ ôm nhau thật âu, tình ý nồng nàn quấn quýt có ánh đèn lân cận, có hơi thở làm chứng.

Trong thoáng chốc, hai ta nhớ lại những ngày tháng xưa cũ, nhớ đến rất nhiều chuyện vui vẻ và lãng mạn đã khắc sâu trong lòng, nhớ đến từng người bạn chân thành nhất đã luôn bên cạnh chúng ta, đã rời khỏi chúng ta.

Cũng nhớ đến cuộc gặp gỡ định mệnh trên ngọn núi vắng lặng năm ấy.

Anh từng rời xa em.

Anh cô đơn và kiêu ngạo hơn bất cứ ai trên đời này.

Nhưng anh không muốn rời xa em nữa.

***

Lúc mặt trời chênh chếch về phía Tây, Giản Dao mới nắm tay Bạc Cận Ngôn rời khỏi phòng tập võ. Cô không ngờ hai người lại ngủ thiếp đi như thế. Áo sơ mi của Bạc Cận Ngôn nhàu nhĩ, xộc xệch, trên mặt anh vẫn còn vết đỏ khi bị cô áp người trên nền đất.

“Em xin lỗi. Anh có đau không?”

“Căn cứ theo kinh nghiệm của anh, chuyện này không là gì cả.” Thái độ anh vô cùng thần nhiên.

Giản Dao bật cười, nắm chặt tay anh, không muốn nói thêm gì nữa.

Phương Thanh rảo bước trên hành lang, thấy bộ dạng hai người họ, mắt liền đảo một vòng.

Về mặt Bạc Cận Ngôn và Giản Dao hết sức thông dong, bình tĩnh.

Phương Thanh cho hay: “Phùng Duyệt Hề được tìm thấy rồi.”

Giản Dao còn chưa kịp phản ứng, hàng mày của Bạc Cận Ngôn đã nhú lại, bởi lời Phương Thanh nói là câu bị động.

“Tôi nghĩ tốt nhất chúng ta nên lập tức tới đó xem đi.” Giọng Phương Thanh hối hả.

Đó là một rừng cây vắng lặng dọc bên đường quốc lộ, nếu ra tay vào lúc nửa đêm thì rất khó bị phát hiện.

Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và nhóm cảnh sát hình sự thận trọng tiến vào khu rừng, về mặt ai nấy đều nghiêm túc, cẩn trọng. Đi được hơn mười phút thì điện thoại của Phương Thanh đổ chuông, là Thạch Bằng gọi đến.

“Có chuyện gì không?” Phương Thanh cau có hỏi.

“A lô, sếp!” Thạch Bằng hơi chần chừ. “Tôi chợt nhớ đến một chuyện. Hình vẽ loại bướm kia, lúc còn bé, hình như tôi và Trần Cẩm từng thấy qua. Không biết việc này có giúp ích gì cho việc điều tra vụ án của mọi người không?”

Phương Thanh sững người, hỏi ngay: “Thấy ở đâu?”

“Trong một hang động trên núi ở quê tôi. Lâu quá rồi nên tôi cũng quên mất. Được sếp cho xem ảnh xong tôi mới nhớ lại.”

Lúc này, mọi người đã đi lên sườn dốc. Có người bị treo trên thân cây đối diện. Phương Thanh giật thót, tay cầm di động cũng chậm rãi buông xuống.

Phùng Duyệt Hề thân thể trần trụi, tóc dài buông xõa, đôi chân vẫn mang giày cao gót đỏ rực buông thõng giữa không trung. Giờ phút này, ánh tà dương rọi xuống qua kẽ lá, đâm thủng làn sương mù dày đặc khiến cảnh tượng càng thêm phần rùng rợn.

Cô ta bị “đóng đinh” dưới tàng cây bằng những cây đinh sắt dài cả tấc xuyên qua đầu, tay, chân và eo. Thủ pháp của hung thủ hiển nhiên vô vùng thành thạo. Da thịt những chỗ bị đóng đều không hề dập nát. Dòng máu chảy xuống từ những vết thương kia, uốn lượn dọc theo thân thể và tay chân cô ta, thoáng nhìn thật giống một bức tranh đâm máu thê lương.

Cánh bướm được vẽ sau lưng Phùng Duyệt Hề.

Con bướm phượng đuôi rộng kia được vẽ đơn giản và mượt mà, tàn bạc và cao quý hơn Trần Cẩn. Đôi mắt kép không lồ lòi ra, đôi cánh dày đặc hoa văn đen như tấm lưới chỉ chít những ô nhỏ li ti. Chỉ có phần đuôi cánh được tô màu cam sặc sỡ.

Con bướm này rõ ràng được vẽ trên thân cây xù xì nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng sinh động, tinh tế, người vẽ ắt hẳn là một họa sĩ xuất sắc. Hình ảnh trước mặt giống hệt con bướm thật đang khép hờ đôi cánh đậu trên cây, còn thân thể trắng nõn đâm máu của Phùng Duyệt Hề chính là thân bướm mềm mại. Người là bướm, mà bướm cũng là người.

Tất cả cảnh sát hình sự có mặt đều lặng ngắt. Trần Cẩn đã bị bắt và thú nhận mọi tội lỗi. Lúc lục soát nhà hắc, họ cũng tìm ra bằng chứng thép chứng minh hắc là hung thủ của hai vụ mưu sát kia.

Nhưng mọi thứ trước mắt lúc này lại giống như một màn khiêu khích thâm lạnh, như thể có người đang nói với họ: Các người thật sự cho rằng mình từng gặp bướm bướm sao? Đây mới chính là sát thủ hồ điệp thật sự!

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hủy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Type: Trần Huyền

Tin tức về sát thủ hồ điệp đã lan truyền sục sôi khắp cả nước. Lúc biết được tin này, Kim Hiểu Triết đang ở phim trường. Ánh đèn flash chói mắt, đám đông nhốn nháo xung quanh, cô ngồi trong xe bảo mẫu kín mít ngăn cách hoàn toàn với thế giới huyên náo bên ngoài.

Cô đang xem bản tin thời sự qua màn hình nhỏ trên xe. Mỗi vụ án có sự tham gia của tổ chuyên án kia, cô đều tìm hiểu cặn kẽ. Khi ống kính lướt qua nhóm cảnh sát ở hiện trường, cô còn thấp thoáng thấy được bóng dáng cao lớn, lạnh lùng quen thuộc ấy, nhưng không dám chắc có phải anh hay không.

Không, nhất định là anh, cô không bao giờ nhìn lầm đâu.

Kim Hiểu Triết khẽ thở dài, cảm thấy có chút lạc lõng, chơi vơi. Cô kéo chăn quấn kín người, anh mất hướng về bầu trời xa xăm ngoài cửa sổ. “Àm” một tiếng, cửa xe bị kéo ra, trợ lý bụng cóc trà đưa cho cô thăm giọng. “Chị Kim, nhân lúc còn nóng thì uống đi, cảnh khi này chị khóc đến khản cả giọng rồi.”

Kim Hiểu Triết uống một ngụm trà lớn. lát sau, đạo diễn bảo quay tiếp, cô nhanh chóng đứng dậy bước ra ngoài. Chiếc sườn xám lộng lẫy làm nổi bật vóc dáng mê người, cô hít sâu một hơi, sải bước trên đôi giày cao gót, đi về phía máy quay.

Anh có chiến trường của anh, cô cũng có trận địa của cô. Chỉ mong hai người đều bình an vô sự!

***

Cùng lúc đó, Phương Thanh đang đứng trước cây đại thụ, đôi mắt nhạy bén nhìn chằm chằm lớp vỏ cây bên cạnh thi thể. Tuy trời đã tối, nhưng tất cả dấu vết đều không thể thoát khỏi ánh mắt tinh anh của người cảnh sát.

“Chỗ này có dấu vết!” Anh hô vang.

Nhóm Bạc Cận Ngôn lập tức vây đến.

“Đây là...” An Nham chặn chừ.

“J...” Giản Dao nắm tay Bạc Cận Ngôn nhẹ nhàng di chuyển trên lớp vỏ cây. Anh cất lời: “Là chữ J?”

Giản Dao giật thót.

Hình vẽ đơn giản này được viết bằng máu lên thân cây mà Phùng Duyệt Hề đang bị “đóng đinh”, xem kỹ quả nhiên giống chữ J.

“Đây nghĩa là sao?” Tất cả đều nhìn Bạc Cận Ngôn và Giản Dao.

Chỉ một chữ cái, rất khó giải thích được ý nghĩa ẩn chứa trong đó.

Bạc Cận Ngôn cười khẩy. “Biết tại sao hần muốn để lại dấu hiệu này không? Bởi vì hần không không chế được. Vốn gây án theo sự thôi thúc nội tâm, nếu lúc này còn phải không chế ham muốn, vậy thì vô nghĩa quá!”

Phương Thanh cũng có chút do dự: “Có phải hần cố ý lưu lại dấu mỗi này để tung hỏa mù với chúng ta không?”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Tên nửa vôi như Trần Cận thì có lẽ sẽ làm vậy. Nhưng đạt đến trình độ liễu lĩnh, lão luyện như hần thì căn bản coi khinh việc này. Anh cho rằng hần sẽ để tâm chúng ta nhìn hần thế nào à?”

An Nham bỗng xen vào: “Trong vụ án sinh đôi Anime kia, Kha Thiển cũng chết do bị đóng đinh. Liệu hai vụ có liên quan đến nhau không?”

Phương Thanh đưa ra đánh giá: “Thủ pháp tương tự, nhưng không hoàn toàn giống nhau.”

Bạc Cận Ngôn giải thích: “Bình thường, “đóng đinh” mang ý nghĩa trừng phạt và hạ nhục. Trong lịch sử phạm tội cũng không phải trường hợp hiếm gặp. Hành vi lưu lại dấu hiệu mấu chốt của bọn chúng không giống nhau. Tên hung thủ này cuồng bướm bướm, nhưng đám sát thủ mặt nạ thì không. Có liên quan hay không vẫn chưa kết luận được.”

Mọi người im lặng, chỉ có Giản Dao cảm nhận được Bạc Cận Ngôn rõ ràng có chút hưng phấn, cho nên tốc độ nói của anh nhanh hơn bình thường. Tâm trạng của cô vốn rất căng thẳng, đè nén, nhưng vì chút đặc ý nhỏ của anh mà cảm thấy thư thái một cách khó hiểu. Cô gần như có thể tưởng tượng ra nội tâm Bạc Cận Ngôn lúc này đang nghĩ gì: Ô, rốt cuộc đã có một tên sát thủ liên hoàn hần hơi rồi. Nhưng không giống như trước kia, giờ đây, anh không còn tự nhiên bộc lộ cảm xúc nữa rồi.

***

Hiện trường nào cũng không để lại bất cứ dấu chân, vân tay hay AND nào, cũng không có máy giám sát ghi hình. Thi thể nạn nhân vô cùng thê thảm, ghê rợn, nhưng những ngõ ngách khác lại sạch sẽ như thể chưa từng có ai đặt chân đến đây. Thậm chí ngay cả một cảnh sát non tay cũng phán đoán được đây là một tên tội phạm lão luyện và cẩn trọng. Hần mới chính là sát thủ hồ điệp đích thực.

Cảnh sát thẩm vấn Thạch Bằng một lần nữa. Anh ta kể với họ một câu chuyện ngắn gọn, thần bí và mơ hồ.

Khi ấy, anh ta, Trần Cận và Phùng Duyệt Hề mới mười mấy tuổi, thường xuyên lên núi chơi. Có lần, họ bị lạc mất nhau trên ngọn núi hoang chưa bao giờ qua lại. Khi Thạch Bằng và Phùng Duyệt Hề tìm được Trần Cận, họ phát hiện hần đang ngủ bên ngoài một hang động. Họ vội đánh thức hần, nhưng Trần Cận chẳng nhớ đã xảy ra chuyện gì. “Hình như lúc chạy xuống núi, đụng phải chỗ nào đó...”

Thạch Bằng ngẩng đầu nhìn lên nhìn xung quanh. Trong ánh nắng mờ ảo, anh ta loáng thoáng thấy được một hình vẽ gì đó trên vách hang động đen ngòm. Thạch Bằng bình thường không sợ trời không sợ đất, hay gây chuyện đánh nhau, là một kẻ bất trị, nhưng lúc thật sự gặp chuyện thì cẩn trọng hơn hẳn hai người kia.

“Chúng mình về thôi.” Thạch Bằng quả quyết, không hề có ý định vào động xem thử. Trần Cận vẫn còn ngần ngại, Phùng Duyệt Hề khá hiếu kỳ nhưng vẫn nghe theo lời cậu bạn.

Sau đó, không biết tự lúc nào, Trần Cận nảy sinh niềm yêu thích với bướm bướm, sưu tầm các tiêu bản và tranh vẽ bướm bướm... Nhưng hần không đến mức cuồng si, nên mọi người chỉ xem đây là sở thích về sinh vật của một học sinh xuất sắc mà thôi. Về những sự việc đã xảy ra trên núi ngày hôm đó hần không sao nhớ nổi... ngoại trừ sau gáy sưng to một cục, hơn mười ngày mới hết.

Năm tháng trôi qua như nước chảy, Thạch Bằng dần trưởng thành, cũng dần quên mất câu chuyện nhỏ nhặt này. Đến khi Phương Thanh đưa mấy tấm ảnh hiện trường phạm tội cho anh ta xem, ngoài kinh ngạc, Thạch Bằng còn có cảm giác như mình từng nhìn thấy. Cuối cùng, anh ta chợt nhớ ra hình vẽ bướm bướm thấp thoáng trong hang động hồi đó.

Việc này có liên quan gì đến việc Trần Cận phạm tội và cái chết của Phùng Duyệt Hề không? Thạch Bằng không thể biết được.

Cảnh sát định hỏi cung Trần Cận lần nữa nhưng vô ích. Hần đã phát điên trong lúc bị tạm giam. Nhóm Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đến thăm hần, thấy một người đàn ông từng vẻ vang sĩ diện là thế, giờ đây lại như đứa trẻ co cuộn run rẩy trong góc phòng giam. Hần không ngừng lầm bầm “Đừng ăn tôi... Đừng ăn tôi... A Bằng, Duyệt Hề, cứu tôi với...” Không biết là hần nhìn thấy bướm bướm hay còn gì khác.

Khi cảnh sát đề cập đến bướm bướm, hang động, hần chỉ lộ ra vẻ mặt ngờ nghệch, hỏi thế nào cũng không mở miệng.

***

“Trí nhớ là một thứ thú vị. Hần cho rằng đã quên rồi, cho rằng từng trải qua, nhưng trên thực tế, nó luôn ẩn nấp đâu đó trong đầu hần.” Trên đường chạy đến ngọn núi được Thạch Bằng chỉ điểm, Bạc Cận Ngôn đã nhận xét như vậy. “Tôi chú ý thấy trong khẩu cung của Trần Cận, hần nhiều lần nhắc đến bướm bướm. Lúc nhỏ nhìn thấy bướm bướm trên núi đã say đắm trước cuộc sống tự do và vẻ đẹp long lanh của nó. Trước khi giết người, hần luôn mơ

thấy một thiếu niên cầm dao đứng yên và buồm bướm đậu trên vai cậu ta. Hắn luôn thấy một con buồm bướm đang nhìn mình... Có lẽ buồm bướm hắn thấy thuở bé không phải là thật mà chỉ là hình vẽ như Thạch Bằng đã nói. Còn thiếu niên cầm dao kia, lúc trước, chúng ta ngầm định chính là bản thân hắn, nhưng có thể là một người khác mà hắn từng thấy lúc nhỏ.”

Nhóm Phương Thanh lặng người. “Thiếu niên? Anh nói Trần Cần lúc bé từng gặp sát thủ hồ điệp thật sự sao?”

Bạc Cận Ngôn chậm rãi gật đầu. “Tôi nghi ngờ thậm chí Trần Cần từng thấy được nhiều hơn thế, ví dụ như hung án. Không phải hắn vô có ngất xỉu trước cửa hang động sao? Phần ót còn sung tẩy nữa. Có lẽ do bị kinh sợ, lại bị người ta đánh vào đầu dẫn đến mất trí nhớ. Nhưng những ký ức này không thật sự mất đi mà vẫn ẩn sâu trong tâm trí hắn. Khi hắn thấy mơ hồ, lạc lõng thì những ký ức khi sẽ thức tỉnh trong tiềm thức hay trong giấc mơ của hắn. Và thế là hắn cho rằng bản thân nhận được ám thị của buồm bướm, sai bảo hắn giết người.”

Núi non trùng điệp vụt lướt qua ô cửa, không khí se lạnh trên núi len lỏi tràn vào không gian chật hẹp trong xe. Tất cả đều trần trụi trước lời nói của Bạc Cận Ngôn. Suy luận này không phải vô lý, điều đó giải thích được tâm lý vừa yêu vừa hận buồm bướm của Trần Cần cũng như sự xuất hiện của sát thủ hồ điệp đích thực.

“Anh xác định “hắn ta” là một sát thủ liên hoàn sao?” Giản Dao hỏi khẽ: “Vậy hắn biệt tăm biệt tích nhiều năm như vậy, hơn nữa vụ án của hắn chưa từng bị ai vạch trần, sao giờ đột ngột phách lối xuất hiện trong tầm mắt của cảnh sát?”

Bạc Cận Ngôn trầm ngâm trong chốc lát. “Nếu trí nhớ của Trần Cần chính xác, như vậy năm đó, hắn ta vào khoảng 15 đến 20 tuổi, bây giờ khoảng 35 đến 40 tuổi. Phùng Duyệt Hề vẫn luôn lẫn trốn sự truy lùng của cảnh sát, còn hắn ta thành công săn bắt được cô ta và ra tay sát hại, chứng tỏ hắn có khả năng quan sát nhạy bén, đầu óc sáng suốt và bản lĩnh chuyên nghiệp.

Ở hiện trường phạm tội, hắn đã thể hiện kỹ năng tra tấn và sát hại nạn nhân rất thành thạo, xử lý hiện trường vô cùng sạch sẽ chứng tỏ năng lực phân tích sát khá mạnh. Phải là người có kinh nghiệm gây án phong phú mới có thể làm được điều đó.

Buồm bướm kia, hắn đã luyện vẽ rất nhiều lần mới có thể vẽ y như thật trong thời gian ngắn như vậy.

Buồm bướm hắn vẽ được nhà sinh vật học chứng thực là rất giống bướm đom đóm vằn đen(1), nếu mọi người so sánh tỉ mỉ, sẽ phát hiện có nhiều nét tương đồng với bướm phượng đuôi rộng và trần cả vẽ, nên tôi nghi ngờ hai người này có mối liên hệ. Rất có khả năng Trần Cần từng gặp bướm đom đóm vằn đen, từng thấy thủ pháp của sát thủ, sau đó tiềm thức thúc đẩy hắn ta mô phỏng lại, gây ra vụ án “buồm bướm giết người” giống bề ngoài nhưng khác bản chất.

(1) Bướm đom đóm vằn đen hay còn gọi là *Hestina assimilis*, thuộc họ bướm giáp, thường có kích thước lớn.

(2)

Vụ án này đã chấn động toàn tỉnh, các bản tin thời sự cũng nhắc đến nên không có gì lạ khi hắn ta biết đến nó. Phùng Duyệt Hề coi như đồng lõa bị cảnh sát truy nã. Hắn có thể nghe ngóng được điểm này, nói rõ hắn luôn ở đâu đó gần đây quan sát, thậm chí phân tích hành động của chúng ta. Việc hắn giết Phùng Duyệt Hề có thể căn cứ vào hai kiểu tâm lý: Một là trả thù, bởi vì Trần Cần bắt chước hắn gây án. Trần Cần đã bị cảnh sát bắt, không cách nào trừng trị nên hắn đành tìm tên đồng lõa kia. Hai là “trừ ác”, hắn cho rằng Phùng Duyệt Hề và Trần Cần có tội như nhau nên tự mình chấp pháp. Nhưng bất kể là ở tâm thái nào, hắn chọn cách ngông nghênh xuất hiện trước mặt cảnh sát như vậy chắc chắn là do đã phải chịu kích thích nào đó. Hắn không có ý định mai danh ẩn tích nữa. Sát thủ hồ điệp thật sự tái xuất rồi!”

***

Xế chiều, nhóm của Bạc Cận Ngôn tới được dãy núi đó. Nắng thu soi rọi cả một vùng núi rừng xanh mướt, khắp không gian bao trùm sự yên tĩnh, thâm sâu.

Tháng ấy năm ấy, Thạch Bằng chỉ nhớ được dãy núi này, còn cụ thể là ngọn núi nào, vị trí ở đâu, vị trí ở đâu thì đành chịu. Sau khi bàn bạc với Phương Thanh, Bạc Cận Ngôn quyết định tạm thời tắt tức ở Sở Công an dưới chân núi, sáng sớm hôm sau sẽ bắt đầu lục soát.

Huyện thành phương Nam có địa hình đa phần là núi non trùng điệp. Giản Dao dùng điện thoại kiểm tra mới phát hiện nơi này cách thành phố Đồng quê mình rất gần. Hai thành phố vốn tiếp giáp nhau. Nơi này tuy vẫn thuộc địa bàn thành phố Thuận, nhưng vượt qua ngọn núi này là khu vực nội thành của thành phố Đồng.

Khoảng cách gần như thế luôn thôi thúc lòng người đi xa khát vọng được trở về. Cô bất giác ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn đang bàn bạc kế hoạch tiềm kiếm ngày mai với Phương Thanh, An Nham, sau đó bấm điện thoại gọi về nhà. Nói chưa được mấy câu mà đôi mắt cô đã ươn ướt.

Mẹ đang nẩy bữa tối cho em gái Giản Huyền. Sắp đến Trung thu, Giản Huyền được nghỉ học ở trường, cả căn nhà chỉ thiếu vắng mỗi cô. Từ sau biến cố kia, mẹ Giản Dao biết tính tình con gái vốn hướng nội, kín đáo nên ngoại trừ thời gian đầu thường an ủi cô vài lần trong nước mắt, sau này bà không hỏi nhiều nữa. Mỗi lần gọi điện hỏi thăm, bà chỉ ân cần quan tâm sinh hoạt thường ngày của cô. Hôm nay cũng vậy.

“Con đang bận à? Mẹ sợ quấy rầy con phá án nên không dám gọi điện cho con. Nhớ phải chăm sóc sức khỏe của mình cho tốt đấy.”

Giản Dao nghẹn ngào đáp: “Dạ, mẹ, không sao đâu, sức khỏe con rất tốt.”

Tiếng cười nhẹ nhàng của mẹ truyền qua điện thoại: “Vậy thì tốt, có tin tức của Cận Ngôn không?”

Giản Dao bật khóc: “Mẹ, bây giờ anh ấy đang ở cùng con, nhưng mắt vẫn chưa lành. Hiện giờ, tâm trạng anh ấy chưa ổn định lắm. Qua một thời gian nữa, con sẽ dẫn anh ấy về. Mẹ, con muốn về nhà một chuyến. Bây giờ, con đang ở thành phố Tuần, gần nhà mình lắm.”

Cúp điện thoại, Giản Dao gạt nước mắt rồi ngẩng đầu lên. Chẳng biết Bạc Cận Ngôn đã đi đến trước mặt cô từ lúc nào, cửa phòng cũng đóng lại.

Hiện tại, thính giác của anh rất nhạy, Giản Dao cúi đầu, cổ nén tiếng nức nở đang trực trào ra. Anh chạm vào tay cô, thì thầm khe khẽ: “Về nhà với mẹ một chuyến đi, thay anh hỏi thăm và xin lỗi mẹ.”

“Vâng.” Cô nhún nhu: “Anh không cần xin lỗi, mẹ em hiểu mà. Sau bữa cơm tối, em sẽ quay lại đây, không làm lỡ dở công việc ngày mai đâu.”

Đôi tay anh càng siết chặt. “Giản Dao, tâm trạng anh hiện giờ đã ổn định rồi. Ban đầu, đúng là có một quãng thời gian khó khăn. Lúc ấy, thật sự ngay cả trái tim mình anh cũng không nhìn thấu được... Nhưng bây giờ, anh có thể chấp nhận sự thật Từ Ngộ đã mất. Giống như bình minh và hoàng hôn luân phiên xuất hiện, hợp tan vốn là chuyện chúng ta phải đón nhận trong đời. Anh tự nhủ rằng, mỗi ngày đều phải quý trọng thời gian gấp bội. Có lẽ em không biết, anh của hiện tại đang sống cho cả hai người đấy.”

Giản Dao vươn tay ôm cổ anh, khẽ nức: “Nếu quý trọng, vậy sao anh không chịu quay về?”

Anh ôm siết lấy cô, lặng đi giây lát: “Bởi vì mỗi khi gần em, anh không sao cứng rắn được.”

***

Giản Dao về đến nhà khi mặt trời đã lặn. Bởi vì nhận được tin tốt lành nên không khí trong nhà thoải mái hơn nhiều. Mẹ và Giản Huyền hỏi thăm tình hình gần đây của Bạc Cận Ngôn, nhưng không đào sâu đề tránh là Giản Dao khó xử. Hai người đưa cô một đồng hồ chuẩn bị từ trước, có trà Bạc Cận Ngôn thích, túi cá khô, miếng lót giày mẹ mua ở chợ...

Giản Dao nhìn mấy món đồ, cười nũng nịu: “Đa số đều mua cho anh ấy, mẹ thiên vị quá!”

Mẹ cười xòa: “Đó là lẽ đương nhiên, con rể cũng là con, không thương con rể thì thương ai. Con phải chăm sóc Cận Ngôn chu đáo vào. Giờ mắt nó không nhìn thấy, tính tình lại kiêu ngạo, con là vợ nó thì phải làm đôi mắt cho nó. Đồ đạc trong nhà phải sắp xếp tỉ mỉ hơn, đừng để Cận Ngôn vấp ngã, cũng đừng khiến nó mất mặt, hiểu chưa?”

“Mẹ yên tâm đi, con biết rồi.”

Giản Huyền đứng bên cạnh lẩm bẩm: “Đại thần mù thì vẫn là đại thần. Kỳ tích sẽ xuất hiện, mắt của anh ấy nhất định sẽ thấy lại ánh sáng. Đây mới thật sự là cách khai sinh ra cuộc đời truyền kỳ, em tin vào điều này.”

Giản Dao khẽ cười, đáy lòng cảm thấy yên bình đến lạ. Dường như cô đang nắm giữ một sức mạnh, tuy lặng thầm nhưng có thể nhấn chìm tất cả khổ đau trước đây. Cô rất rõ, bản thân cách hạnh phúc càng lúc càng gần rồi.

Cơm nước xong, mẹ ở nhà rửa bát, hai chị em cùng nhau xuống lầu đi dạo, tận hưởng không khí thanh mát thoang thoảng hương hoa và ngắm nhìn những ánh đèn lao lét phía xa. Lát sau, Giản Dao nói phải về Sở. Hai chị em đứng bên cây cầu nhỏ trong công viên, sau lưng là bóng cây cao lớn um tùm.

“Chị, sao chị vẫn buồn bã thế?” Giản Huyền thắc mắc.

Giản Dao không nói lời nào. Giản Huyền là người bình thường, sống vui vẻ, an nhiên. Có rất nhiều chuyện cô không cách nào và cũng không thể nào nói với em ấy. Đám sát thủ mặt nạ vẫn rình rập trong bóng tối, Bạc Cận Ngôn một mực muốn rời đi, sát thủ hồ điệp bỗng xuất hiện, lại mơ hồ có liên quan đến vụ án của Kha Thiên... Cô luôn cảm giác như có một tấm lưới lớn vô hình bủa giăng trên đầu họ. Suy cho cùng, kẻ địch đang ở đâu vẫn còn là ẩn số.

“Nói thật...” Giản Huyền tâm sự. “Lúc trước, anh rể bỏ đi, dù em biết nghĩ vậy là không nên nhưng anh Lạc Lang luôn chăm sóc cho chị, em còn nghĩ, nếu anh rể không bao giờ quay về nữa, vậy sau này chị có thể ở bên anh Lạc hay không?”

Giản Dao thần nhiên đáp: “Làm sao được? Anh ấy sao có thể so sánh với Cận Ngôn? Anh ấy chỉ là bạn của chị thôi. Sau này em đừng nói như vậy nữa.”

“Dạ”. Lát sau, Giản Huyền lại thở dài. “Thật ra, trong khoảng thời gian này, mẹ không nói gì hết nhưng vẫn rất lo cho chị. Dù sao chị và bố đều làm cảnh sát. Cái cết của bố và ông bà nội năm đó là tâm bệnh của mẹ. Nhiều năm qua đi mà mẹ vẫn không thoát ra khỏi bóng ma ấy. Mẹ vô cùng sợ chị sẽ xảy ra chuyện.”

Năm đó, Giản Huyền còn quá nhỏ, vụ thảm sát hại cả nhà tuy đau đớn nhưng không để lại ấn tượng sâu sắc với em ấy. Giản Dao thì khác. Năm đó, cô đã hiểu chuyện, hơn nữa còn tận mắt chứng kiến toàn bộ.

Cô ngược nhìn nền trời u tối không một anh sao, thở dài. “Bây giờ, thỉnh thoảng nhắm mắt lại, chị vẫn có thể thấy được tình cảnh năm ấy. Đã qua lâu như vậy nhưng chị luôn nhớ rõ như in. Sau đó, chị tự nói với mình, nỗ lực hiện nay của chị chính là vì muốn bắt những tên cầm thú như mấy kẻ giết bố, giết Phó Từ Ngộ, làm tổn thương Cận Ngôn... chịu sự trừng trị của pháp luật. Chị vĩnh viễn không tha thứ cho tội ác. Đó chính là ý nghĩa sống lớn nhất của đời chị.”

Giản Huyền nghe mà xúc động mãnh liệt, lặng lẽ nắm chặt tay chị gái.

“Chị, chị thay đổi thật rồi.” Giản Huyền ngẫm nghĩ hồi lâu mới giải bày: “Bây giờ, chị cũng tỏa sáng lấp lánh giống như anh rở đại thần vậy.”

Giản Dao bị cô em chọc cười, nhưng thoáng cảm nhận được gì đó, cô quay đầu lại thì chỉ thấy ánh trăng bàng bạc rọi sáng những bóng cây đen đặc chập chờn. Giống như có người đi ngang qua, lại giống như có cơn gió thổi lay cây cối. Thế giới phía sau vẫn quá đổi yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Giản Dao trở lại nhà khách của sở Cảnh sát dưới chân núi khi bóng đêm đã đặc quánh. Cô đẩy cửa đi vào nhìn người nọ đang nằm ngủ say trên giường. Trong phòng chỉ để một ngọn đèn bàn nho nhỏ, tỏa ánh sáng êm dịu phủ lên bóng dáng tĩnh lặng của anh. Giấc ngủ của anh thường rất say. Có lẽ người tâm tư đơn thuần đều như vậy. Có đôi khi, thậm chí Giản Dao còn cảm thấy hâm mộ vô cùng. Bởi vì với anh, giấc ngủ giống như một kiểu hưởng thụ vậy. Lúc này cũng thế, anh nằm thẳng tắp, chân phủ kín cơ thể, nét mặt an nhàn không chút âu lo.

Giản Dao rón rén đi nửa mặt, thay áo ngủ rồi lặng lẽ nằm xuống giường. Khoảng thời gian này bận bịu vụ án bướm bướm giết người, hai người không phải nghỉ ở Cục Cảnh sát thì cũng thay phiên nhau về nhà ngủ. Đây là lần đầu tiên cả hai chung chăn chung gối sau một năm xa cách.

“Chung chăn chung gối”, trước đây cô chẳng thấy câu này có gì đặc biệt, nhưng hôm nay, nhắc lại mới thấy trong lòng buồn bã, hụt hẫng vô cùng. Thế mà tối nay, anh lại ngủ trước mắt rồi. Có điều, anh không nhìn thấy gì, chắc khó có thể...

Cô nhìn anh đắm đuối, vẫn là gương mặt ấy, trắng trẻo khôi ngô, vầng mũi cao cao, tóc mái phủ ngay ngắn trên vầng trán thông minh, sáng sủa. Giản Dao không nhận được, kể đến hôn lên khuôn mặt mình ngày nhớ đêm mong.

Đột nhiên, anh bất ngờ choàng dậy, ôm lấy eo cô. Cả người Giản Dao dán sát vào người anh, trái tim đập rộn rã như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh cúi đầu, đôi mắt lim dim như vẫn còn ngái ngủ, nhưng đôi tay anh đã nhanh nhẹn luồn vào áo ngủ của cô.

"Bà Bạc... anh chờ em lâu lắm rồi." Anh thủ thỉ.

Giản Dao cảm thấy gò má mình đã nóng rực lên. Lúc này cô chợt nảy ra một ý. Cô áp mặt vào vòm ngực anh như ngày trước, khẽ kháng ra điều kiện: "Từ từ anh hứa từ nay về sau cho em đi theo anh."

Bạc Cận Ngôn im lặng.

Giản Dao làm nũng: "Có được không?"

Anh chợt thở dài: "Em trở nên hư hỏng rồi." Không cho anh được tự do như trước nữa.

Giản Dao ôm anh thật chặt, "Chỉ là em biết rõ bản thân cần gì thôi."

Anh không nói lời nào, cũng không chịu buông tay. Giản Dao có chút mềm lòng, lát sau lại nghe thấy tiếng thở dài yếu ớt của anh. Tiếp nữa, một nơi nào đó trên người anh cọ sát vào người cô.

Máu toàn thân Giản Dao như dồn thẳng lên mặt, thế nhưng anh lại không nói lời nào, cũng không chịu thỏa hiệp, chỉ cọ hết lần này đến lần khác. Giản Dao biết mình xong rồi, vốn định nhân lúc ý chí anh buông lỏng để đàm phán, nhưng hiện tại, phòng tuyến của cô lại bị hành động thẳng thắn và táo tợn của anh công phá triệt để. Dù sao đã chia cách một năm, cô sắp khuất phục đến nơi rồi.

Tay Giản Dao từ từ lần xuống. Thân thể anh lập tức khựng lại, cổ họng cô cũng khô khốc. Nhưng là phụ nữ đã có chồng, động tác của cô cũng coi như thành thạo. Huống chi, cô còn cực kỳ hiểu rõ thân thể anh, đây là điều anh thích nhất...

Trong chớp mắt, anh quay đầu nhìn về phía cô. Trong bóng tối, dường như cô nhìn thấy anh mở mắt ra, nhưng bên trong không hề có ánh sáng. Anh nắm cổ tay cô, nhưng không hề ngăn cản hành động can rở ấy mà càng dùng túng hơn.

"Anh rất nhớ em." Một câu hai nghĩa.

Giản Dao thở thê. "Em cũng vậy."

"Tiếp tục đi, đừng có ngừng." Anh vùi khuôn mặt nóng bỏng vào hõm vai cô.

"Ừm..."

“Giản Dao, có một số việc, hiện tại anh không thể nói với em được, nhưng xin em nhất định phải tin tưởng anh.”

"Ừm, được, em nghe anh hết, nghe anh hết, ngoại trừ..."

Anh muốn em luôn nở nụ cười. Bây giờ, em không hay cười nữa. Chỉ có tiếng cười của em mới khiến anh này sinh linh cảm dào dạt, ý chí chiến đấu sục sôi."

Giản Dao ngẩng đầu, muốn ôm lấy gương mặt anh, nhìn thẳng vào anh. Vậy mà anh lại cúi đầu, đặt một nụ hôn ngọt ngào lên môi cô. Anh vuốt ve thân thể cô trong khung cảnh mờ tối, dễ dàng cởi bỏ tất cả chướng ngại, để hai cơ thể sưởi ấm cho nhau.

"Anh... có thể không?" Cô không kìm được hỏi nhỏ.

"Tài xế lão luyện không cần nhìn bản đồ vẫn nắm rõ đường đi nước bước." Anh thần nhiên đáp.

Giản Dao thầm mắng An Nham trong lòng, cắn môi không nói lời nào nữa.

Lát sau, quả nhiên anh đã dùng hành động chứng minh lời nói của mình, còn không quên ung dung hỏi: "Bà Bạc, còn bất cứ nghi ngờ nào không?"

"Không, không có..."

* * *

Sáng sớm hôm sau.

Mấy người Bạc Cận Ngôn, Giản Dao, Phương Thanh dẫn một nhóm cảnh sát vũ trang tiến hành lục soát toàn diện dãy núi.

Trí nhớ của Thạch Bằng vốn đã mơ hồ, cả đoàn đi mấy km mới đến giữa sườn núi. Nếu ai từng đến phương Nam Trung Quốc, nhất định biết nơi đây núi non hoang sơ trùng điệp, có nhiều thôn xóm, nhà dân cách nhau đến cả hai ngọn núi - Cho nên khi tới đây, họ không còn đường nào đi lên nữa.

"Tiếp theo phải đi thế nào?" Một tổ trưởng đội tìm kiếm hỏi, "Nên đi lên nữa hay men xuống đường núi, băng qua khu vực bên cạnh?"

Phương Thanh ngồi xổm ở ven đường, tập trung quan sát hướng nắng và địa hình. Bạc Cận Ngôn nghe Giản Dao miêu tả cảnh vật xung quanh, nhanh chóng ra quyết định: "Lên núi."

Phương Thanh cũng gật đầu tán thành: "Lên núi."

An Nham khó hiểu: "Tại sao?"

Bạc Cận Ngôn giải đáp: "Hắn không chỉ có tâm tư kỹ càng, kế hoạch chu đáo mà còn là tội phạm có chỉ số thông minh cao. Nhưng chung quy, tội phạm vẫn là tội phạm. Trên núi sẽ dễ dàng ẩn nấp hơn, dấu gian nan mấy cũng không là gì với hắn. Huống chi hơn mười năm trước, khu rừng này hắn không rậm rạp như bây giờ. Đối với mấy đứa trẻ như Thạch Bằng, Trần Cẩn, lên núi thám hiểm là chuyện vô cùng hấp dẫn."

Phương Thanh bổ sung: "Tôi đã quan sát địa hình tổng thể, không hẳn là không có đường leo lên, vậy nên tôi cũng đồng ý lên núi."

Sau khi gõ lạch cạch trên laptop một hồi, An Nham ngẩng đầu thông báo: "Căn cứ theo bản đồ vệ tinh, trên đỉnh ngọn núi này có hơn mười cấu tạo địa chất, có thể tồn tại hang động. Có vài động nằm trên vách núi cheo leo, không dễ tìm đâu."

Bạc Cận Ngôn không thích lời thôi, hạ lệnh: "Chúng ta còn chờ gì nữa, chờ kỳ tích xuất hiện sao? Xuất phát!"

Giản Dao thấy Phương Thanh và An Nham nhìn nhau cười, sau đó đồng thời nhìn về phía Bạc Cận Ngôn. Ánh mắt hai người như đang hào hứng trao đổi: Ồ, cái tên độc mồm độc miệng này quay về rồi!

Giản Dao đi bên cạnh Bạc Cận Ngôn, nhìn thần thái lạnh nhạt, sườn mặt thấp thoáng vẻ bình tĩnh, phong dung của anh, quả nhiên cảm giác như quay về ngày trước, tổ chuyên án ăn ý đồng lòng, chung tay phá án. Chỉ là bốn người họ bây giờ phải chăng đều đã thay đổi, trở nên kiên cường hơn xưa.

Đúng vậy, chính là từ "kiên cường" mà Bạc Cận Ngôn từng nói. Anh nói ở bên cô, lòng anh không thể kiên cường được. Không, cô không đồng ý. Rõ ràng lớp vỏ bọc của họ đều đã kiên cường hơn rồi. Họ vẫn luôn gắn kết với nhau như các hạt nhân nguyên tử, mỗi lúc một sục sôi và bền bỉ hơn thôi.

Giản Dao khẽ hỏi Bạc Cận Ngôn: "Anh đoán chúng ta sẽ phát hiện được gì?"

Anh thờ ơ đáp: "Có lẽ chúng ta sẽ vạch trần một câu chuyện lịch sử đã phủ bụi thời gian."

Đi lên thêm một đoạn, quả thật có một con đường hiện ra trước mắt. Đó không hẳn là một lối đi rõ ràng, chỉ là khá nhiều cỏ dại bị giẫm bẹp lâu ngày mà thành đường thôi. Đội tìm kiếm men theo con đường nhỏ, nhanh chóng đi đến một ngã ba.

Đó là một khu rừng, nhìn dấu vết trên mặt đất có thể thấy hai bên trái phải đều có người đi qua.

Phương Thanh chăm chú quan sát trong chốc lát, "Phía bên phải có dấu chân mờ, giày vải, nam, cỡ 42. Chiều cao hẳn là 1m6 đến 1m65, có vẻ là người lớn tuổi. Gót dép xuống, bị mòn nghiêm trọng, dấu giày có dính chút phân trâu, rất có thể là nông dân địa phương, có bên trái đã khô, lối đi cũng không lộ

rõ, trông có vẻ đã lâu không ai qua lại."

Bạc Cận Ngôn đứng ngay giữa ngã ba, lắng tai nghe chăm chú, sau đó quyết định: "Đi bên trái. Phía bên phải cách đường cái quá gần. Hắn sẽ không chọn vị trí này."

Đi tiếp một đoạn, có cảnh sát bắn khoản: "Phía trước đi như thế nào đây? Một bên là sườn Nam, một bên là sườn Bắc."

Phương Thanh trầm ngâm: "Tìm phía sườn Bắc trước, sườn Nam ánh nắng chiếu rọi sẽ dễ bại lộ hơn."

Bạc Cận Ngôn gật đầu: "Đồng ý."

Lát sau, An Nham hào hứng kêu lên: "Quả nhiên trên vách đá có hang động."

Bạc Cận Ngôn bình thản nói: "Không cần xem, lãng phí sức lực."

"Tại sao?"

Phương Thanh chỉ thẳng vào cốt lõi vấn đề: "Bởi vì vận chuyển thi thể quá khó khăn, dễ bị rơi xuống khe núi và để lại dấu vết. Hơn nữa, năm đó, đám trẻ cũng không thể trèo lên được." Thế mới nói, An Nham chỉ siêu việt trong lĩnh vực IT của mình, những mảng khác còn kém cỏi lắm.

Dù họ là những cảnh sát dày dạn kinh nghiệm nhưng cả ngọn núi lớn trước mặt nếu muốn sục sạo từng tấc một, e rằng phải huy động đến năm trăm người, tìm kiếm mấy ngày mới có thu hoạch.

Mà đội cảnh sát do Bạc Cận Ngôn dẫn dắt chỉ có hơn trăm người mới trôi qua một ngày đã sắp đến gần mục tiêu rồi. Theo ánh nắng chiếu từ từ phủ xuống, phạm vi tìm kiếm mỗi lúc một thu hẹp. Đường như họ càng lúc càng đến gần chân tướng.

Trời sắp tối nên việc tìm kiếm càng khó khăn hơn. Trước mặt họ là một khu rừng rậm. Cánh rừng âm u trải dài ba phần tư sườn núi, cách đường cái rất xa, gần như không có dấu tích con người. Địa chất khu vực này rắn chắc, không thể làm nông, tuy nhiên không tẻ đến mức không thể đi được. Phương Thanh phát hiện, phía sau khu rừng trông như sườn dốc đứng thật ra chỉ là núi đá san sát với rất nhiều đường tắt. Nếu đi men theo các đường đó thì từ đường cái đến cánh rừng nay chỉ mất tầm một giờ thôi.

Không tìm thì không biết, nơi đây có thể nói là một nơi ẩn náu trời ban.

"Có phát hiện!" Một cảnh sát hô to.

Giản Dao nhìn về phía phát ra giọng nói kia. Trong ánh sáng đèn pin soi rọi bóng đêm, họ nhìn thấy có thứ gì đó dựng thành hàng trong rừng cây sâu hút. Một cảnh sát đứng gần đó kêu lên: "Là lưới sắt."

Tất cả mọi người đều nhiệt huyết dâng trào. Nơi núi non hoang vu thế này lại xuất hiện lưới sắt do con người tạo ra, chẳng lẽ không khiến người ta kích động hay sao?

Mấy cảnh sát hình sự nhanh chân chạy đến: "Bên trong hình như có hang động!"

Hắn đã bao hang động lại bằng lưới sắt ư?

Nhóm Giản Dao theo sát phía sau. Đúng lúc này, tai Bạc Cận Ngôn nghe được động tĩnh trong tiếng gió, lên tiếng cảnh báo: "Coi chừng!"

Nhưng đã muộn. Một cảnh sát hình sự đi đầu đã sảy chân rơi xuống, không ngờ bên dưới bụi cỏ chồng chất lá khô là cạm bẫy. Chỉ kịp nghe tiếng người cảnh sát gặp nạn hét lên thảm thiết, Phương Thanh lao đến xem. Cái bẫy sâu hơn một mét, bên trong cắm cọc gỗ nhọn hoắt, may mà không dài lắm, hang cũng không quá sâu. Cảnh sát kia bị đâm trúng lưng và bắp đùi, chảy rất nhiều máu, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, mắt cảnh sát khác lập tức kéo anh ta ra khỏi bẫy, cử người đưa xuống chân núi chữa trị.

"Mục đích phòng ngừa dã thú và người lạc đường đi vào." Phương Thanh phán đoán.

Bạc Cận Ngôn gật đầu. Sau khi né tránh mấy chiếc bẫy như thế, nhóm cảnh sát đến được trước lưới sắt. Phương Thanh lấy dụng cụ cắt bỏ nó. An Nham đang nhìn chăm chăm lưới sắt chợt sững sốt, bởi cậu thấy trên mép lưới sắt có một thiết bị nhỏ màu đen nhấp nháy sáng.

Cậu căng thẳng kéo cánh tay Bạc Cận Ngôn: "Lão đại, em nghĩ chúng ta đã kinh động đến hắn rồi. Sớm muộn hắn cũng biết chúng ta từng đến đây, vì trên lưới sắt có đặt máy phát tín hiệu."

Bạc Cận Ngôn không mấy may lo lắng. "Chuyện trong dự liệu. Hắn cẩn thận chu đáo như vậy, làm sao không thiết lập một hệ thống báo động chứ? Hơn nữa, nếu hắn chủ động xuất hiện thì chắc chắn đã quyết định so găng một phen, bất chấp hậu quả rồi." Anh đi theo sự dẫn đường của Giản Dao, vượt qua tấm lưới sắt.

Trời đã tối hẳn. Hang động này rất sâu, vách đá lởm chởm, gồ ghề, không gian âm u như đáy giếng.

Mới đầu, những nơi đèn pin soi tới đều không phát hiện bất cứ dấu vết nào của con người. Nhưng nền đất bằng phẳng chứng tỏ đã bị người ta xử lý qua; vài chỗ trên vách đá có giá cắm và sắp nên còn lưu lại:

Sau đó, vách đá và mặt đất bắt đầu xuất hiện dấu vết nâu sẫm lâu năm. Từng chấm từng giọt, từng vết từng mảng, càng ngày càng nhiều...

Cuối hang động là một căn hầm tự nhiên hình tròn dưới lòng đất, tầm nhìn thoáng đãng, trên vách đá treo đầy người.

Không, phải nói là xương trắng và xác rữa thì đúng hơn. Có cái vẫn còn hình người, có cái đã thành xương khô, có nam có nữ, có thiếu niên, có người già.

Có cái bị đóng vào hình vẽ bướm bướm trên tường như Phùng Duyệt Hề. Có cái thì hình vẽ sau lưng đã mờ đi theo thời gian, nhưng tay chân vẫn bị trói buộc co cuộn như thân bướm.

Tổng cộng có mười hai thi thể, tượng trưng cho mười hai con bướm, được chôn giấu ở nơi thâm sơn cùng cốc này.

Toàn thân lạnh toát, Giản Dao vô thức siết chặt tay Bạc Cận Ngôn. Mười mấy cánh sát đứng trong hang động không một ai phát ra âm thanh nào.

* * *

Bướm bướm giết người thật sự âm thầm và dữ tợn hơn kẻ nhát gan bắt chước kém cỏi kia nhiều. Mạng người trong tay hắn chỉ như con nhộng, nháy mắt có thể bóp nát thành cát bụi.

Sa lầy nửa đời, đau khổ nửa đời, không ai hiểu được, không ai khoan thứ và không ai cứu rỗi. Mà nay, hắn đã không thể chịu được bóng tối giày vò dài đằng đẵng kia nữa. Hắn sắp phá kén thành bướm, bay lượn dưới ánh mặt trời.

Sau đó, cam tâm tình nguyện chết trong niềm cực lạc ngán ngùi.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Bạc Cận Ngôn khẽ "ồ" một tiếng. Thân thể Giản Dao vẫn lạnh toát. Sau một hồi trầm mặc, cô cúi đầu nói khẽ: "Để em dẫn anh đi "xem"."

Mới nhất là một thi thể đàn ông treo ở ngoài cùng, đang bắt đầu thối rữa, có thể phán đoán thời gian tử vong đã hơn một tháng. Anh ta mặc quần áo nguyên vẹn, là bộ đồ rằn ri hơi cũ, chân mang giày việt dã.

Người đàn ông này khoảng hơn bốn mươi tuổi, vóc dáng cao lớn, khuôn mặt cương nghị, sắc nét. Giản Dao để ý thấy xương cốt anh ta chắc khỏe, cứng cáp, mắt vẫn còn tròn trĩnh kinh sợ. Hình vẽ bướm bướm phía sau anh ta ngồng nghênh, điểm lệ, tư thái bay bổng, phóng khoáng.

"Anh ta không phải người bình thường." Giản Dao chia sẻ trực giác của mình với Bạc Cận Ngôn. "Anh ta bị giết nhất định có nguyên nhân sâu xa nào đó."

Bạc Cận Ngôn đeo găng tay, chạm vào ngón tay và xương của thi thể, gật đầu nói: "Gọi pháp y đến, xem trên người anh ta có gì dị thường không."

Pháp y nhanh chóng kiểm tra và báo cáo kết quả. Trên thân người này có vài vết chém sâu hoắm, không phải do hung thủ để lại, có lẽ đã có từ trước đó.

"Lý thú đây!" Bạc Cận Ngôn nhận xét.

Thi thể thứ hai cũng là đàn ông, thời gian tử vong hơn một năm, đã thành một cái xác khô. Tuy vóc dáng trung bình nhưng thể trạng cũng rất rắn chắc. Xương ngón tay phải từng bị gãy, trên vai phải có vết trúng đạn lâu năm. Bướm bướm phía sau đen tuyền, vừa dữ tợn lại bình thản.

Người đàn ông thứ ba có thời gian tử vong sớm hơn, tình trạng phơi khô rõ ràng hơn. Mũi xò khuyen, toàn thân đồ hiệu, đeo ba sợi dây chuyền vàng to xù. Dưới chân đặt hộp gỗ, bên trong chất đầy vàng thoi của ngân hàng XX.

"Điều tra xem những miếng vàng này có phải bị mất trộm hay không." Phương Thanh dặn dò một cảnh sát hình sự.

Thi thể thứ tư là một phụ nữ, toàn thân trần trụi giống như Phùng Duyệt Hề, nhìn xương cốt ước chừng hơn ba mươi tuổi. Nhưng tư thế tử vong của cô ta mang sắc thái nhục nhã hơn, hai chân gấp lại, mở rộng, đầu ngẩng cao, tay chấp trước ngực. Trong hộp gỗ dưới thân cô ta đặt một bộ phận cơ thể người đã khô lại, kiểm tra cho thấy là cắt từ thân thể đàn ông.

Bên cạnh cô ta là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, tư thế quỳ lạy cúi đầu, bộ phận quan trọng của phái nam đã bị cắt đứt.

...

Đến thi thể thứ chín, mười và mười một thì tình huống bắt đầu thay đổi.

Thời gian từ vong của họ đều trên mười năm, có thi thể người già đã qua bảy mươi, có nam nữ thanh niên hơn hai mươi. Hình bướm bướm phía sau họ cũng đã mờ, nhưng họ không phải bị "đóng" trên tường mà là treo rũ, nhìn thoáng qua rất yên bình. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ càng thấy kinh hãi bởi thật ra họ đã bị chặt thành mười mấy mảnh, cả thi thể được ghép nối lại.

"Nói cách khác, cách thức từ vong của những nạn nhân thời kỳ đầu khác với những người thời kỳ sau." Giản Dao kết luận.

"Hắn không ngừng tiến hóa, thành thạo, ổn định." Bạc Ngôn đánh giá. "Mức độ biến thái của hắn ngày càng cao."

Thi thể cuối cùng khiến mọi người đều bất ngờ. Bởi vì từ thi đó nhỏ nhất, được pháp y khám nghiệm sơ bộ, xác định là một cậu bé mười mấy tuổi, cũng là người nhỏ tuổi nhất trong tất cả nạn nhân.

Cậu thiếu niên này cũng bị chặt thành rất nhiều mảnh, ăn mặc chỉnh tề, tư thái ôn hòa. Bướm bướm sau lưng đã không còn thấy rõ. Trên mặt đất dưới chân cậu ấy, cách ba thi thể trước không xa còn có một lư hương. Trong lư hương đã đóng đầy tro nhang, còn có bốn cây nhang đã cháy tàn. Trước lư hương có dấu tích đốt giấy vàng mã.

Giản Dao nghĩ, có khi nào sát thủ hồ điệp thật sự chính là người bị hại trong vụ hung án mà Trần Cần chứng kiến năm đó không? Rồi sau đó, Trần Cần sợ đến mức chết khiếp, từ đây cảnh này đã khắc sâu vào tâm trí hắn ta. Trần Cần cũng bị hung thủ tập kích, nhưng vì hai người bạn kịp thời chạy đến nên mới may mắn thoát nạn?

An Nham đứng trong góc bóng ngẩng đầu: "Em điều tra ra ai đã mua mấy mảnh đất xung quanh đây rồi."

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía cậu.

An Nham cung cấp thông tin: "Hồ Kỳ Dững, người thành phố Đồng, sinh ngày 29 tháng 4 năm 1965. Trong thập niên 80, ông ta vô công rồi nghề, nhiều lần bị bắt giam vì tội đánh nhau. Năm 1981 cướp bóc bị kết án 7 năm tù. Năm 1995 tham gia vào vụ án sát hại đội phó đã lập nhiều công lao của đội cảnh sát hình sự thành phố Đồng - Gian Dực và cha mẹ của ông - nên bị phán tử hình, tước bỏ quyền lợi chính trị suốt đời, lập tức thực thi."

Phương Thanh khẽ giật mình trầm tư: "Như vậy, có người dùng thân phận người chết mua mảnh đất này? Quy định hộ tịch ở nước ta những năm 90 khá lỏng lẻo, đây lại là đất hoang vùng nông thôn nên thực hiện việc này vô cùng dễ dàng. Hơn nữa, như vậy sẽ tránh được nguy cơ có người muốn khai phá mảnh đất này..." Anh chợt im bặt, quay đầu nhìn Giản Dao, toát mồ hôi lạnh.

An Nham vẫn chưa hiểu gì, cũng nhìn về phía cô.

Giản Dao mắt mở lớn, sắc mặt trắng bệch, hai tay siết chặt thành nắm đấm. Có một bàn tay vững chãi choàng qua vai cô, Bạc Cận Ngôn nói với mọi người: "Gian Dực là bố của Gian Dao, cũng là bố vợ tôi."

* * *

Màn đêm đặc quánh, ánh sao lác đác trên nền trời thăm thẳm ngoài cửa sổ. Giản Dao thẫn thờ ngồi trong phòng họp tạm thời dưới chân núi. Bên bàn tròn cách đó không xa, nhóm cảnh sát hình sự vẫn tra xét suốt đêm, từng mảnh mỗi nóng bỏng tay lần lượt được phân tích.

"Thân phận nạn nhân số một được xác nhận là tội phạm cấp A bị Bộ Công an treo thưởng truy nã, nửa năm trước bỏ trốn rồi mất tích."

"Khốn kiếp, hay quá nhỉ, tội phạm bị sát thủ liên hoàn làm thật!"

"Nạn nhân thứ ba cũng là tội phạm Bộ Công an truy nã." "Số hai cũng vậy, mất tích ba năm."

"Số bốn, số năm là tội phạm trốn trại. Sau khi hai người giết chết vợ cả và cha vợ của người đàn ông thì ôm tiền bỏ trốn, không ngờ rơi vào kết cục như vậy!"

"Số bảy cũng là tội phạm trốn trại, phạm tội cưỡng hiếp giết người."

"Ông lão số mười là người dân bình thường ở thành phố Đồng, đã mất tích 12 năm, người nhà vẫn luôn tìm kiếm nhưng không có tin tức gì."

"Cậu bé số mười hai cũng là dân thường, sống tại thành phố Đồng, năm đó chỉ 15 tuổi, đã mất tích nhiều năm. Người nhà vẫn luôn tìm kiếm, cho rằng cậu ấy bị người ta lừa bán, không ngờ lại bị chôn giấu ở ngọn núi cách nhà không xa này."

Nước mắt Giản Dao bỗng tuôn rơi. Những ký ức mơ hồ, xa xôi, ảm áp và đau đớn bỗng ùa về, nhất thời khiến cô khó kiềm chế. Sợ bị người ta nhìn thấy, cô vội vã đứng dậy đi đến trước cửa sổ, hai tay che kín mặt.

Có người nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau. Giản Dao lập tức lau khô nước mắt, vừa định cất lời thì Bạc Cận Ngôn đã lên tiếng trước: "Thình thoảng, anh thật sự muốn ngồi cổ máy thời gian, quay về xem thử Giản Dao thuở bé trông thế nào."

Giản Dao cúi đầu im lặng.

Thế nhưng anh lại mỉm cười: "À, nhất định là cô bé dũng cảm, lương thiện, cơ trí và có chút quật cường nhỉ. Anh có đầy đủ luận cứ đấy! Sự bướng bỉnh hiện tại của em chính là bộc lộ bản tính vốn có. Còn bé như vậy mà em đã có thể nghe theo lời bố, bảo vệ tốt bản thân và em gái. Từ bé, em đã có thiên phú đã kích tội phạm, giống như anh vậy. Chúng ta quả là trời sinh một cặp mà."

Giản Dao tâm trạng nặng nề cũng bị anh làm bật cười.

Bạc Cận Ngôn nắm tay cô, vuốt ve lòng bàn tay như xoa dịu: "Có một quan điểm trong tâm lý học trẻ em: Bản tính của tất cả trẻ con thật ra đều được định hình trước năm 6 tuổi. Một người cuối cùng sẽ trở thành kiểu người gì đã được quyết định bởi môi trường sống và sự giáo dục trước thời điểm này. Mặc dù trong khoảng thời gian dài đằng đằng sau này thiếu vắng hình bóng bố bên cạnh em, nhưng anh dám chắc, giai đoạn quan trọng đầu đời, bố đã làm tròn trách nhiệm khi ở cùng em và còn hơn thế nữa. Anh biết điều đó đối với em là vô cùng quý báu."

Nước mắt Giản Dao lại rơi. Phát hiện cô khóc dữ dội hơn, bên cạnh vẫn còn những cảnh sát khác, Bạc Cận Ngôn lại không có thứ gì có thể che chắn ánh mắt mọi người, anh đành dứt khoát kéo màn cửa sổ che kín họ, sau đó vỗ nhẹ lưng cô.

Khóc đi, cô vợ nhỏ bé của anh. Anh biết đây là vết thương sâu nhất trong lòng em, cho dù em rất ít nhắc với anh. Bây giờ, rốt cuộc vết thương này lại bị vạch ra bằng cách thức khó tưởng tượng nổi. Chúng ta nên đối mặt thế nào đây?

"Đừng sợ nhìn thẳng vào vết thương của mình." Bạc Cận Ngôn khẽ khẳng khích lệ bên tai cô. "Người dũng cảm nhất, dù trong lòng rơi lệ và thương tích đầy mình vẫn phải tìm bằng được chân tướng."

Lòng Giản Dao xao động. Cô ngẩng đầu nhìn anh, nhìn cặp kính râm, khuôn mặt gầy gò và cây gậy dò đường anh đặt bên tường. Cô vươn tay ôm chặt anh.

***

"Chúng ta cần tìm một người đàn ông từ 35 đến 45 tuổi, người thành phố Đồng, vóc dáng cao ráo rắn chắc, thường xuyên tập thể thao, vì vậy thể lực không thể coi thường. Như vậy, hẳn mới có thể hoàn thành việc đi bộ vận chuyển thi thể đến địa điểm mục tiêu trên núi."

Hắn từng học đấu vật hoặc võ thuật như Taekwondo, hơn nữa còn là cao thủ. Tâm tư kỹ lưỡng, giỏi lên kế hoạch. Hẳn có kênh tìm hiểu thông tin vụ án của cảnh sát, hơn nữa còn nắm rõ kỹ năng điều tra, cho nên mới có thể thành công truy tìm được nhiều tội phạm truy nã và tiến hành sát hại như vậy.

Hắn có điều kiện kinh tế khá giả, gia cảnh tốt, hoặc có một công việc thu nhập cao.

Trước mắt chưa xác định được hẳn có liên quan đến vụ án của Giản Dực năm đó hay không. Nhưng thời thiếu niên, hẳn nhất định đã chịu kích thích tinh thần to lớn, sau đó bắt đầu giết người. Quá trình giết người của hắn từ hỗn loạn đến thành thực. Ban đầu, hẳn lựa chọn đối tượng sát hại hoàn toàn không theo quy luật, đâm chém loạn xạ đến chết và chỉ vẽ bướm bướm sau lưng. Theo thời gian, hẳn bắt đầu săn giết tội phạm, thậm chí là tội phạm tội ác tày trời, hơn nữa còn sử dụng hình thức đóng đinh, hoàn toàn biến thành "người chấp pháp".

Thời gian gây án của hắn không có quy luật hay chu kỳ rõ ràng, có quãng thời gian vài năm đứt đoạn. Tội nghi ngờ có khả năng hắn bị nguyên nhân khác khuấy rối, ví dụ như ở tù, xuất ngoại hoặc nằm viện.

Lư hương ở hiện trường và cách xử lý hai kiểu thi thể khác nhau cũng xác thực tâm lý áy náy đối với các nạn nhân ban đầu. Tuy hắn biến thái, nhưng vẫn còn lương tri và sự giằng xé trong tâm thức. Sau khi trở thành "người chấp pháp", tội nghi hẳn cảm thấy được giải thoát nhiều hơn, trạng thái tinh thần cũng gần như ổn định. Bởi vì rốt cuộc, hắn đã tìm được phương thức cân bằng giữa nhu cầu giết chóc và lương tri.

Nhưng từ góc độ tâm lý học, kiểu ổn định này chỉ là bề ngoài và tạm thời thôi. Giết chóc càng nhiều, mức độ biến thái càng cao. Đã nhiều năm trôi qua như thế, tôi có thể khẳng định tinh thần của hắn đã đến bờ vực sụp đổ, giờ chỉ cần một đỉnh điểm bộc phát thôi.

Mà gần đây, đỉnh điểm ấy đã xuất hiện. Biểu hiện chính là hắn công khai giết chết kẻ đồng lõa bất chước mình trong vụ án hồ điệp."

Bạc Cận Ngôn kết thúc phần suy luận. Tất cả cảnh sát hình sự đều không ai lên tiếng. Giản Dao có chút bất an khó hiểu. Đó là gì nhỉ? Luôn cảm giác có chi tiết nào đó quen thuộc, có người và việc quan trọng gì đó được phác họa rất sống động. Nhưng bản thân đang ở trong lưới nên cô không thể nhìn rõ.

Cô nhìn Bạc Cận Ngôn, nhớ đến những lời anh vừa nói, nội tâm từ từ bình tĩnh trở lại.

Đừng sợ nhìn thẳng vào vết thương, bởi vì chân tướng vĩnh viễn tồn tại, ở ngay dưới vết thương của chúng ta, chờ đợi ta tìm đến.

***

Vài ngày sau, tất cả tin tức về vụ án này đều lan truyền rầm rộ, buộc phải báo cáo lên Bộ Công an và liệt vào danh sách những vụ án lớn gây chấn động cả nước, cấp trên cử thêm cảnh sát đến phương Nam, thành lập tổ chuyên án, phân ra nhiều tổ nhỏ làm việc. Còn tổ của Bạc Cận Ngôn trở thành nhóm nòng cốt kiểm vai trò cố vấn. Nhóm cảnh sát hình sự bắt đầu điều tra từ nhiều phương diện: Bối cảnh của mười hai nạn nhân, giám định ti mi hiện trường, kiểm tra đối tượng khả nghi...

Lúc này, Bạc Cận Ngôn trực tiếp xác định mục tiêu đầu tiên của tổ chuyên án là thành phố Đồng, vụ án Giản Dực hai mươi năm trước.

Anh không bao giờ làm chuyện vô ích mà chỉ đi đường tắt thôi. Việc này nói rõ điều gì? Chính là trong lòng anh đã sớm nhận định, sát thủ hồ điệp có liên quan một cách bí ẩn đến vụ án của Giản Dực.

Gió thu thổi ào ạt qua bờ tường xám đen dài miên man bao quanh nhà tù. Phương Thanh và An Nham ôm một chồng tài liệu đi ra. Nhìn thấy Giản Dao và Bạc Cận Ngôn, anh trao đổi ngay, "Vụ án năm đó điều tra ra hung thủ có 8 người, trong đó 3 tên thủ phạm chính đều bị phán tử hình, 1 kẻ chung thân, 4 kẻ có kỳ hạn. Hai trong số đó đã qua đời trong tù giam, hai trong số ba tên mãn hạn tù đã chết vào 10 năm trước, chỉ còn Từ Hồ Cường còn sống."

* * *

Đây là một garage sửa chữa ô tô vô cùng bình thường, có bốn, năm nhân viên miệt mài làm việc. Từ Hồ Cường tóc đã hoa râm, mặt đầy nếp nhăn, lưng hơi còng nhưng vẫn rửa xe như những người trẻ tuổi, có thể thấy cuộc sống của ông ta rất khổ cực. Từ xa, Giản Dao nhìn một trong những tên hung thủ ngày trước, lòng chợt đắng chát.

"Em có tha thứ cho ông ta không?" Bạc Cận Ngôn bỗng hỏi.

"Có thể bỏ qua nhưng không thể tha thứ." Giản Dao lắc lắc đầu.

Lúc bị dẫn đến trước mặt cảnh sát, Từ Hồ Cường nom nớp lo sợ: "Tôi không phạm tội, sao lại bắt tôi?"

Phương Thanh lạnh lùng đe dọa: "Đàng hoàng một chút, tìm ông hỏi mấy việc, là chuyện rất quan trọng. Không nghiêm túc trả lời thì theo chúng tôi về Cục Cảnh sát."

Người đã ra tù tuyệt đối không bao giờ muốn quay trở lại, huống chi Từ Hồ Cường cũng sợ mất công việc này liền vội vàng gật đầu. Nhưng phải hỏi từ đâu đây? Năm đó, những cảnh sát hình sự xuất sắc rất phần nộ vì vụ án, đã hỏi đi hỏi lại cả trăm lần, tất cả chi tiết đều được ghi cận kề vào hồ sơ. Chỉ sợ Từ Hồ Cường cũng khai nhận vô số lần rồi.

Chỉ thấy Bạc Cận Ngôn bình tĩnh nhìn về phía ông ta, đôi mắt giấu kín sau cặp kính râm.

"Hôm đó còn có một cậu thiếu niên mười mấy tuổi đi theo các người đến nhà họ Giản. Cậu ta tên là gì?"

Từ Hồ Cường thoáng giật mình. Những ký ức kia đã rất xa xôi và mơ hồ, nhưng chuyện này đã thay đổi cuộc đời ông ta khiến ông ta hối hận và sợ hãi cả đời. Vì thế, khi Bạc Cận Ngôn hỏi xoáy vấn đề như vậy khiến một vài hình ảnh vốn đã bị quên lãng bỗng loáng thoáng hiện ra trong tâm trí, giống như những thước phim ngắn vỡ nhoe thì nhau lóe lên trước mắt.

"Sao cậu biết?" Ông ta bật thốt.

Nhóm Giản Dao, Phương Thanh chợt kinh hoàng, Bạc Cận Ngôn cười nhạt: "Dĩ nhiên tôi biết rồi, như tận mắt nhìn thấy vậy."

Tại sao lại giết Giản Dục? Những năm 80, 90 của thế kỷ trước là thời đại xã hội đen hoành hành. Đám côn đồ muốn giết một người có thể đơn giản chỉ vì lời qua tiếng lại hay nhìn đối phương không vừa mắt mà thôi.

Mà con người của Giản Dục đã khiến đám xã hội đen toàn thành phố đều không ưa. Ông ghét cái ác như thù, còn vô cùng tài ba, liên tục phá biết bao sòng bạc lậu của bọn chúng, tóm gọn rất nhiều băng nhóm đánh nhau. Khi đó, mấy tên đàn anh xã hội đen nổi tiếng có tên nào chưa từng giết người mà leo được đến vị trí này? Nhưng ở thành phố Đồng thì không, bởi Giản Dục quả thật là tâm gương "án mạng tất phá". Nếu hôm trước có một tên côn đồ giết người, mới có được địa vị giang hồ thì ngày hôm sau đã bị Giản Dục lần theo dấu vết, bắt giữ đưa vào trại tạm giam, không tử hình thì cũng chung thân.

Bọn côn đồ hận Giản Dục đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng thời đó, không ai dám cả gan trêu chọc cảnh sát, mà cảnh sát cũng không phải dễ bắt nạt. Nhưng đêm đó, một đám lưu manh từng bị Giản Dục bắt giữ đã uống rất nhiều rượu. Trong đó có hai, ba tên là nhân vật "nổi tiếng" trong thành phố. Chúng cảm thấy "phải cho Giản Dục biết tay", "chém chết cái thằng nhãi ranh đó"... Cuối cùng, chúng xách dao đến nhà ông.

Vũ khí đánh nhau khi ấy đều là dao bầu, dao cắt dưa, như thể có vậy mới xứng danh là người trong giang hồ. Cả đám hùng hổ kéo đến cửa nhà bố mẹ của Giản Dục, vì có tên lưu manh đã nhìn thấy ông đến đây hôm nay, vẫn chưa trở về ký túc xá cảnh sát.

Giản Dục không hề phòng bị. Người cảnh sát hình sự trẻ tuổi, chiến công hiển hách, vang danh toàn tỉnh không hề có sự phòng bị. Nếu là âm mưu giết người, có lẽ ông sẽ đánh hơi được động tĩnh trước đó. Nhưng đám côn đồ này do say rượu nhất thời kích động, vừa vào nhà liền chém xối xả. Cho dù Giản Dục thân thủ hơn người nhưng vẫn bị chém sau lưng một nhát không tài nào chống cự, huống chi là bố mẹ ông đã lớn tuổi.

Máu tươi chảy lênh láng trên mặt đất, mỗi người đều bị chém thành nhiều mảnh.

Thời ấy xã hội đen đều thịnh hành trào lưu thu nhận đàn em lóc nhóc. Từ Hồ Cường nhớ mang máng, hôm đó, tên đại ca cũng dẫn theo vài "đàn em", cả đám đông đúc, trông rất có khí thế. Nhưng dù sao, đó cũng chỉ là mấy đứa trẻ đi theo đuôi, chờ nhóm người lớn cầm đầu giết người xong thì đã sợ run cầm cập rồi. Bọn nhóc chạy trốn tứ tán, cuối cùng bị cảnh sát bắt về. Nhưng vì không để lại dấu vết hay vân tay ở hiện trường, thế nên chúng bị đẩy vào trường cải tạo thiếu niên giáo dục mấy tháng rồi thôi.

Từ Hồ Cường kể xong chuyện cũ rồi ngo ngoe không biết rốt cuộc họ muốn tìm cái gì.

Giản Dao ngẩng đầu nhìn ra xa, yên lặng không nói!

Bạc Cận Ngôn trầm ngâm chốc lát rồi miêu tả về người muốn điều tra: "Trong đám đàn em kia, có một người khác hoàn toàn, chắc chắn ông vẫn nhớ. Cậu ta khoảng 15 đến 18 tuổi, gia cảnh rất khá, có thể nhìn ra qua cách ăn mặc. Tính cách cậu ta quật cường, ít nói, nhưng rất có "nghĩa khí" như kiểu của các ông. Tuy nhỏ tuổi nhưng cậu ta đã vào vai "phản diện", bình thường không động đến ai, song nếu ai chọc vào cậu ta, cậu ta có thể liều mạng với người đó. Cậu ta từng đi chung với bọn ông trong vụ án lần đấy, nhưng sau đó không còn xuất hiện nữa."

Giản Dao thần thờ nhìn anh hồi lâu, ánh mắt lộ rõ vẻ bối rối. Hắn là người như vậy sao?

Từ Hồ Cường tròn mắt nhìn Bạc Cận Ngôn, thỉnh thoảng hỏi An Nham bên cạnh: "Cậu ta mù phải không? Các người tìm thầy bói hỗ trợ à? Cảnh sát mà cũng tin mấy cái này sao?"

Phương Thanh vỗ mạnh vào vai ông ta: "Nói nhảm nhiều vậy làm gì, khai mau!"

Thật ra, những chi tiết về đám đàn em lóc cóc kia, Từ Hồ Cường thật sự không nhớ rõ. Năm đó, ông ta vốn không phải đại ca, chỉ là lâu la thôi. Nhưng Bạc Cận Ngôn miêu tả quá sống động, quá cận kề, nên nhất thời ông ta thật sự nhớ ra có người như vậy. Đúng là thời gian đó, cậu ta có đi theo băng nhóm của ông ta, nhưng về sau đột nhiên bật vô âm tín. Về phần cảnh sát bắt được vài thằng nhóc, nhưng quả thật đã bỏ sót tên nhãi kia.

"Thằng Đá Tàng..." Từ Hồ Cường lẩm bẩm: "Tôi chỉ nhớ biệt danh của nó là thằng Đá Tàng..."

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Thằng Đá Tàng

Type: Dobby

Cả nhóm Giản Dao chỉ thu hoạch được một cái biệt danh như vậy. Du hời thế nào, Từ Hồ Cường cũng không nhớ nổi, không biết nhiều chuyện về "thằng Đá Tàng" hơn nữa. Tên thật của hắn là gì, nhà ở đâu, mặt mũi thế nào vẫn còn là điều bí ẩn. Ông ta chỉ loáng thoáng nhớ được thằng nhóc ấy rất cao.

Hai mươi năm đã trôi qua, khi ấy người thì chết, người thì bỏ trốn. Thằng Đá Tàng chỉ là một tên đàn em tép riu đeo bám được vài ngày, đương nhiên không ai biết vụ việc này. Đầu mỗi có vẻ đã gián đoạn. Nhưng tất cả mọi người đều biết, họ đang đến rất gần sự thật rồi.

Mục tiêu thứ hai Bạc Cận Ngôn xác định ghé thăm ở thành phố Đồng là gia đình đã mất đứa con trai hơn mười năm trước.

Điều kiện kinh tế của gia đình này rất khá giả. Họ cư ngụ tại một khu thuộc trung tâm thành phố. Lúc cửa mở ra, nhóm Giản Dao liền thấy được hai gương mặt già nua, tiêu tụy. Họ hay tin đã tìm được thi thể của con trai nhưng vẫn chưa được thấy tận mắt. Con trai họ chính là cậu thiếu niên đầu tiên bị sát thủ hồ điệp giết chết.

Họ chờ đến tuyệt vọng, vậy nên khi được biết con trai mình bị người ta sát hại tàn nhẫn hơn mười năm trước, những năm tháng chờ đợi này đều trở nên vô nghĩa, họ không kim được mà rơi nước mắt.

"Lý Chi Tân là đứa trẻ như thế nào?" Giản Dao dịu dàng hỏi thăm. Người nhà nạn nhân nào ở trước mặt cô đều cảm thấy được an ủi, trả lời không chút giấu diếm.

"Chi Tân nó... là đứa bé ngoan." Người mẹ khóc nức nở. "Vừa hiểu chuyện, vâng lời, còn hiếu thảo với bố mẹ..."

Bất cứ đứa con nào trong mắt bố mẹ cũng đều thuần khiết và ngoan ngoãn, huống chi là đứa con đã mất.

Cùng lúc ấy, Phương Thanh và Bạc Cận Ngôn đang lục soát căn phòng năm đó của cậu ta. Hai người cố gắng tìm kiếm đặc điểm nào đó ở cậu ta đã kích thích tên sát thủ bắt đầu gây án.

Vật dụng, đồ trang trí trong phòng đều từ thế kỷ trước. Kể từ khi con trai mất tích, họ vẫn giữ tất cả nguyên trạng, không hề đụng đến. Phương Thanh mở tủ quần áo cũ kỹ ra xem, bên trong đều là đồ theo phong cách thiếu niên thường thích. Ngoại trừ đồng phục đi học, đồ chơi bóng thì hai người bắt ngờ tìm được một thứ... Nói thế nào nhỉ, là một chiếc áo phông không tay mang "phong cách còn đồ".

Trên tường dán đầy poster phim điện ảnh Người trong gang hồ đã ó vàng. Trong ngăn jeans có súng đồ chơi trông như thật. Phương Thanh cầm một khẩu bắn thử vào đùi mình. Khốn kiếp, tuy nói là đạn nhựa nhưng lực sát thương vẫn rất lớn, khiến da anh tấy đỏ một mảng.

Người trong gang hồ (tên tiếng Anh là "Young And Dangerous") là một bộ phim Hồng Kông về đề tài xã hội đen của đạo diễn Lưu Vĩ Cường, được công chiếu lần đầu năm 1996. Nội dung phim đề cập tới sự thành lập và thanh trừng lẫn nhau, tranh giành địa bàn của những băng đảng xã hội đen ở Hồng Kông.

Cuối cùng Phương Thanh tìm ra được một con dao bầu dài gị sét dưới đáy thùng đựng đồ đặt ở gầm giường. Xem ra bố mẹ Lưu Chi Tân chắc chắn biết

đến sự tồn tại của con dao này, nhưng vẫn lưu lại xem như di vật của con trai. Có thể thấy, yêu thương càng nhiều, đau khổ càng lớn.

***

Kết thúc hành trình ở thành phố Đồng, tổ chuyên án trở về tổng bộ chỉ huy vụ án của Cục Cảnh sát thành phố Thuận.

Bạc Cận Ngôn nói chuyện riêng với An Nham: “Ảnh hiện trường năm đó đã chỉnh lý xong chưa?”

An Nham gật đầu: “Dĩ nhiên.”

“Làm thành hình ảnh ba chiều rồi hả?”

“Vâng. Năm đó, cảnh sát đã chụp cận kề từng góc độ, em cũng tái hiện toàn cảnh trong máy tính rồi. Anh muốn tìm cái gì?”

Bạc Cận Ngôn ngẫm nghĩ chốc lát: “Cậu nhìn bố vợ tôi theo tất cả các góc độ, xem ông ấy nằm trong vũng máu có giống con bướm bướm không?”

An Nham thất kinh, cúi đầu nhìn chăm chăm bức ảnh, chỉ thấy tay chân ông bị đứt lìa, thân thể vụn vụn, máu lênh láng dưới lưng như hoa văn lan toả.

Bạc Cận Ngôn đứng trước cửa sổ, cảm nhận được làn gió chiều thu mát rượi thổi xào xạc qua mái tóc. Trong đầu anh nhớ đến chuyện rất lâu trước đây, có một người điều tra vụ án Giản Dực thay anh, thậm chí có vài hình ảnh là do người kia tìm được. Đối phương hiền hoà, nhẹ nhàng nói: “Cậu cho rằng tại sao tôi phải lo chuyện bao đồng, tìm phòng trọ giúp cô ấy? Tôi cũng có chút thương xót cô ấy đấy.”

“Cận Ngôn à, cậu nói xem, mẹ Giản Dao có phải ưng ý tôi, muốn tôi làm con rể bác không? Bà cứ cười với tôi mãi ấy.”

“Ồ, phải rồi, có cậu ở đây, ưng ý tôi thì không hợp logic cho lắm.”

...

Từ Ngộ, quanh đi quẩn lại, vận mệnh lại đưa chúng ta quay về nơi bắt đầu rồi.

***

Nghe thấy tiếng gậy dò đường va chạm trên sàn nhà, Giản Dao ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn đẩy cửa văn phòng.

“Giản Dao!”

“Em ở đây.”

Anh ngồi xuống đối diện cô, chậm rãi nói: “Anh đã có kết luận.”

Giản Dao căng thẳng siết chặt tay: “Anh nói đi.”

“Sát thủ hồ điệp là Đá Tăng. Khi hắn lớn lên đã trở thành sát thủ hồ điệp.”

Dù rằng trong lòng đã có suy đoán này, nhưng nghe Bạc Cận Ngôn khẳng định như thế, lòng vô vẩn trào dâng một cảm giác khó tả. “Vậy sao? Tại sao hắn... phải làm như vậy?”

“Hắn đến để trả nợ.” Bạc Cận Ngôn giải thích. “Trả nợ cho tội lỗi bản thân từng phạm phải. Nhất định hắn đã có mặt trở hiện trường giết người năm đó, hơn nữa còn động thủ. Chuyện này tạo nên kích thích tinh thần to lớn cho hắn, trở thành ác mộng của hắn.

Mà đáng về bố em nằm trong vũng máu bị tưởng tượng thành bướm bướm trong nội tâm hắn. Từ đó bắt đầu xảy ra các vụ án bướm bướm giết người.

Một chứng cứ vô cùng đáng thép chính là mấy nạn nhân đầu tiên đều bị hắn chém loạn xạ đến chết, sau đó vẽ thành bướm bướm. Đây chính là hình ảnh phản chiếu tâm lý của hắn.

Cậu thiếu niên bị hắn giết đầu tiên gần như chính là bản sao của hắn. Hắn căm hận bản thân tội độ nên giết chết Lý Chi Tân, tựa như giết chết chính bản thân mình.

Nhưng giết người càng nhiều, nỗi áy náy, đau khổ và vui vẻ của hắn cũng tăng lên, và hắn càng lún sâu hơn. Cho nên bên cạnh thi thể mấy nạn nhân đầu đều có lư hương bái tế để thể hiện lòng áy náy. Về sau, hắn tìm được phương pháp cân bằng bằng cách chọn giết phạm nhân. Như vậy vừa có thể thỏa mãn nhu cầu giết chóc, vừa không tạo thành gánh nặng tâm lý cho hắn. Hắn cũng bắt đầu hưởng thụ khoái cảm giết người, từ khởi đầu đâm chém lung tung biến thành cách thức sát hại tàn nhẫn và tinh vi hơn.

Anh nghĩ hắn chọn dùng thân phận của một trong những tên đã giết bố em để thuê ngọn núi đó cũng có ý chuộc tội. Lấy danh nghĩa của ba em để báo thù những kẻ hung ác kia.

Hắn khác những sát thủ liên hoàn chúng ta từng gặp. Anh nghĩ hai mươi năm qua, hắn chưa bao giờ thật sự vui vẻ. Cả đời hắn gánh lấy tội lỗi đã phạm phải thời niên thiếu. Hơn nữa hiện tại, hắn không thể chịu đựng thêm được nữa, muốn kết thúc tất cả.”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đã tối, mây đen tầng tầng lớp lớp bao quanh mặt trăng, hắt ra vàng sáng mờ nhạt âm u trong không trung tĩnh mịch. Ngọn cây cũng im lìm, cả toà nhà yên ắng như cánh đồng hoang. Trong đêm tối, có thứ gì đó như xuyên qua lòng người, xộc thẳng đến nơi sâu nhất trong linh hồn. Cô muốn nhấc cốc nước lên nhưng phát hiện ngón tay đã lạnh ngắt, cứng đờ, đành cúi đầu khẽ hỏi: “Cho nên... chứ J để lại ở hiện trường gây án kia có nghĩa là Jenny sao?”

Bạc Cận Ngôn đưa tay vuốt tóc cô, khẽ nói: “Có thể.”

“Hắn vẫn luôn theo dõi em?”

“Điều duy nhất hắn có thể làm là “chào hỏi” em mà thôi.”

Giản Dao nhìn anh, nỗi buồn đọng lại nơi đáy mắt phút chốc như vỡ tan ra. Hồi lâu sau, cô cũng bật cười, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Không sai, hắn chỉ có thể chào hỏi em thôi. Nếu hắn dám đến gần, em sẽ khiến hắn hối hận.” Cô nắm lấy tay Bạc Cận Ngôn, anh cũng mỉm cười.

“Cảm ơn anh, Cận Ngôn.” Giản Dao vui mặt vào lòng anh.

“Ồ, cảm ơn anh cái gì?” Bạc Cận Ngôn nói yêu: “Anh bảo vệ bảo bối của mình, lẽ nào còn cần người ta nói cảm ơn sao?”

Giản Dao lại cười: “Tiếp theo phải làm gì?”

“Chúng ta đã thăm dò được quá khứ của hắn, biết được hiện tại của hắn, tiếp theo...”

“Dự đoán hành động tương lai của hắn.” Hai người đồng thời thốt lên.

Những ngón tay Bạc Cận Ngôn mòn tróc theo đường nét gương mặt cô, anh cất giọng khàn khàn: “Cảm giác này, cảm giác em biết được suy nghĩ trong lòng anh, thật quá tốt.”

Giản Dao nắm chặt bàn tay xương xương của anh, im lặng, không nói lời nào.

Bạc Cận Ngôn chậm rãi phân tích tiếp: “Những năm gần đây, đối tượng mà hắn giết đều là tội phạm truy nã, điều này đã trở thành thú vui săn giết của hắn. Người bình thường không thể nào được hắn đầu. Thế nên người tiếp theo cũng phải như vậy. Hắn đã công khai khiêu khích cảnh sát thì sẽ nhanh chóng gây án lần nữa. Việc chúng ta cần làm chính là tìm một tội phạm truy nã đáng giết nhất gần đây dựa theo sở thích của hắn. Phải tìm được con mồi nhanh hơn hắn, sau đó ôm cây đợi thỏ.”

Giản Dao chợt thông suốt. Thật đúng là... nhìn bề ngoài thì mông lung bế tắc, phức tạp rối rắm là thế, nhưng chỉ một câu nói của Bạc Cận Ngôn đã vạch ra điểm mấu chốt. Thay vì truy tìm dấu vết của sát thủ hồ điệp, chỉ bằng vượt lên trước hắn, dự đoán kế hoạch của hắn rồi tóm gọn là xong.

Anh điều tra án thích đi đường tắt, em cần tập làm quen, hơn nữa còn phải đuổi kịp.

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Hắn có phòng bị không?”

“Hắn chắc chắn biết chúng ta sẽ làm vậy?”

“Hả?”

Bạc Cận Ngôn điềm nhiên như không. “Đây chẳng phải điều hắn muốn sao? Đấu trí với chúng ta, xem ai bắt được tên tội phạm truy nã kia trước. Khi nội tâm đã đeo gông xiềng nặng đến mức không tài nào bước tiếp nữa, hắn chỉ muốn liều chết như thiêu thân lao vào lửa. Anh cho hắn toại nguyện thôi.”

“Như vậy... có hóc búa không?”

Bạc Cận Ngôn cười khẩy: “Hóc búa sao? Thứ chó anh nói thẳng, mấy năm qua, rốt cuộc Trung Quốc đã có một tên sát thủ liên hoàn hắn hoi rồi.”

Giản Dao phì cười.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa và loáng thoáng tiếng nói chuyện vọng tới từ bên ngoài. Giản Dao mở cửa ra, bị ánh đèn sáng rực ngoài hành lang làm chói mắt. Phương Thanh ngó đầu vào, cười tủm tỉm: “Giản Dao, em xem ai đến thăm chúng ta này.”

Giản Dao nhìn ra phía sau Phương Thanh rồi ngáy người.

Lạc Lang đứng trong hành lang, mặc bộ vest đen sạch sẽ, thẳng thớm, áo sơ mi trắng tinh. Tay anh còn đang kẹp điều thuốc, tay kia thì cầm vài món đồ, ngược mắt thấy cô liền mỉm cười.

Rõ ràng mới không gặp mười mấy ngày, nhưng Giản Dao bỗng cảm giác như đã trải qua mấy đời. Không gian xung quanh tựa hồ ngưng đọng trong chớp mắt. Cô sửng sốt nhìn anh ta, chợt phát hiện, đôi mắt người đàn ông này thăm thẳm như đầm sâu không đáy.

Ánh mắt Lạc Lang nhanh chóng chuyển sang phía sau cô: “Cậu Bạc!”

Giọng nói hồi hốt, bình thần của Bạc Cận Ngôn vang lên bên tai cô: “Anh Lạc!”

Chợt nhớ ra đây chính là lần đầu tiên họ gặp nhau, Giản Dao có chút ngập ngừng, nhưng Phương Thanh lại vui mừng hỏi: “Ồi dào, tôi nói này, hai người chào hỏi thôi cũng có thể khiến bầu không khí trở nên xa lạ như vậy, đáng nể thật đấy!”

Giản Dao và Lạc Lang nhất thời đều nở nụ cười. Ngược lại, vẻ mặt Bạc Cận Ngôn vẫn lạnh nhạt, thông dong. Anh cảm thấy Phương Thanh nói không sai, anh và Lạc Lang vốn là người xa lạ.

Lạc Lang lần nữa nhìn về phía Giản Dao. Trong ánh mắt ôn hoà của anh ta, đáy lòng Giản Dao chợt loé lên gì đó: “Anh Lạc, sao anh đột nhiên đến đây?”

Lạc Lang trả lời rất tự nhiên: “Trùng hợp nhận một vụ ở tỉnh này, biết mọi người ở đây nên thuận đường ghé thăm thôi.”

Giản Dao gật đầu. Con người anh ấy luôn như vậy, luôn dành nhiều tâm tư cho những sự vụ liên quan đến quê mình, tiếp nhận vụ án cũng sẽ nhiệt tình hơn. Dù sao anh ấy cũng là người sinh ra và lớn lên ở thành phố Đồng mã.

Hành lang chợt tĩnh lặng như tờ, Phương Thanh thấy ba người cứ im lìm, bên phần chân khoác vai Lạc Lang: “Đi nào, bọn tôi còn chưa ăn cơm này. Đi chung đi.” Sau đó, anh lục lọi chiếc túi xách trong tay Lạc Lang: “Anh mang theo món ngon gì đó đến làm mới khẩu vị cho chúng tôi phải không?”

Lạc Lang đưa túi cho Phương Thanh. Lúc này, Bạc Cận Ngôn đã khoác vai Giản Dao đi ra khỏi phòng.

“Đi ăn với bọn em luôn đi.” Giản Dao lịch sự mời cơm nhưng không hề nhìn Lạc Lang, còn Bạc Cận Ngôn chỉ khẽ “ừ” một tiếng.

Lạc Lang rít thêm một hơi thuốc thật dài, ngược mắt nhìn nền trời tối sẫm ngoài kia. Thành phố đã lên đèn, giống như từng con mắt nhìn anh ta không chớp. Phương Thanh chợt vỗ vai anh ta: “Nghĩ gì vậy? Đi thôi.”

Lạc Lang mỉm cười đi theo họ.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Type: Dobby

Đây là một nhà hàng khá ngon ở thành phố Tuân. Năm người ngồi quanh bàn: Giản Dao và Bạc Cận Ngôn ngồi một bên, Phương Thanh và Lạc Lang ngồi một bên, An Nham người cao chân dài nên được đặc cách ngồi cạnh lối đi.

Giản Dao gọi thức ăn, Phương Thanh và Lạc Lang trò chuyện vài câu, Bạc Cận Ngôn và An Nham trước sau vẫn im lặng. Bây giờ, Giản Dao khẽ hỏi: “Ngoại trừ cá ra, gọi thêm đĩa khoai tây và khoai lang chiên được không?”

Bạc Cận Ngôn gật đầu: “Hoàn hảo.”

An Nham nhắc nhở: “Chị dâu, đùi gà của em.”

Giản Dao cười: “Chị biết rồi.”

Lúc ba người họ trò chuyện, ánh mắt Lạc Lang như vô tình liếc sang, dường như có chút thăm dò và nghiền ngẫm.

Nhạc chuông điện thoại của Phương Thanh bỗng vang lên. Anh lấy ra xem, là số gọi từ Bắc Kinh: “Tôi nghe điện thoại đã.” Rồi đứng dậy vỗ vai Lạc Lang, tay khẽ bóp bả vai anh ta. Lạc Lang cảm nhận được nhưng làm ra vẻ điềm nhiên như không, ngồi yên bất động.

Giản Dao gọi món xong, trên bàn phút chốc lại yên lặng.

Lạc Lang lấy bật lửa trong túi ra, cười hỏi: “Không ngại cho tôi hút thuốc chứ?” Anh ta biết Giản Dao không để ý, về mặt An Nham vẫn bình thường. Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt nói: “Không sao.”

Lạc Lang cúi đầu châm thuốc, nhìn thấy rõ đôi tay nắm chặt dưới bàn tay của hai người họ. Trong khoảnh khắc ấy, Lạc Lang bỗng cảm giác mình nhếch nhác và thậm hại làm sao, rồi tự cười giễu cợt.

Ngẫm nghĩ lại, tình cảm anh ta dành cho Giản Dao mấy năm qua là tình yêu là si mê, là áy náy hay có một chút gửi gắm? Chính anh ta cũng không phân rõ được. Thời niên thiếu, thật ra Lạc Lang từng gặp cô rất nhiều lần, nhưng cô không hề biết sự tồn tại của anh ta. Mãi đến sau này, anh ta học thành tài, từ Mỹ trở về nước mới quyết định làm quen cô. Cuộc sống vốn khô cằn xám xịt của Lạc Lang đột nhiên có tia sáng chiếu rọi, ngập tràn sức sống.

Những cô gái anh ta dùng để che giấu tình cảm của bản thân với Giản Dao còn không bằng một phần nhỏ của cô. Lạc Lang nhớ rõ vụ án năm ngoái, Giản Dao trọng thương hôn mê nằm trong lòng anh ta đã khiến trái tim anh ta đau nhói. Giấy phút ấy, Lạc Lang chỉ muốn huỷ diệt cả thế giới vì cô. Tình cảm ấy phóng túng và tươi mới thế đấy. Về sau, anh ta và Phương Thanh luôn quan tâm, chăm sóc Giản Dao, cuộc sống của anh ta đã trở nên khác biệt. Đó là cảm giác gì?

Gửi gắm ư? Một cảm giác gửi gắm kiên định hơn bao giờ hết. Trong cuộc sống như có thêm một phần trách nhiệm nhẹ nhàng và tốt đẹp. Lạc Lang cảm nhận được rõ rệt sự hiện hữu của nó.

Nhưng bây giờ Bạc Cận Ngôn đã trở lại rồi. Vết thương đã lành, cô không cần người khác che chở nữa. Sau khi nhận thức rõ điểm này, lòng Lạc Lang bỗng hụt hẫng như rơi từ đám mây xuống. Nhưng giờ đây, nhìn cô mỉm cười hạnh phúc như thế, cả người như toả ra ánh hào quang rực rỡ từng vụt tắt trong một năm qua, anh ta lại thấy vui vẻ một cách khó hiểu.

Lạc Lang hạ thấp điều thuốc trong tay, ngẩng đầu hỏi thăm: “Một năm nay, hai người luôn sống ở thành phố Tuần à?” Đương nhiên là hỏi Bạc Cận Ngôn và An Nham.

Bạc Cận Ngôn không đáp.

An Nham lên tiếng: “Cũng không hẳn. Chúng tôi từng đi đến vài nơi, sau mới trở về đây. Một là vì có thói quen biết đội trưởng đội cảnh sát hình sự địa phương Thiệu Dũng, hai là anh Cận Ngôn thấy... nơi này cách quê chị dâu rất gần. Mỗi ngày, anh ấy đều nhớ chị dâu.”

Lạc Lang bật cười.

Giản Dao thoáng nhìn Lạc Lang, nhưng Bạc Cận Ngôn ngồi bên cạnh cô lại hồ hững cất lời: “Sự thật đúng là vậy.”

Lạc Lang hỏi: “Thành phố Đồng không phải cũng là quê của anh Bạc sao?”

“Đúng vậy, nhưng tôi là người không có quá nhiều cảm giác với quê nhà.”

Lạc Lang cảm khái: “Tôi cũng vậy.”

Lúc này, Bạc Cận Ngôn mới liếc mắt về phía Lạc Lang. Anh nhếch môi cười: “Trùng hợp thật. Một năm qua, anh Lạc thường xuyên ở bên cạnh Giản Dao và Phương Thanh phải không?”

Giọng anh rất nhẹ nhàng, từ tốn. Lạc Lang hoà nhã đáp: “Phải. Vốn chỉ là tình đồng hương, nhưng sau vụ việc năm ngoái, tôi cũng muốn dốc hết sức lực nhỏ bé của mình, chăm sóc cô em gái này. Phương Thanh cũng vậy, bị vợ đá... chuyện này chắc hai người đều biết, tính cách anh ta rất hợp với tôi. Nên một năm qua, tôi đã may mắn trở thành bạn thân của hai người họ.”

Giản Dao nhìn chằm chằm làn nước xanh nhạt óng ánh trong cốc trà trước mặt.

Lạc Lang nói xong, Bạc Cận Ngôn liền cầm cốc trà trên bàn, gờ lên: “Anh Lạc, tôi lấy trà thay rượu, cảm ơn anh đã chăm sóc Giản Dao một năm qua.”

Lạc Lang thoáng cười: “Nào có”, rồi uống một hơi cạn sạch.

Mấy người trong quán khách sáo trò chuyện, bên ngoài Phương Thanh đứng dưới ngọn đèn đường, cả người như hoá đá. Anh nhận được điện thoại từ trợ lý của Kim Hiểu Triết. Chuyện của hai người họ, những người thân thiết và gần gũi cố nhất đều biết.

Bên kia đầu dây, giọng cô trợ lý nghẹn ngào: “Sếp Phương, chị Kim đang trong phòng cấp cứu... Lúc chị ấy hôn mê vẫn luôn gọi tên anh, nên em tự ý gọi cho anh...”

Phương Thanh gần như quát lên: “Xảy ra chuyện gì? Đang yên đang lành sao lại đi cấp cứu?”

Cô trợ lý khóc oà: “Em không biết, em thật sự không biết. Bác sĩ nói là trúng độc. Em không biết tại sao chị ấy lại trúng độc, không biết có phải ăn nhầm thứ gì...”

Phương Thanh im lặng hồi lâu. Ánh đèn đường mờ nhạt và lạnh lẽo đổ xuống bóng anh một mảng tối mịt mờ. Rõ ràng mới tháng Chín nhưng tìm anh lại lạnh buốt như đang giữa trời đông. Đôi mắt trông sang, đồng đội anh vẫn còn trong nhà hàng, về mặt mặt mũi nhưng vẫn tỉnh táo. Hồ sơ mười ba vụ án mưu sát vẫn còn trong ba lô của anh.

Anh nghe thấy giọng nói khô khốc của mình vang lên trong không gian u ám: “Bây giờ, tôi không đến được, thật sự không đến được. Có tình huống gì cứ gọi cho tôi bất cứ lúc nào, nếu gọi không được thì gửi tin nhắn. Tôi xong nhiệm vụ sẽ xem ngay!”

Cúp điện thoại, anh hít sâu vài hơi để bình tĩnh lại rồi gọi cho người bạn cảnh sát hình sự ở Bắc Kinh: “Tôi thấy chuyện cô ấy trúng độc rất kỳ quái, chắc chắn có người hãm hại rồi. Bình thường, cô ấy không quá kén ăn, ít khi phải uống thuốc, sức khoẻ luôn rất tốt... Người anh em, phiền cậu để tâm giúp.”

Trong nhà hàng, lẩu cá nóng hổi đã được bung lên. Bạc Cận Ngôn thần nhiên cầm đũa, bình thường đều là An Nham gắp cả con cá bỏ vào đĩa cho anh, nhưng hôm nay đương nhiên không cần nữa. Giản Dao như mới hoàn hồn, gắp cá bỏ vào bát anh, dịu dàng hỏi: “Cần em gắp xương cá ra không?”

Bạc Cận Ngôn cong cong khoe môi, vừa định đáp “Được” thì An Nham ngồi bên cạnh không chút ý tứ: “Không cần đâu, chị dâu! Anh ấy nhắm mắt cũng có thể phun ra cả bộ xương cá đấy.”

Giản Dao cười xoa: “Ồ.” Vừa ngừng đầu, cô lại thấy Lạc Lang đang nhìn mình đăm đăm với đôi mắt tối tăm và an tĩnh, bèn lảng tránh.

Bạc Cận Ngôn cười lạnh với An Nham: “Tôi rất ngạc nhiên là cậu đã hai mươi sáu tuổi đầu mà chẳng có khái niệm gì về mấy thú vui hâm nóng tình cảm của các cặp đôi gì cả.”

An Nham đen mặt. Giản Dao cũng cảm thấy lúng túng, khẽ đánh Bạc Cận Ngôn dưới cằm bàn.

Lạc Lang nhìn cách họ cư xử với nhau, vừa mới lạ vừa lý thú. Ngay cả người ngoài như anh ta cũng có thể cảm nhận được sự hoà hợp và tình bạn thân thiết giữa họ. Lạc Lang nhếch môi cười, uống một ngụm bia lớn.

Ăn được vài miếng, Lạc Lang mới nói: “Tôi có người bạn quen với chuyên gia khoa mắt ở Mỹ, có cần giới thiệu cho hai người không?”

Giản Dao ngừng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn, còn An Nham vẫn cắm cúi ăn cơm.

Bạc Cận Ngôn từ chối: “Không cần đâu, tôi đã thử tìm chuyên gia giỏi nhất ở Mỹ rồi. Vô ích. Cảm ơn.”

Lạc Lang trầm mặt. Lòng Giản Dao đau nhói. Bỗng nhiên, tay cô để dưới bàn bị Bạc Cận Ngôn siết chặt. Cô thoáng ngẩng người, ngón tay cái mon tròn mu bàn tay anh. Lúc này, tay anh mới nói lỏng ra một chút.

Lạc Lang lại mở lời: “Cận Ngôn, Giản Dao, tôi có một yêu cầu quá đáng.” Anh ta cười cười. “Khi nào hai người sinh đứa con đầu tiên, có thể cho tôi làm bố nuôi của bé không?”

Anh ta nhìn họ, ánh mắt hết sức chân thành và mong đợi. Giản Dao thoáng sửng sốt. Quả thật, cô không dự liệu được chuyện này, quay đầu sang Bạc Cận Ngôn. An Nham nghe thấy vậy, ngừng phất đầu lên, đôi mắt đen láy nhìn anh ta chằm chằm.

Bạc Cận Ngôn yên lặng giây lát mới đáp: “Xin lỗi, chỉ sợ tôi không cách nào tiếp nhận tình nghĩa của anh. Bởi vì con chúng tôi chỉ có một người bố nuôi...”

Khoe môi An Nham tức thì cong lên, sau đó nghe thấy Bạc Cận Ngôn thản nhiên nói: “Là Phó Từ Ngộ.”

Anh vừa dứt câu, mọi người đều chìm vào yên lặng.

Bấy giờ, Phương Thanh bước vào. Với tình thế căng thẳng trước mắt, anh không muốn bạn bè biết tình thế khó xử, bất an của bản thân. Phương Thanh thuận miệng hỏi: “Đang nói chuyện gì vậy?”

Giản Dao cười đáp: “Đang nói chuyện con cái sau này.”

Lạc Lang cũng hỏi vui: “Vậy khi nào hai người định sinh con?” Chủ đề bố nuôi cứ thế bị lướt qua.

Giản Dao bối rối không biết nói sao, Bạc Cận Ngôn lại khẳng khái trả lời: “Sang năm” Cô liếc nhìn anh.

Bởi vì động tác ngồi xuống hơi mạnh, Phương Thanh không cẩn thận làm rơi ba lô trên ghế, một xấp tài liệu bên trong rơi ra. Anh lập tức quay người nhặt lên, Lạc Lang bên cạnh cũng tiện tay nhặt giúp.

Lạc Lang nhìn tài liệu trong tay, tò mò hỏi: “Lệnh truy nã? Sao vậy, tên tội phạm truy nã này có liên quan đến vụ án hồ điệp à?”

Phương Thanh lập tức nhận lấy hồ sơ trong tay Lạc Lang rồi cất đi. “Lão Lạc, chuyện này anh đừng hỏi.”

Lạc Lang điềm nhiên cười xoa: “Tôi chỉ thuận miệng thôi.”

Mọi người tiếp tục ăn cơm, nhưng vì ai cũng có tâm sự riêng nên không khí khá yên tĩnh. Ăn xong, Lạc Lang không đợi mọi người kịp phản ứng đã tính tiền xong rồi đi lấy xe. Trước khi lên xe, anh ta cười chào họ: “Bảo trọng, lúc điều tra nhớ chú ý an toàn. Chúng ta hẹn gặp ở Bắc Kinh.”

Mọi người đứng ven đường, vẫy tay chào tạm biệt. Giản Dao vẫn nhìn Lạc Lang, nhưng anh ta hoàn toàn không nhìn lại cô, bước vào xe, lái đi không hề ngoảnh lại.

Nhà hàng cách Cục Cảnh sát không xa, Phương Thanh và An Nham thức thời đi trước, Giản Dao và Bạc Cận Ngôn tay nắm tay đi phía sau. Ánh trăng bàng bạc rọi xuống con đường thẳng tắp, bóng cây ven đường nhẹ lay động.

“Anh thấy con người Lạc Lang ra sao?” Giản Dao hỏi dò.

Bạc Cận Ngôn đáp: “Hương nội, nhạy cảm, ưu thương và bèn bi.”

Lòng Giản Dao chấn động, còn vẻ mặt anh lại vô cùng bình tĩnh.

“Anh không thích anh ta.” Anh lại nói: “Trên người anh ta toát ln về bí ẩn khó hiểu.”

Giản Dao siết chặt tay anh: “Chúng ta điều tra Lạc Lang đi.”

***

Tuy nhiên, tiến độ của tổ chuyên án không vì chút chuyện vặt vãnh này mà chững lại. Một ngày sau, Bạc Cận Ngôn đã xác định được mồi nhử.

Đó là một tội phạm tội ác tày trời bị truy nã từ hồi đầu năm. Gã tên Thường Bảo Thạch, người trong giang hồ gọi là Thường Nhị, xuất thân từ quân nhân giải ngũ, còn là lính đặc chủng. Giết người phóng hoả, cướp bóc cường hiếp, không tội ác nào không làm. Đầu năm nay, đồng bọn của gã bị cảnh sát tóm gọn cả lưới, chỉ còn mình gã mạo hiểm chạy trốn. Song gã vừa gần xảo vừa liều lĩnh, trốn mấy tháng vẫn chưa bị bắt, hiện tại nghe nói đã trốn đến Hồ Nam.

Bạc Cận Ngôn nói: “Sát thủ hồ điệp gần đây chuyên giết tội phạm. So với Thường Bảo Thạch, những tội phạm truy nã khác đều trở nên lu mờ, không nổi bật. Hẳn nhất định sẽ chọn tên này. Đây là lòng kiêu ngạo của một sát thủ liên hoàn đẳng cấp.”

Người khác đều lặng thinh, chỉ có Giản Dao nghiêm túc gật đầu: “Có lý.”

Sao sát thủ liên hoàn ác độc đã man qua lời hai vợ chồng này lại trở nên sức ổng tràn trề thế nhỉ? Lại còn “lu mờ”, “lòng kiêu ngạo của sát thủ liên hoàn đẳng cấp” nữa chứ...

Bạc Cận Ngôn nhìn sáng Phương Thanh: “Tiếp theo phải nhờ vào anh rồi. Truy tìm tung tích nghi phạm là sở trường của cảnh sát hình sự các anh.”

Phương Thanh khẳng khái gật đầu, “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Type: Dobby

Vùng đất Hồ Nam núi non trùng điệp, phong cảnh tú lệ, nên thơ. Tuy non xanh nước biếc đứng đầu cả nước, kênh giải trí cũng thuộc hàng dẫn đầu xu hướng, nhưng bao năm trôi qua, ngoại trừ mấy thành thị lớn, tốc độ phát triển của những khu vực vừa và nhỏ trong tỉnh lại khá trì trệ. Người Hồ Nam chất phác nhưng có phần khôn khéo. Trong máu họ luôn ẩn chứa sự dũng mãnh, thiện chiến, không chịu an phận. Vì thế, trên mảnh đất này đã sinh ra rất nhiều tướng tài và cả những gã sát thủ liên hoàn, tội phạm điên cuồng nhất Trung Quốc, tiêu biểu là tên cướp khét tiếng Trương Quân.

Bộ Công an vốn đã cử đại đội truy nã theo dõi tung tích Thường Bảo Thạch, cộng thêm sự hỗ trợ của tổ chuyên án nên lực lượng gia tăng đáng kể. Hơn một trăm người bao vây kín kẽ vùng núi Thường Bảo Thạch ẩn náu. Đến đêm ngày thứ năm, Phương Thanh gọi cho Bạc Cận Ngôn: “Cá sắp sa lưới rồi, mọi người có thể đến đây.”

***

Hơn hai mươi hộ dân sinh sống tại vùng lòng chảo giữa gò núi tạo thành một xóm nhỏ. Nơi đây cách thành phố rất xa nên cảnh sắc vẫn còn hoang vu, vắng lặng. Ngày hôm nay, trời trong nắng đẹp, bầu trời xanh không một gợn mây, ánh mặt trời ngày thu tràn về giữa núi đồi rộng lớn yên bình.

Phương Thanh và một đội cảnh sát hình sự đi trước tạo thành vòng vây. Giản Dao, Bạc Cận Ngôn và An Nham cùng lực lượng chi viện đến sau. An Nham mở bản đồ trên laptop, cẩn thận quan sát địa hình xung quanh, thời tiết, thậm chí chỉ là biến đổi giao thông từ nơi xa. Còn Giản Dao vẫn theo sát Bạc Cận Ngôn không rời.

Nhìn từ đằng xa, thôn xóm kia không có gì bất thường. Thỉnh thoảng có dân làng đi ngang qua khu vực này vậy bắt đầu bị cảnh sát tiếp cận, kéo họ vào chỗ bí mật. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện xung quanh hàng rào nhà dân đều có cảnh sát hình sự mặc thường phục đứng nép sát tường. Mục tiêu của họ là căn nhà xám trắng cũ kỹ ở nơi xa nhất.

Nhóm Giản Dao chờ bên ngoài, đột ngột thấy đội cảnh sát hình sự báo sẵn lao vụt về phía căn nhà đó.

“Hắn đã sớm bỏ trốn theo lối cửa sau rồi.” Có người quát lên.

Đội cảnh sát nhanh chóng vây kín. Sau nhà là rừng cây tiếp giáp với dãy núi cao. Thường Bảo Thạch chắc chắn đã chọn địa hình mình quen thuộc nhất, chạy trốn vào núi rồi. Tốc độ mau lẹ, phản ứng nhạy bén, có lẽ ngay từ lúc cảnh sát đặt chân vào thôn đã bị gã phát hiện, nên lập tức lên kế hoạch chạy trốn.

“Đuổi theo!” Bạc Cận Ngôn ra lệnh. Cả nhóm mau chóng lao đi.

Ngọn núi này địa hình gập ghềnh, không hề có đường, quả thật rất khó đi, nhất là với Bạc Cận Ngôn. Tuy anh là người cao chân dài, không hề nao núng, quyết tiến không lùi, nhưng Giản Dao và anh vẫn dần dần tụt lại cuối hàng. Ngay cả An Nham không kim nén được kích động cũng vọt lên trước rồi.

Giản Dao không hề để tâm, Bạc Cận Ngôn cũng không đoái hoài, hai người tiếp tục đi theo hướng phát ra tiếng động.

***

Thường Bảo Thạch chạy đến một sườn dốc, quay đầu khấn trương quan sát phía sau, tạm thời không thấy ai đuổi theo. Gã tựa vào vách đá, thở hồng hộc. Trông gã chừng bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, cường tráng, mặc bộ quần áo thô kệch thường thấy của mấy người nông dân địa phương. Ông quần xắn lên, chân dầy bùn đất, trông gã chẳng khác gì mấy bác nông dân trong vùng. Trên đầu còn đội nón rom, vành nón kéo thấp, không thấy rõ mặt mũi.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân đuổi đến, cả người gã giật thót, quay người toan chạy trốn thì đột nhiên cảm thấy lạnh toát. Một khẩu súng lục màu đen chìa ra từ trong bóng râm nơi vách đá, chĩa thẳng vào trán gã.

Thường Bảo Thạch thấy được đôi mắt âm u, lạnh lẽo của đối phương.

“Thường Nhị?” Đối phương bình thản hỏi.

Thường Bảo Thạch liếc nhìn hẩn từ trên xuống dưới, bàn tay âm thầm siết thành nắm đấm. Nhưng gã vừa định vung tay, đối phương đã lạnh lùng cắt lời: “Đừng nhúc nhích! Mày cảm thấy tay mày nhanh hơn hay súng của tao nhanh hơn?”

Thường Bảo Thạch không hề sợ, chỉ cười khẩy không nói, vẫn âm thầm quan sát đối phương tìm cơ hội. Lúc này, đối phương khẽ ngẩng đầu, dường như cảm nhận được cảnh sát đang đến gần, bèn ra hiệu cho gã: “Đi theo tao!”

Thường Bảo Thạch lấy làm kinh hãi: “Mày không phải cảnh sát? Vậy mày là ai?”

Người nọ nhếch môi: “Người cứu mày.”

Thường Bảo Thạch cẩn thận quan sát đối phương, chỉ thấy hẩn mặc áo phông đen và quần đen, đi giày việt dã, đội mũ lưỡi trai, đeo chiếc túi lớn màu đen. Cơ bắp nơi cánh tay cuộn cuộn ẩn chứa sức mạnh không thể coi thường.

Gã bán tín bán nghi đi theo hòng súng của đối phương. Dường như hẩn rất thông thuộc địa hình, vừa dùng súng giết đầu Thường Bảo Thạch vừa nhanh chóng di chuyển theo con đường khi này.

Thường Bảo Thạch nhắc nhở: “Này, đi như vậy sẽ đụng phải cảnh sát đấy.”

“Không đâu.” Hẩn thản nhiên đáp: “Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Chúng ta đi vòng qua đường nhỏ, thoát khỏi vòng vây.”

Thường Bảo Thạch im lặng nhưng vẫn luôn diêm tĩnh quan sát từng hành động, cử chỉ của người nọ. Có điều, gã không dám hành động thiếu suy nghĩ trước sự uy hiếp từ hòng súng của đối phương.

Bóng cây chập chòn, mặt trời bị mây mù che khuất. Trong khu rừng âm u ẩm ướt, hai người leo trèo bò trườn, quả thật mỗi lúc một xa âm thanh của nhóm cảnh sát. Hơn nữa, thôn làng ở dưới chân núi cách đó không xa.

Lúc nhảy xuống từ sườn núi, Thường Bảo Thạch bỗng lão đảo, chân giẫm vào bụi gai. Gã nhỏ giọng hô lên rồi ngã sấp trên đất, nhất thời không thể bò dậy.

Người nọ đứng sau lưng gã, lạnh lùng ra lệnh: “Đứng dậy!”

Thường Bảo Thạch tức tối chửi ầm lên: “Khốn kiếp, tao đã chạy trốn năm ngày, không ăn không uống. Chân bị mắc kẹt rồi, người anh em, kéo giúp đi.”

Người nọ do dự một chút, lạnh nhạt quan sát biểu cảm của Thường Bảo Thạch, rút cuộc tay phải cầm súng vẫn phải hạ xuống, đưa tay kéo gã. Thường Bảo Thạch nắm tay hẩn, lại rên rỉ vài tiếng, cuối cùng căng chân bê bết máu cũng rút ra được khỏi bụi gai. Đột nhiên, một khẩu súng nhanh như chớp chĩa vào lồng ngực người nọ. Khuôn mặt Thường Bảo Thạch vốn hung tợn, ác độc đã hoàn toàn thay đổi. Vẻ mặt gã trở nên nghiêm túc và cương nghị, quát lạnh: “Đứng yên! Tôi là cảnh sát!”

Đứng yên, tôi là cảnh sát! Đây có lẽ là câu nói đáng sợ nhất với tất cả tội phạm trên đời. Người nọ cũng ngây ra chốc lát, sau đó từ từ nở nụ cười.

Về mặt “Thường Bảo Thạch” càng lạnh lùng hơn, anh ta quát lên: “Không được cười.”

Người nọ đột ngột giơ súng lên. “Thường Bảo Thạch” không bao giờ ngờ được hẩn lại chống cự trực diện nên đáy lòng khá hoảng. Trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông này, hẩn phải xem năng lực phản ứng và tốc độ của ai nhanh hơn rồi.

“Đừng!”

“Đùng!”

Gần trong gang tấc, hai tiếng súng đồng thời vang lên, một người ngã xuống.

Hắn nói: “Đã nói mày không nhanh bằng tao rồi.”

***

Tiếng súng phút chốc vang vọng cả rừng cây. Giản Dao nhận thấy rõ tiếng súng ở rất gần vị trí của mình, nhưng không phải từ đội truy đuổi phía trước. Cô lập tức ý thức được tình huống căng thẳng, khẩn trương này. Đội cảnh sát hình sự rất có kỷ luật, sẽ không tùy tiện nổ súng. Thực tế, trong rừng cây này không hề có Thường Bảo Thạch. Gã đã bị cảnh sát bí mật bắt được từ lúc sáng sớm rồi, tạm thời thay bằng một cảnh sát hình sự có kinh nghiệm phong phú, thân hình giống hệt Thường Bảo Thạch để tương kè tẩu kè, dụ rấn ra khỏi hang.

Họ không dám chắc hôm nay, sát thủ hồ điệp có xuất hiện hay không, nhưng từ lúc “Thường Bảo Thạch” lệch khỏi quỹ đạo ban đầu thì họ biết “hắn” thật sự đến rồi. Hoàn toàn như Bạc Cận Ngôn suy đoán, hắn không sợ trí tuệ của cảnh sát, hắn thích cảm giác đi trên lưỡi dao này. Cho nên tiếng súng nổ vừa rồi rất có thể là của Thường Bảo Thạch giả hoặc là sát thủ hồ điệp.

Nếu họ thật sự đang ở gần đây, chờ đội Phương Thanh quay lại chắc chắn sẽ không kịp. Giản Dao lấy súng ta, quay đầu nhìn Bạc Cận Ngôn. Anh cũng hiểu rõ ràng tình thế cấp bách hiện giờ, lớn tiếng bảo: “Đuổi theo đi, anh chờ ở đây.”

Giản Dao gật đầu. Tất cả đều phân tán rồi, nhóm họ chỉ có ba người cảnh sát hình sự. Cô để lại một người ở cùng Bạc Cận Ngôn, cuối cùng siết chặt tay anh một cái rồi quay người, chạy về phía phát ra tiếng súng.

Xung quanh đột nhiên tĩnh lặng như tờ. Bạc Cận Ngôn không phải người dễ kích động. Dù việc Giản Dao đuổi theo tên tội phạm bỏ trốn là hết sức nguy hiểm, nhưng cô cẩn thận và quả cảm, hơn nữa phía sau còn có hàng trăm cảnh sát đi cùng nên anh không hề lo lắng. Có điều, trong quá trình đuổi bắt sát thủ lợi hại nhất, ranh giới giữa thành và bại vốn luôn khó phân định. Dù rằng họ đông người, nhưng bất cứ ai xảy ra một chút sai lầm đều có thể tạo ra cơ hội cho đối phương chạy trốn. Giống như cao thủ so chiêu, bên cạnh thực lực còn phải dựa vào may mắn nữa.

Bạc Cận Ngôn bình tĩnh ngồi xuống một tảng đá dưới tán cây, nghỉ ngơi đợi kết quả. Người cảnh sát hình sự bên cạnh anh cảnh giác theo dõi xung quanh. Cậu ta biết rõ trách nhiệm của bản thân là phải bảo vệ giáo sư Bạc an toàn.

Lúc này, mặt trời đã ngã về Tây, bóng tối bắt đầu ập xuống. Có cơn gió thổi len qua những tán lá, ồn ào nơi xa dường như cũng lắng lại. Nhóm cảnh sát kia và cả Giản Dao dường như đã cách họ rất xa rồi.

Bạc Cận Ngôn nghe thấy một tiếng “thịch” rất khẽ vang lên. Sau đó là âm thanh vật nặng ngã xuống bên cạnh. Anh ngẩng đầu, nhưng không nói gì cả, bởi vì không cần thiết. Đó là âm thanh súng lục có gắn ống giảm thanh. Cậu cảnh sát trẻ tuổi bên cạnh đã trúng đạn ngã xuống rồi.

Gió thổi trong khu rừng âm u, Bạc Cận Ngôn cảm thấy ngồi bất động. Đối phương là tội phạm săn giết hung tàn nhất, võ nghệ ít nhất cũng ngang ngửa với Phương Thanh, thậm chí hơn hẳn. Mười Bạc Cận Ngôn cũng không phải đối thủ của hắn. Hắn giẫm lên đám lá rơi đầy đất, bước chân gần như không phát ra âm thanh, từ từ đi đến sau lưng anh.

Về mặt Bạc Cận Ngôn bình tĩnh như không hề hay biết những chuyện vừa xảy ra xung quanh mình, vẫn ngồi đó chờ Giản Dao trở lại.

Người nọ đứng yên chốc lát, giống như đang quyết định điều gì đó, rồi chậm rãi vòng ra trước mặt Bạc Cận Ngôn. Hắn súng di chuyển theo bước chân của hắn, chĩa thẳng vào trán anh. Bất kể là ai nếu phải đối mặt với sát thủ như vậy, e rằng đều kinh hãi vô cùng. Nhưng Bạc Cận Ngôn lại chẳng chút lung túng, ngón tay thon dài nắm cây gậy dẫn đường, khuôn mặt yên tĩnh như bức tượng.

Đối phương nhắm súng vào anh những mười giây. Dường như nhận ra anh thật sự bị mù, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng không biết mình đang đứng bên rìa sống chết. Cuối cùng, hắn thu súng lại, quay người ẩn vào rừng cây lần nữa.

Chờ đến khi bóng hắn đã khuất xa, Bạc Cận Ngôn mới ngẩng đầu nhìn về phía đó. Cặp kính râm che đi đôi mắt anh, cũng ngăn trở tất cả ánh sáng bên ngoài.

Người nọ chạy rất nhanh, nghe tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gần cũng không hề hoảng hốt, thậm chí khuôn mặt còn ẩn chứa nét cười. Hắn chạy đến bên cạnh vách núi, cách vào hàng cây phía sau đã thấy thấp thoáng bóng dáng cảnh sát. Thành linh có tiếng súng vang lên. Hắn ẩn chặt ngực phải của mình, cẩn thận lấy sợi dây thừng trong túi ra, quấn quanh người. Hoá ra ở bên cạnh vách núi ít ai lui tới này có một sợi dây dài buông rũ nhô sẵn, nối dài đến con đường cái bên cạnh vách đá.

Động tác người nọ cực nhanh, nắm chặt dây thừng trượt xuống. Đội cảnh sát chạy đến nơi thì chỉ còn thấy sợi dây lủng lẳng và một bóng người nhanh chóng biến mất sau lùm cây bên đường.

Sát thủ hồ điệp đã thành công vượt qua năm phòng tuyến của cảnh sát, bắn bị thương bảy người, nặng nhất là viên cảnh sát làm mờ mắt. Nhưng hắn cũng bị người cảnh sát kia bắn bị thương, ôm vết thương chạy thoát khỏi vòng vây.

Hành động vậy bất lần một thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60

Người nọ đổ xe ở trạm xăng rồi đứng hút thuốc ven đường. Bụi đất mù mịt trên đường quốc lộ bám lên áo sơ mi trắng tinh, song anh ta không buồn để ý. Sau một hơi thuốc dài, anh nheo mắt nhìn phương xa. Ánh tà dương ngả về Tây, xe đã chạy hai trăm kilômét, cách xa Hồ Nam lắm rồi.

Hút xong, anh ta dụi đầu lọc thuốc lá xuống đất, vừa định lên xe thì bỗng nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát từ xa vọng đến. Chiếc xe đó cũng đến đồ xăng, gấp gấp dừng ngay sau đuôi xe anh. Anh ta chẳng buồn để tâm, định ngồi xuống ghế lái, nào ngờ nghe được giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: "O, sao anh lại ở đây?"

Anh ta khựng lại. Trong phút chốc, ý nghĩ như xoay chuyển cuồng cuồng, anh ta ngược mắt nhìn khẩu súng đang giấu trong hộp đựng đồ ở ghế lái phụ. Nhưng cuối cùng, anh ta không với tay lấy mà hít sâu một hơi, quay đầu cười: "Lão Phung? Sao anh cũng ở đây?" Về mặt Phung Thanh mệt mỏi nhưng tinh thần vẫn hăng hái, tỉnh táo. Anh nhìn chằm chằm Lạc Lang, trầm giọng nói: "Tôi đang thi hành nhiệm vụ, còn anh?"

Sự thật là tên sát thủ hồ điệp chạy trốn về phía Bắc, Phung Thanh quyết đoán ra lệnh cho nhóm cảnh sát hình sự lập tức đuổi theo, phong tỏa tất cả các tuyến đường. Nhưng khu vực này quá rộng lớn, cũng có khả năng tên sát thủ bỏ xe chạy trốn nên họ vẫn chưa tìm được.

Nhóm Bạc Cận Ngôn và Giản Dao vẫn còn ở phía sau, xe Phung Thanh chạy nhanh nhất.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi Phung Thanh vang lên, là Giản Dao gọi đến. Ở trong trạm xăng không được nghe điện thoại, Phung Thanh ấn tắt, định chốc nữa gọi lại.

Lạc Lang cười bảo: "Tôi về Bắc Kinh."

Phung Thanh quan sát chiếc Jeep màu đen Lạc Lang lái: "Đây đâu phải xe anh?"

Lạc Lang thần nhiên trả lời: "Của người ủy thác, biển số xe Bắc Kinh. Người ta định bán nên nhờ tôi lái về Bắc Kinh giúp. Dù sao cũng chỉ tám mươi tiếng, tôi thuận đường lái về hộ luôn."

Phung Thanh "à" một tiếng nhìn người đồng nghiệp vẫn đang đồ xăng phía trước. Anh đảo mắt, choàng tay qua vai Lạc Lang cười hềnh hếch: "Nhu vậy đi Lão Lạc, tôi ngồi xe anh đi về phía Bắc được không? Không giấu gì anh, chúng tôi đang truy bắt tội phạm bỏ trốn, nhưng xe của Cục Cảnh sát địa phương cấp cho tệ quá, chạy đường tỉnh gấp ghe ghê thật sự làm tôi muốn điên luôn rồi. Cho tôi đi nhờ một đoạn nhé!"

Lạc Lang gật đầu: "Không thành vấn đề."

Thế là hai người lên xe, chạy một mạch về phía Bắc.

Lúc xe Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và An Nham đến trạm xăng vừa khéo gặp được đồng nghiệp đi chung với Phung Thanh lái xe ra. Giản Dao lớn tiếng hỏi: "Phung Thanh đâu?"

Đồng nghiệp kia đáp lại: "Anh ấy gặp bạn nên đi nhờ xe người ta rồi."

Giản Dao lấy làm lạ: "Ai thế?"

"Thấy anh ấy gọi là Lão Lạc, lái chiếc Jeep màu đen."

Giản Dao sững sờ.

Bạc Cận Ngôn ngồi bên cạnh lạnh lùng lên tiếng- "Mau đuổi theo."

An Nham đang cầm lái liền ngắt phát đầu lên, về mặt đánh lại. Trong lòng Giản Dao có dự cảm không sao tả nổi. Cô ngược đầu nhìn con đường rộng vắng phía trước, bụi đất mù mịt, sắc trời ảm đạm.

Đuổi theo chừng nửa giờ, quả nhiên xuất hiện một chiếc Jeep đen lao vun vút ở khúc cua phía trước. Nhìn từ xa, họ không thấy rõ có ai trên xe, chỉ cảm giác chiếc xe như đang chạy bán mạng, vừa rẽ cua đã mất dạng.

Phung Thanh ngồi trong xe, tay đặt trên cửa kính, dồn hết sự chú ý vào con đường truy đuổi đằng trước và xe cộ khả nghi hai bên đường. Gió thu ào ạt tràn vào không gian trong xe qua khe cửa kính. Anh hít hà chốc lát, chợt hỏi: "Lão Lạc, sao tôi nghĩ thấy trên xe có mùi máu vậy?"

Anh nghiêng đầu nhìn sang, thấy về mặt Lạc Lang vô cùng bình thản. Anh ta lấy bật lửa châm một điếu thuốc: "Mùi anh chẳng kém mùi tôi chút nào. Không phải là mùi trên lưng anh sao?"

Phung Thanh gạt mình, kéo áo lên xem, quả nhiên thấy một vết xước dài, máu chảy không nhiều, nhưng đau râm rân, không biết là bị va quệt vào cảnh

cây nào trong núi. Anh cười cợt không nói gì nữa.

Lát sau, anh lại lên tiếng: "Lão Lạc, không phải đâu, là máu trên người anh đấy."

Lạc Lang từ từ cúi đầu xuống, ánh mắt lướt qua phần áo sơ mi bên ngực phải đã nhuộm đẫm máu tươi. Anh ta không nói gì, ngẩng đầu nhìn về phía trước. Xe vẫn chạy không ngừng.

Trong xe, hai người đàn ông đều trầm mặc. Cuối cùng, Phương Thanh chậm rãi cất lời: "Lão Lạc, sao phải tự làm khổ mình như vậy?" Lời còn chưa dứt, anh đã rút súng ra.

Nhưng nào ngờ, Lạc Lang hành động còn nhanh hơn. Anh ta đâm một cú thật mạnh vào huyệt thái dương của Phương Thanh. Anh nghiêng đầu tránh thoát, đồng thời tóm chặt lấy cánh tay Lạc Lang khiến anh ta không thể cử động. Chàng dè tay kia của Lạc Lang lại buông vô lăng, rút ra một cây côn sắt từ dưới ghế ngồi, nhanh như chớp quất mạnh lên đầu Phương Thanh. Hóa ra đây mới là đòn chí mạng của anh ta. Trong lúc lái xe mà có thể chớp nhoáng nghĩ được thủ đoạn tấn công gian xảo và tàn nhẫn như vậy, ngay cả Phương Thanh cũng không kịp phòng bị. Phương Thanh kêu lên một tiếng, đầu gục xuống bất động, gáy chảy máu ròng ròng. Lạc Lang hít một hơi thật sâu, bẻ ngoặt vô lăng, tránh cho xe suýt nữa lao xuống vách đá. Khi ngang đầu lên, anh ta nhìn qua kính chiếu hậu, thấy xe của nhóm Bạc Cận Ngôn đã xuất hiện phía sau.

Lạc Lang tiếp tục chịu đựng cơn đau nơi lồng ngực, nhanh chóng nghĩ cách cắt đuôi được nhóm người Giản Dao mà không gây nghi ngờ. Anh ta liếc nhìn Phương Thanh đang hôn mê bên cạnh. Thương tích của ông bạn này không đến mức trí mạng. Nghĩ tới đây, cảm giác khó chịu, buồn nôn lại tràn ngập lồng ngực anh ta. Lạc Lang cời dây an toàn của Phương Thanh ra, đẩy phăng anh nằm co cuộn trên ghế, sau đó lấy súng đặt bên người, chờ họ chạy đến gần rồi tùy cơ ứng biến.

Nhưng anh ta không ngờ được họ thậm chí không thể chào hỏi đã nổ súng dừng đoàn. Một loạt đạn bắn về phía lớp xe của anh ta. Lạc Lang hoảng hốt quay đầu, thấy Giản Dao ngồi ở ghế trước, lạnh lùng đưa súng về phía anh ta. Lòng Lạc Lang cực kỳ đau khổ, huyệt huyệt, anh ta biết mình xong rồi. Nhưng trong tích tắc, anh ta lại cảm nhận được sự sáng khoái khi được giải thoát. Đây không phải là thứ anh ta vẫn luôn mong muốn hay sao?

Trong lúc anh ta trầm ngâm, An Nham đã tăng tốc đuổi kịp.

Bên này, An Nham không nói một lời, chỉ nghe lệnh của Bạc Cận Ngôn. Giọng Giản Dao khàn đặc hòa theo tiếng gió: "Cận Ngôn, anh xác định... "hắn" là anh Lạc sao?"

Giọng Bạc Cận Ngôn vô cùng trầm tĩnh như có sức mạnh ổn định lòng người: "Đúng vậy. Nhất định Phương Thanh đã phát hiện, còn bị anh ta đánh lén. Bắn tiếp vào lớp xe đi, buộc anh ta dừng lại."

Lòng Giản Dao lạnh ngắt. Cô không nói thêm gì nữa, giờ súng bắn về phía bánh xe trái của đối phương lần nữa. Tuy nhiên, cô nhận ra đối phương trước sau không hề nổ súng bắn trả.

"Dừng." Bánh xe bị bắn trúng, tuyến đường chạy của chiếc Jeep nháy mắt bị lệch đi, bánh phải cũng bốc khói. Anh ta không thể tiếp tục chạy trốn nữa.

Trong lúc chớp nhoáng, hai chiếc xe đã chạy sượt qua nhau. Giản Dao đột nhiên dừng lại. Cô thấy rõ gương mặt tái nhợt của Lạc Lang ngồi ở ghế lái, ngực thấm đẫm máu, tay phải của anh ta cầm súng nhưng không có ý định bắn trả. Thấp thoáng thấy bóng dáng Phương Thanh gục xuống trong xe. Ánh mắt Lạc Lang nhìn cô vừa bị thương vừa đau đớn.

Mà chính giờ khắc này, Lạc Lang cũng thấy rõ cảnh tượng trong chiếc xe bên cạnh, vẻ mặt An Nham kiên định, ánh mắt Giản Dao thẳng thốt và Bạc Cận Ngôn vẫn điềm tĩnh như thường ngày. Lòng Lạc Lang bỗng trào dâng một nỗi đau khổ tột cùng. Anh ta hạ quyết tâm, tức khắc bẻ ngoặt tay lái, đâm thẳng về phía xe họ.

* * *

Giản Dao chỉ hôn mê một lát đã tỉnh lại. Cô ngẩng đầu nhìn con đường quốc lộ vắng tanh, xe Lạc Lang nằm ngang đường, đầu xe bị đụng nát bét, Phương Thanh vẫn hôn mê. Vào giây cuối cùng trước sự va chạm, An Nham phản ứng cực nhanh bẻ ngoặt vô lăng, hướng xe đâm sầm vào dải phân cách. Xe cũng bị móp méo, đầu An Nham đầy máu, nằm gục trên vô lăng. Giản Dao lập tức kiểm tra sơ qua vết thương của cậu, thở phào nhẹ nhõm.

Trong xe, khói bụi mù mịt, Bạc Cận Ngôn ngồi tựa vào ghế sau, trên mặt có vết trầy xước rướm máu, hiển nhiên cũng hôn mê bất tỉnh. Giản Dao cẩn thận xem xét thương tích của anh, thấy chỉ là vết thương ngoài da nên cũng yên lòng. Cô bắt buộc bản thân phải bình tĩnh suy nghĩ. Bây giờ, việc cần thiết nhất là yêu cầu cứu viện, còn Lạc Lang đã trúng đạn nên chắc chắn không thể chạy xa.

Hoàng hôn đỏ bóng, sương mù bao phủ cả rừng núi. Giản Dao đưa mắt nhìn xung quanh, thấy thấp thoáng dáng người len lỏi qua bụi cây ở sườn núi phía xa. Không phải Lạc Lang thì là ai?

Bản năng của cảnh sát hình sự đã đập tan mọi suy nghĩ. Cô lập tức cầm điện thoại, báo cáo phương hướng với bộ chỉ huy sau đó cầm súng đuổi theo.

Lạc Lang đã sắp đi không nổi nữa. Phát súng của viên cảnh sát hình sự kia bắn rất ác, cộng thêm chạy trốn cả ngày đã làm hao phí rất nhiều thể lực của anh ta. Bây giờ, anh ta chỉ có thể dựa vào ý chí chống đỡ để lết từng bước. Trong đầu anh ta chỉ có một ý niệm, cho dù chết cũng không thể chết trước mặt Giản Dao.

Nào ngờ, ông trời lại không chiều lòng người. Anh ta vừa leo đến đỉnh núi, dưới chân là vách đá dốc đứng thì nghe thấy tiếng quát lạnh lùng phía sau: "Đứng yên, không được nhúc nhích!"

Giọng nói kia Lạc Lang đã nghe không biết bao nhiêu lần, phút chốc khiến toàn thân anh ta như đông cứng. Cảm giác mọi chuyện đã đến hồi kết, Lạc Lang quay người, nhợt nhạt nở nụ cười.

Giảo Dao chìa súng về phía Lạc Lang. Thấy chiếc áo sơ mi của anh ta đã bị nhuộm đỏ, cô cũng hơi giật mình, thoáng chốc cảm xúc tuôn trào.

"Sao lại là anh?" Cô ghen ngào hỏi: "Đá Tăng?"

Thân thể Lạc Lang hơi run lên, anh ta gật đầu: "Đúng, là anh. Hai mươi năm trước, vết dao trí mạng trên cổ bố em là anh chém."

Giảo Dao không nói nên lời. Mắt Lạc Lang ngân ngấn lệ.

Giọng Giảo Dao khàn đặc: "Vì sao anh... phải như vậy?"

Anh ta cười khổ: "Anh không không chế được."

Tìm Giảo Dao như quay cuồng trong gió. Nhưng nhớ đến mười hai thi thể trong hang động kia, nhớ đến tiếng khóc thảm thiết của gia đình nạn nhân khi nhận được tin tức, lòng cô bỗng tỉnh táo lại, ánh mắt cũng trở nên trầm tĩnh. Cô từ từ giờ súng lên, tiến đến gần anh ta.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt. Vào khoảnh khắc có vừa đến gần, Lạc Lang bỗng giơ tay tập kích cổ tay cô. Có kinh ngạc nghiêng người định tránh né, nhưng hành động của Lạc Lang quá nhanh, thậm chí, cô còn chưa kịp thấy rõ anh ta ra tay thế nào. Rõ ràng khoảng cách vẫn còn xa như vậy, thế mà cổ tay cô vẫn bị anh ta tóm gọn. Điều duy nhất cô có thể làm chính là bóp cò.

"Dừng!"

Thân thể Lạc Lang chấn động. Giảo Dao trợn to mắt. Tuy nhiên, tốc độ anh ta không hề suy giảm, vẫn lập tức trở tay cướp súng của cô, sau đó đập mạnh vào gáy cô. Giảo Dao ngã sòng soài trên đất. Lạc Lang đè chặt vết thương mới nơi vai phải, không biết mình còn bao nhiêu máu để chảy nữa. Anh ta cúi đầu nhìn cô đang hôn mê dưới chân mình, nước mắt bất giác chảy xuống, là giọt nước mắt đau khổ và giải thoát. Anh ta tự nói với mình: Không thể chết trước mặt cô!

Lạc Lang vút súng xuống, tiếp tục đi về phía vách đá.

Bầu trời âm u, mặt đất tối tăm, bước chân Lạc Lang chần chừ như thể đang tiến vào thế giới tràn đầy máu tanh và giết chóc. Anh tập tễnh bước đi, chẳng biết lúc nào sẽ rơi xuống. Ngày sắp tàn rồi!

Một xúc cảm lạnh lẽo cứng nhắc đánh thức Lạc Lang khỏi mơ màng. Anh ta quay đầu nhìn gương mặt lạnh lùng của Bạc Cận Ngôn. Một giờ trước, anh ta gi súng về phía người đàn ông mù lòa này, xác định người đó không hề hay biết mới quay người bỏ đi. Nhưng vài giờ sau, tên mù ấy lại bắt được anh ta. Phía sau người đó còn có Giảo Dao đã tỉnh lại, chỉ đứng cách họ hai, ba bước. Cô ngẩng đầu nhìn họ, đôi mắt đen lầy như đêm tối. Có lẽ Giảo Dao đã chỉ phương hướng cho người đàn ông mù lòa này. Họ luôn phối hợp cực kỳ ăn ý, là trời sinh một đôi, không ai có thể xen vào. Hoặc do ý thức của anh ta đã hoàn toàn lạc lối, ngay cả một người mù lòa đến phía sau, thậm chí chìa súng về phía mình cũng không phát giác ra được.

Rốt cuộc, anh ta đã bị hai người họ bắt được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Cuộc đời Lạc Lang thật sự bắt đầu từ năm anh ta mười sáu tuổi và cũng kết thúc vào thời điểm đó. Trong thành phố nhỏ vắng vẻ, những cậu thiếu niên nhà giàu không ai quan tâm, ít nhiều đều có tâm tính coi trời bằng vung. Lại thêm khi đó, bộ phim Người trong gang hồ nổi tiếng khắp cả nước, thành phố Đồng nơi anh ta sống cũng nổi lên các băng nhóm như băng Đầu Búa, băng Đại Dao... hoành hành ngang ngược. Con trai không lặn lội mấy ngày trong gang hồ thì còn gì ý nghĩa nữa?

Lạc Lang gia nhập băng Đầu Búa. Bố anh ta lo kinh doanh buôn bán thường không ở nhà, mẹ thì ngày ngày chỉ biết chơi麻将, lắm lúc chỉ biết vút cho anh ta mười đồng, bảo ra ngoài tự lo ăn uống. Có những khi, một ngày ba bữa, Lạc Lang đều ăn mì phở bên ngoài, tiền còn thừa thì để chơi game. Không ai rảnh nấu cơm cho anh ta.

Khi đó, thành tích học tập của Lạc Lang cũng rất tệ. Lạc Lang căn bản không hề nghĩ đến tương lai. Ngày sau, anh ta muốn tiếp tục lặn lội cùng băng Đầu Búa, nghĩ rằng được lặn lội đại ca một lần cũng không uổng phí cuộc đời này.

Tính khí quật cường, cương trực của Lạc Lang thể hiện rất rõ ngay từ hồi niên thiếu. Thấy có người bắt nạt đàn em nhỏ tuổi hơn, anh ta sẽ ra tay giúp đỡ. Thấy trong băng đảng có người trộm cắp lừa gạt, anh ta liền tránh xa. Cho nên Lạc Lang cũng được rất nhiều đàn anh nể trọng. Mấy tên côn đồ không được học hành từ té đều cảm thấy thằng "Đá Tăng" rất có "phong độ thủ lĩnh".

Đêm đó, tất cả đều uống rượu, không biết sao tâm trạng liền trở nên kích động. Nói một hồi lại nói đến thần thám Giản Dực nổi tiếng nhất thành phố này. Ban đầu, chúng vẫn tỏ vẻ sợ sệt, giọng điệu như kể chuyện truyền kỳ: "Mày biết không, Giản Dực chỉ cần đi một vòng ở hiện trường thì đã biết hung thủ là ai rồi! Thằng Hắc Tam của băng Đại Đào vì vậy mới bị bắt, kết tội giết người cướp của, phán tử hình."

Mới đầu, Lạc Lang cũng chỉ xem như nghe chuyện phiến thôi. Nhưng sau đó, đám đàn anh càng nói càng hăng hái, càng nói càng phẫn nộ.

"Tên Giản Dực kia rõ ràng xem thường mấy anh em giang hồ chúng ta quá rồi. Hắn đều coi chúng ta như rác rưởi! Hắn ta nào biết chúng ta cũng trọng nghĩa khí chứ! Mẹ nó, hắn là cái thá gì!"

"Quạ nào mà không đen, cảnh sát có thằng nào tốt đẹp? Tên gì đó ấy, phạm tội xong nhờ vào quan hệ nên được thả ra đây! Không có tiền thì ăn com tù rồi nhé, ha ha!"

"Hừm, mày nói xem Giản Dực có ăn hối lộ không?"

"Đương nhiên rồi!"

"Mày xem tướng tá hắn ta cao ráo trắng trẻo thế kia, nghe nói lần trước có nữ tội phạm muốn ngủ với hắn nữa, đúng là ghê tởm! Sau lưng không biết đã ngủ với bao nhiêu con rồi!"

"Chó chết, thứ cặn bã!"

"Đúng, đúng, đúng!"

Đám côn đồ ít nhiều từng chịu khổ dưới tay cảnh sát nói chung và Giản Dực nói riêng, trong lúc kể chuyện không quên thêm thắt, đặt điều bôi nhọ. Hồi đó, Lạc Lang còn nhỏ, làm sao hiểu được chuyện này? Sau khi nghe xong, anh ta đủ cho rằng Giản Dực là mua danh chuộc tiếng, tội ác tày trời, giống như Nhạc Bất Quần trong Tiểu ngạo giang hồ là một tên ngụy quân tử từ đầu đến chân, nhân vật phản diện điển hình.

Thế là sau khi nghe xong, Lạc Lang cũng đập vỡ chai rượu: "Khốn kiếp, thứ chó má!"

Sau đó, không biết ai đề nghị: "Mấy anh em, có dám đi dẫn mặt thằng cảnh sát này không?"

Lúc đầu, mọi người đều sừng sốt nhưng vì đã ngà ngà say, mặt ai cũng đỏ gay, không còn tỉnh táo nữa: "Đi, đi, đi!"

Rượu làm cho người ta thêm can đảm. Bọn chúng hoàn toàn bị cảm xúc xúc nổi khống chế. Đúng sai đã không còn quan trọng nữa, bọn chúng chỉ cần một nơi để trút nổi bất mãn của bản thân mà thôi.

Có tên côn đồ nhìn thấy xe Giản Dực còn đỗ ở nhà bố mẹ ông. Trùng hợp như vậy, dường như trời cao đã định sẵn hôm nay ông phải chịu kiếp nạn này. Nếu ông ta về khu cư xá cảnh sát thì có tên lưu manh nào dám bén mảng? Khẳng định là phải tránh xa rồi. Ngày hôm sau tỉnh rượu, làm gì còn tên nào dám cả gan làm xằng làm bậy nữa?

Lúc đi đến cửa nhà bố mẹ Giản Dực, bọn chúng nghe thấy âm thanh phát ra từ tivi và tiếng trò chuyện ôn hòa qua cánh cửa. Bên ngoài màn đêm yên ắng, buổi lạnh, bên trong căn nhà như thể một thế giới khác biệt hoàn toàn. Một cảm xúc quanh quẩn ập thẳng vào đáy lòng mỗi người. Bọn chúng gờ dao lên, mặt mày hung ác xông vào...

Trước khi đến chỉ nói là "dẫn mặt Giản Dực" thôi nhưng rốt cuộc là dẫn mặt thế nào thì chưa ai nghĩ sâu hơn. Chẳng qua khi chúng xông vào nhà họ Giản, có một kẻ hăng máu thì những kẻ khác cũng chẳng chịu đứng yên. Trong tích tắc, trước mắt bọn chúng dường như không chỉ có người cảnh sát đơn độc và hai ông bà lão trời gà không chặt mà còn cả người của băng đảng khác đang ẩu đả chém nhau. Ánh dao sáng lóe không ngừng chém xuống. Đến khi chúng nhận thức được rằng mình chém chết người thì thời gian đã qua một lúc lâu rồi.

Từ lúc bắt đầu đi vào nhà họ Giản, Lạc Lang đã có chút hồ đồ. Anh ta vẫn cho rằng chỉ đánh tên cảnh sát kia một trận, "dẫn mặt chút thôi". Nhưng khi bước vào thấy máu lênh láng trên nền đất, đầu óc anh ta liền ngây ngất.

Tất cả chỉ xảy ra trong vài phút. Cả phòng chìm trong ánh dao sáng quắc và máu thịt đỏ lòm. Lạc Lang bỗng cảm giác có một bàn tay đang nắm lấy mắt cá chân mình. Toàn thân run lên, anh ta cúi đầu nhìn, hóa ra giờ phút này, Giản Dực bị chém tã toí đã bò đến bắt được chân Lạc Lang.

Lạc Lang trở nên ngây ngốc, cả người như có hàng nghìn con kiến đang bò. Đàn kiến đỏ rực từ mắt cá chân bò lên khắp người. Song lúc này, Giản Dực lại ngẩng đầu nhìn anh ta.

Anh mắt đỏ biết nói thế nào nhỉ? Chỉ có thể tổng kết lại một câu: Ngày rộng tháng dài là thế, vậy mà suốt bao nhiêu năm qua, Lạc Lang không sao quên được cảnh tượng in hằn trong đôi mắt mình năm đó. Mỗi khi nhắm mắt lại, dường như anh ta có thể thấy được người cảnh sát hình sự kia nằm gục dưới chân mình.

Dù trong hoàn cảnh như vậy, đôi mắt ấy vẫn đen láy và trầm tĩnh. Lạc Lang mười sáu tuổi chưa từng thấy ai có đôi mắt sáng như vậy, bởi vì quá đói tình khắt nên có được sức mạnh thâm lặng vô biên. Có điều, giờ phút này, Lạc Lang cũng thấy được, trong đôi mắt ấy nhuộm đầy bi ai. Bởi vì có máu nhỏ xuống từ tóc ông, len lỏi vào trong đôi mắt kia.

Khi thấy rõ Lạc Lang, Giản Dực thoáng giật mình. Dường như ông không thể ngờ một đứa trẻ như vậy lại tham gia vào cuộc tàn sát đầm máu cả nhà

mình. Nhưng ánh mắt kia tựa như quả đấm có sức mạnh kinh hồn, đánh thẳng vào lòng anh ta. Trong nháy mắt, đầu óc Lạc Lang trống rỗng, hai tay cũng run rẩy. Lúc này, có người hô bên tai anh ta: "Chém nó? Chém nó?"

Lạc Lang nghe được tiếng gào thét điên cuồng trong nội tâm mình, lúc hoàn hồn lại thì tay đã giơ cao, chém phập xuống cổ Giản Dực. Rốt cuộc, ông đã chết. Vết dao chí mạng khiến ông tắt thở chính là do anh ta chém.

Nước mắt rung rung nơi hốc mắt Lạc Lang, anh ta đã òa khóc. Trong cảnh máu tanh đầy đất, nhân tính điên cuồng, cậu thiếu niên chỉ ngơ ngác cầm dao đứng đó, không biết phải làm thế nào.

Đột nhiên Lạc Lang chú ý đến, cửa tù ở kệ tivi thoáng động. Hình như anh ta thấy được một đôi mắt trốn trong ngăn tủ. Lòng anh ta lạnh toát. Nếu trong tủ có người, vậy bọn họ đều không chạy thoát.

Nhưng nếu nói ra, người trong tủ chắc chắn sẽ phải chết. Đôi mắt đó rõ ràng là của một đứa bé, thậm chí là nhỏ hơn anh ta. Lạc Lang hoảng hốt đứng đó đắn đo hồi lâu, nhưng thật là chỉ là vài giây ngắn ngủi. Sau đó, anh ta đi đến trước tủ tivi, đứng chắn tầm mắt của những tên khác, cũng che đi đôi mắt kia.

Khi Lạc Lang định thần lại, thấy Giản Dực nằm trên mặt đất. Ông bị chém tới tấp, đầu rũ xuống. Máu từ lưng ông không ngừng chảy trên mặt đất. Những đường vân ngoằn ngoèo lan tỏa vô cùng đáng sợ. Là số mệnh xui khiến ư? Chúng từ từ chày thành một hình thù. Lạc Lang cứ nhìn chăm chăm, khoảnh khắc nào đó, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu anh ta: Bướm bướm!

Người cảnh sát hình sự đã chết như một con bướm niết bàn tái sinh. Đôi mắt đó còn sâu thẳm và tinh khôi hơn cả mắt kếp của bướm bướm, về sau sẽ vĩnh viễn yên lặng và từ bi nhìn Lạc Lang trong từng giấc mơ, trong quãng đời niên thiếu kể từ phút này đã sụp đổ của anh ta.

Sau hôm ấy, Lạc Lang không còn đến băng Đầu Búa nữa, cũng không đi học, cả ngày chỉ trốn trong nhà. Mà cái chết thâm thúy của Giản Dực và mọi việc có liên quan đến người cảnh sát xuất sắc đó cũng bắt đầu xuất hiện liên tục trên các mặt báo.

Con người ông liêm khiết trong sạch, mỗi tháng chỉ nhận tiền lương ít ỏi, còn tự mình bỏ tiền giúp đỡ gia đình nạn nhân vô tội.

Ông yêu thương và có trách nhiệm với gia đình. Người vợ cũng là mối tình đầu của ông. Kể từ khi gặp bà, lòng ông chưa từng mấy may thay đổi. Nữ tội phạm mãn hạn tù được thả ra thích ông, chẳng qua là "hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình" thôi. Sau khi ra tù, cô gái kia gặp nhiều khó khăn, ông đã bảo vợ ra mặt giúp đỡ năm trăm tệ khiến cô ta vừa áy náy vừa cảm kích, cũng cố gắng làm việc, làm lại cuộc đời.

Vì muốn phá vụ án bắt cóc lừa bán trẻ em mà một mình ông canh chừng trong mùa đông giá rét hơn ba mươi mấy tiếng, tuổi còn trẻ đã lạnh cóng đến mức chân sinh bệnh.

Ngày đó, hai đứa con gái của ông cũng có mặt tại hiện trường, bởi vì bị ông nhốt trong ngăn tủ trước đó nên thoát được kiếp nạn. Nhưng con gái lớn Giản Dao đã tận mắt chứng kiến cả quá trình xảy ra vụ thảm án, một quãng thời gian dài sau đó đều không nói chuyện.

Đau khổ và hối hận như mảnh thú ăn mòn trái tim Lạc Lang, gặm nhấm hết ngày này qua ngày khác. Anh ta nghĩ đến việc tự thú, nhưng tưởng tượng đến cảnh sống trong ngục tù, thậm chí có thể bị bố mẹ bỏ rơi đã khiến cậu thiếu niên chùng gối.

Rốt cuộc, cảnh sát vẫn chưa tìm đến nhà thì Lạc Lang đã bỏ trốn. Nhưng có thật sự trốn thoát được không?

Kể từ đó, thằng Đá Tăng kia vĩnh viễn bị vây khốn trong căn phòng khách nhà họ Giản, tay cầm con dao đâm máu, mắt rung rung không biết làm sao.

* * *

Trời sắp tối, chỉ có thể nương theo ánh sáng mờ nhạt để thấy rõ khuôn mặt xa lạ của nhau.

Lúc này, Lạc Lang ba mươi sáu tuổi, ý thức đã không còn tỉnh táo cho lắm. Ánh mắt anh ta nhìn Bạc Cận Ngôn rồi lướt sang khuôn mặt Giản Dao, bắt chợt có một chút vui mừng lóe lên.

Đó là đôi mắt thế nào? Màu sắc tinh khôi, đen láy, sự tĩnh lặng và mờ mịt đều ẩn chứa nơi đáy mắt. Khi còn sống, rốt cuộc anh ta cũng thấy lại được đôi mắt ấy. Ánh mắt cô giống hệt bố cô, đó là ánh mắt Lạc Lang ngưỡng mộ, kính sợ và nhung nhớ.

Hai chân Lạc Lang bần rùn, đột nhiên quỵ sụp xuống.

Thật ra thì người trước mặt là Giản Dực hay Giản Dao, anh ta cũng không còn phân rõ nữa. Phía sau là vách núi, thế nhưng anh ta lại như đang quỳ trong căn phòng khách năm xưa.

"Xin lỗi... Thật xin lỗi..." Anh ta ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt không phải hèn nhát hay si dại, mà là chuộc tội. "Xin hãy tha thứ cho anh... Khoan dung cho anh..."

Mắt Lạc Lang nhạt nhoà nước mắt.

Bạc Cận Ngôn vẫn cầm súng bất động, chỉ nghe âm thanh mà vẫn nhắm chuẩn vào trán anh ta. Lúc này, Giản Dao cũng cầm súng, chĩa thẳng vào Lạc Lang. Cô thấy đáng về anh ta bắt chợt trở nên thông khổ, lòng bất giác rối như tơ vò, không biết trả lời thế nào. Sự trầm mặc của cô khiến tim Lạc Lang như rơi vào hầm băng. Có lẽ người sắp chết luôn có ý nghĩ điên cuồng. Hai mươi năm qua, chưa bao giờ anh ta khát vọng được cô tha thứ như giây phút

này. Thậm chí anh ta nắm lấy ống quần cô, ngẩng đầu nhìn cô, vừa mong đợi vừa thâm tình, lần nữa van nài: "Giản Dao... xin em hãy tha thứ cho anh... Anh không cần gì cả... Hai mươi năm qua, anh chỉ cần một câu... tha thứ... của em..."

Lạc Lang nói ngắt quãng trong tiếng khóc bi thương, khiến đáy lòng Giản Dao trào dâng niềm u uất. Cô cũng biết anh ta không sống được bao lâu nữa, dù hôm nay không bị thương nặng mà chết thì sớm muộn cũng bị kết án tử hình. Bất ngờ thay, tất cả những hình ảnh về anh ta trong thời gian qua đều lần lượt hiện lên trong đầu cô. Đó là buổi họp mặt đồng hương do Lý Huân Nhiên tổ chức, anh ta mặc bộ vest chín chu, phong độ cười nói với cô: "Giản Dao, hồi còn bé, anh từng dẫn em và Huân Nhiên đi câu cá đấy." Và cả trong vụ án nhóm sát thủ mặt nạ, An Nham và Phương Thanh bị nổ văng ra, còn có thi thể lăn trên đất, là anh ta ôm lấy cô, đối đầu với một trong những tên sát thủ mặt nạ hung ác.

Một năm qua, Lạc Lang như người anh trai, người bạn thân bầu bạn bên cô, ôn hòa và khắc chế, không bao giờ vượt khuôn phép. Ai cũng không nhìn ra trạng thái tinh thần bất ổn đã dồn nén nhiều năm của anh ta, ngay cả Giản Dao vốn tâm tư tình tứ cũng không..

Nhưng mà... tha thứ sao?

Anh ta đã bước đến đường cùng, khẩn cầu cô tha thứ cho tội lỗi từng phạm phải với bố cô.

Khẩu súng trong tay Giản Dao rung lên. Từng dòng khí lạnh từ ký ức xa xôi tràn khắp lồng ngực cô. Cô ngẩng đầu nhìn về phía Bạc Cận Ngôn, dường như anh cảm nhận được tâm tư của cô, nhẹ nhàng trấn an, "Cứ làm theo tâm ý của em."

Nước mắt cô lăn chã tuôn rơi. Giản Dao nhìn về phía Lạc Lang lần nữa. Lạc Lang cũng nhìn cô.

"Tôi không thể nào tha thứ cho anh." Giản Dao gằn từng chữ. "Mãi mãi không thể."

Khuôn mặt Lạc Lang trở nên trắng bệch, thất thần, cứng đờ như một bức tượng. Sau đó, anh ta bật cười, nụ cười vô cùng cay đắng, vô cùng tuyệt vọng. Anh ta cúi đầu, hai tay ôm lấy mặt, nước mắt thấm ướt những kẽ ngón tay: "Anh biết rồi... Anh biết rồi... Anh biết rồi..." Anh ta cứ lặp đi lặp lại câu nói này, hiển nhiên tinh thần đã bên bờ sụp đổ.

Bỗng nhiên, đôi mắt anh ta toát lên ánh nhìn sắc lạnh, Giản Dao thoáng thót, vừa thốt lên câu "Đừng nhúc nhích!" nhưng không còn kịp nữa. Lạc Lang đã quay người nhảy xuống vách núi.

Đây là vách núi cao chót vót, sâu thẳm không thấy đáy, gió ào ạt thổi vút lên.

Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt. Thậm chí, Giản Dao còn không kịp lao đến.

Cả người Lạc Lang vắt vẻo bên vách đá. Bạc Cận Ngôn ở gần anh ta nhất, vào thời điểm này theo bản năng đưa tay chụp lấy, chính xác nắm được cánh tay anh ta.

Có thể do đã quyết tâm đi tìm cái chết, gương mặt Lạc Lang trở về vẻ bình thường ngày. Anh ta không hề nhìn Giản Dao nữa, ánh mắt tìm tòi hướng về người trước mặt: "Bạc Cận Ngôn, sao anh xác định được... sát thủ hồ điệp chính là tôi?"

Bạc Cận Ngôn không đáp, cặp kính râm trên mặt anh trượt ra, rơi xuống vách đá: "Năm đó, đám sát thủ mặt nạ tập kích, sao anh biết được kế hoạch của bọn chúng mà gửi tin nhắn cảnh báo Giản Dao?"

Lạc Lang thoáng giật mình. Sau đó, trên mặt anh ta hiện lên vẻ ngờ ngàng, lúng túng, thống khổ và quái gở... Anh ta bỗng bật cười, sau đó giơ tay dầm thật mạnh vào mu bàn tay Bạc Cận Ngôn. Bạc Cận Ngôn bị đau nên giật mình buông ra. Lạc Lang rơi thẳng xuống dưới.

Giống như bướm bướm rơi vào không trung, đậu xuống phần mộ của mình. Rốt cuộc, anh ta không cần trời buộc bản thân trong kén nữa.

* * *

Giản Dao đứng bên vách núi, tiếng nói bi thương như tan biến trong đêm tối: "Vào phút cuối cùng của sinh mệnh, anh ấy chỉ cầu xin em tha thứ, nhưng em lại cự tuyệt. Đối với một người bệnh tâm thần, có phải em đã quá khắc nghiệt không?"

Gió thu phần phật thổi tung mái tóc Bạc Cận Ngôn. Trong đêm tối, Giản Dao không thể thấy rõ nét mặt anh.

"Thù hận không thể khiến người ta vui vẻ thật sự, thế nhưng tha thứ cũng không nhất định có thể cứu rỗi tâm hồn sa ngã. Anh ta bị bệnh tâm thần đã nhiều năm. Cho dù em nói một câu tha thứ thì anh ta vẫn không có cách nào trở lại như người bình thường được. Cái chết của bố em có thể là nguyên nhân kích thích lớn nhất đối với căn bệnh tâm thần của anh ta. Nhưng căn bệnh này do rất nhiều nguyên nhân tạo thành, trong đó yếu tố gia đình là lớn nhất. Em không cần tự trách, cứ thuận theo lòng mình. Huống chi, dù em có tha thứ hay không, những tội lỗi anh ta phạm phải bao năm qua, nhất là những sinh mệnh vô tội chết oan kia, anh ta căn bản không thể nhận được khoan thứ."

Giản Dao yên lặng rất lâu rồi khẽ tựa vào ngực Bạc Cận Ngôn. Họ lặng lẽ ôm nhau đến tận khi tiếng còi xe cảnh sát dồn dập vang lên phía sau. Mọi người sắp đến đây rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Type: Nhã

Công việc tìm kiếm thi thể Lạc Lang không hề thuận lợi. Địa thế nơi đây hiểm yếu, núi đá lởm chởm, nhóm cảnh sát đặc nhiệm tốn cả ngày mới xuống được đáy vực sâu hun hút. Gió núi lớn, sóng chảy xiết, nếu muốn tìm một thi thể rơi xuống, trong hoàn cảnh này không phải chuyện dễ dàng. Nhưng theo pháp y suy đoán, với tình huống thương tích của Lạc Lang, khả năng may mắn sống sót cực kỳ nhỏ bé. Trừ phi anh ta có hai cái mạng.

Rất nhiều người bận rộn, vô vàn người sốt ruột, nhưng cũng có vô số người vỗ tay reo mừng vì đã phá được vụ án long trời lở đất, làm chấn động cả dư luận.

Tuy nhiên, lúc này, bầu không khí của tổ chuyên án vốn bận tới tận mắt mũi lại vô cùng yên tĩnh và kìm nén. Trên thực tế, kể từ lúc Lạc Lang nhảy xuống vách núi, không khí trong tổ luôn xám xịt, nặng nề như vậy.

Bầu trời thành phố nhỏ cao vợi vợi, yên ắng đến lạ trong đêm tối tịch liêu. Đầu Phương Thanh vẫn còn băng bó, anh hút thuốc bên cửa sổ, chậm rãi thông báo: “Tôi phải lập tức trở về Bắc Kinh.”

An Nham đang chán chường xoay khối rubic trong tay, nghe Phương Thanh nói thế bèn ngừng đầu nói với Bạc Cận Ngôn: “Lão đại, em muốn trở về một chuyến... Bằng Bằng tốt nghiệp rồi, mấy ngày nay đang đi tìm việc...Em vẫn chưa trở về lần nào.”

Giản Dao cũng nhìn Bạc Cận Ngôn. Anh vẫn đeo kính, mặc bộ vest trắng thơm, ngón tay đeo máy đọc, vẻ mặt toát lên vài phần ôn hoà. “Không thành vấn đề. Sáng sớm mai, tôi sẽ sắp xếp xe, mọi người cứ về đi.”

Ba người còn lại đồng loạt im lặng.

“Còn anh?” Giản Dao hỏi.

Rốt cuộc lại quay về vấn đề giằng co giữa hai người.

Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt đáp: “Anh đã có kế hoạch và sắp xếp lâu dài cho công việc rồi.”

Phương Thanh “ồ” lên một tiếng.

An Nham phản đối: “Anh không thể đi một mình được.”

Giản Dao không nói lời nào.

Phương Thanh nhìn sắc mặt ba người họ, đưa ý kiến: “Cận Ngôn, tôi đi mấy ngày nữa sẽ trở về. Bất kể anh muốn giết rồng giết cọp cũng không cần gấp gáp trong mấy ngày này. Chờ bọn tôi về rồi hãy bàn tiếp. Chỉ cần mọi người tụ họp đông đủ, có khó khăn đến mấy cũng sẽ vượt qua thôi.”

An Nham gật đầu liên hồi: “Em đồng ý.”

Bạc Cận Ngôn thoáng cười. “Dĩ nhiên, tôi cần mọi người giúp đỡ mà.”

Phương Thanh và An Nham hơi yên lòng. Nhưng Giản Dao chỉ lặng thinh nhìn vẻ mặt thâm trầm của anh.

Đêm xuống, nhóm cảnh sát bận bịu hơn nửa tháng đều đã ngủ say. Nhưng phòng Giản Dao và Bạc Cận Ngôn vẫn sáng đèn.

Chiếc đèn bàn trên đầu giường toả ánh sáng êm dịu, hiền hoà. Căn phòng dành cho khách tuy đơn giản nhưng lại là nơi ấm áp nhất trong suốt một năm qua của Giản Dao. Cô tắm rửa xong, ngồi bên giường chải đầu, thấy Bạc Cận Ngôn đã thay đồ ngủ, đứng trước cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

Cận Ngôn của cô bây giờ cũng bắt đầu có tâm sự rồi ư?

Cô đi đến, ôm chặt anh từ phía sau.

Anh cúi đầu cười: “Lúc nào anh cũng thích vòng ôm của em. Giống như một chú chim nhỏ quyen luyến anh, lại giống như một thân cây nhỏ vừa khoẻ mạnh vừa ấm nóng bao bọc lấy anh.”

Giản Dao không kìm được bật cười, từ từ xoay người anh lại. Đôi mắt đen láy của cô nhìn thẳng vào anh: “Cận Ngôn, có phải anh có gì muốn nói với em không?”

Bạc Cận Ngôn thoáng im lặng, lát sau mới khẽ lên tiếng: “Giản Dao, bây giờ, anh không thể nói gì cả.”

Giản Dao thấy lòng chua xót, vừa buồn tay đã bị anh nắm lấy.

Cô giận dỗi: “Anh buông ra!”

Thế nhưng anh lại nắm chặt hơn. “Anh không buông.”

Giản Dao quay người lại, đưa lưng về phía anh. “Anh muốn đi một mình phải không?”

Anh không trả lời, lát sau liền ôm lấy cô, khẽ gọi: “Bà xã...” Giản Dao không thèm để ý, vung tay muốn đẩy anh ra. Nhưng mỗi một chỗ trên người anh như được bôi keo dính, cứ dán chặt vào cô không hề suy chuyển. Cuối cùng, hai người ngã xuống giường.

Anh lần đến gương mặt cô, thì thầm trấn an: “Em đừng lo lắng, anh đã có kế hoạch vẹn toàn.”

Giản Dao cười khò: “Em không ở bên cạnh anh, không nhìn thấy anh, kế sách này sao tính là vẹn toàn?”

Bạc Cận Ngôn khẽ cắn môi, cúi đầu hôn lên môi cô. Hai đôi môi lạnh lạnh, khô khốc quần quýt nhau. Tay Giản Dao vịn lấy bả vai anh, hỏi bằng quơ: “Cận Ngôn, cuộc đời anh tìm kiếm điều gì?”

Anh kiên định nói: “Điều anh tìm kiếm và bảo vệ trước sau vẫn không thay đổi. Cho dù mắt không thể thấy, cho dù từng rời xa em, cũng thế không đổi.”

Giản Dao ngấm gương mặt khô ngô trắng trẻo và mái tóc đen tuyền của anh, lòng đau đớn khôn xiết: “Vậy anh đừng rời xa em nữa. Sao anh lại có thể rời xa em lần nữa?”

Bạc Cận Ngôn chợt thấy trái tim như bị ai siết chặt, nỗi đau ấy như xộc lên mắt anh. Anh nắm tay cô: “Giản Dao, anh nhất định sẽ trở về. Đây là lời hứa của anh với em.”

Nước mắt Giản Dao tuôn rơi là chảy. Trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ: Cô muốn đưa anh về nhà. Cô chỉ muốn đưa Bạc Cận Ngôn cô đơn một mình về nhà thôi.

An Nham luôn nhìn ra cửa sổ, căn phòng Bạc Cận Ngôn ở tối qua vẫn im lìm. Phương Thanh lộ đầu ra nhìn Giản Dao: “Em không về cùng bọn anh hả?”

Giản Dao cười gât đầu: “Cứ yên tâm đi đi, em sẽ ở bên anh ấy, chờ hai người trở lại. Tổ chuyên án của chúng ta sẽ lại chung vai sát cánh.”

Phương Thanh gât đầu, giọng nói trở nên trầm lắng: “Anh giải quyết xong chuyện của Hiểu Triết sẽ quay lại ngay. Nói với Cận Ngôn, đó không chỉ là mối thù của cậu ấy, mà còn là thù chung của chúng ta. Chuyện anh đau đầu suốt cả năm qua chính là phải trời đất cảm thù kia đưa ra trước pháp luật. Ba cây chụm lại nên hòn núi cao, nhất định phải chờ bọn anh trở về.”

An Nham cũng nhăn nhu: “Chị dâu, em nhanh hơn anh Phương Thanh, em chỉ đi thăm Bằng Bằng một chuyến rồi trở lại ngay.”

Giản Dao cười tươi trấn an: “Ừ, hai người yên tâm đi đi.”

Cuối cùng, xe của họ cũng lăn bánh. Giản Dao trở về căn phòng không một bóng người. Mới vừa sáng sớm, Bạc Cận Ngôn đã lặng lẽ bỏ đi trong khi cô ngủ say vì khóc mệt. Anh đi hết như lần đầu tiên, im lặng và dứt khoát, chỉ mang theo vài bộ quần áo, giấy tờ đường, máy đọc, mắt kính và một khẩu súng.

Giản Dao đứng tựa vào cửa thần thờ trong chốc lát rồi xách túi hành lý của mình đi ra. Sắc mặt cô vẫn bình thản và tự nhiên, không gấp gáp, không tức giận, không buồn bã cũng không oán trách.

***

Mấy giờ sau.

Đây là ga tàu hỏa chật chội, dơ dáy, ồn ào ở một huyện nhỏ của một thành phố phía Tây Nam. Nhiều năm qua, những toa tàu màu xanh đã không còn phổ biến. Bình thường, chúng chỉ chạy đến những nơi hẻo lánh, lạc hậu nhất mà thôi.

Anh ngồi yên trong phòng chờ. Nhân viên, nông dân, thỉnh thoảng có vài hành khách đeo ba lô đi ngang, hoặc ít hoặc nhiều đều liếc nhìn anh. Dù rằng anh chỉ mặc một chiếc áo bình thường và quần thể thao dài, nhưng cây gậy nắm trong tay, cặp kính râm trên mặt và nhất là khí chất trầm tĩnh, lạnh lùng vẫn khiến người khác chú ý.

Lúc này, mặt trời đã xuống núi, thời gian khởi hành cũng sắp đến. Anh trông yên tĩnh và kiên nhẫn đến lạ, cho đến khi có tiếng bước chân thong thả đến gần.

Người bên cạnh đều tò mò quay sang nhìn họ. Dù sao, chuyện về một cô gái xinh đẹp và một người đàn ông mù loà cũng là chủ đề khiến người khác quan tâm. Cô ấy ngồi xổm trước mặt người đàn ông mù kia, ngẩng đầu nắm lấy tay anh. Đôi mắt trong veo tĩnh lặng khiến cô trở nên khác biệt so với những người phụ nữ khác.

Có tiếng thì thầm to nhỏ, nhưng không ai nghe rõ họ đang nói chuyện gì.

“Cận Ngôn, em đã nói rồi, về sau, em muốn trở thành người duy nhất trên đời này không cần anh bảo vệ, mà sẽ bảo vệ anh.”

Anh ngồi một mình quá lâu, ngón tay lạnh ngắt, yên lặng không nói câu nào.

Cô lại thủ thi: “Anh có kế hoạch của anh, em cũng có kế hoạch của em. Đó là ở bên anh, thề không thay đổi. Cho dù có nguy hiểm đến đâu, em đều theo anh. Anh đi đâu, em đi đấy. Một ngày, một tháng một năm, một đời, chỉ cần ở bên nhau là được.”

Bạc Cận Ngôn cúi đầu, cặp kính che khuất đôi mắt uơu uớt. Anh buông gậy ra, ôm chặt lấy cô: “Giản Dao...Anh hứa với em, chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa.”

***

“Haiz, anh không có hứng thú với chuyện hứa hẹn, nhưng nếu cứ cách mười phút, em hôn anh một cái, thì bất cứ chuyện nhảm chán nào anh cũng sẽ làm với em.”

“Đôi mắt của anh không thấy nữa. Sau này, đổi lại, em chủ động hôn anh. Cứ cách mười phút hôn anh một lần, em sẽ cùng anh đi làm bất cứ chuyện nguy hiểm nào trên đời này.”

...

Người đàn ông quái gở sống một mình trong ngôi biệt thự nơi núi sâu. Người đàn ông đỏ mặt dất rùa đến cầu hôn. Tất cả những đôi mắt sáng trên đời này vẫn không rạng ngời bằng vàng trắng sáng trong lòng anh. Xin anh đừng rời xa em nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Cặp đôi Phương Thanh - Kim Hiểu Triết: Tự cười mình đa tình

Type: Nhã

Tối qua Phương Thanh về đến Bắc Kinh, hôm nay liền theo đội cảnh sát hình sự đến hiện trường. Anh đeo găng tay, vẻ mặt lạnh lẽo, cả người toát lên nét hung tợn, dữ dằn.

Trong phòng bệnh bình thường của bệnh viện tư đặt giường bệnh, sofa, các loại máy móc, quầy bar nhỏ và một nhà vệ sinh. Tất cả đều mới tinh sạch sẽ, gọn gàng rộng rãi. Máy hôm trước, đoàn phim của Kim Hiểu Triết mượn căn phòng này quay phim. Sau khi uống một cốc trà dinh dưỡng do trợ lý đưa, cô liền bị trúng độc hôn mê.

Trà này cô uống mỗi ngày, do chính tay trợ lý pha, không hề qua tay người khác, cũng không phát hiện điều gì khác thường.

Trước mắt, cô trợ lý lo lắng gọi điện thoại báo cho Phương Thanh đã bị liệt vào diện đối tượng khả nghi đầu tiên. Mà chứng cứ xác thực hơn chính là phần thuốc độc còn sót lại tìm thấy trong nhà cô ấy.

Nhưng Phương Thanh luôn cảm thấy có điều khác thường. Bởi anh biết cô trợ lý này đã đi theo Kim Hiểu Triết ba năm, luôn trung thành và tận tâm. Hơn nữa, trực giác mách bảo anh rằng, cô gái kia có thể gọi điện thoại báo cho anh đầu tiên thì chắc chắn không có ý đồ xấu. Nếu bắt làm người thì đồng nghĩa với việc người trong sạch bị oan ức và nguy hiểm vẫn rình rập bên cạnh Kim Hiểu Triết. Thế nên Phương Thanh nhất định phải điều tra rõ chuyện này.

Anh đứng chết lặng trong phòng bệnh. Đồng nghiệp bên cạnh thấy vậy cười trêu: “Lão Phương, đau lòng thế à? Không phải anh là bạn trai tin đồn của ngôi sao nữ kia đấy chứ?”

Phương Thanh liếc nhìn anh ta, mơ hồ hỏi lại: “Cậu đoán xem?”

Trên thực tế, cảnh sát chưa vội đưa ra kết luận về vụ án này, bởi vì cô trợ lý kia luôn khóc lóc kêu oan trong phòng tạm giam. Vậy nên hôm nay, các đồng nghiệp bên phòng giám định đến hiện trường điều tra lần nữa.

Nhưng vị cảnh sát hình sự của tổ chuyên án xung phong đến đây hỗ trợ tình rồi, thậm chí không ít lần cản trở họ tác nghiệp.

Nhân viên giám định đang kiểm tra từng tấc sàn nhà, bất ngờ thấy được một bóng dáng cao lớn đang quỳ mọp trên mặt đất, còn sấm soi kỹ càng, tỉ mỉ hơn cả họ. Phương Thanh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm mặt đất, không bỏ qua bất cứ manh mối nào.

Nhân viên giám định nhắc nhở: “Đồng chí, anh cản trở chúng tôi rồi. . .”

“À...xin lỗi.” Phương Thanh nói thế nhưng vẫn ngoan cố không di chuyển vị trí.

Lát sau, nhân viên giám định kiểm tra trần nhà lại phát hiện một người đang lúi húi tìm kiếm ở đó, chiếc thang của họ cũng bị anh ta trưng dụng.

Mấy nhân viên giám định đều ghen tị.

Phương Thanh bỗng cười ha hả: “...Có phát hiện, qua đây nào.”

Mọi người đều kinh ngạc chạy đến.

Trước mắt Phương Thanh là một đường ống thông gió chật hẹp tối om của hệ thống điều hoà trên trần. Tuy hẹp nhưng nếu ai có vóc dáng nhỏ nhắn vẫn có thể miễn cưỡng trườn qua được. Phía trên vồn phai đóng đầy bụi nhưng lại sạch sẽ bất thường, chứng tỏ từng có người trườn qua đây. Trên màn sáo lá sách, Phương Thanh phát hiện được một chút nước đọng màu nhàn nhạt cực kỳ nhỏ. Ngay bên dưới lỗ thông gió này chính là quầy bar. Phương Thanh biết rõ, Kim Hiểu Triết không thích uống trà quá nóng hoặc quá lạnh nên luôn để nguội bớt mới dùng. Trước kia, lúc uống trà sen ở thành phố cổ, cô cũng có thói quen như vậy. Mỗi lần Phương Thanh uống ừng ực hết cả cốc trà còn bị cô mắng là như trâu uống nước...

Không, không thể phân tâm nghĩ ngợi nữa. Đã chia tay rồi còn hồi tưởng làm quái gì! Phương Thanh xốc lại tinh thần, nhảy xuống khỏi thang, giao hiện trường lại cho nhân viên giám định.

Một đồng nghiệp thắc mắc: “Lão Phương, anh đi đâu vậy?”

Phương Thanh cười nhạt chậm một chút thuốc, cất giọng lạnh như băng: “Đi đâu à? Đi bắt hung thủ đích thực chứ sao!”

***

Khi Kim Hiểu Triết tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã xám xịt. Thành phố Bắc Kinh luôn có sương phủ dày đặc. Khi không thấy rõ kiến trúc bên ngoài, người ta còn cho rằng mình đang sống giữa sa mạc khô cằn nữa.

Lúc này, y tá và người quản lý gõ cửa đi vào. Y tá đổi chai truyền dịch cho cô, còn người quản lý sắc mặt mỗi một ngời xuống bên giường.

“Tiểu Tịch bị bắt rồi, tìm được thuốc độc trong nhà cô ấy.” Quản lý cho hay. Tiểu Tịch chính là trợ lý riêng của Kim Hiểu Triết.

Kim Hiểu Triết giật nảy mình: “Tiểu Tịch không thể nào là hung thủ được.”

Về mặt của người quản lý bất lực: “Tôi cũng không tin, nhưng chứng cứ vô cùng xác thực. Có lẽ biết người biết mặt không biết lòng.. Em thấy khá hơn chưa?”

Kim Hiểu Triết lòng dạ rối bời, vẫn còn cảm giác choáng váng buồn nôn. Nhưng cô không có thói quen để lộ vẻ yếu ớt của mình trước mặt người khác, cho dù là quản lý thân tín đi nữa, nên chỉ gật đầu: “Khá hơn nhiều rồi. Em hơi khô cổ.”

Y tá bên cạnh rất nhanh nhẹn tháo vát, dù sao đối tượng cũng là ngôi sao lớn mà, lập tức rót cốc nước đưa đến. Quản lý nhận lấy, đưa cho Kim Hiểu Triết. Cô vừa định uống thì bất chợt khựng lại, yên lặng một hồi rồi đặt cốc nước sang bên cạnh.

Người quản lý nhất thời không biết nói gì. Chắc là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng dây mà.

Quản lý và y tá nhanh chóng rời khỏi phòng, để lại không gian yên tĩnh cho cô. Nhưng cô làm sao bình tâm cho được? Lăn lộn bên ngoài nhiều năm như vậy, những nơi cô đi qua luôn ngập tràn ánh đèn flash và những lời tán tụng. Vinh quang thật đấy nhưng người thật sự có thể thổ lộ tâm tình thì được mấy ai? Không có người yêu cũng không có bạn bè thật sự, lại không có gia đình bên cạnh. Bản thân cô làm việc miệt mài, tối nào cũng quay phim đến tận khuya, có khi nhận được thông báo liên tục đến tận đầu kia trái đất. Rõ ràng, kể từ khi rời xa người đàn ông đó đây lòng cô chỉ còn một mảnh hoang vu. Thành công đạt được ngày càng nhiều thì nỗi trống vắng ấy mỗi lúc một lớn. Nhưng trước giờ, cô đều không để tâm đến.

Cho đến hôm nay, rốt cuộc cô phát hiện, thậm chí một cốc nước mình cũng không thể yên tâm uống được. Lần này, cô phải cấp cứu hai ngày hai đêm. Chỉ có người đã bước qua cửa ái sinh tử mới hiểu được nỗi đau đớn thấu tận xương tủy này. Cô không thể không thừa nhận, trong lòng mình cũng sợ hãi cái chết, rạn vỡ niềm tin và bất lực trước sinh mệnh yếu ớt. Nhưng bây giờ, ai có thể là người thật sự khiến cô yên tâm nương tựa đây?

Khi hoàng hôn buông xuống, cô nghe thấy di động của mình vang lên tiếng chuông báo có tin nhắn gọi đến. Dãy số đó đã lâu lắm rồi không liên lạc với cô. Chỉ một câu ngắn gọn nhưng chứa đựng sức mạnh to lớn khiến lòng người rung động: Đừng sợ, có anh đây.

Kim Hiểu Triết nhìn tin nhắn thật lâu, bỗng bật cười khóc nức nở.

***

Ánh nắng rực rỡ lấp lánh trên những mái hiên. Phương Thanh sai bước, về mặt dữ tợn vừa hờ hững. Trước anh mấy chục mét tên cao gầy đang chạy lao đảo.

Hắn vừa nhìn thấy anh đã sợ hãi tột cùng, nói luôn miệng “Không phải tôi, đồng chí cảnh sát ới, không phải tôi hạ độc mà.”

“Không phải mày sao?” Phương Thanh nhếch môi, tăng tốc như sói vồ, chớp lấy cổ áo hắn. Anh quát lớn: “Mẹ nó, mày xem dấu vân tay trong phòng

chứa đồ là cái gì khi gì?”

Hắn mếu máo: “Không phải của tôi, không phải đâu...Tôi muốn tìm luật sư, tôi muốn tìm luật sư...”

Phương Thanh nheo đôi mắt sắc bén, nhìn hắn chăm chăm. Thật ra, sau khi phá giải được manh mối then chốt là hung thủ “bắt chước Conan” hạ độc thì việc tìm được hắn không còn khó khăn nữa. Vừa nắm rõ hoàn cảnh trong bệnh viện vừa nắm rõ thói quen sinh hoạt và lịch trình hằng ngày của Kim Hiểu Triết có bao nhiêu người đâu. Cảnh sát nhanh chóng thu hẹp phạm vi tìm kiếm, xác định ngay đối tượng khả nghi. Hắn là một gã trợ lý biên tập từng cộng tác với Kim Hiểu Triết qua vài bộ phim, tính cách có chút khôn lỏi, xảo trá. Vì tay chân không sạch sẽ, giờ trò với sổ sách của đoàn làm phim nên bị Kim Hiểu Triết phát hiện rồi kiện lên trên. Vốn là một người có thể thăng tiến trong đoàn, vì chuyện này mà hắn bị mất cơ hội. Con người Kim Hiểu Triết mặc dù chính trực nhưng lại dễ mềm lòng, cho nên cô khuyên đoàn phim giữ lại tên kia, nếu không hắn sẽ không thể lẫn lộn trong giới được nữa. Cô không hề có ý định phá hủy sự nghiệp của hắn.

Theo Phương Thanh nói, đây chính là lòng dạ đàn bà, nuôi ong tai áo.

Trước giờ, anh cũng thuộc dạng xảo quyết, đương nhiên có thể tìm được tên hung thủ này sớm hơn nhóm cảnh sát hình sự phụ trách vụ án. Hơn nữa vừa rồi, anh tìm được một quyển bản thảo có tên Những năm đi theo Kim Hiểu Triết trong nhà trọ của tên khốn kiếp này, bên trong ghi lại chi tiết từng thói quen sinh hoạt và chuyện đời tư của cô. Phương Thanh dám cá có một chi tiết là bịa đặt. Ngoài ra, cặn kẽ nhất chính là toàn bộ ghi chép về việc Kim Hiểu Triết trúng độc lần này, miêu tả sinh động như thể hắn đích thân có mặt ở hiện trường vậy. Tuy Phương Thanh vô cùng khinh thường và căm hận tên nhãi nhép này nhưng không thể không thừa nhận, nếu hắn thật sự phát hành quyển sách này, rất có khả năng sẽ nổi như cồn. Từ manh mối đó cho thấy tên khốn này có mưu đồ rõ ràng, một công đôi việc, vừa trả được thù, còn lợi dụng Kim Hiểu Triết để gây dựng tiếng tăm. Kế hoạch rất hoàn mỹ, đúng không?

Nghĩ đến đây, lòng Phương Thanh càng thêm phần nộ. Anh cười lạnh, vung cú đấm lên. Tên nhãi điên rồ này quả thực là thứ hèn nhất trước kẻ mạnh và nham hiểm với người yếu, thấy quả đấm anh sắp nện xuống, lại tiếp tục cuống cuống giả vờ vô tội cầu xin: “Thật sự không phải tôi làm! Thật không phải mà, ông anh. Tôi là fan của chị Kim, là fan trung thành đấy! Thật mà!”

Phương Thanh đấm thẳng vào mũi hắn: “Fan gì cái thứ khốn kiếp như mày!”

Sau khi trút được nỗi bực tức, Phương Thanh giao đối tượng khả nghi cho cảnh sát. Nhưng cũng vì vậy, anh bị lãnh đạo phê bình nghiêm khắc, ra lệnh cưỡng chế không cho phép tự tiện nhúng tay vào vụ án này. May mà nhân chứng vật chứng đều có đủ, kẻ tình nghi không thể nào chối cãi. Hơn nữa, không biết có phải hung thủ bị anh đánh đến sợ chết khiếp hay không mà mấy anh em cảnh sát tra hỏi sau đó cũng không mấy khó khăn. Vụ án nhanh chóng được giải quyết ôn hoà, họ cũng không truy cứu trách nhiệm của Phương Thanh nữa.

Dù sao anh em vẫn là anh em. Tuy họ căm anh dính vào vụ án này nhưng luôn cập nhật thông tin cho anh một cách tường tận. Sau khi điều tra chân tướng rõ ràng, phía cảnh sát lập tức công khai tin tức, xác nhận bắt được hung thủ, để nạn nhân lần đông đảo người hâm mộ được yên lòng. Lúc tin tức được công bố, cộng đồng người hâm mộ của Kim Hiểu Triết đều vui mừng khôn xiết, còn rối rít bày tỏ sự cảm ơn với các đồng chí cảnh sát. Phương Thanh ngồi hút thuốc ở sân sau của Cục, lướt xem mấy bình luận bên dưới mục tin tức rồi bật cười sang sảng.

***

“Hiểu Triết, em không biết đâu.” Về mặt người quản lý tràn ngập hưng phấn. “Chuyện này sắp trở thành truyền kỳ rồi đấy.”

Kim Hiểu Triết dời mắt khỏi iPad, lạnh nhạt nhìn anh ta.

Người quản lý thao thao bất tuyệt: “Em đã trở thành đề tài nóng nhất, sở hữu từ khoá hot nhất và chỉ số tìm kiếm cao nhất trên Weibo đấy! Bộ phim sắp chiếu tháng sau của em đã trở thành bộ phim đáng mong đợi nhất, độ nổi tiếng và sức ủng hộ cũng tăng cao. Mấy đạo diễn lớn đều gọi điện cho tôi. Bây giờ, tiếng tăm của em sắp vang đến tận trời xanh rồi. Thật bất ngờ chuyện này lại khiến sự nghiệp của em càng thêm thăng hoa. Đúng là trong họa có phúc mà, ha ha.”

Kim Hiểu Triết cười nhạt. “Vậy à?” Không biết tại sao, cô chẳng có chút hưng phấn nào cả. Thái độ của người quản lý giờ phút này không có gì đáng trách. Họ đều từng có dã tâm như nhau. Nhưng nếu danh vọng ngày hôm nay được đánh đổi bằng sự sống chết của bản thân đột nhiên cô cảm thấy không tránh khỏi xót xa, đau đớn.

“Xin lỗi, em muốn nghỉ ngơi một chút.” Cô khéo kéo đuổi người.

Quản lý bồng im bặt. “Thật xin lỗi Hiểu Triết, tôi không có ý gì khác. Tôi chỉ là...Chúng ta luôn phải nhìn về phía trước. Tôi chỉ hy vọng sự nghiệp của em phát triển tốt hơn thôi.”

Kim Hiểu Triết chân thành gật đầu. “Em biết. Em chỉ...Chỉ là thấy không vui, vậy thôi.”

Người quản lý ra ngoài. Sắc trời từ từ tối đen. Lúc ánh đèn vừa lên, nhìn từ trên cao, cô mới nhận ra sự lạc lõng giữa thành phố phồn hoa, náo nhiệt. Cô chợt phát hiện, đã lâu lắm rồi không một mình yên tĩnh như thế này. Thì ra, lúc chỉ có một mình, cô lại cô đơn đến thế.

Cô lấy quyển sách ở đầu giường, lật vài tờ ra xem nhưng không thể tập trung được, đầu óc cứ lộn xộn với nội dung bản công văn làm rõ vụ án của cảnh sát. Những từ ngữ trong đó vô cùng đơn giản và nghiêm túc, nhưng sao cô luôn cảm nhận được bóng dáng của Phương Thanh thấp thoáng đâu đây?

Có đôi khi, trực giác của phụ nữ rất chuẩn. Cô cho rằng cảnh sát có thể nhanh chóng phá án như vậy nhất định có liên quan đến anh. Có vài ý nghĩ một khi đã xuất hiện trong đầu thì không sao xua đi được.

Không biết qua bao lâu, một tiếng “tách” nho nhỏ vang lên. Kim Hiểu Triết ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Bởi vì trong phòng chỉ mở chiếc đèn bàn ở đầu giường, anh đi vào cũng không bật đèn lên, nên cả người chìm trong ánh sáng leo lét. Anh tiến lại gần, đặt mũ cảnh sát xuống chiếc bàn bên cạnh. Kim Hiểu Triết không biết anh vào bằng cách nào khi vệ sĩ, người hâm mộ và phóng viên vây kín bên ngoài như vậy. Nhưng anh vẫn có cách riêng của mình, công khai đi vào, không kinh động bất cứ ai.

Cô bỗng cảm thấy tay chân cứng đờ, chăm chú nhìn anh tiến đến gần.

Anh ngồi xuống bên giường, hỏi thăm: “Cảm thấy sao rồi?”

Cô từng gặp biết bao người đàn ông, từ hào hoa phong nhã đến mạnh mẽ cường thế, nhưng chưa ai mang đến cảm giác hiện hữu và sức ảnh hưởng rõ rệt như Phương Thanh. Nhất thời cô không dám nhìn thẳng vào gương mặt anh tuần ngồi ngồi kia, chỉ dành hướng mắt vào nút áo trên ngực anh: “Đỡ nhiều rồi, cần bản đã khoẻ.”

Anh cười khẽ: “Vậy thì tốt.”

Anh ngồi ngược sáng, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối. Kim Hiểu Triết biết anh đang nhìn chằm chằm, ngón tay vô thức vẽ vòng tròn trên bìa sách: “Anh về Bắc Kinh khi nào?”

“Buổi tối ba ngày trước.”

“Mấy ngày qua bận chuyện gì?”

“Chuyện riêng.”

Kim Hiểu Triết bỗng muốn truy hỏi thật rõ.

“Chuyện riêng gì?” Cô nghe thấy giọng nói bình tĩnh của mình.

Gương mặt Phương Thanh ẩn hiện trong bóng tối, không rõ cảm xúc. Qua một lúc lâu, anh mới trả lời: “Hiểu Triết, em cũng biết, bất kể em trở thành ngôi sao lớn thế nào, khoảng cách giữa hai chúng ta chênh lệch bao nhiêu, trong lòng anh, em luôn là cô bé nghịch ngợm thích nhảy lên lưng anh, bắt anh phải công chạy hết một vòng tường thành mới chịu làm bạn với anh.”

Kim Hiểu Triết chợt nghẹn ngào. Cô cảm giác mắt mình đã cay xè, đánh hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế sự run rẩy.

“Ừm, em biết.” Cô lí nhí đáp.

Em biết, thật ra...em luôn biết rất rõ.

Dường như Phương Thanh cũng trầm lặng hơn trước kia. Anh ngồi thêm một lát mới buông lời từ giả: “Gặp em rồi, anh cũng an tâm. Anh đi đây. Bảo trọng.”

Kim Hiểu Triết nhìn chằm chằm bóng lưng anh. Cho đến khi anh đi đến cửa, cô mới khẽ gào lên: “Anh dám đi?”

Bóng lưng Phương Thanh khựng lại, nhưng anh không quay đầu: “Em nói gì?”

“Em nói...” Kim Hiểu Triết vươn tay che kín đôi mắt mình, không để anh nhìn thấy, nghẹn ngào nói: “Phương Thanh, anh đừng đi.”

Bên tai chợt yên ắng gầy lát, sau đó là tiếng bước chân anh lại gần lần nữa. Trong khoảnh khắc anh ngồi xuống mép giường, ôm chặt vai cô, Kim Hiểu Triết liền vui mặt vào lòng anh. Đây là hương vị xa cách đã lâu, lồng ngực đầy rộng, rắn chắc và ấm áp. Giờ phút này, cô vô cùng an tâm. Rốt cuộc cô đã hiểu, đời này nếu thiếu anh thì không thể nào trọn vẹn được.

Cả người Phương Thanh nóng rực, trái tim cũng sôi sục. Ánh mắt đong đầy, nét cười, anh thì thầm bên tai cô: “Làm lạnh nhé?”

Kim Hiểu Triết đáp lại bằng nụ hôn say đắm.

Hai người bình thân ôm nhau, cùng ngắm nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ. Thành phố này mệnh mông rộng lớn, đặc sắc muôn màu, có vô số khả năng, muôn vàn hy vọng cũng như nguy cơ. Nhưng giờ khắc này, hai người họ yên lặng ngồi bên nhau, giống hệt như trước đây khi họ ngồi bên nhau cạnh bức tường thành cổ. Khi ấy, tuổi trẻ ngông cuồng, họ như có được toàn bộ thế giới. Giờ đây họ đã hiểu, hai người chỉ là hai hạt bụi li ti giữa trần đời, tro mắt nhìn sóng đời thẳng trầm hỗn loạn.

“Lần này, anh phải đi bao lâu?” Cô tựa vào lòng anh, khẽ hỏi.

Thật ra Phương Thanh cũng không biết đáp án chính xác, nên anh cân nhắc chốc lát rồi đáp: “Chắc tầm một, hai tháng.”

“Có nguy hiểm gì không?” Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

Phương Thanh có chút bối rối, không biết nói sao. Sát thủ mặt nạ, kẻ thù bí hiểm sát hại Phó Từ Ngộ, làm Bạc Cận Ngôn bị mù, khiến anh và An Nham trọng thương. Hơn nữa họ còn không biết rốt cuộc đối phương có bao nhiêu thế lực đằng sau. Chuyến đi này phải mất bao lâu?

Anh đưa tay che mắt cô, khẽ mỉm cười: “Nghĩ gì vậy? Đi làm nhiệm vụ sao có thể ngày nào cũng gặp nguy hiểm chứ. Anh nhất định sẽ an toàn trở về.”

Anh nhất định sẽ sống sót trở về bên em.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Cặp đôi An Nham - Cố Bàng Bàng: Mật đào trong tay

Type: Nhã

An Nham đứng bên cạnh bồn hoa, tâm trạng như vầng trăng lơ lửng trên trời, bị mây đen quấn quanh. Trước mắt cậu là một cặp đẹp đôi đứng dưới ánh đèn lung linh mờ ảo, nơi bụi hoa cách cậu vài mét. Nam cao ráo, mặc sơ mi áo vest hết sức lịch lãm. Nữ xinh đẹp làm lu mờ cảnh sắc xung quanh.

Chàng trai nói: “Bàng Bàng, anh yêu em thật lòng. Anh đã yêu em bốn năm rồi, vốn định bày tỏ nhưng lúc đó, em lại nói với mọi người mình đã có bạn trai là cảnh sát...”

Cố Bàng Bàng lạnh nhạt: “Đã biết tôi có bạn trai rồi, anh còn tìm tôi làm gì?”

An Nham đứng nấp ở một bên khe cong khoé môi.

Nhưng chàng trai kia vẫn không can tâm, gương mặt tuấn tú lộ rõ sự cố chấp trước thứ mình muốn mà không đạt được. “Bàng Bàng, mọi người chưa bao giờ thấy bạn trai em xuất hiện cả. Cho dù là cảnh sát, sao có thể một, hai năm không thấy bóng dáng chứ? Anh xem tin tức trên mạng, thấy có mấy tên lừa đảo thích giả làm cảnh sát, thật ra là nghèo rớt mồng tơi, rắp tâm lừa tình lừa tiền. Em cứ thế tin tưởng người kia vậy sao?”

Lời nói này khiến Cố Bàng Bàng ngây người. Quả thật An Nham nói đi là đi, cả năm không thấy bóng dáng, hơn nữa quả thật giống như một người hai bàn tay trắng vậy. Nhưng anh ấy sao có thể là kẻ lừa đảo được! Trong vụ án cosplay, rõ ràng anh ấy chịu trách nhiệm điều tra camera giám sát cơ mà!

“Anh đừng nói bậy bạ...” Cố Bàng Bàng vừa định phản bác, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc, cứng rắn và lạnh lùng vang lên phía sau: “Cậu mới là kẻ lừa đảo đấy!”

Cố Bàng Bàng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, quay đầu liền bắt gặp gương mặt cô ngày đêm mong nhớ. Nhưng vì xa cách quá lâu, sự xuất hiện đột ngột của người ấy khiến cô có cảm giác xa lạ. Dù sao trước khi anh đi, giữa họ thật ra vẫn chưa có gì, ngay cả một nụ hôn cũng chưa từng trao nhau. Nhưng cô vẫn mong mỏi chờ anh, tuyên bố với mọi người là mình có bạn trai rồi. Vừa nghĩ đến việc anh đã biết chuyện này, mặt Cố Bàng Bàng tức thì đỏ ửng.

Trong đêm tối, An Nham không hề phát hiện ra điều này. Tất cả sự chú ý của cậu đều đổ dồn vào tên nhãi ranh muốn dụ dỗ cô gái của mình. Tên kia cũng không ngờ đang nói xấu thì người ta xuất hiện, trong lòng chột dạ, sắc mặt trở nên khó coi.

“Biết rõ người ta đã có bạn trai con chạy đến phá đám, đúng là loại người tâm địa bất chính. Không biết gì về tôi đã đặt điều nói xấu, điều này chứng minh cậu hoặc là mưu mô âm hiểm, hoặc vì mục đích mà bất chấp thủ đoạn. Bất kể là loại nào, con người cậu đều không đáng để Bàng Bàng giao du.”

Dù gì cũng đã theo Bạc Cận Ngôn lẫn lộn một thời gian, An Nham chỉ thuận miệng bắt bẻ mấy câu cũng đủ khiến đối phương không thể phản bác, còn khiến Cố Bàng Bàng tròn mắt ngưỡng mộ, thậm chí có xu hướng dựa dẫm cậu hơn.

Tên kia vô cùng bức bối. Không ngờ người đến lại là một tên miệng lưỡi đanh thép như vậy. Gã bắt đầu phản kích: “Tôi không đáng để Bàng Bàng giao du? Vậy xin hỏi anh cảnh sát trẻ đây, tôi tốt nghiệp đại học trọng điểm của dự án 211 lấy bằng, còn anh thì sao? Trình độ học vấn của anh liệu có hơn tôi không? Anh có thể mang đến hạnh phúc cho Bàng Bàng sao?”

Cố Bàng Bàng biến sắc, vừa định ngăn cản, nào ngờ chàng trai đứng bên cạnh đã thần nhiên đáp trả: “Thạc sĩ tuyển thẳng ngành Khoa học máy tính của Đại học Thanh Hoa.”

Gã tình địch á khẩu.

Cố Bàng Bàng tròn xoe mắt.

Gã không màng phong độ, hét toáng lên: “Không thể nào! Đồ lừa đảo!”

An Nham hờ hững bấm vài cái trên di động, sau đó dựa trước mặt gã, khiến đối phương nhất thời câm nín. Cậu dễ dàng tìm lại được hồ sơ học bạ của mình ở Đại học Thanh Hoa có kèm ảnh thẻ rất rõ ràng. Lúc này, trong đầu gã chỉ hiện lên một suy nghĩ: “Mình đã quá coi thường người đàn ông trước mặt rồi.”

Ánh mắt Cố Bằng Bằng nhìn An Nham vô cùng phức tạp. Cô vẫn cho rằng anh tốt nghiệp trường cảnh sát, không ngờ lại là trùm IT siêu cấp. Nhưng nghĩ lại, quả thật cô chưa bao giờ hỏi anh mấy việc này, bởi vì cô hoàn toàn không chú trọng đến chuyện đó mà.

Gã tình địch vẫn chưa từ bỏ ý đồ, mặt đỏ gay, cười khẩy: “Tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa thì sao? Thiếu gì người tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh phải đi bán thịt heo kia! Tôi tốt nghiệp xong liền quản lý công ty của gia đình, có nhà có xe ở Bắc Kinh, còn anh có cái gì? Chẳng phải đã để Bằng Bằng ở căn nhà trọ nhỏ xú kia sao?”

Cố Bằng Bằng không nhin được nữa, bực bội quát lên: “Anh im đi! An Nham, anh đừng để ý...”

An Nham nắm chặt tay cô trấn an, sau đó rút một tấm thẻ ngân hàng trong ví ra, nhét vào tay Cố Bằng Bằng: “Thẻ này là tiền thưởng thi đấu mấy năm nay của anh, vẫn còn một triệu trong đây. Nếu không đủ, sang năm anh tranh thủ thời gian tham gia vài cuộc thi nữa.”

Gã tình địch ghen hòng lần thứ n.

Cố Bằng Bằng vội từ chối: “...Không cần đâu, em...”

Gã kia không nhẫn nại nổi nữa, cảm giác mình không cách nào tiếp tục đấu khẩu với An Nham, vừa nhục nhã vừa phẫn nộ quát lên: “Vậy thì sao? Tôi có hẳn công ty riêng, còn anh chỉ là một cảnh-sát-tép-riu-điều-tra-camera-giám-sát thôi?”

Cố Bằng Bằng nổi cơn thịnh nộ: “Vậy thì đã sao? Cho dù anh ấy chỉ là một cảnh sát tép riu điều tra camera giám sát, tôi cũng thích một mình anh ấy chứ không phải loại người hợm hình như anh! Anh cút đi, tôi không muốn thấy mặt anh nữa.”

An Nham thoáng đảo mắt, nhìn gương mặt đỏ gay gắt của cô bạn gái, cảm thấy cô càng xinh đẹp đáng yêu bội phần. Cố Bằng Bằng còn bá đạo hơn cả cậu, khư khư kéo tay cậu, không buồn đoái hoài đến gã kia: “Chúng ta đi!”

An Nham lập tức đồng ý: “Ok”.

Họ nghênh ngang rời đi, để lại gã tình địch bơ vơ trong làn gió hiu hắt, trái tim và thể diện vỡ vụn, không còn mặt mũi nhìn ai nữa.

Cuối cùng hai người cũng có được không gian yên tĩnh, An Nham và Cố Bằng Bằng vai kề vai ngồi trên băng ghế dài dưới khu chung cư. Gió đêm nhẹ thổi, hai người đều thẹn thùng không nói câu nào. Hồi lâu sau, Cố Bằng Bằng mới hỏi trước: “Anh về lúc nào thế?”

An Nham đáp ngắn gọn: “Mới vừa rồi.”

Cố Bằng Bằng cúi đầu mỉm cười, giọng nói run run mang theo chút kỳ vọng: “Anh xong việc rồi à?”

Ngực An Nham khẽ nhói: “Sắp rồi.”

Đương nhiên Cố Bằng Bằng không biết đến những hiểm ác, đáng sợ trong việc này, nên nghe cậu nói sắp xong việc liền thở phào nhẹ nhõm. Cô cười nói: “Trước đây, em chưa từng thấy anh như vậy.” Một An Nham sắc bén, bá đạo, quyết không lùi bước.

An Nham nói như lẽ đương nhiên: “Trước kia anh cũng không biết có người muốn dụ dỗ bạn gái mình đấy.”

Cố Bằng Bằng cảm giác gương mặt mình nóng bừng, cô nghiêng đầu thấy đôi mắt đen láy, sâu hút của An Nham đang nhìn mình.

Anh khó khăn hỏi: “Em...có nhiều người theo đuổi lắm sao?”

“Ừm...Năm nay em đã từ chối tám người rồi.” Cô nói một cách thành thật.

Mặt An Nham tối sầm. Cố Bằng Bằng rất muốn cười nhưng cố nhịn. Trong khoảnh khắc ấy, cậu đã giữ chặt vai cô, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi chúm chím.

Đây là...nụ hôn đầu tiên của họ.

Hơi thở mát lạnh của người con trai như vầng trăng sáng trong trẻo, như lá trên cây tràn đầy sức sống, lại như cơn gió êm dịu man mác, thế nhưng vẫn mang theo sự mạnh mẽ và nồng nhiệt đặc trưng của tuổi trẻ. Rõ ràng cậu hôn rất vụng về. Ngón tay thon dài thường gõ bàn phím nâng cảm cô lên, nụ hôn rơi xuống hết lần này đến lần khác. Tay còn lại của cậu cũng giữ chặt bả vai Cố Bằng Bằng theo bản năng, sau đó ôm ghì cô vào lòng.

Mặt Cố Bằng Bằng đỏ bừng, mắt cũng ươn ướt long lanh, cho đến khi cậu buông cô ra, thì thào khe khẽ: “Có cảm giác không?”

Cố Bằng Bằng lí nhí hỏi: “Sao lại hỏi chuyện này?”

An Nham hết sức nghiêm túc trả lời: “Lão đại anh nói phải luôn chú ý đến cảm giác của phái nữ, hỏi thẳng là cách xác nhận chuẩn nhất.”

Cố Bằng Bằng lườm yêu anh. “Lão đại của anh thật quái dị.” Sau đó cô khẽ lẩm bẩm: “Chuyện này...tự cảm giác là được rồi.”

An Nham nghĩ ngợi chốc lát, cười rộ: “Cũng đúng. Anh cảm thấy rất thích, còn em?” Cố Bằng Bằng đánh nhẹ cậu một cái rồi bật cười.

Hai người quán quýt thật lâu. Cậu vẫn ôm Cố Bàng Bàng suốt, hôn đến mức môi cô sưng đỏ vẫn không nở buông tay. Ôm một cô gái trong lòng hoá ra lại khiến người ta say đắm đến vậy. Cố Bàng Bàng ngồi trên đùi cậu cũng cảm giác cậu vừa xa lạ vừa quen thuộc, vừa thần bí vừa kích thích, cảm thấy một năm chờ đợi thật xứng đáng.

Thế nhưng đêm đã khuya, đã hơn mười một giờ mà cậu vẫn ôm khư khư con gái nhà người ta thế này dường như không phải là lựa chọn sáng suốt lắm. An Nham thả cô ra, thật sự không đành lòng nói lời tạm biệt. Cố Bàng Bàng cũng cúi đầu e lệ, nhìn mũi chân mình.

“Anh...” Cậu chân chừ.

Cô ngẩng đầu lên.

“...Đưa em lên nhà nhé?”

Tìm cô đập rộn ràng, vậy nhưng ngoài mặt lại tỏ ra điềm nhiên: “Ồ, được.”

Sau khi tốt nghiệp, Cố Bàng Bàng đã thuê căn hộ này. So với đáng về rục rờ nổi bật bề ngoài của cô, trong nhà có vẻ giản dị, lồi thoi hơn. Nhưng cái tên suốt ngày chỉ biết ôm máy tính như An Nham khi bước vào phòng lại cảm thấy rất thoải mái, thân thiết và ấm áp. Cố Bàng Bàng vội vàng dọn dẹp vài thứ, ngẩng đầu lên lại thấy đôi mắt An Nham đang nhìn bằng quơ.

“Anh sao vậy?” Cô hỏi dò.

“Không có gì.” Cậu thân nhiên đáp: “Anh đang nghĩ, sau này nhà chúng ta cần thuê người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp rồi.”

Cố Bàng Bàng không ngờ đến cậu lại nói câu này. Cô còn chưa nghĩ xa đến thế đâu, mặt nóng bừng khẽ gắt lên: “Ai muốn ở chung nhà với anh chứ...”

An Nham chỉ nghĩ gì nói đó, không phải cố ý trêu chọc cô, nhưng giọng trách móc bẽn lễn của cô giờ phút này, cậu có ngốc mới nghe không hiểu. Vì vậy, trái tim cậu đập cuồng nhiệt trong lồng ngực, khẽ “à” một tiếng.

Cố Bàng Bàng thật muốn đánh cậu lần nữa. “À” là có ý gì đây?

Cố Bàng Bàng lấy cho An Nham một chai nước suối rồi kéo ghế ngồi xuống đối diện cậu. Trong không gian chật hẹp, khắp nơi như thể đều có điện từ. Lúc này, An Nham chú ý đến vài bộ trang phục cosplay trên bàn học bên cạnh, còn có một chồng hồ sơ xin việc, sơ yếu lý lịch, giới thiệu công ty...

Cậu ân cần hỏi han: “Em tìm việc có thuận lợi không?”

“Cũng tạm” Cậu vừa hỏi vấn đề này, Cố Bàng Bàng liền hiện ra vẻ mặt mệt mỏi. “Nhưng mà thật là mệt.”

Tuy bản thân An Nham là sinh viên ưu tú, vừa tốt nghiệp đã được đặc cách tuyển vào Viện Công nghệ thông tin của Bộ Công an, không phải lo lắng câu chuyện xin việc như nhiều người khác. Nhưng cậu cũng có xem tin tức trên tivi, nghe nói bây giờ, sinh viên mới tốt nghiệp xin việc cực kỳ gian nan. Cậu gần như không thể tưởng tượng được cảnh Cố Bàng Bàng cảm sơ yếu lý lịch loay hoay trong biển người, căng thẳng chờ đợi kết quả từng cuộc phỏng vấn, từng cuộc thi tuyển.

Cậu cup mắt, áy náy nói: “Anh xin lỗi, là bạn trai mà lại không thể ở bên em.”

Nói đến việc này, quả thật Cố Bàng Bàng có chút tủi thân. Nhớ đến trong ngày hội tuyển dụng, mấy cô gái khác đều có bạn trai hộ tống, dù cực nhọc chen lấn thế nào cũng không thấy khó. Còn cô thì...Ai bảo cô tiêu chuẩn cao lắm gì, lại quen một người bạn trai làm cảnh sát nữa chứ? Dù một năm qua, cô có bạn trai cũng như không. . .

Cô lắc đầu, không muốn nghĩ đến những chuyện chán nản kia nữa, bèn chuyển đề tài: “Tối nay, anh ở đâu?”

An Nham yên lặng nhìn cô chốc lát, sau đó thốt ra một câu vô si nhất đời này của mình: “Anh...còn chưa có chỗ ở.”

Cố Bàng Bàng ngỡ ngàng “Hả?” Một tiếng. Cô đúng là biết chuyển đề tài mà.

An Nham cúi đầu thoáng nhìn đồng hồ đeo tay, khẽ ho khan, tiếp tục trơ tráo nói: “Đã mười hai giờ rồi, có thể cho anh tá túc một đêm không? Anh chỉ cần chỗ ngủ là được rồi. Anh mệt lắm, một tuần rồi chưa được ngủ ngon.”

Đêm đã rất khuya, ngoài cửa sổ chỉ còn lại ánh trăng nhàn nhạt. Trong phòng bật một chiếc đèn bàn nhỏ, Cố Bàng Bàng nằm trên giường, người đắp một cái chăn. An Nham ngủ bên ngoài, trên người...đắp một chiếc chăn khác.

Hai người chúc nhau ngủ ngon rồi nhắm mắt lại, im lặng thật lâu.

Lát sau, Cố Bàng Bàng len lén hé mắt, nhất thời giật mình. An Nham nào có ngủ, đang nằm nghiêng nhìn cô chăm chú. Kỳ lạ là, nằm nhìn thế này, cậu như biến thành người khác. Vẻ mặt trở nên có chút mơ hồ, nhưng ánh mắt lại càng sâu hút khó lường.

“Sao anh còn chưa ngủ?” Giọng cô còn chưa dứt hẳn, miệng đã bị phong kín, An Nham nhanh chóng kẻ đến.

Không khí trong phòng trở nên nóng rực. Cố Bằng Bằng không biết An Nham đã chui vào chăn mình từ khi nào, thân hình người đàn ông cao gầy ẩn chứa một sức mạnh dễ nén chực chờ bùng nổ trong đêm tối. Cậu phủ lên người cô, cúi đầu hôn nồng nàn như mê muội. Đồ ngủ không biết đã bị cậu cởi ra từ khi nào, ngón tay thon dài, trắng trẻo của chàng trai chỉ biết gõ bàn phím đang vuốt ve da thịt mềm mại của cô. Đầu óc Cố Bằng Bằng trở nên mông lung, hơi thở của An Nham cũng dồn dập. Hai người lần đầu tiên nếm thứ tình ái đều cảm nhận được mùi vị khổ sở xen lẫn ngọt ngào của nỗi tương tư, cũng cảm giác được máu trong người sục sôi, gấp rút muốn tìm lối thoát.

Trong mơ màng, cô nghe thấy An Nham thì thầm hứa hẹn bên tai: “Bằng Bằng, xin em an tâm. Tuy anh là cảnh sát nên không có nhiều thời gian ở bên em, nhưng anh...rất chung tình. Nhiều năm qua, anh chỉ có cảm giác với mình em thôi. Ở cùng em rồi, anh sẽ không bao giờ nhòm ngó đến cô gái nào khác.”

Lòng Cố Bằng Bằng cũng trào dâng một nỗi ngọt ngào lẫn chua xót. Cô ôm chặt lấy cậu, thủ thỉ: “Em cũng vậy, An Nham! Kể từ ngày gặp anh, em đã không còn nhìn thấy bất cứ người con trai nào khác nữa.”

Một loại cảm xúc rung động mãnh liệt đồng thời bủa vây hai người họ. An Nham chậm rãi thở dài, ẩn chứa đôi chút lo lắng, đôi chút run rẩy, hỏi dò: “Bằng Bằng, anh...làm được không?”

Trước hôm nay, Cố Bằng Bằng không bao giờ nghĩ mình sẽ trao thân cho “người bạn trai” mới gặp được mấy lần này. Nhưng cậu khiến cô rung động quá đỗi, còn có chút luyến tiếc dịu dàng không sao tả được. Cô nhắm mắt lại, ôm lấy cổ cậu, xem như câu trả lời.

Nhưng gần đến bước cuối cùng, họ mới phát hiện một vấn đề rất quan trọng. Họ không có “áo mưa”. Trên người cậu không có, nhà cô đương nhiên lại càng không. Giương mặt tuấn tú của An Nham đỏ ửng. Cậu vờ thản nhiên ngồi dậy. “Đề anh đi mua.”

“Ừm.” Cố Bằng Bằng quán chân che kín thân thể. Nhưng giờ phút này, cô không muốn lia xa cậu dù chỉ một giây.

Thế là hai người cùng nhau xuống lầu, tìm được cửa hàng tiện lợi. Cả hai mặt đỏ như gấc, thuận lợi mua được món đồ kia.

Trong làn gió ngày thu mát rượi, hai người tay trong tay đi về nhà cô. An Nham chợt cười: “Anh cảm thấy bản thân đang hạnh phúc chết đi được.”

Cố Bằng Bằng ôm thật chặt tay cậu, rụt rè nói: “Em cũng vậy.”

Dĩ nhiên, quá trình sau đó không mấy suôn sẻ. Chính là vấn đề kia, bất cứ tên trai tân quá tuổi nào đến thời khắc tu thành chính quả đều khó tránh khỏi có chút mất khống chế. Lần đầu tiên ấy, luôn kết thúc...ừm, khá nhanh.

Trong tâm chấn nóng hừng hực, An Nham ôm lấy thân thể trắng nõn của Cố Bằng Bằng, đỏ mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng khàn khàn bồi rói: “Vừa rồi, anh hơi kích động, không tính...Lại lần nữa.”

Mặc dù Cố Bằng Bằng vừa đau vừa sợ, nhưng thấy An Nham lúng túng như vậy không nhịn được vươn tay ôm lấy gương mặt cậu. Cô thật muốn thời gian mãi mãi dừng lại ở giây phút này. Cậu vĩnh viễn ôm cô, ở bên cạnh cô.

***

Sáng sớm hôm sau, ở chốn Vân Nam xa xôi, Bạc Cận Ngôn nhận được tin nhắn của An Nham. Bởi vì không nhìn thấy nên di động của anh cũng được cài đặt chức năng tự đọc.

Trong màn sương buổi sớm, Bạc Cận Ngôn tựa vào giường, nghe giọng nữ máy móc đọc tin nhắn: Lão đại, thể nghiệm lần đầu trở thành đàn ông đích thực là như thế nào?

Bạc Cận Ngôn nhú mày, nói với Giản Dao: “Đầu óc An Nham có vấn đề rồi phải không? Chẳng lẽ cậu ta định gửi quảng cáo đòi truy cho anh à?”

Giản Dao bật cười, ngẫm nghĩ một lúc chợt lĩnh ngộ: “Lẽ nào cậu ấy và Cố Bằng Bằng...”

Bạc Cận Ngôn hiểu ra, sau đó “ồ” một tiếng. Anh trực tiếp cảm điện thoại lên thu âm câu trả lời: “Thật đáng tiếc, tôi nghĩ thể nghiệm của hai chúng ta không cùng mức độ và đẳng cấp.” Giản Dao bèn đánh vào vai anh một cái

An Nham nhanh chóng hồi âm: “F*ck!”

***

Tại Bắc Kinh, An Nham đỏ mặt buong điện thoại xuống, mỉm cười nhìn cô gái mềm mại đang tựa vào lòng mình ngủ say. Cậu cúi đầu, hôn nhẹ lên tóc cô rồi khẽ vuốt ve. Tối qua, họ đã ôm nhau ngủ. Cô nói mình sẽ không cảm thấy cô đơn nữa, cũng không còn lo sợ về tương lai. Cô nói một mình cô ở Bắc Kinh phải nỗ lực phấn đấu vì tương lai của họ, giống như anh bạn trai cảnh sát hình sự của mình.

Nghĩ đến đây, An Nham chỉ thấy trái tim kích động dâng trào. Cậu biết cuộc đời mình sẽ không bao giờ do dự nữa. Cậu nôn nóng muốn được ôm lấy tương lai của mình và người thương.

HẾT PHẦN 3

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Đại quyết đấu

Type: Trần Huyền

Khi Giản Dao tỉnh lại đã nhìn thấy khuôn mặt gầy guộc của người đàn ông bên cạnh. Trời vẫn còn tờ mờ, ngoài cửa sổ động đậy sương sớm. Đây là một thành phố nhỏ ở Vân Nam, trạm dừng chân trong chuyến đi của họ. Cảnh vật ngoài khung cửa sổ thật yên bình, cô đưa tay vuốt ve gương mặt đang say ngủ của anh.

Chớp mắt đã ngần ấy năm trôi qua. Dường như anh không hề thay đổi gì, chỉ khuôn mặt là gầy đi đôi chút. Nhìn người đàn ông đang say giấc nồng, trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh ngài Bạc trong biệt thự trên núi, vẻ ngoài kiêu ngạo nhưng nội tâm lại ấm áp. Lòng Giản Dao thoáng đau nhói. . .

Ngón tay cô mon trón dọc theo gương mặt anh, xương lồng mày, sống mũi, gò má, cằm. . . Bỗng nhiên, tay cô bị anh nắm lấy. Anh lẩm bầm khi đôi mắt vẫn nhắm nghiền: “Em vẫn vậy, rất giỏi khơi mào.”

Giản Dao bật cười rút tay về, lại bị anh kéo đến bên môi hôn. Lát sau, anh cũng vuốt ve gò má cô, thờ dãi: “Em gầy rồi. Hồi trước, nơi này phúng phính hơn.”

Giản Dao cười tủm tỉm rồi lẳng lặng luồn tay vào chăn, men theo thân thể anh lần xuống đến bụng. Cô khẽ thờ dãi: “Thôi rồi, chút cơ bụng anh tập mãi mới được gờm mất rồi.”

Bạc Cận Ngôn trầm mặc trong chốc lát. “Chờ khi trở về... anh sẽ đi tập thể hình lại.”

Giản Dao kéo tay anh đến bụng mình, khoe: “Bây giờ, em có cơ rồi đấy.” Trước kia, bụng cô rất mềm. Bây giờ, Bạc Cận Ngôn chạm vào lại cảm giác săn chắc, rắn rỏi. Anh “chặc” một tiếng, còn chưa thoãn mãn “tìm hiểu” hồi lâu, không tiếc lời khen khiến mặt Giản Dao đỏ ửng.

Tạm bỏ qua cuộc chiến khốc liệt trước mắt, hai vợ chồng thân thám vừa thông minh vừa kiên định nằm vui trên giường, ôm ấp, thủ thỉ tâm sự đến khi trời sáng hẳn.

Giản Dao rửa mặt xong, thần thái phấn chấn đi ra phòng khách. Bạc Cận Ngôn đang đứng bên cạnh chồng hồ sơ đăm chiêu. Cô hỏi thẳng vấn đề: “Kế hoạch của anh là gì?”

Bạc Cận Ngôn quay đầu, gương mặt tinh tế như ngọc lạnh dưới cặp kính râm. Một tấm bản đồ vô cùng chi tiết trải rộng trước mặt hai người. “Sau khi tổ chuyên án bị tập kích, cảnh sát không tài nào tìm được đám sát thủ mặt nạ kia. Cuộc tìm kiếm kéo dài tám tháng, lực lượng truy quét vơi dần. Ít nhất, bên ngoài đã không còn tích cực nữa. Mà trong mắt của những người bên ngoài, “Bạc Cận Ngôn” vẫn không thể gượng dậy, không rõ tung tích. Những vụ án anh tham gia ở thành phố Tuần đề tuyệt đối giữ bí mật, chỉ có Thiệu Dũng mới biết thân phận thật sự của anh. Hơn nữa, chúng ta hoàn toàn có thể tin nhiệm ông ấy. Họ sẽ không tiết lộ ra ngoài.”

Giản Dao gật đầu tỏ vẻ đã thông suốt. Cho nên đây chính là một trong những khởi điểm trong kế hoạch của anh ư? Tất cả mọi người đều cho rằng thiên tài Bạc Cận Ngôn đã suy sụp, hoàn toàn không chịu được đả kích khi mất đi đôi mắt và bạn thân. Anh chưa trở về tổ chuyên án ở Bắc Kinh, cũng không quay lại bên cô. Nhưng thực tế, bằng cách thức của riêng mình, với cặp kính râm và cây gậy dò đường làm bạn, anh đã âm thầm trở lại chiến trường này rồi, hơn nữa còn khôi phục rất tốt.

Cơ chợt nhớ đến ngày đầu tiên gặp lại anh, phương thanh đã nói: Mắt bị mù nhưng anh vẫn kiên trì phá án, cho dù là cảnh sát hình sự kiên cường nhất cũng khó vượt qua được. Bạc Cận Ngôn có một ý chí kiên định và mạnh mẽ hơn hẳn những người khác.

“Tuy nhiên, việc truy xét vẫn đang được tiến hành, thậm chí còn kỹ càng và bí mật hơn trước đây.” Anh nói tiếp: “vào hai tháng trước, chúng ta đã phát hiện một tin tức có liên quan đến đám sát thủ mặt nạ.”

Giản da giật nảy mình: “Là tin gì?”

Bạc Cận Ngôn lấy một tập hồ sơ đưa cho cô. Giản Dao vội vàng lật xem, ngây người.

Đó là vụ án xảy ra ở biên giới Trung Quốc và Campuchia. Một đám côn đồ giết chết một đám côn đồ khác, số lượng tù vong hơn mười người. Giản Dao chú ý thấy trong đó có bảy người bị chặt đầu. Pháp y giám định hung khí gây án là một chiếc rìu.

“Tất cả manh mối đều liên quan đến vụ án sát thủ mặt nạ năm đó. Một năm qua, An Nhâm vẫn bí mật truy xét.” Bạc Cận Ngôn giải thích: “Dữ liệu mẫu AND của ta lấy được trong vụ án này chứng thực trên chiếc rìu hung thủ sử dụng còn lưu lại cấu trúc AND của nạn nhân trong vụ án sát thủ mặt nạ mười năm trước ở Mỹ.”

Giản Dao chần chừ: “Nói cách khác...”

Khỏe môi Bạc Cận Ngôn nhếch lên nụ cười châm chọc. “Còn có gì kín đáo hơn khi giấu nước trong nước chứ? Tên sát thủ mặt nạ ẩn mình trong nhóm tội phạm, tiếp tục giết người, chẳng qua là dùng cách thức khác mà thôi. Thế nên cảnh sát vẫn không tìm được hắn. Ai ngờ rằng bây giờ, hắn lại gia nhập tổ chức xã hội đen vùng biên giới chứ? Sát thủ liên hoàn cao quý làm bạn với những tên côn đồ thấp kém, còn hòa nhập rất vui vẻ. Đoán chừng trong mắt hắn, những tên tội phạm này chẳng khác gì con rối cả. Dĩ nhiên việc lựa chọn địa điểm này cũng vô cùng khéo léo, bởi vì hắn có thể dễ dàng thoát thân khỏi Trung Quốc bất cứ lúc nào.”

Giản Dao thắc mắc: “Vây... tại sao hắn không dứt khoát rời khỏi Trung Quốc?”

Bạc Cận Ngôn yên lặng chốc lát mới nhận định: “Hắn đã hạ gục được chuyên gia tâm lý tội phạm học vĩ đại nhất. Lực lượng cảnh sát được huy động đông đảo như thế để bắt hắn nhưng không có kết quả. Nếu anh là hắn... anh cũng không nỡ bỏ đi đâu.”

Giản Dao thoáng lạng người. “Sao có thể nói hắn đã hạ gục anh được?” Con người anh lơ lửng ngay thẳng, thế nhưng hắn lại lợi dụng em và Từ Ngộ để làm hại anh. Đây là chiến thắng cái gì chứ?”

Bạc Cận Ngôn khẽ cười: “Giản Dao, ánh sáng và hắc ám xưa nay vốn không thể đặt lên bàn cân. Ánh sáng là nơi mà mắt ta nhìn thấy, nhưng hắc ám lại là nơi sâu thẳm mà tia sáng không cách nào coi đến được. Nhưng em nói đúng, không có ai có thể hạ gục được anh. Nếu chúng đã gọi anh là Simon King, vậy cả đời này, anh phải luôn là Simon King mà bọn chúng khiếp sợ mới được.”

Anh nói cực kỳ điềm nhiên, cho thấy đây chính là suy nghĩ tận sâu trong nội tâm của anh, không hề khiếm tốn chút nào. Lòng ngực Giản Dao sôi trào như sóng cuộn. Cô nhìn khuôn mặt anh, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng không thốt nên lời, chỉ nắm tay anh, kín đáo ủng hộ: “Ừm, được. Cận Ngôn, có một vài lời và một số việc, chờ anh cảm thấy đến lúc thích hợp sẽ nói với em. Em không hỏi, cũng không suy đoán nữa. Bởi vì em biết mọi sự sắp xếp của anh đều là tốt nhất. Anh có kế hoạch chu toàn của anh, em sẽ không làm rối loạn bất cứ dự tính nào. Em chỉ muốn đi theo anh, bảo vệ anh thôi.” Cô chợt nở nụ cười hạnh phúc. “Anh là người đàn ông thông minh, vững vàng và sắc sảo nhất mà em từng gặp. Bất kể thế nào, em cũng sẽ không giận anh, chỉ một mực tin tưởng anh thôi.”

“Anh...” Bạc Cận Ngôn đỏ mặt hồi lâu mới khẽ đáp: “Được.”

Giản Dao vừa định tiếp tục hỏi anh về tình tiết vụ án thì anh đã đột ngột đặt xuống môi cô một nụ hôn nồng nàn. Ngón tay anh luồn vào mái tóc đen nhánh, óng ả của cô. Giản Dao bị anh hôn đến nhũn cả người, anh mới chịu buông ra.

“Vây lần này, chúng ta đến thành phố bên giới kia để làm gì? Tại sao anh phải đích thân đến đây?” Giản Dao hỏi.

Bạc Cận Ngôn trả lời: “Tổ chức hắn đang ẩn thân tên là Phật Thủ. Hiện tại, cảnh sát chưa nắm giữ được chứng cứ và hang ổ của chúng. Nhưng gần đây, Chu Thao – đội trưởng đội cảnh sát hình sự bản địa – nhận được một hồ sơ ghi chép tường tận vài manh mối quan trọng về đám tội phạm này. Thông qua cấp trên phối hợp liên lạc, anh và anh ta đã hẹn gặp mặt để trao đổi cận kề hơn. Anh ta sẽ đích thân trao cho anh tập tài liệu bí mật này.”

Giản Dao đã hiểu. Một, vùng biên giới vốn nguy hiểm và bất ổn hơn khu vực nội địa. Có lẽ thân phận vị đội trưởng kia khá nhạy cảm nên cần hết sức thận trọng. Hai, có thể suy đoán được sát thủ mặt nạ ẩn trong đám tội phạm kia chắc chỉ có Bạc Cận Ngôn mới làm được. Hơn nữa, anh còn có thể gặp mặt nói chuyện với cảnh sát hình sự tiền tuyến chứ không chỉ xem tài liệu trên giấy tờ. Với sự quan sát và năng lực tư duy của Bạc Cận Ngôn, tất nhiên có thể thông qua cuộc trò chuyện để tìm ra nhiều manh mối hơn.

Anh là người lạnh lùng, kiểu ngạo đến vậy, chuyện này tổn thương anh quá sâu sắc, chắc chắn anh muốn đích thân bắt được tội phạm, báo thù cho mình và Phó Từ Ngộ.

Quả nhiên, Bạc Cận Ngôn cũng có ý nghĩ tương tự cô. “Chuyện này chỉ mình anh mới có thể làm được. Nhóm Phật Thủ cực kỳ bí ẩn, tổ chức nghiêm ngặt, không dễ dàng bị tra ra trong một sớm một chiều. Sát thủ mặt nạ gian xảo, tàn bạo giấu kín danh vết ẩn nấp trong tổ chức đó, một chút sơ hở cũng có thể khiến hắn dứt dây động rừng. Kế hoạch chúng ta cần đối phó không chỉ có một mà hai phe. Có điều, ưu thế hiện tại của chúng ta chính là sát thủ mặt nạ cho rằng anh đã hoàn toàn sụp đổ nên không hề phòng bị.

Vì vậy, anh sẽ tập hợp tất cả những manh mối có ích, truy tìm căn cứ bí mật kia và tra rõ thân phận của chúng. Trước thời điểm mấu chốt đó, không thể để lộ bất cứ dấu vết nào làm kinh động đến chúng. Mỗi bước đi đều có lực lượng cảnh sát hậu phương phối hợp với anh. Cho đến bước cuối cùng, anh sẽ liên thủ với Chu Thao phát động tổng tấn công, một lưới tóm hết tổ chức Phật Thủ, không để sát thủ mặt nạ có cơ hội trốn thoát. Đây chính là toàn bộ kế hoạch của anh.”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm: “Đây không chỉ là một cuộc truy bắt phần tử tội phạm, mà còn là một cuộc chiến...”

Anh mỉm cười: “Ừ, đây là cuộc chiến của chúng ta.”

Nhưng khi nghĩ đến toàn bộ kế hoạch này, Giản Dao thật sự vẫn không yên lòng. Cô siết chặt tay anh, dặn dò: “Nhưng anh phải nhận lời em một việc, bản thân không được xông pha tuyến đầu nữa.”

Bạc Cận Ngôn đáp ngay: “Dĩ nhiên anh sẽ không đi tiên phong. Đối phó với tổ chức tội phạm cần lực lượng cảnh sát hùng hậu, sao anh có thể làm chuyện ngu ngốc ấy chứ?”

Giản Dao nghĩ thấy cũng đúng, lại nhớ đến vụ án tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi năm đó, tình hình cũng tương tự như bây giờ. Bạc Cận Ngôn thiết lập toàn bộ kế hoạch, che mắt người ngoài, vừa chỉ huy toàn cục vừa thâm nhập vào hang ổ tội phạm. Lực lượng cảnh sát trên biển và trên không đều nghe theo lệnh điều động của anh. Cuối cùng, họ đã tóm gọn tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi à đập tan căn cứ phạm tội của hắn. Cận Ngôn của cô khi xấu xa cũng rất đáng sợ, điều khiển toàn quân, thận trọng từng bước. Nghĩ đến đây, cô thoáng an tâm, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy con

đường phía trước dường như không còn quá chông gai, gian khó nữa. Chờ đến khi bắt được sát thủ mặt nạ, họ thật sự có thể về nhà rồi.

Lát sau, Giản Dao xuống lầu lấy điểm tâm, Bạc Cận Ngôn ngồi lặng lẽ bên hồ nước sóng sánh phản chiếu ánh mặt trời. Trước mặt anh là rừng cây và màn sương mờ ảo. Ở thành phố nhỏ hẻo lánh này lại có một khách sạn tên là dần Quên với lối kiến trúc vô cùng tao nhã, hài hòa. Giản đã đặt phòng trên ()

Anh chợt nhớ lại mấy năm trước, bên bờ sông gần ngôi biệt thự ở thành phố Đồng, anh và Phó Từ Ngộ cũng nhau câu cá, uống rượu, tán gẫu vu vơ.

Mặc dù Bạc Cận Ngôn là người theo chủ nghĩa vô thần, nhưng giờ phút này, anh lại cảm thấy dường như có một người vẫn sống vai bên cạnh. Phó Từ Ngộ ngồi bên anh, khẽ nở nụ cười ôn hòa, thân thiết như xưa.

Bạc Cận Ngôn sửa lại mắt kính trên sống mũi rồi ngồi lặng người rất lâu. Sau đó, khóe môi anh nhếch lên thành một nụ cười lạnh lùng như băng giá.

***

Bởi vì chuyến xe đến biên giới khởi hành vào lúc xế chiều nên sau bữa sáng, Giản Dao và Bạc Cận Ngôn quyết định đi dạo phố mua sắm quần áo. Bình thường, Bạc Cận Ngôn nếu không mặc đồ vest thì là áo thun polo và quần kaki giản dị, nhưng ngoại hình và khí chất của anh vẫn quá nổi bật ở thành phố xa xôi hẻo lánh này.

Mấy cửa hàng bán đồ thể thao nằm rải rác trên con phố chính cũng không tẻ lắm. Giản Dao chọn cho mình mấy bộ quần áo thích hợp cho các hoạt động ngoài trời và chọn cho Bạc Cận Ngôn áo khoác, quần thể thao, giày việt dã đơn giản, thoải mái, còn cả gậy leo núi nữa. Như vậy trông hai người giống như đôi tình nhân đi phượt, mà cặp kính anh đeo nếu người bên cạnh không để ý kỹ thì sẽ không thấy gì khác thường.

Nhưng Giản Dao thấy anh như vậy, trong lòng vẫn luôn ừ ừ, chán chường. Cô lặng thinh nắm tay anh đi về khách sạn.

Bạc Cận Ngôn tò mò: “Em sao vậy?”

Cô phải trả lời thế nào đây? Giản Dao miết nhẹ ngón tay anh: “Anh chịu uất ức rồi.”

Thế nhưng anh lại đáp: “Em chọn quần áo, sao anh lại uất ức? Trước giờ luôn là đồ đẹp mà.”

Giản Dao không nhịn được bật cười.

Buổi chiều, moolt chiếc xe buýt cỡ trung chạy ra khỏi thành phố, tiến thẳng về phía Tây Nam. Mây mù giăng kín con đường đèo quanh co, khúc khuỷu. Không gian trong xe khá chật chội và tĩnh lặng. Vì không phải mùa du lịch nên trên xe chỉ có dăm ba người. Giản Dao ngồi sát cửa sổ, tựa vào vai Bạc Cận Ngôn, nhắm mắt cảm nhận sự monoton của những ngón tay anh trên mái tóc hết ngày trước. Cô mỉm cười, rõ ràng sắp bước vào đám rống hang hổ nhưng lòng cô lại yên bình như cảnh vật nơi đây.

Thế mà lại phát sinh chuyện bên lề. Đứa bé bên cạnh không chịu ngồi yên, chạy hết từ ghế này sang ghế khác. Bố mẹ cậu nhóc cũng không quan tâm, giống như đã quen với chuyện này rồi. Chiếc máy bay đồ chơi giá rẻ trong tay cậu bé rơi xuống đất, vừa văng ở cạnh chân Bạc Cận Ngôn. Cậu nhóc quay người lại nhặt, vừa ngẩng đầu chú ý đến chiếc kính râm trên gương mặt anh.

Đối với một số việc, trẻ con thường thẳng thắn hơn người lớn. Cậu bé ngó người một lúc, sau đó lớn tiếng hô: “Ồ, ở đây có một người mù này. Chú này bị mù.”

Cậu bé vừa nói thế, mấy người trong xe đều quay đầu về phía Bạc Cận Ngôn. Tướng mạo anh vốn tuấn tú nên càng khiến họ tò mò. Giản Dao bối rối nhìn cậu bé, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Không ngờ lúc này, Bạc Cận Ngôn lại lên tiếng: “Mù à? Cậu bé, cháu cao khoảng 115 đến 120 centimet, chiếc máy bay đồ chơi làm bằng nhựa, nằm cách chân trái chú 5 centimet. Buổi trưa, cháu ăn cơm rang thịt đến no căng cả bụng. Lần này, cháu theo bố mẹ về thăm ông bà ngoại. chú nói đúng không?”

Đứa bé tròn xoe mắt, không gian trên xe trở nên lặng ngắt như tờ.

“Tiểu Long, về đây!” Bố mẹ đứa bé rõ ràng bị kinh sợ, vội giữ chặt cậu nhóc trong lòng, không cho chạy đến chỗ Bạc Cận Ngôn nữa.

Mấy hành khách xung quanh cũng xì xào bàn tán về người đàn ông kỳ lạ này.

Bạc Cận Ngôn thở hắt một hơi. Sắc mặt Giản Dao vốn sa sầm, nhưng nhìn thấy thần sắc kiêu ngạo của anh, lòng cô cũng nhẹ nhõm đôi phần. Đây cậu bé, cháu biết không, người này dù trải qua đau khổ nhường nào, tính tình cũng không hề thay đổi đâu. Anh đang từng chút khôi phục đáng vẻ mà cô rất đỗi quen thuộc, dù rằng trong mắt anh, mọi thứ đã trở nên tối đen không còn màu sắc.

Sau khi khiến bầu không khí trong xe trở nên xôn xao, bản thân Bạc Cận Ngôn lại vô cùng thư thái. Anh nhắm mắt tựa vào ghế rồi nhẹ kéo đầu Giản Dao tựa vào vai mình như lúc này. Cô nhìn mọi người trên xe đang cảnh giác nhìn anh, trong lòng rất muốn cười nhưng vẫn phải ăm nếm giải thích: “Xin lỗi nhé, anh ấy không cố ý dọa cậu bé đâu. Thật ra anh ấy là... thầy bói đấy.”

Mọi người “ồ” lên.

Bạc Cận Ngôn hơi giật mình, tay đã bị Giản Dao giữ chặt. Anh im lặng véo nhẹ vào đùi cô một cái. Giản Dao ghé vào tai anh rớt rít xin tha: “Lúc trước, không phải cũng có người nói vậy sao? Em chỉ ngẫu nhiên linh cảm trời dậy...”

Trong xe trở về sự yên tĩnh vốn có. Ánh mắt của mấy người xung quanh nhìn anh đều thêm vài phần dè chừng.

Xe buýt tới trạm khi trời đã tối hẳn. Giản Dao dắt tay Bạc Cận Ngôn xuống xe, đặt chân lên mảnh đất biên thùy. Trước mặt họ là một thị trấn nhỏ núi non trùng điệp, cũng là nơi gần thiên đường nhất trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Type: Trần Huyền

Thành phố này khác yên tĩnh. Hôm nay, mưa phùn thấm ướt má hiên và con đường lát đá. Người đi đường không nhiều, đa phần đều ăn mặc giản dị, thậm chí có chút lỗ thời. Trời xanh trong vơi vợi, núi non biêng biếc trải dài. Giản Dao thong dong bước đi trong cảnh sắc yên bình, nhất thời quên mất tất cả nguy nan và nhiệm vụ, chỉ còn lại cuộc sống thật tĩnh lặng, êm đềm.

Cô mặc áo gió và quần thể thao, không mang ô, chỉ đeo ba lô, ngẫu hứng bước vào quán cà phê duy nhất nơi góc phố. Nơi này khá vắng vẻ. Cô chọn vị trí ngồi gần cửa sổ. Lát sau, nhân viên phục vụ mới đến tiếp đón, thái độ ân cần chuẩn mực, lịch sự đưa thực đơn cho cô. Cô gọi tách cà phê, sau đó ngắm mưa rơi lất phất ngoài cửa sổ.

Giờ đã là buổi chiều, trong quán vô cùng yên lặng, chỉ có âm thanh của máy pha cà phê chạy ro ro và tiếng nhạc êm dịu lan tỏa như mạch nước ngầm. Hai nhân viên đang chăm chỉ lau dọn bàn ghế, Chủ quán là một người đàn ông trung niên đeo kính, ngồi sau quầy bar, đầu thoáng nhìn giản do rồi tiếp tục cúi đầu xem báo.

Giản Dao uống cà phê, mùi vị không có gì đặc biệt. Đợi chừng mười phút thì có hai người đàn ông lại đi đến. Một người chừng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, vóc dáng cao ráo, trán rộng mày ngang, đeo kính, trông rất nhã nhặn. Người còn lại hơn hai mươi tuổi, dáng vẻ bình thường, khá lạnh lùng và im lặng.

Người đàn ông đầu tiên liếc nhìn Giản Dao, nói với cậu thanh niên đi cùng: “Tôi muốn cà phê ngon nhất ở đây, không cho đường.” Cậu thanh niên gật đầu, đi về phía quầy bar. Người đàn ông vui vẻ ngồi xuống đối diện vô, khẽ hỏi: “Jenny? Đến từ Bắc Kinh?”

Thân phận của anh ta nhạy cảm, Giản Dao chưa từng xem ảnh của anh ta. Nhưng anh ta đã từng nhìn thấy Giản Dao. Cô quan sát dáng người đối phương, chú ý những dấu hiệu đặc trưng ở phần tay, xác định đúng là người cảnh sát mình cần gặp mới mỉm cười: “Anh Thao?”

Chu Thao gật đầu, cười rạng rỡ. Nhìn bên ngoài, trông họ như hai người bạn đã lâu không gặp. Giản Dao không khỏi thầm cảm thán, cảnh sát nơi này thật đặc biệt. Cô từng gặp mấy vị đội trưởng, đa phần đều cường tráng, cương nghị, thậm chí còn hơi dữ tợn. Người dân khi gặp họ đều có chút kính sợ, rụt rè. Nhưng người cảnh sát sống ở vùng đất nguy hiểm này lại cười hiền hậu như đức Phật. Ai không biết còn tưởng anh ta chỉ là ông chủ cửa hàng nhỏ hay dân trí thức đi làm, nào nghĩ đây lại là vị đội trưởng cảnh sát hình sự hung thần ác sát khiến đám lưu manh vừa nghe tên đã khiếp sợ. Có thể thấy được tâm tư cẩn trọng và khả năng nguy trang của anh ta rất cao.

Ngoài ra, Giản Dao còn nghĩ thấy mùi máu thoang thoảng tỏa ra từ người Chu Thao. Không biết có phải do ở bên Bạc Cận Ngôn lâu ngày hay không mà hiện tại, mũi cô cũng thính hơn trước kia...

“Anh đang bị thương à?” Cô nhỏ giọng chỉ đủ cho hai người nghe thấy.

Chu Thao hơi nhướng mày: “Chuyên gia tâm lý tội phạm cũng có thể nhận ra cả chuyện này à?”

Giản Dao chỉ cười không nói. Tuy là lần đầu gặp mặt, mới nói mấy câu, nhưng vì cùng chung chiến tuyến nên cả hai đều cảm thấy khá thân quen.

“Mấy hôm trước giao chiến với một nhóm phần tử tội phạm, bị thương chút thôi.”

“Vết và cho anh rồi.” Giản Dao cảm khái chân thành, Nói là vết thương nhỏ nhưng thấy chân mày anh ta thỉnh thoảng khẽ cau lại cũng đủ biết thương tích không nhẹ rồi.

Chu Thao hỏi: “Anh ta đâu?”

Đôi mắt sắc sảo của Giản Dao liếc nhìn một vòng xung quanh: “Hay uống xong tách cà phê rồi đi gặp anh ấy?”

Ngón tay Chu Thao khẽ gõ mặt bàn, tựa như đang cân nhắc gì đó. “Được.”

Cậu thanh niên cấp dưới của anh ta ngồi xuống bên cạnh. Đó là một viên cảnh sát trẻ tuổi, ít nói, lạnh lùng như một thanh sắt, trong khi con người Chu Thao lại khá hoạt ngôn, ôn hòa. Anh ta không hề đề cập đến bất cứ chuyện gì, chỉ hắng giọng tán gẫu với Giản Dao về phong thổ nơi đây. Không khí cuộc trò chuyện vô cùng hòa hợp.

Lúc này, một nhân viên phục vụ bung cà phê lên. Chu Thao uống một hợp đã cau mày: “sao lại là vị này? Khó uống quá.”

Nhân viên phục vụ vui vẻ đề nghị: “Đây chính là loại cà phê ngon nhất ở quán chúng tôi. Hay để tôi thêm chút đường cho anh nhé?”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn nhân viên phục vụ, ánh mắt liếc qua tay và cổ đối phương.

Chu Thao xua tay: “Thôi, uống đỡ vậy, không cần đâu. Mà tôi nói này, mùi vị cà phê ở quán của các người thật sự chẳng ra làm sao cả.”

Giản Dao từ từ nhám nháp cà phê, nghe tiếng mưa bên ngoài đã dứt, gần như không còn động tĩnh gì, nhưng lòng cô lại dần căng thẳng.

Cô từng đối mặt với không ít tội phạm, một mình đối đầu với tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi vô cùng hung ác, trước đây không lâu còn đích thân bắt sát thủ biến thái Trần Cẩn. Nhưng những kẻ đây khác với mấy tên tội phạm ở vùng biên giới. Ngay như Tạ Hàm năm đó cũng phải ẩn mình trong đám người, không dám để lộ thân phận, nếu không sẽ dễ dàng sa lưới pháp luật. Mọi tội phạm đều không dám chính diện chống đối với lực lượng cảnh sát.

Có điều, cô không hiểu rõ quy luật vận hành ở vùng biên giới này. Tất cả chỉ mới nghe người khác miêu tả lại, biết được việc chấp pháp ở đây nguy hiểm hơn hẳn những nơi khác. Bởi vì tội phạm không chỉ là người Trung Quốc mà còn đến từ các nước khác, thậm chí lộng hành đến mức coi trời bằng vung, ngang nhiên chống đối lực lượng vũ trang của chính phủ.

Lần gặp mặt này của họ và Chu Thao cũng giống vậy. Vốn đã hẹn gặp vào hai ngày trước ở Cục Cảnh sát địa phương nhưng Chu Thao không thể có mặt. Hơn nữa, Bạc Cận Ngôn cũng vô cùng thận trọng, không dễ dàng lộ diện ở chỗ cảnh sát. Sau khi hai bên liên hệ lần nữa mới biết, mấy hôm trước, Chu Thao giao đầu với phần tử tội phạm bị thương nên anh ta đổi địa điểm gặp mặt thành quán cà phê bình thường này. Không biết có phải anh ta cũng cân nhắc đến tính an toàn hay không?

Tuy nhiên, vì nơi này vô cùng nguy hiểm, Giản Dao càng phải thận trọng. Cô thuyết phục Bạc Cận Ngôn xin cấp trên cử hai cảnh sát đặc nhiệm trợ giúp. Hôm nay, họ sẽ đến thành phố này, bắt đầu đi theo bảo vệ cho cô và Bạc Cận Ngôn. Hiện giờ, họ chỉ hành động trong bóng tối thôi, nhiều người quá ngược lại dễ dàng bại lộ thân phận, dẫn đến nguy hiểm khôn lường.

Nhưng bây giờ, hai vị kia còn chưa đến nữa.

Giản Dao suy nghĩ chu đáo như thế, cũng chuẩn bị tư thế sẵn sàng rút súng ở thắt lưng ra bất cứ lúc nào. Còn Chu Thao sau khi uống vài hợp cà phê liền bỏ xuống, từ tốn hút thuốc.

Chu Thao làm cảnh sát gần hai mươi năm, sống ở biên giới đã mười năm. Những khó khăn, gian khổ, dao động và đau thương đã trải qua, hoàn toàn không cách nào chia sẻ với người ngoài. Đích thân anh ta đã phá được ba vụ án lớn, còn những vụ nhỏ thì không sao kể xiết. Thiết nghĩ giết một băng nhóm tội phạm lớn sẽ khó khăn biết nhường nào. Quả thật giống như bị đẩy vào một toà nhà đồ sộ lấp đầy dao nhọn, cần dày công chuẩn bị phòng tuyến nhiều năm như vậy. Hơn nữa, chỉ cần sơ suất là sẽ có cảnh sát hy sinh. Đã nhiều năm qua, tìm Chu Thao cũng trở nên nguội lạnh, nhưng từ nơi sâu thẳm đáy lòng, anh ta biết rõ, nhiệt huyết vẫn luôn âm ỉ, sục sôi.

Phật Thủ là băng nhóm nổi lên nhanh nhất và quy mô nhất mấy năm gần đây, đã ẩn núp nhiều năm trước khi xưng bá ở vùng Tây Nam này. Dĩ nhiên, mấy năm qua, Chu Thao từng gây ra vài dả kích không nhỏ cho chúng, song phương đều có thương vong. Kẻ cầm đầu rốt cuộc không được tự tung tự tác như ý muốn, nhưng để nhỏ cỏ tận gốc thì vẫn còn thiếu chút nữa. Chính vào thời điểm này, Chu Thao thông qua con đường bí mật, lấy được một phần tài liệu có liên quan đến tổ chức Phật Thủ, hỗ trợ rất lớn cho công việc của anh ta. Cùng lúc đó, Bạc Cận Ngôn liên lạc với anh ta tỏ ý muốn hợp tác. Chu Thao từng nghe đến sự tích của vị thần thám này, cũng tiết lộ tin tức với mấy cấp dưới tâm phúc. Đối với sự xuất hiện của Bạc Cận Ngôn, Chu Thao vô cùng hoan nghênh, bởi vì điều này chứng tỏ cấp trên đã quyết định đi một nước cờ lớn, ra tay đối phó với Phật Thủ. Tâm nguyện nhiều năm qua của anh ta sắp hoàn thành rồi.

Chỉ là không ngờ đến, đại sự sắp bắt đầu thì gặp rủi ro. Mấy ngày trước, hành động phục kích vây bắt một nhóm nhỏ bị rò rỉ thông tin, khiến Chu Thao và mấy cảnh sát hình sự bị thương, tên cầm đầu nhóm có biệt danh Rắn Mặt Cười trốn thoát. Người cảnh giác như anh đương nhiên phải suy xét tỉ mỉ về biến cố đột ngột này, vậy nên đã đổi địa điểm gặp mặt thành quán cà phê bình thường nơi góc phố. Thế nhưng, không ngờ họ lại gặp tình huống như bây giờ.

Chu Thao dựa thuốc vào gạt tàn: “Chúng ta vừa đi vừa nói thôi.” Rồi đặt tiền mặt lên bàn.

Giản Dao gạt đầu, ba người nhanh chóng rời khỏi quán cà phê.

Hai bên đường, nhà cửa san sát xen kẽ vài quán cơm bình dân, qua giờ cơm trưa nên trong quán không còn bóng dáng vị khách nào,

Chu Thao thì thảo luận: “Anh ta đang ở đâu?”

“Đi theo tôi.”

Giản Dao dẫn họ đi vào một quán ăn nhỏ vắng tanh. Ba người đi thẳng lên tầng. Có bóng người vụt lướt qua trên con phố ướt đẫm nước mưa sau lưng họ.

Lúc lên cầu thang, Chu Thao thì thầm: “Ba tên kia là người của cô à?”

“Không phải.”

Chu Thao trao đổi ánh mắt với cấp dưới, sau đó nhếch môi: “Vậy đến bắt ba ba trong rọ đi.”

Giản Dao thấy hai người họ cường tráng lại điềm tĩnh nên tinh thần cũng phần chần một chút. “Tốt.”

Quán ăn này là của nhà dân tự kinh doanh, Giản Dao đã trả tiền trước bao hết cả quán. Họ rào bước đến căn phòng riêng đơn sơ nằm sâu trong nhà. Giản Dao gõ nhẹ lên cánh cửa. Mây mù đã tan, mặt trời ló dạng, ánh nắng rọi qua khung cửa sổ từng vệt sáng lấp lánh như thủy tinh. Bạc Cận Ngôn cầm cốc trà ngồi bên cạnh bàn, nghe thấy động tĩnh liền cau mày nhìn họ: “Có người đi theo mọi người à?”

Giản Dao tiện tay khép cửa lại: “Vâng, sao anh biết?”

Bạc Cận Ngôn đặt cốc trà xuống, để Giản Dao dẫn đến góc tường lạnh nham: “Nghe tiếng bước chân của mọi người không bình thường lắm.”

Đây là lần đầu tiên Chu Thao nhìn thấy giáo sư Bạc Cận Ngôn tiếng tăm lừng lẫy. Tuy mù lòa nhưng khí chất vẫn áp đảo người khác, ung dung điềm tĩnh như châu như ngọc. Rõ ràng là thời khắc nguy cấp nhưng anh không hề bối rối chút nào, chỉ khẽ khàng, thân mật nói chuyện với vợ mình, sau đó chủ động néo vào chỗ nấp để tránh gây rắc rối cho họ.

Chu Thao nhìn hai vợ chồng họ, không kịp bàn bạc kỹ lưỡng nên chỉ đánh tiếng với anh: “Giáo sư Bạc, xù xong đám tôm tép này tôi sẽ bàn bạc chi tiết với anh.”

Bạc Cận Ngôn được vợ mình che kín phía sau, hờ hững mỉm cười: “Được, đợi trưởng Chu.” Cuối cùng bổ sung một câu: “Nghe danh đã lâu.”

Chu Thao và Giản Dao đều bật cười.

Tiếng bước chân vẫn chưa đến gần, nên Chu Thao vẫn bình thản tán gẫu dăm ba câu với Giản Dao: “Sao cô phát hiện ra được?”

Giản Dao giải thích: “Về mặt họ không đứng lăm, quá trầm lặng, cũng không đưa mắt nhìn nhau, không giống nhân viên phục vụ bình thường. Hơn nữa, tay họ khác với những đôi tay thường thấy của nhân viên phục vụ trong quán cà phê.”

Chu Thao gật đầu: “Cộng thêm cà phê họ pha quá khó uống. Cà phê đất như vậy nên một năm trước, tôi bấm bụng bỏ tiền uống thử một lần, hương vị rất ngon, vẫn còn nhớ như in.”

Giản Dao nở nụ cười.

“Lát nữa có cứu viện đến không?” Chu Thao hỏi nhỏ: “Chỉ hai người thôi hả?”

Giản Dao đáp: “Côn Minh của hai cảnh sát đặc nhiệm đến hỗ trợ chúng tôi.”

“Tốt lắm.”

Lúc này, cầu thang ngoài cửa vang lên tiếng động rất khẽ. Bọn chúng đua lên đến nơi roof. Mọi người im lìm, giữ sức chờ đợi.

Giờ phút này, ánh mắt Chu Thao sáng quắc như soi, tay cầm một bộ bát đĩa bằng sứ trên bàn, ném phăng về phía cửa sổ phát ra tiếng loảng xoảng. Giản Dao thầm đếm “3, 2, 1!”, quả nhiên nghe thấy cửa phòng thỉnh linh bị đẩy ra, đối phương kích động tiến vào.

Ba phút sau, Bạc Cận Ngôn và Chu Thao đã ngồi xuống thong thả uống trà. Ba tên côn đồ kia đã bị thuộc hạ của Chu Thao và Giản Dao đánh ngất xỉu trong góc phòng. Cậu cảnh sát trẻ tuổi xử lý hai tên, Giản Dao chỉ kịp xử lý một tên. Cô không khỏi cảm thán, cảnh sát nơi này ra tay nhanh và hiểm thật.

“Giáo sư, anh định tra tìm thành phần chủ chốt và căn cứ địa của bọn chúng như thế nào?” Chu Thao trực tiếp bàn bạc vấn đề chính.

Bạc Cận Ngôn nhàn nhạt đáp: “Suy luận.”

Chu Thao nâng cốc trà lên uống một ngụm, tỏ vẻ nghi ngờ: “Thứ cho tôi nói thẳng, cấp trên bảo tôi giao tài liệu cho anh, hơn nữa còn tận lực phối hợp với công tác điều tra của anh. Nhưng tội phạm ở biên giới không giống như nội địa, chúng nguy hiểm và có mạng lưới liên kết rất lớn. Làm thế nào tôi có thể tin tưởng anh được?”

Bạc Cận Ngôn yên lặng thoáng chốc. Nếu đổi lại trước đây, chất vấn của Chu Thao nhất định sẽ bị anh cười nhạo. Nhưng hiện tại, Giản Dao biết anh đã khác trước rồi. Anh của bây giờ đã biết rõ bản thân mình cần gì, còn học được cách tiết chế về ngạo nghễ từ cốt tủy.

Bạc Cận Ngôn thong thả thuyết phục: “Bất cứ nghi phạm nào đều có dấu vết để truy tìm. Việc này trong lĩnh vực điều tra truyền thống của các anh gọi là theo dõi địa lý, còn trong lĩnh vực tâm lý học tội phạm là Geographic Profiling. Đặc điểm phân bố những nơi chúng xuất hiện, lộ tuyến phạm tội nhiều lần của chúng lấy gì làm trung tâm, xu hướng gây án của chúng, những đặc điểm tâm lý được thể hiện trong các lựa chọn này... Chúng đối với tôi chỉ như là một phương trình phức tạp. Anh có thể cung cấp cho tôi càng nhiều thông tin thì tôi càng có thể nhanh chóng giải được đáp án, bao gồm cả thân phận và phân công vai trò trong nội bộ tổ chức này, giống như tấm mắt chứng kiến.”

Với kinh nghiệm dày dặn trong nghề, Chu Thao vờ nghe đã hiểu những lời Bạc Cận Ngôn vừa nói. Nội tâm có chút kích động sôi trào, anh ta gật đầu: “Tốt, tôi hiểu rồi. Tôi sẽ dốc hết sức phối hợp cùng anh, thiết đặt bàn cờ thật hoàn hảo, sau đó thu lưới.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười.

“Sếp Chu, ba người này là sao?” Giản Dao lên tiếng.

Chu Thao nhăn mày: “Xin lỗi, có thể liên quan đến nhóm tội phạm mấy ngày trước bị tôi tiêu diệt, tên cầm đầu là Rắn Mặt Cười đang lẩn trốn. Dù chỉ là băng nhóm nhỏ, nhưng chúng rất hung ác và xảo quyệt. Bản thân kẻ cầm đầu luôn giấu diếm khuôn mặt thật, hầu như chưa ai từng gặp hắn, không biết hắn là nam hay nữ, già hay trẻ. Nghe nói hắn có hợp tác làm ăn với Phật Thủ, nhưng không phải người của Phật Thủ. Kẻ này có vài đường dây bí mật, ngay cả tin tức của cảnh sát cũng bị hắn nắm được. Sau khi trở về tôi sẽ điều tra nghiêm ngặt chuyện này, xem trong đội có nội ứng của Rắn Mặt Cười hay không, bắt được sẽ nghiêm trị không tha. Hiện nay, tổ chức của hắn đã bị đánh tan tác nên có lẽ chỗ cùng rút gấu, hôm nay tám phần là muốn giết chết tôi.”

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đều lặng thinh. Mức độ hung hãn và phức tạp của tội phạm biên giới, họ không hề nắm rõ. Chu Thao vừa định lấy túi hồ sơ trong người ra thì bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa “cộc, cộc”, tay anh ta lập tức rút lại.

“Chắc cảnh sát đặc nhiệm đến rồi.” Giản Dao nhìn qua mắt mèo trên cánh cửa, thấy hai người đàn ông trẻ tuổi mặc áo khoác da màu đen, thân hình rắn chắc dẻo dai, vẻ mặt nghiêm nghị đứng bên ngoài.

Giản Dao gật đầu với Chu Thao, nhưng chỉ mở cửa hé hé. Dù sao ngày đầu tiên đến thành phố này, cô đã gặp phải đạo tặc, suýt nữa bị mắc bẫy, nên tự nhiên phải cẩn trọng một chút.

Cô nhìn hai người kia hỏi: “Các anh là..”

Hai người đồng thanh đáp: “Tổ hành động đặc nhiệm Côn Tây, đến phối hợp với mọi người.” Nói xong, họ lấy ra hai tấm thẻ ngành để chứng minh thân phận. Giản Dao đối chiếu với người thật, thấy chính xác mới yên tâm mở cửa.

Hai cảnh sát đặc nhiệm vừa nhìn thấy tình hình trong phòng cũng sửng sốt. Họ phản ứng rất nhanh, cho thấy tính cảnh giác cao độ của một đặc công, nhìn chằm chằm ba tên côn đồ bị bắt.

Giản Dao giới thiệu sơ qua: “Tôi là Giản Dao, thành viên tổ chuyên án Bắc Kinh. Đây là giáo sư Bạc. Sau này, nhờ hai anh hỗ trợ chúng tôi.” Cô không hề giới thiệu thân phận của Chu Thao. Chu Thao chỉ châm thuốc hút rồi gật đầu với họ.

Hai cảnh sát đặc nhiệm đồng thanh đáp “vâng”, sau đó trầm mặc đứng một bên chờ lệnh.

Hành động lần này xem như chính thức mở màn. Chu Thao lấy túi hồ sơ trong người ra lần nữa, khề cần dặn: “Tuyệt đối giữ cho kỹ.” Giản Dao nhận lấy, bỏ vào túi quần bên hông.

“Giải nghi phạm ra ngoài trước đi.” Chu Thao nói với cấp dưới.

Giản Dao cũng nói với hai cảnh sát đặc nhiệm: “Hai anh ra ngoài trước đi.”

Mọi người gật đầu rồi đi ra ngoài, để lại không gian riêng tư cho Chu Thao và Bạc Cận Ngôn trao đổi căn kế về tình huống của tổ chức Phật Thủ. Đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn chợt cất lời: “Đội trưởng Trương ở tổ hai anh gần đây khỏe không?”

Hai cảnh sát đặc nhiệm khựng bước, một người lớn tuổi trong đó quay đầu lại: “Giáo sư Bạc, anh nhớ nhầm thì phải. Trong tổ chỉ có đội trưởng Tạ, đội trưởng Mã, không có đội trưởng Trương.” Người còn lại cũng cười gật đầu.

Chu Thao nheo mắt, từ từ nhả ra một làn khói, đột ngột rút súng ra. Trong tích tắc, hai gã “cảnh sát đặc nhiệm” cũng hành động cực kỳ nhanh, rút súng bắn ngay.

Nhưng chuyện bí hiểm vẫn xảy ra. Cấp dưới của Chu Thao vì áp tải ba tên côn đồ đi trước nên không hề hay biết biến cố phía sau. Một gã “cảnh sát đặc nhiệm” bắn vào lưng cậu ta. Chu Thao gào to “Nằm xuống!” nhưng không còn kịp nữa. Người cấp dưới phản ứng nhanh vội quay người ngã xuống đất, nhưng đạn vẫn bắn trúng bụng cậu ta. Cậu ta nằm nhoài trên mặt đất, bị thương nặng không thể cử động.

Giản Dao một tay ấn Bạc Cận Ngôn xuống, rút súng bắn. Dù cô đã đi theo cảnh sát hình sự dùng mìn Phương Thanh học nghề một năm, nhưng kinh nghiệm thực chiến với tội phạm vẫn còn hạn chế, lại muốn bảo vệ Bạc Cận Ngôn nên động tác rút súng hơi chậm.

“Đoàng” một tiếng, Chu Thao bắn trúng một trong hai tên, nhưng tên còn lại nổ súng về phía họ. Chu Thao bỏ nhào người về trước, chắn trước mặt Giản Dao và Bạc Cận Ngôn.

Giản Dao hô một tiếng: “Sếp Chu!” Cô buông Bạc Cận Ngôn ra, giờ súng bắn tên kia, sau đó đỡ lấy Chu Thao bị trúng đạn.

Giây trước, Chu Thao còn lịch sự nho nhã, bây giờ sắc mặt đã tái nhợt, trợn mắt hét lên: “Mau đuổi theo. Tài liệu... không thể rơi vào tay chúng...”

Giản Dao ngẩng phát đầu, thấy bóng người chợt lóe. Hóa ra kẻ bị Chu Thao bắn trúng lúc nãy thừa dịp họ không chú ý đã giật lấy hồ sơ trên bàn, chạy trốn ra ngoài. Giản Dao kinh hãi, Chu Thao phun ra ngụm máu: “Yên tâm... mạng tôi dai lắm, chỉ chốc lát... thì không chết được đâu.”

Giản Dao cắn răng nhìn Bạc Cận Ngôn. Anh cúi đầu về phía Chu Thao trên mặt đất, nói nhanh: “Chúng tôi sẽ lấy lại được tài liệu.” Chu Thao nhìn anh, khẽ gật đầu.

Giản Dao kéo tay Bạc Cận Ngôn, vừa xuống lầu đã nghe thấy tiếng xe hơi, hẳn là tên côn đồ kia đã phóng xe chạy trốn rồi. Hai người lập tức lên xe, anh nắm chặt tay vịn bên cửa. Giản Dao nghiêng răng đập ga, tăng tốc đuổi theo.

Tuy Giản Dao lái xe vững nhưng rất ít khi chạy nhanh, hướng chỉ là rượt đuổi. Suốt quãng đường, tuy vẫn bám riết nghi phạm nhưng không tránh khỏi những trở ngại trên đường. Truy đuổi hung hiểm như vậy, trái lại Bạc Cận Ngôn rất bình tĩnh, còn thản nhiên trên: “Không ngờ em cũng có thể lái xe bạt mạng thế.”

Thời điểm này mà anh còn có thể bình thản nói đùa được, khiến Giản Dao đang căng thẳng thót tim cũng thả lỏng một chút. Nhưng cô vẫn chau mày, bằng giọng hỏi: “Chuyện này là sao? Cảnh sát đặc nhiệm là giả mạo à? Nhưng làm sao họ biết kế hoạch hành động của chúng ta?”

Bạc Cận Ngôn trầm tĩnh: “Xem ra Chu Thao đoán không sai. Hai chúng ta đơn độc lên đường, chỉ liên lạc với mình anh ta, suốt quãng đường đều hết sức cảnh giác, không để bị theo dõi hay bị người khác chú ý. Nhưng anh ta và phần tử tội phạm đã nhiều lần giao chiến, cho nên bị theo đuổi, tập kích, rò rỉ tin tức nội bộ cũng không phải không có khả năng. Thông tin hai cảnh sát đặc nhiệm được cử đến hỗ trợ không phải hoàn toàn được bảo mật, giữa các cấp sẽ có công văn qua lại. Họ cũng bị người khác theo dõi, đánh tráo giả mạo.”

Giản Dao im lặng. Vốn nghe Bạc Cận Ngôn nói xong kế hoạch, cô nghĩ con đường phía trước dù gian nan phức tạp, nhưng chỉ cần tiến triển từng bước thì có cửa ải nào mà không qua được? Nhưng không tin nổi, ngày đầu tiên đã xảy ra tình huống bất ngờ này. Cục diện hiện tại còn hung hiểm đáng gờm hơn cả vụ án tên biến thái ăn thịt người Hoa tui ở Mỹ năm đó.

Một tay Giản Dao nắm vô lăng, tay còn lại nắm chặt tay Bạc Cận Ngôn. Anh thoáng giật mình, ngược mắt nhìn cô.

“Bất kể gặp phải tình huống gì, đều không được buông tay em. Gặp nguy hiểm, thì cứ đứng sau lưng em.” Giản Dao cương quyết.

Bạc Cận Ngôn im lặng thoáng chốc rồi đồng ý: “Được.”

Cuối cùng đã đuổi kịp! Phía trước là bến tàu bỏ hoang. Tên kia chần hấn quá vội vàng liều lĩnh nên mới chạy đến đường cùng này.

Giản Dao vô cùng bình tĩnh nói: “Cận Ngôn, giữ tay lái giúp em, nghe em chỉ huy.”

“Được.”

Tay anh cầm vô lăng, Giản Dao lấy súng ra, quát lên: “Bên trái mười lăm độ.”

Bánh lái xoay qua trái chính xác mười lăm độ. Xe họ tạt vào đoạn đường vắng, tiến gần hơn đến xe của kẻ tình nghi. Giản Dao lạnh lùng nổ súng.

“Đoàng!” Đạn bay thẳng vào cửa sổ xe đối phương, tấm kính bên ghế vỡ nát. Đối phương cũng sợ ngây người, thò đầu ra như không muốn sống, điên cuồng nổ súng chống trả.

“Đoàng!” Một tiếng, sau đó là tiếng phanh xe chói tai. Giản Dao thảm kiêu không ổn, bánh xe của họ bị trúng đạn rồi. Nhưng chính vào khoảng khắc gần nhau trong gang tấc, cô bắt lấy cơ hội, nổ súng chính xác vào lưng gã kia. Xe gã bẻ ngoặt đi, đụng vào hàng rào bến tàu, đầu xe dập nát, rốt cuộc cũng dừng lại.

Giản Dao thở hắt một hơi, cầm vô lăng từ từ dừng xe lại. Tuy Bạc Cận Ngôn không thấy gì nhưng vẫn nghe được chuyện xảy ra, khen ngợi: “Làm giỏi lắm!”

Giản Dao hỏi đùa: “Bây giờ, có phải em giống cảnh sát hình sự thực thụ trong tổ của anh rồi không?”

“Còn phải hỏi sao?”

Giản Dao nắm tay anh, cùng tiến về phía xe kẻ tình nghi. Lúc đến gần, cô buông tay Bạc Cận Ngôn ra, giờ súng thật trọng đi đến.

Bến tàu này bừa bãi hỗn tạp, xe kẻ tình nghi đụng vào đồng hàng hóa văng lộn xộn. Nhưng sự cẩn thận của cô không cần thiết, bởi gã đã gục hết trên tay lái rồi. Cô thờ dãi, lấy lại túi hồ sơ trong tay gã, còn cẩn thận đến mức nhét xấp tài liệu quan trọng của Chu Thao vào túi trong của áo khoác. Lục túi của kẻ tình nghi thì không phát hiện gì khác, trái lại cô thấy được một hình xăm bạch xà rất nhỏ bên cánh tay phải, uốn lượn sinh động, trông rất dữ tợn. Cô nói phát hiện này cho Bạc Cận Ngôn nghe, anh nhủ mày trăm tư giây lát.

Xe họ thuê đã bị nổ bánh, không thể dùng được nữa. Việc khẩn cấp trước mắt là mau chóng trở về gặp Chu Thao và đội cảnh sát hình sự, điều tra rõ ràng chuyện hôm nay, tiếp tục triển khai kế hoạch. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn cùng dời thi thể kia ra ghế sau xe, sau đó lái xe của tên tội phạm quay về, tuy hư hỏng nặng nhưng vẫn còn đi được.

Lúc này, mặt trời đã ngã bóng về phía Tây, ánh nắng lấp lóa soi xuống mặt nước phản lạng. Xung quanh đều là đồ tạp nham và rác rưởi, khiến nơi này như một thế giới bị bỏ hoang. Giản Dao chạy men theo đường bến tàu, từ từ lái ra ngoài. Vị trí nơi đây vốn hẻo lánh, giờ phút này chẳng có lấy một chiếc xe qua lại.

Lòng Giản Dao bỗng dâng lên nỗi bất an khó hiểu. Sau đó, cô nghe thấy Bạc Cận Ngôn bên cạnh chậm rãi cất lời: “Giản Dao, chúng ta có thể sẽ gặp phải nguy hiểm lớn hơn nữa.”

Tay Giản Dao siết chặt vô lăng, nghe anh nói tiếp: “Tên tội phạm này rõ ràng là kẻ đầu sỏ trong hai cảnh sát đặc nhiệm giả. Biểu hiện hôm nay của hắn có đúng có mưu, kế hoạch chu toàn. Nhanh trí và quả quyết, nhất định là nhân vật không nhỏ. Tại sao gã lại chạy đến bến tàu này? Anh nghĩ gã tuyệt đối không phạm phải sai lầm hoảng hốt chạy bừa đâu.”

Con lạnh buốt lan khắp người Giản Dao khiến cô bất giác rung mình. Lẽ nào... là dụ họ vào bẫy? Hay có mưu mô gì khác? Hiện tại, kẻ địch họ đối mặt rốt cuộc là ai? Trước khi họ gặp Chu Thao, cái ao sâu tội phạm ở đây đã bị khuấy động đến mức nào rồi? Thế nên họ vừa đến đã bị cuốn vào vòng xoáy này. Bọn chúng hiểu được bao nhiêu về kẻ thù của mình? Biết được bao nhiêu về kế hoạch tổng tiến công của cảnh sát? Có kế hoạch phản công chưa?

Phật Thủ, sát thủ mặt nạ, Chu Thao, gian tế, Rắn Mặt Cười... rốt cuộc hiện giờ, họ đang gặp phải cục diện gì đây? Tất cả những thứ này đều quá đổi mơ hồ.

Lúc này, phía trước truyền đến tiếng động cơ hỗn độn, ít nhất có đến mấy chiếc xe đang chạy về phía này.

Giản Dao chậm chạp dừng lại.

Đó là bốn chiếc xe con màu đen, vây quanh họ trên đường bến tàu chật hẹp. Sau đó, hơn mười gã đàn ông xuống xe. So sánh với hai tên con đồ giả trang thành cảnh sát đặc nhiệm nghiêm chỉnh kia, những tên trước mặt tuyệt nhiên phơi bày khí chất và thân phận thật sự của mình. Ngông nghênh lỗ mãng, thô thiển hiểm độc, vừa nhìn đã biết đám người bạo lực không có ý đồ gì tử tế gì rồi.

Tay Giản Dao siết chặt khẩu súng, đáy lòng nặng trĩu.

Sau đó, có một cánh tay ấm áp bao phủ tay cô và khẩu súng. Tiếng Bạc Cận Ngôn khê khàng vọng đến bên tai: “Kể từ bây giờ, bất kể xảy ra chuyện gì, hãy đứng sau lưng anh.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Type: phandongvy242

Đất trời đã nhuộm đậm sắc màu mờ tối của buổi chiều tà. Mặt trời lặng lẽ nép mình sau rặng núi cao, từng làn gió rét mướt thổi ào ạt qua bến tàu vắng lặng.

Bạc Cận Ngôn xuống xe. Đám người kia nhìn thấy dáng vẻ thư sinh đeo kính, chống gậy, lần mò đi đến của anh đều sùng sốt. Giản Dao tạm thời cất súng lục ở eo sau, theo anh xuống xe.

Địch mạnh ta yếu, không nên ương ngạnh chống chọi mà phải tùy cơ ứng biến. Nhưng lòng cô như bị lớp lớp sương mù giăng kín, bởi hiện tại, họ đối mặt không phải sát thủ biến thái mà là phần tử tội phạm tinh thần bình thường. Nói thật, đây không phải là lĩnh vực họ am hiểu và nắm rõ. Phải biết rằng, điều thần thám thông minh sợ nhất không phải là gặp phải kẻ thông minh mà là chạm trán những kẻ chỉ biết dùng nắm đấm. Năm ngoái, nhóm sát thủ mặt nạ không phải đã tập kích tổ chuyên án như thế sao?

Trong đầu Giản Dao thậm chí thoáng qua chút ý nghĩ tiêu cực: Cô và Bạc Cận Ngôn từng bắt vô số kẻ trọng phạm hung ác cùng cực, chắc chắn không xúi quẩy đến mức phải chết trong tay một đám vô danh tiểu tốt chứ? Cô lập tức lấy lại tinh thần, gai ốc toàn thân như dựng đứng, sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng rất nhanh, Giản Dao đã biết mình sai rồi. Người thông minh không hề sợ đụng độ kẻ bạo lực nông cạn. Anh là người như vậy, luôn kiêu ngạo nhìn xuống chúng sinh như một đấng tối cao, đùa giỡn những kẻ tầm thường kia trong lòng bàn tay, thậm chí càng chơi càng lớn, chơi đến mức cuồng vọng nhưng vẫn hết sức thận trọng, không ai có thể ngăn cản.

Tên đầu sỏ là một người đàn ông khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, tóc chải ngược lên, vóc dáng trắng kiện, mắt nhỏ môi dày. Hắn mặc áo ghi lê jeans, bên tay áo còn có hình xăm dữ tợn. Giản Dao vừa nhìn đã có cảm giác người này miệng cộp gan thỏ, nhưng không hề ngốc nghếch. Gã nhìn hai người họ chốc lát, lại lướt mắt nhìn biển số xe của họ: “Hai người là...”

Cho nên có đôi khi, con người bị đẩy đến ranh giới sống chết, cơ hội chỉ nằm trong chân tơ kẽ tóc, thoáng qua rồi biến mất, phải xem ta có đủ nhạy bén nắm bắt hay không. Thế nhưng, những tên tội phạm tầm thường này đang phải đối mặt với nhà tâm lý học tội phạm ưu tú nhất.

Trong đầu Giản Dao như có rất nhiều sợi dây đàn kéo căng bị gãy liên hồi. Gã không biết thân phận của hai người họ. Chúng chắc chắn đến đây với mục đích nào đó, có một cuộc hẹn ở đây, hẹn ngay chỗ tên côn đồ kia lái xe đến? Cho nên kẻ ấy mới liều mạng chạy về phía này, kỳ vọng có được sự trợ giúp? Có điều đám người này vừa nhìn đã biết là hạng chân tay, dù trong tổ chức nào thì địa vị cũng không cao.

Bọn chúng không biết tướng mạo của người cần gặp. Đây là một băng nhóm khác.

Giản Dao nhìn về phía Bạc Cận Ngôn. Tất cả những gì cô suy nghĩ tất nhiên anh cũng đã nghĩ đến. Phải lợi dụng tình hình thế nào? Tận dụng cơ hội từ đâu? Một chút khả năng sống sót này họ có thể nắm chắc không?

Trong ánh hoàng hôn dần tàn lụi, người đàn ông vừa thông minh vừa lạnh nhạt đứng bên cô giờ phút này lại chậm rãi nhếch môi cười. Giản Dao nhìn không chớp mắt. Bởi vì nụ cười này khác hẳn ngày thường. Khí chất chính nghĩa trên người anh thoáng chốc biến đổi một cách thần kỳ, thậm chí còn mang theo đôi chút bồn chột, khinh thường. Anh còn đưa lưỡi liếm môi trên, cảm khẽ nhúc nhích, tức khắc toát lên vài phần vô lại.

Tuy Giản Dao đã quá quen thuộc với khuôn mặt anh, lúc này cũng thăm giết mình. Quả thật Bạc Cận Ngôn vốn có dáng vẻ của một công tử đào hoa, mắt dài, mũi cao, da trắng, môi mỏng. Nhưng tính cách và khí chất của anh đã hoàn toàn át đi đặc điểm diện mạo. Song hiện giờ, trong nháy mắt anh như biến thành người khác, khoác lên mình vẻ tà ác mà mị lẫn cuồng vọng khó có thể kiểm soát.

Giọng điệu vừa trầm ngâm vừa bông đùa của Bạc Cận Ngôn vang lên: “Anh nói xem?”

Tất cả đều im lặng. Đồng loại có thể nhận ra nhau, hiển nhiên bọn chúng đã bị khí chất đáng sợ của anh trấn an. Nhưng gã đầu sỏ cũng không phải tên ngốc. Gã đưa mắt ra hiệu cho đám đàn em, bọn chúng dần tản ra, bao vây Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và chiếc xe của hai người. Phần hông của vài người đều phồng lên rõ rệt, chắc chắn là mang theo súng.

Tay Giản Dao đặt hờ bên hông. Nếu có gì không ổn, cô sẽ lập tức rút súng nhắm vào gã đầu sỏ. Mà hiện giờ gã cũng đang nhìn xoáy vào cô, dường như đọc được ý định của người phụ nữ này. Anh mắt lạnh lẽo của gã dò sang Bạc Cận Ngôn: “Anh... bị mù?”

Bạc Cận Ngôn cười khẩy: “Vậy thì sao? Các người chỉ cần biết cái tên Rắn Mặt Cười là được.”

Giản Dao thẳng thốt.

Gã đầu sỏ quan sát hai người rất lâu mới hỏi tiếp: “Cô ta là ai?”

Bạc Cận Ngôn đáp vô cùng tự nhiên: “Dĩ nhiên là mắt của tôi.” Giản Dao hết sức phối hợp, lạnh mặt nhìn gã đầu sỏ, rút súng chìa vào gã. Giờ phút này mới giương súng, ngược lại càng thể hiện khí thái.

Gã đầu sỏ bán tính bán nghi liếc mắt nhìn ra sau họ, gằn giọng: “Người chết sau xe là ai?”

Bạc Cận Ngôn lẳng lặng không đáp. Tim Giản Dao cũng thót lên. Nhưng có tên đàn em lục soát được thẻ ngành cảnh sát trên người gã xấu số lúc này, sắc mặt lập tức tái nhợt: “Anh Duyệt, là cảnh sát!”

Thần sắc tên Duyệt cả kinh.

Bạc Cận Ngôn thờ ơ nói: “Anh Duyệt, thuộc hạ của anh đúng là thích ồn ào. Chỉ là giết một tên cảnh sát nhãi nhép thôi đã sợ như vậy rồi sao?”

Tên Duyệt tức giận trừng mắt nhìn đàn em: “La lối cái quái gì?” nhưng nhìn Bạc Cận Ngôn thì vẻ mặt đã hòa hoãn hơn nhiều. Gã hạ giọng hỏi: “Đồ đâu?”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đồng thời lặng thinh. Đồ ư? Đồ gì?

Tên Duyệt chăm chăm quan sát vẻ mặt hai người họ. Giản Dao bỗng tốt mồ hôi lạnh. Lẽ nào gã nói là thứ kia? Bọn chúng biết sự tồn tại của nó ư? Vậy rốt cục bọn chúng là ai? Thứ tên Rắn Mặt Cười cướp được vốn định giao cho ai? Nhìn thái độ của tên Duyệt, địa điểm hai bên hẹn gặp giống một cuộc... giao dịch.

Bạc Cận Ngôn lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc. Anh sờ lên đôi môi hơi khô của mình, không đáp mà hỏi ngược lại: “Anh Duyệt, có thuốc lá không?”

Tên Duyệt liếc nhìn anh rồi lấy bao thuốc lá và bật lửa trong túi áo ra ném cho Giản Dao. Giản Dao chụp lấy, đưa cho Bạc Cận Ngôn mà lòng ngổn ngang trăm mối. Bạc Cận Ngôn thành thạo rút một điếu thuốc ra châm lửa, rít một hơi sâu, vẻ mặt toát lên vẻ hường thụ, thư thái.

Giản Dao vừa đau lòng lại dờ khóc dờ cười. Đây là lần đầu tiên chồng cô hút thuốc đấy, thế mà biểu hiện giống hệt như gã đàn ông lên cơn nghiện thuốc vậy. Cô biết, đây là anh đang kéo dài thời gian, suy nghĩ tìm đối sách.

Bạc Cận Ngôn nhả ra một dòng khói tròn, ngay cả động tác này cũng ung dung, điều luyện vô cùng: “Đồ hứa với Phật Thủ, đương nhiên tôi sẽ mang đến. Mấy tên cảnh sát cũng không phải đối thủ của tôi. Có điều, lúc trước đã nói rõ, tôi phải lấy được thứ tôi cần thì mới đưa món đồ kia cho các người được.”

Giản Dao thầm reo trong lòng. Nói ra lời này sẽ không ai nghi ngờ rằng anh có phải là tên Rắn Mặt Cười trong truyền thuyết hay không.

Tên Duyệt yên lặng trong chốc lát rồi cười rộ lên: “Phật thủ, Phật tâm, bọn tao luôn coi trọng tín nghĩa, đương nhiên sẽ làm theo giao hẹn. Rắn Mặt Cười, nghe danh không bằng gặp mặt, hôm nay xem như chúng ta kết giao bạn bè. Chờ anh gặp mặt người kia thì hãy giao đồ. Có điều súng trên người cô bỏ của anh phải giao cho bọn này giữ.”

Giản Dao chưa kịp hành động, Bạc Cận Ngôn đã lạnh nhạt nói: “Còn ngần ra đó làm gì? Không nghe thấy anh Duyệt nói sao?”

Giản Dao vút khẩu súng xuống đất. Tên Duyệt nói một tiếng “Đắc tội!” Rồi phát tay ra hiệu. Hai tên đàn em bước tới, phủ hai chiếc bao bố trùm đầu Bạc Cận Ngôn và Giản Dao lại, không để họ nhìn thấy gì cả.

Bọn thuộc hạ thay phiên canh giữ hai người họ. Tên Duyệt châm thuốc, ngẩng đầu nhìn con thuyền từ xa chạy đến, hết như một con vật đang quỳ mọp trong bóng chiều loang lổ.

“Lên thuyền!”

☆☆☆

Đây là một thùng dầu lớn, phẳng phất có mùi gì sét. Thứ mùi khó chịu đó như con sâu nhúc nhích chui vào mũi họ. Chỉ có một chút ánh sáng nhàn nhạt soi xuống từ khe hở trên đỉnh đầu. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao bị nhét chung một thùng, anh gần như ôm cả người cô.

Tên Duyệt nói tạm thời họ phải trốn trong thùng dầu để né tránh cảnh sát, nhưng hiển nhiên cũng là vì phòng bị và khống chế. Hơn nữa, như vậy, hai người họ sẽ hoàn toàn không biết phương hướng và đích đến của thuyền.

Thùng dầu đặt ở đuôi boong tàu, xung quanh không có động tĩnh gì cả. Có lẽ tên Duyệt và đám đàn em cảm thấy không cần thiết phải canh chừng từng giây từng phút, Giản Dao cọ sát vào cằm Bạc Cận Ngôn, thờ dãi: “Đúng là người tính không bằng trời tính.”

Quý ngài Bạc hành vi phóng túng hơn nửa giờ qua, lúc này đã khôi phục dáng vẻ kêu ngoao, lạnh lùng như cũ. Trong hoàn cảnh gay go như vậy mà anh vẫn có thể thông dong đáp: “Không đâu, Giản Dao; không cần ủ rũ như vậy. Đây chỉ là một sai lệch nhỏ trong toàn bộ kế hoạch ban đầu của anh thôi. Dù sao chuyện ngoài ý muốn đâu ai dự liệu được. Thậm chí như thế càng có thêm nhiều cơ hội tốt. Bởi vì chúng ta, vốn là người đặt ra bố cục, nhưng bây giờ lại ở trong chính cục diện ấy rồi.”

Giản Dao nở nụ cười. Quả thật nhà tâm lý học tội phạm này vẫn rất thư thái, thông dong, đã hoàn toàn nắm rõ đại cục rồi. Chu Thao từng đề cập đến Rắn Mặt Cười bí ẩn và mưu mô, kẻ cầm đầu băng nhóm nhỏ mới nổi. Tuy không biết Rắn Mặt Cười làm sao biết được tin tức về phần tài liệu kia, hôm nay còn lập bẫy đến cướp, nhưng vài ngày trước, hẳn bị Chu Thao đánh bại thảm hại, hiện tại muốn dâng tặng phần tài liệu này cho tổ chức Phật Thủ có thể lực nhất ở Tây Nam cũng là hợp tình hợp lý. Bạc Cận Ngôn nhân cơ hội giả mạo tên Rắn Mặt Cười mà hai người họ vừa bắn chết, thật ra cũng khá miễn cưỡng. Nhưng chuyện tâm lý chiến này, bản chất thắng bại chỉ nằm trong gang tấc. Hôm nay, lúc cô bình tĩnh quan sát cử chỉ và lời nói của anh, cẩn thận thăm dò và tiến công, chẳng ngờ thật sự khiến tên Duyệt tin tưởng anh chính là Rắn Mặt Cười. Nhưng chuyện đi này của họ nếu thật sự có thể xâm nhập vào nội bộ của Phật Thủ, vậy cũng như có thu hoạch ngoài ý muốn. Chẳng qua khi đến đó rồi, thân phận này có thể diễn tiếp được nữa không?

Lòng Giản Dao thấp thỏm, bất an, bất giác siết chặt tay anh. Anh biết cô lo lắng nên thầm thì xoa dịu: “Vợ à, chuyện sau này, em cứ giao cho chồng mình đi. Bây giờ, anh cho rằng em nên chợp mắt chốc lát thì hơn, bổ sung thể lực. Dầu sao em cũng là người chịu trách nhiệm đánh nhau trong nhóm của chúng ta mà.”

Giản Dao không nhịn được cười, khẽ “ừm” một tiếng rồi vùi đầu vào ngực anh. Thuyền dập dờn theo con sóng, mùi nước sông quanh quẩn trong không khí. Trong không gian chật hẹp tối tăm, trên con sông Kim Sa nguy cơ tứ phía, Giản Dao bỗng thấy thật yên bình.

“Cận Ngôn này...” Cô như sắp ngủ thiếp đi, mơ mơ màng màng hỏi: “Mất anh lúc nào mới thấy lại được ánh sáng đây?”

Bạc Cận Ngôn yên lặng một lúc lâu, đặt tay cô lên đôi mắt mình. Giản Dao cảm nhận được ánh mắt anh đang mở trong bóng tối, hàng mi rậm rạp sụt nhẹ trong lòng bàn tay cô, dù không có bất cứ lời nói nào nhưng lại hơn hẳn nghìn câu vạn chữ. Cô ôm chặt lấy thân thể gầy gò của anh, nơi đáy mắt đọng đầy ánh nước.

☆☆☆

Giờ phút này, tên Duyệt ngồi ở mũi thuyền, hút thuốc lảo của dân bản xứ, tâm trạng thư thái vô cùng. Vầng trăng sáng phản chiếu trên những gợn sóng lăn tăn trên mặt sông và dãy núi hoang vu, trầm tư như say ngủ. Nghĩ đến nhiệm vụ lần này thành công mỹ mãn, còn có thể được người kia ưu ái, gã liền vui sướng, đắc ý vô cùng.

Thật ra thì vị trí của gã trong tổ chức Phật Thủ chỉ là tên thủ lĩnh cấp trung mà thôi. Nhưng mấy đàn em của gã là tội phạm thật sự, đương nhiên khác với đám lẫn lộn trong giới xã hội đen như rắn không đầu kia. Thế lực ngầm của Phật Thủ ở vùng đất Tây Nam không những kín kẽ mà còn khó gia nhập, mặc dù thường có cơ may gặp gỡ. Thế nên cũng có một vài tổ chức mới nổi gần đây muốn đầu quân vào Phật Thủ, điển hình là Rắn Mặt Cười.

Giản Dao đoán không sai. Sau khi băng nhóm Rắn Mặt Cười bị Chu Thao đánh tả tơi, quả thật đã đưa tin cho phía bên này, nói sẽ chấp hai tay dâng lên phần tài liệu lên quan mật thiết đến chuyện sống còn của Phật Thủ. Dĩ nhiên, cấp bậc thường thường kia, tên Duyệt hoàn toàn không biết đó là tài liệu gì.

Nhưng người kia từ trước tới giờ luôn cẩn thận, chu đáo, nhìn người nhìn việc đều rất chuẩn. Hẳn đã ra lệnh, nhất định phải mang Rắn Mặt Cười và tài liệu kia đến trước mặt mình. Cho nên tên Duyệt không vội vàng động thủ với Rắn Mặt Cười, cũng không cưỡng ép cướp đi phần tài liệu kia. Không chừng sau này, tất cả trở thành anh em chung hội thì sao? Mấu chốt là tên Duyệt không dám nghịch ý người kia mà hành động thiếu suy nghĩ.

Tuy nhiên, chuyện Rắn Mặt Cười là một tên mù quáng thật nằm ngoài dự đoán của gã. Người trong giới này đa số đều che giấu bản thân rất cẩn mật, không dễ dàng bại lộ thân phận, nếu không đã sớm bị cảnh sát để mắt đến rồi. Giống như tên Duyệt đã ở trong Phật Thủ mấy năm cũng không biết được dáng vẻ của người kia thế nào. Và lại, giang hồ vốn nhiều kỳ nhân, tên tự xưng Rắn Mặt Cười kia cười lên cũng thật nham hiểm, vừa nhìn đã biết lòng dạ thâm sâu, trăm phần trăm phù hợp với biệt danh của hắn. Với cả, nếu thật sự có âm mưu gì, ai lại cử một tên mù đến giả mạo cơ chứ? Mà cũng không

cần thiết giả dạng thành tên mù, đúng không? Cứ theo lối logic này nên tên Duyệt tin tưởng thân phận vô bọc của Bạc Cận Ngôn hơn.

Gã thông dong hút thuốc trong bóng tối âm u vô tận, cảm thấy đời người đúng là càng nguy hiểm càng thú vị. Gã cực kỳ tận hưởng giờ phút thoải mái sống yên bình lặng sau mỗi lần xông pha hung hiểm như hiện tại.

Bỗng dưng, có ngọn đèn tỏa ánh sáng lạnh lẽo chói lóa, rọi đến từ đằng xa. Tên Duyệt sợ đến mức suýt làm rơi điều thuốc xuống sàn tàu.

Mẹ kiếp, có biến rồi!

Mấy đàn em bên cạnh cũng rồi rít hoảng sợ, nhưng đã muộn. Khá nhiều thuyền vây đến từ bốn phương tám hướng, nhóm cảnh sát đứng trên sàn tàu, chìa súng thẳng tắp về phía chúng. Ngọn cờ đỏ tung bay trên mũi thuyền. Rõ ràng là lực lượng cảnh sát tinh nhuệ biên giới đã bao vây.

Tên Duyệt nhất thời dấy lên cảm giác thuyền lật trong mương. Gã thật sự không nghĩ ra tại sao mình lại bị cảnh sát theo đuổi được chứ! Dĩ nhiên, gã không ngờ được rằng, tất cả là do hai người bị gã bắt lên thuyền kia gây nên. Nhưng gã lại rõ mười mươi, nếu cả đám bị cảnh sát bắt được chỉ có con đường chết. Thế là sau giây phút kinh hãi, gã ném điều thuốc hút dở xuống sàn tàu, quát lên: “Mấy thằng kia, sống hay chết phải xem có dám xông ra khỏi vòng vây hay không. Cầm súng lên cho tao, tăng tốc vượt khỏi dòng sông này.”

Chu Thao bị trọng thương quần băng ngay ngực, đứng trên con thuyền chỉ huy đứng giữa. Anh ta lạnh lùng nhìn đám côn đồ bị vây bắt không sao trốn thoát, lại nhớ đến Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đang mất tích, nét mặt Chu Thao lập tức sa sầm. Không biết họ còn sống hay đã chết? Có ở trên thuyền kia không? Anh nhất định phải tìm được họ.

Thuyền lật.

Thế mà thuyền lại lật.

Tên Duyệt rơi xuống nước. Gã hoảng hồn nhìn ngực mình bị trúng đạn, sức lực dần xói mòn theo vết máu loang. Đám đàn em hét tên này đến tên kia rơi xuống nước. liều mạng vùng vẫy trong vô vọng. Mấy chục thùng dầu trên boong thuyền đều rơi xuống nước, nhấp nhô theo con sóng. Với tốc độ dòng chảy của sông, cảnh sát hoàn toàn không kịp chặn lại. Chỉ thấy trong bóng đêm, mấy thùng dầu kia như đạn pháo màu đen, chớp mắt đã không thấy bóng dáng. Dòng nước chảy xiết, đám lâu la kêu cứu không ngừng, lần át tất cả những âm thanh khác.

Chu Thao nhìn những thùng dầu và hàng hóa kia trôi xa, cấp bách ra lệnh: “Truyền lệnh chặn vớt những vật kia ở hạ lưu”, sau đó điều khiển thuyền đến gần. Anh ta trông ngóng có thể tìm được bóng dáng hai người trong xác thuyền trên con sông đen ngòm. Nhưng bóng đêm mờ mịt, không sao tìm thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Type: phandongvy242

“Rầm, rầm, rầm!” Tiếng kim loại va chạm chói tai đánh thức Giản Dao từ con mê man. Cô phun ra một ngụm nước rồi mở choàng mắt, trong miệng tràn đầy hương vị pha tạp của nước sông và gỉ sắt khó chịu. Quần áo ướt nhẹp dán sát người, khó chịu vô cùng.

Bạc Cận Ngôn vẫn ôm chặt lấy cô. Anh cũng đã tỉnh, thân thể khẽ cựa quậy: “Em sao rồi?”

Giản Dao đáp: “Vẫn ổn, còn anh?”

“Anh cũng vậy”

Thật ra bất cứ ai bị nhét trong thùng dầu cả đêm, còn suýt sặc nước chết thì đều không thấy dễ chịu chút nào. Hai người ngẩng đầu nhìn tia sáng soi vào qua khe hở trên nắp thùng dầu. Rõ ràng trời đã sáng, còn họ bị mắc kẹt ở nơi nào đấy.

Có người đang đập nắp thùng dầu. Là địch hay bạn đây? Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đều im lặng chờ đợi.

Rốt cuộc nắp thùng đã bị đập thủng, một bàn tay đàn ông vừa bần vừa đỏ đưa vào, giật mạnh lá sắt lên.

“Này, hai người còn sống không?” Giọng đối phương khá quen tai. Hôm qua, họ từng nghe thấy rồi.

“Em đá ra đi!” Bạc Cận Ngôn gạt đầu với Giản Dao.

Cô đá mạnh khiến nắp thùng giật bung ra, một gương mặt trẻ tuổi hiện ra trước mắt.

Hóa ra là một tên lâu la trên thuyền hôm qua. Hắn ta chừng hai mươi mấy tuổi, mặt trắng bệch, dường như đã ngâm nước cả đêm, đang trợn to mắt nhìn bọn họ.

Giản Dao bình tĩnh diu Bạc Cận Ngôn bỏ ra khỏi thùng. Lúc này, mặt trời đã treo cao trên đỉnh đầu, họ thấy rõ mình đang ở nơi xa lạ. Đây là một bờ sông đất đá lởm chởm, núi non vây bọc xung quanh. Ngoại trừ ba người họ ra thì chẳng còn bóng người nào khác, cũng không thấy thuyền đâu.

Giản Dao khẽ nói với Bạc Cận Ngôn: “Là một đàn em của tên Duyệt.” Sau đó hỏi người kia: “Sao chúng ta lại ở đây? Đây là đâu?”

Về mặt đối phương rất rầu rĩ: “Rắn Mặt Cười, hôm qua chúng ta đã bị cảnh sát đánh lén, có lẽ mọi người đều toi rồi. Tôi bám vào thùng dầu trôi một mạch đến đây.” Dù sao cũng còn khá trẻ, hắn vừa nói đến đây thì vành mắt hoe đỏ. “Tất cả hoặc chết hoặc bị cảnh sát bắt, nếu không nhờ tôi, hai người cũng tan xương rồi.”

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đều lặng thinh, sau đó bật ra một câu khô khan: “Cảm ơn.”

Giản Dao suy nghĩ một hồi, giọng cũng nhỏ nhẹ hơn: “Cậu tên gì?”

“Tôi tên A Hồng.”

Giản Dao mỉm cười: “A Hồng, hiện giờ, chúng ta đang ở đâu?”

“Hai người gặp tôi coi như may mắn. Tối qua, đêm đen như vậy, sông lại chảy siết, hoàn toàn không thấy rõ dòng chảy, vậy mà tôi vẫn kéo được hai người đến đây. Nơi này tên là Trì Tử Châu. Yên tâm, an toàn lắm. Chúng ta mau chóng lên đường, hội họp với người của mình thôi.”

Giản Dao trầm kinh ngạc. Thứ nhất, cô thật sự không có ấn tượng về địa danh này. Thứ hai, nghe A Hồng nói như vậy, nơi này cũng là một trong những cứ điểm của tổ chức Phật Thủ ư?

Bàn tay cô vô thức nắm lấy tay Bạc Cận Ngôn. Anh lập tức siết chặt, ý bảo tùy cơ ứng biến.

Có điều, nếu bây giờ đôi thủ chỉ có một... Nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết hai người sẽ không tùy ý hắn dẫn đi “hội họp” với mấy tên đồng bọn, sau đó lại rơi vào thế bị động. Việc khẩn cấp trước mắt đương nhiên là lập tức liên lạc với Chu Thao.

A Hồng thờ ơ hỏi: “Đồ vẫn còn trong người chứ?”

Giản Dao quan sát hắn: “Còn.” Súng lục, dao găm, di động đã giao nộp trên thuyền, nhưng ba lô vẫn còn trên người.

Không ngờ A Hồng này cũng không phải loại ngu dốt. Hắn có chút chần chừ, rút súng ra nhắm vào họ: “Mang đồ đi theo tôi, hai người... đừng tự tiện làm loạn đây.”

“Yên tâm, tất nhiên là không rồi.” Giản Dao chậm rãi giơ hai tay lên, đồng thời khẽ huých Bạc Cận Ngôn. Anh đi theo sau lưng cô, nói nhỏ: “Ok, you first.” (Ok, em trước.)

A Hồng đi cuối cùng không nghe rõ, gắt giọng: “Hai người, đang thì thầm gì vậy?”

Giản Dao vội đáp: “Không có gì.”

Cuối bờ sông là một sườn núi rậm rạp, cây cối trái dài, thấp thoáng phía xa có vài ngôi nhà rải rác trên triền núi cao. Giản Dao nắm tay Bạc Cận Ngôn đi trên con đường mòn ngoằn ngoèo men theo sườn núi. Lúc này, A Hồng cũng phải trèo bằng cả tay và chân. Giản Dao quay đầu lại nhìn hắn, Bạc Cận Ngôn bỗng cất lời: “A Hồng, anh Duyệt xem như bỏ mạng rồi. Sau này, cậu có dự tính gì không?”

Dường như đã bị Bạc Cận Ngôn hỏi khó, A Hồng cúi đầu trầm tư một lát mới trả lời: “Dẫn hai người trở về thì xem như tôi lập được công lao, còn sợ không ngóc đầu lên được sao?”

Ba người đi đến một chỗ dốc đứng. Có lẽ do tối qua mới mưa nên dưới chân toàn bùn lầy. Vách đá phía trước còn có một bãi đất đá sạt lở. Lúc này, Bạc Cận Ngôn lại giở trò chiêu hàng: “Tôi thấy con người cậu vô cùng cơ trí, tương lai nhất định có tiền đồ xán lạn. Hơn nữa, coi như cậu đã cứu tôi và bạn gái tôi một mạng. Sau này có muốn đi theo tôi không?”

Anh nói rất từ tốn, khoe miệng còn nhếch lên, giọng trầm thấp mang hơi hướng dụ dỗ khó hiểu. A Hồng sững sờ nhìn anh: “Tôi... để sau sẽ cân nhắc.”

Không ngờ hắn lại do dự nên Bạc Cận Ngôn được nước lấn tới: “Khá lắm, cẩn thận tí mì, mưu tính sâu xa. Tôi không nhìn lầm đâu, cậu chắc chắn là nhân tài. Tại sao thuộc hạ trước kia của tôi lại không có được người nào như cậu nhỉ?”

Nghe được lời này, cả người A Hồng liền trở nên thư thái: “Anh Rắn, quá khen rồi.”

Giản Dao ở bên cạnh lắng nghe, lẩm bẩm: “Anh Rắn... Nếu An Nham và Phương Thanh nghe được xưng hô này, chắc hẳn sẽ cười vỡ bụng cho xem. Có điều, ngay cả tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi mà Bạc Cận Ngôn còn dụ dỗ được thì một tên lâu la xã hội đen có là gì. Quỉ nhiên, khẩu súng trong tay A Hồng buông lỏng hẳn đi, rõ ràng đã lơ là cảnh giác.

Trong lúc Giản Dao đang tìm cơ hội đoạt lấy khẩu súng kia thì Bạc Cận Ngôn đã tiếp tục thể hiện tài thuyết phục của mình: “Tôi vốn định bảo cậu bỏ

súng xuống, nhưng chắc hẳn cậu vẫn còn phòng bị. Thôi vậy, cậu cứ tiếp tục cầm chắc đi. Có điều sau này, nhất định tất cả sẽ là người một nhà. Chờ xong việc, cậu đích thân hầu rượu nhận lỗi với tôi là được.”

Về mặt A Hồng lúng túng rồi rệt. Giản Dao thầm đếm trong lòng: Một, hai, ba...

A Hồng từ từ buông súng xuống, toét miệng cười, nói rất nghĩa khí: “Anh Rấn, xem anh nói kia. Em chỉ làm theo căn dặn lúc trước của anh Duyệt, cẩn thận một chút thôi. Em không chia súng vào anh nữa. Chúng ta đi thôi.”

Bạc Cận Ngôn đắc ý: “Vậy mới đúng chứ.”

Giản Dao cười nhìn A Hồng: “Cảm ơn cậu đã tin tưởng chúng tôi.”

A Hồng khách sáo: “Nên mà.”

Ba người tiếp tục trèo lên. Giản Dao luôn chú ý dìu đỡ Bạc Cận Ngôn. Thành thạo, A Hồng còn giúp một tay, giữa ba người như đã thật sự buông bỏ phòng bị, không khí rất hòa hợp. Bạc Cận Ngôn thông thả trò chuyện với A Hồng, hỏi thăm quê quán của hắn, đã gia nhập tổ chức được mấy năm rồi. A Hồng đều thành thật trả lời rõ từng chuyện. Chẳng qua khi anh hỏi đến những chuyện về tổ chức, A Hồng lại nói năng thận trọng hơn, hiển nhiên đã bị yêu cầu nghiêm khắc phải giữ bí mật. Hắn chỉ vòng vo: “Chuyện này anh Rấn đừng hỏi nữa. Chờ chúng ta đến nơi, không phải tự nhiên anh sẽ biết sao?”

Bạc Cận Ngôn gật đầu: “Cũng đúng, tôi cũng vì... sốt ruột quá thôi.”

Họ nhanh chóng đến một khoảnh bùn lầy tương đối bằng phẳng. Dù vẫn ở bên sườn dốc nhưng mặt đất nơi đây khá khô ráo. Ba người quyết định ngồi xuống nghỉ ngơi. Bởi vì phải liên tục di chuyển nơi địa hình hiểm trở nên họ cứ thở hắt hắt suốt.

A Hồng hỏi thăm: “Anh Rấn, anh chủ yếu làm về cái gì?” Đại khái cũng muốn tìm hiểu một chút “tương lai xán lạn” của mình sau này.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao ngồi sát bên nhau. Anh nghe xong bèn vỗ mông cô vô cùng tự nhiên, cười mập mờ: “Tôi chủ yếu...” Anh chợt biến sắc, bật thốt: “Khốn khiếp.”

Giản Dao ngược mắt nhìn A Hồng thăm dò.

A Hồng vội vàng hỏi: “Sao vậy?”

Sắc mặt Bạc Cận Ngôn lộ rõ vẻ sầu lo: “Hình như tôi đánh rơi đồ trong thùng dầu kia rồi.”

“Hả.” A Hồng vừa nghe thấy thế cũng cuống quýt, theo phản xạ liền quay đầu nhìn xuống bờ sông dưới sườn núi.

Giản Dao tức thì nhào đến, ấn hán ngã xuống mặt đất, bẻ ngoặt cổ tay, nhấc đầu hán đập xuống đất. A Hồng bị đập chảy máu mũi, đầu óc mụ mị. Nhưng thân thể hán vốn khỏe khoắn, rắn chắc, liều mạng vùng vẫy: “Cô làm gì vậy?”

Giản Dao tung mấy cú đấm liên tiếp vào mặt hán. Hai người đánh nhau, tay áo bên phải của hán bị cuốn lên, thấp thoáng lộ ra hình xăm. Nhưng Giản Dao không kịp xem kỹ, chỉ cảm thấy hình như quen quen. Giờ phút này, không ai biết Bạc Cận Ngôn đã lần đến. Tuy anh không nhìn thấy, nhưng nghe được âm thanh là có thể phán đoán chuẩn xác phương hướng, bèn nghiêng người dè lên chân A Hồng.

Giản Dao vung tay giáng một cú đấm nữa vào A Hồng, đồng thời định bắt lấy cổ tay hán, xem rõ hình xăm kia rốt cuộc là gì, nói không chừng có liên quan đến bí mật của tổ chức Phật Thủ. Nào ngờ, bên tai lại truyền đến tiếng đất sụp ngay bên cạnh chân cô.

“Giản Dao!” Bạc Cận Ngôn quát lên, bỏ nhào về phía cô. Giản Dao ôm chặt anh, hai người va vào thân cây. Trong lúc đó, sườn núi bên dưới nháy mắt sụp xuống, cảnh tượng kinh khủng như ngày tận thế. Cũng không biết do bị nước mưa ngấm xuống quá nhiều nên nền đất bị bờ sắp sụp, hay vì bọn họ đánh nhau tác động đến mảnh đất bị toi trước đó, dẫn đến sạt lở.

A Hồng hét lên thảm thiết, lăn lộn theo một khối núi đá rơi xuống hơn mấy chục mét, cuối cùng va vào tảng đá lớn trên bãi sông. Một đồng đất đá liên tục va đập vào thân thể hán khiến máu chảy bê bết, nằm im không nhúc nhích.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nhờ phản ứng nhanh, lại được cây cối kiên cố ngăn trở, cứ thế lơ lửng giữa lưng chừng sườn núi. Song đất đá vẫn không ngừng rơi xuống đập vào người họ. Giản Dao vừa định dùng thân hình che chở cho Bạc Cận Ngôn thì anh đã ôm chặt lấy cô, khan giọng quát: “Đừng nhúc nhích.”

Giản Dao lập tức ngừng giãy giụa, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất: Anh luôn như vậy. Dù trong tình huống nắm rõ hết thấy hay lâm vào gian nan, nhưng chỉ cần cô gặp nguy hiểm thì anh sẽ bất chấp tất cả đề lao đến, mạnh mẽ như một người đàn ông chân chính, lại buồng bình như một đứa trẻ bảo vệ thứ mình yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Type: Le Nguyen

Mưa bụi như tơ giăng kín không trung. Con đường lát đá mang đậm hương vị cổ xưa không có một bóng người. Trên tường những căn nhà âm đạm, xám xịt hai bên đường dán mấy bức hình đã ố vàng rách nát, loáng thoáng có thể nhận ra mấy chữ “Người gan dạ cỡ nào, đất rộng lớn cỡ ấy”, “Chuyên chính vô sản vạn tuế”...

Quá nửa nhà cửa đều bị bỏ hoang, có vẻ đã lâu không có ai ở. Thỉnh thoảng trong một, hai căn nhà có bóng người thấp thoáng lướt qua tựa như một bóng ma. Giản Dao đi Bạc Cận Ngôn đi trên con đường mà ngỡ rằng mình đang nằm mơ. Cô tuyệt đối không ngờ đến họ lại trời dạt tới nơi quái gở này.

Bạc Cận Ngôn nghe cô tả lại cảnh sắc dọc đường, đưa ra lời đánh giá: “Thế giới to lớn, không gì là không thể. Với lại tổ chức Phật Thủ ẩn náu ở đây, nói không chừng tất cả những gì chúng ta nhìn thấy chỉ là biểu hiện bên ngoài mà thôi.”

Một câu nói của anh khiến lòng Giản Dao thêm kinh hãi. Nhưng rốt cuộc cô đã thấy được hơi thở của sự sống lẫn khuất nơi đây. Ngay khúc cua phía cuối đường có một cửa hàng tạp hóa thấp đèn sáng rực, trong tủ bày bánh kẹo, thuốc lá, mì gói, giấy vệ sinh giá rẻ...

Giản Dao nắm tay Bạc Cận Ngôn đi đến phía trước, hỏi dò: “Xin hỏi có ai không?”

Có tiếng bước chân truyền đến từ bên trong. Giản Dao liếc mắt quan sát một vòng. Nơi này rất đơn sơ, sau quầy hàng đặt một cái bát vừa ăn xong và một chiếc ghế nhựa màu đỏ. Trên khung cửa sổ khép hờ, có người dùng cọ nguệch ngoạc viết số và chữ cái tiếng Anh A, B, C, D, E, F, G, H, I, J... và một vài chữ Hán đơn giản, trông giống như trẻ con đang học viết vậy.

Một cô bé đi ra, nhìn không rõ rốt cuộc là mười lăm, mười sáu hay mười tám, mười chín tuổi. Vóc dáng cô bé không cao, khuôn mặt xinh xắn, có chút ngây thơ nhưng ăn mặc rất chừng chạc. Áo sơ mi vải sợi tổng hợp từng được ưa chuộng những năm 70, 80, quần thun bó màu đen, chân đi giày vải. Quả thật giống như cô bé mặc đồ của bà cụ vậy. Nhưng trang phục của cô ấy lại rất phù hợp với khung cảnh cũ kỹ và lạc hậu xung quanh. Đôi mắt của cô rất trong trẻo, linh hoạt, nhìn chằm chằm hai vợ chồng họ với ánh mắt tò mò: “Hai người từ đâu đến đây?”

Trong giây phút ngắn ngủi, Giản Dao đã kịp quan sát cô bé thêm lần nữa. Tóc buộc đuôi ngựa, da ngăm đen khỏe mạnh, trên mắt cá chân còn có chút bunn đất và vết cắn nhỏ, giống như người làm việc đồng áng suốt thời gian dài. Cô lịch sự mỉm cười: “Chào em, bọn chị đi dã ngoại, thuyền bất ngờ bị chìm, lạc đường đến chỗ này. Xin hỏi đây là đâu vậy?”

Cô bé chớp mắt: “Đây là Tri Từ Châu ạ.” Hoàn toàn đúng như A Hồng đã nói.

Cô bé lại nhìn về phía Bạc Cận Ngôn đứng sau Giản Dao: “Anh ấy bị sao thế?”

Ánh mắt Giản Dao cũng nhìn xuống ống quần nhuộm máu của Bạc Cận Ngôn. Vụ sạt lở khi nãy, tuy hai người phản ứng nhanh nên thoát nạn, cô chỉ bị thương nhẹ, nhưng Bạc Cận Ngôn thì thương tích khá nặng. Một mắt cá chân của anh đã sưng vù, hai chân chảy máu me. Mặc dù suốt quãng đường, anh không hề rên rỉ lấy một tiếng, nhưng sắc mặt rất khó coi. Cô sợ vết thương của anh bị nhiễm trùng bèn vội vàng bắt chuyện: “Bọn chị gặp sạt lở, anh ấy bị thương. Em gái, ở đây em có di động hay điện thoại bàn không? Chị muốn gọi cho bạn xin giúp đỡ.”

Cô bé tựa vào khung cửa, lắc đầu: “Ở chỗ này không có điện thoại, cũng không có di động gì đó mà chị nói. Em cũng chưa từng thấy nó bao giờ. Mẹ em bảo vì ở trên không trung không có sóng.” Cô bé chỉ lên bầu trời âm u.

Giản Dao không ngờ kết quả lại như vậy, thoáng sửng sốt. Bạc Cận Ngôn từ tốn vuốt nhẹ tay cô, ý bảo đừng nóng lòng. Hành động này của hai người bị cô bé bắt gặp, liền “òà” lên một tiếng: “Hai anh chị là người yêu à? Tình cảm tốt ghê!”

Lời nói này rất hồn nhiên, Giản Dao miễn cưỡng cười, xóc lại tinh thần hỏi: “Em tên gì?”

“Em tên Khuru Tự Cẩm. “Cẩm” của gấm hoa rực rỡ ấy.”

“Vậy Tự Cẩm, chị muốn hỏi một chút, ở đây có bác sĩ không? Chị muốn tìm người trị thương cho anh ấy.”

Câu hỏi này không làm khó Tự Cẩm. Cô bé nhảy ra khỏi cửa, xối lời đáp: “Ở đây có một bác sĩ, chỉ một người thôi. Giống như anh chị, cũng là người từ nơi khác đến. Bác sĩ ấy tốt lắm, để em dẫn anh chị đi.”

Đi chừng nửa con phố, rốt cuộc họ thấy thêm vài người, đều là dân bản xứ, ăn mặc kiểu dáng cũ kỹ hết như Khuru Tự Cẩm. Còn có một người gánh hai thùng nước băng qua đường. Theo Khuru Tự Cẩm cho hay, trấn nhỏ không có hệ thống nước máy, mọi người muốn dùng đều phải ra giếng chung lấy nước. Nước giếng rất sạch, có thể uống trực tiếp.

Mấy dân làng thấy Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều kinh ngạc, dừng bước nhòm ngó. Có thể thấy được, nơi đây bình thường hiếm khi người ngoài lui tới. Sắc mặt Giản Dao vẫn như thường, tiếp tục đỡ Bạc Cận Ngôn đi về phía trước. Khuru Tự Cẩm lon ton đi phía trước, vô tư chào hỏi mấy người qua lại trên đường.

Hơn nữa, không biết đám người Phật Thủ có núp trong trấn nhỏ này không?

Phía trước có một căn nhà nhỏ, trước cửa đặt vài chậu cây xanh, trên cửa sổ treo một cây cờ chữ thập đỏ ố màu. Tuy nhà cửa cũ kỹ nhưng vẫn sáng sủa, sạch sẽ, sắc xuân ngập tràn. Đây là căn nhà có sức sống nhất kể từ lúc Giản Dao bước vào thị trấn này đến giờ. Đó chính là nhà của vị bác sĩ được nói đến lúc này.

Khuru Tự Cẩm chạy vào trước, hô lớn: “Bác sĩ, bác sĩ Ôn, có người bệnh này!”

Giản Dao dìu Bạc Cận Ngôn bước vào nhà.

Bác sĩ Ôn là một người đàn ông cao gần 1m8, vóc dáng gầy gầy, mặc áo blouse trắng, có vài phần phong thái thanh nhả không nhiễm bụi trần. Anh ta nghe thấy có người gọi liền quay đầu lại, trên gương mặt nở nụ cười ấm áp: “Tự Cẩm, lại đến treu anh...”, nhưng khi thấy Bạc Cận Ngôn và Giản Dao thì thoáng ngẩn ngơ.

Giản Dao không ngờ ở trấn nhỏ trầm lặng quái dị này lại gặp được một vị bác sĩ như vậy. Tướng mạo tuấn tú, khí chất nhã nhặn, nói cười ôn hòa, mặt mày sáng sủa. Cho dù đứng trong căn phòng đơn sơ cũng không thể giấu đi hào quang rực rỡ của anh ta.

Lòng cô bỗng nhớ đến Phó Từ Ngộ. Tuy hai người đáng vẻ khác nhau nhưng khí chất lại tương đồng. Hạng cô bỗng khô ran, trong đầu chợt nảy ra ý nghĩ: May mà Bạc Cận Ngôn không nhìn thấy.

Bác sĩ Ôn lên tiếng: “Hai người là...”

Lúc này, Giản Dao mới kín đáo dời mắt khỏi khuôn mặt anh ta, mỉm cười giới thiệu: “Chúng tôi là dân du lịch, giữa đường thuyền chìm nên bị dạt đến đây. Chồng tôi bị thương ở chân. Bác sĩ, anh có thể khám cho anh ấy được không?”

“Được.” Bác sĩ Ôn ngồi xổm xuống trước mặt hai người, Giản Dao dìu Bạc Cận Ngôn ngồi yên vị trên ghế, Khuru Tự Cẩm thì ở bên cạnh tò mò xem. Giản Dao nhìn thủ pháp của bác sĩ Ôn hết sức chuyên nghiệp, thành thạo nên cũng yên lòng.

“Sao lại bị thương thế này?” Bác sĩ Ôn hỏi thăm.

Giản Dao thành thật đáp: “Chúng tôi gặp sạt lở trên núi.”

Bác sĩ Ôn gật đầu, chỉ huy Tự Cẩm lấy dụng cụ chữa bệnh, bắt đầu xử lý vết thương cho Bạc Cận Ngôn. Còn Bạc Cận Ngôn từ đầu đến cuối không nói một lời, không biết đang suy nghĩ gì.

May mà không bị tổn thương đến xương. Bác sĩ Ôn cẩn thận băng bó cho anh, sau đó dặn dò những việc cần chú ý và kê toa thuốc, cuối cùng còn khuyên họ: “Xem ra hai người phải ở Tri Từ Châu một thời gian rồi, dưỡng lành vết thương rồi hãy đi.”

Trong lúc trò chuyện với nhau, Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đã biết được tên họ đầy đủ của anh ta là Ôn Dung, một cái tên rất nho nhã. Trước đây, Ôn Dung làm bác sĩ ở thành phố lớn, thu nhập rất cao, cũng rất bận rộn. Giống như đa số thanh niên rời khỏi Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, anh ta ghét nhịp điệu cuộc sống hối hả, xô bồ như vậy. Một cơ hội bất ngờ đưa anh ta đến trấn nhỏ này, bị dạt về thời gian ngưng đọng của nơi đây thu hút và rung động sâu sắc. Cuối cùng, anh ta quyết định ở lại mở một phòng khám bệnh. Dân cư trong trấn không nhiều lắm, gần như mỗi ngày anh ta đều nhàn nhã, nhưng đủ nuôi sống bản thân. Giản Dao từng gặp không ít người như anh ta ở thành phố cổ hoặc thị trấn nhỏ, cho nên có thể hiểu được.

Nhưng Giản Dao không hề chủ động hỏi về sự tồn tại của tổ chức Phật Thủ. Ôn Dung cũng không đề cập. Về phần điện thoại và Internet, Ôn Dung cũng tiếc nuối than rằng, quả thật ngọn núi này không có.

Lúc họ rời khỏi phòng khám của Ôn Dung, trời đã sầm tối. Giản Dao dìu Bạc Cận Ngôn ra ngoài, vô tình quay đầu lại liền thấy Ôn Dung đã cởi áo blouse, chỉ mặc áo sơ mi trắng và quần âu màu đen, đứng tựa bên cửa, mỉm cười tiễn họ. Còn Khuru Tự Cẩm khoác tay anh ta, bấm dính lấy vị bác sĩ.

Lòng Giản Dao có chút bùi ngùi khó hiểu. Có điều, chuyện gấp rút trước mắt là tìm được một chỗ nghỉ chân rồi nghĩ cách thoát khỏi trấn nhỏ này hoặc liên lạc với tổng bộ.

Trấn nhỏ đâu đâu cũng có nhà hoang, họ không tốn nhiều thời gian đã tìm được một ngôi nhà tương đối sạch sẽ. Tuy rằng cũ nát nhưng trong nhà vẫn đầy đủ từ giường, bàn ghế. Ngoài cửa có khoảnh sân nhỏ, cây mọc thấp thoáng, cỏ dại um tùm. Giản Dao dìu Bạc Cận Ngôn rào bước băng qua giao lộ, mua thức ăn ở một quán nhỏ ven đường. Chủ quán vừa ngượng ngùng vừa tò mò hỏi: “Hai người chính là khách du lịch bị thương đó hả?” Xem ra trấn này vô cùng nhỏ, sự xuất hiện hai người họ chẳng mấy chốc đã truyền khắp nơi, cũng không biết là phúc hay họa.

Trời tối đen như mực, từng giọt mưa gõ tí tách vào cửa kính. Bạc Cận Ngôn nằm trên chiếc giường mộc mạc, Giản Dao tìm được một tấm chăn cũ trong tủ, giữ rất lâu mới miễn cưỡng đắp lên cho anh. Sắc mặt anh không tốt lắm, có lẽ do vết thương đau nhức, cũng có thể do hoàn cảnh nơi này quá tệ. Lòng cô cũng thấy mong lung, thăm nghĩ, từ khi hai người điều tra đến giờ vẫn chưa từng trải qua hoàn cảnh lâm nạn chốn hẻo lánh thế này.

Trong nhà không có điện, cô lục tìm được một chiếc đèn dầu. Lần này thì Bạc Cận Ngôn bật cười: “Em là Doraemon có khả năng biến ra mọi thứ sao?”

Lời nói đùa của anh khiến lòng Giản Dao thư thái hơn đôi chút: “Bây giờ biết được ích lợi khi dẫn em theo rồi chứ?” Rồi cô leo lên giường, tựa sát vào anh.

Ánh đèn leo lét soi sáng cả căn nhà như trong ảo ảnh. Xung quanh cực kỳ yên tĩnh, như thể “những người còn sót lại” trong trấn này đều ngủ say khi màn đêm buông xuống, khiến cảm giác cô quái lại trào dâng mãnh liệt.

Một tay Bạc Cận Ngôn ôm lấy cô, một tay khác đeo máy đọc, tìm hiểu phần tài liệu quý báu mà đội trưởng Chu Thao đưa cho họ. Trong vầng sáng mờ mờ, ngay cả Giản Dao cũng không thấy rõ chữ, vậy mà máy đọc của anh vẫn nhận rõ từng nét, đọc từng hàng chữ thật lưu loát. Chẳng qua thỉnh thoảng sẽ có chút tạp âm “xoẹt, xoẹt”.

Một giờ sau, Bạc Cận Ngôn đã “xem” hết tất cả các tài liệu. Nội dung chủ trọng ghi chép mấy cuộc giao dịch gần đây của tổ chức Phật Thủ, kết cấu hoạt động nội bộ và quan hệ hợp tác. Nhưng còn cơ cấu thành viên cốt lõi, bao gồm cả căn cứ địa thì không hề nhắc đến.

“Xem ra...” Bạc Cận Ngôn suy đoán: “Thông tin của người cung cấp tài liệu này cho Chu Thao chỉ có hạn. Hoặc là... phần tài liệu này không phải bản hoàn chỉnh.”

Giản Dao gạt gùi, bỏ xấp tài liệu và máy đọc vào ba lô, đưa thuốc mà Ôn Dung kê đơn cho anh.

Bạc Cận Ngôn lại nói: “Trong túi của chúng ta không phải có mang theo thuốc kháng sinh sao? Anh muốn uống thuốc của mình.”

Giản Dao hơi giật mình: “Tại sao?”

Bạc Cận Ngôn lý giải: “Nếu nơi này là hang ổ của Phật Thủ, bốn người chúng ta từng tiếp xúc hôm nay, em có thể xác định được ai không phải là sát thủ mặt nạ không? Người của Phật Thủ có lẽ không nhận ra chúng ta, nhưng sát thủ mặt nạ nhất định biết.”

Giản Dao chợt hốt hoảng, vội vàng vứt thuốc của Ôn Dung vào góc tường, lấy thuốc kháng sinh của mình ra.

Chờ Bạc Cận Ngôn uống thuốc xong, cô cầm một cây gậy gỗ gần giường, đứng dậy nói: “Tối nay, em sẽ canh gác.”

Nhưng Bạc Cận Ngôn lại đưa tay kéo cô trở về giường: “Không cần đâu. Đấu với kẻ địch, quan trọng nhất là xem xét thời thế, bỏ ra ít nhất nhưng gặt hái thành quả lớn nhất. Tối nay, chúng ta cứ ngủ một giấc thật ngon đi. Nếu bọn họ không rõ ràng thân phận của chúng ta, tối nay chắc chắn sẽ không mạnh động. Còn nếu biết rõ rồi, hai người chúng ta chẳng phải như ba ba trong rọ sao? Vậy họ sớm đã động thủ rồi, còn để chúng ta đi khám bệnh, dạo phố, ăn cơm sao? Cho nên bà Bạc à, em cứ xem như đang ở nhà. Tối nay, chúng ta không có nguy hiểm gì đâu, hãy ngủ một giấc đi.”

Giản Dao dở khóc dở cười, nhưng ngẫm nghĩ thấy cũng phải. Đã vào hang ổ của kẻ địch, dù họ có nhạy bén cỡ nào cũng khó lấy một địch trăm, chi bằng ngủ một giấc thì hơn. Nghĩ vậy nên cô đặt gậy gỗ bên giường, nghe lời anh nằm xuống ngủ.

Đêm khuya càng thêm yên ắng, tay chân Giản Dao dù đã đắp kín chăn vẫn lạnh buốt. Bạc Cận Ngôn ù tay cô trong lòng bàn tay mình, lại nhắc hai chân cô đặt vào bắp đùi nóng hực của anh. Giản Dao không chịu, đau lòng nói: “Như vậy anh sẽ bị lạnh.”

Bạc Cận Ngôn chỉ cười trêu: “Ồ, nói cứ như trước kia, mỗi đêm đông em không hề thư thái làm như vậy ấy.”

Giản Dao phì cười: “Nhưng bây giờ, anh đang bị thương mà.”

“Vì có em nên thân nhiệt của anh không hề giảm.”

Khỏe môi Giản Dao khẽ cong lên. Cô gối đầu trên tay anh, nhanh chóng thiếp đi. Ban đầu, hơi thở của Bạc Cận Ngôn còn đều đặn, lát sau phát hiện Giản Dao đã ngủ say, anh từ từ mở mắt ra trong đêm tối, lắng lắng nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, hồi lâu vẫn không chợp mắt.

Đến rạng sáng thì mưa đã tạnh. Ánh mặt trời le lói soi rọi khoảnh sân nhỏ lầy lội và những phiến lá long lanh ánh nước. Một đôi boot quân nhân hơi cũ gẫm trên đất bùn. Người nọ mặc áo jacket đen, chậm rãi nhả ra một làn khói thuốc. Không ít người loáng thoáng đứng sau lưng hắn.

Lát sau, hắn ném nửa liều thuốc còn đang cháy dở xuống đất rồi phủ bùn lên, gằn giọng: “Hai người mới đến rất kỳ quặc. Thuyền A Duyệt lại bị cảnh sát đánh úp. Chắc chắn là cảnh sát rồi. Ngày mai báo cáo với lão đại, giết họ.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Type: Le Nguyen

Giản Dao ngủ một giấc đến tận khi mặt trời lên cao, lúc cô mở mắt ra liền phát hiện bên cạnh trống rỗng. Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, cô thấy được bóng dáng quen thuộc trong sân. Trời đã nắng ráo.

Cô nở nụ cười cười thư thái, tâm tình hình như cũng nhẹ nhõm hơn. Người đàn của cô chân bị thương, lại đang ở trong trận địa của kẻ thù mà vẫn không chịu ngại tay. Sáng sớm anh đứng một mình trong sân không biết lại âm mưu gì nữa đây?

Quả nhiên không lâu sau, Bạc Cận Ngôn chống gậy quay về phòng, tuy động tác khắp khiêng nhưng vẫn nhanh nhẹn đi đến trước mặt cô.

“Nên đi gặp bọn họ rồi.”

Giản Dao hơi giật mình.

So với ngày mưa bụi hôm qua, trần nhỏ giờ đây đã toát lên vài phần sức sống. Người trên đường đông hơn một chút, nhà cửa cây cối cũng có vẻ tươi mới hơn. Thấy Giản Dao và Bạc Cận Ngôn, họ đều tò mò nhìn ngó, nhưng vẫn khá thân thiện, hiền hòa. Nhìn vẻ bề ngoài của họ thật sự chỉ như những người dân bình thường ở vùng núi lạc hậu nghèo khó mà thôi. Hai vợ chồng còn bắt gặp vài người đang gánh nước về nhà. Giản Dao luôn quan sát từng người trên đường, nhưng vẫn không nhìn ra được người của “Phật Thủ” ẩn núp ở đâu. Có khi nào bọn họ đang ở trong căn nhà nào đó theo dõi vợ chồng họ không?

Lúc đi ngang phòng khám của Ôn Dung, Giản Dao định vào lấy thêm chút băng gạc và thuốc bôi, như vậy sau này, cô có thể tự mình thay thuốc cho Bạc Cận Ngôn. Cô đi vào vén màn đi vào liền sững sờ.

Hôm nay, phòng khám có người bệnh. Một người đàn ông cường tráng mặc đồ rằn ri, mang giày đen, tóc húi cua, mặt mày hung tợn đang ngồi bên bàn khám bệnh. Giản Dao chú ý thấy giữa ngón cái và ngón trỏ của gã có vết chai, bên hông lại phồng lên. Khi gã xoay người, Giản Dao thấy rõ đó là một bao súng rồng.

Người đàn ông quay đầu thấy họ cũng thẳng thốt, lộ ra vẻ mặt đề phòng. Giản Dao bình tĩnh đi vào, Bạc Cận Ngôn đi vào, ngồi bên cạnh gã. Vẻ mặt của Bạc Cận Ngôn vẫn lạnh nhạt như thường.

Lúc này, Ôn Dung vén màn đi ra, thấy ba người họ cũng hơi kinh ngạc. Sau đó, anh ta cười ôn hòa với người đàn ông kia: “Thuốc của anh đây.”

Người đàn ông móc tiền đặt trên bàn rồi liếc sang Giản Dao và Bạc Cận Ngôn, hất cằm hỏi: “Họ là ai?”

Ôn Dung thông thả đáp: “Khách du lịch đi ngang qua đây, cũng là bệnh nhân của tôi.”

Dường như gã khá tin lời của Ôn Dung, gật đầu nhìn hai vợ chồng Giản Dao lần nữa rồi đứng dậy bỏ đi.

Bấy giờ, màn cửa lại được vén lên lần nữa, cô bé Khuru Tự Cẩm tối qua hớn hờ bước ra. Vừa thấy hai vợ chồng Giản Dao, mắt cô bé liền sáng lên: “Hai anh chị lại đến hả? Yên tâm đi, bác sĩ Ôn mát tay lắm, nhất định sẽ nhanh lành thôi.”

Ôn Dung cười đưa tay vuốt tóc cô bé: “Đi uống nước đi.”

Khuru Tự Cẩm nghe lời anh ta chạy ra khỏi phòng.

Giản Dao nói mục đích đến đây của mình với Ôn Dung. Trong tủ có sẵn băng gạc, Ôn Dung lấy đưa cho họ, lại cho thêm thuốc uống trong vài ngày nữa. Giản Dao cười nhận lấy.

“Anh thường xuyên có bệnh nhân đến đây sao?” Bạc Cận Ngôn chợt hỏi.

Ôn Dung không ngần đầu lên, chậm rãi đáp: “Không thể nói chính xác, có khi nhiều có khi ít.”

“Bệnh nhân của bác sĩ là kiểu người thế nào?”

Ôn Dung mỉm cười: “Kiểu nào cũng có, tôi không kén chọn bệnh nhân.”

“Tội phạm như khi nãy cũng có sao?”

Ôn Dung khựng lại, ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn, ánh mắt trầm tĩnh, không nhìn ra là vui hay giận: “Anh là ai?”

Giản Dao chỉ im lặng quan sát hai người.

Khóe môi Bạc Cận Ngôn từ từ cong lên, hỏi ngược lại: “Có thể đến đây thì là người thế nào chứ?”

Ôn Dung yên lặng chốc lát mới nói: “Bất kể người xấu hay người tốt, tôi là bác sĩ, đã sống ở đây thì chỉ nghĩ đến việc cứu người thôi.”

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đều không nói gì nữa.

Trước khi ra cửa, Bạc Cận Ngôn lại hỏi Ôn Dung: “Nếu muốn rời khỏi nơi này thì phải làm sao?”

Ôn Dung lặng đi giây lát: “Có thể đi thuyền ở bến tàu của ông chủ Tôn.”

“Làm sao tìm được ông chủ Tôn?”

“Ông ta có một khách sạn bình dân ở phía Tây thị trấn.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu. “Cảm ơn.” Ôn Dung đưa hai người ra tận cửa, còn Khuru Tự Cẩm không biết đang làm gì trong phòng. Bạc Cận Ngôn vịn tay

Giản Dao, đi được vài bước thì bất chợt quay đầu: “Bác sĩ bảo trọng.”

Ôn Dung thoáng sững sờ, giống như có chút cảm động, sau đó tươi cười khách sáo: “Ừ, hai người cũng vậy. Ở đây có chuyện gì cần giúp thì nhớ tìm tôi.”

Hai người đi được một đoạn, Giản Dao mới nói: “Người này tốt tính thật đấy.”

Bạc Cận Ngôn im lặng không đáp, thế nên cô cũng không nói nhiều. Dần dần, hai người đi đến phía Tây thị trấn, đứng trước một ngôi nhà cổ tường xám ngói rêu còn khá mới. Trước nhà gắn biển hiệu “Khách sạn Như Ý”. Đám dây leo xanh biếc phủ đầy mái hiên khiến khách sạn trông dào dạt sinh khí.

Hai người chăm chú quan sát khách sạn từ phía góc đường. Hai bên tường như một đôi tay không ngừng vươn dài ra sau, che đi tất cả mọi thứ. Nhìn từ bên ngoài, khách sạn vắng lặng như tờ, lâu lâu có bóng người thoáng qua, nhưng không thấy rõ gì cả.

Giản Dao tò mò: “Chúng ta thật sự phải đi sao?”

“Ừ.” Bạc Cận Ngôn bình thản đáp: “Phương thức giao thông chính ở trấn nhỏ này là đường thủy. Nếu Phật Thủ quả thật ở đây, tất nhiên họ cũng sẽ không chế giao thông. Có thể họ đã biết hai chúng ta đến đây. Với tác phong kỹ lưỡng và tàn nhẫn của tổ chức này trong nhiều năm qua, cho dù không xác định được thân phận của chúng ta cũng sẽ không dễ dàng để chúng ta chạy thoát. Nếu không làm gì cả thì chỉ có ngồi chờ chết. Có điều, em đã quên anh đến đây với thân phận gì à?”

Giản Dao nhìn anh chằm chằm.

Bạc Cận Ngôn cười khẩy: “Rắn Mặt Cười thập tử nhất sinh, mang tài liệu đến gặp Phật Thủ, tại sao phải giết chết chứ.”

Giản Dao chần chừ: “... Việc này mạo hiểm quá!”

Anh thản nhiên nói: “Trẻ con mạo hiểm mới có kẹo ăn!”

“... Mọi chuyện đều phải cẩn thận, có biến thì cứ đứng sau lưng em. Dù sao bây giờ, thân thủ của em cũng hơn hẳn anh.”

Cô lặp lại lời anh từng nói.

Bạc Cận Ngôn nắm tay cô, dịu dàng đáp ứng: “Được.”

Hai người đi vào khách sạn. Tuy nhiên, dù thông minh nhạy bén đến đâu cũng không tài nào biết được, giờ phút này cả trong lẫn ngoài khách sạn có bao nhiêu ánh mắt hiểm độc, nghi ngờ, khinh thường và tò mò... đang nhìn họ chằm chằm.

Bước qua cổng là một gian đại sảnh trang trí theo phong cách dòng nước chảy qua chiếc cầu nhỏ. Đám người ngồi đánh bài ở hành lang ngoài sân, nghe thấy động tĩnh đều quay lại nhìn. Một người đàn ông ngồi sau quầy lễ tân đang nâng cốc nhâm nhi với nhau, neho mắt nhìn họ rồi bỗng bật cười.

Không khí trong phòng trở lên căng thẳng và lúng túng, giống như mặt hồ phẳng lặng chợt gợn sóng lăn tăn trước cơn gió lạ. Bóng người phản chiếu trong đó cũng dần mờ hồ.

Bạc Cận Ngôn đi đến trước quầy, mở lời: “Chúng tôi muốn thuê một phòng.”

Người đàn ông đeo kính ngồi ở vị trí lễ tân chừng ba mươi tư, ba mươi lăm tuổi, dáng vẻ cao lớn, lịch thiệp, cười xởi lởi: “Ồ, được, hai người ở mấy ngày?”

“Ba ngày chắc đủ rồi.”

Gã cũng không đòi thẻ căn cước, chỉ thu tiền rồi trực tiếp đưa chìa khóa cho họ: “Chúc hai người ở đây vui vẻ.”

Giản Dao luôn tỉnh táo quan sát mỗi người nơi đây. Phương Thanh từng nói, cao thủ võ nghệ thâm sâu luôn toát lên “khí chất” đặc thù. Hiện tại, Giản Dao cũng dần có cảm giác mấy người này đều không phải nhân vật đơn giản rồi. Nếu chúng liên kết lại với nhau, cô hoàn toàn không phải là đối thủ của bọn chúng.

Bạc Cận Ngôn nói cảm ơn, nắm tay Giản Dao đi vài bước mới quay đầu lại nhờ vả: “Đúng rồi, không biết có thể chuyển lời giúp tôi không?”

Gã kia ngẩng đầu nhìn họ.

***

Ngoài cửa sổ là bầu trời xanh biếc và sóng nước mênh mông. Tuy đang ở đầm rồng hang hổ nhưng gã đàn ông đeo kính xếp cho họ căn phòng không tệ chút nào. Chắc hẳn đây là phòng có tầm nhìn đẹp nhất của khách sạn. Giản Dao kiểm tra toàn bộ căn phòng một lượt, không có camera ẩn và thiết bị theo dõi, vậy nên cũng yên lòng. Họ đến đây đột ngột, những tên tội phạm này chưa kịp chuẩn bị.

Bạc Cận Ngôn ngồi tựa vào giường, hai tay đan sau đầu, chân bị thương kê trên gối, dáng vẻ rất nhả nhặn, thư thái. Giản Dao đứng bên cửa sổ không nhìn được quay sang hỏi anh: “Anh dám chắc họ sẽ chuyển lời đến mấy tên cao cấp của tổ chức Phật Thủ sao?”

Bạc Cận Ngôn khẳng định: “Chắc chắn. Rõ ràng kẻ điều khiển Phật Thủ vô cùng quan tâm đến phần tài liệu của Chu Thao. Anh nhắc đến việc này, bọn họ nhất định sẽ đến gặp anh.”

“Lỡ như họ trực tiếp giết hai chúng ta để cướp tài liệu thì sao?”

Bạc Cận Ngôn ung dung đáp: “Muốn giết thì đã giết từ lúc trên thuyền rồi. Không giết chúng tôi còn giá trị lợi dụng, chúng ta vẫn còn cơ hội sống sót. Chỉ cần có một con đường sống thì sẽ có thể phát triển vô số khả năng.” Sau đó, anh lại nhếch môi cười. “Chúng ta vốn định tìm ra sát thủ mặt nạ trong tổ chức Phật Thủ, đồng thời một lưới tóm gọn tổ chức này. Chu Thao mất nhiều năm cũng không tìm được cơ hội tiến vào sào huyệt của bọn chúng, giờ chúng ta nhờ thân xui quý khiến mà làm được, coi như trong họa có phúc.”

Giản Dao bị lời anh nói khiến nhiệt huyết sục sôi. Anh luôn có sức hút như thế, trong hoàn cảnh nguy hiểm thế nào cũng có thể chỉ cho cô thấy hy vọng ẩn sau lớp sương mù dày đặc.

“Cốc cốc!” Có người gõ cửa, Giản Dao liếc nhìn Bạc Cận Ngôn. Kể từ lúc họ vào khách sạn này đến nay còn chưa tới nửa giờ.

Giản Dao ra mở cửa, người đến là gã đàn ông đeo kính. Gã mỉm cười, giọng trầm khàn, lễ độ: “Rắn Mặt Cười đúng không? Có người muốn gặp hai người.”

***

Trên bàn đá trong đình viện đã bày sẵn một bàn cờ. Một người đàn ông mặc áo jacket đen, chân đi boot da cao cổ còn dính chút bùn đất ngồi trong đình hồ hứng vuốt ve một quân cờ trắng. Ánh nắng gay gắt lúc xế chiều soi tỏ góc mặt sắc nét và đôi mắt tinh anh dưới cặp mày lười mác.

Có vài gã đàn ông cầm súng đứng vây xung quanh hắn, tất cả đều mang súng, về mặt ai nấy lạnh lùng vô cảm.

Gã đeo kính đưa Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đến gần đình viện rồi mỉm cười, ý bảo họ tự đi qua. Giản Dao kiễ chân lên nói nhỏ vào tai Bạc Cận Ngôn về hoàn cảnh xung quanh. Cặp kính râm của anh đã che khuất mọi cảm xúc nơi đáy mắt. Cô vừa dứt lời, anh đã trực tiếp chống gậy đi về phía đối phương.

Đến khi Bạc Cận Ngôn ngồi xuống đối diện mình, đối phương mới đặt quân cờ trắng xuống bàn cờ, trầm tư: “Mù à?”

Người hấn hỏi là tên đàn ông đeo kính đứng nghiêm bên cạnh.

Gã kia khom người đáp: “Vâng.”

Lời còn chưa dứt, gã đã thành linh rút dao nhắm thẳng vào hai mắt Bạc Cận Ngôn. Giản Dao kinh hãi đưa tay cản. Người kia và Bạc Cận Ngôn đều ngồi bất động. Bởi vì thân thủ gã cực nhanh, Giản Dao chỉ kịp bắt lấy cổ tay gã, không cách nào ngăn gã tiến về phía trước.

Một tiếng động nhỏ vang lên, cặp kính trên sống mũi Bạc Cận Ngôn bị hất văng ra, con dao đổi hướng lao vút về phía mắt anh. Đôi mắt nhắm nghiền của anh không hề tránh né, cho đến khi mũi dao dừng ngay trên mí mắt.

Giản Dao toát mồ hôi lạnh, quát lên: “Các người có ý gì?”

Không ngờ Bạc Cận Ngôn chỉ cười khẩy: “Bà xã, họ chỉ muốn thử thôi. Em xem, mũi dao cách mắt anh 1 milimét. Hà... chỉ là một đôi mắt mù, Phật Thủ muốn lấy thì cứ lấy. Nhưng trên đời này, không có thứ gì cho không cả. Các người lấy gì trao đổi với tôi?”

Lời nói ngông cuồng ấy như thật sự phát ra từ một gã tham lam ngạo mạn không màng sống chết. Người nọ bỗng cười ha hả: “Tần Sinh, bỏ dao xuống.” Hóa ra gã đeo kính tên là Tần Sinh.

Tần Sinh buông dao, lùi sang một bên.

Đối phương nhìn về phía Bạc Cận Ngôn: “Nghe nói anh có gì muốn giao cho tôi?”

“Đúng vậy.”

“Sao vật kia lại rơi vào tay anh?”

“Người của tôi theo dõi Chu Thao.”

“Tại sao chỉ có hai người đến đây?”

“Bọn họ chắc bị bắt hết rồi, chúng tôi nhanh chân thoát được. Có tên nhóc A Hồng dẫn tôi đến đây. Nhưng gặp phải sạt lở bên bờ sông, A Hồng rơi xuống sườn núi chết rồi.”

Người nọ quay đầu nhìn Tần Sinh, Tần Sinh gật đầu xác nhận. Đối phương lại cười: “A Hồng đã chết, sao hai người vẫn còn sống?”

Bạc Cận Ngôn thoáng im lặng rồi mới chậm chạp đáp: “Bởi vì A Hồng là tôi giết.”

Anh vừa dứt câu, ngay cả Giản Dao cũng giật mình. Đối phương trao đổi ánh mắt với Tần Sinh rồi lạnh lùng quát: “Cái gì? Máy dám giết anh em của bọn tao à?” Đám người xung quanh đều đồng loạt chìa súng vào Bạc Cận Ngôn.

Về cuồng vọng trên giương mặt Bạc Cận Ngôn vẫn không thay đổi. “Lúc đó đất lở, chỉ có một thân cây, nếu cả ba đều bám lấy thì cây chắc chắn sẽ gãy, vậy thì chẳng một ai sống sót. A Hồng không nhanh tay bằng vợ tôi, không kịp ôm, còn muốn kéo chúng tôi xuống. Tôi đá hất một cái thì có gì không đúng? Nếu là các người, các người không làm như vậy sao?”

Người nọ và Tần Sinh đều im lặng. Lát sau, Tần Sinh mới hỏi: “Ở đâu?”

Bạc Cận Ngôn miêu tả vị trí, lập tức có tên thuộc hạ đi ra ngoài, chắc là muốn kiểm chứng sự tình.

Người nọ ra hiệu cho thuộc hạ bưng trà đến. Bạc Cận Ngôn nhàn nhã tiếp nhận tách trà. Trong một khoảng thời gian nhất định, cả hai đều không nói câu nào. Giản Dao suýt nữa đã vỗ tay khen Bạc Cận Ngôn cơ trí. Hai người vốn hiểu rõ tâm lý tội phạm, có thể nhìn thấu lời nói dối của người khác, dĩ nhiên cũng biết làm sao để biến lời nói dối trở nên chân thật nhất. Cái chết của A Hồng người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy nghi ngờ, nhưng lời diễn giải vừa rồi của Bạc Cận Ngôn lại chân thật đáng tin vô cùng, đồng thời cũng phơi bày bản tính “ác độc ngông cuồng” của anh.

Đối phương uống một hớp trà, rồi cuộc đi vào vấn đề: “Đồ đâu, giao ra đây.”

Bạc Cận Ngôn từ tốn nhấp một ngụm trà: “Người tôi muốn giao không phải là anh.”

Hắn thoáng kinh ngạc. Tần Sinh cũng ngược mắt lên.

Bạc Cận Ngôn cười lạnh lẽo. “Người tôi muốn gặp là lão đại của Phật Thủ. Anh cùng lắm chỉ là thuộc hạ đắc lực thôi. Tại sao tôi phải giao cho anh? Tôi có thành ý đến vậy, suýt nữa rơi vào tay mấy tên cớm, còn ngâm nước sông cả đêm mới mang được đồ đến đây. Các người cứ thăm dò hết lần này đến lần khác. Khốn kiếp, đúng là khinh người quá đáng. Đã vậy thì... Bà xã, chúng ta đi.”

“Đợi đã!” Tần Sinh đưa tay cản anh lại, sau đó nhìn sang “lão đại” của mình. Ánh mắt hai người giao nhau, Tần Sinh mới cười nói: “Thôi, Triệu Khôn, chúng ta đừng giả vờ nữa, đều bị hắn nhìn thấu cả rồi.”

Triệu Khôn nheo mắt nhìn chằm chằm Bạc Cận Ngôn, cúi đầu châm thuốc, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười nham hiểm.

Tần Sinh thắc mắc: “Quả thật Triệu Khôn không phải lão đại của chúng tôi. Làm sao anh biết được?”

Bạc Cận Ngôn chỉ hừ lạnh: “Biệt danh của tôi là gì?”

“Rắn Mặt Cười.”

“Vậy anh còn hỏi làm gì? Anh cho rằng biệt danh giang hồ này từ đâu mà có? Thân là rắn, còn là rắn mặt cười khiến người ta khó lòng phòng bị, tức là phải nhạy bén hơn cảnh sát, hung ác hơn đồng loại. Anh hỏi tôi tại sao nhận biết được anh Khôn đây không phải là lão đại à? Từ đầu đến chân anh ta đầy sơ hở.”

Tần Sinh sững sốt. Triệu Khôn bị sặc khói ho sù sụ.

Giản Dao nhìn cả đám còn đồ rõ ràng đã có chút lơ là cảnh giác. Tất cả súng đều buông xuống, chăm chú nghe Bạc Cận Ngôn nói chuyện. Tâm trạng Giản Dao nhẹ nhõm, thậm chí muốn bật cười. Cận Ngôn nói không sai, anh đã biến một chút cơ hội sống sót kia thành vô vàn khả năng. Chẳng qua là... nhập vai quá rồi. Đầu cô bỗng nảy ra suy nghĩ không đúng thời điểm: Ngày trước, cô, Từ Ngộ và An Nham ở nhà xem phim truyền hình dài tập, không nên để anh ngồi bên cạnh đọc sách...

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Type: Le Nguyen

“Vợ tôi thấy trên giày anh dính bùn, còn vấy lên tận ống quần. Cả ngày hôm qua, mãi đến đêm mới đổ mưa to. Qua nửa đêm thì mưa tạnh, bây giờ mặt trời lên cao, nền đất khô ráo. Vết bùn trên giày anh bị bán cao như vậy, nói rõ đêm qua anh đã đi ra ngoài. Gần đây, trong giang hồ không có việc gì lớn, tối qua cũng vậy. Tôi nghĩ tỷ lệ công việc cần lão đại Phật Thủ nửa đêm ra ngoài điều tra sẽ cực kỳ nhỏ. Khả năng cao là một thuộc hạ mà thôi.”

Huống chi xem xét từ khách sạn, dinh viện và bài trí các nơi, lão đại anh là một người có mắt thẩm mỹ cao, sạch sẽ và lịch sự. Anh ta nhất định không ra gặp khách với đôi giày dính bùn như vậy.

Trên ngón tay của anh có dầu, người vẫn còn mùi thức ăn. Cần tôi nói rõ không? Anh mới ăn bánh bao, tay còn chưa kịp lau đã bị gọi ra gặp chúng tôi. Người của Phật Thủ dám cư xử với lão đại như vậy à? Tôi nghĩ, việc ra gặp Rắn Mặt Cười tôi chẳng gấp gáp đến nỗi không để lão đại ăn cho xong bữa chứ!

Những cái khác không cần nói nhiều. Anh nói chuyện khá ngập ngừng, tôi đoán anh và anh Sinh đây đang trao đổi ánh mắt, không thể tự quyết định. Anh uống trà Thiết Quan Âm cực phẩm mà cứ như trâu nốc nước. Tôi nghe thấy cả tiếng ừng ực đấy. Hở chút là tức giận, khiến đám thuộc hạ phải rút súng chĩa vào tôi, những điều này hoàn toàn không phù hợp... đáng vẽ của một lão đại đúng nghĩa.”

Tên Triệu Khôn kia tròn trĩnh mắt, Tần Sinh bật cười. Nhưng Giản Dao vẫn lo ngại trong lòng. Bạc Cận Ngôn thể hiện sắc sảo như vậy, không biết là phúc hay họa đây.

“Vậy cậu nói xem, một lão đại đích thực thì phải thế nào?” Một giọng nói trầm ấm, ung dung bất chợt vang lên phía sau mọi người.

Triệu Khôn và Tần Sinh đồng thời giật mình, những người khác đang cầm súng cũng biến sắc. Người kia xua tay, ngăn họ lên tiếng. Triệu Khôn lập tức đứng dậy nhường chỗ, người kia chậm rãi ngồi xuống, nhìn Bạc Cận Ngôn phía đối diện.

Cả người Giản Dao lạnh toát, cô cẩn thận quan sát người vừa đến.

Gã khoảng ba mươi hai, ba mươi ba tuổi, vóc dáng rất cao, vẻ ngoài bình thường, nhưng đôi mắt lại âm trầm bất định. Gã mặc trường sam và quần dài bằng vải lanh, cả người toát lên khí chất vừa ung dung vừa cuồng bạo, vừa xung đột lại vừa hài hòa. Mặt mũi gã không hề hung ác, thậm chí có thể nói là điềm đạm. Nhưng nếu cho gã là một nhân vật dễ đối phó thì đó là sự ngộ nhận chết người. Rõ ràng gã rất bình thản, nhưng khi ánh mắt quét qua thì ai nấy đều nom nớp sợ hãi.

Ngón tay Bạc Cận Ngôn khẽ gõ trên bàn cờ vài cái rồi cười rộ lên: “Một lão đại chân chính, người mà Rắn Mặt Cười tôi đi theo tất nhiên phải trầm tĩnh quả quyết, tâm chí kiên định, mưu kế sâu xa. Hẳn nhiên không phải kiểu người đi ra ngoài nửa đêm làm cả người dính đầy bùn đất rồi. Tâm tư cẩn thận, không dễ tin người, nhưng một khi đạt được sự tín nhiệm thì chính là một bước lên mây, đập gió rẽ sóng. Còn nếu phản bội anh ta, đó chính là đuổi cùng giết tận, chết không có chỗ chôn.

Anh ta rất có thẩm mỹ, tuy không nhìn thấy nhưng tôi nghĩ bất kể cách ăn mặc hay khí chất đều khác với mấy loại lỗ mãng, nông cạn. Phật Thủ này có thể vượt khỏi trở thành tổ chức mạnh nhất ở Tây Nam trong vòng mười năm mà hoàn toàn không bị cảnh sát tóm gáy, nhất định lão đại phải là người có trí tuệ, nhạy bén, nhẫn nại và nhẫn tâm hơn người thường.”

Tần Sinh cười nhạo: “Cái tên nịnh...” Còn chưa dứt lời đã bị người nọ liếc nhìn, đành phải cúi đầu ngậm miệng. Triệu Khôn bên cạnh không nhịn được bật cười, khẽ mắng một tiếng: “Ngu si!” Người ta đang khen lão đại đấy, mày lại đi nói người ta nịnh bợ, chẳng khác nào nói thẳng mặt lão đại không cao siêu như vậy đâu. Vậy không ngu thì là gì?

Người nọ chỉ mỉm cười, chìa tay ra với Bạc Cận Ngôn: “Tôi chính là Phật Thủ.”

Bạc Cận Ngôn không nhìn thấy, đương nhiên tay cũng không đưa lên. Phật Thủ lại vô cùng kiên nhẫn: “Chúng ta bắt tay.”

Bạc Cận Ngôn nắm lấy tay gã, giọng nói có chút kích động: “Tôi... là Rắn Mặt Cười.”

Giản Dao ở bên cạnh lặng lẽ quan sát. Nào ngờ Phật Thủ cũng nhìn sang cô: “Đây là...”

Bạc Cận Ngôn niềm nở choàng tay qua vai cô: “Người phụ nữ của tôi, cũng là mắt của tôi. Theo tôi từ lúc bắt đầu lăn lộn trong giới, là bảo bối tâm can duy nhất của tôi.”

Thật ra mấy lời thế này trước đây Bạc Cận Ngôn đã từng nói với cô. Nhưng Giản Dao không ngờ được, hôm nay anh mang danh “Rắn Mặt Cười” vẫn có thể tự nhiên nói ra như vậy, chỉ là giọng điệu có phần phóng túng, cộc nhả hơn thôi. Cô lạnh nhạt nhếch môi, gật đầu chào Phật Thủ: “Lão đại!”, trước sau vẫn duy trì hình tượng trầm mặc lạnh lùng của mình.

Phật Thủ cười xòa: “Ồ, theo lên giường luôn à?”

Bạc Cận Ngôn vui vẻ bóp eo Giản Dao, vừa yêu thương vừa đùa giỡn.

Phật Thủ hỏi: “Đồ đâu?”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Trong khoảnh sân ở căn nhà tối qua chúng tôi ở, thẳng hướng phía Tây, đào chừng hai thước rưỡi là có thể tìm được.”

Phật Thủ nhìn sang Triệu Khôn, hần lập tức dẫn người đi. Gã tươi cười hỏi: “Anh đã mang đến vật tôi cần tìm, Phật thủ Phật tâm, tôi luôn thường phật phật mình, ân oán rõ ràng. Anh muốn được đền đáp gì?”

Bạc Cận Ngôn lặng thinh chốc lát mới từ từ nở nụ cười. Giản Dao cũng phối hợp rất hài hòa.

“Tôi muốn...” Anh thẳng thắn. “Ồ lại Phật Thủ, một bước lên mây, thỏa ý tung hoành.”

***

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn trở về căn phòng kia. Cô lo lắng không yên, có chút gấp gáp hỏi: “Hắn sẽ tin tưởng chúng ta sao?”

Bạc Cận Ngôn ung dung đáp: “Nếu hắn không tin, bây giờ chúng ta đã chết rồi. Thật ra kể từ khi chúng ta bước vào khách sạn này, nếu khiến họ sinh nghi dù chỉ một chút thôi thì đã chết vài lần rồi.”

Giản Dao nhớ lại quá trình anh giao thiệp với đám người giang hồ khi nãy, cô cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy. Người này thật sự đi đến đâu cũng không sợ hãi, “thỏa ý tung hoành” mà.

Nào ngờ lời nói của Bạc Cận Ngôn lại đột ngột xoay chuyển: “Có điều, với sự cẩn thận nghiêm ngặt của Phật Thủ, giờ phút này hắn đã cử người rời khỏi đảo, đi thăm dò tất cả tin tức về ‘Rắn Mặt Cười’ anh đây rồi.”

Giản Dao khiếp đảm: “Vậy phải làm sao?”

“Hà...” Bạc Cận Ngôn khẽ cười. “Hai chúng ta mất tích, hiện tại cảnh sát nhất định đang tìm kiếm sục sôi. Còn băng đảng của Rắn Mặt Cười đã bị tóm hết, thuyền tên Duyệt bị đánh chìm, cảnh sát chắc chắn sẽ giữ kín chuyện này, tránh bứt dây động rừng. Lúc này đột ngột có người hỏi thăm tin tức Rắn Mặt Cười khắp nơi, nếu Chu Thao đã có khả năng lấy được tài liệu quý báu kia thì hiển nhiên là một người có đầu óc. Đám lâu la trên thuyền còn chưa chết hết, có tên bị cảnh sát giam giữ. Chu Thao khẳng định biết được tin anh giả làm Rắn Mặt Cười. Bây giờ lại có người đến thăm dò mọi chuyện về hắn ta, vậy chúng ta tò mò điều gì? Chu Thao ắt hẳn sẽ tương kế tựu kế, lấy giả tráo thật, tìm cơ hội tập kích tới đây. Bà Bạc, chúng ta được cứu rồi.”

Hà? Giản Dao chớp mắt, theo như anh nói, đây không phải chuyện xấu mà còn là chuyện tốt sao? Có phải việc này cơ bản cũng nằm trong kế hoạch của anh không? Anh chồng này giờ trò bày mưu tính kế quá đúng bản chất một tên đàn ông thâm hiểm đây mà. Tâm trạng cô thả lỏng, nắm tay anh nũng nịu: “Vậy xin hỏi ông Bạc, bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Bạc Cận Ngôn nhàn hạ đáp lời: “Thưa bà Bạc, chúng ta vẫn phải tiếp tục ản núp với thân phận Rắn Mặt Cười, trở thành một thành viên của Phật Thủ, tìm ra tên sát thủ mặt nạ đang trốn trong tổ chức này trước khi bọn họ phát hiện ra thân phận thật sự của chúng ta. Tên sát thủ mặt nạ biết mặt chúng ta, có lẽ giờ phút này đã nhận ra chúng ta rồi. Nhưng hắn chắc chắn sẽ không thật sự tình nguyện làm thuộc hạ cho bất cứ kẻ nào. Thân là một sát thủ liên hoàn đẳng cấp cao lại biến thái tinh thần, hắn chỉ xem đám tội phạm như Phật Thủ là lũ ngốc thôi. Cho nên, hắn tất nhiên không tiết lộ thân phận thật sự của bản thân, càng không thể vạch trần thân phận của chúng ta. Vậy nên, chúng ta lợi dụng những tính toán ngầm của Phật Thủ lẫn sát thủ mặt nạ, đi nước cờ may rủi trên mũi dao của ba bên, đây chính là con đường sinh tồn của chúng ta đây.”

***

Cùng lúc đó, cũng có người đang bàn tán về họ. Trong một căn phòng vô cùng bí mật trong trần, Phật Thủ ngồi yên lặng hút thuốc sau bàn làm việc. Bốn người đàn ông ngồi trên sofa cạnh đó. Căn phòng này chính là phòng họp bí mật của lãnh đạo tổ chức Phật Thủ, người bình thường không được phép tiến vào.

Triệu Khôn lên tiếng: “A Sinh, hai người chúng ta gặp, ông thấy thế nào?”

Tần Sinh trầm ngâm: “Người đàn ông rất thông minh, tâm cơ, tàn nhẫn, nhưng mà...”

“Nhưng cái gì?”

Tần Sinh phì cười: “Tôi thấy hắn quá trẻ con, nói chuyện vừa ngông nghênh vừa háo thắng, thật ngây thơ, ha ha.”

Triệu Khôn cũng cười, nhìn về phía Phật Thủ, thấy khóe môi gã cũng nhếch lên.

“Triệu Khôn, tôi qua chú trở về liền đề nghị giết hắn. Bây giờ thì sao, chú thấy thế nào?” Phật Thủ hỏi.

Triệu Khôn vốn ngồi trên tay vịn sofa, hai tay đưa ra lót sau đầu, tựa vào tường đáp: “Không cần thiết, hắn không phải cảnh sát.”

Một người nãy giờ vốn im lặng đột ngột cười khẩy: “Sao dám chắc?” Hắn tên là Cố An, hơn ba mươi tuổi, mặc áo da, tóc nhuộm vàng, mặt mũi sáng sủa, phong thái kiêu căng. Hắn và Triệu Khôn ngao mạn nhất nhóm nên hai bên luôn xách mé lẫn nhau.

Người còn lại trong phòng khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, vóc dáng cao gầy, tên là Trịnh Thần. Trong những người ngồi đây chỉ có Trịnh Thần đeo súng, ngồi gần Phật Thủ nhất. Bất kể mọi người nói gì, cậu ta chỉ im lặng nhìn chăm chăm mặt bàn, mắt khép hờ như đang ngủ gật.

Đối với lời chất vấn của Cố An, Triệu Khôn chỉ cười xòa: “Nói mày cũng không hiểu đâu. Lẽ nào mày không tin khả năng phán đoán của lão đại?”

Cố An lườm Triệu Khôn rồi nhìn về phía Phật Thủ.

Phật Thủ là biệt danh trên giang hồ, tên thật của gã là Tống Khôn. Gã dúi tàn thuốc, lên tiếng: “Triệu Khôn nói không sai, họ không phải cảnh sát. Mấy năm qua, những tên nằm vùng mà chúng ta gặp có kẻ nào không phải cúp đuôi sống khúm núm? Tuy rằng một lòng muốn bò lên cao nhưng tuyệt đối sẽ không để lộ tài năng. Trong khi Rắn Mặt Cười tham lam, tàn nhẫn, ngông cuồng, dù mất mù nhưng vẫn thông minh hơn các người nhiều. Cá tính quá nổi trội.” Rồi gã cười ha ha: “A Sinh nói đúng, hắn có chút trẻ con ngông nghênh hợm hĩnh. Thế nhưng, chính vì điều này nên tôi mới dám dùng hắn. Nếu không có khuyết điểm nào, cá tính khiến người ta khó đoán, vậy kẻ đó sẽ không chân thực. Tôi thả giết chết cũng không giữ lại bên cạnh.”

Tần Sinh, Triệu Khôn và Trịnh Thần đều gật đầu.

Cố An cười cười: “Vẫn là lão đại nhìn người chuẩn xác.”

“Tuy nhiên...” Tần Sinh nghi ngờ. “Đôi mắt của hắn có mù thật không?”

Cố An hất hàm đề xuất: “Gọi Ôn Dung đến hỏi chẳng phải sẽ biết sao.”

Ôn Dung nhanh chóng có mặt.

Mấy năm qua, điều đặc ý nhất của Tổng Khôn chính là mấy tên đàn em được giao hồ xưng tụng là “Ngũ La Hán” của Phật Thủ này.

Ôn Dung đi vào, lịch sự cười chào mọi người, sau đó ngồi xuống chiếc ghế trống còn lại trong phòng.

Tổng Khôn nhìn Ôn Dung, hỏi: “Tên Rắn Mặt Cười kia đã đến phòng khám bệnh của chú. Hắn thật sự bị mù sao?”

Ôn Dung nhận điều thuốc Triệu Khôn đưa đến, rít một hơi, ngừng đầu đáp: “Tôi không kiểm tra tỉ mỉ, nhưng chắc là thật. Tôi đã cẩn thận quan sát lời nói và cử chỉ của hắn, không thể nào giả mù giống đến vậy được.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Type: Le Nguyen

Bạc Cận Ngôn suy đoán không sai. Giờ phút này, Chu Thao đang bận đến sát đầu mả trún. Trên thuyền đắm không tìm được họ, cũng không thấy phần tài liệu kia đâu, thi thể cũng không vớt được. Chu Thao tin chắc họ chưa chết, chẳng qua không biết trôi dạt đến chỗ nào thôi, cho nên tăng cường lực lượng tìm kiếm dọc theo đường sông.

Đám lâu la trên thuyền vẫn còn sống sót vài tên, nhưng sau khi tra khảo khất khe, chúng cũng không biết hang ổ của Phật Thủ ở đâu. Chu Thao không rõ nội bộ Phật Thủ rốt cuộc hoạt động bảo mật thế nào, nhưng có thể thấy được tổ chức này quản lý và kiểm soát rất nghiêm ngặt. Ngoài ra, Chu Thao cũng nghe nói Bạc Cận Ngôn đã giả mạo “Rắn Mặt Cười” khi ở trên thuyền, nhờ vậy mới có thể trách thoát kiếp nạn. Điều này khiến Chu Thao vừa buồn cười vừa xúc động. Không ngờ vị giáo sư tâm lý học tội phạm này có thể qua mắt cả đám tội phạm. Vậy nên, anh ta càng tin chắc họ sẽ không dễ dàng bị giết hại.

Vốn dĩ sau hai lần truy quét của cảnh sát, băng nhóm của Rắn Mặt Cười đã bị tiêu diệt toàn bộ, gần như biến mất khỏi giang hồ chỉ trong một đêm. Cái chết của Rắn Mặt Cười cũng bị Chu Thao tạm thời giữ kín. Anh ta luôn thích khiêm tốn cẩn trọng, việc nào cũng có phương án dự phòng.

Cho nên khi nhận được tin có người âm thầm thăm dò tư liệu về Rắn Mặt Cười, Chu Thao lập tức chú ý đến manh mối nhỏ này. Anh trầm tư hồi lâu, suy đoán các loại khả năng có thể xảy ra.

Đầu tiên, đối phương là ai? Trước sự việc lần này, Rắn Mặt Cười đã bị Chu Thao đánh đến hấp hối, cho nên khi ấy mới chớ cùng rút gươm, liều mạng phản kích. Gần đây, tổ chức có quan hệ lợi ích mật thiết với hắn chỉ có mỗi Phật thủ thôi.

Tin tức băng nhóm của Rắn Mặt Cười bị tiêu diệt đã lan truyền. Nếu tổ chức Phật thủ nhận được tin, đáng lý sẽ án binh bất động chứ không phải âm thầm dò la như lúc này. Cộng thêm chúng không hề nghe ngóng về phần tài liệu kia mà lại là tư liệu về Rắn Mặt Cười...

Một ý nghĩ khó tin lóe lên trong đầu Chu Thao, khiến máu toàn thân anh bắt đầu sôi sục.

Phật Thủ đã lấy được tài liệu rồi. Bọn chúng có được tài liệu cũng đồng nghĩa với việc Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đang ở trong tay chúng. Đêm đó, ắt hẳn có kẻ trên thuyền thừa dịp đưa họ chạy trốn. Nhưng nếu bọn chúng đã khám phá ra thân phận của Bạc Cận Ngôn thì cần gì phải vất vả tìm hiểu thông tin về Rắn Mặt Cười nữa?

Chu Thao nhớ lại, một gã lâu la trên thuyền từng nói: “Hắn nói hắn là Rắn Mặt Cười... Còn xưng anh em với anh Duyệt của chúng tôi, rất phách lối...”

Gạt được đám lính quèn bên dưới, nói không chừng Bạc Cận Ngôn cũng gạt được lão đại. Dù sao những chuyên gia tâm lý học tội phạm kia đều có tài lừa gạt mà. Chu Thao suy nghĩ chốc lát bên gọi một thuộc hạ tâm phúc đến, dặn dò đôi câu, cuối cùng chốt lại: “Lần này theo dõi sát sao người của Phật Thủ. Tốt nhất là có thể tìm được đầu mối lần đến hang ổ của bọn chúng.”

Cấp dưới nghe lệnh rời đi, Chu Thao ngẫm nghĩ rất lâu, cảm thấy suy đoán này của bản thân quá đáng sợ. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao trời đất xui khiến thế nào mà trà trộn được vào hang ổ của Phật Thủ, trở thành nội gián. Chu Thao khẽ thở dài. Hai thành viên khác của tổ chuyên án là Phương Thanh và An Nham nhận được tin đã dẫn một đội quân tinh nhuệ tức tốc đến trợ lực. Nếu tới lúc đó vẫn không có tung tích của Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, có lẽ anh ta phải vận dụng quân cờ cuối cùng. Quân cờ này đã được anh ta chuẩn bị từ rất lâu rồi.

***

Người được Phật Thủ phái đi thăm dò tin tức của Rắn Mặt Cười là A Minh – một lão giang hồ vừa nhanh trí lại không nổi bật. Chẳng qua không ngừng có tin đồn băng nhóm của Rắn Mặt Cười đã bị tóm gọn, người từng thấy mặt thật của Rắn Mặt Cười lại cực ít, nên không thể moi ra tin tức xác thực trong một sớm một chiều.

Chưa đến hai ngày, A Minh đã nghe được tin cảnh sát đang điên đầu tìm kiếm Rắn Mặt Cười khắp nơi. Điều này khiến gã càng thêm thận trọng, làm việc càng kín kẽ hơn. Thông qua các mối quan hệ, khó khăn lắm gã mới nghe ngóng được một người trước đây là thuộc hạ của Rắn Mặt Cười đang lẩn trốn cảnh sát. A Minh hẹn gặp đối phương ở một quán nhỏ trên con phố sầm uất, tốn hết ba mươi nghìn tệ để mua tin.

Đối phương là một thanh niên lồi thối, nhếch nhác, giữa ngón cái và ngón trỏ có vết sẹo bị chém, còn thấp thoáng lộ ra hình xăm, vì vậy mà không tài nào che giấu được thân phận của mình. Vừa gặp A Minh, hắn đã gấp rút đòi tiền. A Minh cười khẩy, ném phong bì cho hắn. Hắn tỉ mẩn đếm tiền xong, lúc này mới cười nhẹ nhõm, cất tiền trong túi áo cẩn thận: “Anh muốn hỏi gì?”

A Minh hỏi từng chi tiết như chiều cao, đáng vẻ, quá khứ tung hoành của Rắn Mặt Cười. Đối phương cũng trả lời ngắn gọn rõ ràng.

A Minh lại hỏi: “Tại sao lần trước, thuyền của bọn họ lại xảy ra chuyện?”

Đối phương uể oải đáp: “Tôi không biết. Hôm đó, nếu tôi lên thuyền, bây giờ còn có thể ở đây nói chuyện với anh sao?”

“Rắn Mặt Cười có bỏ không?”

“Đương nhiên là có rồi, còn giống như bảo bối vậy, lúc nào cũng dẫn theo. Chúng tôi chỉ có thể trở mắt nhìn thôi.”

A Minh cười khi, châm thuốc cho đối phương: “Mắt của hắn luôn như vậy à?”

“Luôn như vậy.” Đối phương rút một hơi thuốc dài rồi đột ngột ngắt đầu, nghi ngờ hỏi: “Anh gặp lão đại của chúng tôi rồi à?”

A Minh chỉ cười cười không nói.

***

Giữ tiết trời ngày thu trong lành, tươi mát, Giản Dao điu Bạc Cận Ngôn đi xuống lầu, nhìn thấy bốn người đàn ông đang đánh bài trong đình viện yên ắng, trong đó có cả Triệu Khôn và Tần Sinh.

“Ha ha, chết mày nhé!” Cố An chế nhạo đập bài tẩy xuống bàn, ba người còn lại đều sa sầm mặt. Cố An gom hết tiền trên bàn, sau đó liếc mắt nhìn Bạc Cận Ngôn và Giản Dao.

“Ồ, Rắn tới rồi hả?” Tần Sinh chào hỏi bọn họ. Triệu Khôn châm điếu thuốc hút, vẫn đáng vẻ lạnh nhạt, chẳng buồn đoái hoài tới người khác. Trịnh Thần ngẩng đầu nhìn họ, không nói lời nào.

“Ngồi cùng bàn còn đối chọi gay gắt, chắc chắn địa vị ngang nhau.” Bạc Cận Ngôn thì thầm vào tai Giản Dao. Giản Dao vẫn giữ hình tượng trầm mặc kéo ghế qua để Bạc Cận Ngôn ngồi xuống.

“Hai người họ còn thì thầm tình tứ nữa kia.” Tần Sinh cười hô hô, ba tên còn lại cũng không giữ kẽ.

Bạc Cận Ngôn dừng dừng đáp: “Dĩ nhiên rồi”, sau đó cúi đầu hôn Giản Dao một cái.

“Chơi không?” Triệu Khôn hỏi.

Ba người còn lại đều nhìn hắn.

“Mù sao đánh bài?” Trịnh Thần lên tiếng.

“Tôi có mắt đấy.” Bạc Cận Ngôn khinh khinh.

Trịnh Thần nhường chỗ. Giản Dao ngồi xuống bên cạnh Bạc Cận Ngôn, bắt bài thay anh, rút được quân gì liền ghé tai anh nói nhỏ. Hai người phối hợp cực kỳ ăn ý, ba người Cố An đều là tay lão luyện, thế mà ván đầu tiên đã thua sạch. Bạc Cận Ngôn bảo Giản Dao gom tiền, ngẩng đầu hỏi ngược Trịnh Thần: “Mù có thể đánh bài không?”

Trịnh Thần cười ngượng: “Có thể.”

Tần Sinh góp vui: “Ha ha, có thể khiến A Thần mấy vạn năm mới động đậy nét mặt của chúng tôi cười một lần, Rắn à, cậu đúng là có bản lĩnh đấy.”

Bạc Cận Ngôn nhếch miệng: “Chỉ là cậu ta ngây thơ quá thôi.”

Vừa dứt câu, ba người đàn ông trên bàn đều cười ồm ồm, chỉ có Trịnh Thần không cười nổi.

Lúc này, Cố An lấy điện thoại từ trong túi áo ra, ném cho Trịnh Thần: “Cái cậu bảo tôi mang đến này, ra ngoài là có thể dùng được.”

Trịnh Thần nhận lấy, là chiếc máy mới. Cậu ta sung sướng hí hoáy nghịch điện thoại một hồi. Trong mấy người ở đây, quan hệ giữa Trịnh Thần và Cố An là tốt nhất.

Triệu Khôn châm giúp Bạc Cận Ngôn một điếu thuốc. Động tác nhả khói của anh vô cùng điêu luyện. Tần Sinh cũng đưa thuốc cho Giản Dao: “Em dâu, làm điếu không?”

Giản Dao vừa định nhận lấy thì Bạc Cận Ngôn đã từ chối giúp: “Cô ấy không thể hút.” Anh vừa ngậm điếu thuốc vừa sờ bài. “Tôi định để cô ấy mang thai.”

Câu này là thật. Trong tình cảnh sống chung với lũ lúc này, lòng Giản Dao chợt thấy ấm áp vô cùng. Cô đưa ngón tay đẩy điếu thuốc của Tần Sinh ra: “Thôi, không hút vậy.” Rồi ngẩng đầu nhìn dáng vẻ ung dung xếp bài của Bạc Cận Ngôn. Khóe môi anh nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, vừa ranh mãnh vừa ngông cuồng, thế nhưng cô chỉ thấy thương anh, thương anh vô hạn.

Vì giữ mạng sống, vì muốn tung lưới bắt hết đám tội phạm này, vì muốn tìm được sát thủ mặt nạ, anh có thể biến bản thân thành kiểu người mình căm hận mà không để lộ bất cứ sơ hở nào.

Khói thuốc mỏng lung quang quẩn trên bàn bài. Giản Dao kín đáo quan sát mấy người này. Tâm phúc của Tống Khôn có lẽ là mấy người ở đây. Có thể cảm giác được tuy bọn họ là lính của Tống Khôn nhưng tình cảm lại thân thiết như anh em. Sát thủ mặt nạ... có thể là một trong những người này không.

Gã mặt mày hiền lành nhất là Tần Sinh. Gã đã theo Tống Khôn bảy, tám năm rồi. Theo dõi hai ngày qua, cô phát hiện, tất cả chuyện về tài vụ Tống Khôn đều giao cho gã xử lý. Cô chưa từng thấy gã rút súng rút dao gì cả.

Triệu Khôn, Trịnh Thần, Cố An theo Tống Khôn trên ba năm. Xét về thời gian, họ đều không mấy phù hợp với thân phận sát thủ mặt nạ. Ba người này chính là mãnh tướng của Tống Khôn. Triệu Khôn lớn tuổi nhất nên có phần trầm tĩnh hơn. Trịnh Thần nhỏ tuổi nhất, lúc nào cũng im lặng ủ rũ. Cố An tính cách kiêu ngạo, lớn lối, thường hay gây sự với Triệu Khôn.

Nhưng hiện tại, Giản Dao và Bạc Cận Ngôn không thể hỏi thẳng họ: Vụ án xảy ra ở biên giới một năm trước, là ai đã dùng riu? Một là sợ người Phật Thủ hoài nghi, hai là sợ như người họ hỏi chính là sát thủ mặt nạ thì sao?

Về phần tại sao đến giờ sát thủ mặt nạ vẫn chưa vạch trần thân phận cảnh sát của bọn họ với Phật Thủ, Bạc Cận Ngôn đã giải thích: Trước tiên, đối với sát thủ mặt nạ, đây là một sự khiêu chiến vô cùng kích thích, sao hắn có thể dễ dàng kết thúc được? Huống hồ, nếu quả thật vạch trần chân tướng, tất nhiên Tống Khôn sẽ tra hỏi cặn kẽ. Sát thủ mặt nạ cất giữ rất nhiều bí mật, hẳn vốn không phải người chung đường với bọn chúng, làm sao bằng lòng để lộ con người thật của mình?

Triệu Khôn bỗng hỏi: “Rắn Mặt Cười, nghe nói cảnh sát đang tìm cậu khắp nơi hả?”

Bạc Cận Ngôn “Hừ” một tiếng, ngậm thuốc đáp: “Vậy thì sao?”

Giản Dao chợt mừng rỡ trong lòng.

Triệu Khôn cười thân thiết: “Không có ý định trở về à? Định ở lại Phật Thủ luôn sao?”

Bạc Cận Ngôn nhả khói: “Hừ, Đông Sơn tái khởi vẫn là hảo hán.”

Triệu Khôn, Tần Sinh và Trịnh Thần cười phá lên. Họ cười vì tuy Rắn Mặt Cười là nhân vật lợi hại, nhưng lời nói và hành động quả thật có chút trẻ con háo thắng. Cố An khinh thường nhìn anh: “Mày dám chắc có thể Đông Sơn tái khởi từ chỗ Phật Thủ à? Chỉ dựa vào mày sao?” Hắn ta luôn xù gai, gặp ai là đâm người đó, đám Triệu Khôn cũng chẳng buồn để ý.

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, phả ngay một làn khói về phía phát ra tiếng nói: “Tôi có thể hay không đâu phải do anh nói. Đồ to xác hữu dũng vô mưu!”

Ba người Triệu Khôn cười ha ha. Mặt Cố An giận đến xanh mét, còn bị sặc khói của Bạc Cận Ngôn phả ra. Hắn vừa định ra tay trút cơn bực tức thì Giản Dao đã vào tư thế sẵn sàng nghênh chiến. Lúc này bất chợt có một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến từ phía sau mọi người.

“Rắn, tôi có việc bàn với cậu.”

Mọi người đồng loạt đứng dậy.

Tống Khôn bình thân bước đến, mỉm cười với Bạc Cận Ngôn và Giản Dao.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Type: Thùy Miên

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao rời đi, trong sân thoáng chốc trở nên yên tĩnh. Triệu Khôn hồ hững đứng đây: “Không đánh nữa, tao đi hút thuốc đây.”

Tần Sinh ngẩng đầu nhìn đồng hồ: “Tao cũng phải đi tính sổ sách rồi.”

Trịnh Thần đã sớm đi theo Tống Khôn. Bất kể gã gặp ai, cậu ta nhất định sẽ ở bên bảo vệ. Cố An cười khẩy, như thể chế nhạo đồng bọn của mình đột nhiên cụp đuôi, cuối cùng cũng đứng dậy rời khỏi dinh viện.

Nơi Triệu Khôn ở là một căn nhà màu đen bên cạnh khách sạn. Tĩnh hân thích yên tĩnh, giản dị, nên nhà cửa chỉ sơn tường trông cho mới, nội thất cũng không chú ý sửa sang gì. Trái lại, hân thích trồng cây cối, cho nên cả khoảng sân đều xanh um mát mắt.

Có điều, cô bồ của hân vừa lòi thôi vừa điên khùng. Vào năm ba mươi tuổi, cô ta phạm tội rồi đi theo Triệu Khôn đến tận bây giờ. Mặc dù thỉnh thoảng Triệu Khôn có ra ngoài ăn chơi nhưng cô ta chẳng buồn liếc mắt, miễn sao không dẫn ả đàn bà nào về đây là được. Là người phụ nữ của một trong Ngũ La Hán của Phật Thủ, nghiêm nhiên giang hồ có không ít người phải gọi cô ta một tiếng chị dâu.

Triệu Khôn vừa về đến nhà đã nghe tiếng cô ta nhảy nhót trong phòng, chắc hân đang uống rượu rồi. Hân không nói lời nào, về thẳng phòng mình. Đây là căn phòng bày đầy súng mà cô bồ của hân cũng không được bước vào. Mấy anh em Phật Thủ từng đến thăm còn khen không ngớt lời.

Triệu Khôn lẳng lẳng hút thuốc bên cửa sổ. Mấy năm qua, con nghiện thuốc lá ngày càng nặng, còn dính đến ma túy nữa, hân cảm thấy phổi mình sắp thủng một lỗ to rồi. Có điều hôm nay, hân rít thuốc liên hồi, hết điếu này đến điếu khác, cặp mắt trước sau vẫn nhìn chằm chằm vào tòa nhà bên cạnh.

Không nghe thấy tiếng súng, cũng không thấy bóng dáng hai người kia xuất hiện ở bất cứ đâu.

Điều thuốc đã tàn, Triệu Khôn ngả người vào chiếc ghế bành sau bàn. Chất nicotine giúp tâm trí hân trở nên thư thái lạ thường. Trong đầu hân hiện lên hình ảnh lần đầu tiên đến mảnh sân bỏ hoang mà Bạc Cận Ngôn tá túc. Lúc đó, hân thấy được bóng dáng mơ hồ của hai vợ chồng họ thấp thoáng qua khung cửa sổ. Sau đó, hân vứt điếu thuốc xuống bùn, quay đầu nói với đám đàn em: “Chắc chắn là cảnh sát rồi. Ngày mai báo cáo với lão đại, giết chết bọn này.”

Thế nhưng giờ đây, hai người họ đã trở thành khách quý trước mặt Tống Khôn. Đúng là cao số.

Triệu Khôn cười đầy thâm ý.

Cùng lúc này, Tần Sinh trở về phòng kế toán ở tầng một khách sạn, xem mấy thuộc hạ đang tính toán sổ sách. Gã vốn thích mấy thứ liên quan đến con số từ nhỏ, còn thi đạt chứng chỉ kế toán viên và CPA* nữa. Sau khi gã gia nhập Phật Thủ, Tống Khôn như hồ mọc thêm cánh. Cống hiến hơn ba năm, Tống Khôn đã yên lòng giao hết vấn đề tài vụ cho gã. Nếu nói trong Ngũ La Hán, ai được Tống Khôn tin nhiệm nhất, Tần Sinh dám đứng ra tự nhận là người thứ nhất. Hà hà... Tống Khôn sao rồi bỏ gã được. Thậm chí có thể nói, gã nắm giữ sổ sách chính là nắm giữ một phần mạch sống của Phật Thủ.

*CPA là cụm từ viết tắt của Certified Public Accountants, có nghĩa là những Kế toán viên công chúng được cấp phép. Đây được coi là một cổ vấn tài chính chuyên nghiệp cho các cá nhân và doanh nghiệp.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Tần Sinh liền lộ vẻ tươi cười đắc ý. Sau đó, gã ngẩng đầu, liếc nhìn lên tầng. Vợ chồng Rắn Mặt Cười lên khá lâu rồi, vẫn còn chưa ra.

Gã ra hiệu bằng ánh mắt cho thuộc hạ thân tín. Về mặt gã không còn hiền lành, hòa nhã như bình thường mà toát ra vài phần âm u, lạnh lẽo, như thể đây mới chính là bản tính chân thật mà gã cố che giấu.

“Canh chừng bọn họ.” Tần Sinh khẽ dặn: “Bất cứ chuyện gì tồi tệ nào cũng phải báo cáo cho tôi ngay. Là báo cáo cho tôi, hiểu không?”

Trong nhóm, có lẽ là Cố An là tên sống xa xỉ và đốn mạt nhất. Tòa nhà cao nhất ở phía Đông khách sạn chính là địa bàn của hân. Hân còn đặc biệt gọi hai mươi đàn em đến trang trí phòng ốc. Trần nhò giao thông không thuận tiện, vậy mà hân vẫn xin được đặc cách của Tống Khôn, vận chuyển về một đồng hồ gia dụng nhập khẩu. Dĩ nhiên, hân cũng tặng cho Tống Khôn một bộ bàn ghế gỗ lim cao cấp. Tống Khôn rất thích món quà này, nên người khác chẳng dám dị nghị gì cả.

Trong nhà Cố An đang có ba người phụ nữ, nhưng một khi hân không vừa mắt cô nào thì sẽ đổi người mới ngay. Hân thích đồ lông thú, còn thường xuyên đi săn ở ngọn núi bên cạnh, lột da cáo da thỏ làm áo cho mình và tặng mấy người phụ nữ kia. Quả thật tay nghề của hân không tệ, áo lông làm ra đều hết sức mềm mại, tinh tế.

Cố An là tên cuồng thuốc lá, ma túy và rượu vang. Trong tổ chức, ai cũng biết Cố An một khi lên con nghiện thì cực kỳ đáng sợ, giết người không ghes tay, cho nên tất cả đều tránh né rất xa. Khác với Triệu Khôn nguếch khí bá đạo, Tần Sinh ôn hòa nhã nhặn, cách quản lý đàn em của Cố An vô cùng nghiêm khắc và quái đản. Ai vừa lòng thì ngay cả bố mình hân cũng cho chơi, tiền bạc vung tay không hề cân nhắc. Ai chọc hân nổi giận, bất kể từng lập bao nhiêu công lao cũng phải chịu thương tích đầy mình. Nhưng mấy năm qua, hân lại là cảnh phải đặc lực nhất của Phật Thủ. Tống Khôn vô cùng bao dung cho tên thuộc hạ quái gở này. Vì thế, dù Triệu Khôn, Tần Sinh có bất mãn với tên Cố An ngang ngược đến mấy thì dần dà phải chịu nhường hàng với hân thôi.

Cố An vừa vào nhà đã chớp lấy chai rượu, uống đến say túy lúy. Có người phụ nữ bước đến quán lấy hấn liền bị ăn một cái bạt tai. Cố An hất ả sang một bên, cười lạnh: “Cút, không soi gương xem bộ dạng bản thân ra sao à?” Người phụ nữ sợ chết khiếp, vội vàng chạy vào phòng. Hai người còn lại cũng không dám đi ra, không biết hôm nay ông lớn này lại đang thịnh nộ chuyện gì rồi.

Một mình Cố An lao đảo lên tầng, ném chai rượu sang một bên rồi nằm phịch xuống sô pha. Nhìn chằm chằm về phía khách sạn, hấn cất tiếng thờ dài. Nơi đó này giờ vẫn yên lặng như tờ.

Hà... Rắn Mặt Cười sắp vào Phật Thủ, sắp ngang vai phải lứa với hấn rồi! Cố An bật cười rồi đột ngột chớp lấy khẩu súng trường trên bàn, trườn đến trước cửa sô như một con báo săn. Họng súng nhắm thẳng về phía khách sạn.

Hấn cứ bất động như thế hồi lâu. Có mấy tên đàn em qua lại, hấn không buồn để ý. Có dân cư trong trấn đi ngang, hấn cũng không thèm đếm xia.

Cho đến khi... một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt. Người đàn ông cao dong dỏng, mặc áo blouse trắng, cầm hộp thuốc lẳng lặng đi ngang qua khách sạn. Chắc là lại đi đâu đó khám bệnh nữa rồi.

Cố An ghét nhất chính là tên bác sĩ luôn ra vẻ đạo mạo nghiêm chỉnh, lịch thiệp nho nhã này. Hấn nở nụ cười quái gở, cúi đầu nhắm súng.

Súng đã được lắp ống giảm thanh, viên đạn xuyên qua khung cửa sổ lao vút đi trong gió, cuối cùng ghim sâu vào khoảnh đất dưới chân Ôn Dung khiến anh ta khiếp vía. Ôn Dung giơ hộp thuốc lên đỉnh đầu theo bản năng, cuống quýt trốn dưới mái hiên bên cạnh.

Sắc mặt trắng bệch, hơi thở dồn dập, Ôn Dung liếc mắt nhìn quanh quất, nhưng chỉ thấy cửa sổ mấy căn phòng trống hoác không một bóng người. Anh ta đánh mặt, rào bước rồi đi.

Trịnh Thần hồ hững tựa vào bức tường trên hành lang. Có mấy tên lính quèn đi ngang qua, thấy dáng vẻ của cậu ta, biết lão đại đang nói chuyện với người khác nên không dám đến quấy rầy.

Trịnh Thần gọi nhất là án binh bất động. Cậu ta từng ngồi ba ngày ba đêm trong rừng mưa ở biên giới, cả người bị côn trùng cắn máu chảy ròng ròng vẫn không hề nhúc nhích, chỉ vì muốn trừ khử một người theo lệnh của tổ chức. Sau đó, cậu ta đã chặt đầu gã mang về trình lên cho Tổng Khôn.

Ai ai cũng nói cậu ta là chiếc bóng của Tổng Khôn. Cậu ta cũng nguyên ý như thế. Bởi vì chiếc bóng không phải ai cũng có thể làm được. Điều đó có nghĩa là Tổng Khôn an tâm quay lưng mình về phía cậu ta, chỉ với mình cậu ta thôi. Trịnh Thần biết tất cả bí mật của Tổng Khôn. Thoạt nhìn, cậu ta chỉ là một chiếc bóng mờ nhạt âm thầm, nhưng lại có thể nhìn thấy nhiều quỷ kế đa đoan nhất.

Kim giây trên đồng hồ xoay tròn tích tắc. Trịnh Thần lẳng lặng đợi hơn nửa giờ. Bắt đầu từ khi nào, trong lòng cậu ta cũng có tạp niệm? Triệu Khôn gia nhập, Tân Sinh càng lúc càng được trọng dụng, Cố An ngang tàng, bây giờ lại thêm Rắn Mặt Cười...

Trịnh Thần hơi chau mày, ngẩng đầu nhìn cánh cửa phòng đóng kín. Trước kia, rất nhiều lần Tổng Khôn gặp người khác đều dẫn theo cậu ta, thế mà lần này lại bảo cậu ta canh giữ ở ngoài.

Bọn họ đang nói gì? Đề phòng với cả cậu ta ư?

Lòng Trịnh Thần trào dâng một dòng khí lạnh. Giương mắt nhìn hành lang vắng lặng như tờ, cậu ta khẽ nhích người đến gần cửa.

Văn phòng của Tổng Khôn cách âm rất tốt, nhưng không hoàn toàn kín kẽ đến mức gió thổi không lọt. Trịnh Thần nhắm mắt lại, tập trung tinh thần, cẩn thận nghe ngóng âm thanh cực kỳ bé nhỏ bên trong.

***

“Rắn, điều tra giúp tôi một chuyện.”

Tổng Khôn đứng trước cửa sổ, bên ngoài là cảnh núi sông xanh biếc giao hòa như tranh vẽ. Trông gã như một người đàn ông lẳng tử điềm nhiên, nhưng ngón tay đan xen nhau khẽ cử động đã để lộ sắc thái sâu xa khó lường ẩn trong lời nói.

Giản Dao ngồi bên cạnh Bạc Cận Ngôn, lẳng lẽ theo dõi cuộc trò chuyện cân não đầu tiên của hai người đàn ông.

Bạc Cận Ngôn lên tiếng: “Lão đại, có chuyện gì cứ dặn dò.” Giọng anh vừa băng quơ vừa lạnh nhạt, Giản Dao không thể không thăm cho anh một trăm điểm trong lòng.

Tổng Khôn tươi cười ngồi xuống đối diện Bạc Cận Ngôn, châm điếu xì gà, lại đưa một điếu cho anh. Nhớ ra anh không nhìn thấy, gã bèn nhìn sang Giản Dao. Giản Dao còn chưa cất lời thì mũi của Bạc Cận Ngôn đã mấp máy hít hà, sau đó nói: “Xì gà? Mùi nồng lắm, em không thích.”

Tổng Khôn cười xòa, vút điếu xì gà kia vào hộp rồi nhìn chằm chằm Bạc Cận Ngôn: “Cậu đem vật kia đến, tôi rất vui. Nhưng cậu muốn gia nhập Phật Thủ, trở thành cánh tay đắc lực của tôi, chỉ có vật này thôi vẫn còn chưa đủ. Vì vậy, tôi muốn cậu làm thêm một việc quan trọng nữa. Làm tốt thì cậu chính là anh em của Phật Thủ tôi, những người khác cũng tuyệt đối không có ý kiến.”

Bạc Cận Ngôn nhếch môi cười: “Chuyện gì? Chỉ cần em có thể làm được.”

Tổng Khôn không trả lời ngay mà lấy phần tài liệu kia từ ngăn tủ ra, ngón tay thon dài vuốt ve trên túi tài liệu, giọng chột cứng rắn: “Rắn Mặt Cười, sao

cậu lấy được phần tài liệu này?”

Giản Dao thót tim. Đúng rồi, phần tài liệu này ghi lại rất nhiều cơ mật của tổ chức Phật Thủ. Nếu điều tra tường tận sẽ có cơ hội tiêu diệt sạch sẽ bọn chúng. Tổng Khôn đọc nội dung phần tài liệu này, e rằng cũng phải khiếp sợ. Trên thực tế, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cũng không biết hôm đó sao Rắn Mặt Cười nhận được tin tức và đến tập kích Chu Thao. Bây giờ, Tổng Khôn hỏi như thế là thăm dò hay nghi ngờ?

Nhưng trước tiên không thể tỏ ra sợ sệt, Giản Dao bèn nở nụ cười đầy thâm ý. Ánh mắt Tổng Khôn rất nhạy bén, phút chốc chuyển ánh nhìn sang cô, đôi mắt đen sâu hút kia như muốn nhìn thấu tất cả. Nụ cười nhàn nhạt trên khóe môi Giản Dao vẫn không thay đổi.

Bạc Cận Ngôn cũng cười điềm đạm: “Tháng trước, Chu Thao đã giết chết tám người anh em của em, có người bị bắt, có người bị bắn chết tại chỗ. Dĩ nhiên em phải lấy đạo của người trả lại cho người. Vợ con hấn ở Côn Minh, em đã cử người qua đó... Tin tức là do nhà vợ hấn tiết lộ.”

Giản Dao không ngờ anh lại thêu dệt một lời nói dối như vậy. Nào ngờ Tổng Khôn nghe xong, trầm ngâm chốc lát rồi vỗ tay khen ngợi: “Nhẫn nhịn chịu nhục, chấp nhận đi đường vòng để thay đổi cục diện, Rắn, tôi không nhìn lầm cậu.”

Bạc Cận Ngôn cười ngông cuồng: “Anh sẽ không nhìn lầm em đâu. Rốt cuộc muốn giao cho em làm chuyện gì?”

Giọng anh khá nôn nóng, nhưng Tổng Khôn vẫn thông dong quan sát Bạc Cận Ngôn: “Rắn à, tuy cậu thông minh nhưng vẫn chưa đủ kinh nghiệm giang hồ. Cậu có thể cướp được phần tài liệu này, lại không nghĩ đến tại sao Chu Thao có được nó à?”

Bạc Cận Ngôn đồng ý: “Hắn theo dõi chúng ta nhiều năm như vậy, những thứ này không phải tự hắn điều tra ra sao?”

Tổng Khôn cười lạnh: “Cho dù hắn điều tra mười năm cũng không biết hết được những chuyện này. Trong đây thậm chí có cả một vài chi tiết giao dịch của cá nhân tôi.”

Giản Dao tức thì trợn to mắt.

Sắc mặt Bạc Cận Ngôn liền thay đổi: “Ý của anh là...”

Tổng Khôn nhìn hai người họ, chậm rãi gật đầu: “Bên cạnh tôi có nội ứng. Con người Chu Thao không đơn giản, đã chôn một quân cờ rất sâu bên cạnh tôi. Hơn nữa, vị trí của người này nhất định không thấp, nếu không sẽ không tài nào biết được những thông tin cơ mật đó.

Thật ra tôi đã nghi ngờ lâu rồi. Mấy năm qua, tôi đã mất ba đợt hàng, đều là số 4, tổn thất mấy triệu bạc. Người đưa hàng bỗng dưng mất tích, bọn họ còn tưởng là băng nhóm khác phỗng tay trên, còn tôi hoài nghi bản thân đã bị cảnh sát nhòm ngó. Có điều cảnh sát không tìm ra nơi này, cũng không có chứng cứ mấu chốt nên chưa thể thực thi hành động kế tiếp.

Hai người mới đến, không có liên quan lợi ích đến bất cứ ai. Phần tài liệu này ngoại trừ tôi ra chỉ có hai người xem qua. Thêm phần tôi thấy cậu vừa thông minh vừa nhạy bén nên chuyện này chắc chỉ có cậu làm được thôi. Giúp tôi tìm ra tên cơm ấy, tôi sẽ lộc từng miếng thịt của nó để răn đe. Sau đó, cậu sẽ thay thế vị trí kia.”

***

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao dạo bước trên bờ sông. Trời đã sắp tối, con sông khúc khuỷu ôm lấy núi non trùng điệp trải dài đến tận chân trời. Trên sông chằng chịt có lấy một chiếc thuyền. Nơi đây thật sự là thị trấn hoang phế, là một góc nhỏ bị quên lãng của thế giới này.

Giản Dao lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc: “Tổng Khôn cho chúng tôi một bài toán khó rồi.”

“Phải.” Bạc Cận Ngôn thờ dãi. “Nếu chúng ta thật sự tìm ra người cảnh sát kia, người đó chắc chắn phải chết, nhưng chúng ta sẽ được tất cả tín nhiệm của Phật Thủ. Còn nếu tìm không ra...”

“Tìm không ra thì sao?”

“Phật Thủ không có lý do gì nhất định phải dùng chúng ta. Chúng ta không tìm được người kia, không trừ khử được mối họa lớn trong lòng của gã, thân là một người ngoài, lại biết quá nhiều tài liệu cơ mật của gã...” Bạc Cận Ngôn hừ lạnh: “Em nói gã sẽ làm gì chúng ta đây?”

Lòng Giản Dao chùng xuống. Tên Tổng Khôn này trông rộng lượng nho nhã, thật ra tâm cơ sâu xa tàn nhẫn, rất khó đối phó. Nghĩ lại, cũng không biết sát thủ mặt nạ nghĩ gì về Tổng Khôn nữa? Hắn ẩn núp trong tổ chức, ngoại trừ việc náu mình còn vì cái gì? Là bị thu hút bởi cá tính đặc biệt cả Tổng Khôn, hay có... mưu đồ khác?”

“Nói cách khác, bây giờ, bên cạnh Tổng Khôn ngoại trừ có một sát thủ mặt nạ, còn có một cảnh sát.” Giản Dao kết luận.

“Đúng vậy.” Bạc Cận Ngôn nhếch môi. “Em không thấy cục diện trở nên thú vị hơn sao? Thật ra hôm nay, Tổng Khôn vừa lên tiếng, anh đã biết mục đích của gã rồi. Có điều giả ngu ở mức độ thích hợp có thể thỏa mãn sự tự đại và dục vọng khổng lồ của hắn.”

Trong đôi mắt anh như ẩn chứa ánh sáng mơ hồ, lại toát lên sự hưng phấn với trận đối kháng đầy kích thích và mạo hiểm sắp tới. Đó là bản tính tự tin và cao ngạo của anh. Tuy nhiên, tâm trạng Giản Dao không tài nào thả lỏng. Giống như lúc trước Bạc Cận Ngôn đã nói, bất cứ vụ án nào trước đây, dù nguy hiểm, mất nhân tính đến đâu, họ vẫn là người chấp pháp, phụ trách điều tra và truy bắt. Nhưng lúc này, họ lại đang dần thân vào cục diện ấy.

“Chúng ta phải làm sao?”

Bạc Cận Ngôn tháo mắt kính ra, nhắm hai mắt lại. Làn gió ven sông thổi xào xạc mon tron mái tóc ngắn và gò má anh. Anh cất giọng trầm ồm đầy kiên định, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Họ có thể là một trong số những người kia. Chúng ta phải tìm ra họ nhanh hơn Phật Thủ. Đến lúc phải phác họa chân dung cảnh sát và sát thủ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Type: Thùy Miên

Nắng chiều êm ả, nét mặt Bạc Cận Ngôn ảm mờ trong bóng râm. Giản Dao nhìn vào mắt anh, tìm bóng đập thỉnh thoảng. Giọng anh vẫn trầm ấm, kiên định như xưa.

“Trước đây, FBI đã điều tra rõ thân phận của đối tượng bị tình nghi là sát thủ mặt nạ. Hắn tên Jam, 26 tuổi, tóc vàng mắt xanh, sinh ra và lớn lên tại Mỹ. Cái chết của người vợ do sự cố trong lúc điều trị bệnh đã dẫn đến mối căm hận đối với bác sĩ, y tá trong con người hắn và bộc phát thành hành động giết người. Mỗi lần gây án, hắn luôn đeo mặt nạ nên được gọi là sát thủ mặt nạ. Hung khí thường dùng là một cây rìu, điều này phù hợp với xuất thân từ vùng nông thôn của Jam...”

Giản Dao nhớ cô từng đọc qua tài liệu về tên sát thủ này, nhưng đã là chuyện của nhiều năm về trước.

Sát thủ mặt nạ bắt cóc vài con tin và nhốt trong căn nhà bỏ hoang ở gần biển. Những người đó đều là thân nhân của bác sĩ, y tá. Vị hôn thê thanh mai trúc mã Hàn Vũ Mông của Phó Từ Ngộ cũng là một trong số đó.

Mỗi ngày, hắn giết một người trước mặt những cô gái bị giam giữ. Hành vi đó vô cùng tàn nhẫn, phần nộ và đau đớn.

Cho đến một ngày, Bạc Cận Ngôn lúc ấy vẫn là sinh viên đã chủ động xin hỗ trợ cảnh sát, đưa ra phác họa chính xác về sát thủ mặt nạ.

Sát thủ mặt nạ có lẽ đã biết đại nạn sắp giáng xuống. Hắn đưa cho những cô gái kia một vấn đề khó khăn: Hắn chỉ cần một người, một người tình nguyện theo hắn ra biển, cùng hắn sống chết. Như vậy, hắn sẽ thả những người khác, bằng không thì giết sạch.

Hàn Vũ Mông đã tình nguyện đứng ra.

Hai người họ ra biển. Sau đó, cảnh sát triển khai đuổi bắt, cuối cùng tìm được một con thuyền đắm. Phía cảnh sát suy đoán họ gặp bão trên biển, cơ hội sống sót gần như bằng không, vụ án kết thúc.

Từ đấy, Phó Từ Ngộ đau đớn nửa đời người, cho đến khi Hàn Vũ Mông và sát thủ mặt nạ cùng nhau trở về.

Giản Dao khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn, lại nghe thấy giọng nói đanh thép của anh: “Bây giờ chúng ta có thể lật ngược tất cả kết luận có liên quan đến sát thủ mặt nạ rồi.”

Bóng tối mang theo hơi lạnh dần lan tỏa trong không trung. Trên bờ sông dài tít tắp chỉ còn hai người họ. Giản Dao dịu dàng ngồi xuống bãi đá cuội, tiếng nước chảy róc rách lẫn át âm thanh của cuộc trò chuyện.

“Năm ngoái, hắn dẫn theo trợ thủ trở về. Điều này khác với nhận định hắn luôn đơn độc gây án của FBI, cũng có thể giải thích được tại sao trong tình huống gặp bão trên biển, thuyền bị đắm nhưng hắn và Hàn Vũ Mông vẫn có thể sống sót. Bởi vì ngay từ đầu, không phải chỉ có một mình hắn gây án mà là có một nhóm người.

Điểm khả nghi thứ hai, lúc gây án ở Mỹ, hắn luôn đeo mặt nạ. Nếu chỉ vì thù oán cá nhân, nhất là với điều kiện thân phận dễ dàng bị phát hiện và có ý định bỏ mạng nơi tha hương thì tại sao hắn phải đeo mặt nạ? Thậm chí chưa có người nào từng thấy bộ mặt thật của hắn mà may mắn sống sót. Rốt cuộc là hắn muốn che giấu điều gì?” Bạc Cận Ngôn liên tục hỏi ngược lại.

“Vi...” Giản Dao nhìn vào mắt anh. “Che giấu thân phận.”

“Phải, nhưng vì sao hắn muốn che giấu sự thật cả nhóm gây án? Tung hỏa mù khiến cảnh sát tin rằng đó là do một người làm? Còn nhớ vụ án năm ngoái không? Bọn chúng bày trận đánh lén, đặt bom và mìn, cuối cùng để anh phải lựa chọn cứu em hoặc mìn mìn... Mục đích bọn chúng đến đây là để trả thù anh, nhưng chúng cũng xem tất cả như một trò chơi!”

Giản Dao lạnh toát cả người, chỉ thấy gương mặt lạnh lùng như tượng tạc của Bạc Cận Ngôn.

“Đúng, một trò chơi. Bất kể là vụ án mặt nạ trước kia, hay vụ án năm ngoái, đối với bọn chúng đều chỉ là một trò chơi, một vở kịch, là vở diễn để bọn

chúng thường thức về sau.”

Tim Giản Dao đập điên cuồng. Dù chỉ có mình cô và anh đơn độc đứng bên bờ sông vắng nhưng cô lại cảm nhận được có một sức mạnh cuộn trào trong lòng Bạc Cận Ngôn, trong cuộc đối kháng trực tiếp giữa họ và sát thủ mặt nạ sắp tới.

“Hắn là gã nhân cách phản xã hội cực đoan.” Cô khẳng định.

“Đúng.” Khỏe môi Bạc Cận Ngôn nhếch lên nụ cười kiêu ngạo, như đang miệt thị từng kẻ tội phạm vừa hung tàn vừa càn rỡ. Anh đưa ra một loạt suy luận cuốn cuộn như thác đổ: “Tên tội phạm đầu sỏ tạm thời gọi là ‘sát thủ mặt nạ’. Hắn có nhân cách phản xã hội cực đoan, hơn nữa còn thu hút một đám tội phạm có nhân cách phản xã hội tương tự. Hắn điều khiển bọn chúng thực hiện một kế hoạch tinh vi, thành công vượt biên và nhập cư trái phép. Cho nên độ tuổi của hắn không thể quá nhỏ, bây giờ ít nhất phải trên 30 tuổi. Có thể xác định là giới tính nam.

Những nạn nhân năm đó ở Mỹ có mấy cô gái là người Hoa, sau đó hắn còn chấp nhận để Hàn Vũ Mông bên mình. Lại thêm bây giờ anh đoán hắn đang ẩn núp trong Phật Thủ, tổ chức này không có người ngoại quốc nào giữ chức vụ cao. Vì thế, chúng ta có thể suy đoán hắn là người Hoa. Jam tóc vàng mắt xanh năm đó căn bản chỉ là con chốt thí của bọn chúng thôi.

Tính cách của hắn cực đoan, tự đại, tàn nhẫn, tham lam, hơn nữa xem việc trêu cợt người khác là thú vui, không loại trừ khả năng hắn có thể bị rối loạn nhân cách kịch tính*, nói cách khác chính là triệu chứng tâm thần phân liệt.

*Rối loạn nhân cách kịch tính (Histrionic personality disorder – HPD) là kiểu rối loạn được định hình bởi các cảm xúc hồi hộp, muốn được người khác chú ý bằng các hành vi mang tính mãnh khỏe, lời kéo.

Anh đoán mấy năm trước, hắn đã về nước và gia nhập tổ chức Phật Thủ. Sau vụ án năm ngoái, hắn trở về Phật Thủ ẩn núp. Nơi đây an toàn với hắn. Nhưng lúc hắn gia nhập tổ chức nhất định sẽ không dẫn theo đám thuộc hạ. Một là cả nhóm sẽ khiến Tổng Khôn ngờ vực, không dễ gì được trọng dụng. Hai là, như vậy sẽ để lộ tất cả thực lực của hắn, cũng không phù hợp tâm thái lệ thuộc vào Phật Thủ nhưng lại xem thường những tên tội phạm nơi đây.

Có điều, tuy hắn và Tạ Hàm đều là tội phạm phản xã hội có IQ cao, nhưng hắn thua xa Tạ Hàm.”

Giản Dao kinh ngạc nhìn anh: “Tại sao?”

Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt đáp: “Bởi vì ẩn sâu trong cá tính của hắn vẫn còn một mặt nhất gan. Em nghĩ kỹ xem, cho đến tận bây giờ, hắn chưa bao giờ chính diện giao đấu với chúng ta. Còn Tạ Hàm thật sự tự tin, xem bản thân như một nhà nghệ thuật trong việc phạm tội. Còn nhớ khi ở Hồng Kông, Tạ Hàm đã liên tục gây án, trực tiếp khiêu khích anh không? Sát thủ mặt nạ trông thì giương nanh múa vuốt, chiêu mộ được mấy tên tội phạm hung hãn biến thái làm trợ thủ, bắt buộc Tạ Hàm đặt ra những cửa ải khó khăn cho anh, nhưng cuối cùng lại chọn cách đánh lén khiến anh bị thương nặng. Hắn thua Tạ Hàm quá xa.”

Giản Dao nghe vừa buồn cười vừa chua xót. Đúng vậy, tên sát thủ mặt nạ này luôn lẩn trốn trong bóng tối. Nhưng thật ra, đối với cảnh sát và người chấp pháp, họ không sợ tội phạm đứng ra khiêu khích mà ngăn ngừa nhất là loại núp trong cống ngầm đánh lén, bởi vì “mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng”.

Từ nay về sau, cô chỉ muốn tiếp tục bảo vệ anh thật chu toàn. Nếu có người muốn ám hại anh thì hãy bước qua xác cô trước đã. Cô hoàn toàn tỉnh táo khi nảy ra suy nghĩ này.

Bạc Cận Ngôn vẫn không nhận thấy tâm tư thâm trầm của người phụ nữ đứng trước mặt mình. Bởi dòng suy luận không ngừng tuôn trào mà giọng điệu của anh thậm chí trở dậy chút hưng phấn quen thuộc. Anh vừa ôm vai vừa nắm tay cô, như vậy nếu có người rình tập cũng chỉ cho rằng anh đang âu yếm bảo bối của mình thôi. Anh thật sự quá chu đáo tỉ mỉ.

Anh khẽ khàng bên tai cô: “Tiếp theo, vợ anh biết bây giờ chúng ta cần phân tích rõ ràng điểm mấu chốt nhất là gì không?”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn cằm anh: “Là... cái gì?”

“Hắn đang truy tìm điều gì?”

Ánh mắt Giản Dao trở nên chuyên chú.

Bạc Cận Ngôn nói tiếp: “Tuy nói tất cả những việc làm đều xuất phát từ nhân cách phản xã hội và rối loạn nhân cách kịch tính... Từ sâu trong nội tâm, hắn nghĩ mình là đạo diễn của vụ án mặt nạ giết người và vụ án Hàn Vũ Mông báo thù. Nhất định có nguyên nhân nào đó đã thôi thúc hắn làm như vậy. Điều này nói cho anh biết, hắn đang truy tìm thứ gì đó.”

Giản Dao chợt thẳng thốt, trong đầu đã dần hiện ra đủ mọi chi tiết liên quan đến hai vụ án này.

Người đàn ông đau khổ vì cái chết của vợ, những cô gái bị bắt cóc và chia ly với người yêu. Hắn dẫn một mình Hàn Vũ Mông ra biển, nhưng không giết cô ấy mà phiêu bạt nhiều năm. Hàn Vũ Mông trở lại làm hại người đàn ông mình từng yêu nhất. Phó Từ Ngộ và Hàn Vũ Mông đến khi chết vẫn mỗi người một nơi. Sát thủ mặt nạ núp trong bóng tối cười trộm... .

Lòng cô chấn động mạnh. Thậm chí cô còn nhớ lại đêm đó trong kho hàng, Bạc Cận Ngôn trượt chân rơi xuống, còn cô thì khóc ngất trên không trung.

“Tình yêu.” Giản Dao từ tốn nhấn mạnh. “Hắn gây ra những vụ án đẫm máu là vì muốn truy tìm tình yêu sao?” Không thể nói rõ là logic gì, nhưng ý nghĩ

này cứ thế xuất hiện trong đầu Giản Dao.

Thế nhưng Bạc Cận Ngôn không hề chế nhạo cô. Ngược lại, anh nhếch miệng cười: “Phải. Cái hấn truy tìm chính là tình yêu long trời lở đất. Hấn mê muội cái chưa bao giờ có được. Trái tim hấn cô độc như thế nên không ngừng lún sâu. Có điều...” Giọng anh đột ngột trở nên dồn dập. “Vì sao trái tim hấn đơn cô? Vì sao hấn khao khát tìm được tình yêu đến thế, giống như chỉ có như vậy hấn mới được là chính mình? Là thứ gì đã tạo cho hấn sự tự ti và cuồng vọng? Tạm thời chúng ta còn chưa biết. Chỉ có thật sự tiến vào nội tâm của hấn mới có thể làm sáng tỏ bí mật ấy thôi.”

Tâm tư Giản Dao như sóng cả cuộn trào, không tài nào diễn tả được cảm xúc của mình giờ phút này. Đáng về những người đó lại hiện lên trong đầu cô, nhưng ai mới là mục tiêu của họ đây? Tên đàn ông tà ác, tàn nhẫn, nhất gan và bệnh hoạn.

“Đối với chúng ta, lợi thế ở đây chính là...” Bạc Cận Ngôn nói tiếp: “Sở dĩ chúng ta đến được đây hoàn toàn là do trời xui đất khiến. Ngay cả sát thủ mặt nạ cũng không ngờ đến chuyện này. Cho nên hấn sẽ không kịp ăn núp, chỉ có thể để con người thật của mình tiếp tục lộ diện trước mặt chúng ta. Sau đó xem giữa chúng ta và hấn, ai sẽ chiến thắng ván cờ Phật Thủ này.”

Giản Dao gật đầu liên hồi. Hai người đều im lặng trong chốc lát. Có con nước chậm rãi tràn vào đá cuội dưới chân rồi lại rút xuống. Đêm tối như con sóng ngầm, vừa yên tĩnh vừa cuộn trào.

“Về phần người cảnh sát kia, mặc dù chúng ta có rất ít thông tin nhưng vẫn có thể đưa ra vài suy đoán liều lĩnh từ một số khía cạnh. Đầu tiên, đó là người được Chu Thao đào tạo và dẫn dắt. Chu Thao là người thế nào? Ghét ác như thù, tâm trí kiên định, can đảm can trọng. Anh ta có thể đánh phá phần tử tội phạm ở Tây Nam hơn mười năm thì nhất định năng lực và tinh thần phải mạnh mẽ hơn người. Như vậy, mấy năm trước, Chu Thao sẽ chọn một cảnh sát trẻ tuổi vào nằm vùng trong nội bộ Phật Thủ dựa trên những đặc điểm gì?”

Giản Dao nghĩ ngợi rồi đáp: “Người kia phải vô cùng xuất sắc, thông minh, quyết đoán và cẩn thận từng li từng tí. Như vậy mới có thể bộc lộ tài năng trong Phật Thủ, đồng thời có thể tự bảo vệ tốt bản thân. Ý chí của đối phương phải kiên định hơn hẳn người khác, đặc biệt là có thể nhẫn nhục, tinh thần chính nghĩa bất khuất thì Chu Thao mới dám đặt người đó vào vị trí này.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu: “Anh ta có thể sống nhiều năm dưới trướng của Tổng Khôn, mà còn vươn đến địa vị cao, ngoài quyết đoán, nhanh trí vượt trội, tất nhiên cũng phải gánh chịu được áp lực tâm lý mâu thuẫn không lồ. Hành động chuyển phần tài liệu kia cho Chu Thao của anh ta chứng minh người đó trước sau vẫn không hề biến chất, vẫn nhận rõ bản thân là một cảnh sát, đáng cho chúng ta tin cậy. Có điều, người không phải sắt đá, trước áp lực nội tâm lớn như vậy, biểu hiện bên ngoài nhất định sẽ có vài hành vi và thói quen giúp bản thân tĩnh tâm.”

Giản Dao đảo mắt, nghĩ ngợi trong chốc lát: “Còn nữa, nếu anh ta chưa hề thay đổi lập trường, vậy xét từ phong cách hành sự, trong mấy người kia, anh ta nhất định tận lực tránh để bản thân nhúng tay vào chuyện giết người vô tội. Anh ta có thể hành động mạnh mẽ hùng hồn nhưng tuyệt đối sẽ không cay độc tàn nhẫn.”

“Và điểm quan trọng nhất.” Bạc Cận Ngôn mỉm cười. “Với năng lực quan sát nhạy bén, tâm tư thâm trầm của anh ta, nhất định anh ta từng quan sát chúng ta từ góc độ của bản thân. Phần tài liệu kia có sức đã kích không nhỏ với tổ chức Phật Thủ, cũng là tâm huyết nhiều năm của anh ta, liên quan đến thành công hoặc thất bại, càng liên quan đến sống chết của bản thân. Anh ta xem như là quân cờ quan trọng nhất của Chu Thao, vì vậy Chu Thao nhất định phải đảm bảo tuyệt đối anh ta luôn tỉnh táo sáng suốt. Lúc trước, Chu Thao đồng ý mang phần tài liệu này cho chúng ta xem, liệu Chu Thao có nói tin tình huống này cho người cảnh sát kia biết không? Anh cho rằng rất có khả năng, bởi vì vào thời khắc mấu chốt như thế, cả hai người tuyệt nhiên không thể đi sai dù chỉ một bước. Nếu anh ta thật sự biết sự hiện hữu của chúng ta, biết Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, rất có thể đã đoán được thân phận của vợ chồng mình. Như vậy, chúng ta lại có thêm một cơ sở để phán đoán. Người này kể từ lúc chúng ta đến trấn nhỏ tới nay, không thật sự làm khó chúng ta, thậm chí có thể từng trợ giúp chúng ta.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Giản Dao ngược nhìn anh.

Bạc Cận Ngôn mỉm cười, trong ánh mắt chứa đựng sự tự tin không ai sánh kịp.

***

Mấy ngày tiếp theo có vẻ sóng yên biển lặng. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao vẫn ở trong khách sạn. Ban ngày, họ đánh bài, làm quen với đám người trong tổ chức, ban đêm thì uống rượu, hút thuốc, tán gẫu hệt như một tên tội phạm. Thịnh thoảng, Tổng Khôn cũng sẽ sắp xếp một số người và việc trong tổ chức để họ làm quen. Tiếp xúc nhiều ngày như vậy, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao có thể quan sát và hiểu rõ mấy người kia hơn.

Dù làm việc vẫn chưa thật sự hiệu quả nhưng Tổng Khôn rất hài lòng về cách hành xử của họ. Điềm tĩnh, đúng mực, thông minh, nhạy bén.

Thậm chí Tổng Khôn còn cấp cho vợ chồng họ một ngôi nhà riêng cách khách sạn không xa. Đám lính quèn đã quét dọn nhà cửa sạch sẽ gọn gàng. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cứ thế qua ở.

Vì Tổng Khôn là người khôn ngoan nên Giản Dao phải kiểm tra nhà một lượt, nhưng không hề phát hiện camera hay thiết bị nghe lén cài đặt trong phòng.

Đêm nay, cảnh sắc trong lòng thị trấn đặc biệt yên tĩnh. Ngọn núi nơi xa im lìm như đã thú ngủ đông, bầu trời đêm sao giăng nhấp nháy. Thi thoảng có tiếng cười nói của đàn ông vọng đến từ nơi xa. Đây hẳn là giấc ngủ an ổn đầu tiên của Bạc Cận Ngôn và Giản Dao trong nhiều ngày qua. Giường sạch sẽ, chăn nệm êm ái, ánh đèn dịu dịu, không ai quấy rầy. Hai người mặc đồ ngủ giá rẻ mua ở cửa hàng tạp hóa, nằm lẳng lẽ trên giường. Bạc Cận Ngôn nắm tay Giản Dao, không đeo kính, nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền.

“Anh nói xem thị trấn này rốt cuộc là sao?” Giản Dao tò mò. “Sao lại biến thành thế này?”

“Trên tường vẫn còn biểu ngữ của những năm sáu mươi ở thế kỷ trước, nhịp sống nơi đây đã dừng lại ở thời đại đó, bao gồm cả cách ăn mặc và tập quán sinh hoạt của cư dân.” Bạc Cận Ngôn lý giải. “Nói rõ thị trấn này vốn đã bị bỏ hoang, bị văn minh quên lãng. Sau khi Phật Thủ chiếm cứ nơi này làm hang ổ, có thể đã tăng cường ngăn trở họ tiếp xúc và liên lạc với bên ngoài.”

“Em nghe nói nơi này có khoảng một, hai trăm người dân bản địa, chừng năm, sáu mươi người khác đều là người của Phật Thủ. Họ chiếm đóng cửa ra bằng đường thủy duy nhất, sở hữu vũ trang hỏa lực hạng nặng. Nói cách khác, ngày cảnh sát khởi xướng tấn công nơi này sẽ phải đối diện với nguy hiểm khôn cùng.

“Ừ.”

Giản Dao gói đầu lên ngực anh. lát sau, anh bắt đầu chậm rãi vuốt ve người cô. Giản Dao khẽ hỏi: “Anh vẫn có tâm trạng à?”

“Thân thể hoạt động thì tinh thần mình hẳn, có thể giúp chúng ta thư giãn vô cùng hiệu quả.”

Giản Dao không nhịn được bật cười. Anh đã tìm được vị trí của chiếc đệm bàn ở đầu giường, ấn công tắc khiến cả phòng chìm vào bóng tối. Hơi thở Giản Dao dần dập hẳn lên, tay và miệng anh vô cùng chuẩn xác tìm được vị trí cần thiết.

“Anh...” Cô bật thốt.

“Rõ ràng bây giờ, anh thích ứng bóng tối hơn bất cứ ai.” Anh thân nhiên như không.

Giản Dao nghe thấy mà lòng đau nhói, vươn vai ôm choàng lấy anh.

***

Mấy ngày qua, Bạc Cận Ngôn đã đến phòng khám của Ôn Dung thay thuốc đôi lần. Dĩ nhiên, bây giờ họ đi đâu hay làm bất cứ chuyện gì đều có một, hai tên đàn em hộ tống.

Ôn Dung vẫn đối đãi với Bạc Cận Ngôn vô cùng ôn hòa, nhã nhặn. Có khi anh sẽ ngồi lại tán gẫu với anh ta vài câu, nhưng không biểu lộ quá nhiều nhiệt tình và cảm xúc. Trái lại Ôn Dung vừa cười mở vừa dí dỏm, thường xuyên khiến Giản Dao nhớ đến Phó Tử Ngộ, không biết Bạc Cận Ngôn có cảm nhận giống vậy không.

Chiều ngày thứ ba, Bạc Cận Ngôn đi tìm Tổng Khôn. Vẫn là căn phòng bí ẩn với một bình trà và một điều xi gà. Giản Dao lặng thinh ngồi bên cạnh.

Tổng Khôn đang châm thuốc, thỉnh thoảng nghe được giọng nói hồ hởi, loáng thoáng về đặc ý của Bạc Cận Ngôn: “Lão đại, em biết ai là cảnh sát rồi.”

Điều thuốc trong tay Tổng Khôn khựng lại giữa khoảng không.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Type: Huyền

Khóe môi Tổng Khôn thấp thoáng nụ cười. Về mặt Bạc Cận Ngôn vẫn kiêu căng không ai bì nổi: “Lão đại, đáp án chính là ở trong lòng anh.”

Ánh mắt Tổng Khôn sáng rực, về mặt bình tĩnh tự nhiên nhìn chăm chăm anh.

Bạc Cận Ngôn nói không hề kiêng dè: “Anh vút cho em vấn đề này, nói rõ trong lòng anh đã sớm có nghi ngờ. Mà anh là người hiểu rõ mấy người họ nhất trên đời này. Nếu anh không biết đáp án thì còn ai biết đáp án nữa?”

Tổng Khôn nâng tách trà lên, từ từ nhấp nhai, nhưng sắc mặt đã dần trở lạnh: “Rắn, tôi nghĩ cậu còn chưa hiểu rõ. Tôi không thích người ta nói chuyện vòng vo với mình.”

Bạc Cận Ngôn khẽ sờ mũi: “Em không phải đang vòng vo, em chỉ muốn cho anh biết, người cuối cùng đưa ra phán đoán không phải ai khác mà chính là anh. Dĩ nhiên, xét về thông minh cơ trí, có thể em vẫn thua lão đại chút xíu.” Tổng Khôn bật cười, lại nghe thấy anh tự đắc: “Nhưng quan sát, tìm kiếm và căn người thì... lão đại à, vẫn là Rắn lợi hại hơn.”

Đình viện lúc xế trưa tĩnh lặng như tờ, xung quanh dường như không còn ai khác. Bạc Cận Ngôn thông thả phân tích: “Anh ném cho em củ khoai lang bỏng tay. Em chỉ được nghe các sự việc liên quan, gần như không biết gì về họ cả. Có điều chuyện này cũng không thể bắt bí em. Tuy em không hiểu biết về họ, nhưng lại hiểu rõ gã cấp trên của tên cảnh sát kia, Chu Thao. Nếu nói đến giết chóc cướp bóc, có lẽ em không bằng mấy người kia. Nhưng ở

Vân Nam, người đánh nhau với Chu Thao người sống ta chết chính là em. Hắn sẽ chọn người thế nào để làm nội gian đây? Em nghĩ, đây cũng là nguyên nhân lớn đại giao cho em vấn đề khó khăn này.”

Ánh mắt Tống Khôn lóe sáng.

Bạc Cận Ngôn đưa ra nhận định: “Lão đại, con người Chu Thao khác với cảnh sát bình thường. Hắn có dã tâm và có chút tà khí.”

Tống Khôn lắng lắng nghe.

“Điều này em mới nghĩ ra trong khoảng thời gian gần đây thôi. Tháng trước, người của em bị hắn mai phục, chuyện này không có người ngoài biết. Khi đó, anh em của em đã có mấy người đầu hàng, nhưng hắn vẫn ra lệnh bắn chết. Tuy bề ngoài hắn chính trực, nhưng đến lúc thật sự nguy cấp thì không hề có giới hạn, hung ác như sói. Bằng không, hắn có thể sống bình yên vô sự lâu như vậy ở Tây Nam sao?”

Tống Khôn trầm mặc không lên tiếng. Việc thuộc hạ của Rắn Mặt Cười bị bắn chết mất mấy người, quả thật gã có nghe nói, lại không ngờ tình huống khi đó là như vậy.

“Còn có một việc đã chứng thực suy đoán của em.” Bạc Cận Ngôn giả thích: “Anh nói mình bị mất mấy món hàng bạch phiến nhưng cảnh sát không hề có bất cứ động tĩnh gì. Điều này nói rõ Chu Thao muốn thả dây dài câu có lớn. Vì bắt anh, hắn chấp nhận bỏ qua một vài con tôm nhỏ. Hắn là một người có dã tâm, hơn nữa có đôi khi sẽ vi phạm vài nguyên tắc của cảnh sát. Từ điểm này, hắn không có gì khác với chúng ta, hừ... chẳng qua là mang cái danh chính nghĩa, che giấu bản chất thật vô cùng sâu thối.”

Lần này, Tống Khôn đã gật đầu.

Bạc Cận Ngôn phán đoán về kẻ tình nghi: “Đây chính là manh mối đột phá của chúng ta. Một Chu Thao như thế sẽ chọn dạng người nào để nằm vùng? Trong mấy thuộc hạ thân tín của anh, giết người bao nhiêu, thủ đoạn tàn nhẫn thế nào, có hút ma túy hay không... Những thứ này đều không thể trở thành tiêu chuẩn loại trừ nội ứng. Bởi vì hắn có thể ngụy trang thành bộ dạng trác táng bất kham, giết người phóng hỏa. Những cảnh sát khác không dám làm nhưng hắn thì dám. Bởi vì dựa theo phong cách của Chu Thao, chỉ cần đến cuối cùng bắt được anh, tiêu diệt Phật Thủ, tất cả những sai lầm nhỏ hắn vi phạm đều có thể xóa bỏ.”

Tống Khôn liếc mắt nhìn Bạc Cận Ngôn. Điều này quả thật nằm ngoài dự đoán của gã.

Bạc Cận Ngôn nhếch môi cười: “Còn nữa, em đoán năm đó, hắn một thân một mình tiếp cận anh. Tại sao chứ? Bởi vì con người Chu Thao cực kỳ cẩn thận. Quân cờ hắn chôn giấu, ẩn nấp sâu bên cạnh anh như vậy nói rõ năng lực vô cùng kiệt xuất. Hắn tuyệt đối sẽ không dẫn theo bất cứ trợ thủ nào, bởi vì hắn không thể để kẻ khác liên lụy đến mình.”

Tống Khôn rút điều xì gà ra khỏi miệng, lạnh lùng ra lệnh: “Tiếp tục.”

“Có hai loại người anh không thể bỏ qua.” Bạc Cận Ngôn liệt kê: “Loại thứ nhất, giống cách làm của mấy kẻ nằm vùng lúc trước đi từ thấp lên cao, từ ngoài nhìn vào hoàn toàn không có điểm khả nghi, từng bước đạt được sự tin tưởng của anh. Tính cách hướng nội, không để lộ con người thật quá nhiều, để anh không thể nhìn thấu. Loại còn lại, nửa chừng có biến chuyển rõ rệt, bởi vì làm được chuyện xuất sắc nào đó nên tự dung được cất nhắc đến bên cạnh anh, thời gian khá lâu, tính cách ngông cuồng, bất kể mặt nào cũng không giống một cảnh sát. Nhưng vì quá khác biệt nên rất có khả năng chính là quân cờ mà Chu Thao dốc lòng cài cắm. Anh càng phải chú ý gắt gao hơn.”

Anh nói xong những lời này liền lần tìm cốc trà trên bàn, từ tốn nhấp nháp. Giản Dao cup mắt, nhớ đến dự tính tối qua của Bạc Cận Ngôn. Lúc đó có hai người cuộc mình trong chốn, anh kể vào tai cô, thủ thi: “Trước tiên, anh phải chỉ ra nghi ngờ trong lòng Tống Khôn. Gã là người hiểu rõ bọn họ nhất, trong lòng nhất định đã nghi ngờ người nào rồi. Sau đó, chúng ta từng bước dẫn dắt ý nghĩ của gã, mục đích khiến gã tự lập trình trong đầu rằng người bị chọn thật ra là do bản thân gã phán đoán ra.

Sau đó, lấy giả trá thật, đưa Chu Thao ra làm tiền đề, từng bước phá vỡ nghi ngờ của gã với người cảnh sát kia, dẫn dắt mối hiềm nghi sang sát thủ mặt nạ.

Dĩ nhiên, chúng ta không thể khẳng định chắc chắn, nhưng ít ra phải khiến hắn đồng thời nghi ngờ cả hai người kia. Tính cách Tống Khôn trời sinh đa nghi, cẩn thận và độc ác. Chỉ cần chúng ta chôn cái gai trong lòng gã, như vậy ít nhất sẽ có hai người nằm trên cán cân nguy hiểm, người cảnh sát kia không còn là mục tiêu duy nhất nữa.”

“Nhưng mà...” Giản Dao khẽ hỏi: “Những điều này chỉ là suy đoán của anh. Làm sao tìm được chứng cứ chứng minh sát thủ mặt nạ là ‘cảnh sát’?”

“Những điều này là do cậu đoán thôi.” Tống Khôn chậm chậm lên tiếng. “Tôi không thể vì vài lời của cậu mà bắt một người thân tín của mình, cho là cảnh sát và giết chết được. Cậu làm sao chứng minh người kia nhất định là cảnh sát?”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười: “Có một cách vô cùng đơn giản.”

***

Chạng vạng hôm đó, Tống Khôn vô cùng háng hái gọi mấy tên thân tín đến đánh bài trong phòng. Duy chỉ có Ôn Dung và Bạc Cận Ngôn là không có mặt. Nghe nói Ôn Dung có một bệnh nhân nguy cấp đã lên núi khám bệnh rồi.

Nói đến việc này, Tần Sinh liền chê cười: “Con người Ôn Dung nhiệt tình quá. Trong mấy người chúng ta, ắt hẳn chú ấy là người tốt bụng nhất.”

Mọi người đều cười ầm lên, Tống Khôn cũng cười.

Dường như vì muốn thể hiện sự khác nhau giữa người thân tín và không thân tín nên Tống Khôn không gọi Rắn Mặt Cười đến. Gà không đề cập, người khác đương nhiên cũng không nhắc đến.

Chơi bài một hồi, trong phòng nhập ngua khói thuốc, cả tiếng cười sần sã của Cố An, tiếng mắng khê của Triệu Khôn, giọng nói ôn hòa của Tần Sinh. Tống Khôn đánh vài ván đã bảo Trịnh Thần thể chân, bản thân ngồi hút thuốc bên cạnh. Trịnh Thần đánh không bao lâu thì thua thảm hại, đỏ bừng cả mặt, trở thành đối tượng bị mấy đàn anh giễu cợt.

Tống Khôn luôn lảng lạng quan sát bọn họ, cho đến khi một tên thuộc hạ khác sắc mặt khó coi đi đến: “Lão đại!”

Tống Khôn rút một hơi thuốc: “Nói”

Tên thuộc hạ lăm lè nhìn mọi người.

Tống Khôn giục: “Nói đi, không cần họ tránh mặt.”

Động tác của mọi người trên bàn bài cũng chậm lại.

Tên thuộc hạ báo cáo: “Đã tra rõ tin tức về Rắn Mặt Cười. Canh sát vẫn luôn giữ kín như bưng, việc điều tra khó khăn hơn trước nhiều. Thế nên người của chúng ta mất rất nhiều công sức, rốt cuộc xác định Rắn Mặt Cười thật sự đã bị canh sát bắt rồi.”

Trong phòng lặng ngắt như tờ, ngay cả tiếng bài đánh xuống cũng đột ngột mất hút. Tống Khôn rút một hơi thuốc thật dài, sau đó dụi nửa điếu xì gà vào gạt tàn, về mặt lạnh lẽo: “Thuốc này càng lúc càng nhạt.”

***

Vẫn cảnh sắc hoàng hôn như bao ngày, có người hút xong nửa điếu thuốc rồi tiện tay búng vào hàng rào bên cạnh. Điếu thuốc rơi xuống đất bùn.

Khi ánh hoàng hôn cuối cùng vừa lụi tắt, có người xông vào căn nhà nhỏ cách khách sạn không xa. Phút chốc, tiếng náo loạn nổi lên rồi trở về vẻ yên tĩnh vốn có. Căn nhà nhỏ kia cũng như tan biến trong đêm.

***

Đêm đã khuya, bờ sông sóng vỗ rì rài, ánh sao mờ mờ khiến không gian càng thêm hiu quạnh. Trần nhò nơi xa lác đác ánh đèn, như thể đã ngủ say.

Mấy tên lính quèn tựa vào cửa phòng hút thuốc, tán gẫu vu vơ. Cửa khóa chặt từ bên ngoài, lại thêm cửa khóa sắt to tướng. Cửa sổ cũng bị các thanh sắt phong kín, người bên trong không tài nào trốn được.

Trong phòng chật hẹp, ẩm ướt, mạng nhện giăng đầy, là một nơi khiến người ta không muốn ở thêm dù chỉ một giây một phút. Cổ tay và mắt cá chân Giản Dao bị dây trói chặt, chỉ có thể cử động trong phạm vi nhỏ.

Thế nhưng vào lúc này, cô lại nghe được tiếng huyết sáo khe khẽ. Cô liếc mắt nhìn sang Bạc Cận Ngôn bên cạnh. Tay chân anh cũng bị trói, hai tay để trên đầu gối. Ngọn đèn nhỏ xíu từ đỉnh đầu chiếu rọi gương mặt vẫn lễ độ tao nhã và phong thái tuấn tú của anh.

“Này...” Giản Dao gọi: “Anh còn huyết sao nữa! Bây giờ, chúng ta sắp bị giết rồi, anh nên biểu hiện ảm đảm một chút mới đúng chứ?”

Bạc Cận Ngôn đáp tự tin: “Anh vốn mưu trí hơn người, việc gì tâm trạng phải ủ rũ không cần thiết. Nhất định sẽ có một người đến cứu chúng ta.”

Giản Dao vẫn có chút lo lắng: “Nếu hắn không đến thì sao?”

“Hắn nhất định sẽ đến. Hắn không nỡ nhìn chúng ta chết như vậy đâu.”

Giản Dao yên lặng chốc lát, dùng dao giấu trong tay áo cắt đứt dây thừng rồi giấu lưỡi dao đi. Đây là mảnh khóa trước kia Phương Thanh dạy cô. Ông anh canh sát hình sự dày dạn kinh nghiệm kia gần như biết đủ loại mưu mẹo. Cô cắt đứt dây thừng cho anh, giọng điệu từ tốn và kiên quyết: “Đợi lâu như vậy, thời gian cũng không còn nhiều nữa. Tối nay nguy hiểm, ông xã, trước kia chúng ta đã nói rồi, bất kể gặp phải chuyện gì, đều phải để em bảo vệ anh.”

Bạc Cận Ngôn ngửa mặt nhìn cô, nhưng không nói gì.

Đúng lúc này, khóa mắt Giản Dao nhắc thấy một con nhện cực lớn đang bò về phía mình. Lưng cô lạnh toát, lòng căng thẳng, ngã gục trong vòng tay Bạc Cận Ngôn, cả người run rẩy theo bản năng.

Bạc Cận Ngôn lo lắng hỏi: “Em sao thế?”

“Có...” Thấy con nhện kia bò đến càng lúc càng gần. Giản Dao khẽ “á” một tiếng, chụp vội lấy thanh củi bên cạnh đập về phía con nhện khiến nó hoảng sợ, lập tức chuyển hướng bò đi.

“Nhện hả?”

Giản Dao vẫn còn sợ hãi, nơm nớp nhìn anh: “Sao anh biết?”

Bạc Cận Ngôn cười đáp: “Trong hoàn cảnh này, có nhện cũng không lạ. Lúc chúng ta vào cửa, anh đã cảm nhận được mặt mình chạm vào tơ nhện rồi. Mà em còn sợ nhện nhất nên cũng không khó đoán. Nó chạy chưa?”

Con nhện đã bò đi mất tăm, Giản Dao thở phào: “Chạy rồi.”

Cô vẫn giữ nguyên tư thế gục người trên ngực Bạc Cận Ngôn, tay túm chặt áo sơ mi của anh, nhịp tim dần ổn định. Bấy giờ, cô lại nghe tiếng anh thăm thẳm khe khẽ: “Ồ, ‘bắt kẻ chuyện gì, đều để em bảo vệ anh’... Lời tuyên thệ vẫn còn đây nhưng kỳ sĩ của anh đã bị một con nhện độc ác đánh bại rồi.” Giọng anh như thể vô cùng tiếc nuối.

Giản Dao xấu hổ quát: “...Anh im đi!”

***

Đêm nay, có rất nhiều người không ngủ ngon. Tống Khôn là một trong số đó.

Bình sinh gã hận nhất là bị lừa. Sự tồn tại của người cảnh sát kia như một cái gai nhọn trong lòng gã. Chỉ cần có thể bắt được người kia, chết bao nhiêu anh em, mất bao nhiêu tiền tài đều không sao cả. Huống chi, tối nay, tên đó sắp sửa sa lưới rồi.

Đây là ngôi nhà cao nhất trong trấn. Tống Khôn đeo tai nghe đứng trước cửa sổ, một tay cầm súng bắn tia, một tay cầm chiếc ống nhòm hồng ngoại. Quanh cảnh xung quanh căn nhà gỗ nhỏ dùng để xử quyết tội đồ đều rõ mồn một trong mắt gã. Và cả từng câu từng chữ trong lời nói của vợ chồng Rắn Mặt Cười đèn vàng vắng bên tai.

Mỗi giây mỗi phút trôi qua, ngón tay gã vẫn gõ từng nhịp trên cây súng bắn tia. Nếu biết Rắn Mặt Cười là cảnh sát, người kia nhất định sẽ đến cứu. Gã sẽ đích thân giết chết đối phương.

Gần đến nửa đêm, theo lệ cũ, người bị nhốt trong nhà gỗ sẽ phải chết trước ba giờ sáng, thi thể vứt xuống sông. Điều này cũng có nghĩa là thời điểm từ hình của vợ chồng Rắn Mặt Cười đã không còn xa nữa.

Mấy tên lính canh gác xung quanh nhà gỗ nháp dài ngáp ngắn.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao vẫn bình tĩnh ngồi bên trong. Sau đó, họ nghe được ngoài nhà gỗ truyền đến tiếng bước chân và tiếng kêu cũng một gã lâu la vang lên thảng thốt: “Anh! Sao anh lại đến đây? Có chuyện gì không?”

Giản Dao đi đến trước cửa sổ, thông qua khe hở thấy bóng một người. Cô cũng lấy làm kinh ngạc.

Người đến là Trịnh Thần.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Type: Huyền

Trong ấn tượng của Giản Dao, chàng trai Trịnh Thần là người trầm mặc, cao ngạo và có chút trẻ con, giống như một cậu trai trẻ quật cường chứ không phải tên đầu sỏ xã hội đen thật sự. Mấy ngày qua họ tiếp xúc không nhiều, nhưng cậu ta lại đến đây giờ này.

Trịnh Thần lên tiếng: “Tôi nói vài câu với họ.”

Tên đàn em trông chừng tỏ vẻ khó xử: “Anh Trịnh, cái này không hợp quy củ, lão đại đã dặn...”

“Bên lão đại tôi sẽ tự nói.” Trịnh Thần gạt gông sắt ngang.

Thế là tên đàn em im thin thít. Ngoài cửa yên tĩnh trong chốc lát, sau đó, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nghe thấy giọng Trịnh Thần vang lên lần nữa: “Hai người thật sự là cảnh sát à?”

Giản Dao nhìn về phía Bạc Cận Ngôn, anh khẽ sờ cằm, giọng nói trầm khàn: “Phải hay không không còn quan trọng nữa, Phạt Thủ đã có nhận định rồi.”

Trịnh Thần nói: “Nhưng hai người luôn gạt chúng tôi.”

Bạc Cận Ngôn cười tự giễu: “Kiếm miếng com thôi.”

Giản Dao yên lặng nhìn anh trò chuyện với Trịnh Thần, lát sau cậu ta lên tiếng: “Hai vợ chồng có nguyện vọng gì? Tôi sẽ cố hết sức giúp đỡ.”

Lời vừa thốt ra, ngay cả Bạc Cận Ngôn cũng thoáng giật mình.

Giản Dao dịu giọng cất lời: “Cảm ơn cậu, Trịnh Thần.”

Bạc Cận Ngôn cũng cảm kích: “Cảm ơn, nhưng chúng tôi sống không thẹn, chết không oán. Vợ chồng tôi xưa nay không có di chuyện gì cả.”

Ngoài cửa im ắng thật lâu mới vang lên tiếng xì xào của đám lâu la, Giản Dao và Bạc Cận Ngôn biết được Trịnh Thần đã bỏ đi rồi.

Đĩ nhiên, từng câu từng chữ của cuộc đối thoại đều truyền đến tai Tống Khôn. Gã nhìn bóng dáng của Trịnh Thần bỏ đi qua ống nhòm hồng ngoại, khoe môi trái lại cong cong.

“Gọi Trịnh Thần đến cho tôi.” Gã nói với thuộc hạ.

Trịnh Thần nhanh chóng có mặt. Tống Khôn chẳng buồn quay đầu lại, thong thả nhả khói: “Chú mềm lòng với hai người họ à?”

Trịnh Thần nghiêm túc đáp: “Họ không giống cảnh sát. Lúc trước anh đã nói, cảnh sát sẽ không giống anh ta, không biết trời cao đất rộng, thể hiện tài năng.

“Nếu như tôi nhất định muốn giết họ thì sao?”

Trịnh Thần trầm mặc chốc lát mới gật đầu: “Vậy thì giết. Anh quyết định như vậy chắc chắn có lý do của mình.”

Lúc này, Tống Khôn bật cười, rút một điều thuốc trên bàn ném cho Trịnh Thần, sau đó hỏi: “Mấy người kia đâu?”

Trịnh Thần đáp: “Lúc em đi thì Tần Sinh đang đánh bài, Triệu Khôn ngủ trên xô pha.”

Khỏe môi Tống Khôn lại thoáng nhếch lên. Gã nâng súng lên, thản nhiên nói: “Đến cùng ai là cảnh sát sẽ nhanh chóng biết thôi.”

Kế sách này là hấn và Rắn Mặt Cười đã định ra ngày hôm qua. Lúc ấy, gã từng tùy hời Rắn Mặt Cười nếu tất cả chỉ là suy đoán, vậy làm sao chứng minh được ai mới là cảnh sát?

Người kia cười hết sức càn rỡ lại có chút nham hiểm: “Lão đại, trước đó không phải anh cũng nghi ngờ thân phận của em, cử người đi thăm dò sao? Em nghĩ nhất định đã xác định rõ ràng rồi nên anh mới dám dùng em đấy thôi. Nhưng người khác vẫn chưa biết. Anh cứ nói với bọn họ, điều tra ra em là cảnh sát ngầm, ngày mai sẽ thủ tiêu. Điều này mọi người sẽ không hoài nghi. Đến lúc đó, ai đến cứu em thì người đó chính là tên cảnh sát chết tiệt kia.”

Tống Khôn miết nhẹ cạnh ống nhòm. Rắn Mặt Cười nói không sai, nếu không nhanh chóng tìm ra tên cảnh sát này, gã sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Biện pháp này của Rắn Mặt Cười có vẻ đơn giản lỗ mãng, nhưng nghĩ kỹ vẫn hợp tình hợp lý. Và lại, chuyện xảy ra đột ngột, không để tên cảnh sát kia có nhiều thời gian suy nghĩ phân tích, như vậy gã có thể chắc chắn dự được hấn xuất hiện.

***

Giờ phút này, Giản Dao đang lo lắng ai sẽ xuất hiện. Có điều, khi cô chia sẻ nỗi lo của mình với Bạc Cận Ngôn, anh nhẹ giọng trấn an cô: “Yên tâm, anh đã để lại lời nhắn cho người cảnh sát kia rồi. Anh ta sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đâu.”

Giản Dao vẫn lo ngay ngáy: “Nhưng lỡ anh ta vẫn đến thì sao?”

Bạc Cận Ngôn thản nhiên: “Ồ, vậy thì anh chỉ có thể nói đồng đội ngu như heo. Dù anh có là thánh thì cũng đành chịu thôi.”

Giản Dao lườm anh: “Lời này cũng là học của An Nham à?”

Bạc Cận Ngôn ngai ngừng: “... Đúng vậy, nhưng mà...” Anh nghiêm túc trở lại: “Anh ta sẽ không đến đâu. Một con heo không có cách nào sống trong hang sói lâu như vậy. Anh ta cũng là sói, còn là con sói hung hãn và giỏi nhẫn nại hơn bọn họ, cho nên anh ta nhất định vẫn sẽ bình tĩnh ăn mình.”

Giản Dao gật gù: “Anh chắc chắn ‘hấn’ nhất định sẽ đến sao?”

Bạc Cận Ngôn cười lạnh lùng: “Nhất định hấn sẽ đến. Hấn xem anh như một sự thách thức, lại như một trò chơi yêu thích. Bây giờ, anh không những không thất bại suy sụp, ngược lại còn đột nhiên xuất hiện trong phạm vi thể lực của hấn đã đủ khiến hấn cảm thấy tức rồi. Nếu anh dễ dàng bị mấy tên vô danh tiểu tốt giết chết thì sao hấn chịu được? Tính cách hấn cực kỳ cuồng vọng và tối tăm, cho nên nhất định sẽ đến.”

Giản Dao tựa đầu vào vai Bạc Cận Ngôn, lắng nghe tiếng nước chảy ngoài phòng. Không biết qua bao lâu, cô bỗng nhận ra mấy tên đàn em ngoài cửa đã im tiếng từ lâu. Cô ngừng đầu, phát hiện Bạc Cận Ngôn đã ngồi thẳng dậy từ lúc nào, ngón tay gõ từng nhịp đều đặn trên gối.

“Hắn đến rồi.” Anh thích thú nói.

Giản Dao giật mình, quả nhiên ngoài cửa loáng thoáng có tiếng hát truyền đến. Mà mấy tên đàn em chẳng hề có chút động tĩnh nào. Giản Dao đoán chắc họ đã bị người ta bắn chết từ xa rồi.

Tiếng hát càng lúc càng gần, Giản Dao nghe rõ giọng nam trầm thấp êm tai, là bài How could an angle break my heart.

“How could an angle break my heart (Hỡi thiên thần, sao nỡ làm tan nát trái tim tôi)

Why didn't he catch my falling star (Cớ sao anh ấy không bắt lấy vì sao của tôi rơi xuống)

...

I heard e sealed it with a kiss (Tôi nghe tiếng hát anh nín mặt bởi một nụ hôn)

He gently kissed her cherry lips (Anh đã nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô ấy)

...”

Bạc Cận Ngôn nói không sai. Hắn đang thể hiện sự tôn kính với tên biến thái ăn thịt người Hoa tuoir, bởi vì đây chính là bài hát Tạ Hàm thích nhất. Những đêm bị hắn giam cầm, Giản Dao thường nghe hắn hát bài này với giọng ca bị thương nỉ non, và cả giọng cười the thé hòa trong tiếng chào hỏi thân mật: Hi, Jenny!

Bạc Cận Ngôn kéo Giản Dao đứng dậy. Tim cô như thể chìm chìm dưới mặt nước đen ngòm, nhưng đôi mắt lại càng sâu thẳm sắc bén. Cô lần đến khẩu súng giấu dưới vạt áo, song bây giờ vẫn chưa đến thời điểm móc súng ra. Nếu không, nhóm Tống Khôn sẽ nghi ngờ. Cô hít sâu, cảm giác Bạc Cận Ngôn đang siết chặt tay mình.

“Đứng ra sau anh.” Giọng anh trầm thấp, lạnh lùng và cương quyết. Giản Dao ngẩng đầu nhìn góc mặt tuấn tú và cặp kính đen đã che giấu tất cả cảm xúc của anh.

“Dừng!” Một tiếng súng çat chúa vang lên. Cánh cửa bị kéo ra. Không khí lạnh lẽo và ánh trắng sáng tỏ bất chợt ủa vào.

Một người đứng cách đó hơn mười mét, cầm một cây súng trường hướng về phía họ.

“Ra đi.” Hắn khinh khỉnh. “Tao và mày sao có thể nói chuyện trong căn phòng xập xệ như thế được?”

Hắn mặc áo ho Ôn Dungia đen, đôi mũi lưỡi trai, vóc dáng cao gầy, giống hệt đám người năm ngoái. Điểm khác nhau là trên mặt hắn đeo một chiếc mặt nạ đức vua. Vẻ mặt của đức vua có chút bi ai, nhưng hai chòm râu vênh cao lại trông khá buồn cười.

Bạc Cận Ngôn nắm tay Giản Dao đi ra. Tất cả âm thanh như ngưng đọng vài giây, tiếng cười lạnh nhạt của anh bất chợt vang lên: “Là anh à?”

Cố An cười khẩy: “Đương nhiên là tao rồi, ngạc nhiên không?”

“Tại sao anh lại đến đây? Không nỡ để tôi chết sao?”

Giọng Cố An càng sắc mùi nhạo báng, gã thở dài: “Phải đấy, sao tao có thể để cái đám ngu xuẩn kia giết mày được?”

Tống Khôn đứng bên cửa sổ nơi xa, tuy vẫn điềm tĩnh nhưng cơ mặt đã giật liên hồi. Mà phía sau gã, Triệu Khôn, Tàn Sinh, Trịnh Thần đều im lìm quan sát cảnh này qua ống nhòm hồng ngoại.

Bạc Cận Ngôn tiến lên hai bước, thân thể anh luôn hướng về phía Cố An, che Giản Dao ở phía sau.

“Tôi rất muốn biết, anh đã lẩn vào Phạt Thủ thế nào?”

Cố An nghiêng đầu nhìn vào kính nhắm, khoái cảm trong lòng dâng lên không sao kìm nén được: “Giết vài tên, cướp vài đồng hàng, tự nhiên thể hiện được tài năng. Mày hỏi mấy thứ vô vị này làm gì? Mau đi theo tao, chúng ta đến chỗ tốt hơn.”

Bạc Cận Ngôn bất động, tiếp tục thông thả hỏi: “Anh làm như vậy không sợ bọn họ phát hiện điểm khác thường sao?”

Cố An cười khinh khỉnh: “Bọn chúng sẽ không phát hiện được đâu. Chờ đến ba giờ, khi bọn chúng tới đây sẽ chỉ nghĩ bọn mày giết lính canh chạy trốn, không sờ gáy đến tao đâu. Nếu thật sự phát hiện thì cũng có sao? Tao đã đạt được mọi thứ mình muốn. Tổ chức này, đám Tống Khôn... đều giống như bọn đàn bà bị tao chơi chán. Tao chẳng cần quan tâm...”

Hắn còn chưa dứt câu, trong nháy mắt, một tiếng đạn xé gió vun vút lao đến, bắn thẳng vào người hắn. Cho dù hắn phản ứng cực nhanh, tức khắc tụt xuống đất rồi lăn ra sau tảng đá, nhưng vai phải vẫn trúng đạn. Hắn kêu lên một tiếng, suýt đánh rơi khẩu súng trong tay.

Giản Dao nhào lên người Bạc Cận Ngôn, kéo anh khụy xuống. Cả ba nằm nhoài trên mặt đất, cách nhau vài mét.

Đôi mắt sau chiếc mặt nạ lộ vẻ bàng hoàng, hân hoan lên khó tin: “Simon King! Mày liên thủ với người của Phật Thủ đối phó tao sao? Ha ha ha!”

Bạc Cận Ngôn hoàn toàn không doái hoài đến hắn. Đúng lúc này, tiếng súng nơi xa lại vang lên lần nữa, nhưng không trúng mục tiêu. Súng của Cố An là vũ khí hạng nặng, thích hợp bắn ở cự ly gần. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đang ở thế hạ phong. Tình hình cấp bách, Giản Dao thừa lúc tâm trạng Cố An vẫn còn chưa ổn định đã rút súng lao đến, chĩa vào đầu hắn. Tuy nhiên, phản ứng của Cố An cũng cực nhanh. Hắn bắt lấy súng, lấy tảng đá làm vật yểm trợ, hòng súng chĩa vào lồng ngực Giản Dao.

Hai người đối đầu trực diện.

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng bò dậy khỏi mặt đất, nhưng Cố An đã lạnh lùng cất lời: “Đứng yên, những lúc thế này, mấy thằng mù như mày đừng chõ mũi vào. Nếu không tao nổ súng bắn nát con vợ mày đấy.” Rồi hắn ngẩng đầu cười u ám với Giản Dao. “Ồ, hình như đã dừng cảm hơn nhiều rồi nhỉ? Thật sự dừng cảm hay trong lòng đang sợ khiếp vía đấy?”

Giản Dao không hề nao núng: “Mày có thể thử xem súng của tao có thể bắn nổ đầu mày không. Sống chết đối với tao và anh ấy đã sớm không còn quan trọng. Nhưng còn mày, chết như vậy làm sao thực hiện được giấc mơ kia? Tất cả những gì mày mưu tính đạt được từ Phật Thủ đều trở thành con số không. Tao thật sự tiếc thay mày đấy.”

Cố An yên lặng trong chốc lát, bỗng bật cười sang sảng: “Bọn mày... bọn mày... thật sự cho rằng mình nắm chắc phần thắng sao? Cho rằng tao đã thành cá trong chậu à? Nhưng tất cả vẫn đang phát triển theo kế hoạch của tao đấy!”

Giản Dao bắt chợt lạnh người.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Type: Huyền

Một tiếng nổ lớn thình lình vang lên, giống như đã thú gào rống, phá tung cửa sổ lao ra. Tiếng nổ kia cách bờ sông không xa, nhưng vốn địa thế trống trải nên hết như vang lên ngay bên tai họ. Giản Dao giật mình lùi về sau nửa bước. Vụ nổ xảy ra ngay chính căn cứ quan sát của Tổng Khôn.

Cố An đã sớm có sự chuẩn bị rồi.

Nghĩ đến đây, Giản Dao cố áp chế sự căng thẳng đang trào dâng trong lòng. Tuy nhiên, thừa dịp cô lơ đãng, một tay Cố An đã tóm lấy khẩu súng lục của cô, đồng thời bóp cò súng của mình, quyết ăn miếng trả miếng.

Sự việc xảy ra nhanh như chớp. Sau một năm được Phương Thanh huấn luyện, tốc độ phản ứng của Giản Dao đã tiến bộ thần tốc. Cô tức khắc né người, tránh được phát súng chí mạng. Viên đạn lao “phập” xuống mặt đất. Súng rời khỏi tay Giản Dao, nhưng cô không thoái lui trước tình hình nguy cấp, ngược lại lao dúi cướp lấy súng. Tích tắc ấy hoàn toàn không phải dựa vào võ nghệ mà chính là sự gan dạ sáng suốt. Cố An kinh hãi, súng trường trong tay bị tay cô xoay quặt, rơi xuống đất.

Nhưng Cố An dù sao vẫn lão luyện hơn. Thấy súng rời tay, hắn càng hung tợn, đâm mạnh một cú vào bụng cô. Giản Dao không né kịp, đau đớn gập người. Hắn lại đưa tay bỏ vào gáy cô, Giản Dao rên lên rồi ngã xuống đất.

Trong vô thức, Cố An luôn cảm giác có gì đó không đúng trong cuộc đánh nhau gay gắt này. Một ý nghĩ chợt lóe trong đầu, Simon King đâu? Sao hắn có thể yên lặng lâu như vậy? Sao hắn có thể không màng đến an nguy của vợ mình?

Hắn ngẩng phát đầu lên, thế là đã hiểu. Bạc Cận Ngôn vẫn đứng trước căn nhà, sắc mặt tái nhợt, hai bàn tay nắm chặt bụng rú bên người.

Tên mù này lực bất tòng tâm đấy mà, khả khả. Trong tay hắn và Giản Dao đều có súng. Bạc Cận Ngôn có liều mạng đến gần nhưng muốn giúp cũng không biết phải làm sao. Khóe miệng Cố An cười ngả ngón, hắn thích xem đáng về bất lực của Simon King, giống như một năm trước, giống như lúc này, ha ha ha...

Khóe mắt hắn cũng thoáng thấy trên mặt đất cách Bạc Cận Ngôn không xa, có mấy đàn em đang nằm đấy, bên hông một tên còn có súng. Nhưng không sao, một thằng mù dù thông minh tuyệt đỉnh cũng sao biết được điều đó, sao có thể nhanh chóng chính xác bắt được khẩu súng này.

Cố An đẩy thân thể bất động trên mặt đất của Giản Dao ra, chiếc mặt nạ trên mặt đất đã rơi xuống từ lúc nào. Hắn ngẩng đầu nhìn căn nhà chìm trong ánh lửa phía đối diện, đáy lòng sung sướng hả hê. Hắn vừa khom lưng định nhặt khẩu súng đánh rơi của mình lên vừa khinh khinh tặc lưỡi: “Simon King, bây giờ chỉ còn lại hai người chúng ta, thật là tuyệt...”

Hắn chợt im bật. Gáy bị chạm nhẹ, đó là một khẩu súng, một khẩu súng lạnh như băng, vô cùng chính xác chĩa vào đầu hắn.

“Phải đấy, đúng là rất tuyệt, sát thủ mặt nạ.” Giọng nói trầm bổng như tiếng đàn cello vang lên.

Cả người Cố An cứng đờ.

Simon King...

Hắn lập tức quay người lại. Ngoại trừ hòng súng đen ngòm, hắn còn thấy được một đôi mắt sáng ngời.

Cho dù sát thủ ngao mạn tốt độ, giờ phút này, sắc mặt cũng trắng bệch. Tất cả đều nằm trong dự đoán của hắn, ngoại trừ đôi mắt đang mở của người kia. Hắn thấy được Simon King khiến bọn hắn vừa hận vừa sợ đang đứng trên khoảnh đất trống trước nhà gỗ, đôi mắt sáng ngời không hề bị che chắn, cặp kính đen đang nằm chổng chơ trên đất.

Bạc Cận Ngôn cảm súng chìa vào hắn, còn khẩu súng vốn ở bên hông tên đàn em kia thì bốc hơi rồi. Ánh mắt anh kiên định hết như năm đó, giống như vầng trăng sáng vằng vặc trên bầu trời. Tư thế đứng hiên ngang, tâm trạng đứng vững trước sự đời, giống như anh đã âm thầm quan sát tất cả từ lâu.

Nước mắt Cố An bỗng cuộn cuộn như xoáy nước, nhưng từ cổ họng lại phát ra tiếng cười the thé khàn khàn: “Ha ha... Simon King, mắt của mày... lành rồi à...”

Bạc Cận Ngôn không buồn đếm xỉa đến sự điên cuồng của hắn, đáy mắt chỉ như dòng sông dài phẳng lặng.

“Có phải mày giết Phó Từ Ngộ không?”

Về mặt Cố An dần trở nên lạnh nhạt, ngông cuồng đáp: “Phải, Phó Từ Ngộ của mày chơi chả vui chút nào. Dù tao có hành hạ ra sao, nó cũng không chịu lên tiếng cầu xin, còn muốn dẫn Hàn Vũ Mông của tao đi. Sau đó tao cho nó...”

Hắn còn chưa dứt lời thì một tiếng “đoàng” vang lên, Bạc Cận Ngôn đã bắn vào ngực phải của hắn. Cố An hét lên, cả người chao đảo, cổ gượng không ngã xuống. Khóe miệng hắn rỉ máu tươi, nhưng tiếng cười càng thêm càng rờ: “Ồ, Simon, Simon, mày tức giận hả? Đau lòng sao? Có phải cảm thấy đời người, thật đáng buồn không? Mày nên giết ngộ từ sớm mới đúng. Sao phải chờ đến khi Phó Từ Ngộ chết mới chịu lĩnh hội chứ?”

“Không, tao không cảm thấy cuộc đời thật đáng buồn.” Bạc Cận Ngôn vừa nói vừa nổ thêm một phát súng vào bụng Cố An. Lần này, hắn không thể đứng nổi nữa, nằm nhũn trên mặt đất, nghe giọng Bạc Cận Ngôn vang trên đỉnh đầu mình. “Có người dù chết đi, cuộc đời ngắn ngủi của họ cũng rực rỡ quý giá như viên kim cương. Cũng có những kẻ sống như một cái xác biết đi, người không ra người, quỷ không ra quỷ. Chỉ vì bản thân đáng buồn nên mới thấy cả thế giới đều thảm thương.”

Cố An gục đầu cười, phun ra một ngụm máu.

“Mất mày... lành khi nào?” Hắn thều thào hỏi: “Tao từng nghi ngờ nhưng bọn mày giả vờ quá giống... À không, phải là mày lừa luôn cả vợ mày mới đúng... Simon King, vấn này tao thua tâm phục khẩu phục, mày chơi tài lắm...”

Bạc Cận Ngôn cuối đầu nhìn hắn chằm chằm: “Ba tháng trước. Hừ... Tao tự nói với mình, sẽ không bao giờ mở mắt ra, cho đến khi tìm được hung thủ giết chết Từ Ngộ.”

Cố An thấy càng lúc càng khó thở, sắc mặt xám ngoét, nhất thời không nói được gì. Lúc này, Bạc Cận Ngôn gằn giọng ra lệnh: “Sát thủ mặt nạ, ngừng đầu lên.”

Người Cố An đầy máu nhưng hắn vẫn nhếch môi cười, Hắn không biết dụng ý của Bạc Cận Ngôn, chậm rãi ngừng đầu, bỗng cả người chấn động.

Lần này, hắn đã thấy được rõ ràng đôi mắt của Bạc Cận Ngôn. Người đàn ông anh tuấn, kiêu ngạo, gầy gò có đôi mắt thâm trầm và lạnh lùng. Nhưng vì sao trong đôi mắt ấy, Cố An vẫn thấy được một chút thương xót dịu êm, long lanh ánh nước mờ ảo. Đường như đây là một người đàn ông khác hoàn toàn trong ấn tượng của hắn.

Toàn thân Cố An bắt đầu run rẩy. Dù xưa nay, hắn là một kẻ tuyệt nhiên không có nhân tính, giờ phút này cũng cảm nhận được nỗi sợ hãi kỳ dị nào đó đang lấp kín tim mình. Hắn run bắn, thất thanh gọi: “Phó Từ Ngộ... Phó Từ Ngộ...”

Giờ khắc này, vẻ buồn thương trong mắt Bạc Cận Ngôn biến mất, chỉ còn lại màu đen thẫm sau không thấy đáy.

“Đứng.” Anh nói khẽ bên tai Cố An. “Đôi mắt này... là của Từ Ngộ. Sau này cũng là của tao.”

Anh bóp cò liên hồi, rốt cuộc Cố An tắt thở, máu me bết bết nằm trên mặt đất. Xung quanh bỗng chốc yên lặng như tờ.

Bạc Cận Ngôn ngồi xổm trên mặt đất hồi lâu mới từ từ đứng dậy. Anh đi nhanh về phía Giản Dao, bế bổng cô lên khỏi mặt đất. Đúng lúc này, trong bụi cỏ sau ngôi nhà gỗ truyền đến tiếng giày giẫm trên đá vụn. Bạc Cận Ngôn chậm rãi quay đầu.

***

Ba phút trước khi bom nổ, không khí trên lầu còn khá nặng nề.

Tổng Khôn phát hiện Cố An đã trốn sau tảng đá, nhất thời không tìm được góc độ bắn thích hợp. Lửa giận dâng lên, hắn quay đầu nhìn người đứng gần

cửa nhất, cũng dùng mảnh nhất, thừa sức một mình đối kháng với Cố An, gầm lên: “Chú dẫn người bắt sống Cố An về đây cho tôi. Dù nó chỉ còn một hơn tàn cũng phải lòi về đây như con chó, vút xuống trước mặt tôi.”

Đối phương nhận lệnh rồi đi. Tổng Khôn quay đầu lại, thấy Trịnh Thần thần sắc tối tăm đang đứng cầm đi động. Tàn Sinh bên cạnh vẻ mặt cũng sa sầm. Trái lại, giọng Tổng Khôn hết sức bình tĩnh: “Diệt trừ tai họa sau này, trong nhà sẽ thái bình. Những việc Cố An đang quản, sau này giao cho các chú lo liệu.”

Trịnh Thần gật đầu. Tàn Sinh vội vàng dạ.

Tổng Khôn lần nữa đeo tai nghe vào, cảm súng bắn tia lên, nghe thấy giọng Cố An gào lên bên trong: “Bọn mày cho rằng mình nắm chắc phần thắng à... Nhưng tất cả vẫn phát triển theo kế hoạch của tao đấy!”

Tổng Khôn kinh ngạc, sau đó hắn nghe thấy tiếng “tít tít” rất nhỏ vang lên đầu đó. Chỉ giây lát, tiếng động kia càng lúc càng lớn, càng lúc càng dồn dập. Hắn thành linh quay lại, thấy Trịnh Thần vẫn cầm củi nghịch chiếc điện thoại của mình, âm thanh kia phát ra từ vật trong tay cậu ta.

Chiếc máy mới Cố An đưa cho cậu ta mấy ngày trước!

Tàn Sinh cũng ngạc nhiên nhìn sang. Tổng Khôn phản ứng nhanh nhất, hét lớn: “Vút đi!”, đồng thời lao về phía góc tường bên cạnh.

Nhưng Trịnh Thần không kịp phản ứng.

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, trong nháy mắt phá tan tất cả. Sóng xung kích dữ dội làm vỡ nát kính trong phòng. Tổng Khôn và Tàn Sinh đứng ở khá xa những vẫn bị ảnh hưởng nghiêm trọng, ngã sòng soài trên đất, tai ù đặc, không còn nghe thấy gì cả.

Mà nơi Trịnh Thần đứng, bây giờ chỉ còn là một màn khói mịt mù dày đặc. Ánh lửa, mảnh vụn và máu thịt bị nổ tung tóe khắp căn phòng. Nơi đó không còn lại gì nữa.

***

Bạc Cận Ngôn bế Giản Dao dậy, người kia cũng bước ra khỏi chỗ tối. Vóc dáng cao lớn, gương mặt rắn rỏi, chính là Triệu Khôn.

Bạc Cận Ngôn đi đến nhà gỗ, nhặt mắt kính lên.

“Sao anh lại đến đây?” Bạc Cận Ngôn thắc mắc.

“Tổng Khôn bảo tôi đến bắt sống Cố An. Không sao.” Đồng thời anh ta vờn tay ra với Bạc Cận Ngôn. Bạc Cận Ngôn đưa khẩu súng lục cho anh ta. Triệu Khôn lấy khăn tay trong túi quần ra, cẩn thận lau chùi sạch sẽ, sau đó cắm vào bên hông mình, “Coi như tôi bắn chết Cố An. Nhưng giác sư Bạc, bước đi này của anh mạo hiểm quá rồi.” Anh ta lấy tàn thuốc trong túi ra.

Bạc Cận Ngôn vẫn cười điềm nhiên: “Đốt đi.”

Tàn thuốc này là do Bạc Cận Ngôn vút vào sân nhà Triệu Khôn. Trong đầu lọc nhét tờ giấy viết ba chữ: Đùng mạnh động.

Thế nhưng Bạc Cận Ngôn phát hiện ra Triệu Khôn khác thường lúc nào? Là bắt đầu từ buổi tối đầu tiên đến đây.

Đêm đó, Triệu Khôn dẫn em đến ngôi nhà họ tá túc để xem xét. Theo lý, anh ta là người thận trọng như vậy, nếu quyết định hôm sau động thủ thì sẽ không để lại bất cứ dấu vết gì. Thế nhưng anh ta lại hút thuốc ở trong sân, còn dụi nửa điếu thuốc thừa tại vị trí vô cùng lộ liễu. Thuốc là loại đắt đỏ, như vậy không hợp lý chút nào. Mục đích là nhắc nhở vợ chồng họ: Nửa đêm đã có người đến đây.

Sau đó, Bạc Cận Ngôn quan sát mọi mặt của Triệu Khôn, phát giác anh ta hoàn toàn phù hợp với phác họa tâm lý cảnh sát nằm vùng, còn Trịnh Thần, Tàn Sinh và Cố An thì không. Vậy nên trước khi quyết định thực hiện kế sách lấy giả tráo thật này, anh đã học theo cách cũ, dùng thuốc lá truyền tin cho Triệu Khôn.

“Tình huống bên kia thế nào?” Bạc Cận Ngôn hỏi thăm.

“Trịnh Thần bị nổ chết, Tàn Sinh và Tổng Khôn bị thương. Bây giờ, chúng ta lời xác Cố An về, bọn họ sẽ không nghi ngờ gì.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu: “Rất tốt.”

Triệu Khôn nói tiếp: “Bởi vì phần tài liệu kia nên bây giờ, cả tổ chức Phật Thủ đều quản thúc rất nghiêm ngặt, tôi cũng không có cách nào liên lạc với bên ngoài. Giáo sư Bạc, bên kia có chỉ thị tiếp theo chúng ta nên làm gì không? Tôi điều tra được, mấy năm qua, Phật Thủ đã tích trữ được một khối tài sản khổng lồ, bao gồm cả số lượng lớn súng đạn, ma túy ở trong núi. Liên tục xảy ra nhiều việc như vậy, đến lúc đó lại khó bắt nữa rồi. Tôi ở trong Phật Thủ hơn ba năm, nhần nhục đến ngày hôm nay, không thể để tất cả thành công đã trắng được. Tôi nhất định phải trói bọn chúng đưa ra pháp luật trừng trị.”

Ánh mắt Bạc Cận Ngôn sâu thẳm như màn đêm, lạnh nhạt cười: “Yên tâm, tất cả bọn chúng sẽ không chạy thoát được đâu. Đã nhiều ngày như vậy, nếu người của tôi và đội trưởng Chu không thể suy đoán ra chỗ này từ đủ các loại manh mối kia, vậy họ có thể cuốn gói đi là vừa. Tôi tính không sai thì trong vòng mấy ngày này, họ sẽ phát động tổng tấn công. Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần bảo vệ tốt bản thân, nội ứng ngoại hợp nhip nhàng với họ là được.”

Triệu Khôn nghe xong liền nở nụ cười, thờ phảo nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, người trong ngực Bạc Cận Ngôn khẽ cực quậy. Thân thể anh phút chốc cứng đờ. Cặp kính vẫn nằm trong tay, nhưng anh không hề đeo lên, chỉ chậm rãi cúi đầu nhìn người phụ nữ trong lòng.

Giản Dao nhẹ “ừm” một tiếng rồi mở mắt, lập tức nhìn thấy đôi mắt kia rốt cuộc đã mở ra. Ánh mắt anh ôn hòa sâu thẳm, ngắm nhìn cô không chớp mắt. Giờ khắc này, cảnh vật yên tĩnh tiêu điều, nhưng lòng Giản Dao như con sông đóng băng lâu ngày đột nhiên nứt toác. Cô nắm lấy ngực áo anh, nước mắt tuôn trào.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Type: Le Nguyen

Trời còn chưa sáng hẳn, cả thị trấn được bao phủ trong màn sương xám xịt. Tất cả vẫn yên tĩnh tựa như đêm qua chưa từng có gì xảy ra.

Tổng Khôn tựa người vào thành giường, lộ ra hơn nửa bả vai và một cánh tay, một thuộc hạ hiểu sơ về y khoa đang tỉ mỉ băng bó cho gã. Hốc mắt gã đỏ ngầu, trán hằn lên gân xanh, gần giọng hỏi thuộc hạ: “Ôn Dung vẫn chưa về sao?”

Thuộc hạ dè dặt đáp: “Hôm qua bác sĩ Ôn lên núi chữa bệnh cho một thôn dân, tối nay mới về ạ.”

Tổng Khôn hừ lạnh.

Tần Sinh ngồi bên cạnh bị trầy xước ở mặt, vết thương trên lưng không nặng, lặng lẽ châm một liều thuốc. Không khí trong phòng đè nén đến ngạt thở.

Bạc Cận Ngôn cũng đang hút thuốc trên sofa. Mắt kính anh phản chiếu ánh sáng, cả người vừa sắc nét vừa lạnh lùng. Triệu Khôn đứng cách xa nhất, luôn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tổng Khôn hỏi: “Triệu Khôn, chú đang nhìn gì vậy?”

“Không có, đang suy nghĩ thẳng nhóc A Thần bây giờ đến đâu rồi.”

Trong tổ chức, trước giờ Triệu Khôn là người trọng tình nghĩa nhất. Nghe thấy lời anh, lòng Tổng Khôn đau như dao cắt. Trịnh Thần đi theo gã lâu năm, trung thành một lòng, nào ngờ lại ra đi đột ngột như vậy? Đồng thời gã cũng cảm giác nổi trống rỗng bất lực nào đó bất giác xộc thẳng lên đầu. Dù bất được tên cớm nằm vùng đã diệt trừ mối hận trong lòng, nhưng trong một đêm gã mất đi hai đại tướng cũng là sự thật. Có điều, Cố An là cảnh sát nên gã chẳng hề thấy tiếc, đôi được Rắn Mặt Cười, ngược lại vừa ý vô cùng.

Gã nói: “A Thần không có người thân, hãy giải quyết hậu sự cho chú ấy long trọng vào.”

Mọi người đều đồng loạt thưa vâng.

Tổng Khôn lại nói: “Đã loại trừ được tên cảnh sát, nơi này xem như an toàn, nhưng chỉ sợ bình yên không lâu đâu. Phần tài liệu kia từng rơi vào tay cảnh sát, mặc dù không ghi rõ vị trí chỗ này, nhưng dù sao tôi cũng không yên lòng. Mọi người nghỉ ngơi hai ngày, sau đó Tần Sinh và Triệu Khôn dẫn Rắn đi kiểm kê tài sản rồi nhanh chóng lên kế hoạch, ba ngày sau chúng ta rút.”

Bạc Cận Ngôn nở nụ cười: “Lão đại, đi đâu?”

Tổng Khôn nhìn về phía anh, cười đáp: “Miền Điện.”

***

“Họp” xong, Bạc Cận Ngôn trở về ngôi nhà đang ở tạm. Vừa đẩy cửa ra, anh thấy Giản Dao đang thẫn thờ nhìn mây trời ngoài cửa sổ.

Anh cúi kính, đặt trên bàn phòng khách, tìm bồng đập thành thịch. Bởi vì tìm không được nguyên do nên anh thầm khinh bỉ bản thân, sau đó đi đến nắm chặt tay cô.

Tối qua, sau khi bắn chết Cố An, anh và Triệu Khôn phải lập tức đi tập họp ở chỗ Tổng Khôn. Để tránh lộ tẩy, họ chỉ kịp bốn mắt nhìn nhau, không nói được gì, Bạc Cận Ngôn đã lập tức đeo kính lại.

Anh định nói gì đó nhưng chẳng thốt nên lời. Giản Dao ngẩng đầu liền thấy gương mặt trắng ngần và gò má ửng hồng của anh, cô thẫn thờ dài: “Ngay cả em mà anh cũng giấu?”

Bạc Cận Ngôn vội vàng xin lỗi: “Không, Giản Dao, anh xin lỗi, anh không cố ý. Trên thực tế anh vốn không ngờ em lại đến nhanh như vậy. Anh định làm xong mọi việc rồi mới về Bắc Kinh tìm em. Anh từng thề trước bia mộ của Tử Ngộ, tuyệt đối sẽ không mở mắt nhìn thế giới này trước khi mọi chuyện chưa kết thúc...”

“Sau đó thì sao?” Cô chất vấn: “Tại sao vẫn không nói?”

Anh im lặng chốc lát: “Anh đã cân nhắc. Chuyện này cực kỳ nguy hiểm, nếu em biết mất anh khỏe lại rồi, dù cố ý nguy trang nhưng tiềm thức vẫn sẽ coi anh là người bình thường, như vậy trong lời nói và cử chỉ rất dễ bại lộ. Đối với em và anh đều không an toàn.”

Giản Dao liếc mắt nhìn anh, bật cười giòn giã: “Đúng vậy, quả thật tài diễn xuất của em không bằng anh.”

Thấy cô cười, tâm trạng Bạc Cận Ngôn mới nhẹ nhõm hơn. Anh kéo tay cô đặt lên ngực mình: “Anh biết, em từng nghi ngờ nhưng lại chọn mặc kệ, hoàn toàn tin tưởng anh. Em là cô gái tốt nhất trên đời, cảm ơn em, Giản Dao.”

Lòng Giản Dao vừa ấm áp vừa chua xót, cúi đầu lặng thinh. Bạc Cận Ngôn ôm cô vào lòng, cô muốn giãy ra lại bị anh ôm chặt hơn. Lát sau, cô mới chịu yên, tựa đầu vào lòng anh.

Đúng là cô từng nghi ngờ, thậm chí nghi ngờ rất nhiều lần. Kể từ khi hai người gặp lại đến nay, Bạc Cận Ngôn luôn thể hiện sự nhạy bén hơn hẳn người thường khiến cô không thể không hoài nghi. Lần đầu bắt Lạc Lang, anh từng ở riêng với nghi phạm, sau đó kết luận hung thủ chính là Lạc Lang, Giản Dao cũng loáng thoáng thấy lạ.

Dấu hiệu ngầm rõ ràng nhất có lẽ là vào đêm hai người bị nhốt trong thùng dầu lênh bênh trên nước. Tay cô chạm vào bờ mi của anh rất nhiều lần. Giản Dao suýt nữa đã òa khóc, muốn hỏi rõ tất cả mọi chuyện trong một năm họ chia xa, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn. Sợ rằng tất cả đều do cô quá nhạy cảm, sợ chạm đến nỗi đau của anh và mang đến nỗi thất vọng to lớn hơn. Cô từng nghĩ, anh thật sự có thể nhìn thấy, chắc chắn sẽ đích thân nói cho cô biết...

Bạc Cận Ngôn âu yếm nhìn phần gáy trắng nõn của cô. Lát sau, không nhìn được nữa, anh nhẹ nhàng hôn lên: “Đừng giận mà, Giản Dao... của anh.”

Giản Dao của anh! Bốn chữ này len vào lòng khiến sóng triều nồng ấm lan tràn.

Cô thở dài: “Sao em nỡ giận anh được chứ? Quyết định của anh là đúng, nếu em biết mất anh đã lạnh, tiềm thức này thỉnh thoảng sẽ khiến em lơ đãng và cư xử với anh như người bình thường, bị sát thủ mặt nạ hoặc người của Phật Thủ phát hiện sẽ gay go. Hơn nữa, đây chính là “điểm yếu” khiến tên sát thủ mặt nạ lơ là cảnh giác.” Cô ngẩng đầu lên, ôm lấy gương mặt anh, cười tươi rói. “Cận Ngôn của em bây giờ đã biến thành “đàn ông xấu” rồi, không ngờ có thể gạt hết mọi người, chơi một ván cờ lớn như vậy.”

Môi Bạc Cận Ngôn hơi mím lại: “Anh chỉ lợi dụng kiến thức tâm lý học của mình để đánh một ván với họ thôi. Anh không bao giờ trở thành đàn ông xấu đâu.”

Tìm Giản Dao như tan chảy, nhìn anh chăm chú. Đôi mắt ấy vẫn trong veo sắc bén, còn ẩn chứa vài nét kiêu ngạo và hờ hững vốn có. Nhưng không biết có phải ảo giác hay không, cô nhìn vào đôi mắt đen sâu hút kia, lại mơ hồ thấy một chút thương xót dịu dàng.

“Đây là giác mạc của Tử Ngộ ư?” Cô khẽ hỏi.

Anh “ừ” một tiếng. Cô nhướn cao người, đặt nụ hôn êm ái lên xương chân mày và mi mắt anh. Bạc Cận Ngôn nhe nhẹ cọ mặt cô, chỉ là xúc cảm trong giây lát mà tình ý đã khóa lấp cả căn phòng chật hẹp u ám này.

Nước mắt Giản Dao lặng lẽ tuôn rơi. Cô ôm đầu Bạc Cận Ngôn, để anh tựa vào ngực mình. Ngón tay cô luồn vào mái tóc ngắn mềm mượt của anh, dịu dàng vỗ về: “Cận Ngôn, anh đã chịu khổ rồi.”

Bạc Cận Ngôn không nói gì, mặt anh vùi vào ngực cô, từ từ hít thở. Qua hồi lâu, Giản Dao cảm nhận được ngực mình có chút uồn ướt.

***

Trong trung tâm chỉ huy tạm thời bên phía cảnh sát, Chu Thao và nhóm cảnh sát hình sự đang bận tới mắt tới mũi điều tra tất cả manh mối có liên quan đến Phật Thủ và Bạc Cận Ngôn. Phương Thanh cau mày đứng trước bản đồ, tay trái kẹp thuốc lá, tay phải cầm bút, từ đầu đến cuối đều tập trung cao độ. Tám bản đồ đã bị anh viết vẽ vẽ vô số ghi chú.

Ngón tay An Nham lướt như bay trên bàn phím máy tính, vẽ mặt cũng căng thẳng tốt độ. Cậu vẫn đang tìm kiếm tín hiệu, nhưng cường độ tín hiệu quá yếu nên không cách nào định vị chính xác được.

Phương Thanh nhìn chằm chằm một góc bản đồ hồi lâu, quay đầu hỏi: “Bên cậu tiến triển sao rồi?”

An Nham chỉ vào một điểm trên màn hình: “Chỉ có thể xác định họ đang ở vùng này, có lẽ máy đọc của anh Cận Ngôn hết pin rồi, tín hiệu yếu lắm. Xung quanh không có mạng, sóng bị nhiễu rất nhiều. Ôi, là em nghĩ không chu đáo, em nên trang bị máy phát tín hiệu từ đầu đến chân cho anh ấy mới đúng.”

Phương Thanh bật cười: “Cũng không phải không có thu hoạch. Tôi cũng kết luận Phật Thủ ở vùng này, đồng nhất với kết quả giám sát của cậu.”

“Sao anh kết luận như vậy?”

Phương Thanh lấy phần tài liệu photo của Chu Thao ra: “Cận Ngôn đã nói với đội trưởng Chu, anh ta chỉ cần bỏ chút thời gian đọc phần tài liệu này là có thể suy đoán ra hang ổ của Phật Thủ. Lộ tuyến mỗi lần gây án, tẩu thoát và tung tích ẩn hiện mấy năm qua của Phật Thủ, kết hợp với tình hình các đường quốc lộ, đường thủy xung quanh và hoàn cảnh địa chất... Tôi hiểu được lời nói của Cận Ngôn, việc này giống như giải một phương trình rắc rối, đáp án của phương trình đa biến chính là tọa độ của hang ổ Phật Thủ. Đây thật ra là một bài toán xác suất và logic. Tôi đưa hết tất cả các biến này lên bản đồ, có thể thấy, chỉ có khu vực này thỏa mãn điều kiện nằm trong khu vực trung tâm hoạt động của Phật Thủ những năm qua, còn có hoàn cảnh đường thủy phức tạp.”

An Nham thắc mắc: “Nhưng trên bản đồ, những thị trấn hẻo lánh ở vùng này đã được đội trưởng Chu cử người bí mật lục soát theo đường bộ, đường thủy và đường không, ngay cả mấy thôn xóm nhỏ cũng đi qua, không hề phát hiện tung tích của Phật Thủ. Vùng ấy đất rộng hoang vu, ngoại trừ những thôn xóm và thị trấn có lác đác vài người sinh sống, còn lại gần như không một bóng người. Nếu họ núp trong núi, chúng ta hoàn toàn không có cách nào tìm ra. Còn như lục soát từng tấc đất, thì phải tốn rất nhiều năm đấy.”

Phương Thanh khẳng định: “Không, một nhóm đạo tặc như vậy không thể nào trốn trong núi rừng lâu ngày dài tháng được. Bọn chúng cũng phải sinh hoạt, phải ra ngoài đòi gió, phải chơi gái và phạm pháp. Ít nhất gì bọn chúng cũng phải ở trong một thị trấn.”

Hai người đều im lặng chốc lát, Phương Thanh liền tung ra lý luận trinh thám: “Sherlock Holmes đã nói, loại trừ hết tất cả nhân tố không thể, kết quả còn sót lại dù khó tin thế nào đi nữa cũng chính là đáp án. Này, nhóc con, thử điều tra mấy thôn xóm không được đưa vào bản đồ, gần như ngăn cách với thế giới bên ngoài ấy. Như thế cũng phù hợp với điều kiện lựa chọn hang ổ của Phật Thủ.”

An Nham khó hiểu liếc nhìn Phương Thanh, cuối cùng quay người bắt đầu rà soát trên máy tính.

Phương Thanh ngồi tựa vào ghế, vẻ mặt dần trở nên nặng nề. Hai vợ chồng kia đều can đảm chính trực hơn người, dù hiểm nguy tột độ vẫn sẵn sàng xông pha nơi tiền tuyến. Anh nhất định phải đưa họ trở về an toàn.

Có tiếng chuông điện thoại vang lên. Phương Thanh bắt máy rồi khẽ nói vài câu bằng giọng điệu dịu dàng ngọt ngào đến mức khiến tai An Nham ròn rợn. Lát sau, khoe môi An Nham cũng bắt gặp nhoeo cười.

Có vẻ quả nhiên khác với cô đơn, vừa rồi cậu chợt nhớ đến cảm giác ngây ngất lúc hôn Cổ Bằng Bằng. Trong mấy ngày ngắn ngủi kia, hai người họ đã hôn nhau rất nhiều lần. Bạn gái cậu là nhà vô địch cosplay với sức hút dồi dào. Có lần hôn những mấy phút, cậu sắp không thở nổi, cô lại khẽ hí đôi mắt xinh đẹp liếc cậu, khoe khoang: “Hoi em dài lắm... thì nín thở với người ta chưa bao giờ thua.”

Cô bé ngốc, hôn đầu phải thi đấu, thế mà đi phân cao thấp với cậu! Đuôi mày, khoe mắt An Nham đang đầy nét cười, hai tay gõ bàn phím lạch cạch, tiếp tục tập trung vào nhiệm vụ tìm kiếm của mình.

Thế nhưng, dù là hacker số một như cậu, tìm được đáp án Phương Thanh yêu cầu cũng phải tốn nửa ngày.

Lúc hoàng hôn buông xuống, An Nham vờn vai bảo: “Tìm được rồi, đã bị anh đoán trúng. Thật đúng là có nơi như vậy.”

Phương Thanh lập tức đi đến, chỉ thấy trên màn hình là một hình ảnh trấn nhỏ tọa lạc trên triền núi nào đó, nhà cửa đều là lối kiến trúc xưa cũ của thế kỷ trước. Trên tường còn dán mấy bức tranh ô vàng, đa số đều rách tả tơi.

“Trên mạng và trong hệ thống của công an bình thường đều không có tư liệu về nơi này. Em xâm nhập vào hệ thống tài liệu lưu trữ cũ rích mới tìm được mấy tấm ảnh scan xưa lắc xưa lơ này. Nơi này tên là Phác La.” An Nham đúc kết dữ liệu. “Vốn là một huyện thành ở thượng du sông Kim Sa, hồi những năm 50 của thế kỷ trước, có nhà địa chất bảo núi sẽ bị sạt lở nguy hiểm nên cả thị trấn đều di tản. Nơi đó trở thành một thị trấn bỏ hoang. Bây giờ đã gần bảy mươi năm, nghe nói nơi đó sớm không còn ai sinh sống nữa. Có thể vì nguyên nhân chính trị nên sách lịch sử hay địa lý đã xóa bỏ cái tên Phác La. Đến thế hệ chúng ta, thậm chí là ông cha đời trước gần như không hề biết đến sự tồn tại của nó.”

***

“Anh không báo cáo cho đội trưởng Chu biết về Tri Từ Châu này sao?” Giản Dao ngạc nhiên.

Triệu Khôn ngậm một điếu thuốc lá rồi ngả người xuống sofa: “Không. Thật ra đây là lần thứ hai tôi đến Tri Từ Châu. Nếu không phải hồi đầu năm nhập một đợt hàng lớn và dự định dọn ổ, Tổng Khôn cũng sẽ không sống lâu dài ở đây. Cái tên Tri Từ Châu này là do dân bản xứ gọi, trên bản đồ không hề có địa danh này. Hai lần đến đây đều vào ban đêm, đường sông quanh co khúc khuỷu, căn bản không nhớ được. Hơn nữa, Tổng Khôn sắp xếp người chuyên biệt thay phiên nhau lái thuyền, gã không bao giờ dễ dàng tin bất cứ ai, không để một thuộc hạ biết quá nhiều bí mật.”

Bạc Cận Ngôn ngồi đối diện anh ta, trầm ngâm chốc lát: “Ngoại trừ thuộc hạ của Tổng Khôn, thị trấn này còn có bao nhiêu dân?”

“Một trăm năm mươi, một trăm sáu mươi người gì đó.” Triệu Khôn đáp. “Không biết thị trấn này sao lại biến thành như bây giờ, không có nước, không có điện, không có mạng internet. Dân địa phương tự cung tự cấp, ngăn cách với thế giới bên ngoài. Con đường thủy duy nhất bị Phật Thủ nắm trong tay. Phật Thủ không chế trấn nhỏ này, song phương đều bình an vô sự, giống như đã qua một thời gian dài rồi. Tổng Khôn tìm được nơi này cũng hao tổn rất nhiều tâm huyết. Hai người đi theo A Hồng có thể vô tình trôi dạt đến đây coi như may mắn.”

Giản Dao mỉm cười: “Là mạng chúng tôi chưa đến đường cùng, đúng không?” Cô nhìn về phía Bạc Cận Ngôn, phát hiện ánh mắt anh trầm tĩnh như nước, Giản Dao thoáng giật mình. Đường như cô đã bỏ qua vấn đề gì đó rồi.

“Hôm cảnh sát tấn công, chúng ta phải bảo vệ tốt người dân.” Bạc Cận Ngôn nói.

Giản Dao và Triệu Khôn đều tán thành.

Lúc này, ánh hoàng hôn đã bao trùm không gian ngoài cửa sổ. Triệu Khôn nhìn ra ngoài qua khe hở của tấm màn che: “Tôi đến chỗ Tổng Khôn trước, hai người chốc nữa hãy qua.”

Chờ Triệu Khôn rời đi được một lát, Bạc Cận Ngôn mới đeo mắt kính vào, để Giản Dao đi đến căn nhà của Tổng Khôn. Đã đến giờ ăn tối, cũng là thời gian bàn bạc công việc, thăm dò thêm một chút tin tức, như vậy mới có thể giành phần chủ động hơn.

Bên đường có vài người dân gánh nước đi qua. Họ đều dùng nước giếng, nhưng hai cái giếng tốt nhất đương nhiên đã bị Phật Thủ chiếm dụng. Cũng có người hàng ngày chịu trách nhiệm gánh nước cung cấp cho mấy anh em, cứ chấp tội là phải đi gánh nước về.

“Có khát không?” Giản Dao quan tâm.

Bạc Cận Ngôn lắc đầu.

Cô mỉm cười: “Tôi về em sẽ nấu nước cho anh uống. Anh đừng uống nước lã giống họ. Hôm qua em thấy anh trực tiếp uống đấy.”

Bạc Cận Ngôn khẽ cười: “Tuân lệnh.”

Giản Dao cũng phì cười. Không ngờ đi được nửa đường thì bị hai tên đàn em cản lại: “Anh Rấn, chị dâu, xảy ra chuyện rồi. Lão đại gọi anh chị mau đến nhà Triệu Kiện ở phía trước ạ!”

Triệu Kiện là ai? Chính là một mãnh tướng dưới trướng của Tổng Khôn, tuy địa vị không cao bằng Ngũ La Hán, nhưng cũng là một nhân vật thăng tiến rất nhanh gần đây. Gã đi theo Tổng Khôn lâu năm, trong tay nắm khá chuyện làm ăn quan trọng của Phật Thủ.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao vừa đến cửa nhà Triệu Kiệt đã thấy đám đông rối loạn. Họ còn ngửi thấy mùi máu nồng nặc lan tỏa trong không khí.

Hai người đi vào, thấy Tổng Khôn mặt mày tái mét ngồi trên sofa trong phòng khách, Triệu Khôn và Tần Sinh đứng bên cạnh.

“Lão đại, đã xảy ra chuyện gì?” Bạc Cận Ngôn hỏi thăm.

Tổng Khôn hất cằm: “Cậu tự xem đi.”

Bạc Cận Ngôn được Giản Dao đi đến cửa, lòng khẽ giật mình. Máu chảy lênh láng gần cửa đã sắp khô. Một người ngồi tựa bên giường bị chặt đứt đầu trông ghê rợn tột độ. Đầu người đó bị vứt ở góc tường, trông như đã lăn vài vòng trong vũng máu. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn nhận ra đây chính là thủ cấp của Triệu Kiện.

Trên bức tường phía sau giường treo một chiếc mặt nạ quốc vương, dưới mặt nạ là một hàng chữ bằng máu nổi bật qua ánh đèn leo lét:

“Bọn mày không giết được tao đâu.

J.”

Ký tên là J. Trong căn phòng xa lạ âm u tanh mùi máu này đột ngột xảy ra vụ hung án. Giản Dao chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh xộc tới đảo loạn toàn bộ lòng dạ cô. Cô hoàn toàn không ngờ đến, thuở sinh thời còn nhìn thấy chữ J này lần nữa. Bởi vì chữ viết kia giống hệt với nét chữ đã để lại lúc sát thủ hồ điệp giết Phùng Duyệt Hề.

Đầu cô phút chốc nảy sinh rất nhiều ý niệm: Lạc Lang vẫn chưa chết ư? Không, không, cho dù Lạc Lang thật sự chưa chết, anh ấy cũng tuyệt đối không thể là một thành viên trong nhóm sát thủ mặt nạ. Anh ấy từng đánh lên một sát thủ mặt nạ để liều mạng cứu cô. Anh ấy từng cảnh báo họ không được đến công viên Anime. Cuộc đời Lạc Lang đều sống trong áy náy và gông xiềng, bởi vậy, anh ấy chú trọng đạo đức còn hơn hẳn người bình thường. Lạc Lang hoàn toàn không phù hợp với phác họa của sát thủ nạ, càng không có khả năng nhập bọn với đám hung tàn ấy.

Vậy sao chữ J này lại xuất hiện lần nữa?

Lòng Giản Dao đột ngột tựa mồ hôi lạnh: Lẽ nào họ đã nhầm lẫn, vốn dĩ người giết chết Phùng Duyệt Hề không phải là Lạc Lang? Sát thủ hồ điệp... không phải là Lạc Lang ư?

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Type: Le Nguyen

“Rần.” Tống Khôn gọi.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đồng thời quay người lại.

Nụ cười của Tống Khôn phủ một màu u ám: “Tìm ra tên đang giờ trò quỷ sau lưng tôi. Nếu không tìm ra...” Gã ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn, “Tôi sẽ phải giết cậu. Cậu đã khẳng định giết Cố An sẽ không còn nỗi lo về sau. Mọi chuyện đều xảy ra từ sau khi cậu đến trần. Tôi không thích phiền phức, ai mang đến phiền phức cho tôi, tôi sẽ giết kẻ ấy.”

Bạc Cận Ngôn lặng thinh. Tầm mắt của Tống Khôn dừng lại trên người Triệu Khôn: “Nghe rõ lời tôi nói chưa?”

Triệu Khôn lạnh mặt nhìn Bạc Cận Ngôn: “Nghe rõ rồi.”

Tống Khôn nhanh chóng dẫn mấy người khác rời đi. Triệu Khôn đóng cửa phòng lại, bên trong chỉ còn ba người họ.

Bạc Cận Ngôn cời kính ra, siết chặt tay Giản Dao: “Anh nói rồi, dù những hình ảnh chúng ta nhìn thấy kỳ phức tạp cỡ nào đi nữa, chỉ cần đi từng bước một thì luôn có thể tìm ra chân tướng. Máu trên mặt đất còn chưa khô hết, hung thủ căn bản chưa đi xa. Chỉ cần tìm được hắn thì có thể giải được mọi nghi ngờ tưởng phức tạp nhưng thực chất đơn giản vô cùng.”

Lời anh đầy ám chỉ, Giản Dao có chút thảng thốt rồi gật đầu, nỗi hoảng loạn trong lòng dần dần tan biến.

Bạc Cận Ngôn quan sát hiện trường một lượt. Triệu Khôn nhìn chăm chăm thi thể Triệu Kiện, cười khổ: “Trước đây tôi từng làm cảnh sát vài năm ở nội địa, không ngờ có một ngày lại phải điều tra hung án trong hang ổ tội phạm thế này.”

Bạc Cận Ngôn hào hứng nói: “Ồ, như vậy chẳng phải thú vị hơn sao? Giống như cầm lấy một con dao hai lưỡi, chỉ có tài ba hơn người như chúng ta mới có thể trở thành kẻ cầm dao.”

Triệu Khôn nhát thời á khẩu. Giản Dao cười vỗ vai anh ta: “Anh ấy luôn như vậy, từ từ anh sẽ quen thôi.”

Triệu Khôn cũng cười gượng: “Nhưng bây giờ chúng ta không có dụng cụ, cũng không có bất cứ phương pháp giám định nào, làm sao phá án? Anh xem dấu tay bên cạnh thi thể đi, ngay cả một vân tay cũng không cách nào kiểm tra được.”

“Phá án không thể thiếu vật chứng và chứng cứ, nhưng biết được thủ phạm là ai thì không cần thiết nữa.” Bạc Cận Ngôn thản nhiên đáp.

Triệu Khôn đã sớm nghe danh hai vị chuyên gia tâm lý tội phạm này, có khi chỉ đi một vòng hiện trường đã có thể suy đoán ra đặc thù của tội phạm. Anh ta bèn thích thú khoanh tay trước ngực, chờ đợi đáp án của họ.

Giản Dao phân tích: “Máu trên mặt đất chưa khô, thời gian từ vong chưa quá một giờ.”

“Lúc vào cửa tôi đã xem rồi.” Triệu Khôn xen lời, “Cửa khép hờ, ổ khóa vẫn bình thường, cửa sổ cũng không có dấu vết cạy mở.”

“Là người quen gây án.” Bạc Cận Ngôn lập tức quả quyết, “Có điều khiến người ta phải nghiến ngấm chính là câu hỏi trên tường.”

“Phải đây.” Giản Dao nghiêm túc gật đầu.

Triệu Khôn cũng cảm thấy câu nói này có chút quái dị, nhưng không sao diễn đạt thành lời.

Bọn mày không giết tao được đâu.

Bạc Cận Ngôn nhìn Giản Dao: “Em yêu, câu này có thâm ý gì?”

Giản Dao ngẫm nghĩ: “Chắc chắn trăm phần trăm đây là đồng bọn của sát thủ mặt nạ. Sau khi Cố An chết, hắn lập tức giết chết người của tổ chức Phật Thủ nhằm gây hoang mang, hơn nữa còn sử dụng chiếc rìu mang tính biểu trưng mà chỉ có tôi và Cận Ngôn biết, vì đây là hung khí gây án ở Mỹ nhiều năm trước của sát thủ mặt nạ. Điều này có thể suy đoán từ vết thương trên người nạn nhân. Nhưng hắn không nói mấy lời đe dọa báo thù như là “tao sẽ trả thù cho nó”, “bọn mày chết chắc”... Mà là “bọn mày không giết chết tao được đâu”. Thi thể Cố An đã bị vứt xuống sông, chúng ta đều tận mắt chứng kiến, người này cố tỏ vẻ huyền bí cũng không có ý nghĩa. Như vậy, hàng chữ này của hắn thật sự có hàm nghĩa gì đó. Hắn đã xem mình và Cố An là một, quan hệ của họ vốn vô cùng mật thiết, hắn còn sống đồng nghĩa Cố An vẫn còn sống.”

“Thậm chí còn có một khả năng...” Bạc Cận Ngôn tiếp lời, “Bọn chúng có cùng một thân phận, đều là sát thủ mặt nạ. Không phải quan hệ cấp trên cấp dưới, cũng không phân chủ tớ. Sát thủ mặt nạ không chỉ có một người. Tôi từng suy đoán, tại sao tên sát thủ phải đeo mặt nạ, đáp án là vì che dấu thân phận thật sự của mình. Còn có khả năng, sát thủ mặt nạ là một đám người, ai đeo mặt nạ thì người đó chính là sát thủ mặt nạ. Trò chơi của một lũ điên, vô cùng thích thú và không kém phần kích thích.”

Giản Dao gật đầu: “Giống như anh em sinh đôi, sinh ba vậy.”

Bạc Cận Ngôn khen: “Well done!” (Giỏi lắm)

Triệu Khôn nghe mà thảm lâu lười, im lặng một hồi mới hỏi: “Sát thủ mặt nạ này, rốt cuộc có mấy người?”

Bạc Cận Ngôn tính toán: “Mấy người năm ngoái tấn công chúng tôi không hề đeo mặt nạ, nói rõ bọn chúng không phải thành phần chủ chốt trong nhóm sát thủ mặt nạ. Số lượng thành viên nòng cốt của bọn chúng sẽ không quá nhiều. Nếu đông người, bọn chúng sẽ tính trước làm sau giống như năm ngoái, hết như một con rắn độc thực sự, phát động tập kích toàn diện, một chiêu chế địch, chế phục tôi, anh và tất cả thầy người của Tổng Khôn. Chứ không phải như bây giờ, đơn độc tác chiến, nhằm mục đích đe dọa nhiều hơn ý nghĩa thực tế. Chúng ta cũng kết luận được, hiện tại số người của bọn chúng không còn nhiều nữa. Trước mắt không có cách nào đoán được chính xác lực lượng sát thủ, nhưng một kết cấu cốt lõi tương đối ổn định thường sẽ có ba nhân tố. Như vậy không những tinh giản mà các ý kiến và mâu thuẫn trong nhóm cũng có thể cân bằng. Nếu tôi muốn tổ chức một nhóm thế này, tôi sẽ tìm thêm hai người.”

Triệu Khôn tròn tròn mắt, chỉ dựa vào điểm này liền đoán ra được ư? Sát thủ mặt nạ còn những hai người á? Nghe thì khó tin nhưng lại khá hợp lý.

Giống với những thành viên trong tổ chức, nhà của Triệu Kiện vô cùng bừa bộn và lộn xộn. Giờ khắc này, trong nhà còn đầy rẫy vết máu nên càng hỗn loạn hơn. Dấu vết để lại hiện trường là một đống giày vải cỡ 41 phổ biến trong thị trấn.

Trong nhà có vài con dao găm tinh xảo và mấy khẩu súng lục bóng loáng được trưng bày trong phòng khách. Trên tủ còn đặt hộp thuốc vẫn đóng nắp. Băng gạc, thuốc men và thuốc sát trùng đều được xếp ngay ngắn.

“Cây riêu... hung khí gây án không thấy đâu.” Triệu Khôn báo, “Hung thủ mang đi rồi.”

“Ồ.” Bạc Cận Ngôn khẽ nhướng mày: “Đây là một phát hiện lý thú. Một cây riêu to đùng và quần áo giày vải dẫm máu phải thay ra. Hung thủ cầm một túi lớn rời khỏi hiện trường gây án.”

Bạc Cận Ngôn lại đeo kính vào, ba người đi ra khỏi nhà Triệu Kiện. Lúc này trời đã tối đen, trên đường thưa thớt người. Nhóm đàn em đang cảm gáo uống nước ở căn nhà đối diện thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn sang. Giản Dao dám chắc vụ án kinh khủng này đã lan truyền khắp thị trấn rồi.

Vài giọt mưa tí tách rơi xuống trên vai họ. Thời tiết trên núi hay thất thường, giờ lại đang mùa mưa, xem ra tối nay sẽ có một trận mưa to rồi đây. Căn nhà của Tổng Khôn nằm ở cuối con đường này, có bốn, năm tên đàn em giữ cửa. Vẫn đang trong giai đoạn bất thường nên không khí khắp trong trấn có vẻ căng thẳng đến lạ. Họ đứng ở cửa một lát mà tuyệt nhiên không thấy một người dân nào ló đầu ra cửa sổ.

Đúng vậy, những người dân kia tuy chất phác, lạc hậu nhưng không hề ngu ngốc. Họ cũng cảm giác được thị trấn sắp xảy ra chuyện lớn rồi. Kể từ khi Tổng Khôn ra lệnh, thành viên trong tổ chức đã bắt đầu lên kế hoạch chuẩn bị sơ tán đi nơi khác.

Bạc Cận Ngôn nói đúng, Phật Thủ chiếm cứ trấn nhỏ này, tăng cường ngăn trở người dân liên lạc với thế giới bên ngoài, biến nơi đây thành thị trấn bị lãng quên. Nếu họ tiếp tục chiếm đóng nơi này thêm một ngày, thì người dân bản địa vẫn sẽ mãi lạc hậu, nghèo khổ và cô lập.

Phải diệt trừ tận gốc bọn họ.

Đúng lúc này, một bóng người cao gầy rào bước vào ngôi nhà của Tổng Khôn. Anh ta mặc áo blouse, tay cầm hộp thuốc.

“Là bác sĩ Ôn.” Triệu Khôn nói, “Anh ta nói tối nay sẽ trở về, hẳn là đến trị thương cho Tần Sinh và lão đại.”

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đều im lặng trong chốc lát. Sau đó, anh ra lệnh: “Đi theo!”

***

Thời gian chậm chậm trôi qua, tâm trí Giản Dao càng lúc càng bình tĩnh, nỗi chấn động ban đầu khi thấy chữ J kia đã dần lắng xuống, nhường chỗ cho dòng suy nghĩ ào ạt đổ về.

Lạc Lang là sát thủ hồ điệp, điều này không còn gì để nghi ngờ. Chữ J ở hiện trường tử vong của Phùng Duyệt Hề là đích thân anh ta để lại. Hơn nữa với bản tính của anh ta, tuyệt đối sẽ không làm bạn với đám sát thủ mặt nạ.

Vì vậy đáp án chỉ có một, chữ viết có thể bắt chước, hướng chỉ là viết bằng máu trên tường, nhất thời họ khó phân biệt được thật giả. Vậy nhất định tên sát thủ mặt nạ thứ hai cố tình muốn nhiễu loạn sự quan sát và tâm trạng của họ. Cho nên Bạc Cận Ngôn mới nói, mỗi nghi ngờ này chỉ trông thì phức tạp nhưng thật ra rất đơn giản.

Song, khi ba người họ đi vào khách sạn, lòng Giản Dao vẫn bị không khí lạnh lẽo bủa vây. Bởi vì cô biết, họ càng lúc càng đến gần sát thủ mặt nạ, có lẽ cái kết chỉ còn cách họ một bước mà thôi.

Khi ba người gõ cửa căn phòng nơi Tổng Khôn đang ở, họ đã ngửi thấy mùi thuốc thoang thoang lẫn với hương trà thơm mát. Ngoài cửa sổ tối đen như mực, trong phòng đèn được sáng trưng. Tổng Khôn tựa vào chiếc ghế bành, áo sơ mi cởi ra để lộ bả vai. Ôn Dung đứng bên cạnh cận thận xử lý vết thương cho gã. Tần Sinh ngồi bên cạnh chờ lệnh.

Trên bàn có ấm trà vừa pha nóng hổi. Tổng Khôn rất thích nước mát mới mang về từ giếng. Mỗi ngày nước được đưa đến đây, gã luôn pha ngay một ấm trà. Giờ phút này, Tần Sinh đang bung cốc trà nhắm nháp, đồng thời còn rót đầy chiếc cốc đã uống cạn trước mặt Tổng Khôn. Ngẩng đầu thấy họ đến, Tần Sinh kinh ngạc: “Sao mấy người lại đến đây? Có chuyện gì sao?”

Tổng Khôn và Ôn Dung cũng nhìn về phía họ. Về mặt Tổng Khôn sa sầm, trái lại Ôn Dung mỉm cười hòa nhã, gật đầu chào họ.

Nhóm Bạc Cận Ngôn điềm nhiên ngồi xuống, Triệu Khôn bung cốc trà lên uống một hớp. Bạc Cận Ngôn đặt hai tay lên gối, cười cười: “Bọn em tìm được chút manh mối ở hiện trường, nên tới báo cáo với lão đại.”

Lúc này, sắc mặt Tống Khôn mới dịu đi, khoát tay ra hiệu Ôn Dung dừng lại: “Nói đi!”

Tần Sinh đứng dậy đưa cho vợ chồng Bạc Cận Ngôn mỗi người một cốc trà. Bạc Cận Ngôn thông thả nói: “Khóa cửa vẫn bình thường, cửa sổ cũng không bị phá hỏng, hung thủ là người quen của Triệu Kiện, nói cách khác là người trong tổ chức chúng ta...”

Anh nói những phát hiện ở hiện trường với giọng điệu bình thản ung dung. Trong lúc đó, Giản Dao ngược mắt quan sát Ôn Dung không chút kiêng dè. Hôm trước anh ta đã ở trong núi một ngày một đêm, trên áo blouse bám đầy bụi bặm và bùn đất. Bên trong mặc áo len và quần tây, phần ống quần để lộ bên ngoài rất sạch, chỉ có gấu quần ở gần giày dính chút bùn. Tay áo khoác của anh ta hơi ẩm ướt, còn có mấy vết màu xanh xám. Thân kinh Giản Dao thoáng căng như dây đàn, chỉ cảm thấy lảng máng có gì đó rất quan trọng nhưng nhất thời không nghĩ ra được. Cô bung cốc trà, vừa định nhấp một hớp nhỏ thì Ôn Dung đột nhiên ngừng đầu cười với cô. Một nụ cười rất ôn hòa nhã nhặn, nhưng không hiểu sao lòng cô lại rờn rợn.

“Bà xã...” Bạc Cận Ngôn chợt kéo tay cô, “Khi này em phát hiện ra gì nữa? Mau báo cáo với lão đại đi!”

Giản Dao không ngờ anh lại thành linh hỏi như vậy. Cô lấy lại tinh thần, đặt chung trà xuống mới sững sốt nhận ra mấy người đàn ông khác đều nhìn mình chằm chằm. Đầu óc cô nhanh chóng xoay chuyển, chậm rãi cất lời: “Lão đại, em cảm thấy hung thủ có phải là cảnh sát không không hề quan trọng, mấu chốt là cái chết của Cố An có sức ảnh hưởng cực lớn trong lòng hắn. Vì vậy, mối quan hệ ngầm giữa hắn và Cố An rất tốt, Cố An phóng túng bất kham kia có lẽ giống như em út của hắn. Cho nên, sau khi hay tin Cố An chết, hắn mới điên cuồng giết người như vậy. Cảnh sát sẽ không làm như thế. Nếu hắn biết Cố An thật ra là do chúng ta liên hiệp gài bẫy, có lẽ sẽ càng phần nộ hơn.”

Lúc nói lời này, cô nhìn Ôn Dung chòng chọc không hề chớp mắt. Ánh mắt của Ôn Dung trầm tĩnh như nước.

“Ừ.” Tống Khôn gật gù, “Nói có lý.” Gã nhìn về phía Bạc Cận Ngôn. “Làm khá lắm, mọi người cứ tiếp tục điều tra. Khi moi được tên đồng bọn của Cố An ra, tôi phải lột da hắn ném xuống sông cho cá ăn.”

Triệu Khôn bung cốc trà lên định uống thì Bạc Cận Ngôn đã lên tiếng: “Triệu Khôn.” Triệu Khôn giật mình, đặt cốc trà xuống. Bạc Cận Ngôn mỉm cười, “Hôm nay nhờ có Triệu Khôn giúp mới có những phát hiện vừa rồi.”

Triệu Khôn thoáng nhìn Tống Khôn, gã khẽ gật đầu, anh ta liền mỉm cười khiêm tốn: “Khách sáo rồi!” Rồi nhìn cốc trà trước mặt, sau đó nhìn về phía Tống Khôn.

Giản Dao ngừng đầu nhìn ấm nước đang sôi sùng sục. Nước trà trước mặt Tống Khôn đã uống ít nhất hai lượt. Bạc Cận Ngôn chỉ cúi đầu trầm mặc.

Tống Khôn không phải nhân vật đơn giản, chỉ trong tích tắc đã đoán được ẩn ý của họ qua lời nói và sắc mặt. Tầm mắt gã từ từ chuyển sang ấm trà trước mặt. Tần Sinh cũng đặt cốc trà xuống.

Tất cả đều yên tĩnh như tờ, trong không khí như xuất hiện một sợi dây cung căng cứng, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe rõ mồn một. Vào lúc này, đột ngột có người cất tiếng cười sang sảng.

Là Ôn Dung!

Trong chớp mắt, bốn người đều đồng thời rút súng, hành động vừa nhanh nhạy vừa nhẹ nhàng như tiếng chim vỗ cánh. Súng của Triệu Khôn và Giản Dao đều nhắm thẳng vào Ôn Dung. Tần Sinh đứng bên cạnh Ôn Dung cũng rút súng chĩa vào trán hắn.

Súng của Ôn Dung nhắm ngay huyệt thái dương của Tống Khôn.

“Suýt...” Ôn Dung nhẹ nhàng nói, “Nghe tôi nói này, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu thôi.”

Dù sao Tống Khôn cũng được xưng tụng là nhân vật số một của giới xã hội đen đã nửa đời người, trong tình huống khản trương như vậy, vẻ mặt gã không hề có chút hoảng hốt. Tống Khôn bình tĩnh bung cốc trà lên uống thêm một hớp, sau đó mới cười hỏi Ôn Dung: “Cậu đã bỏ gì vào trong trà? Triệu Kiện là do cậu giết?”

Tuy rằng Tống Khôn đang cười, nhưng giọng điệu âm trầm kia lại toát lên uy lực khiếp đảm.

Có điều, uy lực đó không đe dọa được Ôn Dung. Nụ cười của anh ta vẫn ôn hòa như lúc ban đầu: “Yên tâm đi lão đại, độc không chết người đâu, chẳng qua là để tôi có thể tự do làm chút chuyện thôi. Người là tôi giết, còn vì sao tôi làm như vậy, chỉ bằng hỏi thử ba người... cảnh sát đối diện anh đi?”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Type: Nhã

Lời Ôn Dung tựa như lưỡi dao đột ngột cửa đứt dây đàn. Đáy lòng Giản Dao chùng xuống. Quả nhiên, mặt Tống Khôn biến sắc, nhìn về phía ba người họ, chậm rãi hỏi: “Cậu nói gì?”

“Tôi nói...” Ôn Dung cười vô cùng vui vẻ, “Cặp vợ chồng trước mặt anh vốn không phải Rắn Mặt Cười mà là chuyên gia phá án tiếng tăm lừng lẫy, giáo sư Đại học Công an Bạc Cận Ngôn và vợ của hắn, Giản Dao. Mỗi sát thủ liên hoàn được điểm mặt gọi tên ở Bộ Công an, chỉ cần có chút kiến thức văn hoá đều nghe qua đại danh của hắn, cầu nguyện đừng gặp phải hắn. Chỉ có những tên ngông cuồng ở biên giới như các người mới không biết thôi. Nhưng năm đó, hắn có thể lừa gạt cả tên biến thái ăn thịt người Hoa tui thì các người dù có bị dắt mũi cũng không cần cảm thấy nhục nhã. Hơn nữa, mắt của hắn vẫn bình thường, nếu không vừa rồi đã không ngăn cản Giản Dao và vị cảnh sát Triệu Khôn này uống trà. Còn cần tôi nói thêm gì nữa không? Simon King thân mến, có phải Cố An đã mắc lừa mày như vậy không, nghĩ mày mù nên mới bị giết đúng không?”

Cơ mặt Tống Khôn khẽ co giật, gã nhìn Bạc Cận Ngôn chăm chăm: “Lời cậu ta nói là thật? Ba người...đều là cảnh sát?”

Giản Dao và Triệu Khôn im lặng siết chặt khẩu súng.

Bạc Cận Ngôn nhìn thẳng vào Ôn Dung, khoé môi nhếch lên một nụ cười ngạo mạn: “Nếu anh muốn so gắng với tôi một trận, tôi sẽ không lùi thối dong dài.” Anh ném kính xuống bàn, đôi mắt trong trẻo trầm tĩnh như chứa đựng muôn sông nghìn núi quét qua từng người một.

Tần Sinh thở hắt, nhất thời không biết nên chìa súng vào Ôn Dung hay nhóm Bạc Cận Ngôn. Giọng Tống Khôn đột ngột trầm xuống: “Chú cũng là cảnh sát?” Lời này là nói với Triệu Khôn.

Sắc mặt Triệu Khôn chợt đỏ rần, ánh mắt cũng ẩn chứa cảm xúc phức tạp: “Đúng vậy, xin lỗi lão đại.”

Tống Khôn yên lặng trong chống lát, không ngờ lại bật cười, tiếng cười vang vọng, trầm khàn như dã thú bị thương.

“Hoá ra, giết nhầm Cố An rồi.” Tống Khôn bùi ngùi.

“Cũng không hẳn giết nhầm.” Ôn Dung thung thảng lên tiếng: “Tống Khôn, tôi và Cố An là tứ địch của giáo sư Bạc Cận Ngôn đây. Năm ngoái chúng tôi ăn may nên mới có thể làm hắn mù mắt. Cả năm nay cảnh sát truy bắt chúng tôi gặt gao, tôi và Cố An đành ẩn náu ở chỗ anh thôi. Giết người quá hoá nghiệp. Quả thật chúng tôi chẳng mấy trung thành với anh đâu, có thể tình cảm còn không sâu đậm bằng Triệu Khôn nữa. Nhưng chúng tôi không cần thiết hại anh.”

Tống Khôn đã trấn tĩnh lại, sự tăm tối khó lường dần lan toả trong ánh mắt sâu thẳm.

“Anh ta đang nói dối.” Giản Dao bỗng cất lời: “Trước khi chết, Cố An nói đã đạt được cái mình muốn ở Phật Thủ. Bọn họ ở lại Phật Thủ tất nhiên có mưu đồ khác, tuyệt đối không đơn giản như vậy.”

Ôn Dung khẽ mỉm cười: “Tôi không nói dối. Mặc dù tôi từng giết rất nhiều người, nhưng không bao giờ nói dối. Không giống với...cảnh sát các người, chuyên gia tâm lý học luôn luôn bốn cọt lòng người.”

Giản Dao định phản bác nhưng Bạc Cận Ngôn đã ấn vai cô lại, ra hiệu không cần nói nữa.

Tất cả mọi người đều nhìn Tống Khôn. Nhưng gã chỉ cúi đầu cười, thản nhiên nói: “Ôn Dung, chúng ta làm một giao dịch đi.”

Ôn Dung gật đầu: “Tôi muốn hai người họ, Triệu Khôn tôi không có hứng thú. Anh thả tôi đi, tôi đưa thuốc giải ra. Còn nữa, tôi muốn dẫn một cô gái đi.”

Tống Khôn cười gằn: “Cậu chỉ có thể đi với hai bàn tay trắng thôi.”

Ôn Dung thờ ơ đáp: “Đồng ý.”

Tuy nhiên, súng của Ôn Dung vẫn nhắm vào huyết thái dương của Tống Khôn, súng của Tần Sinh cũng không nhúc nhích.

Tay Tống Khôn từ tốn tò mò mồm dưới mặt bàn: “Bối vậy, tôi ghét nhất chính là cảnh sát. Vì cảnh sát chân chính bằng bất cứ giá nào cũng phải diệt trừ cậu. Nhưng tội phạm thì khác, giữa tội phạm với nhau luôn có thể tiến hành trao đổi lợi ích. Các người dám phản bội tôi, tôi cam đoan cả ba sẽ chết thảm hơn bất cứ ai.”

Lúc này, Bạc Cận Ngôn lại lắc đầu: “Tống Khôn, anh sai rồi. Không thể nào có chuyện trao đổi lợi ích với một tên tâm thần. Anh không phải đang tiếp xúc với tội phạm bình thường mà là một ác ma. Anh sắp phạm phải sai lầm lớn nhất đời này, sau đó thảm hại không có cách nào cứu vãn. Bây giờ, việc anh cần làm nhất chính là bắt Ôn Dung rồi tự thú với chúng tôi. Như vậy, anh còn có thể sống nốt quãng đời còn lại trong ngục.”

Ôn Dung cười khẩy. Tống Khôn cũng cười, ngón tay ấn vào gị đó. Trong phòng thỉnh thoảng vang lên tiếng chuông báo động giục giã. Có bảy, tám người đột ngột xông vào, thấy tình thế trong phòng đều giật mình. Tống Khôn hát cảm: “Trời vợ chồng Rắn Mặt Cười lại giao cho Ôn Dung. Triệu Khôn...tức súng, lát nữa tôi sẽ đích thân xử trí.”

Giản Dao và Triệu Không hơi chán chừ, nhưng hòng súng của đám Tổng Khôn đã chìa thẳng vào đầu. Hai người đành buông súng. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao bị trói thật chặt. Triệu Không phải quỳ trên đất, bị khống chế gât gao, e rằng kết cục còn tệ hơn họ.

Lúc này, Tổng Không mới cảm thấy cơn tức ứ đọng trong lồng ngực được thả phần nào. Gã lạnh nhạt nhìn về phía Ôn Dung: “Thuốc giải đâu?”

Sắc mặt Ôn Dung lộ vẻ do dự: “Lão đại, anh cam đoan tôi giao ra thuốc giải thì có thể dẫn bọn họ đi chứ? Yên tâm, tôi đảm bảo sẽ khiến bọn họ sống không bằng chết. Bọn họ là kẻ địch chung của chúng ta, tôi nhất định sẽ khiến anh hài lòng. Đến lúc đó, tôi sẽ gửi hình hoặc clip cho anh.”

Tổng Không nhếch cười: “Tôi cam đoan sẽ thả cậu đi. Nhiều anh em ở đây như vậy, Phật Thủ có bao giờ nói không giữ lời chứ?”

Lời này quả thực chuẩn xác. Tất cả người của Phật Thủ ai chẳng biết lời nói của lão đại chắc như đinh đóng cột. Ôn Dung nhìn thoáng qua mười mấy người đang đứng quanh phòng một lượt rồi dứt khoát ném súng xuống. Tàn Sinh nhìn Tổng Khôn, gãi gât đầu, Tàn Sinh liền đòi súng khỏi người Ôn Dung.

Cục diện sinh tử giữa ba bên nhanh chóng chấm dứt. Tội phạm và tội phạm bắt tay, toàn bộ cảnh sát đều biến thành tù nhân. Triệu Không âm thầm quỳ trên đất. Giản Dao cắn chặt răng nhìn về phía Bạc Cận Ngôn. Anh cảm nhận được, cũng nghiêng đầu nhìn cô rồi nháy mắt. Giản Dao thoáng giật mình.

Lúc này, Ôn Dung lấy ra một lọ thủy tinh từ trong túi áo. Anh ta tự mình uống trước một viên, sau đó đưa cho Tổng Khôn: “Lập tức cho mấy anh em uống đi, chậm trễ sẽ để lại di chứng.”

Tổng Khôn “ừ” một tiếng, uống thuốc rồi ném cho Tàn Sinh. Tổng Khôn nhìn Triệu Không: “Cho cậu ta một viên, tôi không muốn cậu ta chết dễ dàng như vậy.”

Có người tuân lệnh bóp cằm Triệu Không rồi đổ một viên vào. Bạc Cận Ngôn liếc nhìn anh ta với ánh mắt sắc bén. Hai người trao đổi ánh mắt, trán Triệu Không hằn gân xanh, gục đầu không nói.

Tổng Khôn giữ ba thuốc hạ ở trong phòng để khống chế thế cục, những người còn lại ra ngoài phân phát thuốc cho nhóm đàn em ngoài cửa. Triệu Không là phân đồ của tổ chức cũng bị đưa đi chờ xử trí. Trong phòng chỉ còn sự yên tĩnh bao trùm.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao bị chói trật cứng vào ghế dựa, có hai người cầm súng chìa vào đầu họ. Ôn Dung bình thản đứng bên, Tổng Khôn vẫn ngồi sau bàn làm việc, bên cạnh là Tàn Sinh và một tên thuộc hạ.

Ôn Dung thoáng cười: “Simon King, sao mày phát hiện tao là hung thủ giết Triệu Kiện?”

Tổng Khôn cũng ngẩng đầu nhìn họ.

Bạc Cận Ngôn nhếch môi: “Biến cố xảy ra đột ngột, tâm trạng anh trở nên kích động mới gây ra vụ án này. Anh để lộ nhiều sơ hở như vậy, nếu tôi nhìn vào mà chẳng thấy gì thì quả là si nhục chỉ số thông minh của tôi rồi.”

Tổng Khôn im lặng nhìn anh. Gã không ngờ, đến lúc này mà Bạc Cận Ngôn vẫn còn vênh váo, kiêu căng như vậy. Ôn Dung không ngừng cười tủm tỉm, ánh mắt toát ra vẻ hứng thú nồng đậm: “Vậy sao? Nói nghe thử xem.”

Bạc Cận Ngôn cười đầy thâm ý: “Không cần nói chi tiết những phát hoạ về đối tượng khả nghi như chiều cao, thủ pháp gây án, hộp thuốc ở hiện trường, quan hệ thân quen...tất cả đều phù hợp với anh. Ngoài ra, anh còn để lại một sơ hở lớn nhất trong nhà nạn nhân. Tôi đoán anh đã lấy cơ chữa bệnh để vào nhà Triệu Kiện. Nhà Triệu Kiện bữa bọn vô cùng, chỉ có hộp thuốc gia dụng là ngăn nắp, bởi vì anh đã sử dụng và sắp xếp gọn gàng trước khi giết anh ta. Nếu không thu dọn sẽ lập tức khiến người khác chú ý, nhưng anh đã quên mất thói quen sạch sẽ của mình. Với lại, xem cả người anh đi, áo blouse thì bẩn, nhưng quần áo bên trong lại mới thay. Nếu anh thật sự mới từ trong núi trở về, ngay cả quần áo cũng không kịp đổi đã vội đến chữa thương cho Tổng Khôn...Theo lý đúng là phải như vậy...Thế nhưng, tại sao ông quần vô cùng sạch sẽ còn ngang hông áo blouse lại đầy bùn? Nhưng đối với anh, có bại lộ cũng chẳng hề gì. Dù sao trước khi đến nơi này, anh đã hạ độc trong nước giếng, đủ để hạ độc hết tất cả chúng tôi. Nếu không phải tôi và Giản Dao có cảnh giác nên không uống nước trà, thì cục diện bây giờ đã hoàn toàn bị anh khống chế rồi, đúng không?”

Ôn Dung cười tươi rói: “Phải”

Tổng Khôn thăm kinh hãi, gã không biết Ôn Dung hạ độc khi nào, lại càng không ngờ hắn trực tiếp hạ độc trong giếng.

“Sao cậu biết cậu ta bỏ thuốc độc vào giếng?” Tổng Khôn tò mò.

Bạc Cận Ngôn ngược mắt nhìn dấu vết màu xanh lá trên tay áo Ôn Dung: “Tay áo anh ta ẩm ướt, còn có rêu xanh. Bên mép giếng có mọc đầy rêu đấy. Hơn nữa, đối với một bác sĩ, nếu muốn một mình đối kháng với hai bên thì hạ độc trong giếng nước là cách tốt nhất.”

Tổng Khôn liếc nhìn Ôn Dung.

Nụ cười của Ôn Dung càng lúc càng ôn hoà: “Phải đấy, hạ độc là biện pháp tốt nhất.” Sau đó hắn cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay. “Ồ, chúng ta nói chuyện 5 phút rồi, hẳn là đã đến lúc.”

Lời này không đầu không đuôi, Tổng Khôn và Tàn Sinh đều khó hiểu, trái lại Bạc Cận Ngôn khẽ thở dài: “Tổng Khôn, tôi đã khuyên anh đừng giao dịch với ác ma mà anh không nghe. Một tên tâm thần làm sao để tâm đến việc trao đổi lợi ích chứ? Hắn căn bản không giống kiểu tội phạm còn bị dục vọng

trần thế trôi buộc như anh. Hắn sẽ không xem trọng mạng sống đến vậy đâu. Kiểu sát thủ đạt đến trình độ như hắn, xưa nay chỉ thích thú trêu cợt và hành hạ con mồi đến chết. Anh cũng là một trong những hung thủ giết chết Cố An, còn là một lão đại xã hội đen tài cán hơn người, hắn chưa từng giết kiểu người như anh thì sao cam tâm bỏ qua cho được.”

Tổng Khôn kinh hoàng ngược mắt lên, quả nhiên nhìn thấy khoé môi Ôn Dung lộ ra nụ cười quái dị. Đồng thời, hai thuốc hạ cầm súng chĩa vào Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đồng loạt ôm ngực khuỵu xuống, sắc mặt đỏ gay, đầu đốn sùi bọt mép.

Cảm giác buồn nôn xộc lên não Tổng Khôn. Nghe thấy âm thanh Tần Sinh ngã xuống bên cạnh, gã đưa tay định chụp lấy khẩu súng trên bàn, nhưng đã không còn kịp. Gã bỗng cảm thấy sức lực toàn thân như bị lửa thiêu rụi, “ầm” một tiếng ngã vật xuống, trước mắt tối sầm, tựa như bị hút vào con lốc xoáy đen thẳm.

Bạc Cận Ngôn lẳng lẳng nhìn biến cố xảy ra trong phòng. Bên ngoài cánh cửa khép chặt cũng truyền đến tiếng ngã rầm rập liên hồi. Không cần phải nó, đám thuốc hạ của Tổng Khôn cũng trúng chiêu rồi.

Ôn Dung bật cười thích thú, sau đó người nhặt khẩu súng của Tần Sinh trên đất lên. Trong phòng, thậm chí cả toà nhà này chỉ còn mình hắn và hai người Bạc Cận Ngôn còn tỉnh táo. Giản Dao nhìn anh, trong lòng bỗng dấy lên can đảm. Gương mặt cô không hề lộ bất kỳ cảm xúc gì, nhưng hai tay sau lưng đang âm thầm giãy giụa nhằm nói lòng đầy thù, gắng gượng đến mức cổ tay đau nhức như sắp gãy.

Lúc này, Ôn Dung đặt ra câu hỏi: “Mày biết tao hạ độc từ lúc nào?”

Bạc Cận Ngôn cười châm chọc: “Lượng thuốc cần có để hạ độc một giềng là bao nhiêu? Hoàn toàn không dễ kiểm soát. Hơn nữa, có người uống nước ít, có người dùng nhiều, có người sớm có người muộn, chỉ cần có chút sai lầm nhỏ thì Tổng Khôn sẽ phát hiện ra ngay. Chỉ có những tội phạm không hiểu biết về dược lý và trình độ gây án của anh mới tin mấy chuyện như vậy thôi. Trên thực tế, có biện pháp nào hay hơn việc cho mỗi người một viên thuốc để không chế thời gian trúng độc một cách chính xác với tỷ lệ thành công cao chứ? Vết rêu xanh, nước thấm trên ống tay áo và phản ứng của anh vừa rồi chẳng qua là để đánh lừa thị giác của chúng tôi mà thôi. Sau đó có thể hợp tình hợp lý cho bọn họ uống thuốc độc, như vậy toàn cục đều bị anh khống chế.”

Nụ cười trên gương mặt Ôn Dung càng xán lạn hơn: “Không hổ là Simon King, không dấu vết nào thoát khỏi cặp mắt mày. Chắc, mày sáng mắt đúng là khiến người ta phải run sợ đấy. Nhưng bây giờ đã đến thời thế của tao rồi. Xin lỗi, tao phải “tiếp đãi” hai thằng này trước đã, rồi mới chăm lo cho bọn mày. Thứ tốt nhất luôn phải dành đến sau cùng mà.”

Hắn thốt ra hai chữ “chăm lo” khiến Giản Dao bất an tột độ. Bạc Cận Ngôn không nói câu nào.

Ôn Dung nhanh chóng tìm được sợi dây thừng, trói Tổng Khôn và Tần Sinh đang hôn mê bất tỉnh vào ghế dựa. Sau đó, hắn lấy một bộ dao giải phẫu sắc lẹm từ hộp thuốc ra, vừa huyết sáo vừa nhìn lưỡi dao sáng loáng với ánh mắt cuồng nhiệt và mê đắm. Bóng dáng cao gầy nhang nhác Phó Tử Ngộ, nhưng hắn chính là ác ma tàn bạo đến tột cùng.

“Sau này các người có tính toán gì không?” Bạc Cận Ngôn thỉnh thoảng cất tiếng hỏi.

“Bọn tao...” Ôn Dung vừa đáp hai chữ, tay cầm dao bỗng khựng lại. Hắn quay đầu nhìn Bạc Cận Ngôn, bật cười giòn giã. “Simon King, mày thật là...thâm hiểm quá rồi! Ai bảo tính cách mày đơn thuần chứ?”

Bạc Cận Ngôn cũng mỉm cười, anh đã có được đáp án mình muốn. Giản Dao chăm chăm con dao trong tay Ôn Dung, cô dám khẳng định con dao kia không lâu nữa cũng sẽ chĩa vào ngực cô và Bạc Cận Ngôn. Cô vĩnh viễn không thể chuyển như vậy xảy ra. Con dao từ ngón tay lan truyền khiến mặt cô phớt đỏ, nhưng thần thái vẫn điềm tĩnh, lạnh lùng. Nửa bàn tay đã sắp thoát khỏi dây thừng rồi. Phương Thanh từng nói, ngay cả đám đàn ông cũng chưa chắc làm được như vậy. Cô quay đầu nhìn gương mặt trầm tĩnh như một vị thần của Bạc Cận Ngôn. Vì anh, cô sẽ làm được.

“Các người ẩn núp trong Phật Thủ có mục đích gì?” Bạc Cận Ngôn kéo dài thời gian.

Ôn Dung thờ ơ đáp: “Ăn náu. Với lại, tên Tổng Khôn này quả thật tích lũy không ít súng đạn và ma túy. Mấy ngày qua đã đóng gói xong cả rồi, có thể chất đầy mấy con thuyền đấy. Chờ xong việc ở đây, tao sẽ đưa bọn mày lên thuyền. Có những thứ này, bọn tao...”

“Sau này các người sẽ càng coi trời bằng vung.” Bạc Cận Ngôn tiếp lời.

Ôn Dung cười xấu xa: “Quả nhiên mày rất hiểu bọn tao.”

Lòng Giản Dao thoáng kinh ngạc. Thoát cái đã gom hết vốn liếng của tổ chức Phật Thủ, mấy tên sát thủ liên hoàn này quả nhiên không phải đám sói tầm thường.”

Trong phút chốc, Ôn Dung đã cởi nút áo của Tần Sinh và Tổng Khôn ra, cất tiếng cười khà khà ghê rợn.

“Simon King...” Hắn nói, “Coi như đây là món quà tao tặng cho mày nhé.” Hắn ấn dao xuống.

Tần Sinh vốn hôn mê bất tỉnh, ngực bắt đầu đau nhói khiến gã gào lên thảm thiết, đôi mắt thất thần tròn trũng như mắt cá chết. Ôn Dung cúi đầu tập trung rạch từng nhát dao, máu tươi theo đó phun trào xối xả. Cả người Tần Sinh giãy giụa kịch liệt, tiếng kêu chói tai vang vọng khắp gian phòng... Sau đó, lưỡi dao của Ôn Dung dừng lại, hắn hưng phấn nhìn sang phía Tổng Khôn. Tên sát thủ tàn bạo cười tủm tỉm đối một con dao sạch sẽ khác, tiếp tục trình diễn thủ pháp điều luyện của mình. Trong nháy mắt, lồng ngực Tổng Khôn đã lênh láng máu...

Đáy mắt Bạc Cận Ngôn đen thẫm như bóng đêm tĩnh lặng ngoài cửa sổ. Giản Dao không chịu nổi nữa, phải dời mắt đi. Ai có thể ngờ tên tội phạm số một chấn động cả Tây Nam lại rơi vào tay sát thủ liên hoàn điên cuồng nhất, bị hành hạ đến người không ra người kia chứ?

“Tôi luôn nghĩ, rốt cuộc anh muốn có thứ gì.” Bạc Cận Ngôn chợt cất lời.

Lưỡi dao của Ông Dung dừng lại lần nữa, hần vươn tay nhét khăn bông kín miệng Tống Khôn và Tàn Sinh đang hấp hối rồi liếc mắt nhìn anh.

“Vụ án sát thủ mặt nạ ở Mỹ...” Bạc Cận Ngôn thông thả nói với chất giọng trầm thấp mạnh mẽ khiến lòng người lạnh đọng. “Một số các người là vì báo thù cho vị hôn thê, bị ai tuyệt vọng đến mức muốn đổi đầu với cả thế giới, đẩy lên dư luận xôn xao, cuối cùng còn dẫn theo Hàn Vũ Mông ra biển phiêu bạt nhiều năm. Khi cô ấy và Phó Tư Ngộ rơi vào đường cùng, phải bỏ trốn để có thể bên nhau mãi mãi, nhưng lại bị các người hành hạ đến chết.”

Ông Dung lặng thinh.

“Thứ các người muốn là tình yêu.” Bạc Cận Ngôn khẳng định. “Một tình yêu chia ly, một tình yêu đảo điên trời đất. Hết vở kịch này đến vở kịch khác, có đôi khi các người đóng vai chính, có đôi khi lại làm đạo diễn. Tình yêu đối địch với toàn thế giới cho các người cảm giác vừa bi tráng vừa vĩ đại, cuối cùng người yêu chết trong vòng tay của mình khiến các người mất rung rung lệ. Các người coi đây là lạc thú lớn nhất trên đời. Các người lần lượt sống trong cảnh đời hư cấu, cảm nhận tâm tư mãnh liệt mà hư ảo vô số lần. Nhưng tôi muốn biết, điều gì đã tạo nên ham muốn này cho ba người? Bởi vì trước giờ chưa từng được trải nghiệm các xúc cảm sao? Cho nên lựa chọn tình yêu - thứ kích thích tình cảm người mãnh liệt nhất? Hay vì đã từng khao khát nhưng lại chịu tổn thương sâu sắc, vậy nên mới khiến các người thất vọng với tình yêu? Ba người các người làm thế nào tổ chức được một nhóm chặt chẽ như vậy? Quan hệ huyết thống, bạn bè thân thiết hay trong đó có một người là trung tâm cốt lõi, thu hút các người, chỉ đạo các người? Khiến các người cũng đắm chìm vào từng mảnh đời thật giả khó phân, như điên như dại?”

Ông Dung nhìn anh chằm chằm.

Một tay của Giản Dao đã thoát khỏi trói buộc, nhưng tạm thời mất đi cảm giác. Cô vẫn giữ sắc mặt điềm tĩnh dõi theo Bạc Cận Ngôn, chăm chú lắng nghe tiếng nói từ thế giới nội tâm của anh, quan sát anh từng bước thăm dò tên sát thủ liên hoàn tàn nhẫn này, sau đó khiến đối phương không thể đáp trả một lời.

Dù rằng Bạc Cận Ngôn bị trói chặt, thế nhưng gương mặt bình thản của anh dường như toả sáng. Ánh mắt anh sâu xa sắc bén, chẳng biết giống thiên sứ hay ác ma. Anh vẫn cười nhẹ: “Còn nữa, người thứ ba trong nhóm rốt cuộc đang cất giấu bí mật gì? Điều gì đã khiến hắn nhất gan cùng cực nhưng cũng điên cuồng tốt độ? Tại sao hắn phải đối địch với toàn thế giới, vì sao trước nay vẫn không tìm được chính mình? Sát thủ mặt nạ số 2, anh nói xem số 3 tại sao hắn lại phải như thế? Cuối cùng thứ gì đã giam cầm linh hồn của hắn suốt một thời gian dài như vậy?”

Ông Dung lại không thốt nên lời.

Lúc này, hai tay Giản Dao đã hoàn toàn tự do, nhưng từng lời của anh lại làm cô giật mình thảng thốt. Cô biết, Bạc Cận Ngôn có lẽ muốn trì hoãn thời gian, cũng có thể đang tâm lý chiến với Ông Dung. Lời nói của anh không có bất cứ lỗi gì, đầy đủ là những phân tích đã thảo luận với cô. Tuy nhiên cô lại không thể nói rõ, anh đã đổi cách diễn đạt câu nói nào đó khi này khiến tim cô bỗng chốc dao động. Cô cảm giác có một bí mật to lớn làm người ta khiếp đảm đang được giấu ở nơi nào đó. Kể từ khi cô và Bạc Cận Ngôn thoát ra khỏi thùng dầu kia và đi đến trần nhỏ này, manh mối đã xuất hiện, nhưng chính xác là gì thì cô vẫn chưa nắm bắt được.

Song không còn kịp để suy nghĩ nữa rồi, cô xóc lại tinh thần, nghe thấy Ông Dung thờ dãi: “Simon King, bây giờ tao đã biết tại sao những người kia luôn sợ mày nhưng vẫn muốn gây hấn với mày. Bởi vì mày thật sự hiểu rất rõ bọn tao, giống như chính bản thân bọn tao vậy. Thảo nào bọn họ lại gọi mày là King, bởi mày quả thật chính là vị thần của bọn tao.”

Bạc Cận Ngôn hồ hững đáp: “Tôi không bao giờ là thần của các người.”

Mắt Ông Dung tối xuống, lần nữa cầm lấy dao giải phẫu rồi ung dung đe dọa: “Simon King, mày chọc tao mất hứng rồi, vậy nên tao không thể để mày được thoải mái như vậy nữa. Vừa rồi mày nói rất đúng, người như bọn tao sẽ không quan tâm đến chuyện trao đổi lợi ích gì cả. Nhưng bọn tao luôn duy trì cân bằng bằng giữa chính nghĩa và tà ác, giữa sống và chết. Bọn mày giết một sát thủ mặt nạ, mày biết điều này có nghĩa là gì không?”

Dự cảm chẳng lành xộc lên đầu Giản Dao. Bạc Cận Ngôn hỏi với vẻ trấn tĩnh: “Ồ, có nghĩa là gì?”

Ông Dung bật cười: “Tao chuẩn bị một món quà đáp lễ cho bọn mày, ở ngay trong trần nhỏ này. Thế nhưng, có lẽ bọn mày không kịp nhìn thấy nữa.”

Bạc Cận Ngôn không nói gì thêm. Tim Giản Dao nhói đau như bị kim châm. Đáp lễ? Cân bằng giữa sống và chết? Bọn chúng đã hạ thủ với ai rồi? Phương Thanh, An Nham hay Chu Thao? Không, từ lúc cô và Bạc Cận Ngôn trôi dạt đến đây, chắc chắn tổ chuyên án đã cẩn thận đề phòng. Muốn làm hại một cảnh sát không phải chuyện dễ dàng, không đâu!

Ngay lúc này, Bạc Cận Ngôn cũng ngược mắt nhìn về phía cô. Trước ánh mắt kiên định của anh, lòng Giản Dao cũng bình tĩnh hơn đôi chút. Cô khẽ gật đầu. Trước mắt, quan trọng nhất là tiếp tục đấu trí độ dùng khí với sát thủ mặt nạ. Chỉ khi thắng được trận chiến này mới có thể bảo vệ những chiến hữu khác.

Đúng lúc này có người gõ cửa: “Cốc, cốc...”

Về mặt Ông Dung thoáng chốc tràn trề vui sướng. Dường như đã đợi lâu lắm rồi, hắn lập tức bỏ dao xuống, đi ra mở cửa.

Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt nói: “Chắc...nữ chính của anh đến rồi.”

Ôn Dung vui vẻ đáp: "Phải đấy, im miệng, đừng dọa cô ấy."

Tay Giản Dao nhúc nhích sau lưng, tập trung tinh thần đợi thời cơ đánh lên Ôn Dung và thoát thân.

Cửa mở ra.

***

Xuất hiện trong tầm mắt mọi người là khuôn mặt vẫn vương nét ngây thơ của Khuru. Tự Cẩm, nhưng thân sắc của cô ta rõ ràng có chút khác lạ, đỏ mặt lấp bắp: "Bác sĩ..."

Về mặt Ôn Dung tức khắc lạnh toát, nhưng không còn kịp nữa. Một hòng súng đen ngòm chìa ra khỏi lưng Khuru Tự Cẩm. Ôn Dung không kịp rút súng đã nghe "đùng" một tiếng, sau đó khuôn mặt mặt mõi mà cương nghị của Triệu Khôn xuất hiện trước mắt anh ta.

Thân thể Ôn Dung chao đảo, Khuru Tự Cẩm cất tiếng hét chói tai. Giản Dao khẽ giật mình, thông qua bóng dáng hai người, chỉ thấy mấy tên xã hội đen đã trúng độc nằm ngổn ngang trên đất.

Tại sao Triệu Khôn không trúng độc? Đầu óc Giản Dao chợt loé lên hình ảnh trước khi Triệu Khôn bị áp giải ra khỏi phòng đã trao đổi ánh mắt với Bạc Cận Ngôn. Cô chợt hiểu ra mọi chuyện. Chắc hẳn khi đó anh ta đã nài sinh nghi ngờ, không nuốt viên thuốc độc kia vào mà nghĩ cách phun ra. Không hổ là cảnh sát ngầm ẩn núp trong hang sói mấy năm tinh thần cảnh giác cao độ như thế!

Giản Dao vội vã cúi đầu giật mạnh sợi dây thừng trói dưới chân.

Ôn Dung bị trúng đạn, nhưng chưa ngã xuống mà lập tức trở tay rút súng. Triệu Khôn gạt vai Khuru Tự Cẩm ra, vừa định bắn thêm phát nữa thì cô ta bất chợt lao đến nắm chặt cánh tay của Triệu Khôn. Triệu Khôn bất ngờ không kịp phòng ngự, viên đạn bắn thẳng vào ngực cô ta. Ôn Dung vừa gào lên đau đớn vừa bóp cò. Triệu Khôn trúng đạn.

"Tự Cẩm..." Ôn Dung lao đảo tiến lên vài bước. Khuru Tự Cẩm và Triệu Khôn đồng thời ngã xuống, nhưng đều chưa chết.

Ôn Dung giật mình quay phắt lại, thấy Giản Dao đã cầm súng, phủ phục trên nền đất. Triệu Khôn tuy bị trọng thương nhưng vẫn cắn răng đẩy Khuru Tự Cẩm ra, ngắm súng vào Ôn Dung. Trước sau đều có địch, Ôn Dung hoảng hốt ngẩng đầu nhìn gương mặt giàn giụa nước mắt của Khuru Tự Cẩm. Cảm giác đau đớn ập đến khiến mắt hắn như mờ đi. Ôn Dung bấm chặt môi, quay người đẩy cửa chạy trốn.

Triệu Khôn vốn liều mạng chống đỡ bằng chút sức tàn, cộng thêm trong người vẫn sót lại chút độc tố, thấy hắn bỏ chạy thì không còn gắng gượng được nữa. Súng trên tay anh rơi xuống, thân thể đổ gục trên mặt đất. Bạc Cận Ngôn quát khê: "Triệu Khôn! Hãy kiên trì! Anh đã kiên trì đến ngày hôm nay, không thể chết như vậy."

Giản Dao chạy đến đỡ lấy Triệu Khôn rồi ngẩng đầu nhìn về phía cửa. Bấy giờ đêm đen đã bao trùm cảnh vật. Trong màn mưa mờ mịt, nào có bóng dáng của Ôn Dung đâu nữa?

Giản Dao vội hỏi: "Anh thế nào rồi?" Sắc mặt Triệu Khôn trắng bệch, đã rơi vào hôn mê, nhưng hơi thở vẫn còn thoi thóp. Giản Dao buông anh ta ra trước, quay người cắt dây thừng cho Bạc Cận Ngôn. Còn Khuru Tự Cẩm kia đã nằm sõng soài trên đất, máu ào ạt chảy ra, dường như sắp tắt thở.

"Cận Ngôn, tiếp theo phải làm sao?" Giản Dao lo lắng hỏi.

Thình lình, Bạc Cận Ngôn cướp lấy khẩu súng trong tay cô. Anh cúi đầu, giọng nói mạnh mẽ và kiên định: "Anh đuổi theo, em ở lại đây. Hộp thuốc của Ôn Dung vẫn còn, hãy cấp cứu cho Triệu Khôn, anh ta không thể chết."

Giản Dao ngược nhìn anh: "Nhưng mà..."

Anh cười trấn an: "Yên tâm, tuy võ nghệ của em giỏi hơn anh, nhưng đuổi bắt tên tội phạm như vậy máu chó phải dựa vào đầu óc. Hơn nữa, Bạc Cận Ngôn mắt sáng, thì trình độ bắn súng cũng không tệ hơn em đâu, nhất là vào buổi tối."

Không đợi Giản Dao kịp phản ứng, anh đã ôm siết lấy cô rồi quay người rời đi.

Giản Dao bần thần giây lát. Trong phòng vừa nãy là cảnh gió tanh mưa máu, bây giờ chỉ còn mình cô đứng sững người với tiếng hạt mưa rào rạt đập vào cửa sổ. Cô siết tay tự nhủ, đúng vậy, không phải lo lắng. Bạc Cận Ngôn thông minh trầm tĩnh, mắt bị mù vẫn có thể bắt được tội phạm cơ mà. Bấy giờ anh đã sáng mắt, chỉ là một tên sát thủ liên hoàn sao có thể làm khó anh được.

Lòng cô an ổn như được nạp đầy năng lượng. Dù lộp lộp sương mù dường như vẫn bao phủ đá lòng khiến sự bất an không sao xua đi được, nhưng cô vẫn rõ ràng cảm nhận được tia sáng cuối cùng đã ở gần họ rồi.

Cô lập tức chạy đi lấy hộp thuốc của Ôn Dung trên bàn, cố hết sức cầm máu và sơ cứu cho Triệu Khôn.

Cô không biết Ôn Dung rốt cuộc đã cho bao nhiêu người uống thuốc độc của hắn, nhưng mười mấy, hai mươi người trong căn nhà này hầu như đều đã bị độc chết. Xung quanh yên tĩnh như tờ, chỉ có tiếng sột soạt phát ra từ tay cô.

Cô cúi đầu bận rộn băng bó cho Triệu Khôn, ngay cả có người mở mắt ra nhìn cô chăm chú, cô cũng không hề phát hiện ra.

Đúng lúc này, cô nghe thấy một giọng nói yếu ớt và tiếng cười khe khẽ vang lên từ đám người đang nằm dưới đất phía sau lưng cô: "Hi, Jenny!"

Giản Dao đột ngột cảm thấy thân thể mình lạnh buốt.

***

Hi, Jenny! Hi, J.

Tạ Hàm từng thân thiết gọi em như thế. Nhưng em biết không, tôi cũng từng gọi em hàng nghìn, hàng vạn lần trong mộng. Chỉ vì muốn đổi lấy nụ cười của em, chỉ vì muốn viết nên bản tình ca rung động lòng người.

Hắn từng suýt bắt được tôi, nhưng tôi sẽ không để chuyện như vậy xảy ra lần nữa. Rốt cuộc tôi đã phá bỏ cái lồng giam cầm bản thân hết nửa đời người. Tôi có thể xuất hiện trước mặt em với bộ dạng vui vẻ thế này

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Type: Nhã

Đêm khuya, Bạc Cận Ngôn chạy băng băng trên đường không một bóng người. Thấp thoáng đâu đây vẫn còn ánh sáng le lói phát ra từ mấy mái nhà, nhưng thị trấn lại im lìm như một thành phố chết. Đôi mắt anh sáng rực trong đêm tối.

Bọn tao đã chuẩn bị quà đáp lễ xong..Chết đây mấy con thuyền...

Anh chạy đến con đường nhỏ gần bờ sông nhất. Quả nhiên Ôn Dung bị trúng đạn chạy không nhanh, không bao lâu sau anh đã nghe được tiếng bước chân hỗn loạn vọng đến. Trên mặt đất thậm chí có một chuỗi vết máu chưa kịp tan ra trong nước mưa.

Ngón tay Bạc Cận Ngôn móc vào cò súng. Vượt qua khúc cua dưới mái hiên phía trước là đuôi kịp rồi. Nước mưa xối xả như tên bắn. Bóng dáng loạng choạng trong con ngõ nhỏ phía trước hiện lên trước mắt anh, Bạc Cận Ngôn giờ súng lên nhắm bắn.

Nhưng đúng lúc ấy, anh lại giật thót vì nghe thấy được tiếng bước chân khác, không thuộc về anh, cũng không phải của Ôn Dung, mà là của một nhóm người đang tiến gần từ đầu ngõ bên kia. Tốc độ rất nhanh, nhẹ nhàng đều bước, rõ ràng từng qua tổ chức huấn luyện.

Bạc Cận Ngôn dừng bước, khoé môi bỗng cong lên. Mà Ôn Dung cách anh mười mấy mét đã ngừng phát đầu, thân thể cứng đờ như tượng đá.

Đó là mấy người đàn ông mặc áo mưa màu đen, đội mũ đi mưa, tay cầm súng, không thể nhận rõ mặt trong bóng tối. Mấy người đi đầu cầm súng tiêu liên tự động. Vóc dáng họ cao thấp đan xen đứng dưới mái hiên trong con ngõ, toát lên vẻ trang nghiêm, uy nghiêm. Ôn Dung không thể tránh né, đương đầu chính diện với họ.

Hắn định quay người bỏ chạy, nhưng vừa quay đầu đã thấy Bạc Cận Ngôn đang đứng trong mưa nhắm súng vào hắn, lạnh lùng tàn khốc như tử thần.

Không đến lượt Bạc Cận Ngôn ra tay, một người đàn ông mặc áo mưa đen thân thủ nhanh như chớp đã lao tới tấn công Ôn Dung. Hắn cơ bản khó mà chống trả, đau đớn ngã xuống đất. Đối phương lập tức bịt miệng hắn rồi còng tay ném cho người phía sau. Sau đó anh ta vén mũ áo mưa lên, lộ ra gương mặt lạnh lùng cương nghị, trầm giọng gọi: "Cận Ngôn!"

Bạc Cận Ngôn đi đến chỗ bọn họ, màn mưa dày đặc không thể che lấp đôi mắt sáng ngời như bầu trời đầy sao: "Phương Thanh, các anh đến chậm thật đấy."

Phương Thanh còn chưa kịp nói gì thì một người phía sau anh ấy đã vén mũ áo lên, kích động hô: "Lão đại!" Khuôn mặt tuần tú của An Nham toát ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Tuy trong lòng có hơi chê trách tốc độ đến giải cứu của họ, nhưng giờ phút này Bạc Cận Ngôn vẫn không kìm được tâm trạng kích động. Anh nhếch miệng cười, vừa định bắt tay thì An Nham đã ôm chầm lấy anh. Bạc Cận Ngôn thoáng sững người bất động. Phương Thanh bên cạnh cũng đang tay ôm siết. Bạc Cận Ngôn từ từ rũ mi mắt, nhất thời không thốt nên lời.

Ba người đàn ông lặng lẽ ôm nhau trong mưa giã nát rồi tách ra. Tình huống nguy cấp không cho phép họ có thời gian trò chuyện. Phương Thanh ngẩng đầu nhìn vào mặt Bạc Cận Ngôn, bất chợt sững sờ: "Cận Ngôn, mất anh...khỏi rồi hả?"

Bạc Cận Ngôn ngập ngừng: "Tôi..."

Anh vừa thốt ra một chữ đã bị An Nham vội vàng xen lời: "Lão Phuong, chuyện này bọn em có thể giải thích!"

Bạc Cận Ngôn và Phuong Thanh đều trở mắt. Lúc này, một cảnh sát vũ trang bước đến hỏi: "Lão Phuong, chúng ta tiếp tục tiến về phía trước chứ?"

Phuong Thanh hắng giọng, Anh lừ mắt nhìn An Nham rồi nói với Bạc Cận Ngôn: "Chuyện này chúng ta giải quyết sau, nói sơ qua tình huống trước đi."

"Được."

Hoá ra hai ngày trước, Phuong Thanh và Chu Thao đã xác định thị trấn bị lãng quên này chính là hang ổ của Phật Thủ. Hai người lập tức báo cáo với cấp trên, lên kế hoạch tổng tấn công và phương án giải cứu. Đội tiền trạm hiện tại do Phuong Thanh dẫn đầu có nhiệm vụ chủ yếu là âm thầm tiếp cận để tìm hiểu ngọn nguồn, tận lực không kinh động đến dân bản xứ, đồng thời tùy theo tình hình mà giải cứu cho Bạc Cận Ngôn và Giản Dao nếu có thể. Đội quân tấn công chủ lực ở phía sau chia ra ba hướng đường thủy, đường bộ và trên không, áp sát thị trấn, chuẩn bị thi hành tổng tấn công. Nhưng nhóm Phuong Thanh không ngờ lại may mắn như vậy, vừa lên bờ đã gặp được Bạc Cận Ngôn.

"Bởi vì xảy ra chút biến cố, hang ổ Phật Thủ hiện tại đã mất sức chiến đấu, tên trùm Tổng Khôn của Phật Thủ bị trọng thương đang hôn mê. Cảnh sát nằm vùng Triệu Khôn bị trọng thương, Giản Dao đang ở đó chăm sóc." Bạc Cận Ngôn kể lại tình hình. "Chúng ta đến tập hợp với cô ấy trước đã."

Nhóm Phuong Thanh vui mừng thốt lên: "Tốt quá!"

Căn nhà này trông không có gì khác biệt so với lúc Bạc Cận Ngôn rời đi hơn nửa giờ trước. Mấy đàn em của Phật Thủ vẫn nằm bất tỉnh ngổn ngang trên nền đất. Nhóm Phuong Thanh không vội bắt họ, đi theo Bạc Cận Ngôn vào trong.

Bạc Cận Ngôn chậm rãi đẩy cửa căn phòng kia, trước mắt anh là một bóng dáng mảnh mai đang cầm con dao vào tìm Tổng Khôn. Mọi người đều kinh hoàng, thế nhưng đã không còn kịp nữa. Động tác của Khuru Tỳ Cẩm vô cùng nhanh nhẹn, một con dao khác trong tay đã cắt cổ mình. Máu từ vết thương lập tức phun ra ào ạt.

Phuong Thanh sai bước chạy đến, định giữ chặt vết thương trên cổ cô ta nhưng cũng vô ích. Gương mặt nhỏ nhắn, tái nhợt của Khuru Tỳ Cẩm nở nụ cười quái đản. Bạc Cận Ngôn lạnh toát cả người, nhanh chóng tìm kiếm xung quanh, nhưng nào thấy bóng dáng Giản Dao đâu nữa. Anh nhắc bóng Khuru Tỳ Cẩm đang hấp hối trên mặt đất lên, quát: "Giản Dao đâu? Cô ấy ở đâu?"

Khuru Tỳ Cẩm há miệng hỏi lâu vẫn không phát ra được âm thanh nào. Bạc Cận Ngôn chỉ có thể quan sát khẩu hình và cố gắng lắng nghe những tiếng thầm thì rời rạc của cô ta: "Tất cả...đều tiến hành...theo kế hoạch của anh ấy..."

Khuru Tỳ Cẩm tắt thở.

Bạc Cận Ngôn đứng dậy, ánh mắt lia nhanh tới dấu chân dính máu trên mặt đất. Đó là dấu chân của Giản Dao, nhịp bước ổn định rõ ràng, bên cạnh không có dấu chân của người khác. Cô không bị người ta bắt cóc, là tự mình rời đi. Cô đã đi đâu?

***

Giản Dao đi đến sau núi. Lúc này đã là nửa đêm, tất cả cảnh vật đều trở nên nhợt nhạt trong cơn mưa tầm tã. Cô không biết quân cứu viện đã đến, nếu không sẽ không một mình đi đến nơi nguy hiểm này.

Dựa theo lời của Khuru Tỳ Cẩm nói, cô trèo lên một sườn núi. Trước mặt Giản Dao là rừng cây tối đen như mực, thấp thoáng có hang động ẩn hiện bên trong. Nơi này cách khá xa con đường cái của trấn nhỏ. Trong bóng tối giữa mưa, cô bật đèn pin, lần mò đi về phía trước. Bởi vì mưa rơi như trút, sườn núi trở nên trơn trượt vô cùng, chỉ cần có chút sơ suất là sẽ ngã lăn xuống. Vách đá trên sườn núi có vài nơi xảy ra sạt lở nhỏ, đất đá chất đống ngổn ngang.

Giản Dao nhớ đến cuộc đối thoại khi nãy của mình và Khuru Tỳ Cẩm.

"Hi Jenny!" Lúc Khuru Tỳ Cẩm bật thốt câu này, Giản Dao đã biết một số chuyện giống như dòng nước xoáy đen ngòm vẫn ngủ đông lâu nay, rốt cuộc bây giờ sắp sửa lộ diện rồi.

Cô quay đầu nhìn Khuru Tỳ Cẩm, thấy cô gái vốn nhút nhát hồn nhiên đang nở nụ cười lạ lùng quái gở. Giản Dao bỗng nhận ra, tất cả đều là nguy trang, kể từ ngày đầu tiên họ bước vào trấn nhỏ này mọi thứ đều giả tạo.

Giản Dao rung mình, Ôn Dung đã ngầm thừa nhận...có sát thủ mật nã số 3. Hắn luôn tồn tại, thậm chí theo dõi tất cả hành tung của họ. Mãi cho đến hiện tại, hắn mới chịu hé lộ chút bóng dáng. Rốt cuộc hắn là ai?

Giờ khắc này, tâm trí Giản Dao trở nên vô cùng kiên định. Cô nhắm sững vào Khuru Tỳ Cẩm: "Hắn đang ở đâu?"

Có điều, Khuru Tỳ Cẩm chẳng buồn để ý tới câu hỏi đó. Cô ta cười khúc khích: "Tất cả đều tiến hành theo kế hoạch của anh ấy. Jenny, cô còn cơ hội cuối cùng để ngăn chặn tai họa ập đến thị trấn này. Cô biết Tri Tử Châu, cũng chính là Phác La trước đây, tại sao bị bỏ hoang rất nhiều năm trước không?"

"Tại sao?"

“Bởi vì...” Khuru Tự Cẩm ngẩng cao đầu, lộ ra nụ cười mơ hồ quý dị. “Những tên chuyên gia kia dự đoán nơi này sẽ xảy ra sạt lở quy mô lớn, hủy diệt cả thị trấn. Nơi này từng là viên minh châu rực rỡ nhất sông Kim Sa, nhưng chỉ vì một câu nói kia mà cả huyện thành đã dọn đi hết, biến Tri Từ Châu trở thành thị trấn bỏ hoang. Tất cả mọi người đều bỏ đi, chỉ còn hơn một trăm người không muốn rời xa quê cha đất tổ mà bằng lòng ở lại. Tôi được sinh ra ở nơi đây, nhưng đã nhiều năm trôi qua, lời tiên đoán về trận sạt lở kia chưa hề xảy đến. Ba năm trước tôi bắt cá rong ruổi sông, anh ấy đã cứu tôi...”

Giản Dao chậm rãi hỏi: “Hắn là ai?”

Khuru Tự Cẩm cười khê, không đáp mà lại nói: “Jenny, có việc cấp bách hơn cần cô đi làm. Cũng chỉ cô mới có thể ngăn cản được, bởi vì hiện tại anh ấy chỉ đề tâm đến mình cô thôi... Anh ấy đã chôn toàn bộ thuốc nổ, đạn dược trên mấy ngọn núi. Tối nay sẽ có một trận mưa lớn nhất trong mười năm qua. Và anh ấy sẽ châm thuốc nổ vào lúc lượng mưa đạt đến đỉnh điểm. Trận sạt lở hủy diệt được tiên đoán từ sáu mươi năm trước có lẽ sắp thành hiện thực...”

Lòng Giản Dao dần nóng: “Sau đó thì sao?”

Khuru Tự Cẩm ngược đôi mắt mơ màng lên nhìn cô: “Jenny, cô sẽ đi ngăn cản anh ấy chứ? Còn không đến nửa giờ nữa, anh ấy sẽ kích nổ. Trên đồi này, có lẽ chỉ có cô mới ngăn cản được anh ấy thôi. Nếu không như vậy, sau vụ nổ, cả thị trấn chắc chắn sẽ trở thành bình địa, mấy trăm dân cư sinh sống nhiều đời ở đây đều sẽ bị chôn vùi dưới đất đá. Nhưng có khi đây vốn dĩ là số mệnh của chúng tôi...”

....

Cả đoạn đường Giản Dao luôn nghĩ đến những cảnh tượng từ khi hai người họ đến thị trấn này, nghĩ đến mỗi câu nói liên quan đến người thứ ba của Bạc Cận Ngôn và Ôn Dung trong căn phòng khi này.

Cô biết lời nói của Khuru Tự Cẩm rất có thể là một cái bẫy. Cô đích thân đến không nhất định có thể thay đổi đại cục. Nhưng là cảnh sát, trong tình cảnh phải đánh cược mấy trăm sinh mệnh của người dân thường, cô thật sự không còn sự lựa chọn.

Cô thậm chí nhớ đến chuyện mình từng được nghe nói. Năm đó, Bạc Cận Ngôn lần đầu tiên bị tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi bắt sống, Tommy đã dùng thủ đoạn gì? Thật ra không hề cao thâm, hắn chỉ uy hiếp một xe chở học sinh tiểu học, sau đó hỏi Bạc Cận Ngôn có muốn trao đổi con tin với hắn không. Bạc Cận Ngôn quả quyết đưa ra lựa chọn vô cùng đơn giản, anh lập tức lấy bản thân trao đổi với mấy đứa trẻ kia.

Trước mặt cô là rừng cây thẳng tắp đen kịt, Giản Dao đã đến gần nơi ẩn thân của “hắn” theo lời chỉ dẫn của Khuru Tự Cẩm. Trời mưa tầm tã khiến bùn đất lầy lội, nhớp nhúa. Tai cô gần như đi trong tiếng mưa rơi.

Đâm xuyên qua màn mưa dày đặc, ánh đèn pin trắng loá chỉ có thể rọi sáng một đoạn đường ngắn phía trước. Rõ ràng thân thể bị mưa xối lạnh cóng, nhưng khoảnh khắc này, máu toàn thân cô lại cuộn cuộn dồn hết lên đỉnh đầu. Vầng sáng từ đèn pin rọi trúng một thân cây có khắc chữ, từng đường từng nét, vừa sắc nét vừa quen thuộc - “J”.

Nếu nói chữ J bằng máu trong nhà tên thuộc hạ tổ chức xã hội đen kia tương tự với chữ viết để lại ở hiện trường tử vong của Phùng Duyệt Hề, nhưng không đủ cơ sở phán định chắc chắn là một người thì chữ J hiện giờ, nét bút sắc lém, nét móc tinh tế, khung chữ phóng khoáng... tuyệt đối không thể có người thứ hai...

Nước mưa làm mờ mắt Giản Dao, cô đưa tay gạt đi, sau đó mờ mắt nhìn chằm chằm chữ J kia lần nữa. Kể từ lúc đặt chân lên bờ sông của trấn nhỏ này, tất cả manh mối mờ mờ ảo ảo trong đầu vốn bị cô phớt lờ, nay bỗng nhiên hiện lên rõ ràng như được cao nhân chỉ điểm.

Hình xăm trên cánh tay A Hồng là một chữ J xiêu vẹo. Hơn nữa, trong dòng nước chảy siết cuộn cuộn, hang ổ Phật Thủ bí ẩn khó lường, vậy mà một tên lâu la như A Hồng lại thành công đưa cô và Bạc Cận Ngôn đến đây, quả thật không hợp lý chút nào.

Lần đầu tiên gặp Khuru Tự Cẩm, cô ta đứng bên cánh cửa gỗ viết đầy các chữ nguệch ngoạc như học sinh tiểu học tập viết. Trong đó có một hàng chữ cái tiếng Anh, bắt đầu từ A và kết thúc ở J, phần sau không còn gì nữa.

Hiện trường tử vong của Triệu Kiện cũng xuất hiện chữ J.

Giọng nói yếu ớt của Khuru Tự Cẩm vang lên như gõ từng nhát búa trong đầu cô: Hi, Jenny! Tất cả đều tiến hành theo kế hoạch của anh ấy.

Nhưng tại sao hắn luôn một mực không lộ diện, mãi đến lúc này mới... Rốt cuộc hắn muốn gì? Có phải hắn... không cách nào để lộ bản thân? Là vì trọng thương? Quen biết? Hay không muốn trở thành kẻ địch?

Loại trừ tất cả đáp án không thể xảy ra, kết quả còn sót lại dù có khó tin đến mấy, cũng chính là chân tướng!.

Giản Dao ngẩng đầu, cô nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân.

“Jenny!” Hắn gọi, giọng nói trầm thấp và quen thuộc mà cô không thể nhận nhầm.

Giản Dao quay đầu lại, trong màn mưa giăng kín, giữa bóng đêm đen đặc, cô thấy một đôi mắt ưu sầu âm trầm như vực sâu của Lạc Lang.

***

Đã phát động tổng tiến công rồi. Nhóm cảnh sát đặc nhiệm được chia làm nhiều tổ, thế như chẻ tre không ngừng công phá phòng tuyến của tổ chức Phật

Thủ. Dưới sự đả kích của sát thủ mặt nạ, lực lượng nòng cốt của Phật Thủ vốn đã suy yếu nghiêm trọng, giờ không còn chỉ huy giống như rắn mất đầu, tan đàn xẻ nghé, căn bản không có sức đánh trả.

Người dân thường thấy trận thế này cũng bị dọa chết khiếp. Họ run cầm cập hai tay ôm đầu gối xỏm xuống, cuối cùng bị cảnh sát khống chế và bảo vệ.

Bạc Cận Ngôn, Phương Thanh và An Nham chia nhau ra hành động. Bạc Cận Ngôn dẫn theo bốn, năm người đi tìm Giản Dao. Phương Thanh dẫn dắt một tổ đột kích, tiếp tục lên núi truy bắt đạo tặc chạy trốn. An Nham theo đội tiếp tục sơ tán và ổn định lòng dân, đồng thời tìm kiếm những con cá lợt lỏi.

Một bức màn nặng nề từ từ vén lên trong đêm mưa đen đặc.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mất Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Type: Le Nguyen

Lúc Phương Thanh chạy đến sườn núi đã nghe thấy tiếng nổ vang trời. Trước mắt anh là ánh lửa bốc cao ngút trời nơi sườn núi xa xa. Chuông báo động trong lòng Phương Thanh rung động liên hồi. Còn chưa kịp đánh giá tình hình xung quanh, bên tai anh đã vọng đến tiếng nổ ầm ầm từ xa đến gần. Khắp sườn núi rừng rực ánh đỏ như rừng lửa chuyển mình thức giấc.

“Năm xuống!” Anh hét lớn, người trong đội đồng loạt nằm phục xuống đất.

Tiếng nổ mạnh liên tục không dứt, gần như phủ khắp sườn núi. Giờ phút này mưa vẫn đổ xuống như trút nước. Cả đất trời như đang khóc than thảm thiết trước đại nạn sắp ập đến nơi đây.

Mất và miệng Phương Thanh lấp đầy bùn lầy đặc sệt. Anh tròn trừng mắt nhìn ngọn núi ngập trong biển lửa, chợt nhớ ra An Nham từng nói, các nhà địa chất học đã tiên đoán Phác La sẽ có nguy hiểm bị sạt lở nghiêm trọng, cho nên tất cả huyện thành đều di tản.

Phương Thanh cũng nhớ đến lời chuyên gia địa chất học nói trước khi phía cảnh sát tiến hành công kích: Điều kiện địa chất của Phác La rất kém, tuy 60 năm qua trận sạt lở lớn mang tính hủy diệt kia vẫn chưa xảy ra, nhưng mỗi ngày trôi qua thì nguy cơ lại tăng thêm một chút.

“Không ổn!” Phương Thanh bật dậy khỏi mặt đất, quét mắt nhìn vài căn nhà dân thưa thớt ở dưới sườn núi phía trước: “Mau cứu người! Di tản dân chúng rời khỏi đây ngay.”

Anh nhanh chóng báo cáo sự quan ngại và đề nghị lập tức sơ tán và rút lui với bộ chỉ huy qua điện thoại vệ tinh. Sau đó, anh cầm đầu chạy như bay đến khu vực dân cư phía trước.

***

Em cũng biết đấy, cùng một thời gian nhưng hai cá thể độc lập như chúng ta có thể ở hai nơi hoàn toàn khác nhau trên thế giới này. Em ngồi lặng yên dưới ánh đèn sân khấu rực rỡ, còn anh chạy băng băng trong cơn mưa đêm xối xả.

***

Trong một phòng thu phát sóng của đài truyền hình tiếng tăm nào đó ở Bắc Kinh, ảnh hậu nổi tiếng Kim Hiểu Triết xưa nay luôn yêu nghề kính nghiệp đang thăm gia tiết mục giải trí phát sóng trực tiếp. Bởi vì không kiểm soát tốt về mặt thời gian nên chương trình có khả năng phải kéo dài đến rạng sáng.

Đèn đuốc rực rỡ thấp sáng cảnh đêm hiu quạnh. Kim Hiểu Triết trang điểm xinh đẹp, bình thần ngồi ở hậu trường. Còn mười phút nữa cô sẽ lên sân khấu. Cách một cánh cửa, dù đêm đã khuya nhưng khán giả và người hâm mộ vẫn nồng nhiệt reo hò.

Dẫu vậy, bất kể quản lý hay trợ lý đều cảm giác được tâm trạng hôm nay của Kim Hiểu Triết hơi bất ổn. Thậm trí cô ngồi tập dượt kịch bản chương trình cũng có chút không tập trung. Cô lặng lẽ vuốt ve chuỗi hạt châu trên cổ tay rồi liên tục nhìn đồng hồ treo tường.

“Có chỗ nào không ổn hả?” Quản lý khẽ giọng hỏi.

“Không.” Kim Hiểu Triết cúi đầu nhìn điện thoại di động, không có cuộc gọi đến.

Dĩ nhiên tối nay không có cuộc gọi nào cả. Đêm qua Phương Thanh đã nói tối nay có hành động lớn, bảo cô đừng chờ điện thoại. Cô cũng cười đáp tối nay mình có việc quan trọng, nào có thời gian lo lắng cho anh.

Cô không hề nói dối, đây là chương trình truyền hình có tỷ lệ người xem đứng nhất nhì cả nước, tham gia chương trình này sẽ khiến danh tiếng của cô

ngày càng vang xa. Nhưng lạ thay, từ sáng đến giờ, cô luôn có chút bồn chồn bất an. Đây là cảm giác gì vậy? Cô mơ hồ cảm thấy sẽ có chuyện không hay xảy ra, nhưng không rõ là chuyện gì.

“Chị Kim, đến lượt chị lên sân khấu rồi.” Nhân viên chương trình tươi cười đến thông báo.

Quản lý lập tức cười nói: “Được, ra ngay đây.” Rồi cúi đầu nhìn Kim Hiểu Triết: “Em lên sóng được không? Không có gì chứ?”

Kim Hiểu Triết gật đầu đứng dậy: “Không có gì.”

Quản lý theo thường lệ đưa tay định cầm lấy di động của cô, nhưng lần này cô phá lệ bỏ điện thoại vào túi áo mình, giống như quên mất lại có vẻ như cố ý. Nhưng lúc này không còn thời gian để nhiều lời nữa, nhân viên đã vây quanh để hộ tống Kim Hiểu Triết lên sân khấu.

Sai bước trong hành lang u tối, Kim Hiểu Triết hít sâu một hơi, dần lòng tạm gác chuyện của Phương Thanh sang một bên. Xưa nay cô không phải kiểu phụ nữ làm việc theo cảm tính. Ánh đèn sáng lên, tiếng vỗ tay vang rền, cô nở nụ cười ôn hòa duyên dáng như mọi khi. Toàn bộ tinh thần và tâm trí của cô đều hướng về sân khấu.

***

Phương Thanh lao vùn vụt trong cơn mưa rào rạt, thấy mấy ánh đèn leo lét phát ra từ mấy ngôi nhà, còn có đám người tò mò lộ đầu ra ngoài cửa sổ, vừa nhìn đã biết là dân thường.

“Chúng tôi là cảnh sát! Mọi người xuống núi, lập tức theo chúng tôi xuống núi, rời khỏi đây ngay, sắp sập lún rồi!” Phương Thanh và nhóm cảnh sát hò la.

Mấy người dân đều luống cuống tay chân, còn muốn thu dọn một chút gia sản khiến Phương Thanh nổi nóng: “Đã là lúc nào rồi, đi thôi!” Mãi đến khi cường ép kéo từng người ra khỏi nhà, họ mới bịn rịn rời ngôi nhà cũ kỹ.

Tiếng nổ mạnh dần lắng xuống, khắp ngọn núi đều lập lòe ánh lửa. Mưa cũng mỗi lúc một lớn hơn, Phương Thanh dường như lắng máng nghe thấy từng trận âm âm truyền đến từ trên núi.

Là đất lở? Là vụ sập núi được tiên đoán từ sáu mươi năm trước sao? Nó thật sự xảy đến sau khi tất cả số đạn dược của tổ chức Phật Thủ cất giấu nổ tung ư?

Những tên sát thủ mặt nạ diện khùng kia rốt cuộc muốn làm gì? Lòng Phương Thanh dâng lên ngọn lửa phẫn nộ, anh bắt được một cư dân bản xứ, hét lớn: “Trên núi còn có người không? Đầu sơ tán hết chưa?”

Người dân kia run run chỉ về phía bên cạnh: “Miếu thần... khi nãy vụ nổ xảy ra, có hai nhà dân chạy lên miếu...”

Phương Thanh tái mặt, buông ra một tiếng chửi thề rồi ngẩng đầu nhìn ngôi miếu nhỏ tòi tàn cách đó không xa. Nếu đất đá trôi xuống, ngôi miếu này chỉ e sẽ bị đè bẹp trong nháy mắt. Anh nói với những người khác: “Các cậu đưa họ xuống núi trước, tôi đến miếu dẫn người ra ngoài.” Nói xong lập tức chạy đi không hề ngoảnh lại.

Trong miếu tối om như mực. Phương Thanh vừa chạy vào, nương theo ánh đèn pin đã thấy nước lênh láng trên đất. Ngôi miếu chật hẹp nhưng trần lại khá cao, mấy bức tượng Phật sứt mẻ đóng đầy mạng nhện đứng sừng sững trong bóng tối. Anh tai thính mất tinh, lơ mơ nghe thấy tiếng sột soạt và bóng người co rúm nơi góc miếu.

Phương Thanh lập tức gào lên: “Tôi là cảnh sát, bây giờ trấn Phác La đã được cảnh sát tiếp quản. Ngọn núi sắp sập lở rồi, các người lập tức ra ngoài, theo tôi xuống núi rồi đi. Nếu không hậu quả khôn lường. Nhanh!”

Sau một lúc yên lặng, tiếng sột soạt lại vang lên, có người do dự hỏi: “Cậu thật sự là cảnh sát à?”

Phương Thanh gằn giọng: “Phải, đi mau, đi thôi! Tôi sẽ bảo vệ an toàn cho mấy người!”

Rốt cuộc có vài người từ từ chui ra khỏi bóng tối. Phương Thanh soi đèn pin đến, trước mắt hầu như đều là người già và trẻ con khiến con giận giữ của anh xẹp xuống, dành ôn hòa thúc giục: “Đi mau, theo tôi ra ngoài.” Đồng thời cởi áo mưa ra, phủ lên người một ông cụ và cháu ông ấy.

Tất cả lần lượt đi ra, Phương Thanh đi cuối cùng để bảo vệ họ.

Chính vào lúc này, một tiếng âm long trời đột ngột vang lên. Đó là âm thanh gầm rú kịch liệt không sao tả nổi. Nếu có ai từng chính tai nghe thấy, sẽ cảm thấy được sự phẫn nộ của mẹ thiên nhiên kinh khủng đến nhường nào. Những người dân kia đều ngây dại đứng bưng. Mắt Phương Thanh trợn trừng, dù gan dạ như anh vẫn thấy sồn gai ốc.

“Chạy!” Anh quát âm lên, sau lưng miếu chính là triền núi cao dốc và trống trải.

Họ như được thức tỉnh sau cơn mơ màng, liều mạng chạy ra ngoài. Bấy giờ, mái ngôi miếu vang đến tiếng rầm rắc liên hồi như bị gì đó va đập đè ép. Có thứ gì sắp sửa sụp đổ tới đây.

Những người cuối cùng đã chạy gần sát đến cửa. Đúng lúc này, một đứa trẻ ngã lăn xuống đất, khóc òa lên. Phương Thanh tức thì dừng bước. Là cảnh sát hình sự, hành động và phản ứng đôi lúc phải dựa cả vào trực giác. Hệt như tình cảnh năm ngoái anh hoàn toàn phản xạ theo trực giác và thính giác,

túm lấy An Nham xông cửa thoát ra khỏi nhà của Kha Thiện, vậy nên hai người mới có thể sống sót. Giờ khắc này cũng vậy, cơ thể anh ngay lập tức phản ứng trước khi não kịp xử lý, tóm lấy đứa nhỏ, vận dụng sức lực toàn thân ném cậu bé ra ngoài.

Chỉ vụn vụn một phần nghìn giây cuối cùng.

Đứa trẻ vừa thoát ra, lại một tiếng nổ đình tai nhức óc vang lên, giống như cơn sóng thần bủa vây bốn phương tám hướng. Anh nhìn thấy thanh xà ngang trên đầu mình đứt đoạn rồi rạc như mấy thanh gỗ đồ chơi sụp xuống trong nháy mắt.

***

Kim Hiểu Triết cố gắng áp chế sự bất an vẫn bủa vây nơi đáy lòng, nhiệt tình giao lưu với khán giả tại trường quay. Mỗi một câu hỏi MC đặt ra, cô đều trả lời khỏe léo và dí dỏm, không chỉ khiến MC bật cười liên hồi mà khán giả cũng kích động không thôi, gần như muốn kéo lên sân khấu. Quản lý đứng bên cạnh gà lên lên bật ngôn cái khen ngợi cô. Kim Hiểu Triết mỉm cười duyên dáng.

“... Câu hỏi tiếp theo.” MC ra vẻ thần bí, vừa cười vừa nói: “Cũng là câu hỏi được người hâm mộ tại đây cũng như toàn thể khán giả cả nước vô cùng quan tâm. Đó chính là... Hiểu Triết, cô có bạn trai chưa?”

Dưới sân khấu vang lên tiếng thét chói tai cuồng nhiệt.

Kim Hiểu Triết mỉm cười, đưa tay ra hiệu mọi người im lặng. Câu hỏi này quả thực khiến trái tim cô xao động, tuy nhiên đáp án đã được chuẩn bị sẵn rồi.

“Đây là việc đời tư của tôi.” Cô cười đáp: “Trước mắt còn chưa có đối tượng kết hôn thích hợp. Nhưng nếu ngày nào đó có tin vui, tôi nhất định sẽ thông báo với mọi người vào thời điểm thích hợp.”

Tiếng hoan hô reo hò không ngừng vang lên bên dưới.

Kim Hiểu Triết mỉm cười cúi đầu. Lúc này giọng nói lãnh lút của MC lại hỏi câu hỏi gì đó, nhưng Kim Hiểu Triết không nghe rõ được. Điện thoại trong túi đang rú liên tục.

Trong lúc đang ghi hình mà lấy điện thoại ra nghe là hành động vô cùng không chuyên nghiệp và bất lịch sự. Kim Hiểu Triết không bao giờ cư xử lỗ mãng như vậy. Nhưng vào giờ khắc này, lòng dạ cô bỗng có chút rối loạn, trời xui đất khiến thế nào cô lại lấy điện thoại ra xem.

MC thảng thốt, khán giả bên dưới cũng yên lặng, vẻ mặt quản lý ngạc nhiên, không tin vào mắt mình.

Kim Hiểu Triết nhìn chằm chằm màn hình di động, nhất thời đã quên mất mình đang ở đâu. Đó là một dãy số rất lạ, có lần Phương Thanh gọi cho cô bằng điện thoại vệ tinh cũng hiển thị số máy như vậy. Cô nhanh chóng bắt máy, áp điện thoại vào tai.

Toàn trường quay tĩnh lặng như tờ.

“A lô.” Cô khẽ giọng.

Bên kia vô cùng ồn ào, như có đồ vật gì đó liên tục va chạm vào nhau. Cô kiên nhẫn chờ đợi, qua giây lát mới nghe được tiếng thờ dốc và giọng nói khàn khàn của Phương Thanh truyền đến: “A lô, Hiểu Triết.”

“Ừ.”

“Em đang làm gì vậy?”

Cô nghe thấy bên kia có tiếng gầm rú ầm ầm và hỗn tạp hòa lẫn trong tiếng mưa rơi.

“Đang tham gia chương trình.”

Bên dưới có khán giả bắt đầu xì xầm bàn tán, hào hứng đưa ra suy đoán.

Anh lặng đi chốc lát mới nói: “Bà xã, xin lỗi em, có thể anh phải thất hẹn rồi. Anh không về được.”

Kim Hiểu Triết nắm chặt điện thoại như hóa đá, không thốt ra được một lời.

Phương Thanh khàn giọng nghẹn ngào: “Hiểu Triết, anh...”

Điện thoại ngắt ngang, truyền đến tiếng tút tút liên hồi. Trên mặt Kim Hiểu Triết không còn bất kỳ cảm xúc nào, toàn trường quay cũng lặng ngắt. Cô bấm điện thoại gọi đi gọi lại mấy lần nhưng không hề có tín hiệu.

...

“... Hiểu Triết, Hiểu Triết?” MC ngồi đối diện gọi cô. Ánh mắt Kim Hiểu Triết giờ mới tập trung vào ống kính, chợt nhận ra mình còn đang tham gia một chương trình nổi tiếng hàng đầu cả nước.

“Hiểu Triết vừa nhận cuộc điện thoại quan trọng lắm đúng không?” MC cười giả lả. “Chúng ta có thể tiếp tục chứ?”

Kim Hiểu Triết từ từ đặt điện thoại xuống, lúc này mới thấy được quản lý luống cuống đến mức mặt đỏ gay, khán giả toàn trường quay đang chăm chú nhìn mình, vô số ánh đèn và ống kính chiếu tới xung quanh.

“À.” Cô bình tĩnh đáp, “Được, chúng ta tiếp tục.”

MC nở nụ cười, như thể sự gián đoạn khi nãy không hề xảy ra: “Hiểu Triết, câu hỏi tiếp theo là từ người hâm mộ. Thời gian tới, cô sẽ mang đến tác phẩm thể nào cho mọi người?”

“Thời gian tới...” Từng câu từng chữ đã soạn sẵn trước đó máy móc hiện ra trong đầu Kim Hiểu Triết, cô trả lời rành mạch: “Tôi luôn là người thích khiêu chiến, không thể quá an phận đâu, tôi nghĩ, tôi sẽ lựa chọn một vài phim chính kịch có đề tài lịch sử.”

“Ồ, vậy hay quá!” MC hỏi tiếp: “Vậy cô muốn hợp tác hoặc có thể sẽ hợp tác với đạo diễn nào không?”

“Có.” Kim Hiểu Triết liệt kê như cái máy: “Ví dụ như đạo diễn Trâu Siêu, đạo diễn Mộ Lê...”

Chẳng biết từ lúc nào, những âm thanh ồn ào xung quanh đã im bật. Cô vẫn chậm rãi nói như không hề phát hiện ra chuyện gì. Cho đến khi câu trả lời kết thúc, MC lặng lẽ rút tờ khăn giấy bên cạnh đưa cho cô, Kim Hiểu Triết mới phát hiện mọi thứ trước mắt mình đều nhòe đi, không còn thấy rõ gì nữa.

Mặt cô nhạt nhòa nước mắt, những người khác cũng nín bật.

Kim Hiểu Triết áp mặt vào mấy tờ khăn giấy, cúi đầu òa khóc nức nở.

...

Người yêu của tôi, anh ấy là một anh hùng. Là anh cảnh sát hình sự cường tráng có thể cống tôi chạy hết một vòng men theo tường thành, cũng là người đàn ông tôi không sao từ bỏ được. Anh ấy luôn cúi đầu hút thuốc, mỉm cười nhìn tôi say đắm.

Tôi luôn lo sợ một ngày nào đó anh ấy sẽ rời xa tôi. Và giờ đây, anh ấy thật sự không trở về nữa rồi.

...

Con mưa tầm tã rơi xuống nền đất đã ướt sũng bùn lầy. Phương Thanh nằm bất động trong bóng tối. Ngôi miếu này đã sụp gần hết rồi, chỉ còn vài cây xà nhà và tượng phật vẫn sừng sững đứng thẳng. Vừa rồi trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Phương Thanh nhìn rõ kết cấu và địa hình xung quanh, bèn lăn một vòng đến dưới chân tượng phật, quả nhiên may mắn tránh thoát được đồng trụ gỗ và đất đá trên núi lăn xuống. Chỉ có một phần rơi trúng vào người anh, tuy đau nhưng không đến mức mất mạng ngay.

Nhưng sau đó có một cây xà nhà đổ xuống, nện thẳng vào người anh. Bắp chân bị đè chặt khiến anh không nhúc nhích được. Anh biết rõ, vừa rồi mới chỉ là “màn chào đầu” của trận sạt lở thôi, vẫn còn từng đợt đất đá quy mô lớn sắp trôi xuống cùng tiếng ì ầm vang vọng khắp núi rừng. Trong tình huống nguy cấp thế này, những chiến hữu bên ngoài không có cách nào xông vào giải cứu cho anh.

Giờ phút này, đầu óc anh trở nên tỉnh táo hơn bao giờ hết. Anh biết thời gian của mình không nhiều nữa, có lẽ còn không đủ cho một cuộc điện thoại.

Vì vậy, lần đầu tiên trong đời, anh không màng đến công việc hay anh em, mà lựa chọn gọi điện cho người phụ nữ ấy. Anh nhất định phải nói vài lời với cô trước khi chết, nhất định phải nói...”

“A lô...” Anh nghe được giọng nói của cô, cũng nghe tiếng đất đá trên núi cuộn cuộn trôi xuống. Trong khoảnh khắc đó, anh bỗng thấy yên bình và thư thái lạ lùng.

Người phụ nữ của anh quả nhiên bình tĩnh hơn người, nghe xong lời vĩnh biệt mà không hề bối rối. Anh thầm cười trong lòng, như vậy mới đúng là cô người yêu kiên cường của anh chứ. Dầu vậy, sự áy y vẫn trào dâng thiêu đốt trái tim anh. Phương Thanh biết rõ cô sẽ vô cùng đau khổ và cô độc. Anh muốn nói: Xin lỗi Hiểu Triết, anh không thể ở bên em trong nửa quãng đời còn lại.

Thế nhưng, lời xin lỗi ấy vẫn chưa tròn câu. Anh chỉ vừa thốt ra đôi chữ: “Hiểu Triết, anh...” thì phần mái nhà cuối cùng của ngôi miếu đã sụp xuống trong nháy mắt. Anh trơ mắt nhìn pho tượng Phật cao lớn nhất trên đỉnh đầu nghiêng ngả đổ sụp về phía mình.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Type: Le Nguyen

Bởi võ nghệ kém cỏi nhất tổ chuyên án nên tối nay, An Nham chủ yếu phụ trách bên phía hậu cần. Cậu theo một chi đội nhỏ tiến hành đuổi bắt những phần tử tội phạm còn sót lại trên phố và sơ tán dân chúng, đồng thời cung cấp mọi hỗ trợ kỹ thuật liên quan đến IT.

Cậu nhớ đến những tư liệu mình đã tìm được: Thị trấn Phác La bỏ hoang, chuyên gia tiên đoán về trận núi lửa mang tính hủy diệt và cơn mưa xối xả tối nay luôn khiến cậu nảy sinh cảm giác bất an. Tuy nhiên, An Nham trước giờ là người lý trí, không tin vào trực giác, cho nên ý chí vẫn kiên định và sắc bén.

Lúc này, chi đội đã đến một căn nhà treo tám biển chữ thập đỏ ở góc đường.

An Nham có nghe Bạc Cận Ngôn nhắc đến Ôn Dung. Hiện tại, tên kia vẫn còn hôn mê trong tay cảnh sát. Bạc Cận Ngôn đã dặn dò cậu trước khi chia ra hành động: Ôn Dung nói có phần quả đáp lễ cho họ, nên khi vào căn nhà này phải tuyệt đối cẩn thận. An Nham thoáng rung mình, ra hiệu cho cảnh sát đặc nhiệm theo mình tiến vào trong.

Trước khi vào nhà, An Nham nhanh chóng nhìn lướt một vòng, thậm chí nhìn chòng chọc từng khe hở góc tường, không phát hiện ra bất kỳ công tắc hay đường dây quai lạ nào. Xác định được bên ngoài không đặt bom, cậu và cảnh sát đặc nhiệm thận trọng bước vào nhà.

Căn nhà không lớn, chỉ có hai gian phòng trong và ngoài, nhìn quanh khá trống trải. Bởi vì đã có kinh nghiệm xương máu từ lần ở nhà Kha Thiển nên An Nham nâng cao cảnh giác hết như chú chó săn. Cậu khởi động dụng cụ dò bom mang theo bên người, không thấy có khác thường mới tạm yên lòng.

Một cảnh sát đặc nhiệm đang kiểm tra gian phòng phía trong thỉnh thoảng to: “Ồ đây có cái giường lớn.”

An Nham lập tức chạy vào.

Đây vốn chỉ là một căn phòng ngủ đơn giản với giường, bàn, màn cửa sổ trắng tinh. Cạnh giường đặt một cái giường dài gần 2 mét, rộng chừng 80 centimet, cao 50 centimet bằng kim loại màu trắng bạc, bên hông còn cắm điện. Bên trên trông như chiếc nắp đóng kín mít, trên nắp còn có một màn hình LCD sáng thoáng phát ra tiếng nước chảy róc rách.

An Nham căng thẳng siết chặt tay. Nhìn kích cỡ của chiếc giường, vừa khéo đủ một người nằm.

“Từ từ mở ra.” Cậu dặn dò.

Mấy cảnh sát hợp lực với cậu đẩy ra. Nắp giường nặng trĩu, nhưng không phải không thể nhúc nhích. Dưới sự hỗ trợ của mọi người, chiếc nắp chậm chậm trượt ra.

An Nham nhanh chóng thấy được lọn tóc dài đen nhánh trôi bồng bềnh trong nước. Cậu giật thót, lời của Bạc Cận Ngôn lại vang vọng bên tai: “Hắn nói... để lại một phần quả đáp lễ cho chúng ta. Có lẽ là muốn làm hại người bên cạnh chúng ta.”

Một cảm xúc mãnh liệt khó hiểu đột ngột tập kích tim cậu. Như ma xui quỷ khiến, An Nham nhớ ra lần gần đây nhất Cố Bằng Bằng gọi cho cậu là sáu ngày trước, sau đó thì không còn liên lạc. Thế nhưng cậu đang ở bộ chỉ huy lên kế hoạch tổng tiến công, bận đến mức quên mất chuyện này... Đèn pin trong tay cậu rơi xuống đất, hai tay nắm chặt nắp giường, cổ hết sức đẩy ra. Nhóm cảnh sát bên cạnh đều giật mình, vội vàng can cậu: “An Nham, cậu sao vậy? Cẩn thận có bấy.”

An Nham không hề để tâm, hét to: “Buông tay ra!”

Thấy vậy, mấy cảnh sát đặc nhiệm liền nhanh tay giúp cậu. Rót cuộc “soạt” một tiếng, chiếc nắp nặng trĩu được đẩy ra hoàn toàn.

Bên trong có một người đang nằm. Toàn thân cô bị quấn đầy dây thừng, rõ ràng trọng lượng của chiếc nắp kia đã ngăn cản cô thoát ra ngoài. Trong buồng sạch sẽ và trơn láng, không hề có dấu vết giấy gĩa. Nước đã ngập qua đầu, khiến mặt mày cô ấy trắng bệch, đôi mắt nhắm chặt, chân mày khẽ cau lại. Cô gái xinh đẹp trẻ trung, trên người là chiếc áo phông và quần short thường mặc ở nhà. Không biết cô ấy đã bị ngâm trong nước bao lâu rồi, mặt nước dập dềnh sắp sửa tràn cả ra ngoài.

Cả người An Nham run lên bần bật

“Mau cứu người!” Một cảnh sát bế cô ấy ra khỏi nước.

“Còn thờ không?” Có người lo lắng hỏi.

“Không còn thờ nữa... Cô ấy là ai?”

An Nham hét lên một tiếng thảm thiết thê lương, run rẩy quỳ sụp xuống đất, hai tay ôm chặt lấy cơ thể lạnh băng của cô.

***

Võ nghệ của Giản Dao làm sao đối chọi lại được sát thủ hồ điệp. Lúc tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm trên một con thuyền. Khoang thuyền không lớn, khá cũ kỹ nhưng gọn gàng sạch sẽ. Một bóng đèn vàng nhàn nhạt treo trên đỉnh đầu, nhẹ nhàng đưa theo con sóng.

Giản Dao nhớ đến cảnh đối đầu trực diện với Lạc Lang trước khi hôn mê, mồ hôi lạnh túa ra khiến sống lưng cô ướt đẫm. Cô không bao giờ ngờ được

Lạc Lang lại là sát thủ hồ điệp, cũng là... thủ lĩnh sát thủ mặt nạ. Cô nhớ đến đủ mọi cảnh tượng trong hơn một năm làm bạn với nhau, và cả phác họa của Bạc Cận Ngôn về sát thủ hồ điệp. Về tình về lý, sự thật này sao cũng không logic...

Giản Dao ôm mỗi ngò vực trong lòng, đứng dậy đi về phía người kia.

Đôi Phương phát hiện ra động tĩnh phía sau bèn quay đầu nhìn cô. Kẽ ngón giữa và ngón áp út của hắn kẹp một miếng thuốc, khác hẳn người bình thường. Hắn nheo mắt lặng lẽ nhìn cô chốc lát, sau đó đi vào trong khoang thuyền.

Giản Dao dừng bước. Dưới ánh sáng mờ mờ trong khoang, cô thấy rõ gương mặt của đôi phương. Không sai, vẫn là gương mặt ấy, ngay cả nốt ruồi bên lông mày đều giống nhau như đúc. Không thể nào có một phiên bản khác trên đời. Mà khắp thế giới cũng không có người thứ hai nhìn cô với ánh mắt như thế. Trữ nặng, sâu lắng và bi thương tột cùng, giống hệt với ánh mắt hắn trước khi nhảy xuống vách đá.

Nhưng tại sao Giản Dao lại cảm thấy hắn có điểm gì đó khác biệt?

Một ý nghĩ vụt qua đầu cô như ánh sao băng: Sát thủ hồ điệp và sát thủ mặt nạ rõ ràng là hai phác họa hoàn toàn khác nhau.

Hắn đứng cách cô vài bước, chậm rãi rít một hơi thuốc, vẻ mặt dường như có chút khó xử. Giản Dao nhìn tư thế hút thuốc của hắn, cảm giác như có con sóng ào ạt trong lòng.

“Giản Dao.” Hắn khàn giọng nói: “Xin lỗi, anh lại làm chuyện khiến em chán ghét rồi.”

Ánh mắt Giản Dao vẫn bình thản và thấu suốt: “Nếu biết khiến tôi chán ghét, sao anh vẫn làm?”

Như thể bị lưỡi dao xé toạc vết thương đang dần khép miệng, thân thể Lạc Lang khẽ run lên.

“Anh xin lỗi, anh không điều khiển được. Anh... dù kiềm chế đến mấy, cũng chỉ muốn được ở bên em.” Hắn cam đoan hứa hẹn. “Giản Dao, em hãy nghe anh nói, anh sẽ mãi mãi không làm tổn thương em. Anh đã dành cả một quãng thời gian dài để ở bên bảo vệ em, nhưng không đạt được bất cứ thứ gì... Con thuyền này sẽ chạy về hướng biên giới Trung Quốc – Myanmar, chỉ cần em đi theo anh, anh sẽ không cần câu chuyện tình nào nữa, không cần cuộc đời nào khác nữa. Phác la đã sạt lở rồi, tất cả đều bị đất đá nhấn chìm. Chúng ta vẫn còn sống, anh sẽ dẫn em đi. Anh sẽ khiến em quên hết tất cả quá khứ, chỉ nhớ mỗi mình anh, chỉ nghĩ đến tương lai ấm áp, hạnh phúc của chúng ta.”

Toàn thân Giản Dao sồn gai ốc. Trong tích tắc, cô gần như tin rằng, đây là lời nói điên cuồng xuất phát từ sâu thẳm nội tâm hắn. Nhưng khi cô ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt Lạc Lang lần nữa, đôi mắt sáng ngời đến mức gần như gian xảo, cô chợt bừng tỉnh. Một kết luận đơn giản nhất, phi lý nhất vỡ òa trong đầu cô.

“Anh không phải Lạc Lang!” Cô bật thốt.

“Lạc Lang” nhìn cô chằm chằm, không nói lời nào.

Lòng Giản Dao như có muôn vàn ngọn lửa đang thiêu đốt. Đúng vậy, đúng vậy, hắn có gương mặt của Lạc Lang, có ánh mắt của Lạc Lang, nhưng tia sáng lóe lên trong đôi mắt ấy quá xảo quyệt, tư thế hút thuốc của hắn cũng hoàn toàn khác Lạc Lang. Nếu sát thủ hồ điệp và sát thủ mặt nạ là hai phác họa hoàn toàn khác nhau, vậy họ nhất định không thể nào là cùng một người. Nói chính xác hơn, không thể nào là cùng một... nhân cách.

Giản Dao ngẫm lại những nghi vấn liên quan đến sát thủ mặt nạ số ba mà Bạc Cận Ngôn đã hỏi Ôn Dung trong căn nhà lâu, quả nhiên mỗi một câu đều chứng minh hiện thực này.

Cận Ngôn hỏi: Rốt cuộc “hắn” đang cất giấu bí mật gì? Điều gì khiến “hắn” nhát gan như vậy, nhưng cũng điên cuồng đến thế? Tại sao “hắn” đối nghịch với cả thế giới? Sao mãi không tìm được chính mình? Đến cùng là điều gì đã giam cầm linh hồn “hắn” suốt thời gian dài như thế? Để rồi khiến hắn phải đau khổ đi tìm kiếm cảm xúc, tìm kiếm tình cảm và tìm lại chính mình?

Bởi vì “hắn” vốn không phải một người hoàn chỉnh. Hắn là nhân cách thứ hai của Lạc Lang. Hắn sinh ra đã không trọn vẹn. Hắn cũng trải qua vụ án sát hại cả nhà họ Giản, bị gông xiềng đạo đức khổng lồ chèn ép đến không thở nổi, tâm lý tổn thương nghiêm trọng dẫn đến căn bệnh tâm thần. Chẳng qua, trong khi Lạc Lang trở thành “kẻ trừng phạt” thì hắn lại biến thành tên sát thủ tai tiếng. Những vụ án hắn gây ra ở Mỹ trùng khớp với thời gian Lạc Lang du học tại đây. Hơn nữa, nhân cách này rất có khả năng được sinh ra từ sau vụ thảm sát nhà họ Giản. Bởi vì không chịu được áp lực tâm lý khổng lồ, Lạc Lang đã phân liệt ra hai nhân cách. Trong đó, một người sẽ chịu đựng mọi xiềng xích đạo đức, và một người sẽ thoát ly tất cả trói buộc của đạo đức, bắt đầu cuộc đời sát thủ điên cuồng, phóng túng.

Giản Dao bị suy đoán trong lòng đã kích sâu sắc, nhưng trực giác nói cho cô biết, đây có lẽ chính là chân tướng về người đàn ông trước mắt mình. Đồng thời, cô cũng ý thức được một điều, nếu người này thật sự là Lạc Lang thì có thể mình vẫn còn một con đường sống. Thế nhưng, là sát thủ mặt nạ chân chính, hắn đã hoàn toàn đánh mất lương tri và tình cảm của con người, tuyệt đối không thể nào buông tha cho cô.

Giản Dao nhìn chằm chằm như muốn nhìn thấu đáy lòng hắn. Tên sát thủ nhanh nhạy có vẻ đã nhận ra điều gì đó, cuối cùng không nhẫn nại che giấu tiếp nữa. Hắn chợt cong khóe môi: “Không hổ là người phụ nữ Lạc Lang nhưng nhớ nửa đời. Mối mấy phút đã khám phá ra tôi đang diễn trò rồi. Em thông minh lắm.”

Dù đã suy đoán được từ trước, nhưng khi nghe chính miệng hắn thừa nhận, tim Giản Dao không khỏi run rẩy. Cho nên, đây chính là hai nhân cách. Nhân cách thứ nhất là sát thủ hồ điệp, nhân cách thứ hai là sát thủ mặt nạ.

Hai nhân cách luân phiên xuất hiện, thậm chí còn đối địch với nhau, một kẻ giết chóc vì hành thiện, một kẻ bị lưu đày vì hành ác. Sở dĩ hán lần nữa mãi không xuất hiện là bởi Lạc Lang nhảy xuống vách đá đã bị trọng thương, vậy nên chỉ có sát thủ mặt nạ số một và số hai xuất đầu lộ diện. Tất cả đều nhắm vào Giản Dao – nhân vật nữ chính trong vở Mối tình sóng gió do hán đích thân làm đạo diễn.

Hán dụi tắt tàn thuốc, nghiêm mặt chào: “Jenny, rất hân hạnh được gặp em, tôi là Derrick.”

Giản Dao lặng thinh. Hán thật sự mang khí chất khác hẳn Lạc Lang.

Derrick đi đến trước mặt cô. Hán cao hơn cô một cái đầu, khi cúi xuống nhìn cô, Giản Dao có thể thấy rõ sắc đen u tối thăm thẳm trong đôi mắt hán. Hán phả khói thuốc vào mặt cô khiến Giản Dao cau mày né tránh. Derrick đắm chiêu đưa ra bình luận: “Quả thật là người phụ nữ đặc biệt.”

Giản Dao lạnh giọng hỏi: “Derrick. Lạc Lang đâu?”

Derrick im lặng chốc lát mới đáp: “Không phải em đã giết hán rồi sao? Kể từ giây phút em không chịu tha thứ cho hán, hán đã chết trong thân xác này rồi. Chỉ còn lại mình tôi thôi.”

Sự tĩnh lặng ngọt ngào như đáy giếng bao trùm khắp khoang thuyền. Bởi vì tốc độ quá nhanh nên thân thuyền luôn dập dờn theo sóng nước. Ánh đèn tĩnh lặng rơi xuống hai người. Derrick quay mặt đi, thong dong hút thuốc, còn Giản Dao bầu chặt ngón tay ngồi bên giường gỗ.

Mối nghi hoặc đã chôn giấu thật lâu bất chợt lướt qua đầu óc Giản Dao như tia chớp. Cô lên tiếng phá tan sự im lặng: “Trong vụ án cosplay giết người lúc trước, tôi nhận được tin nhắn cảnh báo tuyệt đối không được đến công viên Anime. Đó là Lạc Lang gửi?”

“Ừ.” Derrick nhả khói: “Hán phát hiện ra một số chuyện, nhưng không dám chắc.”

Giản Dao im lặng chốc lát mới hỏi tiếp: “Derrick, anh cần gì ở tôi?”

Derrick dụi tắt tàn thuốc, nhìn đắm đắm ra hướng cửa khoang: “Tôi muốn thay thế hán, sống bên em.” Hán nhẹ nhàng mon trón ngón tay cô. “Jenny, tôi muốn có được em. Người phụ nữ mà cả thần thám và sát thủ hồ điệp đều phải lòng, nghĩ thôi cũng khiến tôi mê mẩn. Tôi không thể kháng cự ham muốn ấy.”

Giản Dao không lập tức kháng cự rút tay ra, bởi cô biết rõ mình không phải đối thủ của hán. Cô nhìn góc mặt ngang ngược, sắc bén của hán dưới ánh đèn. Nét thâm trầm của người đàn ông giống hệt với Lạc Lang, nhưng môi hán mỉm nhẹ lại toát lên một vẻ bốc đồng ngạo mạn.

Hán đứng dậy: “Em ngủ một giấc đi, đến nơi tôi sẽ gọi em.” Đi đến cửa khoang, hán lại dừng bước, “Tôi sẽ đối xử tốt với em, sẽ không thua bất cứ gã đàn ông nào.”

Cánh cửa khoang đóng lại, Giản Dao nghe được tiếng khóa vang lên lách cách.

***

Bạc Cận Ngôn đứng lặng ở bến tàu như một thân cây lẻ loi sừng sững. Người anh ướt đầm nước mưa, con ngươi đen thăm thẳm tĩnh mịch, anh nhìn đắm đắm về phía ngọn núi phát nổ.

Thế giới hỗn loạn bùng nổ trước mắt anh. Rất nhiều người đang lao ra khỏi trần, có cảnh sát, có người dân, cũng có đạo tặc. Cảnh sát bắt hết đạo tặc, bảo vệ dân thường. Tất cả đều trốn chạy khỏi thế giới sắp sụp đổ này. Anh thậm chí có thể thấy được dòng nước lũ trên ngọn núi xa xa như đã thú cuộn cuộn lao xuống, nuốt chửng nhà cửa và cây cối.

Còn phía sau anh, thuyền cảnh sát đã đến đủ, chen chúc đầy cả bến sông. Một số thuyền đang giam giữ những tên đầu sỏ trong đám tội phạm, hoặc chở người dân bị thương rời đi và vô số người khác đang lên thuyền.

Anh đứng tại ranh giới đường thủy và đường bộ, đối mặt với lựa chọn. Đêm đen mịt mù, dòng người tủa ra như ong vỡ tổ. Anh nên tìm kiếm Giản Dao trong núi hay quay người tìm kiếm theo đường thủy?

Bạc Cận Ngôn nhắm mắt, buộc bản thân gạt bỏ hết mọi tạp niệm và cảm xúc quay cuồng, trong đầu chỉ hiện lên phác thảo tên sát thủ kia và dáng vẻ của Giản Dao.

Hán không hề ẩn nấp trong Phật Thủ, vậy một năm qua, hán nhất định còn sắm một vai khác, một tay thiết lập vụ án ở Mỹ và hung sát Phó Từ Ngộ. Hán khát vọng tình yêu, kiểu tình yêu tuyệt vọng, mãnh liệt và chân thành tha thiết. Hán hoặc đồng bọn của hán biểu diễn những mảnh đời và chuyện tình bi thương sinh lý từ biệt. Ngay cả Ôn Dung và Khuru Tự Cẩm cũng như vậy.

Bây giờ, tất cả đều đã chết, hán cho nổ hết tất cả đạn dược được Phật Thủ cất giữ, tạo ra trận sạt lở khổng lồ trước nay chưa từng có, khiến lời tiên đoán về đại nạn kia rốt cuộc đã thành hiện thực, phá hủy cả tổ chức Phật Thủ, thậm chí đủ để hủy diệt cả thị trấn.

Vậy hán đang ở đâu. . .

Bạc Cận Ngôn mở mắt ra. Không, bây giờ, hán không ở đây, Giản Dao cũng vậy. Hán sẽ không để Giản Dao chết trong hỗn loạn và lặng lẽ. Như vậy sẽ chẳng có ý nghĩa gì, cũng không mang đến bất kỳ khoái cảm nào cả.

Hắn sẽ mang cô ấy đi.

Tương tự lại, khi vụ nổ xảy ra, khắp bầu trời bị nhuộm thành màu đỏ ối. Loạt lạc nhốn nháo, tiếng kêu than vang vọng khắp đất trời, chỉ có hắn dẫn một người phụ nữ rời đi. Khi hắn đứng trên thuyền và quay đầu nhìn lại, tất cả mọi thứ đều trở thành một bức phong nền. Điều này đã tạo nên một cuộc tình trời long đất lở đúng nghĩa. Một cuộc tình cô độc, lênh đênh, đối địch với cả thế giới đã mở màn từ giây phút đó. Hắn không kháng cự được, chính hắn sẽ trở thành nam chính trong câu chuyện, còn Giản Dao sẽ là vật thay thế mới. Tên sát thủ vừa gian xảo vừa cuồng vọng sẽ nhân cơ hội này mai danh ẩn tích.

Bến sông chính của trấn đã bị cánh sát khống chế. Nhưng phía sau hoặc trong núi chắc chắn có đường thủy bí mật, thuận tiện cho hắn dong thuyền đào tẩu. Chỉ cần hỏi thăm người dân lâu năm trong trấn, nhất định có thể tìm ra được.

Bạc Cận Ngôn đề đặt lồng ngực nhói đau âm ỉ, anh quay người nói với cánh sát vũ trang đang chỉ huy tình hình: “Lập tức điều động một chiếc thuyền. Tôi muốn đi cứu vợ mình.”

***

“Cốc, cốc, cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên. Derrick ngồi ở mũi thuyền quay đầu lại hỏi: “Chuyện gì?”

Giọng Giản Dao hơi đau đớn: “Derrick, tôi đau bụng quá, vừa rồi bị thương ở chỗ Phật Thủ.”

Derrick hoảng hốt chốc lát mới khẽ cười, dứt khoát kéo cửa khoang. Nương theo ánh sáng lơ mơ, hắn nhìn thấy đôi mắt cô lóe sáng. Hắn không ngờ người phụ nữ này cũng thật ghê gớm, muốn dùng thủ đoạn thấp kém như vậy lừa gạt hắn ư? Hắn cúi đầu nhìn cô.

Thân hình cao lớn của hắn gần như chắn hết cửa, nhưng Giản Dao không hề quẫn bách: “Tôi cần thuốc, anh lấy giúp tôi ít thuốc.”

Derrick chợt cúi thấp đầu, gương mặt gần như kề sát mặt cô. Giản Dao giật mình ngửa ra sau. Nụ cười trên mặt hắn càng rạng rỡ, đôi mắt lấp lánh nhìn xoáy vào cô: “Jenny, tôi không có thuốc. Chờ đến Myanmar, tôi sẽ tìm bác sĩ cho em.”

Giản Dao cúi đầu, lộ ra cằm cổ trắng ngần: “Lạc Lang đâu? Để Lạc Lang ra đây, anh ấy có thể chăm sóc cho tôi.”

Derrick đứng thẳng người lại, điềm nhiên nói: “Lạc Lang chết rồi. Em quên rồi sao? Đến lúc hắn chết, em vẫn không tha thứ. Hắn phải chết trong đau khổ.”

“Vậy sao?” Giản Dao ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm, đôi mắt sâu lắng như hồ nước trong đêm “Nhưng tôi đã tha thứ cho anh ấy rồi. Kể từ khi anh ấy nhảy xuống vách đá, tôi luôn hối hận. Tôi muốn nói cho anh ấy biết, tôi đã tha thứ cho anh ấy.”

Derrick nhếch môi cười, nhưng không nói gì.

Không để hắn có cơ hội tránh né, Giản Dao tiến lên một bước, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Derrick, anh kêu anh ấy ra đây. Tôi muốn nói với anh ấy lời anh ấy muốn nghe nhất.”

Đôi mắt Derrick tối đen như mực. Hắn yên lặng một lúc lâu, bỗng nghiêng đầu cười: “Thật khiến người ta cảm động! Người phụ nữ như em gian xảo quá rồi! Muốn lừa hắn ra để kim kẹp tôi sao? Không, vĩnh viễn không thể nữa rồi. Hắn không nghe được giọng nói của em đâu, Jenny.”

Ánh mắt Giản Dao vẫn trầm tĩnh và cương quyết.

Hắn quay người lại định kéo cửa khoang. Trong lòng cô biết rõ, lần sau chỉ sợ cánh cửa này sẽ không dễ dàng kéo ra như vậy. Cô lập tức chất vấn: “Derrick, Lạc Lang biết chuyện này không?”

Tay Derrick khựng lại.

“Biết rằng nhân cách luôn ẩn trong bóng tối như anh luôn chiếm lấy thân thể của anh ấy, sau đó hại chết người vô tội này đến người vô tội khác, trình diễn những câu chuyện tình yêu sóng gió, trải qua cuộc sống vừa giả dối vừa buồn cười thế này không? Nếu anh ấy biết, e là dù phải tự sát cũng không muốn để một người như anh tồn tại. Anh thừa biết điều này, đúng không? Anh ấy căm hận sự tàn ác trong thân thể, giống như căm hận những kẻ dơ bẩn kia. Anh ấy căm hận anh!”

Derrick ngẩng đầu nhìn cô, bắt gặp nụ cười lạnh lùng và chế nhạo trên gương mặt mềm mại thanh tú ấy: “Anh căn bản không hề tồn tại. Chỉ vì Lạc Lang muốn trốn tránh nội tâm của mình mới sinh ra thêm một nhân cách mà thôi. Khi anh ấy tỉnh táo thì ngay cả một tia nắng mong manh anh cũng không có cơ hội thấy được, đúng không? Chỉ khi ý chí anh ấy trầm luân, đánh mất chính mình thì anh mới có thể bước ra ngoài, điên cuồng tranh thủ thời gian gây án. Anh vội vã và giả dối như vậy là vì muốn tìm kiếm sự tồn tại của bản thân. Nhưng Derrick, anh vẫn không hiểu sao? Từ đầu đến cuối, anh hoàn toàn không phải là một con người thực thụ. Derrick, sự tồn tại của anh chỉ là một ảo giác, cho nên anh mới không ngừng theo đuổi cảm xúc và tình yêu hư ảo.”

...

“Rất có khả năng hắn bị rối loạn nhân cách kịch tính, nói cách khác chính là dấu hiệu tâm thần phân liệt.”

“Sâu trong cá tính của hắn ẩn giấu một mặt nhất gan, cho nên hắn chưa bao giờ giao đấu chính diện với chúng ta.”

“Thứ hấn truy tìm chính là một tình yêu long trời lở đất. Hấn mê muội vì nó, bởi vì chưa bao giờ có được nên si mê sâu sắc.”

...

Những suy đoán mà Bạc Cận Ngôn từng nói như tia chớp lóe lên trong đầu Giản Dao. Hóa ra, anh đã nói đúng hết. Anh đoán được đặc trưng hành vi của Derrick giống như được tận mắt thấy hấn. Một dòng nhiệt huyết trào dâng mạnh mẽ trong lòng Giản Dao. Cô biết đó là sức mạnh của tâm lý tội phạm, là sức mạnh của nội tâm đã giúp cô chiếm thế thượng phong về mặt tâm lý trong lúc điều đình với tên sát thủ liên hoàn tội ác tày trời này.

Derrick vẫn đứng yên nơi đó, các đốt ngón tay bầu chặt vào cửa đã trở nên trắng bệch. Tóc mái lòa xòa che đi con sóng ngầm ẩn sâu trong mắt hấn. Thế nhưng, điều Giản Dao chờ đợi chính là giờ khắc này, ngay khoảnh khắc hấn phân tâm và do dự. Khi cao thủ đánh giáp lá cà, chỉ cần một sai sót nhỏ cũng có thể trở thành biến số dẫn đến thành công.

Giản Dao nhắc chiếc ghế sắt bên tay đập về phía đầu hấn. Nhưng hấn đã kịp nghiêng người tránh thoát, cười gằn: “Jenny...”

Nào ngờ đây mới là thời khắc Giản Dao cần nhất. Khi chiếc ghế sắt rời tay, người cô cũng như dây cung phóng ra khỏi thuyền, “ầm” một tiếng hòa mình vào dòng nước xiết. Giản Dao nhất thời không biết mình ở đâu, thân thể quay cuồng trong nước, chỉ muốn bơi càng xa chiếc thuyền kia càng tốt. Thành linh, âm thanh tương tự vọng đến từ phía sau khiến cô kinh hoàng. Không lường được Derrick nở vút thuyền, nhảy xuống sông đuổi theo mình, Giản Dao đành gắng sức bơi đi.

Nhưng đối với một người chạy trốn mà nói, kinh khủng nhất chính là bị truy đuổi ráo riết phía sau. Dòng nước nhấp nhô cuộn cuộn nói cho Giản Dao biết họ đang ở vùng nước xiết. Thậm chí, cô còn loáng thoáng nghe được tiếng ầm ầm vang dội như thác đổ phía sau. Lòng Giản Dao chùng xuống, Derrick muốn làm gì? Lẽ nào hấn vốn định ôm cô chết chung nơi con thác dữ?

Nhưng mà, chuyện Giản Dao sợ hãi nhất đã xảy ra.

Một bàn tay lạnh lẽo bắt được mắt cá chân cô trong nước. Giản Dao chưa kịp vùng vẫy đã bị hấn lôi tuột về phía sau. Cả người cô chìm xuống nước, sau mấy phen độ sức vẫn lọt thỏm trong lòng ngực hấn. Derrick ghì chặt cổ cô, thả người xuôi theo dòng nước. Hấn cười khà khà bên tai cô, sau đó “suyt” một tiếng: “Nhìn kìa, Simon King của em đuổi đến rồi. Thế nhưng lần này, hấn không đuổi kịp chúng ta đâu.”

Đây có lẽ là một trong những thời khắc bi thương, tuyệt vọng nhất trong đời Giản Dao. Cô ở trong dòng nước đen ngòm, bị sát thủ liên hoàn lôi đến bên bờ vực cao chót vót. Còn ở nơi xa xa, một con thuyền sáng đèn đang đuổi theo về phía này. Có lẽ chỉ cần mười phút thôi là Cận Ngôn có thể đuổi kịp cô.

Nước mắt Giản Dao tuôn rơi.

“Đừng thương tâm.” Derrick thì thầm bên tai cô. “Tình yêu là vĩnh hằng, mà tôi xưa này đều không hề giả tạo. Tôi thật sự tồn tại trong sinh mệnh, trong lịch sử. Tôi là duy nhất, cũng là tất cả.”

Dòng nước xung quanh đột nhiên trở nên phẳng lặng và xiết nhanh đến lạ. Giản Dao cảm nhận được thân thể bỗng mất trọng lượng và bị cuốn xuống phía dưới. Sau đó, toàn bộ thế giới đều bị nước bao phủ, như một con dĩa trắng phau nuốt chửng lấy cô.

Chương 44

Khi Giản Dao tỉnh lại đã thấy mình nằm trên một bờ sông. Mưa ào ạt rơi trên nền trời tối đen như mực, âm thanh thác đổ vẫn vọng đến từ phía sau. Hóa ra thời gian không trôi qua quá lâu. Cô định ngồi dậy, nhưng toàn thân đau đớn rã rời, chân tay bủn rủn khiến cô miễn cưỡng lắm mới bò dậy nổi.

Cô lập tức thấy Derrick ở phía đối diện. Tình huống của hấn cũng như cô, nằm bên cạnh mép nước, toàn thân ướt đẫm, ánh mắt có chút mơ màng. Nhưng thân thể hấn khỏe mạnh hơn cô nhiều nên thoát cái đã tỉnh táo ngồi dậy.

Tay Giản Dao cắm sâu vào đất bùn bên cạnh, chạm được vào một tảng đá góc cạnh sắc nhọn. Quả nhiên trời cũng muốn giúp cô.

Derrick cười đắc ý, ngẩng đầu nhìn thác nước: “Jenny, thấy kích thích không?”

Giản Dao không nói lời nào.

Hấn tiến lên một bước: “Không phải bị dọa chết khiếp rồi chứ? Cho rằng tôi muốn cùng em tự sát à? Làm sao như vậy được? Tôi không hèn yếu như các người nghĩ đâu.”

Giản Dao gằn giọng: “Anh đã sớm biết rơi xuống sẽ không chết?”

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Type: Huyền

Khi Giản Dao tỉnh lại đã thấy mình nằm trên một bờ sông. Mưa ào ạt rơi trên nền trời tối đen như mực, âm thanh thác đổ vẫn vọng đến từ phía sau. Hóa ra thời gian không trôi qua quá lâu. Cô định ngồi dậy, nhưng toàn thân đau đớn rã rời, chân tay bủn rủn khiến cô miễn cưỡng lắm mới bò dậy nổi.

Cô lập tức nhìn thấy Derrick ở phía đối diện. Tình huống của hắn cũng như cô, nằm bên cạnh mép nước, toàn thân ướt đẫm, ánh mắt có chút mơ màng. Nhưng thân thể hắn khỏe mạnh hơn cô nhiều nên thoát cái đã tỉnh táo ngồi dậy.

Tay Giản Dao cắm sâu vào đất bùn bên cạnh, chạm được vào một tảng đá góc cạnh sắc nhọn. Quả nhiên trời cũng muốn giúp cô.

Derrick cười đắc ý, ngẩng đầu nhìn thác nước: “Jenny, thấy kích thích không?”

Giản Dao không nói lời nào.

Hắn tiến lên một bước: “Không phải bị dọa chết khiếp rồi chứ? Cho rằng tôi muốn cùng em tự sát à? Làm sao như vậy được? Tôi không hèn yếu như các người nghĩ đâu.”

Giản Dao gằn giọng: “Anh đã sớm biết rơi xuống sẽ không chết?”

Mắt Derrick đông đầy nét cười: “Đây chỉ là một trong những môn thể thao mạo hiểm tôi yêu thích thôi. Nếu không, chúng ta làm sao thoát thân được? Simon King như con chó săn cắn chặt chúng ta không nhả ra. Như vậy còn gì vui nữa.”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn phía sau lưng hắn. Nơi đó có một dòng suối nhỏ chảy vào đầm nước, uốn lượn quanh co dưới chân núi. Trong bóng đêm, một chiếc thuyền nhỏ đang neo cách đó không xa.

Lòng Giản Dao tức thì trĩu nặng. Cô nhận ra tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn. Hắn muốn đổi thuyền chạy trốn.

Derrick tiến thêm hai bước, Giản Dao gạt mình lùi tới sát đầm nước, đồng thời giọng hờn đá sắc bén như mũi dao kia lên: “Đừng đến đây!”

Derrick nhìn cô với đôi mắt lảng động như nước: “Em muốn làm gì? Em cho rằng chỉ một tảng đá còn con đây là có thể đối chọi với tôi à? Không đâu, bây giờ, cho dù em cầm một khẩu súng cũng không thắng tôi đâu. Hay em định trì hoãn thời gian? Ha ha... Jenny, lần này em không đợi được Simon đâu. Hắn căn bản không nghĩ chúng ta sẽ nhảy xuống vách đá, bởi vì người bình thường đều nghĩ làm thế chắc chắn sẽ chết. Lẽ nào em cho rằng hắn sẽ mạo hiểm một phần vận cơ hội đi theo chúng ta sao? Không, hắn sẽ tiếp tục truy đuổi về phía trước, đến khi hừng đông mới phát hiện bóng dáng của em đã mất. Còn em sẽ cùng tôi lên con thuyền này đi đến Myanmar. Từ nay chúng ta sống bên nhau, ngày này qua ngày nọ, năm này qua năm khác. Có thể một ngày nào đó trước khi em chết, Simon King sẽ tìm được em. Ai biết được.”

Từng câu nói của hắn như dao đâm đâm thẳng vào tim Giản Dao. Cô biết tất cả đều là thật, cũng biết nếu mình thật sự bước lên con thuyền này, thì chờ đợi cô chẳng qua cũng chỉ là cuộc sống như thế. Trên mặt cô không có bất cứ cảm xúc gì, hòn đá nắm trong tay vẫn bất động giờ cao. Cô cảm nhận được sâu trong nội tâm có một thứ đang tuôn trào mãnh liệt, không phải là nước mắt mà là máu.

Cô chợt nhớ đến ngày đầu tiên gặp được Bạc Cận Ngôn và Phó Từ Ngộ. Hôm ấy, Phó Từ Ngộ mặc áo len xám, mỉm cười thân thiện: “Em là Giản Dao?” Còn Bạc Cận Ngôn đứng trên tầng gác com lê chính chu, lạnh nhạt nhìn cô qua khung cửa sổ.

Cô bỗng cười, nụ cười rất khoan thai và bình tĩnh. Derrick nhìn nụ cười trên mặt cô, sắc mặt thoáng sa sầm.

“Anh quên rồi...” Giản Dao nhẹ nhàng nói: “Tôi còn có một lựa chọn nữa. Tôi thà chết trên con đường tôi tìm mà Bạc Cận Ngôn từng đi qua, cũng không muốn theo anh sống tạm bợ ở bất cứ góc ngách nào trên thế giới này.”

Sắc mặt Derrick tái nhợt trong nháy mắt: “Không...” Hắn muốn nhào qua nhưng đã muộn, mũi đá nhọn trong tay Giản Dao đã cắm chính xác vào yết hầu cô.

Cảm giác đau nhói truyền đến từ cổ, khoảnh khắc ấy Giản Dao cảm giác được cả thế giới đều an tĩnh như đã chết. Tiếng nước chảy rì rầm, tiếng mưa rơi tí tách đều lặng ngắt. Khuôn mặt Derrick méo mó phần nộ cũng nhòa dần trước mắt cô. Cô nhắm mắt lại, cõi lòng thầm thì: Em xin lỗi, Bạc Cận Ngôn! Em xin lỗi, em không thể sống bên anh nữa!

Không, cô không thể nghĩa tiếp như thế được, vừa nghĩ đã đau đến tận tâm can, cô sẽ mất đi can đảm tự sát. Cô biết mình không thể lên con thuyền này, một khi ve sầu thoát xác, e rằng Bạc Cận Ngôn sẽ khó mà tìm thấy cô. Từ giờ trở đi, nửa quãng đời sau, chờ đợi cô sẽ là bóng tối vô tận đã từng nuốt chửng Hàn Vũ Mông năm đó. Không, cô sẽ không để chuyện như vậy xảy ra. Cô sao nỡ để Bạc Cận Ngôn phải tìm kiếm mình cả đời cơ chứ?

Rời đi chính là ở lại. Rời khỏi cõi đời này nhưng vẫn sẽ được bầu bạn bên Bạc Cận Ngôn. Giống như chú chim nhỏ làm bạn với rễ cây, sau này, mỗi khi anh ngẩng đầu nhìn trời sẽ thấy được cô.

Nỗi thống khổ tột độ siết chặt trái tim cô, và những giọt nước mắt ào ạt tuôn trào đã sớm thấm ướt đôi gò má.

Cận Ngôn, em yêu anh bằng cả dũng khí và sinh mạng của mình!

...

“Giản Dao!”

Một tiếng thét như dốc cạn sức lực từ xa vọng đến. Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, Giản Dao đã sắp chìm vào con ác mộng đen tối, nhưng âm giọng ấy lại xé toạc màn mưa, xuyên qua thác nước, vượt mọi trở ngại, vọng đến tai cô. Rất đỗi quen thuộc, đau đớn khôn cùng và mạnh mẽ vô ngần, Giản Dao như thể được đánh thức khỏi con mộng. Cô choàng mở mắt, hòn đá nhọn trong tay đã nhỏ máu.

Cô quay phắt đầu lại, chỉ thấy trong thác nước mờ mịt khía thấp thoáng bóng người rơi xuống theo cột nước không lồ.

Trong giây phút ấy, tất cả mọi thứ xung quanh Giản Dao như vỡ vụn, ánh mắt của cô chỉ biết ngây dại tập trung vào cảnh tượng không biết là thật hay ảo giác.

Sắc mặt Derrick vừa kinh ngạc vừa tối tăm, nhìn chằm chằm bóng dáng đang rơi xuống đầm nước. Sau đó, hắn rút súng ống bên hông ra.

Như có một tia sáng nháy mắt bỏ ra từ thế giới trước mặt Giản Dao. Ý nghĩ một lòng tìm cái chết tức khắc biến mất, mong muốn sống sót mãnh liệt và khát khao ở bên Bạc Cận Ngôn lan khắp người cô. Hòn đá trong tay cô rơi xuống đáy, cô như một con báo săn lao phắt về phía Derrick. Hắn trở tay không kịp, khẩu súng bị lệch đi, viên đạn ghim thẳng vào trong nước.

Derrick tức giận đẩy cô ra, giờ súng trực tiếp nhắm mục tiêu. Song mặt nước chỉ còn một màu đen kịt, không biết Bạc Cận Ngôn còn sống hay đã chết. Derrick nheo mắt, nhìn chằm chằm vào bóng tối.

Giờ khắc này, xung quanh đầm nước yên tĩnh đến lạ. Nhưng Giản Dao biết, đây là thời khắc sống còn, Derrick giết Cận Ngôn, hay Cận Ngôn giết Derrick, phải xem phát súng này. Cô cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong tình huống bình thường, Bạc Cận Ngôn sao có thể là đối thủ của trùm tội phạm số một này?

Không gian xung quanh tối đen như mực. Lòng Giản Dao như có ngọn lửa nhen nhóm. Đầu óc cô nhanh chóng xoay chuyển, gần như dựa vào trực giác và can đảm, rành mạch cất lời: “Anh Lạc, em biết cuối cùng anh nhất định sẽ xuất hiện.”

Mây Derrick cau chặt, sau đó lộ ra nụ cười châm chọc: “Em im đi!”

“Derrick!” Giản Dao bỗng kêu lên với giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, lạ lẫm và quái gở: “Anh Lạc đang đứng sau lưng anh kia!”

Mắt Derrick rét lạnh, tiếng súng bất ngờ vang lên!

Là hai tiếng súng vang lên, cùng lúc. Một người cầm súng nhô lên khỏi mặt nước. Sau đó, Giản Dao thấy thân thể Derrick và người trong nước nghiêng ngã. Nỗi kinh hãi và đau khổ phút chốc siết lấy trái tim Giản Dao. Cô cuống cuống chạy về phía anh, ôm chầm lấy anh. Lúc này cô thấy vũ vai phải của anh bị trúng một phát đạn, máu chảy ròng ròng, nhưng vẫn đứng vững. Giản Dao thổn thức gọi tên anh: “Cận Ngôn, Cận Ngôn!”

Bạc Cận Ngôn để cô tựa vào ngực mình, thì thầm trách yêu: “Sao em có thể tự sát chứ? Khoảnh khắc nhìn qua ống nhòm... anh suýt nữa rơi xuống địa ngục.”

Giản Dao vừa khóc vừa ôm chặt anh, họ cùng quay người nhìn bóng dáng Derrick đã ngã khụy xuống đất. Bạc Cận Ngôn nhắm súng vào hắn, từ từ đến gần.

Máu không ngừng rỉ ra từ vết thương trên ngực, Derrick nằm trên mặt đất thoi thóp, nhưng hắn vẫn nhếch miệng cười cười.

“Không ngờ...” Hắn thở hổn hển, “Phát súng này tôi lại thua cậu.”

“Tôi đã sớm nghĩ đến rồi.” Bạc Cận Ngôn chậm rãi nói: “Nhờ mưu kế anh ban tặng, tôi đã sống trong bóng tối gần một năm. Vậy nên mắt tôi thích ứng với đêm đen tốt hơn mắt anh nhiều.”

Giương mặt Derrick lộ ra nụ cười giễu giợt, hắn từ từ giờ súng lên. Mây Bạc Cận Ngôn nhíu chặt. Anh dùng thân mình che chắn cho Giản Dao, hòng súng vẫn nhắm vào Derrick, ngón tay chậm chậm kéo cò.

Derrick bỗng nhắm hai mắt lại, thần sắc đau đớn, khẽ khàng rên rỉ. lát sau, hắn mở mắt nhìn Bạc Cận Ngôn và Giản Dao chằm chằm rồi đột ngột cất tiếng cười kỳ dị. tiếng cười ấy vừa bi thương, vừa ôn hòa và cả cảm giác thoải mái thanh thản sau khi cởi bỏ tất cả nguy trang xảo trá.

Hắn thì thào: “Hóa ra cậu ta luôn để em đứng phía sau như vậy.”

Giản Dao thoáng thảng thốt, còn về mặt Bạc Cận Ngôn vẫn điềm tĩnh như thường.

Derrick giờ súng, viên đạn nhanh như cắt xuyên qua huyết thái dương của hắn.

Trong không gian u tối chỉ còn tiếng mưa vẫn ào ạt rơi xối ướt mặt đất dưới chân. Nơi bờ sông sát miệng vực đã có không ít đèn pin cảnh sát rọi đến. Bạc Cận Ngôn kéo Giản Dao vào lòng, hai người ôm chặt lấy nhau. Phía sau họ là thác nước hùng vĩ cao nghìn trượng tung bọt trắng xóa trông đêm tối và

đầm nước phẳng lặng, trong veo như mặt gương soi. Ánh sáng lấp lóa hắt trên mặt nước, chiếu rọi những hòn đá sừng sững tĩnh lặng dưới đầm như đôi mắt vẫn chăm chú nhìn họ từ đầu đến cuối.

***

Vài ngày sau, tại một viện điều dưỡng yên ắng, ánh hoàng hôn rực đỏ phủ kín sân cỏ thưa thớt bóng người. Một cô gái ngồi lặng lẽ trên băng ghế dài màu trắng, thần thờ ngắm đàn bồ câu vỗ cánh bay vọt trên bãi cỏ. Bóng dáng cô hao gầy trầm lắng, không biết đã ngồi đó bao lâu. Quản lý và trợ lý đứng ở phía xa lặng người nhìn bóng lưng cô đơn của cô.

“Cô ấy vẫn chưa thể quay lại làm việc sao?” Quản lý hỏi thăm.

Cô trợ lý gật đầu, mắt đỏ hoe: “Chị ấy vẫn như vậy, em thấy... chị ấy không thể nào... làm việc được nữa.”

Quản lý cũng hít sâu, khẽ vỗ vai cô gái: “Được, tôi biết rồi.” Im lặng hồi lâu, anh ta nói tiếp: “Nói thật, tôi rất hối hận. Nếu sớm biết thế này tôi đã không xếp lịch trình cho Hiểu Triết dày đặc như thế, để cô ấy có nhiều thời gian ở bên anh ta hơn.”

Cô trợ lý òa khóc.

Hoàng hôn từ từ phủ xuống, nắng chiều óng ánh cũng dần khuất lấp sau những rặng cây. Kim Hiểu Triết vẫn không nhúc nhích, ngược mắt nhìn về phía Tây Nam. Cô trợ lý cảm áo khoác cùng người quản lý định tiến lên thì chợt nghe thấy sùnn núi phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Có người chạy đến.

Nơi này đã bị họ bao hết, không lý nào có người xông vào được. Người quản lý nhanh chóng quay đầu ại, sau đó trợn mắt trừng trừng. Cô trợ lý cũng há hốc miệng, ngón tay run run chỉ vào người đang chạy đến: “Anh, anh... Ma...”

Người nọ chẳng buồn đếm xỉa đến hai con người đang kinh hãi tột độ kia, chỉ đảo mắt nhìn xung quanh: “Cô ấy đâu? Người đâu?” Sau đó, anh nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở băng ghế trên bãi cỏ.

Cả người anh như bị điểm huyết, rõ ràng đã chạy đến đầu nướn mồ hôi mà giờ lại đứng yên bất động. Anh lẳng lặng nhìn cô, sau đó bật cười, bước từng bước đến phía sau cô.

Trợ lý và quản lý của Kim Hiểu Triết đứng đơ không biết nên vui hay nên buồn. Cuối cùng hai người họ đều che mặt, khóc nức lên.

Phương Thanh đi về phía sau cô. Từ góc độ này, anh chỉ thấy được tóc cô vẫn chải chuốt gọn gàng, gương mặt trang điểm nhẹ, mặc chiếc váy xinh đẹp yêu kiều. Có điều, hai tay cô đặt trên gối đã siết chặt thành nắm đấm, trong đôi mắt phủ kín một màu đen lạnh lẽo.

Phương Thanh cảm thấy trái tim mình đau đến chết lặng. Anh vịn tay lên lưng ghế, khẽ gọi: “Hiểu Triết.”

Kim Hiểu Triết từ từ quay đầu lại.

Bốn mắt họ chăm chú nhìn nhau, trên bãi cỏ có gió nhẹ thổi qua, lay động áo sơ mi đồng phục cảnh sát và vạt váy của cô.

“Có phải em đang nằm mơ?” Cô thăm thì.

“Không phải nằm mơ, không phải mơ!” Phương Thanh nắm lấy tay cô đặt lên ngực mình. “Xin lỗi Hiểu Triết, anh trở về rồi! Lúc ấy, anh cho rằng mình không về được nữa. Nhưng anh...” Anh bật cười, “Anh trở về rồi, anh còn sống và đã trở về đây!”

Nước mắt Kim Hiểu Triết rơi xuống, cô cố gắng đứng dậy nhưng Phương Thanh không sao kiềm chế được cảm xúc mãnh liệt trong lòng, vội ôm siết lấy cô. Cô cũng ôm chặt anh, bật khóc nức nở: “Em nghĩ anh thật sự không về nữa. Anh gọi điện thoại nói như vậy, gọi nói như vậy, em cho rằng mình cũng chấm dứt rồi, cuộc đời này kết thúc thật rồi.”

Khóc mất Phương Thanh đỏ ửng: “Anh xin lỗi, anh xin lỗi, lúc đó anh thật sự...” Cho rằng mình đã chết rồi.

Hai người ôm nhau khóc hồi lâu. Lát sau, Kim Hiểu Triết mới ngược mắt nhìn anh, hỏi rõ ngọn nguồn: “Rất cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Phương Thanh khẽ cắn môi: “Anh cảm thấy... là trời cao phù hộ cho anh, để anh toàn mạng trở về bên cạnh em. Anh luôn cho rằng, một người cả đời bắt người xấu, làm chuyện tốt như anh, ông trời sẽ nhìn thấy thôi, hóa ra ngài đã nhìn thấy thật.”

Phương Thanh thật sự không nhớ rõ tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm đó. Nhưng anh không bao giờ quên được cảnh tượng ngôi miếu đó đổ sụp xuống, dòng lũ cuộn cuộn có thể chôn vùi tất cả và tượng Phật cao lớn kia ngã về phía anh.

Anh tỉnh lại đã là đêm ngày thứ hai, phát hiện mình nằm trên một con thuyền, Bạc Cận Ngôn, Giác Dao và An Nham đều có mặt. Bên cạnh còn có Cố Bằng Bằng đang được cấp cứu.

“Sao tôi...” Giọng anh khô khốc.

Bạc Cận Ngôn hiền hòa nhìn anh: “Phương Thanh, mạng của anh lớn lắm.”

Anh ngẩn ngơ, hóa ra là bức tượng Phật kia đã cứu anh. Khi tượng Phật ngã xuống, bụng tượng vỡ tan tành, vừa vụn che phủ toàn thân anh. Đêm đó, vô số đất đá trôi xuống, chất cao tầng tầng vùi lấp anh bên dưới, nhưng may phần lưng tượng Phật vô cùng rắn chắc đã bảo vệ cho anh. Khi trời hừng sáng, các cảnh sát lần nữa quay lại đào bới nơi anh gặp sự cố. Thật không ngờ kỳ tích xuất hiện, họ tìm được anh trong tình trạng vẫn còn hô hấp, trên thân thể không có vết thương trí mạng nào, bèn lập tức cứu anh ra...

Nước mắt Kim Hiểu Triết không sao ngừng rơi được. Phương Thanh nhìn cô cười đôn hậu, cúi đầu hôn cạn từng dòng nước mắt cho cô. Ánh tà dương cuối cùng đã tan biến, hai người lẳng lặng ngồi tựa sát vào nhau trên băng ghế, sâu sắc cảm nhận một điều: Hóa ra năm tháng chưa bao giờ phụ bạc họ, mơ ước và tình yêu chưa bao giờ bị lãng quên.

***

Một thang sau, ngày nắng sớm rực rỡ, An Nham mặc áo sơ mi trắng và quần dài màu đen, đeo ba lô, đạp xe đạp đi làm như ngày thường. Chỉ là chiếc xe đạp hàng hiệu cực kỳ phong cách của cậu đã đổi thành chiếc xe bình thường có chỗ ngồi phía sau và giỏ xe phía trước. Tuy mỗi lần đạp xe này ra đường cậu đều có cảm giác như đang tự “đim hàng” bản thân, nhưng chịu thôi, có người thích đi nhờ xe của cậu mà.

Thật ra cậu chỉ đạp đến khu nhà kế bên rồi dừng lại, sau đó ấn chuông xe. Một phút sau, một cô gái chạy ào xuống, đầu tiên nhét bánh mì vào miệng cậu, sau đó nhảy lên chỗ ngồi phía sau: “Đi thôi, hoàng tử máy giám sát!” Tây cô nhẹ nhàng vịn lấy eo cậu, An Nham cười tủm tỉm, bắt đầu thông thả đạp xe.

Những tán liễu bên đường buồn rầu đong đưa theo làn gió mát. Lúc chạy ngang qua tòa nhà văn phòng Cục cảnh sát, anh bảo vệ nhìn theo bóng hai người họ với ánh mắt hâm mộ xen lẫn ghen tỵ. An Nham thầm cười đắc ý.

Xe nhanh chóng đi đến dưới sảnh tòa nhà công ty của Cố Băng Băng. Cô phải đi lên rồi, nhưng vẫn bịn rịn đứng bên cạnh xe không nhúc nhích. An Nham cúi đầu nhìn cô. Cố Băng Băng bất chợt ngẩng đầu hôn lên má cậu, cười rạng rỡ: “Em đi làm đây, anh cũng nhanh đi, đừng đến trễ.”

Thế mà An Nham vẫn nhìn cô chăm chú: “Mấy ngày này anh đều suy nghĩ, có nên học theo anh Phương Thanh, thuê vệ sĩ cho em không?”

Cố Băng Băng biết cậu luôn canh cánh trong lòng chuyện lần trước, bèn lắc đầu an ủi: “Như vậy không được thoải mái cho lắm. Sau này em sẽ cẩn thận. Là bạn gái của thần thám, em sẽ không để người ta bắt đi nữa đâu. Hơn nữa, anh xem, bây giờ nhà em cũng chuyển đến cạnh nhà anh rồi. Anh còn giới thiệu việc làm cho em, chỉ cách Cục Cảnh sát 100 mét thôi, em đi gặp mặt bạn bè mà anh cũng hộ tống như hình với bóng... An Nham, em thấy như vậy thật sự đủ rồi. Lẽ nào hai chúng ta phải dán lấy nhau như cặp song sinh cơ thể dính liền sao?”

Mặt An Nham nóng bừng vì lời nói của cô, “à” một tiếng rồi quay người đạp xe đi. Cố Băng Băng nhìn theo bóng lưng cậu, hớn hờ gọi với theo: “Này, tối nay em nấu cơm cho anh ăn nhé?”

An Nham lập tức phanh gấp, quay đầu nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời: “Được.”

...

Thời gian trôi đi từng giờ từng phút, nguy hiểm hay thương tổn có thể vẫn rình rập đâu đây. Nhưng cuối cùng, điều khiến chúng ta tiếp tục tiến về phía trước là gì? Chính là trái tim kiên định.

Hiện tại, việc cả ngày cậu đều cố gắng ở bên cạnh Cố Băng Băng quả thật khiến An Nham có chút xấu hổ. Nhưng mỗi lần nhớ lại chuyện hôm đó, cậu vẫn run lên từng cơn. Lúc ấy, nếu có giây phút yếu đuối và chần chừ, có lẽ Cố Băng Băng sẽ không thể cứu được.

Nói cách khác, có thể cứu sống Cố Băng Băng là nhờ cả vào chính cô, một người con gái thông minh kiên cường với trái tim kiên định, luôn vững tin rằng anh người yêu cảnh sát nhất định sẽ cứu được mình.

...

Khi An Nham phát hiện Cố Băng Băng trong rương nước, nỗi sợ hãi và đau khổ như móng vuốt sắc nhọn bóp nghẹt trái tim cậu. Lúc đó, cậu quả thật đã tuyệt vọng, khó chấp nhận được sự thật trước mắt, mãi đến khi đồng nghiệp nắm vai bảo cậu rời đi.

Đúng lúc này, có một ý nghĩ cố chấp hiện ra trong đầu cậu: Cố Băng Băng không thể chết được, cậu phải cứu cô!

Ý nghĩ này đương nhiên không kỳ trí, thậm chí là mù quáng. Nhưng cậu nhớ đêm trước khi ly biệt, cô gái thuần khiết xinh đẹp này đã dâng hiến tất thảy cho cậu. Sự lệ thuộc và kỳ vọng như thế khiến cậu không tài nào chấp nhận được cái chết của cô. Dù lúc này, cô gái nằm trong lòng cậu đã không còn thở nữa.

Đầu óc cậu sinh viên khoa học tự nhiên buộc phải tập trung suy nghĩ, tìm kiếm tất cả dấu vết có thể chứng thực Cố Băng Băng còn sống. Đầu tiên cậu chú ý đến nước trong rương vẫn đang dâng lên với tốc độ ổn định. Điều này có nghĩa là do con người điều khiển để nước chảy vào rương. Cũng tức là, kết hợp tốc độ dâng lên, chiều dài, chiều rộng, chiều cao của rương và thể tích của Cố Băng Băng, cậu có thể tính được cô đã bị ngập nước bao lâu và đã bị nhấn chìm bao nhiêu phút.

Một tia sáng thần kỳ lướt qua tâm trí cậu. An Nham nhớ đến từng giây từng phút hai người hôn nhau đến gần như ngạt thở, nhưng Cố Băng Băng lại đắc ý khoe: “Hơi của em dài lắm... thì nín thở với người ta chưa thua bao giờ.” Và nếu cô bị chìm nước trong trạng thái tỉnh táo thì sao trên nắp và trong gương không có bất cứ dấu vết gãy gập nào?

Cô là cô gái thông minh, là nhà vô địch cosplay, cô có ý thức giữ sức chờ được giải cứu. Ý nghĩ này hết như một cây kim đâm nhói tim An Nham. Thời gian bình thường chết đuối là 6 phút, nhưng nếu Cổ Bằng Bằng cố ý nín thở, có lẽ sẽ duy trì được 8 – 9 phút, thậm chí là 10 phút. Cậu tính nhẩm trong đầu như một chiếc máy tính đang vận hành điên cuồng. 10 phút, thời gian cô bị nhấn chìm trong nước chỉ mới 10 phút.

Cậu luồng cuống đặt cô trên đất, bắt đầu ấn ngực cô và hô hấp nhân tạo... Mấy cảnh sát vũ trang bên cạnh khuyên can đều vô ích, đoán cậu đã mất lý trí rồi. An Nham hét to: “Đừng phiền tôi!” Rồi ấn hết lần này đến lần khác. Hốc mắt An Nham đã giàn giụa nước mắt, cậu phát ra tiếng nghẹn ngào cầu khẩn... Cô gái vốn đã ngừng thở bỗng ho ra một ngụm nước, chậm rãi mở mắt nhìn cậu...

Nếu hỏi tôi tình yêu là gì? Là vừa gặp đã động lòng, là thẹn thùng, can đảm tiếp cận và tìm hiểu nhau, hay là nỗi nhớ nhung và âu yếm vô cùng vô tận. Cuối cùng là anh nắm lấy tay em, ngắm cả bầu trời đêm lấp lánh ánh sao.

***

Đó là một buổi sáng thật lâu về sau.

Một người mẹ đảm đang như Giản Dao đã thức dậy từ sớm. Cô đánh thức hai đứa con dậy, cho bọn trẻ ăn sáng rồi dạy chúng làm bài tập. Xong mọi việc đã là 10 giờ sáng. Cô nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, dịu dàng bảo: “Đi thôi, chúng ta đi thăm bố nuôi.”

Cậu con trai Bạc Giản hỏi ngắn gọn: “Bố đâu ạ?”

Giản Dao còn chưa kịp đáp thì cô con gái Bạc Dao đã lên tiếng: “Còn phải hỏi nữa sao? Nhất định là bố đi trước rồi, năm nào cũng vậy mà.”

Giản Dao cười xòa, dẫn hai đứa bé lên xe.

Nghĩa trang ở phía Tây ngoại ô thành phố, họ phải ngồi xe khá lâu mới đến nơi. Lúc này, mưa bụi lay phây giăng kín ngọn núi xanh tươi bát ngát. Xe dừng lại, hai đứa bé nghịch ngợm chạy lăng xăng bên lối đi. Giản Dao đi sau bọn trẻ, ba người nhanh chóng đến nơi.

Cỏ cây hai bên đường đã mọc rất cao, các phần mộ nối nhau liên tiếp. Vào mùa này nơi đây chẳng có lấy một bóng người. Từ đằng xa, Giản Dao nhìn thấy Bạc Cận Ngôn ngồi một mình trầm tư bên cạnh mộ của Phó Từ Ngộ.

Anh mặc vest đen và áo sơ mi trắng chần chu, lịch thiệp, làm nổi bật vóc dáng gầy gò như thể mấy năm qua không có gì thay đổi. Khuôn mặt anh trắng trẻo, tuấn tú với sống mũi cao thẳng và mái tóc ngắn mềm mại. Nghe thấy tiếng trẻ con chạy đến, anh ngẩng đầu lộ vẻ mặt nghiêm khắc: “Bạc Giản, Bạc Dao, không được làm ồn ở đây.”

Bạc Dao lè lưỡi với anh, còn Bạc Giản đứng khoanh tay hờ hững nhìn bố đang ngồi dưới đất.

Giản Dao cười đi đến. Bạc Cận Ngôn ôm cô vào lòng rồi cúi đầu hôn một cái. Giản Dao biết, ngày này hằng năm là thời điểm chồng mình cần được an ủi nhất. Bởi vậy, cô không hề nói gì, chỉ lặng lẽ nắm tay anh thật chặt. Hai người cùng nhìn Bạc Giản và Bạc Dao đặt hoa tươi và rượu vang trước mộ, đồng thanh gọi: “Bố nuôi.”

Gia đình họ ở nghĩa trang một lúc rồi lên xe ra về. Lúc này, Bạc Giản ngồi phía sau thỏ thẻ: “Mẹ, hôm nay tâm trạng cả nhà không tốt, vậy có thể đi ăn lẩu cá không ạ?”

Bạc Dao nhăn mày: “Ghét nhất là ăn cá.”

Bạc cận ngôn khẽ cười: “Ồ, con thật không biết thương thức. Bà Bạc, hôm nay anh cũng muốn ăn cá.”

Bạc Dao gào lên: “Mẹ, đừng mà!” Bạc Giản cười hí hửng nhưng vẫn chú ý đến vẻ mặt của mẹ.

Là bà chủ trong gia đình, Giản Dao đang lái xe cũng không nhịn được cười: “Được rồi, đi ăn lẩu cá. Bạc Dao, mẹ mua cho con một phần com niêu con thích nhất nhé.”

“Oh yeah!” Lần này Bạc Dao reo vui.

Mưa phùn vẫn bay lất phất, Chiếc xe Grand Cherokee man theo con đường trên núi dẫn chạy về phía thành phố với những tòa cao ốc san sát.

...

Rất nhiều năm sau, khi tôi hồi tưởng lại chuyện xưa vẫn nhớ đến căn biệt thự lưng chừng núi kia, nhớ đến dáng vẻ anh mặc áo choàng tắm đứng trên bậc thang cao cao hướng mắt về phía tôi, cũng nhớ đến Phó Từ Ngộ lắc lư ly rượu vang trong đêm, mỉm cười nói: “Em có thể đi nhiều hơn một bước không? Ngày trước, anh đã phải đi rất nhiều bước mới đến được bên cạnh cậu ấy.”

Nhớ đến vụ án “Cỗ máy giết người”, lần đầu tiên tôi thấy nụ cười vừa kiêu căng vừa lạnh nhạt của anh, tôi biết trên đời này không người đàn ông nào thông minh hơn anh cả. Tôi cũng nhớ lại những ngày bị Tạ Hàm giam cầm và hình ảnh anh mặc áo khoác đen đi về phía tôi, ánh mắt liêu lỉnh, giọng nói khàn khàn, nhưng tôi biết trong mắt anh chỉ có tôi thôi. Và cả trong kho hàng tâm tôi khiến chúng tôi tan nát cõi lòng kia hay dưới đầm nước sâu hun hút bên cạnh vách đá, mỗi lần như thế anh vẫn luôn kiên định đi về phía tôi.

Tôi nghĩ, cuộc đời này của mình không còn gì tiếc nuối nữa. Tôi từng có một nhóm bạn thân cùng chung chí hướng, đầu giữa đường có vài người đã phải chia ly. Tôi cũng như anh, tung hoành nơi ranh giới giữa bóng tối và ánh sáng, từng thấy sự xấu xa lệch lạc nhất của thế gian này, từng thấy những linh hồn đau khổ chờ đợi cứu rỗi, từng thấy rất nhiều, rất nhiều trái tim ấm áp và bị thương.

Chú chim dừng chân nghỉ ngơi trên thân cây bám rễ sâu vào lòng đất, một đời một kiếp luôn hướng về ánh sáng mà không biết mỗi một. Chúng cứ thế bầu bạn bên nhau đến răng long đầu bạc

- Hoàn chính văn -

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Ngoại truyện: Chuyện nhổ răng

Type: Huyền

Một buổi sáng, Giản Dao tỉnh giấc đột nhiên thấy răng đau nhức, đau đến mức không chịu nổi. Bạc Cận Ngôn liền đưa cô đến bệnh viện của Phó Từ Ngộ. Phó Từ Ngộ lập tức tìm chuyên gia nha khoa đến chẩn đoán, cuối cùng kết luận Giản Dao mọc răng khôn rồi, phải nhổ thôi.

Phó Từ Ngộ đi làm thủ tục nộp viện phí, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao ngồi trong hành lang đợi phẫu thuật nhổ răng. Răng Giản Dao đau quá, Giản Dao đành nói vài chuyện dí dỏm để phân tán sự chú ý của mình.

“Này, anh nói xem, em bỗng nhiên mọc răng “khôn” có phải vào vì trí não đã thông minh hơn nhiều nên mọc ra không?”

Bạc Cận Ngôn trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Cho dù chúng ta giả định tiền đề hoang đường “răng khôn = răng của trí không” này thành lập...” Anh liếc mắt nhìn cô: “Thì chẳng phải biểu thị trí tuệ của em yếu kém nên mới cần mọc thêm một cái răng sao?”

Giản Dao nghẹn lời: “... Cận Ngôn, tự nhiên em thấy không muốn nói chuyện với anh nữa.”

Phó Từ Ngộ cảm biên lai nộp tiền vội vàng chạy đến thì bắt gặp hình ảnh hai vợ chồng kè cận trò chuyện “ngọt ngào”. Là một người bạn già lâu năm, anh bỗng nổi hứng trêu chọc Bạc Cận Ngôn. Anh tỏ vẻ nghiêm túc vẫy vẫy tay với Cận Ngôn, gọi một mình ông bạn ra nói chuyện riêng.

“Cậu biết mức độ đau đớn của quá trình trong và sau khi nhổ răng khôn không?”

Bạc Cận Ngôn thờ ơ đáp: “Dĩ nhiên biết rồi.”

Tuy sở trường của anh là bắt tội phạm, nhưng một thiên tài như anh đương nhiên cũng có hiểu biết cơ bản về y khoa. Mặc dù anh chưa từng thấy quá trình nhổ răng, nhưng đại khái cũng biết là tiêm thuốc tê, nhổ răng, sau đó nghỉ ngơi mấy ngày. Chỉ là một tiểu phẫu đơn giản thôi mà!

Phó Từ Ngộ cảm thấy vô cùng cần thiết miêu tả “sinh động tí mỉ” với Cận Ngôn, bèn nói: “Trước tiên là tiêm thuốc tê vào nướu.”

“Chuyện này ai cũng biết.”

“Sau đó...” Phó Từ Ngộ cố tình hạ thấp giọng, “Đưa một công cụ tên là “bẫy răng” vào miệng, trực tiếp nạy lòng chiếc răng ra.”

Bạc Cận Ngôn giật mình: “... Nạy ra?”

“Sau đó dùng kim trực tiếp nhổ chiếc răng ra, mà phải dùng lực mạnh mới có thể nhổ được cả chân răng.” Phó Từ Ngộ nói một hơi không ngưng nghỉ. “Tôi làm nghề y nhiều năm, phải thừa nhận kiểu tiểu phẫu nhổ răng đơn giản này rất tàn nhẫn hung bạo, máu me ghê rợn.”

Bạc Cận Ngôn “ồ” một tiếng, dù hai tay vẫn nhét trong túi quần ra vẻ ung dung kiêu ngạo nhưng ánh mắt anh đã có phần dao động.

Phó Từ Ngộ nén cười, tiếp tục dọa dẫm “Khó chịu nhất là vài ngày sau khi tiểu phẫu. Răng rất đau, thậm chí có bệnh nhân uống thuốc giảm đau rồi vẫn không ngủ được. Chắc chắn, cậu có thể tưởng tượng là đau cỡ nào rồi đấy.”

Bạc Cận Ngôn im lặng. Phó Từ Ngộ khề vổ vai anh: “Tôi còn có ca phẫu thuật, chăm sóc cô ấy nhé. Đi đây.”

Lúc trở về bên cạnh Giản Dao, sắc mặt Bạc Cận Ngôn khá khó coi. Nhưng Giản Dao không chú ý đến anh, vì hiện tại cô đang nghĩ một chuyện khác.

“Cận Ngôn này.” Cô ghé vào tai anh thăm thẳm, “Lát nữa lúc em nhổ răng, anh đừng xem được không?” Nghĩ bằng đầu ngón tay cũng biết nhổ răng nhất định bộ dạng xấu xí nhường nào, cô không muốn bị anh nhìn thấy.

Nào ngờ vừa nói xong, Bạc Cận Ngôn đã nhìn cô với ánh mắt... sâu lắng và kiên nhẫn đến lạ. Sau đó anh dang nhẹ tay ôm cô vào lòng.

“Được.” Giọng anh vô cùng dịu dàng yêu thương.

Cô ngạc nhiên: “Hà?” Sao anh lại...

Giản Dao nhanh chóng được bác sĩ dẫn vào phòng phẫu thuật. Vì tiêm thuốc tê nên cả quá trình nhỏ răng vô cùng yên ắng. Bạc Cận Ngôn nghiêm túc tựa lưng vào tường, lúc này anh nhìn thấy một bệnh nhân nam đi vào phòng khác kế bên cùng bác sĩ.

Lát sau, Bạc Cận Ngôn đứng bật dậy, ngang nhiên đi vào theo. Do anh ăn mặc chỉnh chu, dáng vẻ cao ráo, khí chất hơn người, bệnh nhân đang đứng cạnh bàn phẫu thuật cứ nghĩ anh là nhân vật quan trọng nào đó, còn bác sĩ thì cho rằng anh là người nhà bệnh nhân, thế nên không ai đuổi anh ra cả.

Bạc Cận Ngôn còn khẽ gật đầu voi họ nữa.

Anh cảm thấy mình thật sự quá thông minh, dù không đành lòng xem Giản Dao nhổ răng, nhưng quan sát quá trình người khác nhổ răng thì anh vẫn đảm bảo giữ được tỉnh táo và cơ trí. Như vậy, anh có thể nắm rõ quá trình phẫu thuật của Giản Dao, sau khi về nhà sẽ chăm sóc cô được tốt hơn.

Bác sĩ bảo bệnh nhân nam kia há miệng ra, luôn mũi tiêm chứa thuốc mê vào nướu, rồi đưa kim vào miệng anh ta và dùng sứ nhỏ, nhỏ, nhỏ ra.

Bệnh nhân vẫn bất động, nhưng vẻ mặt đau đớn khó mà hình dung.

Một tiếng “keng” vang lên, chiếc răng bị ném vào khay inox. Bạc Cận Ngôn nhanh chóng nhìn lướt qua.

Bác sĩ cầm lấy kim chỉ bắt đầu tiến hành khâu trong miệng bệnh nhân. Biểu hiện nén đau của bệnh nhân càng lộ rõ trên mặt, muốn nói chuyện nhưng lại không thể.

Thật ra anh ta muốn nói là, quả thật quá trình nhổ răng khiến anh ta có cảm giác rất khó chịu. Nhưng quý ông xa lạ này sao anh đứng lì ra đấy vậy? Lại thêm vẻ mặt lạnh lùng và ánh nhìn sắc bén nữa. Tuy đáng vẻ anh rất tuần tú, nhưng tôi thật sự bị anh nhìn chòng chọc đến toàn thân vô cùng bứt rứt đấy!

Đúng lúc này, phòng khám kế bên truyền đến tiếng gọi của y tá: “Người nhà bệnh nhân Giản Dao đâu? Cô ấy nhổ răng xong rồi.”

Bạc Cận Ngôn lập tức quay người, sai bước lướt đi như con gió.

Giản Dao cắn miếng bông gòn, ngồi dậy khỏi giường nhổ răng, vừa quay người đã nhìn thấy anh.

“Đau không?” Bạc Cận Ngôn ân cần hỏi han.

Giản Dao không thể nói chuyện, đành lắc đầu rồi liếc nhìn anh. Thuốc tê còn chưa tan cơ mà, Bạc đại thần thông minh tuyệt đỉnh thế mà lại hỏi một câu nhạt nhẽo nhất trong đời như thế.

Tiếp theo, Giản Dao mới phát hiện cả người Bạc Cận Ngôn đều khác thường. Bình thường, dù hai người thân mật nhưng khi ra ngoài sẽ không quá tình tứ ngọt ngào, cùng lắm chỉ là đi sóng vai nhau. Nhưng hôm nay sau khi nhổ răng xong, từ lúc lấy thuốc đến lúc truyền dịch, từ lúc trên xe đến khi đã về nhà, Bạc Cận Ngôn luôn nắm tay cô, không nói lời nào.

Về đến nhà, Giản Dao kéo tay anh ngồi xuống sofa. Cô đã có thể mở miệng nói chuyện, chỉ chi vào nửa bên mặt vừa bị nhổ răng: “Bây giờ đau lắm, nhưng không đến mức không chịu được, anh đừng lo.”

Cô nói thật, nhưng rõ ràng Bạc Cận Ngôn tỏ vẻ không tin. Nhận thức của anh đã hoàn toàn bị miêu tả của Phó Tử Ngộ và cuộc tiểu phẫu tận mắt chứng kiến lần ất hoàn toàn. Anh ân cần đưa tay vuốt tóc cô: “Anh biết em vô cùng kiên cường.”

Giản Dao á khẩu.

Anh lại vỗ về: “Nếu như có thể, anh thật sự hy vọng mình có thể chịu khổ thay em.”

Giản Dao không nhịn được cười, chớp mắt nhìn anh: “Anh chắc chứ? Nhưng nhổ răng xong thì mấy ngày này chỉ có thể ăn cháo loãng thôi, không được ăn cá đâu.”

Bạc Cận Ngôn quả quyết: “Anh chắc chắn, anh sẵn lòng.”

“Cũng không thể hôn đâu.” Cô nhỏ giọng.

“Không sao.” Anh kiên định.

Giọng Giản Dao trở nên lí nhí: “Lúc đau răng cũng không thể...”

Bạc Cận Ngôn điềm nhiên: “Những việc này đều không thành vấn đề.”

Giản Dao nhìn khuôn mặt tuần tú của anh mà trái tim ấm nóng. Mặc dù không thể hôn, nhưng cô vẫn chạm ngón tay vào môi mình rồi lại chạm vào má anh. Anh khẽ mỉm cười.

“Vậy tuyệt lắm rồi.” Anh thăm thì.

Tuy đã ở bên nhau rất lâu, nhưng khoảnh khắc này Giản Dao vẫn có thể nghe được nhịp tim mình đập rộn rã.

Tối đó, Bạc Cận Ngôn lại làm cá cho cô ăn. Chẳng qua khi cầm thìa khuấy bát canh cá lên, cô liền ngạc nhiên tột độ. Cả một bát đầy cá trắng mịn, gần như đều xắt thành sợi mỏng, trông vừa ngon lành vừa dễ nuốt. Thảo nào lúc cô ngủ trưa, anh cứ loay hoay trong bếp. Hóa ra là vì nấu món này cho cô...

Giờ khắc này, anh ung dung chấp hai tay sau lưng, trên gương mặt lộ rõ vẻ đắc ý: “Ai nói nhõ rằng không thể ăn cá? Có anh, thực đơn của em sẽ phong phú.”

Giản Dao khẽ “ừ” một phòng, bắt đầu chậm rãi thưởng thức món canh thơm nước.

“Tay anh có mỏi không?” Cô quan tâm.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, ngón tay trắng trẻo thon dài gõ nhịp trên bàn ăn: “Đây là vinh hạnh của nó.”

Giản Dao nhắm nháp bát canh, sao lại cảm thấy mùi vị càng lúc càng ngon ấy nhỉ?

Ánh hoàng hôn nhuộm màu vàng óng ả trải khắp căn phòng. Trong không gian tĩnh lặng, cô thong thả dùng bữa, còn anh ngồi bên cạnh lặng lẽ ngắm cô ăn.

Giản Dao đã ăn hết hơn phân nửa, vừa ngẩng đầu liền thấy Bạc Cận Ngôn vẫn nhìn mình đắm đuối, đôi mắt chuyên chú sáng ngời trong ánh tà dương. Cô bỗng thông suốt. Nhìn say mê đến vậy, trong mắt còn ẩn chứa khát vọng, nhất định là... anh cũng rất muốn ăn rồi. Nhưng khi này anh nói chỉ làm một bát thôi, dù sao cũng phí sức quá mà.

Thế là Giản Dao đẩy bát đến trước mặt anh: “Em no rồi, anh cũng ăn chút đi.”

Nhưng lần này Giản Dao sai rồi, Bạc Cận Ngôn quả thật không phải nhìn bát canh cá. Vậy anh đang nhìn gì?

Ánh nắng êm dịu phủ lên gương mặt và mái tóc dài của cô ánh vàng ươm ả. Cô cúi đầu chuyên tâm thưởng thức món cá anh nấu, làn da nõn nà mềm mịn ửng hồng vì hơi nóng. Nửa bên mặt rõ ràng hơi sưng vì vừa nhõ rằng, nhưng dù như vậy, anh vẫn cảm thấy cô đáng yêu khôn tả.

Anh nhìn cô lắc đầu: “Không được, em mới ăn một chút thôi, ăn hết đi.”

Giản Dao có chút buồn cười: “Nhưng mà Cận Ngôn, ánh mắt của anh khi này dạt dào mong muốn, giống như rất thèm ăn vậy.”

“Ồ.” Bạc Cận Ngôn khẽ cười, “Giản Dao, anh không phải thèm ăn cá.”

Giản Dao thẳng thốt: “Vậy là cái gì?”

Nụ cười trên mặt anh càng lúc càng rạng rỡ hơn, đó là nụ cười vừa đắc ý vừa mờ ám lại thêm chút bí hiểm. Giản Dao bị anh nhìn chằm chằm hồi lâu cũng bật cười: “Rốt cuộc anh đang cười cái gì vậy?”

“Anh đang thèm muốn em đấy.” Anh nói thẳng.

Giản Dao bối rối: “...Ồ.”

Hi, cô gái à, em thật sự đánh giá thấp tình cảm của anh quá. Cá làm sao có thể sánh bằng em chứ. Cho dù em đã là vợ của anh, mỗi ngày anh đều có thể âu yếm em rong vòng tay mình, nhưng tình yêu anh dành cho em vẫn luôn cháy bỏng nồng nàn. Em mãi là số một trong lòng anh. Đấy mới là tình yêu mà Bạc Cận Ngôn dành cho em.

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Ngoại truyện: Cảm cúm

Type: Huyền

Gần đây, thời tiết lúc nóng lúc lạnh, Bạc Cận Ngôn luôn ngồi trước máy tính không cẩn thận đã bị nhiễm lạnh. Hôm đó, anh vừa định uống thuốc thì bị Giản Dao nhìn thấy. Cô vội can anh lại.

“Uống thuốc Tây không tốt, bệnh cảm có thể tự khỏi.”

“Anh biết.” Anh than vãn: “Nhưng hồi phục chậm quá, ảnh hưởng đến năng suất làm việc của anh.”

Giản Dao nghĩ ngợi một lát rồi đề nghị: “Em dẫn anh đi khám Đông y.”

Vị bác sĩ Đông y mà thanh niên An Nham sinh ra và lớn lên tại Bắc Kinh đã giới thiệu đương nhiên rất nổi tiếng. Ông ấy đeo kính lão, vẻ mặt hiền hậu, phong thái phi phàm khiến Giản Dao cảm thấy kính trọng vô vùng. Ngược lại, Bạc Cận Ngôn vẫn giữ thái độ thản nhiên. Đối với những điều không biết, anh luôn cư xử khiêm tốn như một người đàn ông chín chắn.

Bác sĩ Đông y không hỏi bệnh tình, sau khi chẩn mạch cho anh thì bình thản thốt ra một chữ: “Yếu.”

Bạc Cận Ngôn buột miệng: “... Shit.”

Cuối cùng, họ mang theo một đồng thuốc về nhà. Dù Bạc Cận Ngôn vô cùng không hài lòng với “suy đoán vô căn cứ” của bác sĩ Đông y, nhưng được Giản Dao vừa dỗ vừa xoa nên rốt cuộc vẫn hậm hực uống hết.

Không cần phải nói, uống thuốc đúng là có hiệu quả. Cả người anh đỏ mề hôi nóng, tinh thần sáng khoái, mắt sáng tinh anh, mới một, hai ngày mà toàn thân đã tràn trề sức lực. Thậm chí rất lâu về sau, anh đều không bị cảm nữa.

Giản Dao hớn hơ: “Xem đi, em đã nói Đông y hữu dụng mà. Mấy bệnh vặt điều trị một chút là khỏe ngay.”

Bạc Cận Ngôn cười nhạt không nói, nào ngờ Giản Dao nhất thời không kiềm dè mặt mũi của người đàn ông “chín chắn” này, còn lảm bảm vài câu: “Anh cứ suốt ngày ôm mấy tính như thế, tuy mỗi tuần đều đi tập thể thao vài lần nhưng lại thích thwusc đêm, còn kén ăn. Lần trước em nói chuyện với Tô Miên, cô ấy nói Hàn Trầm nhà cô ấy trước nay không có thói xấu này. Cảnh sát hình sự luyện tập thể lực thường xuyên nên người ta nào có bị cảm, khỏe mạnh cực kỳ luôn ấy.”

Bạc Cận Ngôn hờ hững “ờ” một tiếng.

Giản Dao hoàn hồn lại: “Ặc... không cần sốc như vậy, em đang khích lệ anh mà.”

“Sao anh phải sốc về chuyện này?” Bạc Cận Ngôn mĩa mai, “Xưa nay con trâu cũng đâu bị cảm. Nếu Hàn Trầm tự hào vì điều này, thì đúng là ấu trĩ đến nực cười.”

Giản Dao “à” một tiếng ịu xịu.

***

Gần đây Hàn Trầm bị cử đến Bắc Kinh tham gia hoạt động giao lưu nào đó của Bộ Công an. Không ngờ Bạc Cận Ngôn cũng tham gia, còn là khách mời VIP của hội thảo tâm lý tội phạm nữa.

Hàn Trầm thấy Cận Ngôn bèn gật đầu cười coi như chào hỏi. Nói cho cùng, nếu thần tượng cả đời của vợ mình là một người đàn ông khác, hơn nữa còn là... gã đàn ông cấu tạo não khác người, hoặc ít hoặc nhiều các ông chồng đều sẽ có chút không được tự nhiên.

Bạc Cận Ngôn cũng thản nhiên cười lại với Hàn Trầm.

Thời tiết tháng tư không còn lạnh nữa, thế mà idol Banc vẫn mặc áo len. Trước khi vị chuyên gia hàng đầu này lên phát biểu còn phải rút khăn giấy ra xì mũi, xem ra đang bị cảm đây mà.

Hàn Trầm thấy thế nhếch môi đắc ý. Nào ngờ đến khi phần tự do thảo luận kết thúc, Hàn Trầm chán ngán ngồi trong góc vừa định châm điếu thuốc giải nghiện và giết thời gian thì giáo sư Bạc luôn tích cực với các hội thảo lại đột ngột ngồi xuống cạnh anh.

“Đội trưởng Hàn.” Bạc Cận Ngôn khách sáo chào.

Hàn Trầm thẳng lưng dậy: “Giáo sư Bạc, có gì không?”

Bạc Cận Ngôn tỏ vẻ hòa nhã thân thiện, chín chắn chừng chạc hiếm có: “Nghe nói cậu vừa phá được một vụ án lớn, tôi khá hứng thú với quá trình điều tra, ắt hẳn có thể tích lũy thêm không ít kinh nghiệm. Cậu có thể chia sẻ cận kề với tôi không?”

Hàn Trầm kín đáo quan sát Bạc Cận Ngôn hồi lâu, sau đó lạnh nhạt gật đầu: “Được.” Anh thuộc kiểu người càng cương với anh thì anh lại càng cứng đầu, trái lại nếu cư xử lịch sự nho nhã thì mấu lưu manh Bắc Kinh trong cốt cách của anh lại không vô cớ bộc phát.

Hai người đều là cao thủ phá án. Chỉ dăm ba câu, đôi bên trao đổi suy luận qua lại một chút đã thông suốt mọi điều. Cả hai trò chuyện vô cùng hăng say, điều không hài hòa duy nhất chính là...

“Hắt xì...” Bạc Cận Ngôn lấy khăn giấy lau mũi, lịch sự nhã nhặn nói: “Xin lỗi.”

Hàn Trầm không bận tâm, vẫn cúi đầu ghi chép. Lát sau...

“Khụ khụ...” Hơi thở dần ông xa lại bỗng phà đến, Hàn Trầm ngẩng đầu đã thấy đôi mắt thon dài, chuyên chú của Bạc Cận Ngôn ngay trước mắt mình.

Lúc này, Hàn Trầm mới khó chịu né tránh, thoáng cảm giác được về đặc ý tai quái lướt qua trong mắt Bạc Cận Ngôn. Nhưng Hàn Trầm nghĩ nát cả óc cũng không hiểu được rốt cuộc là trò quái quỷ gì ở đây.

Hôm sau, Hàn Trầm về thành phố Giang liên bị cảm, nhưng chỉ nhẹ thôi, không đáng bận tâm, tắm nước nóng sẽ khỏe ngay ấy mà. Chẳng dè tối đó, anh nghe rõ mồm một Tô Miên vợ mình nhận được một cuộc điện thoại.

Lúc ấy, Tô Miên bật dậy khỏi giường, vội vã tiếp nhận cuộc gọi hiểm có đến từ nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong giới tâm lý học tội phạm, lại có tật xấu không thích chủ động giao tiếp với người khác.

“Giáo sư Bạc, xin chào!” Tô Miên ngồi thẳng tắp, đầu óc vô cùng căng thẳng, bao nhiêu hăm dọa sùng bái đều lộ rõ.

Hàn Trầm cảm thấy bất ổn, khẽ nói: “Bật loa ngoài đi.”

Tô Miên thoáng nhìn anh, cũng muốn chia sẻ niềm vui của mình nên bật chế độ loa ngoài.

Giọng Bạc Cận Ngôn lạnh nhạt truyền đến: “Tiểu Tô, chồng em dạo này sức khỏe thế nào?”

Hàn Trầm đưa tay sờ cằm.

Tô Miên đáp: “Khỏe lắm ạ, chỉ là từ Bắc Kinh trở về thì bị cảm cúm chút thôi.”

Bạc Cận Ngôn ho nhẹ: “Đầu tiên, tôi gọi đến để xin lỗi, không nên lây bệnh cảm cho cậu ta. Trên thực tế, tôi cũng muốn xác nhận xem cậu ta có thật sự bị cảm cúm hay không. Chuyện này Giản Dao đã phê bình tôi rồi.”

Tô Miên ngơ ngác nhìn Hàn Trầm: “À... không có gì đâu ạ.”

Hàn Trầm nhếch môi cười, không nói lời nào.

“Nhưng mà...” Giọng Bạc Cận Ngôn bỗng trầm xuống.

Tô Miên cho rằng anh có lời gì quan trọng cần nói, bèn chăm chú lắng nghe. Hàn Trầm tỏ vẻ không đoái hoài nhưng thật ra đã đóng tai chờ đợi.

Giọng nói của Bạc Cận Ngôn sắc mùi khoái trá: “Xem ra... Hàn Trầm cũng khá yếu nhỉ.”

Tô Miên ghen hờn. Hàn Trầm cuống lấy điện thoại di động từ tay cô rồi ném trên giường: “Em có thể hăm dọa thần tượng khác không? Lần tới anh không nhận được đánh hấn thì cũng đừng trách anh.”

Ngoại truyện: Chuyện ăn cơm.

Khi ấy, Giản Dao vừa phá xong vụ án Phật Thủ ở Tây Nam đang trong thời gian nghỉ phép.

Tuy được nghỉ phép nhưng Bạc Cận Ngôn ở nhà không đọc sách thì cũng xem hồ sơ, không hề có thú vui nào khác. Có điều, Giản Dao không cảm thấy đời sống của anh nhạt nhẽo. Đàn ông không có cá tính mới khiến người ta thấy vô vị, còn anh rất đặc biệt, thích ru rú trong nhà lại ngạo mạn, thông dong, chỉ cần một quyển sách một cốc trà là có thể an nhiên tận hưởng thế giới riêng của mình.

Nhưng Giản Dao quả thật rảnh đến mức nhàm chán. Trưa hôm đó, nhìn nắng vàng thơm ấm áp, Giản Dao bèn đề nghị: “Hay chúng ta mời mọi người đến nhà dùng cơm ăn nhé.”

Bạc Cận Ngôn đang ngâm mình trong ánh dương bên cửa sổ, chăm chú đọc sách. Giản Dao thấy ngón tay mảnh khảnh của anh nhẹ nhàng men theo trang sách, chỉ vậy thôi đã khiến cô có chút thất thần.

Trước kia trong nhà luôn náo nhiệt, nhưng kể từ khi Phó Từ Ngô qua đời, họ hiếm khi mời bạn bè đến chơi.

“Tùy em” Bạc Cận Ngôn hồ hững.

Giản Dao khẽ mỉm cười.

Việc đến nhà vợ chồng Bạc Cận Ngôn ăn cơm thật ra rất bình thường với Phương Thanh. Trùng hợp hôm nay Kim Hiểu Triết ở nhà, nghe nói đến nhà giáo sư Bạc nổi tiếng dùng cơm cũng nhiệt tình hào hứng. Phương Thanh sung sướng ngắm gương mặt như hoa như ngọc của vợ mình: “Mặc vậy được rồi, dùng ăn diện đẹp quá, để tránh lán át nhan sắc của vợ nhà người ta. Đi thôi.”

Kim Hiểu Triết cười nói: “Mang theo thứ gì đến đó chứ?”

Phuong Thanh khó hiểu nhìn cô: “Sao phải mang theo đồ?”

Kim Hiểu Triết quả trách: “Các anh đều quen thân rồi, nhưng em thì lần đầu đến nhà người ta, sao có thể đi tay không được?”

“Em đến là vinh hạnh cho họ rồi.”

“Thôi ba hoa đi!” Kim Hiểu Triết vào phòng lục tìm một lúc, lấy ra hai hộp trà thượng hạng. “Quà này nhé, không phải anh bảo giáo sư Bạc thích uống trà sao? Bạn em đặc biệt mang về cho em đây, em còn không nỡ uống nữa.”

Phuong Thanh nhìn tay trái cô cầm túi trà, tay phải khoác tay mình, quả thật ra dáng vợ hiện mẹ tốt. Trong lòng bỗng trở nên vui vẻ, mặc dù hơi tiếc mấy hộp trà ngon, nhưng anh cũng không thể tỏ ra keo kiệt trước mặt vợ. Nghĩ lại cũng không sao, mai mốt anh gạ Bạc Cận Ngôn mang trà đến văn phòng là được, hơn phân nửa cũng sẽ vào cốc của anh thôi.

Hai người cứ thế thông thả đi đến nhà Bạc Cận Ngôn.

Một đôi khác cũng nhận được lời mời, An Nham mặc áo hoodie kéo tay Cổ Bàng Bàng: “Đi thôi.”

“Ố!” Cổ Bàng Bàng hơi lưỡng lự, “Chúng ta có nên mua ít đồ sang đây không?”

An Nham buồn cười: “Sao anh phải mang đồ sang cho anh ấy?”

“Anh đến nhà người ta chơi mà.”

“Không cần đâu, hồi trước anh đến nhiều lần cũng đâu mua gì.”

“À...” Trước đây Cổ Bàng Bàng từng nghe cậu nhắc đến chuyện này, trong đầu có thể tưởng tượng được dáng vẻ cuối tuần đến nhà anh chị ăn ké vô cùng đáng yêu của anh chàng độc thân này. Nghĩ ngợi một lát cô lại cười khúc khích: “Lần sau chúng ta cũng mời anh chị ấy đến nhà dùng cơm đi.”

An Nham lờm cô: “Em biết nấu ăn à?”

Cổ Bàng Bàng nói như lẽ đương nhiên: “Dĩ nhiên là anh nấu rồi! Không phải anh đã làm đầu bếp cho giáo sư Bạc một năm sau? Khụ... em có thể biểu diễn cosplay sau bữa ăn...”

“Được, lần sau anh nấu.” Cậu thân nhiên nhận lời: “Nhưng em không phải biểu diễn sau bữa ăn đâu. Chờ họ về hết rồi biểu diễn cho mình anh xem là được.”

Tốc độ đạp xe của cậu rất nhanh, gió mát thổi qua khiến tà áo hai người tung bay phấp phật. Rõ ràng lời anh nói rất bình thường nhưng mặt Cổ Bàng Bàng bỗng dưng... nóng ran.

Hôm nay Bạc Cận Ngôn cùng xuống bếp với Giản Dao. Cô có thể làm được vài món ăn nhẹ đơn giản, nhưng món cá thì phải giao cho cao thủ Bạc rồi. Tâm trạng của anh rất tốt, làm một nồi cá kho và một đĩa cá tươi phi lê hấp dẫn vô cùng. Ước chừng khách sắp đến rồi, Giản Dao đếm món ăn trên bàn: “Một, hai, ba... sáu, bảy, đủ không?”

Bạc Cận Ngôn và cô nhìn nhau, trong đầu cả hai đồng thời hiện lên hình ảnh tổ chuyên án ăn liên hoan trước đây. Thanh niên IT sành ăn An Nham đưng độ đàn ông đích thực Phuong Thanh, tội nghiệp bàn cơm này rồi, có thể gặp phải đại nạn chứ chẳng chơi.

“Không đủ.”

“Không đủ.”

Cả hai đồng thời hô lên, sau đó bật cười.

Cuối cùng Giản Dao đành giục Bạc Cận Ngôn đếm tiệm bán thức ăn sẵn ở ngoài cổng khu chung cư mua thêm củ sen rim, đậu phụ khô và cánh gà mang về.

Bình thường đều do Giản Dao đi mua cơ, nhưng hôm nay đổi thành Bạc Cận Ngôn mặc áo sơ mi trắng thơm, giày đen bóng loáng, phong độ ngời ngời, mặt mày sáng láng nên chị chủ tiệm cũng bất giác nói năng dè dặt. Còn Bạc Cận Ngôn đã quá quen với cách ứng xử kiêu này của mọi người nên chỉ nhếch môi cười. Thế là chị chủ lại tặng thêm một cái cánh gà cho anh.

Tâm trạng Bạc Cận Ngôn không hiểu sao trở nên vui vẻ phấn chấn hơn. Lúc này trời đã tối, đèn đường lần lượt sáng lên, một tay anh bỏ vào túi quần, một tay xách mấy túi thức ăn rảo bước về nhà. Anh chợt sùng sốt ý thức được một điều, cuộc sống hiện tại này chưa từng xuất hiện trong tưởng tượng của anh trong suốt những năm qua. Từ lúc nào mà cuộc sống của anh đã hoàn thiện hơn với các mối quan hệ xã hội, người yêu, gia đình và rất nhiều bạn bè? Đời người trở nên yên bình và không còn nhàm chán. Từ lúc nào mà mọi thứ đã dần thay đổi như vậy?

Anh ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ sáng đèn nhà mình, nơi đó còn thấp thoáng bóng người qua lại. Bạn bè anh đều đã đến, vợ anh dĩ nhiên đành hiền hòa ân cần tiếp đón họ. Anh khẽ mỉm cười, tiếp tục lững thững đi về nhà, lòng thầm nghĩ: Ô, vị đầu bếp này làm món củ sen rất ngon, lát nữa phải nhanh tay mới được.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Sóng Ngầm (Hãy Nhắm Mắt Khi Anh Đến - Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.